
ROYALS OF FORSYTH
9
PRINCES
OF LEGACY
ANGEL LAWSON
SAMANTHA RUE

MİRAS PRENSLERİ

ROYALS OF FORSYTH U

ANGEL LAWSON

SAMANTHA RUE

Telif Hakkı © 2024 Angel Lawson Author, LLC ve AngstyG, LLC Lex

kapak fotoğrafı kredisi: Michelle Lancaster, insta: @lanefotograf

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü veya kapağı, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

 Vellum ile oluşturuldu

İflah olmaz kötü çocuklara.
Meydan okuma kabul edildi.

İÇİNDEKİLER

Önsöz
ROFU Ev Pusulası

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
29. Sonsöz

Sonsöz
Teşekkür

ÖNSÖZ

Queens!

Başardık.

Görünüşe göre, hamile bir Prenses gibi, bu kitabın da gebeliğini tamamlaması için biraz daha zamana ihtiyacımız var. Sabrınız için minnettarız ve Miras Prensesi'ni okumanız için sabırsızlanıyoruz!

Tüm Samgel kitaplarında olduğu gibi, bu seride yeniyseniz, bir TikTok gönderisinden veya Facebook reklamından tökezlediyseniz, geri dönüp Acının Lordları ile baştan başlamanız gerektiğini hatırlatırız. Lütfen tüm içerik uyarılarını okuyun ve gitmek istediğiniz yolun bu olduğundan emin olun.

Her zaman olduğu gibi, ailemizden ve arkadaşlarımızdan bu dizi yokmuş gibi davranmalarını istiyoruz. Yani, bayılıyoruz. Küçük sapkın kaos goblinlerimizle gurur duyuyoruz, ancak aile yemeğinde yüz yüze Taht Kurma veya Arınma ya da kardeş kardeşe aksiyonun mekaniği hakkında konuşmak biraz garip olabilir. Eğer Angel'ın kızının arkadaşlarından biriyseniz, teşekkür ederim, ama bunu arka kapıda söylemeyin. Eğer Sam'in kuaförüyseniz, okumaya devam edin!

İşte Princes of Legacy'de sizi nelerin beklediğine dair kısa liste:

- Üreme/Preg Kink
- Laktasyon Kink
- Tıbbi Kink
- Kenar/Kalınlık

• C*ck-Warming
• Grup Oyunu
• MMF (Harflerin Konumuna Yakından Bakın)
• Doğum (ve Komplikasyonları)
• Kanlı Oyun
• Aile Travması
• Cinayet, Yaralama, İşkence
• Küçük Küçük Karakter Ölümü
• Ayrıca, çocuklukta yaşanan ve grafik olmayan cinsel istismar, uyuşturucu bağımlılığı ve kullanımı, aşağılama, toplum içinde küçük düşürme/maruz bırakma, fiziksel istismar/ceza ve kadın düşmanlığı gibi konulara duyarlıysanız, şimdi çekilmek isteyebilirsiniz. Yumruk atmıyoruz!

Üreme mecazları, üvey kardeş aşkları ve intikam duygusuyla yaşayan benzer fikirlere sahip bir topluluğun sohbetine daha derinlemesine dalmak istiyorsanız, Facebook grubumuz Monarch's'a veya kitaba özel spoiler grupları ve sohbetler de bulabileceğiniz discord'umuza katılın.

Ayrıca, bonus içerik ve mağazamız Royal Ink'e bağlantılar için özel Royals of Forsyth U web sitemize göz atmanız için bir hatırlatma!

Yaratmak Hüküm

Sürmektir, Samgel

ROFU EVİ PUSULASI

1

Verity

Bu odaya ilk girdiğimde, kalbim boğazımdaydı ve midemde bir korku çukuru.

Belli ki artık durum farklı.

Parlak tepe lambasının parıltısı, keskin dezenfektan kokusu, parlak aletlerin bulunduğu tepsi ve muayene masasının yanında duran küçük sonogram makinesi. Eskiden bu şeyleri soğuk ve steril bulurdum, sadece kötü niyetli potansiyellerle doluydu. Şimdi, Prensimin tanıdık bir eli taburenin kenarından kıvırarak muayene masasına yaklaştırmasını izlemek garip bir rahatlık. Aletlerin yalnızca onun elleri için olduğunu bilmek her türlü tedirginliği gideriyor. Dezenfektan kokusu onun titizliğinin ve özeninin kanıtıdır. Lamba parlak olduğu için her yerimi görebiliyor, sürekli izliyor, analiz ediyor. Bir eldiveni çekerken lateksin çıkardığı çıtırtı bile hastanede kaldığım süre boyunca hissettiğim gerginlikten yoksundur; bu gerginlik, ellerini üzerime koymak için bir araya gelen onca yabancının bir sonucudur.

Lex'in parmakları karnıma bastırdığında, farklı bir ürperti ortaya çıkıyor.

"Üşüdün mü?" diye soruyor çok iyi tanıdığım yumuşak bir sesle. Düğmesiz kollarını dirseklerine kadar sıvamış, karnımın her iki yanını iterken güçlü, sırım gibi ön kollarını ortaya çıkarıyor. Hareketlerindeki akıcı yetkinlik ya da sessiz sesinin tınısı ilk kez dikkatimi çekmiyor.

Bu odanın dışında biz Prens ve Prensesiz -Lagan ve Verity, anne ve baba adayı- ama içeride doktor ve hasta arasındaki çizgiyi koruyor.

Şimdi bile.

Başımı sallıyorum.

Şişmiş karnımı incelemeye devam ediyor, tonu klinik olarak dalgın. "Pelviste ağrı var mı?"

"Hayır."

Bir itme daha, bu sefer daha yukarı.

"Göbek mi?" "Hayır."

Parmak uçları kalçalarımın her birine doğru kayarken tenime sürtünüyor. "Alt sırt?"

"Lex..." Kıvranma dürtümle savaşarak iç çekiyorum. "Bunların hepsinin cevabını biliyorsun."

"İyileşmen için kestirme yollara başvurduğumu düşünüyorsan, kafana tahmin ettiğimden daha sert bir darbe almışsın demektir." Üzerimde duruyor, elleriyle karnımı ölçüyor, kumral saçlarından bir tutam yüzünün kenarına düşüyor. Uzanıp geri itiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Akıntı var mı?"

"Sadece bana böyle dokunmaya devam ettiğinde olanlar," diye yakınıyorum, rahatsız bir şekilde yer değiştirerek.

Yatak istirahati sadece *dinlenmek* anlamına gelmiyor. Sarayın merdivenlerini tırmanmak gibi kanıksadığımı hiç fark etmediğim her türlü şeyi içeriyor. Kitaplarımı ya da bahçe aletlerimi kaldırmak. Saray arazisinde yürümek. Bunların hepsi yasak. Yemeklerim odama getiriliyor. Lex bahçede zaman geçirmeme izin verebilir ama bunun tek nedeni güneş ışığının bana ve bebeğe iyi gelmesi ve bunun bile Rory Livingston tarafından denetlenmesi. Lex tüm cesetlerin ortaya çıkarıldığını doğrulayana kadar solaryum da yasak. Ama bunlar her ne kadar berbat olsa da, hiçbiri son iki haftadır başıma gelen en büyük zorluk değil. Diğer kural da buydu.

Seks yok.

Kaşları çatılıyor, kehribar rengi gözleri ağırlaşıyor ve açıkta kalan bedenimi incelemeye devam ediyor. "Yirmi iki haftadasın. Bu yolun yarısı. Yaklaşık bir kilo olmalı. Duyuları gelişiyor." Elleri karnımdaki şişlikten göğüslerime doğru ilerliyor. Hiç vakit kaybetmeden onları geniş avuçlarının içine alıyor, tombul başparmağı her bir meme ucunun üzerinde geziniyor. Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Göz kapakları kapalı, bu yüzden göremiyor ama ışığı karanlıktan ayırt edebiliyor."

Yutkunuyorum, boğazım tıkanıyor. "Çok fazla hareket ediyor."

"İyiye işaret," diyor, dudakları yavaş bir sırıtışla kıvrılıyor. "O güçlü biri. Bunu biliyorum."

Gözlerindeki zar zor gizlenen yumuşaklığa katlanmak çok zor ve kendimi tekrar o saç tutamına uzanırken, parmaklarımın arasında ovalarken buluyorum.

Birlikte yaşadığım birini özlemek aptalca. Yakın zamana kadar bana neredeyse hiç iyi davranmayan birini. Arada sırada bana iyi davransa da artık *yakamdan* düşüremediğim biri.

Ama onu özlüyorum.

Artık benim yatağımda uyumuyor.

Pace de öyle. Genellikle.

Lex'in elleri vücudumdan ayrılıyor ve ben onların yokluğunu o kadar şiddetli hissediyorum ki havaya doğru yükseliyorum. Bu muayeneler, fiziksel aktivite için izin alana kadar bana dokunmasını sağlayabildiğim tek zaman, ki bu da ne kadar paranoyak olduğuna bağlı olarak bebek doğduktan sonra olabilir. Bu da demek oluyor ki, eğer biraz rahatlayacaksam, ya şimdi olacak ya da hiç olmayacak.

"Lex," diyorum, lateks eldivenleri ellerinden çıkarırken onu izliyorum. "Bir endişem var."

Alnı çatlıyor ve masaya geri dönüyor. "Ne oldu?"

"Bu garip... ağrıyı yaşıyorum." Dizlerimin bir çiçek gibi açılmasına izin vererek iç uyluğuma dokunuyorum. "Tam burası."

Bakışları açıkta kalan merkezime yöneliyor, çenesi bir tikle geriliyor.

"Ağrın mı var?" Başımı sallayarak, "Bir sorun olmadığından emin olmak için kontrol edebilir misin?" diye yalvarıyorum.

Aramızdaki mesafeyi emin ama telaşsız adımlarla geçiyor, gözleri bir kez olsun kalçalarımın tepesinden ayrılmıyor. Uyurgezer olduğu zamanlardaki gibi, yırtıcı bir hayvan tarafından takip ediliyormuşum gibi hissediyorum, o vahşi sıcaklık kıvılcımı kontrolünün dalgalanan yüzeyinden asla uzak değil.

Tehlikeli, şiddet vaadiyle dolu. Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Muayene masasının ucunda durup dinleniyor. Işık gözlüklerinden yansıyor ama kollarındaki kaslar esneyip küt parmaklarını kaldırarak dizimin hassas iç kısmını sıyırırken bakışlarının sıcaklığını hâlâ üzerimde hissediyorum.

"Göster bana." Sesi hiç beklemediğim bir şekilde hırçın. Bu muayeneleri iki haftadır yapıyoruz - hastaneden taburcu olduğumdan beri - ve o her zaman sinir bozucu bir şekilde kusursuzdu. "Neremin ağrıdığını

göster."

Zaten sertleşmiş olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Çenesinin sert duruşundaki gerginliği, klitorisimin sert tomurcuğuna sürtünmek için uzandığımda daha da gerginleşen gerilim yumağını görüyorum. "Tam buralarda."

"Verity," diyor, sesi uyarı dolu. "Bu riskli..."

"Doktor gözetiminde çıkabilirim, değil mi?" Elini kalçamdan çekip bacaklarımın arasına götürüyorum. Çıplak parmakları ıslak sıcaklığımla buluştuğu anda boğazından alçak, sert bir inilti çıkıyor. "Ya da kendi başıma yapabilirim. Ya da kardeşlerinden birini buraya çağırırız ve onlar-"

Aşağı doğru eğiliyor, dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor ve ağzıyla tehdidi kesiyor. Avuç içi göğsümü kavrarken, diğer elinin parmakları klitorisimin üzerinde lezzetli daireler çiziyor. Birinin bana böyle dokunduğunu hissetmeyeli *haftalar* olmuştu. Uzun sürmeyecek.

"Becer beni," diye fısıldıyorum ağzına. "Lütfen mi?"

Geri sıçrıyor, gözleri parlıyor. "Kesinlikle olmaz."

Dr. Lex bir ipliğe tutunmuş durumda ve ona tekrar uzanıyorum, bu sefer saçının arkasındaki bağı yakalayıp düşmesine izin veriyorum.

Lagan.

Geceleri benden sakladığı şey bu. Her akşam yatmadan önce koridorda bana Wicker ya da Pace'i vermesinin, odasına kapanmadan önce beni yavaş ve yakıcı bir öpücükle bırakmasının nedeni bu. Beni ve oğlumuzu kendinden koruyor.

Lex homurdanıyor, ağzı meme ucuma doğru iniyor. Hassasiyet gerçek dışı ve lanet olsun, ben bile ne kadar büyüdüklerinden tahrik oldum. "Her gece bunları düşünüyorum," diye akılsızca mırıldanıyor. "Yüzümü onlara gömmek istiyorum, sikimi. Döllerimin güzel tenine damladığını görmek istiyorum."

Sözleri özlemle öylesine daralmış ki, karnıma bir ısı patlaması gönderiyor. Bunu düşünüyorum-Lex, geceleri beni o derin, dilli öpücüklerden biriyle terk ediyor, sadece odasına çekiliyor ve bunu düşünerek kendini boşaltıyor.

Tanrım.

"Wick bunlarla aklını kaçıracak." Birini avucunun içine alıp birbirine bastırıyor ve yine başını eğiyor, nefesi zirvede. "Çok büyük ve dolu, bebek için hazırlanıyor."

Whitaker Ashby çoktan aklını kaçırdı ama şu anda onun için endişelenmiyorum. Sadece hissetmek istiyorum- "Oh, Tanrım, bunu tekrar yap."

Dilini göğsümün üzerinde döndürürken aynı zamanda klitorisime de dokunuyor. Duygu, canlı bir tel gibi içimden geçiyor. "Yine," diye bağırıyorum, orgazmım yaklaşıyor.

Beni emiyor, dili meme ucuma sürtünüyor ve ben düşüyorum, salıverilmenin acelesi o kadar iyi, o kadar dayanılmaz derecede yoğun ki neredeyse acıtıyor.

Göğsümü serbest bırakarak parmaklarını sürmeye devam ediyorum, pantolonunun fermuarını açtığının sadece yarı farkında olarak. Aleti kalın ve dikti; ucundan boncuk boncuk döl sızıyordu.

"Bitirdin mi?" diye soruyor, eline karşı kıvranışımı izliyor.

Konuşamayacak kadar bitkin bir halde başımı sallıyorum. Serbest bırakmamla yapışkanlaşan parmaklarını alıp uzunluğunu kavrıyor, yumruğunu aşağı yukarı hareket ettirirken ön kolundaki kaslar oynuyor. Endorfinle dolmuş bir halde, kendini sınıra getirirken ona bakıyorum, boynundaki kaslar her vuruşta geriliyor. Onu önceki vahşi gecelerin dışında böyle görmeye hâlâ alışamadım. Bu adam çaresiz değil. Aklının ve bedeninin kontrolünü geri almış. Temiz. Sağlıklı. Yanaklarındaki kızarıklık yeni değil ama görüntüsü farklı. Beni izlerken bakışlarındaki alev. Saçlarının vahşi bir tutamının, alevlenmiş burun deliklerinden zorlanan nefeste dalgalanması.

Bir alev sütununa benziyor, kenarları yalıyor, yakıt topluyor. Çıkardığı ses içimde hissedilecek kadar derin, hırıltısı bir yumruk gibi yankılanıyor. Elini masanın üzerine, tam bacaklarımın arasına koymak için öne doğru atılıyor. Orgazmı çok hızlı oluyor, sikinin ucundan kalın, ip gibi fışkıran döller etimle ateş gibi sıcak bir şekilde buluşuyor.

Kendini amımın kaygan yarığına sağarken hipnotize olmuş bir şekilde izliyorum, her sıkışta yumruğu esniyor. Gözlerine geri dönen duyguyu görebiliyorum, hasta ve doktor arasındaki o çizgiyi ve işin aslı, içinde acı var.

Kendisinin sahip olmasına izin vermeyeceği bir şeyi istediği için *incinir.*

Bacaklarımın arasına uzanarak, serbest bırakılmasını kendim yakalıyorum ve deliğime yönlendiriyorum.

İrkilir. "Yapma-"

Ama parmağımın ucunun onun tohumunu içeri itmesinden daha fazlası değil. "İstediğin bu," diye fısıldıyorum. "Öyle değil mi?"

Sanırım babalarının yıllar süren zalimliği boyunca inşa ettiği parçalarını kabul etmek onlar için zor. Pace ve onun yalnızlık arayışı. Wicker ve dokunmak için can atması. Ve Lex...

Lex *yaratmak* istiyor.

Bu şansı hiç bulamadı ve şimdi tek başına olduğu düşüncesi, ilkel, arka beyin içgüdülerini harekete geçiren canlı bir tel gibi. O kadar güçlü ki yanımda uyumak için bile kendine güvenemiyor.

Hiçbiri yardım edemez.

Gevşek bir çeneyle tohumunu içeri yönlendirmemi izliyor, kendi parmakları bana katılırken gözleri hareketi takip ediyor, deliğime dikkatlice - isteksizce - beslemek için daha fazla salınımını topluyor.

"Verity," diyor, sesi kalın ve hırçın, avucunu merkezime dayamış, sanki her şeyi içinde tutuyormuş gibi. "Hiç düşündün mü... bebeği doğurduktan sonra..."

Sormasını bekliyorum, soru tehlikeli ve gizli bir şey gibi boğazında düğümleniyor.

Ama bakışlarımla buluştuğunda, kelimeleri ittiğini, onları saklamak için yuttuğunu görebiliyorum. Geri çekiliyor. "Boş ver," diyor, silkinerek. "Sen sadece... dikkatli *olmalıyız."*

Bacaklarımı kapatarak titriyorum, soğuk bastırıyor. "Biliyorum," diye cevap veriyorum, aslında hiç sormadığı için rahatlamış bir şekilde.

En önemli şey içimde büyüyen oğlum. Onu bu dünyaya sağlıklı ve mutlu bir şekilde getirmek.

Yeniden hamile kalma ihtimaline nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

"PEKI, KARARINIZ NEDIR?" Pace aramıza bakarak soruyor. Bitkin, huzursuz ve dağınık görünüyor, siyah saçları dağınık ve vahşi. Gözleri hem donuk hem de çok uyanık görünüyor ve en son ne zaman bir saatten fazla uyuduğunu merak ediyorum. Eğer Lex'in kardeşinden başka biri olsaydı, Scratch yaptığını düşünebilirdim. Ama Lex'ten sonra bu sarayda kimse buna cesaret edemez.

Monitörleri izlemeden duramıyor.

"Sanki sen izlemiyordun," diyor Lex, beni oturma odasına götürüp sandalyeye yönlendirirken. Eskiden solaryumda olduğu gibi muayene odasında da kamera yoktu. Pace buna hızlı bir son verdi.

"İkimiz de izliyorduk," diyor Wick, sarayda rastgele ortaya çıkmaya başlayan hamilelik dergilerinden birini karıştırırken. "Ve

Bu harika bir gösteriydi ama Prenses'in yatak istirahatinden çıkıp çıkmadığını ya da ikinizin sadece taşak mı patlatmak istediğinizi tam olarak doğrulamadı."

Pace, "Kadınların fıstığı yoktur," diyor.

Wick omuz silkiyor, göğüs pompalarıyla ilgili bir sayfada duraklıyor, "Söyleyeceğimi söyledim."

"Lex," diyorum, buradan nereye gideceğimizi de bilmek istiyorum. "Ciddiyim.
Yatak istirahatim bitti mi, bitmedi mi?"

Yanaklarında hâlâ hafif bir kızarıklık var, kaşlarındaki kırışıklık biraz avlanmış gibi. "Sorularıma verdiğiniz cevaplarda dürüst olduğunuz sürece, yatak istirahatinden çıkmamanız için bir neden göremiyorum-"

"Oh, Tanrı'ya şükür." Nefes veriyorum. "Yatak odası dediğiniz o iyi döşenmiş hapishanede bir gün daha geçiremezdim."

Lex tersledi, "Bırak da bitireyim." Benimle kardeşlerinin arasına baktı. "Şartlı *olarak* serbest bırakılıyorsun."

"Siktir et," diye inleyerek başını arkaya attı Pace, "ne tür koşullar?"

Lex doğrudan benimle konuşuyor. "Açıkçası, yanınızda her zaman bir PNZ üyesi olması gerekecek." Beni onlardan birinin korumasını tercih ettiklerini biliyorum ama şu anda zindana odaklandıkları için bu mümkün değil. "Ağır kaldırmayı 10 kilonun altında tutun. Diyetinize ve beslenmenize dikkat edin. Herhangi bir değişikliği derhal bana bildirin - her *şeyi kastediyorum*. Ağrılar, sızılar, akıntılar, kırmızı bayrak gibi görünen her şey."

"Ne istersen," söz veriyorum, "yapacağım."

"Aferin kızıma." Onaylayan bakışları kısa sürüyor. "Ayrıca, seks yok-"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Wicker bağırıyor. Pace'in aksine, Wicker mükemmel bir şekilde toparlanmış görünüyor. Ona bakınca, gecelerinin çoğunu yanımdaki yatakta dişlerini gıcırdatarak geçirdiği anlaşılmıyor bile. "Siz ikiniz daha yeni seks yaptınız. İki dakika önce falan. O hala seks ışıltısını koruyor ve senin yüzünde de o aptal, seks sonrası ifade var."

Pace homurdanıyor. "Çok aptalca."

Lex boğazını temizler. "Dediğim gibi, *vajinal* seks yok. Henüz olmaz. İyileşmesi için birkaç haftaya daha ihtiyacı var."

Wicker dergiyi bir kenara fırlatıyor ve mavi gözlerinde rahatlamış bir parıltıyla kanepenin kenarına tünüyor. "Yani Prenses'in amını yalamak tekrar gündemde."

Lex'e umutla bakıyorum. "Öyle mi?"

Wicker düşüncesizce cevap veriyor, "Tabii ki, ve tabii ki handjobs ve blowjobs." Bu onu hemen canlandırıyor, gözleri göğsüme ve sonra tekrar Lex'e kayıyor. "Meme düzme konusunda ne durumdayız?"

Lex kırpılmış, uzun süre acı çekmiş bir iç çeker. "Elbette, Wick, *eğer* Verity kendini iyi hissediyorsa."

Wicker düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak başını sallıyor. "Güzel, ama analın durumu nedir?" Yastığım yüzüne çarptığında bile irkilmiyor.

"Ben buradayım, biliyorsun!"

"Her zaman *buradasın,*" diye vurguluyor yastığa vurarak. "Bu beni deli ediyor!"

İçimden gelen sokulma hissini bastırıyorum. Hastaneden döndüğümden beri Wicker'ın bana dokunması yasak. Lex benim yatağımda uyuyamadığı ve Pace de nöbette olduğu için yatağa bile *gelemediğinden,* Wicker ve ben bütün gece, her gece yalnızız.

Dokunmuyor

um.

Öpüşmek

değil.

Sadece

uyuyorum.

Uykusuzluğun Pace'i yıprattığı gibi onu da yıprattığını görebiliyorum, her iki Prensim de sabahları kırılganlaşıyor.

Lex elini yüzünde gezdirir. "Dinle, en az iki hafta daha Prenses'in vücuduna hiçbir şey girmeyecek." Wicker'ın sorgusu boyunca sessiz kalan Pace'e dik dik bakar. "*Hiçbir şey*. Buna tıkaçlar, oyuncaklar *ve* senin sikin de dahil."

Pace ciddiyetle başını sallar. "Seni duydum kardeşim."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Wicker'ın sesi güvensizlikle tizleşiyor.

Neredeyse o kadar merak ediyorum çünkü sikini içime gömüp uyumayı özlediğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, ben de özlüyorum ve bu noktada, onu uyutmanın bile tek yolu bu olabilir.

"Bugün üçünüzün de nesi var böyle?" Lex patladı, kaşları hayal kırıklığıyla birbirine çarptı. "Hepimiz uzun zaman önce en önemli şeyin bebeği güvende tutmak olduğu konusunda anlaştık. Aletlerimizi -" bana dik dik bakıyor, "- ve *klitorislerimizi bir* kenara bırakıp hamilelik için doğru olanı yapmalıyız."

Sinir bozucu bir şekilde korkutulmuş hissettiğimiz için Wicker da ben de çenemizi kapalı tutuyoruz. Ama ayağa kalkan Pace oluyor ve alnıma bir öpücük kondurmak için yanıma geliyor. "Senin içinde uykuya dalmayı

özledim." Yeni duş almış gibi kokuyor, temiz ve erkeksi ve gömleğimin eteğini tutup yukarı ittiğinde,

Karnımın şişliğini görünce, onu selamlamak için diz çöktüğünde bile şaşırmadım. "Uyanmayı ve seni becermeyi özledim. Hatta bunu bu iki lanet kafatasının yanında yapmayı bile özledim." Dudaklarını karnımın kıvrımlarına değdirirken bakışlarımla buluşmak için başını kaldırıyor. "Ama bu fedakârlığa değer."

Arkasında, Wicker alay ediyor ve nefesinin altında "Bebek kırbaçlı ucubeler" diye mırıldanıyor.

"Ben de özledim." Çenesini avuçlamadan önce elimi ipeksi kıvrımlarında gezdiriyorum. "Ama haklısın."

"Pekala Prenses," diye soruyor, elleri hala bebeğimizi kavrarken bana bakarak, "yeni bulduğun özgürlüğünle ne yapmak istiyorsun?"

Ve gerçekten tek bir cevap var.

"Onu görmek istiyorum."

Zindana inen koridor hatırladığımdan daha karanlık görünüyor. Wicker yolu gösterirken koluna yapışıyorum, sanki benim iyiliğim için yavaş gitmesi gerektiğini kendine hatırlatıyormuş gibi duraksayarak. Çok iyi bildiğim hücreye giden dönemeçle karşılaştığımızda içimi bir ürperti kaplıyor.

Onun yerine sola döneceğiz.

Lex'in varlığını tam arkamda hissedebiliyorum, dokunuşunun hayaleti omzumda sıcak bir şekilde duruyor. Pace'i duyamıyorum ama bizi takip ettiğini hissedebiliyorum, hareketleri tozlu havada belli belirsiz bir rahatsızlık yaratmaktan öteye gitmiyor.

Wicker aniden durdu ve ben de metal sesiyle irkilerek durdum. Bir kapı sallanarak açılıyor. Arkasındaki ışık loş, ama gözlerimin uyum sağlamak için nasıl yandığına bakılırsa güneşin kendisi de olabilir.

"Dikkatli ol," diyor Lex, nefesi kulağımı okşuyor. "Bir basamak var."

Bulduğumda dirseğimi tutuyor, dikkatlice odaya doğru adım atıyorum.

Arkamızdan Pace kapıyı kapatıyor. "Onu burada sevmiyorum," diyor, ilk kez değil.

Ancak Lex ilk kez Pace'in acımasız tonuna uyacak şekilde dönüyor. "Ben de öyle." Bakışları benimkilerle buluşuyor, ağzının çizgisi o kadar ciddi ki beni kısa kesiyor. "Burada olmana gerek yok. Ne yaptığımızı görmene gerek yok..."

Ama sözleri kesiliyor ve gözlerindeki bakışla içimi kemiren bir şüphe büyüyor. Bakışlarını kesişinde bir tedirginlik var. Belki de utanç.

"Ona zarar verdin," diye tahmin ediyorum. Lex bakışlarımı karşıladı.

"Evet." "Kötü mü?"

Pace çenesini kaldırır, kara gözlerinde meydan okuyan bir parıltı vardır. "Bazen." Aralarına bakıyorum ve karar veriyorum: "İyi."

Lex tartışmak için dudaklarını aralıyor ama Wicker aramıza girip bir düğmeye uzanıyor. "Bırak artık şunu. Karşımızdaki Doğu Yakası'nın sosyetesinden biri değil. O Batı Yakası'ndan. Biraz kanla başa çıkabilir." Bir klik sesi duyulur ve ardından kirli bir cam pencerenin ardındaki oda ışıkla patlar. "Yapamaz mısın, Red?"

Cevabım -evet, *tabii ki*- önümdeki manzara karşısında boğazımda düğümleniyor. Keskin bir nefes alıyorum ve başka tarafa bakmamak için kendimi zorluyorum, çünkü Wicker haklı. Kanla başa çıkabilirim. Ashby'nin iki parmağı eksik, ezilmiş elini görmeye dayanabilirim. Çoğunlukla çıplak olduğu, metal bir masaya bağlandığı, gövdesinin kırbaç izleriyle kesildiği gerçeğiyle kesinlikle başa çıkabilirim.

Kendime hatırlatıyorum, bu West End'deki anlamsız şiddet değil. Dükler ringde başka bir kardeşlik grubuyla çirkin bir tartışmaya girmiyor. *Kazanmak* için açılmış bir kurşun deliği ya da bıçak yarası değil.

Bu zafer değil.

Adalet.

Bu düşünce, pencereye doğru beş adım atmayı ve kirli camdan bakarak onu daha iyi görmeyi kolaylaştırıyor. Rufus Ashby, artık tertemiz beyaz takım elbisesi içinde değil. East End'in Kralı, duruşu ve asaletinden tamamen yoksun. Babam, bir çuval et ve kemikten biraz daha fazlası.

Başımı eğip düşünüyorum. "O görünüyor..."

"Katil bir pislik gibi mi?" Pace soruyor.

"Şey, evet ama..." Lex beni dikkatle izlerken değişiklikleri değerlendirerek kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Ashby'nin cildi solgun, hatta benimkinden bile kötü. Ve gözlerinin altında koyu, çökük halkalar var. Kan olduğu kesin ve hatırladığımdan daha küçük görünüyor ama mesele tam olarak bu değil. Kaşlarımı çatıyorum ve sonunda sorunun ne olduğunu buluyorum. "*Yaşlı,*" diye karar verdim. "Yaşlı görünüyor." Saçları bu ışıkta sarıdan çok gri görünüyor, tıpkı uzamaya başlayan dağınık sakalı gibi.

"Hiç şaşırmadım." Pace'in parmakları saçlarımın arasında yatıştırıcı bir şekilde dalgalanıyor, hareket akılsızca, otomatik. Son iki haftanın birkaç değişmezi var, bunlardan biri de Pace'in parmaklarını saçlarımda gezdirirkenki dikkat dağınıklığı. "Burada her gün sonsuzluk gibi geliyor. Bunu biliyorsun Rosi."

Yutkunarak, iyi bir cevabı olmayan soruyu soruyorum. "O... ölecek mi?" Hızlı bir ölüm adil olmazdı. Yaşamasına izin vermek, daha da az.

Lex hemen, "Hayır," diye cevap verir ve pencerenin yanındaki kancadan bir pano kapar. "Hayati değerleri güçlü olmasa da sabit. Yaralarının hiçbiri hayati tehlike arz etmiyor. Birkaç enfeksiyon belirtisi var ama onunla ilgileniyoruz." Ses tonu soğuk ve sert. Lex'in benim muayene odamdaki klinik tavrıyla Ashby'ninki arasındaki tezat daha keskin olamazdı. "Ölmeyecek."

Wicker karanlık bir şekilde, "Henüz değil." diye ekliyor.

"Ama acı çekiyor," diye merak ediyorum, yanımdaki Pace'e bakarak.

"Acı mı?" Pace'in parmak eklemi çenemin kenarına değiyor, dudakları yavaş ve sinsi bir sırıtışa dönüşüyor. "Bir sürü acı."

Mükemmel. "Onunla konuşmak istiyorum," diye karar verdim ve kapıya doğru ilerledim.

Şaşkınlıkla yolu kesen Wicker oluyor, mavi gözleri kocaman. "Ne? Oraya giremezsin."

Kıllandım. "Neden olmasın?"

"Sorgulama sadece kesip biçmek değildir," diye ısrar ediyor. "Bir adamın derisine girmek kolaydır, ama zihnine girmek? Bu zaman alır. Manipülasyon, teşvik, pekiştirme." Wicker'ın gözleri karnıma doğru kayıyor, yüz hatlarına bir gölge düşüyor. "Eğer oraya girersen, ona istediği bir şeyi vereceksin. Hak etmediği bir şey" diye vurguluyor.

Sinirlenerek omurgamı dikleştiriyorum. "Peki ya benim kazandıklarım? Kendi sorularımı sorma hakkını kazandım! Onu oraya birlikte koyduk. Bir takım olmamız gerekiyordu."

Ama Wicker sadece alay eder. "Neden seni burada bıraktığımı sanıyorsun?" Eli dışarı fırlar ve duvardaki bir düğmeye basar. "Uyanın, sik kafalılar. Kızınız burada."

Camın arkasında Ashby seğiriyor, göz kapakları çırpınarak açılıyor. Boynunu büküp kan çanağına dönmüş gözlerini cama diktiğinde hareket küçük ve kontrollüdür. "Verity?" diye mırıldanıyor, sesindeki umut çok açık. Ve sonra, daha sessiz, "Michael?"

Wicker bana öyle iğrenç bir bakış atıyor ki, 'sana söylemiştim' demesine bile gerek kalmıyor. "Bize üst kattaki kasanın şifresini söyle, ve belki

onu görmene izin vereceğiz."

Lex'in bakışları önce Wicker'a, sonra da Pace'e kayar. Aralarında elektrik akımı gibi bir heves vardır. Nefes nefese kalmışlar. Bunun bir süredir elde etmeye çalıştıkları bir şey olduğunu fark ediyorum.

Ama Ashby'nin yüzü bu istek karşısında sertleşir ve birdenbire, birkaç dakika önce göründüğü o zayıf, yaşlı kurban gibi görünmez. Yine Kral'a benziyor. Canavar gibi. "O buna değmez."

Öne atılıyorum, mikrofona konuşurken yumruklarımı sıkıyorum. "Ama bebeğimiz öyle, değil mi?"

Lex elimi tutuyor ve bakışlarıyla buluşmak için döndüğümde keskin, onaylamayan bir kaşla karşılaşıyorum. "Hayır," diyor ağzından.

Ama Wicker'a dönüp baktığımda sırıtışı tüyler ürpertici. "Evet," diyor.

Bu da her şeyi açıklıyor. "Onlara şifreyi söyle, ben de sana karnımı göstereyim." Wicker'ın bakışlarını tutuyorum. Oğlumuzu ucuz bir sorgulama taktiği olarak kullanmaya bu kadar istekli olması muhtemelen iyiye işaret değil ama... "Söyle onlara, ben de sana torununu göstereyim."

Ashby boynunu kaldırdığında, kırmızı çerçeveli gözleri sert ve geniş, ancak iki nefes arasındaki boşluk kadar. "Sıfır yedi bir," yanımda Pace rakamları yazmaya çabalıyor, "dört iki sıfır sıfır iki." Boğazından yırtık pırtık bir kahkaha kopuyor. "Bunu anlayamadıysanız hepiniz beş para etmezsiniz. Beni her zamankinden daha fazla hayal kırıklığına uğrattın, Pace. Eğer düşündüğünün yarısı kadar Prens olsaydın, bu sayının ne anlama geldiğini şimdiye kadar bilirdin."

Pace kardeşlerine bakarken hem öfkeli hem de kaybolmuş görünüyor, sadece onların şaşkın omuz silkmeleriyle karşılaşıyor.

Ama gözlerim Ashby'nin cılız yüzünden hiç ayrılmıyor, boğazımda acı bir tat kalıyor. "Bugün benim doğum günüm."

Aynı düzensiz kahkaha hoparlörü yırtıyor. "Ne, kutlama planlanmadı mı? Yakında olmalı. Ne oldu, Haziran ortası mı?"

Wicker'ın eli düğmeden kaybolur, ağzı agresif bir şekilde eğilir. "*Sakın* ona tarihi söyleme. Anladın mı?"

Pace'e bakıyorum, kolundaki çetele izlerinin dokusunu iyi bildiğim için yavaşça ve anlayışlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Asla."

Bunu hak etmedi.

Ve böylece, Wicker ağır iç kapıyı anahtarla açar.

Daha eşikten adımımı atmadan koku beni çarpıyor. Ölümden daha kötü kokuyor çünkü bu aslında hayat. Vücudunun hâlâ çalıştığının kanıtı. Avucumu burnuma bastırıyorum, Wicker'ı takip ederken midem bulanmak üzere.

Arkamızda Lex bir küfür mırıldanıyor ama buradakiler farklı. Artık sevecen prensler değiller. Tıpkı Wicker'ın dediği gibi. Hassas bir operasyon. Hareket etme şekilleri bile farklı, amaçlı ve kesin, hiçbir şey ele vermiyorlar.

Pace öyle bir ifadesizlikle içeri giriyor ki nefesim hızlanıyor.

"Göster bana," diye talep ediyor Ashby, kendini dik tutmaya çalışırken bağlarının içinde kıvranıyor. "Bana varisimi göster."

Wicker'la bakışarak isteksizce gömleğimin eteğine uzanıyorum ve onu göbeğimin kabarıklığı üzerinde gezdiriyorum.

Ashby'nin ağzı çarpık bir sırıtışa dönüşür. "Hâlâ büyüyor."

Bunun nahoş olduğunu söylemek hafif kalır. Bana bakışından nefret ediyorum, soğuk gözleri o iğrenç sırıtışıyla karnıma sabitlenmiş. Buraya o n u n *taşıyıcısı* olarak getirildiğimi bilmekten nefret ediyorum, sadece bir sonraki yaratımı için bir kafes. *Ondan* nefret ediyorum.

Bu yüzden, oğlumuzu saklamak için tişörtümü aşağıya çektiğimde yüzünün düştüğünü görmek bir zafer. "Stella nerede?" diye sordum.

Ashby alay ediyor. "Belli ki burada değil. Burada olsaydı sana bir prensesin ikinci üç aylık döneminde giymesi gereken uygun kıyafetleri verirdi." Orada kanlar içinde, kirli ve yara bere içinde yatarken, saygınlığından tamamen sıyrılmışken, yine de her şeyin üstünde görünmeyi başarması neredeyse etkileyici. Bana bakarken dudakları küçümsemeyle kıvrılıyor. "Sokak çöpü gibi görünüyorsun."

Çatırtı beklenmedikti, telaşla sarsılmama neden oldu. Ashby'nin gergin, gıcırtılı çığlığına ya da kırbaç darbesinden fışkıran kan görüntüsüne hazırlıklı değildim.

Ama yine de tatmin edici.

"Terbiyeli ol ihtiyar," diyor Pace, kırbacın sapını sıkıca kavrayan yumruğuyla. "Konuştuğun kişi çocuğumuzun annesi."

Arkamda Wicker bir kolunu omzuma doluyor, diğer eli karnımın üzerinde dururken aldatıcı bir rahatlıkla. "Evet, içerideki zavallı küçük CJ'i düşün. Oğlumuzu bu tür bir pisliğe maruz bırakamayız."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "CJ?"

Wicker sırıtıyor. "Evet, küçük Clive Junior. Bir erkeğin oğluna atasının adını vermesi gelenektir. East End'in geleneklerini ne kadar sevdiğini bilirsiniz."

Lex'in dudakları seğiriyor, bu da ciddi olmadığına dair ilk ipucum.

Ashby bunu bilmiyor ama. Yüzü çirkin, keskin hatlara dönüşür. "Hiçbir koşul altında," diye gürler, "varisime kahrolası bir Baron Kral'ın adını vermeyeceksin."

"O senin varisin değil," diye çıkıştım, "ve ona istediğimiz ismi veririz. Belki Clive." Gözlerimi kısarak ekliyorum, "Ya da belki Davis. Davis Bruin'den sonra, biliyor musun? Şimdiye kadar sahip olduğum aile reisine en yakın şey bu."

Prenslerimin üçünün de suratını asmasını bekliyordum ama sürpriz bir şekilde hiçbiri asmadı.

Wicker göbeğimi okşayarak, "Clive Davis'in kulağa hoş geliyor," diyor. "Ne düşünüyorsun, Red? Tirelemeli miyiz? Kayes-Sinclaire?"

Ashby kükrer, "Yeter!" Bağları geriliyor, boynundaki tendon şişiyor. "O *benim* kanım. Benim varisim!" Bitkin bir halde arkasına yığılır. "Kontrolün sende olduğunu düşündüğünü biliyorum ama yalnız değilim. Danner-"

Wicker soğukkanlılıkla, "Üst katta kilitli," dedi.

"Thaddius-"

"Öldü."

Başını sallar. "Buna inanmıyorum. Kaçtı."

"Evet," diye katılıyor Wick, "ama PNZ mezunları ağı çok geniş bir alana yayılıyor. Bunu sen de gördün. Thaddius'la ilgilenmesi için biriyle anlaştık." Başını öne eğiyor. "Resimleri görmek ister misiniz?"

Rufus Ashby'nin deli olduğunu uzun zamandır biliyordum ama nedense saplantısının derinliği beni hâlâ şaşırtıyor. East End'in gerçek yaratılışı bu mu? Prenslerime bakıyorum ve bu zorunluluğun -bu fanatik üreme dürtüsünün- onlara ne zamandır aşılandığını merak ediyorum. Sadece Kraliyet ailesi mi, yoksa tüm kardeşlik mi?

Peki neden?

Ama henüz cevabını bulmam gereken sorular bunlar değil. Sadece bir tanesinin cevabına ihtiyacım var. "Bana Stella'nın nerede olduğunu söyle." O itiraz edemeden, "Söyle ve ona dokunmana izin vereyim," diyorum. Elimi Wicker'ın elinin üzerine koyuyorum ve Ashby'nin gözlerinin inanılmaz bir şekilde daha da çılgına dönmesini izliyorum. "Tekmelemesini hissetmene izin vereceğim."

"Sorduğunuz sorular bunlarsa," diyor sesi çakıl gibi sert, "o zaman endişelenmiyorum. Belli ki hiçbiriniz bir krallığı yönetmeye hazır değilsiniz." Aynı mağrur tavırla gözlerini kaçırıyor. "Öyle ya da böyle varisimi alacağım."

2

Verity

SAATLER SONRA BİLE, BABAMIN VÜCUDUMA BAKIŞININ HATIRASI mide çalkantısı. Bundan daha da kötüsü sözleri, çünkü bir bakıma haklı. Onun krallığını yönetmeye hazır değiliz. Dernek, Ashby'nin bir sonraki emre kadar iş için uzakta olduğunu düşünüyor. Şu anda kendi zindanında oturduğu bilgisine sahip olanlar sadece rakip kraliyet ailesiyle sınırlı: Dükler, Baron Kral ve Lordlar.

Ve tabii ki annem.

Banyo çekmecemi karıştırıyor, bir tüp ruj arıyordum ki dış kapının çalındığını duydum. "İçeri gel," diye sesleniyorum, hayal kırıklığımı saklamadan. "Hangi cehenneme gittin sen?"

Bir avuç dolusu kozmetik ürününü alıp tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Bunu yapmalı mısın?"

"Merak etme," diyerek Ballsack'in aynadaki yansımasına bakıyorum. "Bunların hepsi 10 kilonun altında."

Bakışlarımın onun üzerinde kalmasına izin vermemek çok zor. Ballsack'i ilk üye olduğundan beri tanıyorum, gözlerinde o vahşi, Batı Yakası gençliğinin kıvılcımı olan sıska, küçük bir birinci sınıf öğrencisiydi. Düklerle eğitim aldığı için şimdi daha iri. Daha kaslı ve sağlam, hatta onu tanımayan biri için heybetli bile sayılabilir. Çenesinin yumuşak kesimi yerini daha keskin açılara ve dikkatsiz kirli sakallara bırakmış. West End'e her geri döndüğünde başka bir dövmeyle dönüyor gibi görünüyor.

Ve daha sessiz.

"Bu gece için izin aldığını duydum," diyor makyaj yığınına bakarak. Her zaman daha yumuşak başlı acemilerden biri olmuştu, kendisini kabul eden bir grup bulduğu için mutluydu - bir aile. Laura'yı kaybetmek yeterince zordu. Ama Stella'yı da kaybetmek? Bu daha zayıf bir adamı bile yıkmaya yeter. Eugene zayıf değil, ama öfkeli ve bu enerji yüzeyin hemen altında ak*ıyor*. Korkuyorum. Ondan değil, onun için.

Çaresiz adamlar ve hepsi bu.

"Evet," diye homurdandım. "İşte bu yüzden tozlu gül rujumu arıyorum."

Banyoyu geçip yatak odasına dönmek için dönüyorum. Masa sandalyesinden okul çantamı alıp aramaya devam ediyorum. Sy ve Lex'in mezuniyetinde bu rengi giymemiş miydim?

Ballsack peşimden geliyor, ellerini ceplerine sokmuş, temkinli bir şekilde bana bakıyor. "Bu tam olarak neden önemli?"

"Çünkü haftalardır kimseyi görmedim," diye açıklıyorum telaşla. "Sadece elbisemin önüne bir plaj topu sokmuş gibi görünmekle kalmıyorum, aynı zamanda aktivite ve güneş ışığı eksikliği cildimi her gece beni emen bir vampir gibi gösteriyor." Bir bölmenin fermuarını açıyorum ve parmaklarımın dokunduğu her şeyi çıkarıyorum. Kalemler, kurşun kalemler, resim kalemleri, silgiler. "Kahretsin!"

Sert, dövmeli elleriyle omuzlarımı kavrıyor. "Verity, sakin ol. Kimsenin senden bir beklentisi yok. Sadece akşam yemeği için bile olsa eve döneceğin için heyecanlılar."

Yüzüne bakıyorum, samimiyetini görüyorum ve kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum, yavaşça nefes veriyorum.

"Annem her hafta bana yemek gönderiyor ama bu gerçekten Aile Yemeği'nde olmakla aynı şey değil." Karıştırmaya devam ediyorum, başka bir cebin fermuarını açıyorum. "Hiçbir şey aynı değil."

Cevap vermiyor, ikimizi de bir sessizlik içinde bırakıyor. Bütün sorun da bu zaten; sessizlik.

"Nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum, bir paket zencefilli sakız atarak. "O burada olmadan bu kadar sessiz olmasından nefret ediyorum. Her şey *yanlış geliyor*. O arka planda rastgele bir şey hakkında konuşmadan banyodan yatak odasına yürüyebilmemin hiçbir yolu yok, mesela..." Öfkelendim. "Bilmiyorum, bir an çocukken sahip olduğu şirin Matruşka bebeğinden bahsediyor, sonra bir bakıyorsun, 'yok etmenin' eski Roma lejyonlarında isyan için nasıl bir ceza olduğunu açıklıyor ve A'dan B'ye giden yol mantıklı bile olmamalı, ama-"

"Çünkü her on askerden biri rastgele öldürülürdü," diyor Ballsack, gözleri ciddi ve üzgün. "Çocukken oynadığı oyunlardan biriydi ama oyuncak askerleri yoktu. Sahip olduğu tek şey-"

"Matruşka bebek."

Ballsy ağır bir şekilde başını sallar.

Sürekli, durmaksızın konuşmasına alışmıştım. Hizmetçim olarak bana ustalıkla yardım etmesine. Bir içgüdüsü vardı. İhtiyacım *olduğunda* tam olarak *neye* ihtiyacım olduğunu bilmenin bir yolu, ama bundan daha fazlasıydı. Benden ne beklediklerini biliyordu.

"Prenses olmak - burada yaşamak, bu hayata sahip olmak..." Odanın etrafına bakıyorum, çok kısa bir süre önce buranın gerçek bir hapishane olduğunu hatırlıyorum. "Dayanılmazdı. Ve o bunu daha iyi hale getirdi. Kolaylaştırdı. Törenlerden sonra kanamam olduğunda ya da iğrenç erkek öğrenci sıvılarıyla kaplandığımda benimle ilgilendi. Hamilelik testine girdiğimde elimi tuttu, kendim bakamayacak kadar korktuğumda sonuçları kontrol etti. Sabah bulantılarından muzdarip olduğumda bana çay ve kraker getirdi. Tehlikede olduğumda ve korktuğumda yanımdaydı, beni korumaya çalışıyordu." Yutkunuyorum, Eugene'in acı dolu gözleriyle karşılaşıyorum. "Onu hafife almışım, bunu şimdi anlıyorum. O gidene kadar özleyeceğimi fark etmediğim şey -arkadaşım- oydu ve bu berbat bir şey, Ballsy. Hem de çok kötü."

Uzun bir aradan sonra, "Biliyorum." dedi.

Yatağa doğru yürüyorum ve kenarına oturuyorum. "Bugün Ashby'yi gördüm," diyorum bir tırnağımı karıştırarak. "Çocuklar sonunda beni oraya götürdüler. Ona Stella hakkında sorular sordum."

Bir süre sessizlik oldu ve ardından Ballsack umutlu bir şekilde "Ve?" diye sordu.

Başımı hafifçe sallayarak onun bakışlarına karşılık vermek ıstırap verici. "Bir cevap vermedi."

Ballsack'in yüzü düşer. "Görünüşe göre kız kardeşi bir polisle konuşuyormuş."

Şok içinde kafamı kaldırdım. "Auggy polise mi gitti?" Eski eskort, şimdi Hideaway yöneticisi olan kişinin yetkililerle konuşmasını bağdaştırmaya çalışıyorum. Asiller sorunları kendi içlerinde halletmeleriyle ünlüdürler, özellikle de Güney Yakalılar.

"Hayır," diye başını sallıyor, "bir polisle *sikişiyor,* bu da garip, ama Güney Yakası'ndan olduğu için ne düşündüklerini kim bilebilir. Muhtemelen bir müşteri ya da kirli biri, pay alıyor." Omuz silkiyor. "Her neyse, kayıp ihbarında bulunmuş."

Göz kırpıyorum. "Vay canına."

Omuz silkerek, "Prenslerinize çoktan söyledim. Bilirsiniz, gelip soru sorarlarsa diye."

"İyi fikir."

Gözlerim yatağımın başucundaki masaya takılıyor. Üstünde bir yığın hamilelik kitabı var, sırtları çatlamış ve yıpranmış. Lex'in bir çift okuma gözlüğü de en üstte duruyor. Eğilip çekmeceyi açıyorum, bir şişe kayganlaştırıcıyı ve bir küme saç bağını kenara itiyorum. Pembe altın tüp gözüme çarpıyor ve onu alıyorum.

"Ah ha!"

İnce bir gülümseme hayaleti dudaklarına dokunuyor. "Sence onu oraya o mu koydu?" diye sorar.

"Hiç şansın yok. Kendi halime bırakıldığımda böyle oluyor işte. Ruj, kayganlaştırıcıya karışıyor."

Yüzünü buruşturuyor. "İhtiyacım olandan daha fazla bilgi, Prenses."

Ruj elimde, ayağa kalkıyorum ve odayı geçiyorum. "Onu bulacağız," diyorum, bunu iliklerime kadar bilerek. Başka bir seçenek yok.

Ballsack o kadar emin görünmüyor, pencerenin yanındaki berjer koltuğa çöküyor. "Laura'yı bulamadık. Ya da Livingston kızını. Ya da-"

"Hepsini bulacağız," diye düzeltiyorum. "Ve onu geri aldığımızda her şey daha iyi olacak. Göreceksiniz." Ama rujumu sürerken aynadaki yansımasını, ağır bir eli yüzünde gezdirişini yakalıyorum.

"Verity," diye başlıyor, inanılmaz derecede bitkin görünüyor. "Sana... bir şey söyleyebilir miyim? Kimseye söylemediğim bir şey." Kelimeler ona dönmeme neden olan bir ciddiyetle dolu, ama gözlerindeki keder sessizliğimi korumama neden oluyor. "Stella... onun hakkında bilmediğimiz şeyler var."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

İç geçiriyor, boynunu ovmak için uzanıyor. "Gizemli biriydi. Dışarıya karşı değil. Bunu saklamakta iyiydi. Ama anlayabiliyordum. Bazen telefonunu saklardı ya da odasına girdiğimde yüzünde o ifade olurdu. Solgun ve sanki onu bir şey yaparken yakalamışım gibi."

Zihnim dönerken yatağın kenarına tünedim. "Anlamıyorum."

"Kötü bir şey olduğunu sanmıyorum," diye eklemek için acele ediyor. "O sana asla ihanet etmez. Ya da bana. Ya da Düklere, ya da... dürüst olmak gerekirse Prenslere bile." Küçük bir,

Hüzünlü bir gülümseme ağzının kenarından süzülüyor. "Gerçekten saf bir kalbi var. Bunu gördün, değil mi?"

Göğsüm sıkışıyor. "Yaptım."

"Ama hayatında bizim bilmemizi istemediği bir şeyler vardı," diye devam ediyor. "Ben hiç zorlamadım. Yani... lanet olsun, West End'deki hayatımla ilgili ondan sakladığım pek çok şey var." Alnının kıvrımı isteksiz olsa da bakışlarımla yüz yüze geliyor. "Ama kaybolmadan birkaç gece önce..."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, bir ipucu olduğunu hissediyorum. "Ne?"

Omuzları çöktü. "Sen zindanda kilitliydin ve o da berbat durumdaydı Ver. Bir mesaj iletmeye çalışıyordu..." Ballsack aniden odanın köşesine bakıyor ve aynı hızla gözlerini kaçırıyor. *Monarchs,* fark ettim. "Şey, bir tür kurtarma görevi organize etmek istedi. İkimiz de istedik. Ama bunun nafile olduğunu da biliyorduk," diye ısrar ediyor, yüzümdeki korkuyu görünce, "ve bunun senin için işleri daha da kötüleştireceğini."

"Oraya gitme kararını ben verdim."

"Biliyorum ve Kraliyet işlerine karışmak benim işim değil. Sy da aynı fikirde. Bir Kraliyet kadını ile erkeği arasında olanlar onların arasındadır ama o gece odama geldiğinde bu konuyu konuşmak istediğini düşündüm: seni dışarı çıkarmak."

Kafam karıştı, "Ama o yapmadı mı?" diye merak ettim.

Başını sallıyor. "Gerçekten sessizdi. *Garip bir şekilde sessiz*. Ve ciddiydi. Bir erkeği tedirgin edebilecek türden bir ciddiyet, anlıyor musun?" Parmaklarını birleştirip çözerek bakışlarımı hareketine çekiyor. Bir elinin parmak eklemleri boyunca 'BATI' kelimesi dövmesi var. Bu onun en yeni dövmesi. "Artık birbirimizi göremeyeceğimizi söyledi. İşlerin çok karmaşıklaştığını söyledi.

-Doğu, Batı, Güney, Kuzey. Dedi ki..." Sözleri kesiliyor ve omuz silkerek başını kaldırıyor. "Şey, önemli değil. Beni terk etti."

"Oh, Ballsy..." Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Hiçbirine. "Nedenini söyledi mi?"

Omuz silkerek sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Hayır. Sanırım Lordları üzme riskini alacak kadar benden hoşlanmıyordu. Yani, bu işi yürütmeye istekliydim. Lavinia ve Dükleri de öyle. Siz ve Prensler de öyle."

İsteksizce, "Tam olarak aynı değil. Lavinia farklı bölgelerde satılıyordu. Nick onu bundan kurtardı. Ve ben... benim durumumla ilgili hiçbir şey normal değil. Maskeli Balo'ya katılmayı kabul ettiğimde Ashby'nin kızı olduğumu bilmiyordum. Ama Stella sadece tatlı bir Güney Yakalıydı.

bana göz kulak olması için gönderilen kız." Ona sempatik bir bakış attım. "Senin gibi."

İnliyor. "Zaten kaldırıma atıldığım için kendimi korkak gibi hissediyorum, Ver, tatlı olduğumu ima ederek bunu daha da kötüleştirdiğin için teşekkürler." Yumruğunu sıkıyor. "Artık resmen DKS'yim, biliyorsun. Ellerimi kana buladım."

"Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Yapmak istediğim son şey onun gururunu daha da incitmekti. Bir kere, zedelenmiş egolar bu şehirdeki erkeklerin kötü tepki vermesine neden olur.

Başını sallar. "Bak, bilmeni istedim -sadece senden bir şey sakladığımı düşünmemen için. Ama bunun dışında, dünyanın terk edildiğimi bilmemesini tercih ederim, çünkü aslında bunun bir önemi yok." Çenesini kaldırarak söylediği sözler sessiz ama tüyler ürpertici. "Ona ne olduğunu ve kimin sorumlu olduğunu bulacağım ve sonra onları pişman edeceğim."

O zaman gördüm, belki de ilk kez.

DKS.

Gri gözlerindeki sıradan kötülük karşısında kanım donuyor ve onu kalbimde spor salonuna ilk kez gelen tatlı, cılız West End üyesi olarak tanımamın bir önemi yok. Şu anda, onun bu tehdidi yapabileceğine inanıyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Güzel."

İçeri girdiğimiz anda salonda ani ve rahatsız edici bir sessizlik oldu. Yıllar boyunca pek çok Aile Yemeği izledim, bu yüzden doğal olarak Lavinia Lucia'nın Düşes olduğu ilk gecenin olabildiğince tuhaf ve gergin olduğunu düşündüm.

Oğlum, yanılmışım.

Düklerin Kralı Sy Perilini'nin oturduğu masanın başında Remy eğilmiş, bir kâğıdın üzerindeki bir şeyi işaret etmektedir. Onun yanında Nick Bruin başka bir DKS ile göz göze gelmiş, dirseklerini masaya dayamış bilek güreşi yapıyor.

Kapıların arkamızdan çarpma sesiyle hepsi duraksıyor, salondaki tüm bakışlar bize yöneliyor.

Yanımda, Pace bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Kimse bütün birliğin burada olacağını söylemedi," diyor. "Anlaşmamız böyle değildi."

"Bu bir *aile* yemeği," diye belirtiyorum elini sıkarak. "Tabii ki buradalar."

Ama Pace kaşlarını çatıyor, kaşlarının arasında şaşkın bir kırışıklık beliriyor. "DKS aileden değil."

Kaşlarımı çatıyorum, yüzündeki sert ifadeye bakıyorum. Prenslerim için aile DNA demek değildir. Sırlar, izolasyon ve şüphe anlamına gelir. Bu *o* kadar özel bir kulüp ki sadece üçünü kapsıyor. Prensler PNZ kardeşlerini hiçbir zaman hafif rahatsız edici astlardan başka bir şey olarak görmediler. Kelimeleri bulmakta zorlanarak açıklıyorum: "West End'de aile farklı bir şey ifade eder. Dükler her zaman kardeşlikle yakın olmuştur. Birlikte çalışırlar, birlikte yaşarlar ve birlikte savaşırlar. Birbirleri için ölürler."

Alçak, alaycı bir ses çıkarır. "Bu çok aptalca. Kırk adama ve onların sikik oyuncaklarına nasıl güvenebilirsin?"

Kesik fahişeleri tanımlarken gözlerim kısılıyor. "Çünkü onlar iyi savaşçılar ve sadık dostlar ve seçtikleri Kral'a saygı duyuyorlar. Kızlara bile." Ama doğrusu, ben de aynı derecede gerginim. Düklerden çok, herkesin bakışlarının hamile karnıma doğru kayması beni geriyor. Bazı fahişeler bu manzara karşısında gözle görülür bir şekilde geri çekiliyor, yüzlerini çeviriyorlar. Bir fahişe için hamilelik, benim sarayımdaki kızlardan biri için olduğu kadar onur verici değil. Bu yıkıcı olurdu. Remy ve Nick bile bana nezaketen olduğundan daha uzun süre bakıyorlar. Yine de, "Burada güvendeyim," diyorum ona, dönüp karanlık ve şüpheli gözlerine bakarak. "Deneyeceğini söylemiştin."

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" diye tersliyor. Ses tonunun keskinliği irkilmeme neden oluyor, bu da sonunda dikkatini bana çeken tek şey oluyor. "Siktir." Hemen bana dönüyor, eliyle yanağımı kavrıyor ve sesini ipeksi bir sessizliğe ayarlıyor. "Bana öyle bakma Rosi. Burada olmaz. Onların önünde olmaz."

Kaşlarımı çatarak gözlerine bakıyorum. "Sana ne gibi bakıyor?"

"Sanki seni korkutuyorum." Başparmağı kaşlarımın köşesini okşuyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğildiğinde, kollarımı boynuna dolamak ve öpücüğün içinde erimek çok kolay oluyor. Başlangıçta Lex'in bana eşlik etmesi gerekiyordu ve onun daha sakin enerjisinin yanımda olması iyi olurdu ama ona Pace olması gerektiğini söyledim.

Bunu herkesten çok onun görmesi gerekiyor.

"Korkutucu değilsin, sadece koruyucusun. Bu çok tatlı," diye karar verdim ama sonra "sinir bozucu ama tatlı" diye değiştirdim.

Kolunun altına sıkıştırdığı paketi kaydırarak öpücüğe sırıtıyor. "Taşaklarıma tekme falan at, çünkü buradaki herhangi biri seni benden korumaya çalışırsa Dukes'u tekrar bıçaklamaya başlayacağım."

Pazusuna vurarak emrediyorum, "Bu sefer bıçaklamak yok! Remy yara izi yüzünden hâlâ kızgın."

Omuz silkerek bir kolunu omzuma doluyor ve nefes alarak odaya bakıyor. "Söz vermiyorum."

Sanki yeterince kötü bir başlangıç yapmamışız gibi, masaya yaklaştığımız anda Nick kaşlarını çatarak Pace'i düzeltmeye çalışıyor. "Kurallara göre ateşinizi evde bırakmanız gerekiyordu." Pace'in belinden çıkan silaha dikkatle bakıyor.

Pace beni daha yakına sürüklüyor, gözleri kısılıyor. "Prensesime ve doğmamış çocuğuma rakip bir bölgeye kadar eşlik ediyorum." Nick'e meydan okuyan bir bakış attı. "Hamile Düşesiniz bu salonda olsaydı silahsız gelirmiş gibi davranmayın."

Nick'in yüzünde karmaşık bir ifade beliriyor, gözleri kardeşine kayıyor. "Muhtemelen hayır," diye kabul eder.

Hevesle soruyorum, "O burada mı? Lavinia?"

Remy başını arkaya doğru salladı. "Mutfakta annenle birlikte."

Ama ben o yöne doğru bir adım atar atmaz, Pace de bir adım atıyor. Dükler, Pace'in beni Düşeslerine doğru takip ettiğini görünce Nick ve Remy de aynı şeyi yapmak için öne atılıyorlar.

"Tanrı aşkına," diye inleyerek Prensime döndüm. "Sadece kızlar ve annem var. Otur ve bir bira iç, tamam mı?"

Pace'in gözleri sertleşir. "Hiçbir şekilde ben-"

"Ballsack'i yanımda götüreceğim," diye ısrar ediyorum ama gözlerim onu bulamadan arka kapı açılıyor ve Lavinia dışarı çıkıyor.

Beni hemen fark ediyor ve DKS'nin köklü üyelerinden Kaz'a bir tepsi yemek uzatıyor. "İşte buradasın," diyor. "Biz de başaramayacağını düşünmeye başlamıştık. Annen iyice bunalıma girdi."

"Özür dilerim." Bir elimi karnıma koyarak hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Bulvar'a girer girmez mesanem bir mola vermem gerektiğine karar verdi. Bu," baş parmağımla Pace'i işaret ediyorum, "sonsuza kadar süren bir güvenlik taraması yapmak zorunda kaldı. Kendime bir hatırlatma: Güney Yakası'nda asla işeme."

Tam o sırada söz konusu kadın kapıdan içeri giriyor ve beni görünce yüzü aydınlanıyor. "İşte benim Ver Bear'ım," diye ciyaklıyor ve beni bileziklerimi sallayarak kucaklıyor. Mis gibi ev, tarçın ve yasemin kokuyor ve ben de açgözlülükle kokuyu içime çekiyorum. Kısa bir süre için, oğlumun burnunu omzuma dayayıp rahatlatıcı, yumuşak şeyleri hatırlatıp hatırlatmayacağını merak ediyorum. "Hadi sana iyice bir bakalım." Annem geri çekilip karnıma dokunuyor. "O nasıl?"

"Daha yeni tam bir kontrolden geçtim," diye teminat veriyorum sırıtarak. "Lex çok iyi olduğunu söylüyor."

Gözlerinin kenarları geriliyor, annemin mırıltısı küçümseme ile damlıyor. "Lex diyor ki, huh."

Keskin bir ifadeyle boğazımı temizleyip Pace'e dönüyorum. "İkinizin resmi olarak tanıştırıldığınızdan şüpheliyim. Anne, bu Pace, Prensim." Aralarında başımı sallıyorum. "Pace, bu da annem."

Annem başka bir erkekle birlikte olmam fikrinden hiç hoşlanmadı ve bunun bir kısmı beni Düşes'e hazırlama niyeti olsa da, şimdi daha büyük bir kısmının Forsyth'te genç bir kadın olarak kendi deneyimlerinden kaynaklandığını biliyorum.

"Demek sen Pace Ashby'sin." Ona ayakkabısının altındaki pislikmiş gibi bakıyor. "Kuşunun pis bir ağzı var."

Pace'in çenesi gerilir. "Onu aldığından beri daha da pisleşti." Yan tarafına bir dirsek atarak ona sivri bir bakış atıyorum ve gözle görülür bir şekilde saldırma içgüdüsünü bastırmaya çalışmasını izliyorum. Sanki utanç verici bir şeymiş gibi sakladığı hediyeyi kırıştırarak uzatıyor. "Biz... ona göz kulak olduğunuz için minnettarız." Hakkını yemeyelim, bunu neredeyse düzgün bir yüz ifadesiyle söylüyor.

Mama B hediyeyi şüpheli bir kaş çatmayla alıyor ve hemen ambalaj kağıdını yırtıyor. Paketi açtığında, dudaklarını dalgın bir ifadeyle büzerek ışıltılı rom şişesini elinde tutuyor. "Pahalı görünüyor."

"İğrenç bir şekilde," diye onaylıyor Pace, odaya göz gezdirerek. "Bin dokuz yüzlerde damıtılmış. Camı topaz kakmalı ve var olduğu onaylanmış sadece yirmi şişe var. Dünyada en çok aranan, koleksiyonluk romlardan biri."

Etikete küçümseyerek bakıyor. "Bu *onun*, değil

mi?" Omuz silkti. "Artık senin."

Annem mırıldanıyor ve cilalı ahşap mantarı tutup *çektiğinde* ölüyorum.

"Anne!" Tıslıyorum, ama neyse ki öylece açılmıyor.

Yine de denemek için çabalıyor, bakışlarında düşmanlık yanıyor.

Ve sonra Pace, sanki garip bir şekilde Prens'in otomatik pilotundaymış gibi, şişeye uzanıyor ve tıpayı zahmetsizce çekip çıkarıyor. Şişeyi geri alan Mama, uzun ve agresif bir yudum alarak şişeyi kaldırırken onun bakışlarını üzerinde tutar.

İnanamayarak başımı salladım. "Bu beş rakamlı bir şişe rom! Öylece-"

Ama Pace ona geri verdiğinde hiçbir şeyi kaçırmıyor ve şişenin ağzından bir yudum alıyor.

Neredeyse hep bir ağızdan yüzlerini ekşitirler.

"Bunun tadının göt gibi olacağını hep biliyordum," diye mırıldanarak geri uzatıyor.

Annem tıpayı yerine takıyor. "Biz burada içkimizi şımartmayız," diyor ve gördüğü ilk DKS üyesine uzatıyor.

Kaz'ın gözleri keyifle parıldıyor. "İşte bu, içki!" Kaz, avını sergileyen bir ayı gibi masaya götürürken Pace'in öfkeli bakışları onu takip eder.

Annem Pace'i görmezden gelerek, "Hadi gel," diyor ve beni bir koltuğa oturtuyor. "Kızlarla bu akşam lazanya yaptık. Remington yemek yapmayı öğrenmeye çalışıyor. Mutfağımın bir daha toparlanabileceğinden emin değilim." Açık büfe masaya heyecanlı bakışımı yakaladı. "Sana bir tabak getireyim."

"Sana bir tabak getireyim," diye araya giriyor Pace gülünç bir şekilde. Ne yapacaklar, beni zehirleyecekler mi? Ama sonra büfeye doğru gitmeye başladı ve ben de kolundan tutmak zorunda kaldım.

"Henüz değil."

Etrafına bakınıyor, kimsenin tabağı olmadığını fark ediyor ve bana rahatsız edici bir bakış atıyor. "Dua falan etmemiz gerekmeyecek, değil mi?"

"Kral ve Kraliçesi önce kendilerine hizmet eder," diyor Mama, ona bir uzaylı gibi bakarak.

Sy ve Lavinia büfeye yaklaşıp tabaklarını doldururken herkes sabırla bekliyor. Dikkatini bir eskiz defterine vermiş olan Remy'ye attığı bakışları yakalıyorum ve fazladan sarımsaklı ekmek koyarken yüzündeki yumuşak sırıtışı kaçırmıyorum. *Akıllıca*. O ortaya çıkana kadar ekmek kalmasına imkân yok.

Bundan sonra, çılgınca bir enerji bekliyorum ama Pace öyle değil. DKS ve cutsluts yaygara yaparken gergin, gergin gidiyor

Büfe için sesleri kulakları sağır edecek kadar yükseliyordu.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve silaha doğru ilerlediğini fark ediyorum. "Tabakları tamir etmeme ne dersin?"

Pace bana aşağılayıcı bir bakış fırlattı. "Forsyth Pen'de on sekiz ay geçirdim, Rosi. Aç erkek öğrencilerden korkmuyorum." Ve bununla birlikte açık büfe sırasına girdi.

Akşam yemeği garip bir şekilde yalnız geçiyor. Annem yaz projesi olan eski garajı temizleme işiyle ilgili olarak bir süre benimle konuşuyor - gerçi bu iş daha çok DKS'nin yaz projesine benziyor. Ama bunun dışında kimse benimle ya da Pace'le konuşmuyor. Masanın başındaki Dükler bize boş ve rahatsız bakışlar atıyor ama hiçbiri beni konuşmaya çekmiyor.

Bunun benimle ilgili olmadığını biliyorum.

Yanımdaki Prens'le ilgili.

Pace'i sarayda yemek yerken ilk kez gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Oradaki yemek salonu çok resmi ve soğuktu ama onu tabağının başında sahiplenici bir şekilde büzüşürken görmek bir yanımı rahatlatmış ve bana evimi hatırlatmıştı.

Yine de burada evindeymiş gibi görünmüyor. "Dur," diye mırıldanıyor, çatalı tabağına sürtünüyor.

"Neyi durdurayım?"

"Kendimi kaybetmemi bekliyormuş gibi bakmayı kes." Buna rağmen, sonunda fısıldar, "Cidden yemek yerken yanına gidip onunla konuşuyorlar mı? Ne zaman isterlerse?"

Gülüyorum, Sy'ın uzun süredir acı çeken ifadesini izlerken, gürültülü bir ikinci sınıf öğrencisi onun yanında duruyor ve çılgınca hareket ediyor. "Evet, hemen hemen."

Pace, Sy'ın adına neredeyse gücenmiş görünüyor. "O Kral."

"Kral olmadan önce onların dostuydu," diye açıklıyorum. Ona söylemediğim şey, *herhangi bir* Kralın halkını geri çevirmesinin bana mantıklı gelmediği. Saul bu masanın başındayken bile sık sık yemeğe gelir ve kibirli bir domuz olmasına aldırmadan DKS'yi kendisine yaklaşmaya davet ederdi.

Belki de Ashby ile yaşamanın insana yaptığı budur. Sadece beş aydır saraydayım ama onun dayattığı soğukluğun bir hastalık gibi kemiklerime yapıştığını hissediyorum. Pace'in evimin sıcaklığından -insanlarımdan, *ailemden*- uzaklaşmasını izliyorum ve bu beni sadece üzmüyor.

Ödümü koparıyor.

Oğlumuzu o katı soğuklukta büyütme düşüncesi çok can sıkıcı.

O zaman bir görev haline geliyor, sarayı bahçesindeki güller kadar narin ve dikenli zihnimde dışa doğru çiçek açan bir yuva haline getirme düşüncesi. Belki de bu imkânsızdır. Belki de sarayın tüm büyük odaları ve karanlık kuytuları, içine herhangi bir sıcaklık akıtmak için fazla inatçı ve perili.

Ama artık salonlarında Rufus Ashby olmadığına göre, denemeye kararlıyım.

Pace kapıdan kaybolur kaybolmaz Lavinia, "Auggy'nin G-man'ini duydun mu?" diye sorar.

Bir gofret atıştırıyorum, sandalyem eğitim alanını görebileceğim şekilde dönmüş. "Ballsy bana kayıp başvurusu yaptığını söyledi."

Lavinia yanıma oturuyor, ama doğrudan masanın üzerine, botları annemin terk edilmiş sandalyesine dayanıyor. "Bu çok garip," diye iç geçiriyor. Odanın diğer ucunda üç farklı acemi antrenman yapıyor, çeşitli dolgulu yüzeylerdeki yumruk sesleri odanın içinde çınlıyor. "Remy'nin polis teşkilatında bir sürü ailesi var ama bu adam bir federal. Bilgi almak sinir bozucu derecede zor."

Gergin bir şekilde, "Şu an böyle birinin sarayın etrafında dolanması için gerçekten uygunsuz bir zaman olurdu" diyorum.

"Bir de bana sor," diye inliyor. "Ama Remy'nin kuzeni ortalıkta dolanıyor ve Auggy'nin Lordlar için sorun yaratacağını düşündüğü birini aileye katacağını sanmıyorum. Forsyth'te işler nasıldır bilirsin. İnsanlar uzun süre Kraliyet kavgasının dışında kalamazlar."

Elindeki her yolu kullandığı için Augustine'i suçlamıyorum. Lordların kendilerine ait olanı korumakla ilgili tüm konuşmalarına rağmen, Stella hakkında hiçbir şey bulamadılar. Tüm bu olanlara olan inancımı kaybetmeye başladığımı inkar edemem. Sanki hiçbir krallık onun sorumluluğunu almak istemiyor. Güney Yakası'nda doğmuş ama Doğu Yakası'nda çalışmış ve Batı Yakası'nda çok zaman geçirmiş.

Ben tüm bunların adaletsizliğini düşünürken, Pace banyodan dönüyor, antrenman alanından geçerken koyu renk gözleri bana yapışmış. Ona küçük bir el sallıyorum, ayağa kalkmıyorum, biraz r a h a t etmesine izin veriyorum. Beni şaşırtarak, küçük kare şeklindeki antrenman minderlerinden birinde durdu ve Pauly onlara koçluk yaparken Dillon ve Grant'in birbirlerinin etrafında dönmelerini izledi.

Teknik.

Lav bakışlarımı takip ediyor. "Sonunda biraz rahatlamış görünüyor.

Düklerin bana bir prens balosunda eşlik ettiğini hayal edebiliyor musun? Onlar

kavgaya başlamadan önce on dakika bile dayanamazdı."

Wicker'ın cinsiyet belirleme pastasını mahvettiğini düşünerek başımı sallıyorum ve "Bu zaten olur," diyorum. Ama bu fikri düşündüm. "Remy muhtemelen bunun üstesinden gelebilir. Babası onu daha kibar davetlere katılması için yetiştirmiştir."

"Doğru. Şehir kulübünde beklediğinizden daha rahat." Bakışları, üç Dük'ün de yan sırada oturduğu, temizlenmiş bir masanın üzerine eğilmiş Cuma günkü dövüşün lojistiğini tartıştığı yere kayıyor. "Takım elbise içinde kesinlikle lezzetli görünüyor."

Remy'nin giydiği her şeyin içinde harika görünen uzun ve zayıf bir vücudu var.

"Aile Yemeği, hayal edebileceğiniz kadar havasız ve baskıcı olan saraydaki yemeklerden kesinlikle farklı, ama..." Başımı eğip Prensimi inceliyorum. "Çocuklar yıllarını yatılı okulda geçirdi, sonra Pace hapse girdi. Bunun onun istediği kadar alışılmadık bir şey olduğunu sanmıyorum."

Pace kollarını göğsünde kavuşturmuş, kurnaz ve meraklı gözlerle antrenmanı inceliyor. Düklerin maç sırasında sadece adrenalinle beslenmediklerini, becerileri üzerinde çalışmak için gerçekten zaman ayırdıklarını öğrenince muhtemelen şaşırmıştır. Dillon ve Grant mükemmel dövüşçüler ve eğer bu gece Pauly ile antrenman yapıyorlarsa, yarınki Fury'de eşleşmeleri gerektiğini varsayıyorum. Pauly onlara farklı antrenman setleri yaptırıyor; yumruklama, bloklama ve savunma.

Pauly, Grant'e "Sol tarafını açık bırakıyorsun," diyor. Genç oyuncu cevap olarak dirseklerini aşağı çeker. "Ve sen," diye sesleniyor Dillion'a, "fırsatı boşa harcıyorsun! Onun zayıflığı senin kazancın!"

Grant açıkça zayıf olarak adlandırılmaktan hoşlanmıyor ve ani bir hareketle tepki veriyor. Dillon yumruklarını yukarı çekerek yüzünü koruyor, Grant'in vuruş yapamaması için kaçıyor ve savruluyor ama genç oyuncu sert bir yumruk atmadan önce rakibini minderin kenarına doğru itmeyi başarıyor.

Dillon son anda eğilir, salıncak başının üzerindeki boşluğa uçar. Grant, momentuma kapılıp, ileri doğru Pace'e doğru ilerliyor. Prens'in eli havaya uçarak yumruğu savrulmanın ortasında yakalıyor.

"Kahretsin," diye zıplıyorum ya da zıplamaya çalışıyorum. Kereste demek daha doğru olur.

"Siktir." Gözleri Dukes'larına kaydı ama onlar fark etmedi. Masanın etrafında dönmeye başlıyorum, Pace'in ağzının kenarlarındaki karanlık sırıtışı izliyorum. Grant'i ringe geri itiyor ve Lav'ın eli uzanıyor. "Bekle."

"Ne demek bekle?" Tıslıyorum. "Pace yumruk yumruğa kavgaya bıçak getirecek bir tiptir, hatırladın mı?"

"Sadece..." parmakları bileğimi sarıyor, "sadece bir dakika ver."

Pace'in Grant'i fileto haline getirmesi için bir dakika yetiyor ama Pauly etkilenmiş gibi sırıtıyor. "Güzel refleksler. Antrenman mı yapıyorsun?"

"Hokey oynuyorum," diye huysuzca cevap veriyor Pace, gözlerini Grant'e dikmiş. Öğrenci birliği çocuğu yumruğunu sallıyor ve parmaklarını oynatarak hançer gibi bakıyor.

"Bu doğru, bu doğru." Pauly başını sallayarak Pace'i süzüyor. "Fury sırasında Maddox'u sıkıştıran sendin."

Pace omuz silkiyor, çenesini kaldırıyor. "Evet, yani?"

Pauly her zaman saçma sapan bir adam olmuştur, bu yüzden Pace'in meydan okuyan bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verir. "Yani böyle reflekslerin varken bıçaklarla uğraşmana gerek yok." Yaşlı adam alt dudağını çiğniyor, sonra çenesini sallıyor. "Buraya gel. Sana göstereyim."

Pace donup kalırken kalbim gümbür gümbür atıyor. İşler kötü gidebilir. Pauly iyi bir adam, sağlam bir eğitmen ve sağlıkçı ama Pace onun DKS'lerinden biri değil.

Sürpriz bir şekilde, Pace mindere adımını attı.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum, Lav'ın pençesinden kurtulmaya çalışıyorum. Araya girmeyi planlamıyorum ama yaklaşıyorum. Her ihtimale karşı. "Bu bir karmaşa olacak."

Lav onu takip eder, sesi alçaktır. "Ben öyle düşünmüyorum. Pauly'nin çekici bir yanı var."

"Söyle bana," diyor Pauly, duyabileceğimiz kadar yaklaştığımızda Grant ve Dillon'ı minderden uzaklaştırarak. "Fury sırasında Maddox'a neden bıçak çektin?"

"Çünkü," Pace'in sırıtışı tırtıklı ve acımasız, "iğrenç bir hıyar gibi davranıyordu."

Eğitmen homurdanıyor. "Kendine böyle mi söylüyorsun?" Pace'in gözleri kısılır. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hızlısın," diyor Pauly kayıtsızca. "Belli ki reflekslerin iyi ve herkes bir hokey oyuncusunun yumruk atıp yumruk yiyebileceğini bilir-"

"Sadede gel, ihtiyar."

Prens'e bir bakış atar. "Tüm o pedleri takmaya alışkınsınız. Bu ne kadar ağırlık ekler? On mu? On beş kilo mu?" "On beş ila yirmi beş," diye kendini beğenmiş bir şekilde itiraf ediyor Pace.

"Kahretsin," diye ıslık çalıyor Pauly, "sanki suyun altında dövüşmeye

alışmışsın gibi, ki buzda bu mantıklı. Sana denge sağlıyor ama burada?" O

Kollarını mavi matın üzerine yayar. "Bahse girerim her şey biraz garip geliyordur. Özensizleşiyorsun. Çaresiz."

Pace'in çenesi sertleşir. "Ben özensiz değilim."

Eğitmen değişir, vücudu bir dövüşçü duruşuna geçer. "O zaman kanıtla o."

Spor salonu sessizleşti ve etrafıma baktığımda DKS'nin ve Dükler izliyor. Pace'in ne yapacağını görmek için bekliyorlar. Sıralarda bir sürü ifade var. Bazıları eğlenmiş görünüyor. Meraklı. Düşmanca. İhtiyacımız olan son şey doğaçlama bir Öfke patlaması.

Bu yüzden Pace beline uzanıp silahını usulca çektiğinde midem boğazıma kaçıyor. Ama çenesini sallayarak şarjörü bırakıyor. "Hey, Ballsack."

Ballsack alışılmadık bir şekilde yalnızdır, podyuma çıkan basamaklarda oturmaktadır. Ancak adının söylenmesiyle bakışları yükselir ve ayağa kalkmakta tereddüt etmez, Pace'in silahını almak için aradaki mesafeyi geçer.

Pace gözlerime bakıyor, bocalıyor. "Sen-"

"Merak etme," diyor Ballsack. "Ben ona göz kulak olurum."

Ballsy masada benim ve Lavinia'nın yanına kayarken içimi garip bir his kaplıyor, Prensim dövüş pozisyonu alıyor. Pauly'ye baktı ve "Pekâlâ ihtiyar, göster bakalım nelerin varmış." dedi.

~

Pace, "Gitmeliyiz." diyor.

"Sadece birkaç dakika, tamam mı?" Onu metal merdivenlerden yukarı sürüklüyorum, kalçamdaki elinin beni sabitlediğini hissetmiyormuş gibi yapıyorum.

"Bunlara tırmanmalı mısın?" diye soruyor. Ve sonra, korkuluk sallandığında, "*Kimse* bunlara tırmanmalı mı?"

"Hiçbir şey kaldırmıyorum," diye cevap veriyorum, merdivenlerin bizi götürdüğü kapının tokmağına uzanarak. "Ve Lex biraz güneşin bana iyi geleceğini söyledi."

Spor salonunun çatısına çıktığımızda tam olarak bunu buluyoruz. Güneş batı gökyüzünde sert bir parıltıyla yavaşça ufka doğru batıyor. Pace'in elini tutuyorum ve onu gün batımına bakan bir banka götürüyorum. Olası bir tehdit için etrafı taradığını hissediyorum ama burada West End'i oluşturan diğer depo çatılarından başka bir şey yok. Uzakta saat kulesi yükseliyor, akrep ve yelkovan saati 8:17 olarak gösteriyor. Üzerinde

Çatının diğer tarafında, koyu yeşil yapraklı bitkilerle dolu yükseltilmiş kutular yukarı doğru yükseliyor.

"Dükler burada ot mu yetiştiriyor?" Pace başıyla bitkileri göstererek soruyor. "Bekle, bu yapraklar doğru görünmüyor."

"Orası benim sebze bahçemdi, gerçi ben yokken annem devraldı." Oturdum ve bankı okşadım. Bu bankı birkaç yıl önce buraya koymuştuk. Rahat, yaslanacak bir sırtı ve oturacak yumuşak bir minderi var. Tatmin olmadan önce çatılara bir kez daha göz gezdiriyor ve beni yanına çekerek yanıma oturuyor. Sıcak ve misk gibi kokuyor; ringde antrenman yaparken terlemiş gibi. Haftalardır sarayda kapalı kaldığım için duyularım aşırı yüklenmiş durumda. "Lazanyadaki domates sosu mu? O geçen yazın mahsulüydü. Bunlar önümüzdeki birkaç hafta içinde gelecek ve konserve yapmaya başlayacağız." Yataklara bakıyorum, onu inşa ettiğimiz yazı hatırlıyorum. "Sanırım bu yıl konserveyi tek başına yapacak."

Elimi kaldırıyor ve parmaklarımı birbirinden ayırarak kendi elini benimkine geçiriyor. "Demek her zaman yeşil bir parmağın vardı. Sanırım bu Sinclaire genlerinde var."

"Sanırım." Çatıya bakıyorum. "Arada bir temiz hava almak, alt kattaki ter ve testosterondan uzaklaşmak güzeldi." Başparmağı avucumun kenarını yatıştırıcı bir şekilde ovuyor. "Bu karşılaştırmayı gerçekten yapmadım ama evet, sanırım genlerimde var." Ellerimizi kaldırarak karnımın üzerine koyuyorum. "Farkında bile olmadan ebeveynlerimizden miras aldığımız şeyler çok tuhaf."

Koyu renk gözleri ellerimizi takip ediyor, köşeleri sıkılaşıyor. "Evet, bu konuda pek bir şey bilmiyorum."

"Ashby'yi konuşturacağız." Parmak uçlarımı çenesinin altına bastırıyorum ve bakışlarını kendime çeviriyorum. "Odette ve gerçek baban hakkındaki gerçeği öğreneceğiz. Söz veriyorum."

Güneş bir kademe daha alçalıyor ve gökyüzü maviden pembeye dönüyor. Pace'in iri eli şişmiş karnımı avuçlayıp okşuyor ve şöyle diyor: "Ondan ne alacaksak yakında almamız gerekecek. Perilini'yi duydun."

Sy, Pace ve Pauly idmanlarını bitirdikten sonra yanına gelmiş ve ona Prenslerin ertesi sabah Krallarla bir toplantıya çağrıldığını söylemişti.

"Sen East End'e geri döndüğünde ve biz o çağrıyı yaptığımızda, Krallar bu işi çözmemiz için bize zaman vermeye istekliydi ama zaman daralıyor." Gözlerini kuleye doğru çevirdi. "Bu işin bir an önce çözülmesini isteyeceklerdir.

ve temiz." Sesindeki düşüş, böyle bir şeyin mümkün olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

"Daha fazla zamana ihtiyacımız var," diyorum. "Bu zindandaki sıradan bir işaret değil. Ashby bir usta."

İç çekerek bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Bu endişelenmen gereken bir şey değil. Senin işin sağlıklı kalmak ve oğlumuz için hazırlanmak." Eli yukarı kalkıp göğsümün üzerinde cesurca tepiniyor ve alnını benimkine değdiriyor. "Kahretsin Rosi, içinde olmayı nefes almaktan daha çok istiyorum."

Hastaneye kaldırıldığımdan beri hepsi bana dokunmakta tereddüt ediyor, korkuyorlar. Bahçedeki saldırı, beni ve bebeği neredeyse kaybedecekleri gerçeği onları bu yeni, isteksiz adamlara dönüştürdü. Açlıklarını hissediyorum -benimle birlikte olma ihtiyaçlarını- ama iyileşmemize zaman tanımak için bu isteklerini bir kenara bıraktılar.

Bu beni *öldürüyor*.

"Ben de seni özledim." Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "İçimde sen olmadan uyanmak... Bundan hoşlanmıyorum."

Bir zamanlar rahatsızlık veren bir şeyin nasıl bu kadar tanıdık hale geldiğini açıklamak zor. Sanırım bu bebeği taşımak gibi bir şey. Başka bir şey hayal edemiyorum. *Sadece* seks değil. Kısa bir süreliğine de olsa, aramızdaki şeylerin daha da oturmaya başladığı bir anda, dokunuşları yaralayıcı olmak yerine yatıştırıcı oldu.

Bunu her şeyden çok istiyorum.

Pace beni öpmek için öne eğiliyor, dilini içeri sokmak için dudaklarımı ayırıyor. Öpücük önce sıcak ve kaygan, ama sonra daha sert, parmaklarının boğazımdan aşağıya inip köprücük kemiğimi sıyırmasında bir çaresizlik dokunuşu var. Meme uçlarım ağrılı tepeler halinde geriliyor ve onları göğsüne sürtmek için sırtımı eğiyorum. Boğazında bir hayal kırıklığı iniltisi yükseliyor ve mırıldandığı kelimeleri sertleştiriyor. "Lanet Lex ve onun sik engelleyici kuralları."

"Hey," elimi pantolonundaki sert çıkıntının üzerinde gezdiriyorum, "başka şeyler de yapabiliriz."

Pace'in gözleri omzunun üzerinden alt kata açılan kapıya kayıyor. "Ve o hayvanların buraya gelip beni kız kardeşleri olarak gördükleri kıza tecavüz ederken yakalama riskini mi alayım?" Başını iki yana sallar. "Hiç sanmıyorum."

"Remy geçen yaz 4 Temmuz'da havai fişek atmaya karar verip neredeyse tüm binayı yaktıktan sonra annem çatıya DKS çıkmayacak diye katı bir kural koydu." Alt dudağını emerek dikkatini tekrar topluyorum

Bana. "Dukes da dahil. Gerçi spor salonundaki bitmek bilmeyen gürültünün arasında biraz huzur ve sessizlik istediğinden eminim."

Beklediği yeşil ışık bu ve parmakları elbisemin önündeki V'yi oluşturan düğmelere gidiyor, onları gevşetiyor. Göğüslerim aramızda ağır ağır sallanırken gözleri parlıyor. "Biliyorsun, ben her zaman amla ilgilendim," diyor bana, şaşırtıcı derecede nazik bir dokunuşla beni okşamak için sütyenimin kaplarını kenara iterek, "ama bir gün, bebek burada olduğunda ve sen sütle dolduğunda, bu tatlı göğüsleri becereceğim. Seni döllerimle kaplayacağım." Dudaklarını yalıyor, sonra eğilip bir tepe noktasını ağzına alıyor.

"Oh, Tanrım..." Yıldızlar görüşümü kör ediyor. Pace'in başını göğsüme yaslayarak inliyorum, his yayılıyor.

Duraklıyor, yukarı bakıyor, "Seni incitiyor muyum?"

"Hayır." Nefes alıyorum, "çok hassaslar. Eğer durmazsan bundan kurtulacağım."

"Ciddi misin?" Gözlerinden karanlık bir titreşim geçiyor ve sağ tarafını iki parmağının arasına alıyor. "Sadece onları emdiğim için mi?"

"Mmhmm." Alt dudağımı ısırıyorum ve tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum. "Ya da bunu. Herhangi bir şey. Bu delilik."

Gözlerindeki karanlık, çılgınca enerji tüylerimi diken diken ediyor. "O zaman seni çıkaralım."

Başını eğerek bir tarafa yapışıyor, meme ucunu emiyor ve yalıyor. Diğer yandan eli sıkı kabarıklığı kavrıyor, tepe noktasıyla oynuyor. Kalçalarım sallanıyor, bacaklarım arasındaki uyarım eksikliğine rağmen orgazm oluşuyor. Bu baş döndürücü bir sarhoşluk, acele beni amansız bir dalgayla tepeden tırnağa sarıyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor, hem aşırı hem de sessiz. Keskin ama donuk. Parlak ama sönük.

Çok hızlı, gerçek bir orgazm yerine bir orgazm anısı gibi. Ama

yine de vücuduma titreme göndermeye yetiyor.

"Tanrım, yalan söylemiyormuşsun," diye homurdanıyor ve elini benimkinin üzerine, ereksiyonunun üzerine koyuyor. Gözleri çok uyanık olsa da sesi sersemlemiş gibi geliyor, boynuma bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce çatıları tarıyor. "İçine boşalmayı o kadar çok istiyorum ki Rosi. Bunu kaldırabilirsin, değil mi? O güzel ağzına?"

Hâlâ nefesimi tutmaya çalışırken, bu düşüncenin beni ne kadar etkilediğine şaşırıyorum. "Evet, sadece-"

Anında fermuarını açıyor ve pantolonunu indiriyor, uzun, hünerli parmakları şaftının etrafına sarılıyor. Kendini okşarken

dudaklarını ıslatmak için yalayarak beni izliyor. "Hepsini almak zorunda değilsin," diyor.

Ama yapacağım.

Ben her zaman yaparım.

Pace için mesele asla yolculuk değildir. Sanki gerçek bir şey için uygunsuz bir başlangıçmış gibi mastürbasyon yapıyor ve ayağa kalktığında, yakın olduğunu biliyorum.

Kalçalarını kavrıyorum, müstehcen bir şekilde sertleşmiş sikinin görüntüsüyle yüz yüze geliyorum. "Bana bak," diye gürleyerek başımı arkaya yatırıyor. Eli kafatasımın dibinde sıcak ve nazik; gözlerindeki aşındırıcı ısıya uzun, yavaş bir göz kırpıyorum. Pace'in sevdiği şey bu. Yumuşak ve tatlı bir şey. Dilimin onun sikinin başına masumca dokunması, onu içeri davet etmesi. Sikine doğru açılmam - ne geniş, ne dar, sadece yeterince.

Sadece onun için.

Aleti dudaklarımın arasında güçlü, agresif bir zonklama yaparken bakışlarını tutuyorum. Ama beni ürperten onun o ilk tuzlu tadı değil. Yüzünün huşu içinde kendinden geçmesi. İşaret parmağının çenemin altındaki kıvrımı, çok nazik. Bakışlarımı kırmıyor, dilimin üzerine fışkıran sikinin görüntüsüne o kadar odaklanmış ki, tehditlere karşı çatıyı taramayı bile düşünmüyor.

Her damlasını yutuyorum.

3

Leski

Şimdiye kadar babam olmadan eski Forsyth adliyesine hiç gitmemiştim.

Beni buraya ilk getirdiğinde yedi yaşındaydım. Daniel Payne'in Güney Yakası askerlerinden biri, Kontlardan birini küstahça vurarak öldürmüştü. O zamanlar bu büyük bir skandaldı - sadece Lordların bir rakibe bu kadar cesurca saldırma cüreti yüzünden değil, aynı zamanda Kralların kendi safları üzerindeki kontrol eksikliğini ortaya çıkardığı için.

Ama o zamanlar daha gençtiler, krallıklarında yeniydiler ve yeni yetkilendirilmişlerin küstah özgüvenini yayıyorlardı. Onlar erkekti. *Krallardı*. Ve ben onların üstünlüklerinin tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyordum. Babamın bu adamlarla LDZ'nin sonuçlarını müzakere ederken eşit düzeyde etkileşime girdiğini gözlemledim, ancak Baron Kral'a takılmadan edemedim, rahatsız edici maskesi omurgamdan aşağı ürperti gönderdi.

Bu sadece bükülmüş boynuzların parıltısı, çökük yanaklar ya da ağız eksikliği değildi. İllüzyonun etkinliğiydi. Siyah takım elbisesi ve eldivenli elleriyle -boynu bile koyu renkli kumaşın altına gizlenmişti- hiçbir parçası görünmüyordu. Maske onun her şeyiydi. Şeytan ete kemiğe bürünmüştü.

Çocukken bile, dış görünüşün ardında gizlenen muammayı merak ederek dehşet duygusundan kurtulamazdım. Onun ölülerle bağlantısı olduğunu biliyordum, o gençliğin getirdiği kaos zamanlarında kötü bir şey olduğunda babamın aradığı kişiydi.

Hayal gücümde Baron King diğerlerinin ötesinde, neredeyse doğaüstü bir karaktere sahipti. Ölümün elçilerinden biri, Forsyth'in gece sokaklarında dolaşıyor, mezarına eklemek için ruhlar arıyordu.

Tıpkı ailem gibi.

Şimdi, adliyenin havasız, süslü odasına kendi halimde bir adam olarak adım attığımda, masanın başında oturan Baron King'i görüyorum. Yüz hatları hala o altın maskenin ve siyah takım elbisenin ardında saklı, ama bu akşam, o eski huşu duygusundan belirgin bir şekilde yoksunum. Onda doğaüstü hiçbir şey yok. O artık gizemle örtülü bir adam değil. O şüphesiz bir insan. Etten ve kemikten. Sadece bir kral değil, bir baba.

Remy'nin babası.

Ve bir baba katili.

Wick'in iç kargaşası hakkında sadece tahmin yürütebilirim. Arkamdan kayıtsız bir havayla adımlarını atarken hiçbir şey belli etmiyor. Ceketinin düğmelerini yavaşça açıyor ve uzun masada yanımdaki sandalyeye yerleşiyor. Üçümüz arasında soylularla etkileşim konusunda en yetenekli olanımız o. Pace ise gözle görülür bir şekilde geriliyor, rahatsızlığı hissediliyor, özellikle de odaya girmeden önce silahlarını bırakmak zorunda kaldıktan sonra.

Geldiğimizde "Buradan nefret ediyorum" dedi. "Bir mahkeme salonundan asla iyi bir şey çıkmaz."

"Bölgemizde olanları neden haklı çıkarmak zorunda olduğumuzdan emin değilim." Wick, tabancasını geçitte nöbet tutan ve daha az tanınan BRN üyelerinden birine uzatırken kaşlarını çattı. Onu tanımıyordum ama boğazındaki uzun, boğumlu yara izi yüzündeki metal kadar dikkat çekiciydi, piercingler yüz hatlarına şiddetli benekler gibi dağılmıştı. Wicker, "Baronların mezarını kazmıyoruz ya," diye homurdandığında Pace'e gönderdiği baş işaretini kesinlikle kaçırmadım.

"Bir güncelleme isteyeceklerini biliyorduk." Kardeşlerimi rahatlatmaya çalışırken sesimi alçak tuttum. "Bu, zindanda sakladığımız düşük seviyeli bir PNZ değil, hatta herkesin icabına bakıldığını görmekten mutlu olduğu Oakfield gibi bir pislik bile değil. Aşağıda bir isyanın ortasında bir Kral var ve bu diğer Kralları tedirgin ediyor."

Özellikle de eski neslin kralları.

Duman gibi yok oluyorlar.

Tüm bu mantık, kendimizi hüküm süren Krallarla yüz yüze bulana kadar geçerlidir: Killian Payne, Simon Perilini ve Timothy Maddox,

maskesinin altında saklı. Beni Forsyth'te sınıf birinciliğine taşıyan özgüveni, seçtiğim tıp fakültesindeki yerimi garantileyen güveni toplamaya çalışıyorum. Sabit kalp atışları, sarsılmaz özgüven, bu odada olmaya hakkım olduğuna dair derin inanç.

Baron Kral'ın başını sallamasının ardından Killian boğazını temizler. "Rufus'un on yedi gündür ortalıkta görünmediği söyleniyor." Normalde Payne, Forsyth'teki daha büyük meseleleri umursamadığını, kendi bölgesine odaklanmayı tercih ettiğini açıkça belirtiyor. Ama devam ederken gözlerindeki hayal kırıklığını görüyorum. "Toplumdaki insanlara göre, Forsyth Mutual Bank'taki yıllık raporu kaçırmış, Gentlemen's Chamber'daki bir poker oyununu atlamış ve başkan vekillerinden biri olduğu senfoninin Yaz Gündönümü etkinliğine katılmamış."

"Beni Gündönümü etkinliğine gönderdi," diyor Wick elini sallayarak. "Milano'dan gelen konuk çellist berbattı. Yay çalışını zar zor idare edebiliyordu." Hoşnutsuzlukla burnunu çekiyor, züppe rahatlığının tam bir resmi gibi görünüyor. "Çilekli kurabiye de öyleydi. Zımpara kağıdı yemek gibiydi."

Baron King'in düz sesi masaya yansıyor: "Bunlardan biri açıklanabilir," diyor. "Üçü bir sorun, özellikle de yıllık rapor gibi bir konuda. Rufus yirmi iki yıldır bir tanesini bile kaçırmadı. Trudie Stein o kadar çok soru soruyor ki, ortaklarım *bana* sorular soruyor." Ağır bir küçümsemeyle eklemeden önce duraksıyor: "Bu isyan baştan savma bir iş çocuklar."

"Özür dilerim, *Majesteleri,*" Wicker'ın alaycılığı, bakışlarındaki kel nefret kadar kalın. "Bir psikopatı solaryuma gömdüğü beş cesedin hesabını vermeye zorlamak gibi evimizin içindeki sorunlara odaklanıyorduk. Ya da," Killian'a ters ters bakarak, "Forsyth'teki kayıp kadınlar hakkında bildiği her şeyi bize anlatması gibi."

"Prensesimiz ve çocuğumuzla ilgilenmenin yanı sıra," diye ekliyorum. "Bu arada ikisi de sağlıklı ve her geçen gün daha iyiye gidiyorlar. Sorduğunuz için teşekkürler."

Bu iğnelemeyi kaçırmayan Killian kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Doğu Yakası'nın geçtiğimiz ay yaşadığı sıkıntıların farkındayız ama bir Kraliyet mensubu olarak hüküm sürmek kendi evinize odaklanmaktan daha fazlasını ifade eder. Her ne kadar kişisel olarak daha az umursamasam da, Forsyth'te bir bölgenin lideri olmak denge ve sunumla ilgilidir. Bu, evinizdeki ve evinizin dışındaki *topluluk* üyelerine işlerin sorunsuz yürüdüğüne dair güvence vermekle ilgilidir.

İnsanlar güvenlik, güvenilirlik ve itimat duygusuna ihtiyaç duyar. Rufus, her ne kadar bir pislik olsa da, sadece East End'in değil, tüm şehrin kendini güvende hissetmesini sağlayan istikrarlı bir varlıktı."

Burun deliklerim kısıtlı bir iç çekişle genişliyor çünkü Payne haksız değil. Babam PNZ'nin tanıdığı şeytan. Onun yokluğu insanları ürkütüyor ve şüphelendiriyor. Belli ki kendi aile dinamiklerimize fazla dalmışız. "Babamın, özel uşağıyla birlikte uzun bir iş seyahatinde olduğu haberini derhal yaymaya hazırız." Kimse itiraz etmeyince devam ediyorum: "Asya'ya bir haftalık bir gezi olarak başlayan bu seyahat çok daha uzun sürdü."

"Ne tür bir iş?" Killian soruyor.

"Onun gibiler," diye yanıtlıyor Pace. "Saraya yapılan saldırıdan ve Prenses ile doğmamış çocuğumuza yapılan saldırıdan sonra, East End'in güvenliğini arttırmak zorunda kaldık. Bu işin en iyilerinin ABD'de değil, denizaşırı ülkelerde olduğunu öğrendi."

"Güvenlik senin uzmanlık alanın." Sy, Pace'e bakıyor. "Peki neden onunla gitmedin?"

"Verity yatak istirahatindeyken mi?" diye homurdanıyor. "Cehennem gibi."

"Aradaki bağlantıyı göremiyorum." Sy arkasına yaslanıyor, devasa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Daha önce onu koruduğun gibi değil."

"Yine mi bu saçmalık?!" Pace'in elleri masaya çarptı ve ayağa fırladı, sandalyesi arkasından tekmelendi. "Prenses'e olan bağlılığımız sarsılmaz ve West End'in sanki onu iradesi dışında tutuyormuşuz gibi davranmasından bıktım usandım. O sözleşmeyi onurlandırmayı seçti."

Onu kontrol altına almaya çalışarak gömleğinin arkasına uzandım.

"Öyle diyorsun," diyor Sy omuz silkerek, "ama West End'de hiç yaralanmadı."

Pace'in gözleri alev alev yanıyor. "Çünkü senin köhne, yıkık dökük bölgene girdiğinde gözlerimi ondan hiç ayırmadım."

Sy'ın yüzü sertleşir. "West End'i dinlediğini mi ima ediyorsun Ashby?"

"Eğer kadınımız ve çocuğumuz oradaysa, orayı gözetim altında tuttuğumdan emin olabilirsiniz."

Bu kez, gömleğini çekiştirdiğimde rahatlıyor ve bir hışımla koltuğuna geri dönüyor.

Pace son iki haftasını tam da babamın seyahatinde yaptığını söylediği şeyi araştırarak geçirdi - sadece sarayın içinden. Güvenlik

Mülkün çevresi artık askeri sınıf. Yükseltilmiş kameralar dış cephenin her santimini kaplıyor. Zayıf halka yok. Kör nokta yok. Babamın cesetleri fark edilmeden gömeceği bir yer yok. Pace tüm cihazlarımızı senkronize etti, Prenses'e o kadar odaklandı ki, istediği zaman yerini tam olarak belirleyebiliyoruz. Ve bu sadece East End'de. Bizim bölgemizin dışında ne yaptığından bile emin değilim, ama onu hiçbir şeye değişmem. Konu Verity'yi ya da bebeğimizi korumak olduğunda değil.

"Bunu duyuyor musunuz?" Sy, Killian ve Maddox'un arasına bakarak şöyle diyor. "Kimse bu üç salağın, babamın müdahalesi olmadan East End'i idare edebileceğine inanmayacak."

Wicker alay ediyor. "Sen sadece Verity'nin West End'e geri dönmesini istiyorsun."

"Belki de var," diye homurdanıyor Sy. "Bırakın bebeğini, onu korumak için bile uygun değilsiniz."

Çenem sıkıştı. "Sanırım bebeğimizi kastediyorsun. İkisini de gayet iyi koruyabiliriz."

"O zaman belki biri," diye homurdandı Killian, "nihayet bana bir Güneyli'nin neden sizin bölgenizde kaybolduğunu söyleyebilir."

Wicker, "Stella St. James North Side'da kayboldu," diye düzeltiyor. Killian kötü niyetli bir gülümsemeyle bakıyor.

"Ne kadar uygun."

"Özellikle değil," diye yanıtlıyor Pace. "Ballsack ve ben son üç haftadır görüntülerin üzerinden geçiyoruz. Güney Yakası ne yapıyordu? Federalleri mi işin içine katıyor?"

Killian suçlamayı reddederek koltuğunda doğruldu. "O ajanın buraya getirilmesiyle bizim hiçbir ilgimiz yok. Augustine öyle davrandı-"

Wicker dizinden bir parça tüy toplayarak, "Kıdemli çalışanlarınızdan biri olarak," diyor. "Onlar etrafı koklarken bu isyan çok daha zorlaşacak, bu yüzden bunun için tebrikler."

Killian öldürmeye yakın görünüyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi. "Şüpheli davranan personelden bahsetmişken, belki siz de kendinize baksanız iyi olur."

Pace homurdanıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, en az iki kayıp vakasında ortak bir payda olduğu anlamına geliyor ve Lordlar artık lafı dolandırmayı bıraktı."

Yine de sertleşen Sy oldu ve Kral arkadaşına yavaş ve tehditkâr bir bakış fırlattı. "Sakın düşündüğüm şeyi söylemeye kalkma."

Killian çenesini kaldırır ve yine de söyler. "Kayıp kızlardan ikisinin Eugene Warren'la ilişkisi varmış." Pace'e başını sallar. "Seninle aynı adam.

Korumaya çok niyetli olduğunuz bu hamile Prenses'i sarayınıza alın."

"Seni orospu çocuğu," diye homurdanıyor Sy. "Ballsack'in hiçbir şeyi yoktu-"

"Yeter!" Baron Kral'ın sesi odaya hükmediyor, altın maskesinin arkasından keskin ve güçlü. Siyah eldivenlerle gizlediği elleri yumruk haline geliyor. "Kayıp kızları ya da Prenses'le ilgili ufak tefek tartışmalarınızı konuşmak için burada değiliz. Verity Sinclaire, babanızın yarattığı bir sorun ve akıntıya karşı kürek çekiyor. Çalışanlar, ayarlanmış varisler, şüpheli bağlılıklar taşıyan kadınlarla üreme..." Gözleri maskenin arkasından öfkeyle yanıyor. "Bunların hepsi bugünkü toplantıyla alakasız."

Sessizleştik, herkes sandalyesine gömüldü.

"Forsyth'in çoğunluğu Rufus'un hayatta olup olmadığını, ölüp ölmediğini ya da Güney Çin Denizi'nde bir afyon evinde saklanıp saklanmadığını umursamıyor." İşaret parmağının ucunu masaya vuruyor, hareket hızlı ve güçlü. "On beş gün önce telefonda konuştuğumuzda, East End'de bir isyan için imza attım, Kralının süresiz sorgulanması için değil. İnsanlar konuşuyor ve dengeyi sağlamak için yaşadığına dair kanıt sunman ya da başka birine taç giydirmen gerekecek. Her iki durumda da," diye homurdanarak Killian ve Sy'a baktı, "Krallığınızı onurlandırmanız için hepinize kraliyet babalığı yapmayacağım. Büyüyün ve lanet olası krallıklarınızı yönetin!"

Bodrumda kanlar içinde ve yaralı yatan babamı düşündüm ve irkildim. O kadar kolay olmayacak.

Derin bir nefes alıyorum. "Yaşadığımızı kanıtlamak için ne kadar zamanımız var?" Baron Kral'ın öfkeli gözleri benimkilere kaydı.

"Bir hafta."

"Peki ya işbirliği yapmazsak?" Ben soruyorum.

Killian sandalyesinden kalkarak, "O zaman evinizden biri sizin yerinize seçim yapacak," dedi. "PNZ izliyor. Eğer siz bu duruma ayak uydurmazsanız, onlardan biri bunu yapacak."

"Onu bir fotoğrafa FOTOSHOPLAYABİLİRSİNİZ, değil mi?" Wicker kapıyı çarparak sorar. İki büklüm olmuş, arka koltuktaki Pace'e bakıyor. "Babamın etrafı reşit olmayan Taylandlı kızlarla çevrili boktan bir görüntüsü gibi mi?"

"*Yapabilirim,*" diyor Pace, silahını arkasına sokmadan önce inceliyor, "ama bundan daha iyisini yapabiliriz."

"Nasıl daha iyi?" Wick'in alnı kırışıyor ve sonra kıkırdıyor. "Oh, Thai *Çocuklar*. Evet, bu çok daha iyi."

Sorun, babamın çelimsiz yüzünü ve sızan yaralarını görseler bile gözlerini kırpmayacak olan Krallar için yaşam kanıtı değil. İkna etmemiz gereken Forsyth'in geri kalanı. Bize zaman kazandıracak bir şeye ihtiyacımız var.

"Ne yapacaksak bir an önce yapsak iyi olur," diyor Wick, saray arazisine yaklaşırken arabanın camına yaslanarak. Pace'in kapıya yerleştirdiği ve biz sürücüye döndüğümüzde tetiklenen yeni sensör tek yenilik değil. Biz geçerken iki silahlı muhafız başıyla selam veriyor; ikisi de mezun. Wick ve Rory güvenlik pozisyonları için mevcut ve eski her PNZ'yi incelemiş. Babama bağlılığı devam eden hiç kimse seçilmedi.

"Dönüşümlü bir programları var," diyor Pace, biz geçerken başını sallayarak. "İki saat kapıda, iki saat çevrede devriye geziyorlar, sonra da iki saat kameraları izliyorlar."

İçimi çekerek arabayı evin önündeki dönemece park ediyorum. "Bunun sorunlarımızın en küçüğü olduğunu biliyorum, ama belli ki Lordlar Ballsack'ın Stella ile bir ilgisi olduğunu düşünüyorlar." Motoru durdurup, kardeşlerime bakmak için dönüyorum. "Bu muhtemelen şimdilik kendimize saklamamız gereken bir şey."

Pace göz kırpıyor. "Neden?"

"Verity," diye cevap veriyorum, Wick'e bakarak. "O... ona karşı korumacı."

Wicker bana uzun uzun baktı. "Kıskanç bir erkek arkadaş gibi konuşuyorsun." Sonra da yüzünü ekşiterek, "İğrenç."

Yumruğumu direksiyonun etrafında sıkarak ısrar ediyorum, "Kıskanmıyorum. Sadece projeler listesine bir iyilik kampanyası daha eklemenin ona bir faydası olacağını sanmıyorum. Zaten arama partilerine ve sosyal medya kampanyalarına gönüllü olarak yardım ediyor. Artı..." Sonraki sözleri söylemek istemiyorum ama ön camdan saray arazisine bakarken merak etmeden duramıyorum. "Belki de haklıdırlar."

Pace'in tepkisi hızlı ve sinirli olur. "Siktir et."

"O West End'den," diye belirttim. "Ne tür bir pisliğe bulaştığını bilmiyoruz. Ve dün onu monitörde duydunuz. Stella ortadan kaybolmadan hemen önce onu terk etti. Bu çok şüpheli ve sen de bunu biliyorsun."

Ama bakışlarıyla karşılaştığımda, çok garip bir şey oluyor. Tanıdığım en gülünç derecede paranoyak ve şüpheci insan olan Pace hiç de etkilenmiş görünmüyor. "Nereli olduğu umurumda değil," diyor. "Bir adamın ne zaman

Bir şeyler bulmak için çaresizim. O sokak faresi haftalardır yanımda, beni daha çok aramaya itiyor ve pes etmeye hazır bile değil."

Ben daha itiraz edemeden Wicker araya girdi: "Boş ver, her neyse. Bunu kendimize saklayacağız. Lex muhtemelen haklı zaten. Endişelenecek başka bir arkadaşa ihtiyacı yok, değil mi?"

Bu Pace'i her şeyden çok ikna etmiş gibi görünüyor, ama eve girdiğimizde bile, onu hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi bana bakmaya devam ediyor.

"Ne?" Kolumdan tutup beni oyalayınca sinirleniyorum. Olayları tüm açılardan gördüğüm için özür dileyecek değilim. Bunu takdir edebilecek biri varsa, o da o olmalı.

Ama bana bu konuda baskı yapmak yerine, koridorda kaybolan Wicker'a bakıyor. Pace kaşlarını kaldırıyor. "Onunla konuşmalısın."

Bakışlarını takip ediyorum, sönüyorum. "Neden ben?" Ağabeyimin mutfağa girmesini izleyerek soruyorum.

"Çünkü her gün oraya gitmesi hakkında ne düşündüğümü ona zaten söyledim. Bu almaması gereken aptalca bir risk." Pace gözlerini devirir. "Benim fikrimi umursamadı. Belki seni dinler."

"Tamam. Ben onunla konuşurum." Gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve nasıl oluyor da babam denklemin dışında olmasına rağmen günlerim hâlâ Kraliyet toplantıları ve kardeşçe zihin becerme gibi saçmalıklarla dolu oluyor diye merak ediyorum. "Onu kontrol edecek misin?"

"Evet," diyor, zaten o yönü işaret ederek. "Effie'yle biraz hava almak isterler mi diye bakmaya gidiyorum."

"Yorucu bir şey değil," diye hatırlatıyorum ona. Ayrılırken, Pace merdivenleri tırmanıyor ve ben de diğer kardeşimi mutfakta aramaya gidiyorum. Onu ortadaki adada durmuş, buzdolabından bir şeyler çıkarıp tezgâha koyarken buluyorum. Ekmek, meyve ve dün akşamki yemekten bir parça somon balığı var.

Tezgaha yaslanarak, "Wick-" diye başladım.

"Şu kurabiyelerden birini uzatır mısın?" Camla kaplı tatlı standını işaret ediyor. "Çikolata parçacıklı sever."

"Wick," sözlerimi dikkatle ölçmeye çalışıyorum, "bunu konuşmuştuk. Danner'a güven olmaz. O babama sadıktır."

Danner'la ne yapacağımıza karar vermek, babam zindana kapatıldığından beri üzerinde anlaşmaya varmakta zorlandığımız tek şey oldu. Danner sadece babamın en yakın sırdaşı değil. O ve ailesi

PNZ'nin kuruluşundan beri. Asıl Kral babasını uşak, annesini de aşçı olarak sarayda işe almış ve Danner reşit olduğunda onun yerine geçmiş. Bilmediği çok az sır var, Pace ve benim daha kalıcı başka kararlar almak yerine onu odasında kilitli tutmamızın tek nedeni de bu.

Eğer bu isyanın bir parçası East End'in en kötü kurumlarını döndüren dişliyi kırmaksa, Danner da bunun bir parçasıdır. Bundan kaçış yok.

Diğer yandan Wick.

Bana doğru yavaş bir bakış fırlatıyor. "Belki babama sadıktır ama unutma, bizimle gerçekten ilgilenen de o."

Ekmeğin üzerine tereyağı sürerken ona "Bu onun işiydi Wick," diye hatırlatıyorum.

"Onun *görevi* bizi beslemek ve temiz kıyafetlerimiz ve antrenman üniformalarımız olduğundan emin olmaktı." Çenesi geriliyor. "Danner, babam seni canın pahasına kırbaçladıktan sonra sırtındaki kesikleri iyileştirmek için bize merhemler ve merhemler getirerek bizimle ilgilendi. Pace'i hapishanede olduğu her hafta ziyaret etti ve kantin hesabını temiz tuttu. Eğer bu evde 'Baba' olarak anılmayı hak eden bir adam varsa, o da zindandaki adam değildir."

Şakaklarımı ovuşturuyorum, başım ağrıyor. "Bakın, Danner'ın bize değer verdiğini inkar etmeyeceğim ama-"

"Danner," diye sözümü kesti, "Mayfield gibi olaylardan sonra beni cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmaya götüren kişi." Kalın kalın yutkunuyor. "Endişenizi anlıyorum. Anlıyorum ama ona sırtımı dönemem. O da en az bizim kadar babamın kaprislerinin bir piyonuydu."

İşte o zaman bunun günün açık ara en kötü tartışması olduğuna karar veriyorum. Wicker'ı, onu umursayan tek adama karşı hislerinden vazgeçmesi için ikna etmeye çalıştığımda, sabit ağzı ve yorgun gözleriyle? Başım kadar göğsüm de ağrıyor.

Ama mücadele eden tek kişi o değil.

Geçtiğimiz ay hayatımızın en zor ayıydı ve bu çok şey ifade ediyor. Babama karşı durmak, onu zindana atmak, Verity'yi ve bebeği hayatımızdaki her şeyin önüne koymak... Bu alışılmadık bir durum. *Rahatsız edici*. Ve Danner her zaman değişmez oldu.

"İnsanlar güvenlik, güvenilirlik ve itimat duygusuna ihtiyaç duyarlar..."

Killian'ın sözleri aklıma geliyor ve bu da öyle bir şey. Babam East End için neyse Danner da bizim için o. *İyi* değil, sadece tanıdık.

Ama şu anda Wicker'a söyleyemediğim en önemli şey, Danner'ın tüm bunları bizi önemsediği için yapmadığı. Bizimle ilgileniyordu çünkü biz kraliyetin mallarıydık. Babamın bize kontrol altında ama sağlıklı bir şekilde ihtiyacı vardı. Ona bir varis verebilmek için formda olmamıza ihtiyacı vardı.

"Bunun Danner'la ilgili olduğunu hiç sanmıyorum," diye elimi tepsiye dizdiği yiyeceklerin üzerinde gezdiriyorum.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor. "Aydınlat beni. Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?"

"Bence Verity'nin bebeğinin biyolojik babası olduğun gerçeğiyle ilgili her şeyden ve her şeyden kaçıyorsun."

Gözlerimin içine bile bakmadan homurdanıyor. "Bunun şok edici bir duyuru olması mı gerekiyor? Çünkü değil. Asla baba olmak istemediğimi açıkça belirtmiştim. Yükümlülükleri, sorumluluğu ya da lanet olası kirli bezleri istemiyorum. Ağlamasından bahsetmiyorum bile. Hiç bir bebeğin ağladığını duydunuz mu?"

"Öyle mi?" Ben de karşı çıktım.

Göz kırpıyor. "Yani, televizyonda. Restoranlarda. Bir keresinde Alberta'daki turnuvaya giden bir uçakta," bana ters ters bakıyor, "altı saat boyunca."

"Peki ya Verity?"

"Peki ya o?" Küçük bir kâseye çilek dilimliyor. "Sen de ondan kaçıyordun."

Çenesi düştü. "Ondan kaçıyor muydum? Her gece onun yanında uyuyorum! Peki sen ve Pace hangi cehennemdesiniz? O koca aptal yatakta seni beklediğini fark edemeyecek kadar onu güvende tutmaya kafayı takmışsınız."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum suçlamadan kaçınarak. "Muayenelere gelmiyorsun, son sonogramıyla uzaktan yakından ilgilenmedin ve onunla yatakta olmadığın zamanlarda ona neredeyse hiç dokunmuyorsun."

"Hey," dedi bıçağın keskin ucunu bana doğrultarak, "bu senin suçun. Onun etrafında sarayın güvenlik çitinden daha büyük bir tampon oluşturan sensin. Ben sadece emirleri uyguluyordum."

"Seks için Wick, şu anda ihtiyacı olan diğer şeyler için değil. Destek, yardım, sohbet, bebek yaklaştıkça yüzleşmek üzere olduğu kararlar gibi."

Dudağı küçümseyerek kıvrılıyor. "Bebek mobilyası seçmek gibi mi? Ya da çocuk odası için güzel bir duvar kâğıdı seçmek gibi, duvardaki kan lekelerini kapatacak bir şey." Gözlerini deviriyor. "Çünkü hayır, teşekkürler. Bunu yapması için saraydaki kızlardan birini çağırabilir."

"Bebeğin gelişimini ve vücudunun nasıl değiştiğini okuduğumuzda bile yanımızda değildin." Bir çilek aldım. "Dostum, fetüsün şu anda hangi meyve olduğunu bile sormadın."

Bıçağı bir şangırtıyla yere bırakır ve avuçlarını kasap tezgahının üzerinde düzleştirir. "Söyle bana, Doktor. Bilmek için ölüyorum. Mango mu? Hindistan cevizi? Ananas?"

"Patlıcan," diye sırıtıyorum.

Dudakları birbirine yapıştı. Kızgın mı yoksa gülmemek için kendini mi zor tutuyor anlayamıyorum. "O bir sebze."

"Teknik olarak bu bir meyve," diyorum ona. "Tohumları var ve çiçekli bir bitkiden geliyor, bu da onu bir-"

"Harika." Tepsiyi kaldırıyor, her şey güzelce düzenlenmiş. Buna karşılık, babam günde bir kez bir kase ıslak yulaf ezmesi yiyebildiği için şanslı - onu hayatta tutmaya yetecek kadar. "Her şeye yetiştim."

Gözlerindeki mutlak kararlılık karşısında yüzüm düşüyor. "Madem oraya gitmekte ısrar ediyorsun, o zaman ben de seninle geliyorum. Belki bir kez olsun işe yarar bir şeyler bulabiliriz. Onu hayatta ve güvende tutmanın bazı koşulları olduğunu anlaması gerek."

"İyi," diyor Wick, tepsiyi kaldırırken gözlerini bana dikerek, "ama bu konuda hıyarlık etme."

~

Danner'ın her zaman solgun ve kırışık görünmediği, sanki ölümün kapısından bir adım uzaktaymış gibi görünmediği bir zamanı HATIRLAMIYORUM. Her zaman yaşlı görünüyordu ve kapıyı dışarıdan anahtarla açtığımda da durum farklı değil. Mülkün arka tarafına bakan pencerenin yanındaki koltukta oturuyor. Sandalyesinin yanındaki masanın üzerinde aylık Financial Times gazetesinin bir nüshası ve bir fincan çay duruyor.

"İyi günler çocuklar," diyor, yükselişin ortasında.

"Sakın kalkma," diyor Wicker, adım adım odaya girerek. Tepsiyi duvara yaslanmış küçük mutfak masasının üzerine koyuyor ve tabakları boşaltmaya başlıyor. "Somon sevdiğini biliyorum, bu yüzden aşçıya dün akşamki yemekten sana bir parça ayırmasını söyledim."

"Teşekkür ederim, Whitaker." Bulutlu mavi gözleri benim köşede durup kollarımı göğsümde kavuşturarak izlediğim yere bakıyor. "Ben yapmadım

"Beni görmeye gelmeni bekliyorum Lex." Kıkırdıyor. "Kardeşine eşlik mi ediyorsun?"

"Sadece nasıl o l d u ğ u n a bakmaya geldim," diyorum, oyunu oynamaya karar vererek. Danner'a kaba davranmak beni hiçbir yere götürmeyecekti. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi, genel olarak." Sağ bacağını uzatıyor. "Kaslarım biraz gergin ve sindirim sistemim yatmadan önce harekete geçmeyi seviyor."

Danner'ın laktoz intoleransı olduğu bir sır değil. "Siyatiğinle ilgili bir sorun var mı?"

Gülümsüyor. "Bütün gün merdiven inip çıkmak zorunda kalmamak sırtımı kurtarıyor."

"Babam sana b u n l a r ı yaptırmamalıydı," diyor Wick, arkalıklı bir koltuğa çökerek. "Sen bir yük katırı değilsin."

"Beni dinç tutuyor." Çay fincanını kaldırırken elinin titrediğini fark ediyorum. "Pace'in iyi olduğunu varsayıyorum."

"O iyi."

"Peki ya prensesiniz? Yaklaşık yirmi bir, yirmi-" "Yirmi iki haftalık,"

diye bitiriyor Wicker. Ona ters ters bakıyorum, ama o

"Fetüs yaklaşık bir yumurta büyüklüğünde-" diye devam ediyor.

"Prenses'in durumu seni ilgilendirmez Danner," diye çıkışarak Wicker'ın sözünü kestim. *Aman Tanrım.* Babamın sorgulanması konusunda nasıl bu kadar titiz davranabiliyor ama Danner görünüşe göre tüm bilgileri alıyor?

Çaylak hamleleri.

Danner bakışlarımı karşılıyor. "Haklısın, elbette. Ona ve sana bakma ayrıcalığını kaybettim." Dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle aramıza bakıyor. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama sonunda bir varis sahibi olmanın babanın mizacını yatıştıracağını umuyordum. Yıllarca başka bir çocuk sahibi olmak için umutsuzca çabaladı ama her girişimi boşa çıktı. Bildiğiniz gibi, bir Kral'ın dünyasında onun kontrolü dışında olan çok az şey vardır. Ama yaşamın yaratılması? Bu daha yüce bir gücün elindedir. Verity ve siz çocuklar onun son şansıydınız. Yaptığı her şey çaresizlikten kaynaklanıyordu."

"Yapma." Sesim sert çıkıyor. "Yaptıkları savunulabilir *değil."*

"Elbette hayır," diyor hemen. "Ben sadece baban gibi karmaşık bir adamın eylemleri hakkında biraz perspektif sunuyorum."

"O cesetleri solaryuma gömmesinin nedeni çaresizlik miydi?" Öfke içimde kabarıyor, eskiden kontrol altında tuttuğum ama zindana her inişimde yüzeye daha da yaklaşan bir şey. "Wicker'a fahişelik yaptıran çaresizlik miydi? Ya da Pace'i

Neredeyse iki yıl boyunca? Peki ya benim dayaklarım? Onu da çaresizlikten mi yaptı?"

Tiksintime rağmen Danner başını sallıyor. "Hepsini, Lagan. Her adımı. Her hareketin.

Bunların hepsi son derece çaresiz bir adamın eylemleriydi."

Öfke, fitili ateşlemekten bir kibrit çakımı kadar uzak. Soğukkanlı bir yüz ifadesiyle, bir doktor tavrıyla, bir cerrah gibi sabit durmaya çalışıyorum ama böyle zamanlarda kendimi tutmam imkânsız. "Demek bu yüzden solaryuma gömülmüş beş ceset var? Babam çaresiz olduğu için mi?" Alay ettim. "Saçmalık. O bir canavardan başka bir şey değil."

Söylediklerim karşısında kaşlarını çatıyor ama tartışmaya bile yeltenmediğini fark ediyorum. "Kemikleri tanımlama konusunda ilerleme kaydettiniz mi?"

Ona ne kadarını anlatmak istediğimi ve onun bana ne kadarını anlatabileceğini tartıyorum. "İstediğim kadar değil," diye itiraf ediyorum. "Onları oraya her kim yerleştirdiyse bunu biraz özenle yapmış, bu da işi kolaylaştırıyor. Ancak cesetleri çıkarmak, etiketlemek ve tasnif etmek büyük bir iş ve şu anda kızartacak daha büyük krallarımız var."

Hepsinin kadın olduğunu biliyorum. Ve genç, yaklaşık on sekiz ila yirmi dört yaşlarında. Belirgin bir travma ya da şiddet izi yok. Kurşun deliği ya da kırık kemik yok. Çatlak kafatası yok. Kemiklerin kendileri eski, birkaç yıldır toprakta ve şu an kayıp olan kızlara ait olduklarına dair hiçbir belirti yok. Bunların hepsinin farkındayım ama ifşa etmiyorum.

"Eminim bir yolunu bulacaksın," diyor Danner. "Sen zeki bir çocuksun." Sabırsızlıkla cevap veriyorum: "Bence bunu çok daha hızlı çözmeme yardım edebilirsin.

Kemikler kime ait?"

"Biliminiz size söylemedi mi?" Ses tonunda öyle bir alaycılık var ki, Wicker'a bakıp "*gördün mü?"* demek istiyorum. Bu, Danner'ın gerçekte nasıl bir adam olduğuna dair kısa bir bakış. "Babanın sana Forsyth DNA profillerine erişim izni verdiğini sanıyordum. Eminim sorularınızın cevapları oradadır."

"Danner," diye araya giriyor Wick, sesi benimkinden daha sakin. "İşbirliği yaparsanız durumunuz daha iyi olabilir."

Yaşlı adam çayından uzun bir yudum daha alıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Sor. Mümkünse cevaplayacağım."

Atışımı yapıyorum. "Neden burada, solaryumda bırakıldılar ve Baronlar tarafından imha edilmediler?" Beni gerçekten etkileyen kısım da bu. Ölümlerden babam sorumlu değil. Kardeşlerim ve ben onun silahları olmak için şekillendirildik. Bir hayatı sonlandırmaya ne kadar rahat karar verdiğini

ilk elden biliyoruz.

Ancak bunu, bu tür şeyleri düzgün, sessiz ve sorunsuz bir şekilde halletmek üzere inşa edilmiş olan Kraliyet'ten sakladı. Bu tür yerleşik prosedürleri atlatması için çok az neden var ve bunların hiçbiri iyi değil.

"Baron Kral ve gölgelerinin bile... ahlaki sınırları vardır." Danner'ın gözleri sabit. "Masum kızlar da bunlardan biri gibi görünüyor."

"Masumlar mı?" Wicker öne doğru eğilerek sorar.

"Danner, "Taht töreninden geçtikten ve Prenses rolünü üstlendikten sonra insan ne kadar masum olabilirse," diye açıklıyor.

"Demek doğruymuş," diyorum. "Onlar prenses." Kurbanların yaşı ve kemiklerin konumu bu kadar şüphelenmeme neden olmuştu, ama teyit almak güzeldi -aramayı daraltmama yardımcı olacak bir şey.

"Her biri ve her biri." Kırışmış, yaşlılık lekeleri olan ellerine bakıyor. "Elbette başarısız oldular. East End'e hiçbir faydası yok."

Wick ve ben ayağa kalkıp Danner'a yaklaşmadan önce bakışlarımızı paylaşıyoruz. "Söylediğin hiçbir şey mantıklı değil. Babam başarısız bir prensesi neden öldürsün ki? Öylece gönderilmiyorlar mı?"

"Genellikle," diyor Danner, ama sonra beni rahatsız eden bir sessizlik oluyor. Sanki kelimelerini biraz fazla dikkatli seçiyor. Taktiksel olarak. "Ama bir süre için... bir kurtuluş şansı sunmak için seçtiği bazı prensesler vardı."

Wicker geri çekilir. "Bana bunun düşündüğüm yere gitmediğini söyle."

Danner şimdi bana bakarak, "Tüm prensesler bir nedenden ötürü beden olarak seçilir," diye açıklıyor. "Güçlü genler. Mükemmel davranışlar. Saflığın ve anneliğin simgeleri."

"Çok yazık olurdu, değil mi?" Sırıtışım kırılgan, Verity'ye baktığımda her zaman göğsümde zonklayan sıcak, vahşi şeyden oyulmuş. "O doğurgan *damarların* East End'den elini kolunu sallayarak çıkmasına izin vermek, kullanılmamış?"

Danner ciddi bir şekilde başını sallıyor.

"Kesinlikle." "Yani onlara tecavüz edecekti."

Ağzı onaylamayan bir kaş çatıyor. "Her Prenses rızasını verir-"

"Prensleri." Wicker ısırır.

Danner'ın gözleri yumuşar. "Antlaşmalar Kralımızın bu hanenin reisi olduğu konusunda çok açık."

Daha fazla Kraliyet lafı duymak istemediğim için soruyorum: "Yani, tohumlarını East End'in en iyi gözden düşmüş prenseslerine akıtıyor ve değerli

Onlardan birinin varisi olacaksın, sonra ne olacak? Neden onları öldürdün? Ne oldu?"

"Michael öldükten bir gün sonra Efendi Ashby'yi suda buldum." Danner'ın gözleri uzakta, bir anının içinde kaybolmuş gibi. "Kış mevsimiydi. Soğuk ve griydi. Kemiklerimi fena halde acıtıyordu. Onu orada gördüm, suyun içinde duruyordu, göğüs derinliğinde. Hareket etmiyordu. İlk başta buna bir s o n v e r m e y e çalıştığını düşündüm. Panikledim," titrek, buruşuk bir parmak kalktı, pencereden dışarıyı işaret etti, "oraya kendim girdim, bir aptal gibi etrafa sıçradım. Ve onu yakaladığımda ne gördüm biliyor musun?" Benimle Wick'in arasına bakıyor. "Hiçbir şey. Michael için hiç ağlamadı, biliyorsun. Verecek bir şeyi yoktu. O sadece... bomboştu. Bir insan kabuğu." Yavaş, hüzünlü bir gülümseme dudaklarına değiyor. "Whitaker'ı eve getirdiği geceye kadar."

Yumruklarım sıkıldı. "Oh, saçmalık."

"Bu doğru," diye vurguluyor Danner. "Birdenbire bir amacı oldu. Bir varis değil -gerçekten değil- ama yeniden bir varis istemesine yetecek kadar." Wicker'ın elini tutmak için uzandı, bu hareket göğsümün sıcak bir öfkeyle yanmasına neden oldu. "Oğlum, sen bir mucizeydin."

Bu saf ve basit bir manipülasyon ve Wick'in yaşlı adama duyduğu sevgiden dolayı bunu göremeyecek kadar kör olmasından endişeleniyorum.

Ama birden elini Danner'ın elinden çeker, yüzü tiksintiyle çarpılır. "Ben bir mucize değildim. Ben çalındım. Gerçek ailemden koparıldım. Lanet olası bir *evcil hayvandım.*"

"Sen babasız bir çocuktun," diye yanıtlıyor Danner. "O da çocuğu olmayan bir babaydı. Başka bir hayatta, belki de bu yeterli olurdu." İfadesini bir gölge dolduruyor. "Ama değildi. Michael'ın yerini doldurmak yerine, ona sahip olabileceği şeyi hatırlattın: kanından bir varis."

Hayal kırıklığına uğradım, patladım. "Soruya cevap vermedin Danner."

"Oh, ama yaptım." Danner çayından yavaş ve titrek bir yudum alır, "Sadece cevabı dinlemedin."

Wicker'a yorgun bir bakış attım. *Harika*. Şifreli saçmalıklar. Bu babamı sorgulamaktan daha iyi değil. En azından bunu yaptığımızda, kırbacın etini kesmesinden bir tatmin duygusu oluyor. "Prensesler kimdi?" Onun yerine ben soruyorum. "Eninde sonunda öğreneceğim. Doğu Yakası'nı laboratuvar masrafından kurtarayım bari."

"İstesem de isimlerini hatırlayamam," diyerek konuyu geçiştiriyor. "Çok uzun zaman önceydi, bu saraya o kadar çok kız girip çıktı ki. Hepsi benim için 'Prenses'."

"İşte sana hatırlayacağın bir isim." Onu yakından izliyorum. "Odette Delisle."

İşte burada.

Kaşı seğirdi. "Korkarım bir şey

çağrıştırmıyor."

Bu oyundan bıktığıma karar vererek çenemi kardeşime doğru salladım. "Hadi gidelim."

Wick itiraz etmiyor ve Danner'a hâlâ sessizce iyi geceler dese de, odadan çıkarken onda bir değişiklik seziyorum. Arka merdivenlerde, "İyi misin?" diye soruyorum.

"Harika," diyor uzun bacaklarıyla basamakları tırmanırken. "Yeterince iyi olmadığın için babamın başarısız prensesleri kaçırmak, tecavüz etmek ve öldürmek için ilham aldığını öğrenmek günü bitirmek için mükemmel bir yol." Kanadımızın sahanlığına vardığımızda bana dönüyor, gözlerinde acı var. "Belki de gidip utancımı, şu anda şüphesiz o devasa yatakta kıvrılmış, silah odasına sakladığı şekerleri gizlice yiyen kendi Prensesimle sikerim." Bana bir bakış attı. "Bekle, buna da izin yok çünkü zindanda olmasak da hepimiz kapana kısılmış durumdayız."

Çok mu melodramatik?

"İşte tam da bu yüzden oraya gitmeni istemedik. Danner'a güven olmaz. O bir yalancı ve manipülatör, tıpkı babam gibi. Onu suda bulma hikayesi var ya? Saçmalık, Wick." Gerçeği bilmiyorum ama o yaşlı adamın kardeşimin aklını zaten olduğundan daha fazla karıştırmasına izin vermeyeceğim. "Seni dengesizleştirmek için bir fırsat buldu ve işe yaradı. Babam tecavüzcü, katil bir canavar ve Danner onun yaptıklarına mazeret bulmaya programlanmış."

Wick ortak yatak odamızın önünde durdu. "Peki ya sen? Bu senin dengeni bozdu mu?"

"Pace'ten bu gece beni eve kilitlemesini isteyecek kadar." Son zamanlarda daha iyiydim ama uzun günler, ayık yaşam ve seks eksikliği beni geriyor. Danner'ın az önce bana söylediği haberlerden kaynaklanan bir doz beyaz sıcak öfke de eklendiğinde uykumda dökülmek için yeterli oluyor. "Ona git." Yüzümü buruşturuyorum. "Ve nazik ol. Bütün bunların acısını ondan çıkarma."

"Tamam." Odasına doğru yöneliyor, sonra geri dönüyor, "Ama en azından bir handjob alacağım."

Bir saat sonra bitkin düşmüştüm. Soyunuyorum ve duşu açıyorum, mümkün olduğunca sıcak olması için düğmeyi çeviriyorum. Oda buharla doluyor,

ve kemikleri düşünüyorum. Danner'ın onların başarısız prenseslere ait olduğu konusunda doğruyu söylediğinden şüphem yok. Babam, değeri kalmayana kadar onlar üzerinde hakkı olduğuna inanırdı ve çarpık zihnine göre bu, onlarla bir şeyler yaratmaya çalıştıktan sonra olabilirdi. East End-Forsyth'te kadınlara bir bütün olarak değer verildiği için kimse gözden düştükten sonra nereye gittiklerini sorgulamazdı.

Duşa girip, kaynar suyun içine yavaşça girdim. Sırtımı spreye dayadım, avuçlarımı duvara dayadım ve yanığın üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Babamın zindanda olması, Verity ile ilgilenmem ve East End'in ihtiyaçlarını karşılamam nedeniyle kemikleri tanımlamaya odaklanamayacak kadar meşguldüm. Danner'ın alayları dikkat dağıtmak için olabilir ama o haklı. Kanıt bilimin içinde *olacak.* Ancak, eğer şanslıysam, bir eşleşme için dosyaları karıştırmaya gerek kalmayabilir.

Suyu kapattıktan sonra kurulanıyorum ve gözlüklerimi takmadan önce bir çift eşofman giyiyorum. Çantamı açıyorum, ihtiyacım olanı alıyorum ve Pace'in odasına götürüyorum. Monitörlerinin arkasında oturuyor, her biri sarayın farklı bir bölümüne odaklanmış, iç ve dış.

Onun üzerinde dururken, bakışlarım doğrudan ortadaki ekrana gidiyor - en büyüğü bu - Prenses'in odasını kaplayan ekran. O ve Wick yataklarında uyuyorlar, görüntüleri kızılötesi olarak kaydedilmiş. Wick onu kendine çekmiş, çünkü aralarındaki gerginliğe rağmen Wick agresif bir sarılmacı. Yüzü kızın boynuna gömülmüş, kolları kızın vücuduna sıkıca sarılmış, ancak uykudayken bile kızın karnına dokunmaktan kaçındığını fark ediyorum.

Kahretsin, orada yanlarında olmayı özledim.

Üçümüzün aynı anda yatakta olması, onu çevrelememiz ve güvende tutmamızın verdiği his - her şey bir anda cehenneme dönmeden önce o gecelerden çok fazla yaşayamadık ama daha fazlasını arzulamam için yeterliydi. Ne yazık ki şu anda kendime güvenmiyorum. Babam halledilene kadar olmaz.

"Hey," diyorum gözlerimi ekrandan ayırarak, "bana bak."

Pace dönüyor ve yanımda getirdiğim mühürlü paketi açarken kaşlarını çatıyor. "Bu ne için?"

"Bir örneğe ihtiyacım var."

Bana şüpheyle bakıyor. "Sistemde bir tane yok mu?"

"Evet, ama bana bu sisteme güvenip güvenmediğimi sor. En azından aşağıdaki cesetler söz konusu olduğunda." Çenesi kapalı bir şekilde çubuğa bakıyor. "Açın,

Kardeşim. Bu çözebileceğimiz bir gizem."

Pace sakinleşip ağzını açıyor ve ben de yanağının iç kısmından bir örnek alıyorum. İşim bittiğinde örneği tüpün içine koyup kitime geri yerleştiriyorum. "Sabah DNA profilleriyle karşılaştıracağım."

"Demek Danner'a inanıyorsun," diyerek monitörlere geri döndü.

"Bir varis yaratmak için başarısız prensesleri kullandığına inanıyor muyum? Kesinlikle." Kaşımı kaldırarak ekliyorum, "Ama bunun hepsinin kabul ettiği bir kurtuluş hikâyesi olduğuna inanıyor muyum? Hiç sanmıyorum. Onları alt kata kilitlediğine bahse girerim."

"Evet, ben de." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Onu sorduğun için teşekkürler."

"Uzun bir atıştı." Gözlüklerimin altını ovuşturuyorum, gözlerim yanıyor ve pütürlü. Üzerimdeki her şey yorgun ve sinirli, sanki derimden fırlayacakmışım gibi. "Bu gece ayakta olacak mısın?"

"Evet, şu yaşam kanıtı meselesi için bir fikrim var." Bana baktı. "Neden? Bir refakatçiye mi ihtiyacın var?"

"Daha çok bir gardiyan gibi. Hey," diye soruyorum, ortadaki ekranı başımla işaret ederek, "ben bakmadığım zaman gerçekten gizlice şeker mi alıyor?"

En ufak bir tereddüt göstermeden, "Evet" diyor.

İnledim. "Ciddi misin? Bu onun yemek planında yok."

"Dostum, hepimiz için stresli birkaç hafta oldu. Bunları ondan almayı aklından bile geçirme." Pace'in başının arkasında, Verity'nin odasındaki ekranda bir hareket var. Ses yok ama kamera Verity'nin Wicker'ı sırt üstü iterek yuvarlandığını yakalıyor.

"O ne yapıyor?" Koltuğun koluna oturmak için yaklaşarak soruyorum. Wick bacağını onun vücudunun üzerine atarken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Görünüşe göre Rosi azmış," diyor Pace, sırıtarak sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Sevişemezler," diye belirtiyorum. "Vücudu hazır değil."

Fiziksel olarak belki değil ama izlediğimiz kadarıyla hormonal olarak farklı bir hikâye. Wick'in gözleri ona sarılan kadına yapışmış durumda. Donmuş bir halde, kadının elbisesini çıkarıp dolgun göğüslerini ve şişmiş karnını ortaya çıkarmasını izliyor.

"Sakin ol, külotu hala üzerinde." Pace koltuğunda kayarak kendini ayarlıyor. "Ona güven."

Wick sersemliğini üzerinden atıp ayağa kalkıyor ve kadının saçlarını yüzünden itiyor. Ona doğru eğilir, uzun uzun ve yavaşça öper. Verity onun ellerini tutuyor ve

göğüslerinin üzerine yerleştiriyor.

"Hay *sikeyim*. Birlikte çok ateşliler, değil mi?" Pace nefes verir. "Meme uçları delicesine hassas. Dün sadece onları emerek boşalmasını sağladım."

"Hormonlar yüzünden," diye cevap veriyorum, ağzımın kelimeleri nasıl oluşturduğuna pek dikkat etmesem de. "Öncelikle östrojen."

Wick saçındaki bandı çekerek kızıl dalgaların sırtından aşağı düşmesine izin veriyor. Kalçaları açgözlülükle sallanıyor. Azgın olduğunu, vücudunun hormonlarla dolup taştığını biliyordum ama vücudunu Wicker'ınkinin üzerinde kaydırışını izlemek bu fikri pekiştiriyor. Onunla neden yalnız kalamadığımı pekiştiriyor, çünkü kardeşim aşırı cinselliğine ve dürtüselliğine rağmen kendini nasıl kontrol edeceğini biliyor. Ama bu sıcak, vahşi şey göğsümün içinde yaygara koparıyor. İlkel, mantığın ya da aşk gibi kavramların ötesinde.

Ve tohumlarını ekecek bir yer bulmak için onu parçalara ayırırdı.

4

Verity

Savaydaki geceler acı verici bir şekilde sessizleşti.

Eskiden olduğu gibi, etrafta gizlice dolaşan, babalarından bir şeyler saklamaya çalışan çocuklarla aynı sessizlik değil. O sessizlikte korku vardı. Acı. Sırlar.

Ancak bu sessizlik benzersiz ve kırılgandır, sanki en küçük bir nefes onu parçalayabilirmiş gibi.

Keşke bir şey olsa.

Sessiz bir yatakta uyuma ihtimalinin beni ne zaman rahatsız etmeye başladığından emin değilim. Belki de hastanedeki o yalnız gecelerdi, içimde büyüyen narin hayat için çok korkuyordum ama saraya döndüğümden beri bir şeyler eksikmiş gibi geliyor ve bu garip *açlığı üzerimden atamıyorum*. Seks için değil, gerçi hormonlarım bu kadar azgınken, kesinlikle zararı olmazdı.

Eskiden olduğu gibi kısa bir süreliğine de olsa açlık duyuyorum. Dördümüzün birbirimize sarılmış, sıkıca paketlenmiş olduğumuz hissi acı veren bir rahatlıktı. Ne olduğunu anlamam uzun zaman aldı ama sanırım bana evimi hatırlatıyor. Vücutların sıcaklığı, utanmaz uzuvların baskısı ve baş döndürücü nefesler. West End'in inkar edilemez bir fiziksel doğası var. Soğuk akşam yemekleri ve katı, resmi ritüelleriyle East End'e sürüklenmeden önce bunu hiç düşünmemiştim.

Bir de bebek var, onun büyüklüğü rahat bir pozisyon bulmamı gittikçe zorlaştırıyor. Ve eğer yerleşirsem, mesaneme baskı yaparak her kırk beş dakikada bir işeme isteği uyandırıyor. Uykum artık hep huzursuz, sanki uzuvlarım en yakın sıcak bedeni arıyor ve sadece *onunkini* buluyormuş gibi.

Wicker'ın harika bir kucaklayıcı olmadığından değil.

Bu gece beni neyin uyandırdığını söyleyemem ama uykunun sisli örtüsünden sıyrıldığımda, sırtımda onun genişliğini hissettiğimi biliyorum. Hasır her zaman temiz kokar, ama altında bir ustura kadar keskin, baharatlı bir şey var. O olduğunu anlamak için gözlerimi açmama bile gerek yok.

Ayrıca, ereksiyonu sırtımın küçük kısmını deliyor ve küçük, akılsız bir kızgınlığa dönüşüyor.

Bu ilk kez olmuyor. Genellikle onu vücudumun bir hareketiyle iterim ve o da agresif bir şekilde yatağın diğer tarafına geçmeden önce boynuma yumuşak ve sinirli bir şeyler homurdanır.

Bu gece, o açlık bacaklarımın arasında zonkluyor.

İlk kez baskıya eşlik eden sıcak, yapışkan bir ıslaklık hissettim.

"Wick?" Sırtımı vücudunun uykulu kıvrımlarına yaslayarak fısıldıyorum. "Wicker, uyanık mısın?"

Karşılığında aldığım tek şey onun hırıltılı homurtusu, kolunun ortama dolanması. Arka tarafımda, siki güçlü bir seğirme yapıyor, ıslaklık kabarıyor. Olanların farkına varınca inliyorum, onun tembel, akılsız itişine geri bastırıyorum. Bugünlerde etrafımda olması en zor kişi o. Çoğunlukla ortalıkta yok, her zaman zindanda ya da saray arazisini süpürmekle meşgul. Sessiz, kırılgan yatma saatlerimiz dışında benimle neredeyse hiç vakit geçirmiyor.

Ve açlık *yakıyor*.

Ona doğru yuvarlanıp kalçalarına sarıldığımda, Lex'in uyurken böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Dokunma ihtiyacı damarlarında bir cehennem gibi yanıyor mu? Wicker'ı izliyormuşum gibi bana bakıyor ve bir bakış görmeyi umuyor mu? Bakmadığım zaman içi acıyla burkuluyor mu?

Ama sonra Wicker'ın mavi gözleri aniden hayata göz kırpıyor, ben ona doğru sallanırken siki merkezime doğru sertleşiyor. "Kırmızı mı?" diye mırıldanıyor, saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak. "Artık sevişebilir miyiz?"

"Hayır," diyorum geceliğimi çıkararak. Her şey dayanılmaz derecede yavaş ve çok ağır geliyor. Yerçekimi beni onun sıcak göğsünün genişliğine doğru sürüklerken, kendimi yukarıda tutmak acı veriyor. Açıkta kalan göğüslerime yerleşen gözlerinin kırpışması bile bir asır sürüyor gibi.

"Oh," diye nefes alıyor, parmakları çıplak yanlarımı okşuyor. "Acımasız, Red. Seni henüz beceremem. Lex söyledi."

Bakışlarını tutarak, olgun ve çok sıcak hissediyorum, boxer külotundaki şişkinliğe doğru sallanıyorum. "Bu iş görür."

Bu hareket karşısında tıslayarak başını yastığa gömüyor. Güçlü eller kalçalarımı kavrıyor, beni sikinin uzunluğuna doğru sürüklerken parmak uçları morarıyor. "Şimdiden şortuma boşaldım. *Tanrım*. Lanet olası ortaokul boku. İşte bu kadar çaresiz kaldım."

"Şikayet mi ediyorsun?"

Aramızdaki hava sıcak nefeslerle dolu ve aniden şaha kalkıyor, köprücük kemiğimden meme ucuma kadar sıcak bir yol yalıyor. Karnım aramızda çıkıntı yapıyor ama sanki orada değilmiş gibi dikkatle ondan kaçınmayı başarıyor. "Umurunda mı?"

Donup kalıyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve sersemlemiş mavi gözleri benimkilere kilitlenene kadar çekiyorum. "Her zaman önemseyeceğim, Wick."

Uzun bir süre bana öyle bakıyor, sol avucu göğsümün ağırlığını kavrıyor.

Ve sonra geri düşüyor.

"Hadi o zaman," diye gürlüyor, kalçalarımı yavaş, ağrılı bir ritme yönlendiriyor. "Sür beni."

Onunla hiç zor olmuyor, sanki bedenlerimiz ne istediklerini beyinlerimiz yetişmeden çok önce biliyorlarmış gibi. Sanki ele geçirilmiş gibiyim, kalçalarım uzun, yuvarlanan kıvrımlarda kendi rızalarıyla çalışıyor. Ağzının gevşek kısmından aldığı zevki görebiliyorum. İçime doğru sallanırken boynundaki tendonların nasıl gerildiğini. Göğüslerimin sallanışını izlerken gözlerinin kısılması, o kadar sessiz ki.

"Kimse bana senin gibi dokunamaz, biliyorsun," diye mırıldanıyor, parmak uçlarını meme ucuma doğru kaydırarak. "Böyle mi boşalacaksın?"

Tanrım, hiçbir fikri yok.

Parmak ucunun meme ucuma değmesi beni titretiyor ama hareketlerimi yönlendiren merkezime değen sertlik oluyor, aramızdaki kumaş uyarılmayla nemleniyor. Benim mi? Onun mu? Bizimki mi?

Wicker zaten uykusunda geldi, ama hala sert.

Hala zonkluyor.

Her nasılsa, bir eli saçlarıma dolanmış halde beni öpmek için ayağa kalktığında bunu beklemiyordum. Ondan alışık olduğumdan daha özensiz, tırtıklı dişler ve kesik homurtular ve göğsünü avuçladığımda kaya gibi sert. Gergin. O kadar gergin ki kısıtlamadan dolayı titrediğini hissedebiliyorum.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye söz veriyorum, "eğer düşündüğün buysa, bırakmasını istiyorum."

Ağzı benimkine karşı lezzetli bir şekilde kıvrılıyor. "Hayır, sadece göğüslerini ne kadar çok sikmek istediğimi düşünüyorum, Red." Bunu meme ucuma nazik bir çimdik atarak, tepe noktasını işaret parmağı ve başparmağı arasında yuvarlayarak noktalıyor ve ben inliyorum.

Dürüstçe *söylüyorum*.

"Kahretsin, böyle olduğunda çok ateşlisin," diyor nefes nefese. Beni teşvik etmeyi asla bırakmıyor, kalçamdaki eli sırtımın küçük kısmına doğru hareket ediyor, beni ona doğru çekerken güçlü. "Seninle tanıştıktan sonra hiç bu kadar ıslak rüya görmemiştim."

Onun kirli ağzı, ıslak külotum ve onun dokunuşuyla birlikte beni uçurumun kenarına getiriyor. Kombinasyon çok fazla ve orgazm bir dizi kilidi serbest bırakmak gibi içimden geçiyor. Meme uçlarımdan, omurgamdan aşağıya, klitorisimdeki zonklayan ısıya kadar her yerde hissediyorum. Wicker homurdanıyor, iri elleriyle bedenimi sabitliyor. Öfkeyle pompalıyor, ikinci kez boşalırken sırtı kamburlaşıyor, sonra yastığın üzerine yığılıyor.

"Bu kadar sıcak olmamalıydı," diye itiraf ediyor, göğsü inip kalkarken bir kolunu alnına atıyor. Gözleri odanın sağ üst köşesine kaydı. "Umarım çocuklar eğlenmiştir."

Gülüyorum, endorfinler vücuduma hücum ediyor. "Kuru bir kambur mu? Pek de alışık oldukları türden bir şey değil."

"Rosi, doğru pornoyu izlemiyorsun." Yavaşça beni vücudundan ayırıp sırt üstü yatırıyor ve dizlerimi büküyor. Atmadan önce burnu şortunun önünü kırıştırıyor. Banyoya gitmek için yataktan çıktığında, çıplak ve utanmaz bir şekilde hareket edişini, kıçındaki kasların sanat eseri gibi oynamasını izlemekten kendimi alamıyorum.

Bir süre musluk çalışıyor ve sonra ıslak bir bezle geri dönüyor. "Sıcak," diyor bana, kirlenmiş külotumu hafifçe çıkarırken. Yapışkan pisliği silerken hiç de garip değildi. "Bunu Pace ile yapma. Bir hafta boyunca sperm temizleyeceğiz."

Temizlenip elbisemi giydikten sonra yanıma yatıyorum ve fazladan battaniyelerden birini göğsüme çekiyorum. Wick tekrar içeri giriyor ve aramızdaki mesafeyi hızla açarak bizi birlikte sürüklüyor.

Elinin kalçamda durduğunu hissediyorum.

"Karnıma hiç dokunmuyorsun," diyorum, kalp atışlarını sırtımda hissederek. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Yumuşak bir sesle, "Düşündüğün şekilde değil," diye itiraf ediyor. Göz kapakları ağırlaşmış, bakışları odanın içinde amaçsızca dolaşıyor. "Keşke Lex'in olsaydı."

O haklı. Benim düşündüğüm bu değil. "Neden?"

"Çünkü o buna hazır ve ben değilim." Hareket etmesini bekliyorum ama etmiyor. Aksine beni daha da yaklaştırdı. "Lex on yıl önce büyüdü, muhtemelen ilk dayaktan hemen sonra. Anne babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyor. Bir aileye. Daha önce de bahsetmişti, nasıl bir his olduğunu. Bir gün var olan ve ertesi gün yok olan bu güvenlik. Bende o bile yok."

Elimi onunkinin üzerine koyup parmaklarımızı birleştiriyorum. "Bir şeye sahip olmamış olman asla olamayacağın anlamına gelmez."

Bir homurtuyla göğsü seğiriyor. "Ben bir yaratıcı değilim, Red. Ben bunun için yaratılmadım."

Uzun bir süre bunu düşünüyorum, göğsünün genişleyip daralmasını izliyorum. "Yaratılış ve ölüm aynı madalyonun iki yüzüdür." O gece bahçede bana saldıran kişinin sözleri hâlâ aklımdan çıkmıyor. Onlar Ashby'nin de sözleri. "Madeni para sensin, Wicker. Sen birden fazla şeysin."

Parmak ucu akılsız bir ritimle benimkine dokunuyor. "Sorun da bu, Red. Artık ne olduğumu bilmiyorum. Peki bu çocuğa ne söylemem gerekiyor? O bir Ashby mi? Kayes mi? Sinclaire mi?" Nefes veriyor, kaşlarının çizgisi istediğimden daha sıkıntılı. "Bir gün nereye ait olduğunu merak edecek."

"O bize ait," diyorum kesin bir ifadeyle. "Kayes, Ashby... bunlar sizi hiç tanımayan başka adamlar tarafından yapılmış tanımlamalar. Biz kendi ailemizi kuruyoruz. Kendi mirasımızı. Bu çocuğun üç babası olacak ve her birini tanıyacak."

Söylediklerimin bir hayal gibi geldiğini, ulaşılamaz olduğunu biliyorum, ama kalbimde buna inanıyorum. Wicker'ın iyi bir baba olabileceğine inanıyorum. Sadece buna kendisinin inanması gerekiyor.

"Sanırım..." diye başladı, sonra durdu. Şaşkınlıkla göbeğime bakıyor ve yavaşça elini kaldırıp avucunu tam ortasına koyuyor.

Yüz hatlarından karmaşık bir şey geçiyor. Tam olarak bir kaş çatma değil, hatta yüz buruşturma bile değil, ama yine de kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

Çok *kaybolmuş* görünüyor.

Geri çekilerek boğazını temizliyor. "Sanırım her şeye alışmak için biraz zamana ihtiyacım var." Ve sonra kaba bir şekilde, "Üzgünüm onlar gibi olamıyorum."

Sonra kaşlarını çatan ben oluyorum, kendi avucumu kullanarak onun karnımda kaybolan sıcaklığını kovalıyorum. "Üzgün olmana gerek yok, Wick."

Üzücü gerçek şu ki Wicker birçok kadınla birlikte olmak zorunda kaldı ama bu ilk kez bir şeyler yarattı. Her ne kadar bu sözleri içtenlikle söylesem de, yine de göğsüme ağır bir şekilde oturuyor, çünkü ikimizin ortak noktası bu. Bir süredir bu bebek benim için de bir yaraydı. Acı verici, iltihaplı. İstismarın ürünü. İncinmenin kanıtı.

Wicker'ı iyileştiremem. Ne kardeşlerini ne de oğlumuzu. Ama belki ona başlayabileceği bir yer verebilirim.

~

Merdiven sahanlığındaki büyük portreyi göstererek, "BU DA VAR," diyorum.

Lex dudaklarını büzüyor, onu incelerken başını eğiyor. "Neden o?" Cevabım "Ürkütücü biri," oldu.

Resimdeki adam orta yaşlı ve ince yapılı. Gözleri çukurlaşmış ve bir gülü silah gibi tutuyor. Kim olduğunu bile bilmiyorum. Belki bir Ashby'dir. Belki akrabayızdır. Belki de bu uzak bir dede ya da öyle bir şeydir.

Ürperdim. "Onu meleklerin yanına koy."

Pace omuz silkerek merdiveni sürüklüyor ve ona ulaşmak için dört basamağı tırmanıyor, duvardan sorunsuzca söküyor. Merdiveni diğerlerinin yanına, yüzü aşağı bakacak şekilde dizdiğinde göğsümün içinde bir şeyler gevşiyor.

"Sırada ne var?" Wicker sadece dikkatinin yarısını vererek soruyor. Sinir bozucu derecede artistik bir kıvrımla duvara yaslanmış, elinden yarısı dolu bir bira şişesi sarkıyor. "Perdeleri indirmek ister misin? Halıyı kaldıralım mı?"

Aslında, öyle sayılır.

Onları ikinci katın her yerine götürüyor, nefret ettiğim portreleri çıkarıyordum. Bazen Pace ya da Wicker kendi fikirlerini söylüyorlar - natürmortları gerçekten sevmiyorlar - ve onlar da yığının içine giriyorlardı.

Fakat

çoğunlukla, sadece *onu* silmeye çalışıyorum. Ne yazık ki, sarayı Rufus'tan arındırmak muhtemelen boşuna bir çaba olacak.

Yakmak zorunda kalırız.

"Perdeler," diye kabul ediyorum, pencereyi kaplayan ağır brokardan iki avuç alıp güçlü bir şekilde çeken Pace'e sırıtarak.

Birdenbire, sahanlık renkli bir ışıkla yıkanıyor.

Gerçekten de güzel bir saray, pencereleri geometrik vitray desenli. Yakmak etkili olur ama gerçekten yazık olur.

Bunu kendimiz yapmak zorundayız.

Ellerimi kalçalarıma koyup kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Bir sonraki kanada geçelim."

Bir yaz gününü geçirmenin en iyi yolu değil ama en kötüsü de değil. Pace, Lex ve birkaç PNZ üyesi tabloları, süslü tabloları, kaba figürleri ve ürkütücü büstleri kaldırırken ben de yanında duruyorum. Bunun ortasında bir yerde adamlar gömleklerini çıkarıp bellerine sokmaya başladılar. Rory ile birlikte eski bir gardırobu koridorun sonuna doğru iterken Lex'in alnını ince bir ter tabakası kaplıyor. Özellikle onu -Lex'i- ve iterken kaslarının nasıl kıpırdayıp dalgalandığını izliyorum. Beyaz bir atleti ortaya çıkarmak için tişörtünü çıkarmış olması bile önemli değil.

O muhteşem.

Onu o kadar hassas, narin şeyler yaparken görmeye alışkınım ki vücudunun saf, erkeksi gücünü gözden kaçırmak neredeyse çok kolay.

Dalgalanma var.

"Sende küçük bir şey var..." Pace ağzımın kenarını okşayarak şöyle diyor. "O sadece salya."

Şehvet sisinden kurtulmaya çalışarak ona ılık bir bakış gönderiyorum. "Daha fazla perdeyi yok etmen gerekmiyor mu?" Pencereleri ağır kadifeyle kaplı kütüphanedeki uzun, devasa pencereyi gösterdiğimde inliyor.

"Daha fazla terleyelim diye burayı daha sıcak yapmaya çalışıyorsun," diye homurdanarak söz konusu pencereye doğru yürüdü.

Acımıyor.

Ancak Wicker neredeyse hiçbir şey yapmıyor. "Bu," diye soruyor, yanağını işaret ederek, "el emeğine uygun bir yüze benziyor mu?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayatın boyunca Ashby'nin özenli çatısı altında yaşadın. Artık o denklemden çıktı, burası bize ait. Senin olmasını istemiyor musun?"

Açıkça diyor ki, "O benim. Daha iyi hissetmek için içimi boşaltmama gerek yok."

"Gerçekten mi?" Kollarımı kavuşturarak ona yaklaşıyorum. "Yani fuayedeki o resim
-Hani şu Prens'in ölü Baron'un başında durduğu resim var ya, onu yakmak için bir istek duymuyor musunuz?"

Dudağı seğiriyor. "Babamı babam öldürmedi." Kaşlarını çatarak geri adım attı, "Babamı *Ashby* öldürmedi. Ne demek istediğimi anladınız. Bence bu resim çok komik. Tam *ona* göre. Gerçek bir şeyden çok zafer yanılsamasıyla ilgili." Şişeyi ağzına götürüp biradan uzun bir yudum alıyor. "Burada yeni olduğunu biliyorum ama ben kendi dünyamla uzun zaman önce hesaplaştım Red."

"Oh?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yani onu indirip üzerine işemeyi hiç düşünmedin mi?"

Duraksıyor, şişeyi dudaklarına dayıyor ve sonra düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Hm."

Çenemi merdivenlere doğru sallayıp gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Devam et."

Ama yaslandığı kapıyı ittiği anda onu durduruyorum. "Bekle. Burada ne var?"

Wicker yüzünü buruşturarak döner. "O oda mı? Bu-"

"Çocuk odası." Pace, katledilmiş perdeleri arkasından sürükleyerek yaklaşıyor. "Vandalizm olayından beri kapalı."

Lex geri dönüyor, atılmış gömleğiyle alnını siliyor. "Babamın takvimine göre, şu sıralar burayı temizlememiz, dekoratörü çağırmamız ve yağ sürmemiz gerekiyordu."

İfadesinde ciddiyet olup olmadığını kontrol ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, anlayamıyorum. "Son söylediğin doğru mu?"

"Hayır." Dudakları seğiriyor. "Yani, hiç sanmıyorum."

Kapıya dönüp tokmağa uzanarak açtığımda midem bulanıyor.

Sadece koku bile geri sendelememe neden oluyor, Pace'in güçlü elleri beni yakalıyor. "Aman Tanrım," diye boğuluyorum, bileğimi burnumun altına itiyorum. "Bu da *ne böyle*?"

"Bu," diyor Wicker sırıtarak, "ekşimiş domuz kanı kokusu." "Kanı hiç temizlememişler mi?!" Aval aval odaya bakıyorum ama
Beklediğim şey. Görünürde hiç kan yok. Aşırı çıplak olsa da yeterince temiz görünüyor. Bir duvarda eski, süslü bir beşik var ama içinde yatak ya da nevresim yok. Diğer duvarda uzun antika bir dolap ve sallanan bir sandalye var. Diğer tarafta boş bir demir giysi rafı var ve duvarlar donuk, soluk turuncu ve lila renginde.

Ama sonra turuncunun sadece kan lekesi olduğunu fark ettim.

"Tabana ve döşeme tahtalarına girmiş," diyor Lex, yüzünü buruşturarak başını içeri eğerek. "Burayı çivilerine kadar sökmemiz gerekecek."

"Cehennem gibiyiz," diye ciyaklıyorum. "Bebeğim burada uyumayacak. Kokuşmuş döşeme kanının iğrençliği bir yana, yatak odamdan bir mil uzakta. Ağladığını nasıl duyabilirim ki?" Döndüğümde yüzlerindeki gergin ve acımasız ifadeyi fark ediyorum. "Ne?"

Lex bir tutam saçını kulağının arkasına itiyor. "Şey.... genellikle bir prensesin hizmetçisi yan odada uyur." Çenesini odaya doğru salladı. "Beşiğin yanındaki kapı odaları birbirine bağlıyor."

Odayı incelerken boğazımda bir yumru büyüyor, Stella'nın gecenin bir yarısı uyanıp buraya geldiğini, beşiğe uzandığını ve yumuşak, hafif sesiyle oğlumuzu susturduğunu hayal ediyorum. Bunu geri itmek çok zor. "Artık bir hizmetçim yok," diye cevap veriyorum, boğazımdaki ağrıyı temizleyerek. "Olsaydı bile, başka bir kadının bebeğime annelik etmesine izin vermem. Bu çok saçma."

Lex benimle aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyor, ama "Sadece... bizim kanatta hiç boş oda yok."

"Başka söyleyecek olan var mı?" Pace kaşlarını kaldırarak üçümüzün arasına bakıyor. "Bu kâbuslar evinde yaşamak zorunda değiliz."

Ayaklarımı sürüyerek kaşlarımı çatıyorum. "Başka nereye gidebiliriz ki?" Birbirlerine nasıl baktıklarını görüyorum, *biz* vurgum duyulmamış değil.

Lex iç çekerek, "Emanet fonlarımız hâlâ kilitli," diyor. Ellerini kapı pervazının her iki yanına dayıyor, pazuları hareketle esniyor. "Önümde tıp fakültesi ve ihtisas yılları var. Hepimizi geçindirecek kadar gelir elde edebilmem için uzun bir süre geçmesi gerekecek."

Wicker şişeden bir yudum daha alıp burnundan soluyor. "Lanet olsun, daha bölümümü bile seçemedim."

"Koca bir saraya ihtiyacımız yok." Pace kollarını kavuşturuyor ve bu konuda oldukça ciddi görünüyor.

Ama Lex ve Wicker'a bakıyorum ve onların da aynı şeyi merak ettiklerini biliyorum. Biz olmazsak sarayı kim alacak? Danner burada kalır mı? Bir sonraki prensler grubu, tamamen kontrolsüz mü? Böyle bir yerin personele, bakıma ve paraya ihtiyacı var ama en önemlisi bu *fikir*. Mor Saray bir ev olduğu kadar bir kurumdur da - tıpkı West End'in saat kulesi gibi. Burada yaşamanın bir gücü var ve biz gittiğimiz anda, birilerinin dolduracağı bir güç boşluğu oluşacak.

Lex homurdanarak kardeşine şüpheci bir bakış fırlatır. "Yani devasa mülkümüzün askeri düzeyde gözetlenmesinden vazgeçmeye hazır mısın? Çünkü bebek üç ay içinde burada olacak."

Pace boynunu ovmak için uzanır, alnı dalgın bir kaşla örülmüştür. "Tamam, belki de haklısın."

Wicker bir küfür mırıldanıyor ve dikkatimizi ona çekiyor. "Siktir et. Benim odamı alabilir." Ardından gelen şaşkın sessizlik karşısında Wicker omuz silkiyor. "Pace'in ekipman için, Lex'in de kilit için onun odasına ihtiyacı var. Ama gerçekçi olalım, ben benimkini neredeyse hiç kullanmıyorum. Çoğunlukla kıyafetlerimi koymak için orada." Donup kalıyor, gözleri açılıyor. "Bekle. Onun dolabını genişletme şansımız var mı?"

Lex çenesini ovuşturuyor, kehribar rengi gözleri düşüncelere dalmış. "Biliyor musun, banyonun yanında bir kapı açarsak, onun odasını Wick'inkine bağlayabiliriz, çok kolay."

Wicker'la yüzleştiğimde o yumru tekrar boğazıma geri dönüyor. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

Etrafına bakıyor, paniklemiş görünüyor. "Dolap konusunda ciddiyim. Kaç tane kıyafetim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Yine de gözlerini deviriyor. "Ama evet, beni bu döşeme tahtalarını sökmek zorunda kalmaktan kurtaracaksa, odanın tamamını onun say. Benim için sorun değil."

İçimdeki yumuşaklığı görebilmesini umarak ona sırıtıyorum. "Teşekkür ederim."

Wicker gözle görülür bir şekilde babalık kavramıyla uzlaşmaya çalışırken, o büyük, yarısı boş yatakta, kasvetli ve sessiz bir şekilde oturmamızın üzerinden henüz on beş saat geçmişti.

Tembel bir selamla, yüksek sesle "Önce dolap alanı, Red" diye vurgulayarak uzaklaşıyor.

~

Camın diğer tarafındaki karanlık odaya bakarken içimden bir ürperti geçiyor. Birkaç gün önce geldiğimde açık olan yaraları kabuk bağlamaya başlamış, kırmızı, çiğ ve kızgın. Pace'e göre Prenslerim yaklaşımlarını değiştirmiş, fiziksel işkenceden çok duyusal yoksunluğa yönelmişler.

"Eğer bu seni rahatsız ediyorsa," diyor Lex, her zamanki gözlemciliğiyle, "bunu başka bir zaman yapabiliriz."

"Sorun durum değil," diyorum, tüylerimi diken diken etmek için kollarımı ovuşturarak. "Bugünlerde vücudum ısıyı ayarlayamıyor. Bir an sıcaklıyorum. Sonra donuyorum."

"İşte," diyor Pace, kapüşonunu silkerek. Kalbin üzerinde 'FU Hockey' yazıyor, koluna da üç rakamı dikilmiş. Altına giydiği gömlek kolsuz, mürekkepli kollarındaki yağsız, sert kasları ortaya çıkarıyor. Sweatshirt'ü omuzlarıma örtüyor. "Nasıl olsa bu onu kızdıracak. Kime ait olduğunu hatırlatan bir şey daha."

Kokusu burnumda tütüyor ve bu cesaretimi her şeyden daha çok artırıyor. "Teşekkür ederim."

"Hantal da." Bir el omzuma iniyor ve beni döndürüyor. Wicker önümde duruyor, uzun parmaklarının arasında fermuarın uçlarını yakalıyor. Yavaşça yukarı çekip karnımı örtüyor ve göğüslerimin hemen altında duruyor. "Babam alay edilmekten nefret eder, özellikle de varisini saklıyorsa." Gözleri göğüs dekoltemde gereğinden uzun bir süre oyalanıyor ve alt dudağını yalıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. Ashby'ye bahçedeki kadınları sormak kolay. Şimdiye kadar onlar yüzsüz, isimsiz kurbanlardı ve çürüyüp gübre olmaya terk edilmişlerdi. Kim olduklarını herkes kadar ben de bilmek istiyorum ama düşmüş Kral için daha büyük bir sorum var, şimdiye kadar soramayacak kadar kızgın ve açıkçası kırılgan olduğum bir soru: O gece peşimden kimi gönderdi?

Diğer iki prensimin endişeli bakışlarını görmezden gelerek ona, "Hadi yapalım şunu," diyorum.

Bir bilek güreşi, üç tur taş, kâğıt, makas ve ardından tam olarak takip edemediğim yumrukları içeren sözsüz bir oyundan sonra, Ashby ile işkence odasına benimle kimin gitmesini istediğime dair nihai kararı verdim. Wicker'ı seçmemin iki temel nedeni vardı. Birincisi, bebeğin biyolojik babası bir Kayes ve bu tek başına Ashby'nin doğuştan gelen kıskançlığını ateşlemeye yetiyor. İkincisi, Wicker bebeğe karşı en az koruyucu olan kişi. Yanımda Ashby'nin oynadığı akıl oyunlarını anlayacak birine ihtiyacım var ve Wicker gösterişli saçmalıklarda akıcı.

"Dikkatli ol," diyor Lex, iki eliyle karnımı çerçevelemek için son bir fırsat yakalayarak. "Kendisi hakkında bilgi almak için seni her şekilde manipüle edecektir."

"Kendimi idare edebilirim." Ondan korkmuyorum. Beni ve doğmamış torununu soktuğu riski her düşündüğümde kabaran öfkeden korkuyorum.

sırf dengesiz ve kuruntulu bir noktayı kanıtlamak için. Prenslerimin yerine çocuğumu yetiştirmesi gerektiğini. Bu adam gerçekten sınır tanımıyor.

Wick kapıyı açar, aynı anda Pace de tepedeki ışıkları yakar. Oda floresanların parıltısıyla doluyor ve küçük bir şaşkınlık çığlığı taş duvarlarda yankılanıyor. Önce ben içeri giriyorum, Wicker hemen arkamdan geliyor ve kapının mandalını yerine oturtarak kapatıyor. Anında, burada geçirdiğim zamanı hatırladım. Soğuk, nemli bir ürperti. Küf kokusu şimdi kanın bakırımsı kalıntısıyla karışmış.

"Verity," diyor Ashby, gözlerini kısarak. "Beni görmeye gelmişsin." "Tuhaf." Havayı kokluyorum.

"O nedir, Prenses?" Wicker gözlerini kırpıştıran, elleri bağlı adamın karşısına oturmam için bir sandalye çekerek soruyor.

Elimi karnımın üzerine koyarak rahatlıyorum. Wicker sırtını kapıya yaslamak için hareket ediyor, kaşlarını abartılı bir ilgiyle kaldırıyor. "Rufus'un kan bağı ve mirastan bahsederken Kraliyet kanının farklı kokacağını düşünebilirsin." Tekrar burnumu çektim. "Ama diğer herkesinkiyle tamamen aynı."

"Ah, görüyorum ki oynamaya hazır gelmişsin," diyor Ashby, gözleri alışırken. Ben ortaya çıkınca kaşlarını çatıyor ve vücudumu tepeden tırnağa inceliyor. Kapüşon dışında üzerimde rahat bir çift esnek tayt var. Sıradan kıyafetler. "Sanırım bu yüzden bir West End holiganı gibi giyinmişsin. Kavgaya mı hazırlandın?"

"Buraya seninle kavga etmeye gelmedim. Cevaplar için buradayım."

Çenesini her zamanki gibi kibirli bir şekilde kaldırıyor. "Parametrelerimi biliyorsun.
Torunum hakkında beni bilgilendirin, ben de ne yapabileceğime bir bakayım."

"Yanlış," diye cevap verdim. "Bağlanmış, bir deri bir kemik kalmış ve sidik kokan sensin. Zamanı tükenmekte olan kesinlikle sensin. Bana istediğimi ver, ben de sana bir güncelleme sunmayı düşüneyim."

Gözleri benden Wick'e kayıyor.

"Gerçekten zamanım mı tükeniyor, Whitaker, yoksa sen mi? Uygulanan prosedürler var. Eminim şimdiye kadar Krallar tarafından çağrılmış ve yaşadığına dair kanıt sunman istenmiştir."

Wick parmak eklemlerinde her zaman var olan yara kabuklarını karıştırıyor. "Diğer Krallar şu anki durumunuzun gayet farkındalar. Aslında çok da rahatsız değiller. Onların da kendilerine göre soruları var, özellikle de Baron Kral, solaryumunuzdaki cesetlerden -kaldırmakla görevlendirilmediği cesetlerden- endişe duyduğunu açıkça belirtti. Perilini ve Payne'e gelince... şey. Onlar

sonsuza dek burada çürüdüğünü görmekten en az bizim kadar mutlu olacaklardır. Yeni nesil Kraliyet ailesi senden pek etkilenmedi."

Eğer bunu duymak onu rahatsız ettiyse, bunu gizlemek için iyi bir iş çıkarıyor, küçümseyerek burnunu çekiyor. "Peki ya liderliğin dışındakiler? İnsanlar konuşuyor, değil mi? Bu noktada, özlendim ve sadece sosyete tipleri tarafından değil. PNZ'deki kardeşlerin senin acemice yaptığın darbe hakkında fısıldaşmaya başladı mı? Bir isyanla fazlasıyla ilgilenecek birkaç çocuk düşünebiliyorum. Üçünüze Prenslerim adını verdiğimden beri Thomas'ın suratı asık."

Wicker, Tanrı onu sevsin, tüm kibirli güzelliğiyle, tembelce kapıyı itiyor ve bana doğru yürüyor. Saçlarımı okşuyor, boynumdan fırçalıyor, sonra kulağımın altındaki deriye yavaşça bir öpücük konduruyor. Çok uygunsuz ama tenimde bir ürperti oluşuyor ve meme uçlarımın Pace'in kalın kapüşonlusu tarafından örtülmesine seviniyorum.

"Senin sorunun bu, biliyor musun? Bizi hep küçümsemek. Kendi başımıza başaramayacağımız kadar sıradan, soysuz ya da itaatkâr olduğumuzu düşünmek." Wick doğruldu. "Yaşam kanıtı hazırlanıyor ve belirtildiği gibi Krallara teslim edilecek. East End ve Forsyth sakinleri uzun bir iş seyahatinde olduğunuz gerçeğinden memnun. Bir ay daha ortalarda görünmediğinizde kimse gözünü kırpmayacak ve o zamana kadar sizi tamamen değiştirmiş olacağız. Bu konuda anlaştığımıza göre," Wick bana doğru başını salladı, "neden sorunu sormuyorsun Red?"

Ashby sanki vaktini boşa harcıyormuşuz gibi ağır ağır iç geçiriyor ama sonunda "Bana saldırması için kimi tuttun?" diye sormama yetecek kadar susuyor.

"Büyük sorunuz bu mu?" Alay ediyor. "Sıradan bir haydut."

"Evet," diyorum, arkama yaslanıp karnımın dışarı çıkmasına izin vererek. "Ben öyle düşünmüyorum. Sesinde bir şeyler vardı. Seçtiği kelimeler. Sesi oldukça eğitimli geliyordu."

"Etkileyici," diye yanıtlıyor, "ancak Kraliyet ailesinden olmayan biriyle büyüyen biri için neden farklı olacağını anlayabiliyorum."

Wicker yanımda geriliyor ve bunun bir dayakla sonuçlanmasını istemiyorsam onu konuşturmam gerektiğini biliyorum. "Ee? Kimdi o? Senden çok hoşlanan biri olamaz. Bahse girerim olanlardan farklı bir anlaşma yapmışsındır."

Prenslerim ve ben onun için harcanabilir olsak da, kesin olarak güvenebileceğim tek bir şey var:

Rufus Ashby bu bebeğin ölmesini asla istemezdi.

Dudakları çatlamış ve soyulmuş, ortadan ikiye ayrılmış, konuşurken yüzümü buruşturmama neden oluyor. "Tuttuğum adam sadece çocuklar için değil, diğer evler için de bir sınavdı. Forsyth'in en güçlü temellerinden birinde zayıf bir halka buldum." Çatlamış dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. "Ama haklısın. İşi bu kadar ileri götürmesinden hoşnut değilim. Sana ve çocuğa asla zarar verilmemeliydi ve eğer burada kilitli olmasaydım, meseleyi çoktan hızlı ve kararlı bir şekilde halletmiş olurdum." Çenesini karnıma doğru kaldırdı. "Şimdi. Kısasa kısas, Verity."

Wicker'a bakıyorum ve o da başıyla onaylıyor.

Sandalyede doğrulup fermuarı çekiyorum ve karnımın tamamını ortaya çıkarıyorum. Ashby sırıtıyor, yüzünde garip, vahşi bir ifade beliriyor. "Ne tuhaf bir düşünce, değil mi? Tüm o deri ve kasların altında büyüyen bir hayat olduğunu bilmek? Çok fazla potansiyel..."

Wicker'a emin olmayan bir bakış attım ama o sadece başını salladı. Ben de yorumu görmezden geldim. "Demek haklıymışım. O bir Kraliyet mensubu," diyorum onun bakışları altında kıvranmamaya çalışarak. "Adı ne?"

Ashby'nin gözleri kısılır. "Ne kadar kilo aldığını, fetüsün kalp atış hızını ve aktif olup olmadığını bilmem gerekecek. Düştüğünüzde..." Yüzünün sert köşelerine bir soğukluk sızıyor. "Bunun olmaması gerekiyordu. Yaralanmaması gerekiyordu."

Lex beni bu tür yorumlara karşı hazırladı. "Kendini kurban gibi göstermeye çalışacak," dedi. "Aynı taraftaymışsınız gibi davranmaya çalışacak."

Yüzümü düzeltmemi ve omuzlarımı dikleştirmemi kolaylaştıran şey bu. "Sana bu bilgiyi verirsem bana saldırganın adını söyleyecek misin?"

"Evet," diyor Ashby, açgözlülükle bana bakarak. "Söz veriyorum."

"Bu sabah itibariyle on beş nokta iki kilo aldım." Ashby'nin yüz ifadesi her kelimeyle birlikte, su verilen susamış bir adam gibi aydınlanıyor. "Ve bebeğin kalp atış hızı dakikada 136 atım..." Çenesi gergin, gözleri dikkatle babasını izleyen Wicker'a bakıyorum. "Ve evet, bebek aktif. Çoğunlukla geceleri-"

"Bu kadar yeter," diyor Wick. "Bize adını söyle."

Babamız sırıtıyor. "Bu kalp atışı güçlü. Bakir. Tıpkı bir Ashby gibi."

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye bağırıyor Wicker.

"Ve, on beş pound..." Ashby tekrarlıyor, gözleri hesaplıyor. "Yine de zayıfsın, bu da seni yirmi iki ile yirmi beş arasında bir yere koyar.

yirmi dört hafta mı?" Yaptığı matematiğin bebekle ilgili olmadığını biliyorum. Zamanın geçişiyle, ne kadar zamandır burada olduğuyla ilgili.

Wicker'ın iri gövdesi aramıza giriyor, geniş omuzları ve geniş sırtı alana hükmediyor. Yumruğu sertleşti ve babasının suratını dağıtacak şekilde savurdu. "Dalga geçmeyi bırak da konuş!"

Başını çeviren Ashby tükürür, bir damla kan yere sıçrar. Kırmızıya çalan salyası çenesinden aşağı sızıyor. "Şiddet sana hiç yakışmadı, Whitaker."

Wicker, "Evet, sabır da öyle," diye yanıtlıyor. "Kızınız size bir soru sordu."

"Güzel. Bir isim ister misin?" Ashby boynunu bükerek bana bakıyor ve gözlerinde Prenslerimin onu buraya attığı günden beri görmediğim bir kıvılcım var. "William," diye hırlıyor. "Onun adı William."

WICKER beni odadan çıkarıyor ve Pace ışıkları kapatarak babamızı zifiri karanlığa geri gönderiyor.

"Ne oluyor lan?" Gözlem odasına girdiğimizde Lex öfkeden kuduruyor. "William mı? Baronlardan biri gibi mi?"

Pace ikna olmuş görünmüyor. "Kralların isyanı kutsadığını biliyor. Aramıza nifak sokmaya çalışıyor olabilir. Babamın nasıl olduğunu biliyorsun-"

"Hayır." Wicker odanın bir ucundan diğer ucuna bir yol çiziyor, yumruklarını gergin bir şekilde sıkıyordu. "Yine yapıyor."

Titreyerek ortama sarıldım. "Kim? Ashby mi?"

Mavi gözleri benimkilere parlıyor. "Maddox. Orospu çocuğu!" Bir gümbürtüyle alçak masanın üzerindeki her şeyi yere savurdu. Pense, kırbaç, büyük bir bıçak. Geriye sıçradım, sersemlemiştim. "Önce büyükbabam, sonra babam, şimdi de oğlum. Tüm soyumu yok edene kadar durmayacak!"

Wicker'ın soğukkanlılığını kaybetmesi nadirdir. Bunu gerçekten gördüğüm tek an cinsiyetini açıkladığı an ve babasının çalışma odasında beni kırbaçlamasını engellediği andı. O zaman bile bir kopukluk hissi vardı, bir adamın öfkesine hapsolmuş kayıp bir çocuk. Ama şimdi burada dururken, yüzü kızarmış ve kolları gerilmişken, bu sadece ondan dalga dalga yayılan bir öfke değil.

Yutkunuyorum, titreyen elimi karnımın üzerine koyuyorum. Bebeğe ilk kez oğlum diyor.

"Bu," diye tükürüyor, parmağını karnıma doğru uzatarak, "bir savaş ilanıdır."

Lex burnunun kenarını sıkarak, "Sakin ol," der. "Yeterince bilgimiz yok, Wick. Babam bunun zayıf halkaları test etmekle ilgili olduğunu söylemişti. Belki de Baronların herkesin düşündüğü kadar sadık olup olmadığını görmek istemiştir. *Eğer* doğruyu söylüyorsa," odadaki herkes Ashby'nin yalan söylüyor olabileceğini biliyor, "bu da William her kimse Maddox'un da altını oyuyor olabileceği anlamına geliyor. Kanıta ihtiyacımız var. *Gerçeklere* ihtiyacımız var."

"Siktir, siktir, siktir. Bu tam bir felaket." Pace mırıldanmayı bırakır ve ellerini kalçalarına dayayarak başını kaldırır. "Belli ki onu öldürmek zorundayız."

"Hangisi?" Lex sorar.

Wicker hemen bir çözüm öneriyor. "Üçü de lanet olsun, Kralları da."

Odanın enerjisinin yükseldiğini, kontrolden çıkmanın eşiğine geldiğini hissedebiliyorum.

Sonra arkamdaki kapı çalındı. Üç kez. Sonra iki.

Pace bana bakıp başını kapıya doğru sallayınca rahatlamış bir iç çekiyorum ve kapıyı açtığımda karşımda gergin bir Ballsack buluyorum. "Oh, Tanrıya şükür." Sonra yüzünü görüyorum, yüz hatlarını gölgeleyen karanlık endişe setini. Kalbim küt küt atıyor, midemde bir korku oluşuyor. "Neyin var?"

"Bir sorunumuz var." Bakışları benimkilerden arkamdaki adamlara yöneldi. "Ön kapıda sizi bekleyen bir FBI ajanı var."

5

Pas

Yoldan aşağıya doğru yürüdüğümüzde yaz sesleri yükseliyor.

Kapı. Güneş alçalmış, gökyüzü turunculara bürünmüş ve ağustos böcekleri, cırcır böcekleri ve kurbağalarla birlikte çığlık atıyor. Sarayın arazisi yaz mevsiminde ıslak ve olgun bir kokuya bürünür. Güller ve morsalkımların yanı sıra hendeğin ve çevredeki ağaçların küflü kokusu.

Çok saçma bir yer.

Çocuk yetiştirmek için lanet olası bir şatoya ihtiyacımız olmadığı gerçeğinin arkasındayım. Güney Yakası ve Batı Yakası'ndaki bazı insanlar çocuklarını muhtemelen ayakkabı kutularında büyütüyor ve gayet iyi idare ediyorlar. Verity de o köhne spor salonunun arkasındaki barakada büyüdü. Üç kişi ve bir bebeğin böyle bir yerde yaşaması aptalca. Ev olamayacak kadar büyük. Çok fazla köşe bucak var. Davetsiz bir misafirin girebileceği çok fazla alan var.

Bununla birlikte, büyük ferforje demir kapıya yaklaştığımızda, sarayın faydaları olduğunu inkar edemem. Orada bekleyen adamın bir kolunun altında büyük bir defter var. Diğeri sigarasını dudaklarına götürüyor, sert ve agresif bir şekilde çekiyor, sanki sigarayı yere atıp söndürmeden önce tek çekişte alabildiği kadar nikotin almaya çalışıyormuş gibi.

"Ashby," diye selamlıyor bizi, sesi oldukça genç olmasına rağmen çakıl gibi. Belki otuzlu yaşlarının başında. "Ashby, ve Ashby. Sizden bir kişi daha olması gerekmiyor mu?"

"Hayır," diyorum, üçümüz kapıya ulaştığımızda.

Koyu renk bir takım elbise giymiş. Arkasında, yolcu koltuğunda kimsenin oturmadığı, sıradan bir sedan rölantide çalışıyor.

O zaman bu işi tek başına yapıyor.

"Ajan Knight," diyor ve rozetini göstermek için ceketinin alt kısmını usulca kenara çekiyor. Yanında kılıfında bir silah var. "İçeri girip bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Haklısın, biz önemsiyoruz." Temsilciye söylediklerim kesin ve nezaketsizdi.

Lex derin bir nefes alır. "Kardeşimin kusuruna bakma. Mesleğinizin hayranı değil."

"Kim o?" Ajan Knight rozetini bir kez daha kapatır. "Bir şey için geldim-"

Wicker dilini şaklatır. "Neyiz biz, aptal mı? Neden burada olduğunuzu biliyoruz."

Stella. Gerçi başka şeyler de olabilir. Zindanda kilitli tuttuğumuz adam gibi. Ya da haftalardır görülmeyen Danner. Ya da Chuck.

Kahretsin. Çok meşguldük.

"Eğer bu kapılardan geçmek istiyorsan," dedim ona, "arama izni al."

"East End hiç değişmiyor, değil mi?" Her birimizi tarıyor, gözleri Wicker'ın kafasında kalıyor. "Bunca yıl sonra bile hâlâ saç jölesi ve saçmalık kokuyor."

"Saç jölemizi koklamak istiyorsanız," diyorum yavaşça, karışıklık olmasın diye, "arama izni alın."

Ajanın dudaklarının kenarları eğleniyormuş gibi küçük bir sırıtışla kıvrılıyor ama sanki bizden daha iyi, daha zeki olduğunu düşünüyormuş gibi bir havası var. Ballsack'ın istihbaratına göre eyalet ofisinden gönderilmiş ya da Forsyth'de bağlantıları var. Bulvarın aşağısındaki o boktan otelde kalıyor ama zamanının çoğunu Hideaway'de Madam'ı becererek geçiriyor.

"İşbirliği yapmayan insanların saklayacak bir şeyleri vardır." Etrafa bakıyor, yerleştirdiğim çeşitli güvenlik kameralarını ve sensörleri inceliyor. "Bu saçma sapan kapıların ve tüm bu güvenliğin ardında ne saklıyorsun?"

"Çoğunlukla brokar perdeler ve melek resimleri var." Wick dikkatini benden çekti. "Peki ya siz Ajan Knight? Hiç sırrınız var mı? Çünkü duyduğumuza göre buraya sadece Güney Yakası süslemesi için gelmişsiniz. Federaller şimdi de kedi için mi para ödüyor?"

"Whitaker, değil mi?" Knight defteri açarak sorar. Gözleri hızla tarıyor. "Şu ana kadar konuştuğum herkes seni bir fino köpeği gibi tarif etti, bu ilk başta kafamı karıştırdı ama şimdi anlıyorum." Dudakları kıvrılıyor. "Bakımlı, küçük havlamaları olan ve büyük ölçüde etkisiz."

"Büyük ölçüde vurgusu." Kardeşim kasıklarını tutuyor. "Sen de benim hakkımda mı konuşuyordun? Gururum okşandı."

Knight onu görmezden geliyor ve bana dönüyor. "Sen Pace'sin."

Çenemi kaldırıyorum. "Ve güzel akşamımızı boşa harcıyorsun."

"Ziyan olmak zorunda değil." Defterindeki bir kâğıt parçasını ters çevirerek altında ne olduğunu görmemi sağlıyor. Mahkeme belgelerim. "Telgraf dolandırıcılığından Forsyth Hapishanesi'nde on sekiz aylık bir cezadan yeni çıktın, değil mi?"

Bu adam.

"Ajan," Lex aramıza giriyor, patlamak üzere olduğumun farkında, "haklarımızı biliyoruz. Arama izniniz olmadan kapıdan geçemezsiniz. Merkeze git, yargıçla konuş ve bir tane imzalat. O zaman sizi memnuniyetle içeri alırız."

Lex'in en zeki olmasının bir sebebi var. Benim ve Wick gibi duygularla değil gerçeklerle hareket ediyor. Bu lanet şehirde Ashby'nin Sarayı için arama emri çıkaracak tek bir yargıç bile yok. Her biri Oda'ya sık sık gelir. Babamın bu adamlar hakkında bahçıvanımızın çizmelerinden daha fazla pisliği var.

Ajan Knight omuz silkiyor. "Ben sadece kızı bulmaya çalışıyorum; Stella St. James." Dosyayı karıştırıyor ve bir kâğıt parçası çıkarıyor. Rory'nin etrafta dolaştırdığı broşürlerden biri. "Anladığım kadarıyla sen de onu arıyormuşsun."

"Elbette, Stella tatlı bir kız," diyor Lex, "ve evet, onu bulmak için çaba sarf ettik. Doğu Yakası'ndaki hiç kimsenin Güney Yakası'ndan biriyle yatmak istemediğini söylediğimde bana güvenin. Ama o sarayda kaybolmadı." Kapının dışına doğru başını sallıyor. "Orada kayboldu."

"Doğru," diyor Knight, bakışları tekrar bana dönerek, "ama burada çalışıyordu ve kameraların olduğu tek yer bu ev değil, değil mi? Stella'nın kaybolduğu güne ait görüntüler olduğunu duydum."

Boş boş bakıyorum. "Ve?"

O da cesurca bakıyor. "Ve bunu paylaşman ikimizin de yararına olacak gibi görünüyor, böylece resmi olarak incelenmesini sağlayabilirim."

"Elbette," diyorum omuz silkerek, "arama izni aldığınızda."

Wick bir homurtuyu zar zor gizliyor.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor Knight, sesi dost canlısı iyi polisten daha karanlık bir şeye dönüşüyor. "Forsyth'te altı kadın kayboldu ve siz bunun için endişelenmek yerine soruşturmayı engelliyorsunuz."

Omurgamı dikleştirerek ona doğru yaklaştım. "Evimize gelip bizi Stella'yı bulmak için yeterince çaba göstermemekle suçlayamazsın. Bu kadınlar aylardır kayıp ve bu konuda bir tek biz bir şeyler yapıyoruz. Bu ilanlar haftalardır asılı ve şimdiye kadar tek bir kolluk kuvveti bile gelmedi. Ve bir arama ekibi organize etmek yerine, hiçbir şey yapmadan karşımızda duruyorsunuz. Neden?" Kulaklarımda kan pıhtılaşıyor. "Kayıp kızları umursadığınız için burada değilsiniz. Kendini fazla kaptırdığın bir fahişeden para koparmak için buradasın."

Knight'ın zeytin rengi teni kırmızının derin bir tonuna dönüşür. Defteri kapadı. "Siktir git."

"Bunun için de bir arama emri çıkartın," diye mırıldandım, bu saçmalıkla işim bitmişti. Dönüp saraya doğru yürüyorum, kardeşlerim de arkamdan geliyor.

"Tanrım," dediğini duydum Knight'ın kapıda, "siz Royals'lar başımın belasısınız, biliyor musunuz?"

Aklımıza koyacak zamanımız olduğunda ne kadar büyük bir baş belası olabileceğimizi bilmiyor. Ama ilgilenmemiz gereken çok daha büyük ve acil şeyler var, William adında bir adamı bulmak gibi.

~

"BU MU?" Verity pencereden dışarı bakarak soruyor. "Buranın terk edilmiş olduğunu sanıyordum."

Babamın kulübü sıradan bir tuğla binada. Penceresi yok, neon tabelası yok. "Burası kamyon şoförlerinin ve banliyölerden gelen zavallı adamların uğradığı, otoyol kenarındaki değersiz bir striptiz kulübü değil," diyorum ona. "Forsyth'teki güçlü, varlıklı ve bağlantılı kişiler için özel bir kulüp."

Şüpheli bir şekilde, "Kadınlar dans ederken ve onlara çoğunlukla çıplak hizmet ederken iş yapmaktan hoşlanan insanlar" diye tahmin ediyor.

"Şey," diye sırıtıyorum, "tabii ki."

Yaşam kanıtını Baron Kral'a teslim etmek için Verity'yi de yanımda götürmek benim fikrimdi. Wicker belli ki 3. Dünya Savaşı'nı tetiklemeden gelemezdi ve Lex de geride kalıp babamın hayati tehlike yaratacak bir yara almadığından emin olmak istedi. Ama şimdi onu yanımda soluk yeşil, yazlık bir elbise içinde, küçük kolları dökümlü ve göğüslerinin altında seksi bir kravatla otururken gördüğümde, onu bu günah yuvasına götürmek istediğimden emin değilim.

"Bana öyle bakmayı kes," diyor.

Ona *aynen böyle* bakıyorum. "Ne gibi?"

"Sanki bir striptiz kulübüyle başa çıkamayacak kadar kırılgan bir çiçeğim." Eteğini dizlerinin üzerinde düzeltiyor ama göbeği artık o kadar büyük ki etek ucu yukarı kalkıyor ve kalçalarının kaymak gibi tenini ortaya çıkarıyor. "İlkokuldayken orospularla takılmaya başladım. Görmediğim ya da duymadığım çok az şey var." Bana sert bir bakış attı. "Ve ilişkimizin ilk yarısında beni çocuk eldivenleriyle idare etmediniz."

Dudaklarım yukarı kalktı. "Tam bir baş belasısın,

değil mi?" Kapıyı açıyor. "Bunu yeni mi anladın?"

Orta konsolun üzerinden eğilerek kolundan tuttum ve onu arabaya geri çektim. Sert ve güçlü bir öpücükle alt dudağını çekiştirerek ağzını açıyorum. Tadı o kadar güzel ki. Kalbimde bir çarpıntı var, daha önce hiç hissetmediğim bir çarpıntı. Kardeşlerim için değil. Hiç kimse için değil.

Geri çekilip yüzünü ellerimin arasına aldığımda nefesi kesilmişti. "Bana bak, Rosi." Sersemlemiş gözlerini kırpıştırarak açtığında, ön farların yansımasıyla parıldıyor ve beni hipnotize ediyor. "Beni takip etmeni istiyorum," diye fısıldıyorum. Bir an için tüm dünyam, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktığında dudaklarının parıltısına hapsolmuş gibi hissediyorum. "Duyguların Baron Kral'a yol göstermesine izin veremeyiz. Onun olduğu yerde gölgeler de çok geride değildir."

Yavaşça başını sallıyor. "Anlıyorum. Ama sen de anlıyorsun, değil mi?" Kaşlarımı kaldırmam üzerine, "Hepsini öldürmekten bahseden sendin," dedi.

"Rosi, benim hakkımda bildiğin bir şey varsa o da bir azizin sabrına sahip olduğumdur. Elbette, kararlıyımdır. Bir karar verdiğimde o kadar. Tıpkı resmini ilk gördüğümde senin bana ait olduğunu anlamam gibi." Yumuşak bir saç tutamını kulağının arkasına itiyorum. "Ona yaşam kanıtı vermek için buradayız. Ve sonra Williams'ı almak için."

Birkaç dakika sonra bara girdiğimizde, doğal ışık ve sesler kayboluyor, kulübün karanlık karamsarlığı tarafından tüketiliyor. Babamın ortalıkta görünmemesine rağmen mekân tıklım tıklım, bu da iyi işletilen bir işletmenin kanıtı. Odanın arka tarafında, bir oyun masasının etrafında toplanmış bir grup görüyorum. İşte orada Baron King'i buluyorum, altın maskesi sıkıca yerinde, arka köşeye sıkışmış, kartları tutuyor. Diğerlerini Belediye Başkanı Kenneth Strong, Louis Mercer ve Yargıç Marjorie Klein olarak tanıyorum. Lex, babamın her yargıç hakkında kirli çamaşırları olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş, kadınlar hakkında bile.

Masada beşinci bir kişi daha var; koyu renk gözleri ve kan kırmızısı dudakları olan genç bir kadın. Maddox'un kucağına tünemiş, başını onun omzuna yaslamış.

Barones.

Geçerken barmen Monroe'ya başımı sallıyorum, doğruca arkadaki karanlık kabine gidiyorum. Babamın masası. O burada olmadıkça ya da *biz* burada olmadıkça boş. Burası kayıt dışı iş yapılan bir yer, tıpkı Baronların Mahzeni ya da Lordların Sığınağı gibi. Peçete üzerinde anlaşma yapmaya eşdeğer. Belki mahkemede geçerli olmaz ama sokakta geçerli olacağı kesin.

Verity'nin kabinin kıvrımlarında rahatça dolaşmasına yardım ediyorum, tepedeki pembe ışık tenine sıcak bir parlaklık veriyor. Biz daha yerimize oturmadan, muhtemelen masanın önemine dikkat çeken bir garson yaklaşıyor. Elbisesi cimrinin de ötesinde, üst kısmı göğüslerini ortaya çıkaran dar bir korse ve eteği fırfırla genişliyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, babamın seksi bar fahişelerine karşı bir ilgisi var.

"Pace Ashby." Kolunun altına bir tepsi sıkıştırmış, kalçasını uzatırken gözleri çelik gibi. "Uzun zaman oldu."

"Sonbahar." Kolumu Verity'nin omuzlarına atıyorum ve karnına bakıyorum. "Eminim sarayda biraz meşgul olduğumuzu duymuşsundur."

"Duydum. Tebrikler." Ses tonundaki acılığı gizlemeye çalışmıyor. "Gerçi ortalıkta dolaşan tek dedikodu bu değil."

"Öyle mi?" Çenemi sallıyorum. "Başka ne duydun?"

Sonbahar acıdır, ama o baştan aşağı Doğu Yakalıdır. Aradığı şeyi bir Prens'ten asla esirgemez. Gözleri dönüyor, omuzları çöküyor. "Kral haftalardır gelmedi. Poker yok. Toplantı yok." Parmaklarını gümüş tepsiye vuruyor. "En sevdiği kızları görmeye bile gelmedi."

Verity bana bakıyor, ağzı açık. "Rufus bu kadınlarla mı takılıyor?"

Yanağını okşuyorum, bazen bu kadar masum olabilmesinin çok tatlı olduğunu düşünüyorum. "Eğer böyle adlandırmak istiyorsan."

"Onun kişisel küçük haremi," diyor Autumn ama yüzünü de ekşitiyor. "Ben değilim. Onun standartlarına uymuyorum."

"Başarısız Prenses," diye Verity'nin kulağına pek de sessiz olmayan bir şekilde fısıldıyorum. Karnındaki şişliği okşamak için uzandığımda Autumn'a "Endişelenme, Kral yakında dönecek" diyorum.

"Harika." Heyecandan başka bir şeye benzemiyor.

"Bu arada bana bir bira getirir misin? Rosi alkolsüz bir şeyler alacak. *Tatlı bir* şey."

Autumn'un ağzı sıkı bir kese şeklini alıyor. "Tabii ki."

"Ve ön masaya ne içiyorlarsa ondan bir tur gönderin. Yargıç Klein biraz susamış görünüyor." Her ne kadar Sayın Yargıç kart oyunundan çok sahnedeki dansçılara odaklanmış olsa da. Elimi masanın altında Verity'nin kalçasına koyarak arkama yaslanıyorum ve yeşil gözlerinin Autumn yürürken onun arkasını takip ettiğini fark ediyorum. "Onu tanıyor musun?" Merak ediyorum.

Ama Verity başını sallar. "Hayır. Yani, onu Prensesken etrafta gördüm, Furies'de falan. Sadece..." Uzaklara bakarak sözünü kesiyor. "Boş ver. Önemli bir şey değil."

Bana bakması için çenesini eğiyorum. "Bir şey var. Anlat bana."

Dönüyor ve Monroe'yla birlikte siparişlerimizi verdiği barın yanındaki Autumn'a bakıyor. "O zamanlar neler yaşadığını bilmiyordum. Tahttan indirilmesi ve tüm bunlar." Kaşlarını çatıyor. "Olay olduğunda orada mıydın?"

"Hayır," diye teminat verdim. "Geçen yıl hapishanede cezamı çekmekle biraz meşguldüm."

Kaşları çatıldı. "Ama Wick ve Lex öyleydi."

"Sanırım öyle." Autumn'un ilk içki tepsisini odanın diğer ucuna götürüp poker masasına bırakmasını izliyorum. Maddox en üst raftan bardağını alıyor ve bize bakıyor. Mesaj iletildi. "Onlar için bir şey ifade etmediğini biliyorsun."

İnleyerek ısrar ediyor: "Kıskandığımdan değil. Ben sadece..." Gerçekten de ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyor ve sonunda şöyle diyor: "Tüm bunları atlattığını ve şimdi burada olduğunu biliyorum. Kraliyet oyununun zirvesinden bu hale geldi. Gerçekten üzücü, değil mi? Bu makine seni nasıl çiğneyip tükürebiliyor?"

Muhtemelen hapishanede birlikte yattığım insanları gördüğümde benim gibi, geçen gün mahkeme salonuna girerken DK'yı gördüğüm gibi. Savaş arkadaşı bir askerle karşılaşmak gibi. İsimler, bölge sınırları, krallıklar, sadakatler... bir an için bunların hiçbir önemi yokmuş gibi geliyor. Göz ardı edemeyeceğiniz bir bağ var.

"Seni daha iyi hissettirecekse, tahttan indirilmediğini duydum. Ve hey, en azından solaryuma gömülmemiş."

Verity bana alaycı bir bakış attı. "Bunların hiçbiri durumu daha iyi hale getirmiyor, Pace."

Omuz silkiyorum. "Adil."

Autumn elinde benim bira şişem ve Verity için kırmızı, gazlı bir içecekle masaya dönüyor. "Shirley Temple," diyor Autumn, içkiyi Verity'nin önüne koyarken. "Diğer içkilerinizi de getirdim."

"Mükemmel." Elimi cebime atıp bir tomar para çıkardım, içkilerin parasını aldım ve üstüne yüklü bir bahşiş ekledim.

Autumn fark ediyor, gözleri uzun ve garip bir duraksamayla açılıyor. Sonunda kekeleyerek sessiz bir "Vay canına. Teşekkürler." dedi.

Masanın altında Verity'nin bacağını sıkıyorum. "Ona teşekkür et."

Gözleri buluşuyor ve aralarında bir anlayış titreşiminin geçtiğini görüyorum.

"Saltanat sürsün," diyor Autumn ve alaycı bile gelmiyor.

Tanrım, bazen saçma bir şekilde sadece Kraliyet'in değil, kraliyetin de boku olduğumuzu anlıyoruz.

Autumn uzaklaştıktan sonra Verity içkisinden bir yudum alır ve öksürür. "Tanrım, bu çok tatlı."

Tek yapmak istediğim dudaklarındaki vişne şurubunu yalamak, ama sonra masanın üzerinde bir gölge geziniyor.

"Regina," maskenin arkasından sessiz bir gümbürtü geliyor, "iyi bir kız ol ve beni barın yanında bekle."

Gözlerini aşağıya dikmiş, ellerini önünde kavuşturmuş. "Evet, baba."

Maddox onun uzaklaşmasını izliyor, karanlık gözleri maskenin arkasından ürperiyor. "Yaz sonunda gittiğini görmek utanç verici olacak. Onu daha yeni doğru düzgün eğitmiştim. Krallığın acı yanı da bu. Onları acı çektirecek kadar uzun süre idare edersiniz ve sonra daha yeşil çayırlara giderler." "Ne yapabilirsin ki?" der gibi iç geçiriyor.

Verity'nin kocaman gözleri bu ikisi hakkında ne düşündüğünü yeterince anlatıyor.

Beni her zaman rahatsız eden bir şey var ve soruyu sorma şansı, önümdeki adamın Verity'nin hastanede kalmasından sorumlu olabileceği gerçeğinden beni uzaklaştıran tek şey.

"Baronların baba rolüne bürünme olayı da neyin nesi?" Bardağımdan bir yudum alarak soruyorum. "Ne yani, gerçekte o kadar kötüydünüz ki, sizi gerçekten seven çocuklar hakkında bir fantezi mi uydurmanız gerekiyor?"

Krallarla anlaşma yaptığımız gün bize verilen 'karşılıklı güvence altına alınmış imha' konusuna ilk kez değiniyoruz.

Baron Kral -Maddox- simsiyah takım elbisesinin altın kol düğmesini ayarlıyor ve kimliğini bilmemden rahatsız olmamış gibi görünüyor. "Forsyth'te bir babanın sevgi arayacağı son yer kendi çocuklarıdır. Bunu ikinizden daha iyi kimse bilemez," diyor ve Verity'yi başıyla selamlayarak normalde babamın oturduğu koltuğa oturuyor.

Gülümsememden küçümseme akıyor. "Sadece biraz ürkütücü ve ensest gibi görünüyor, hepsi bu. Kamuoyundaki imajınızı düşünmelisiniz."

Maddox gözünü bile kırpmıyor. "Kardeşim dediğin çocuğu becerdin." Başını Verity'ye doğru eğiyor. "O babasının evlat edindiği oğlanları becerdi ve hepiniz kız kardeşinizi beceriyorsunuz." Bir tsk. "Camdan saraylar, Pace."

Yüz ifademden ne anladığından emin değilim ama içimden, bu lanet olasıca herifin Wick'le kapalı kapılar ardında yaptıklarımız hakkında nasıl bir şey bildiğini merak ediyorum.

Her ne gördüyse, maskesinin arkasından alçak, uğursuz bir kıkırdama getiriyor. "Bir süredir Kayes'in varisini takip ediyordum. Doğrusu burada olmamasına şaşırdım. Gözlerimin içine baka baka peşine düşmeye can atacağı bir fırsat gibi görünüyor."

Verity elimi sıkıyor ve öfkeyle titrediğimi fark ediyorum. "Forsyth'in babalık meselesiyle biraz meşgul."

"Yazık," diyor Maddox, kelimenin samimiyetsizliği göze batıyor. "Oyunumu böldüğünüze göre benim için bir şeyiniz olduğunu varsayıyorum?"

Üzerimde fırtına bulutları dolaşırken onun gözlerinin içine bakmak çok zor. Prensesimin ve çocuğumuzun neredeyse ölümünden bu adamın sorumlu olması tamamen mümkün. Peki ya Wicker'ı izlediği düşüncesi? Bu masanın üzerinden uçup onu gözünden bıçaklamak istiyorum. Ama daha önce Verity'ye söylediklerimde ciddiydim.

Ben de bir tablet ve ince bir klasör uzattım. "Sanırım bunu tatmin edici bulacaksın. Yarınki Kraliyet Gazetesi, çevrimiçi ve basılı." Klasörü açtı.

Rufus Ashby'nin Endonezya-Cakarta'da parlak, modern bir gökdelenin önünde durduğu renkli bir görüntüye tablet. "Bu, babamın nerede olduğunu sorgulayan herkesi tatmin edecektir. Okuyabileceğiniz gibi, daha Cumartesi günü faaliyete geçen yeni bir siber güvenlik firmasının operasyonlarını kontrol etmekle meşgul."

Alışveriş işi yeterince kolaydı. İnandırıcı bir belge izi oluşturmak biraz daha fazla çaba gerektirdi, ancak incelemeye dayanacaktır.

Maddox'un makaleyi okurken maskenin arkasında ne düşündüğünü anlamak mümkün değil. "Uçuş kayıtlarınız var mı? Kredi kartı ekstreleri? Banka kayıtları?"

Ona uzun, alaycı bir bakış attım. "Bana hakaret etme."

Mırıldanarak dosyadaki kâğıtları tarıyor. "Bir video daha iyi olurdu," diye yakınıyor, ama hançer gibi bakmama rağmen dosyayı kapatıyor. "Ancak, bunun Trudie Stein'ın her on beş dakikada bir ofisimi aramasını engelleyeceğine ve gerçek ortaya çıkarsa bana ve diğer Krallara bir parça makul inkar edilebilirlik sağlayacağına katılıyorum." Tableti bana geri veriyor ama dosyayı kendine saklıyor. "Peki sevgili baban nasıl? Yakında hizmetimize ihtiyacınız olacak mı? Mahzen her zaman düşmüş taçlara kucak açar."

Bir gün, umarım seninki de olur.

"Henüz değil," diyorum nabzımın hafifçe yükseldiğini hissederek. "Bazı karanlık sırlarını bizimle paylaşması için onu cesaretlendiriyorduk."

Maddox parmaklarını masanın üstüne dayıyor. "Arka bahçede daha fazla kadın mı gömülü?"

"Aslında hayır," diye homurdandı Verity. "*Güncel* bir şey."

Gergin bir an ve ardından Maddox'un kesik iç çekişi. "Neden beni kızdıracak başka bir şeyin olduğu izlenimine kapılıyorum?"

Öfkemi kontrol altında tutarak derin bir nefes alıyorum. "Prensesimize yapılan saldırının babamın emriyle gerçekleştiğini bir süredir biliyorduk. Bu benim ve kardeşlerim için bir testti - bir varise ebeveynlik yapmaya uygun olduğumuzdan emin olmak için." Kaslarımı gererek boynumu büküyorum. "Çılgın, çaresiz bir adamın eylemleri."

"Öyle görünüyor." Hâlâ dokunmadığı içkisini kenara itiyor. Maskesinde ağzı için bir açıklık bile yok.

"Ama kimi tuttuysa senaryo dışına çıktı ve kiminle anlaştığını bulmakta zorlandık." Bir şey kaçırma korkusuyla gözümü bile kırpmıyorum. Onu her şey için inceledim. Bir göz kırpma. Bir seğirme. Lanet bir

nefes ver. Ve *hiçbir şey* bulamıyorum. Altın maskesinin sivri boynuzları ortamdaki ışıkta parlıyor ama maskesinin altında ne varsa saklı. Arkama yaslanarak devam ediyorum: "Neyse ki kardeşimin biraz ikna etmesiyle Verity bir isim bulabildi."

Bir iç çekiş. "Ve bu isim?"

İsmi bir suçlama gibi savurarak öne atılan Verity oldu. "*William*."

Maddox yavaşça parmaklarının bağını çözüyor, sırtını dikleştiriyor. "İmkânsız."

Bunun ne kadar mümkün olduğuna inandığımı göstermek için bıçağı kemerimdeki kılıftan çıkarıp elinin bir karış uzağındaki manila dosyanın tam ortasına saplıyorum.

Yankılanan *gümbürtü, ürkek* bakışlarla dolu bir deniz *yarattı.*

Kabzayı sıkıca kavrıyorum. "Biraz daha ikna edilmem gerekecek."

İyi bir günümde çevremde saat gibi dönerim ama şu anda lazer gibi odaklanıyorum. Maddox'un ürkütücü bakışını kırmama bile gerek kalmadan arka taraftaki gölgelerdeki hareketi bu şekilde yakalıyorum. Solumuzda bir gölge daha var ve gölgenin arkamda yer değiştirdiğini görmesem de ensemde bir karıncalanma gibi hissedebiliyorum.

Yanımda, Verity'nin boğazı bir yutkunmayla tıkırdıyor.

Ama Maddox sadece elini kaldırır ve iki parmağıyla gelişigüzel bir işaret yapar. "Sözleşme hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor, karanlık köşelerdeki figürler kayboluyor, "ve ben asla böyle bir emir vermedim. Baronlarım bana gölgeler kadar sadıktır."

Verity duyulabilir bir şekilde dişlerini gıcırdatıyor. "Birisi için sekmeleri tutmak

Kayes mirasçı, kesinlikle bir nedeniniz var gibi görünüyor."

"Whitaker'dan korktuğum için onu takip etmiyorum," diye cevap veriyor, maskesinin altından ona dik dik bakarak. Bakışları bana kaydığında, ince ve sertti. "Baban yalan söylüyor."

"Biriniz yalan söylüyor," diye düzeltiyorum, bıçağı aramızda gömülü bırakmak için geri çekiliyorum. "Ve bu hafta taşaklarını araba aküsüne bağladığım tek kişi o olduğu için, sözlerinin biraz daha fazla ağırlık taşıdığını anlayacaksınız."

Maddox'un sesi alaycı bir tona dönüşür. "Elimde bir araba aküsü yoksa kusuruma bakmayın."

Sırıtıyorum. "Seviyorum."

"Rufus'u kim öldürecek?" diye sorarak beni hazırlıksız yakaladı. "Birinin tacı alması gerekiyor ve bu kesinlikle sizden biri olacak. Bir kilo et almayı bitirdikten sonra, o bıçağı kim tutacak?"

Omuz silkerek, "Bilmenizi istediğimizde anlarsınız" diye cevap veriyorum.

"Bu çok talihsiz bir durum," diye iç geçirdi. "Şu anda bir kralla konuşuyor olsaydım, karşılıklı bir anlayış olurdu."

Verity homurdanıyor. "Peki bu ne tür bir anlayış?"

Ama ona cevap vermek yerine bana bakıyor. "Evimin ambleminin neden pentagram olduğunu biliyor musun, Pace? Bir sürü söylenti var. Bazıları kan büyüsüyle şeytana taptığımızı söylüyor ama bu çok saçma ve bu masadaki herkes bunu biliyor." Başını öne eğiyor, gözleri gergin. "Gerçek sebebini biliyor musun?"

"Umurumda olduğunu söyleyemem."

"Tabii ki umursuyorsun." Sesinde bir sırıtma var. "Bu kardeşinin doğuştan hakkı. Belki oğlunun bile."

Verity yanımda kaskatı kesildi. "Neden pentagram?"

Bıçağın kabzasını kavrayıp masadan çekerek çıkardığında, Verity'nin önünde sarsılıyorum.

Ama o sadece kolunu çekiştiriyor ve etinde derin olmayan bir kesik açıyor. "Sen ne sikimsin-" diye bağırdım.

"Beş puan," diyor Maddox, parmağının ucunu biriken kanda gezdirerek. Sonra parmağını masaya bastırarak kanla kaba bir yıldız çiziyor. "Her Kraliyet hanesi için bir tane. Kuzey, güney, doğu, batı ve hiçbir yer." Yıldızı tamamlamak için aşağı doğru çekerken kan tahtaya bulaşıyor. "Seni kimin yetiştirdiğini düşününce bunu anlamanın senin için zor olduğunun farkındayım ama Baronların toprak talep etmemesinin bir nedeni var. Şu anda maske takmamın nedeni de bu. Clive Kayes de bu yüzden kendi maskesini takıyordu." Bakışlarıma kilitlenerek yıldızın etrafında yavaş ve kanlı bir daire çiziyor. "Diğerlerinizin aksine, biz Forsyth'in hizmetkârlarıyız -yaşam ve *ölümün*. Kendimizin değil."

"Bu saçmalık," diye karşı çıkıyorum, sergiyi küçümseyerek. "Her Kraliyet evi kendine hizmet eder."

"O zaman çok iyi bildiğin bu dili konuşmama izin ver. Oğlum -*gerçek oğlum*- bu kızı," Verity'nin omzumun üzerinden baktığı yere doğru başını salladı, "kız kardeşi olarak görüyor. Ona ve bebeğine zarar vermek onun gözünde affedilemez. Bu senin çürük gerekçeni gölgede bırakır."

Dudaklarından dökülen kahkaha kuru ve sert. "Ona yeterince affedilmez şey yaptın. Bunun pek bir fark yaratacağını sanmıyorum."

Maddox bıçağı tekrar masaya vuruyor - bu sefer pentagramın ortasına. "Eğer Rufus doğruyu söylüyorsa, bu iş daha da derinleşecek," diyor ve içkisini kapıyor. İçkiyi kanlı bileğinin üzerine dökmesini, pahalı alkolün kanı temizlemesini hayal kırıklığıyla izliyorum.

Verity merak ediyor, "Ne demek istiyorsun?"

Ama o çoktan ayağa kalkmış, gömleğinin siyah manşetini düzeltiyor. "Yarın Williams'ı mahzene çağıracağım ve Rufus'un iddialarında haklılık payı olup olmadığına bakacağım."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Ve bunun için senin sözüne inanmamız mı gerekiyor?"

"Bir Baron kanla verilen bir sözü her zaman yerine getirir." Maddox önce masanın üzerindeki çizimi, sonra da Verity'yi işaret eder. "Yumruklarına ve öfkelerine sor. O sana bunun ne anlama geldiğini söyleyecektir."

Kapıya doğru yürüdüğünde, odanın etrafındaki müşterilerin yarısı - barda, sahnede, hatta bazıları oyun oynarken- ayağa kalkıyor ve onunla birlikte çıkmaya başlıyor. Bunların onun gölgeleri olduğunu biliyorum.

Gösterinin ortasında, aval aval bakan Verity'ye etkilenmemiş bir bakış attım ve bıçağı masadan çekmek için uzandım.

"Lanet olası drama kralı."

6

Verity

O haftanın geri kalanında neredeyse bir rutine girdik.

Sabahları zindanda, öğleden sonraları bahçede, akşamları yeni fidanlık için tasarım planlarını gözden geçirerek ve geceleri Wicker'ın beni bir sarmaşık gibi sarmasıyla geçirdim.

Tabii ki barış uzun sürmedi.

"Ben olmalıydım," diye bir ses geliyor yatağın yanından. "Haklı olduğumu biliyorsun."

Wicker'ın duvarlardan çıkmasına alışmaya başlıyorum ama yine de panelin arkasından göründüğünde ona kızgın bir bakış fırlatıyorum. "Başka bir tartışma istemiyorum," diyorum. Ne Pace'in ne de Lex'in pek hoş karşılamadığı bir teklifte bulunduğum dün geceden beri işler hâlâ kırılgan. Wicker o sırada umursamıyor gibi görünüyordu. "Ve şu anda bunu gerçekten kullanmalı mısın?" Sesimi fısıltıya yaklaştırarak kapıya bakıyorum. "Evde *insanlar varken mi*?"

Matkabın vızıltısı koridorda uğulduyor, ardından sıvanın yere çarpma sesi geliyor. Bütün gün böyle oldu. *Bütün gün*. Sabah 7'den beri. "Dışarıdaki engelli parkurdan geçmekten daha kolay görünüyordu. Yeni bir çocuk odası isteyen sendin." Yatağın üzerindeki bavulu fark etti. "Hiçbir şey görmeyecekler."

Bebek üç aydan kısa bir süre sonra burada olacak. Ve Lex, bebek odasının önce yapılmasını istersek çoktan kestirip atmış olacağımızı düşünüyor,

Kreş planlarımın zaman çizelgesini hızlandırmak zorunda kaldık. Sabahları erken, geceleri geç. Tüm bunlar şu anda bodrumda esir tuttuğumuz adama rağmen oldu.

"Bunun hâlâ kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," diye iç geçirip şakaklarımı ovuşturuyorum.

"West End'e mi gidiyorsun?" diye soruyor, yarısı dolu valize doğru bir bakış atarak. "Muhtemelen."

Başımı iki yana sallayıp çantaya bir çift çorap daha atıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"İnşaat yaşamın kanıtıdır." Wicker omuz silkiyor, işkence kurbanımızın iki kat üstünde çekiçle çalışan müteahhit ekibini hiç umursamıyor. "Babam sarayı mükemmel hale getirmek için yıkmadan bebeğin gelmesine asla izin vermezdi. Ne kadar az yaygara koparırsak, o kadar şüpheli görünecek."

Haklı olduğunu biliyorum. Sadece yorgunum.

Wicker odasını verdiğinde, üçü de Rufus'un dosyalarını karıştırarak bağlantılarını bulmakla meşgul oldular. Sonraki haftayı hepimiz bir mimar, müteahhitler ve tasarımcılarla görüşerek geçirdik. Kraliyet mensubu olmanın bir faydası var, özellikle de Kral'ın servetine erişiminiz varsa.

Para sessizliği satın alamaz. Ya da uykuyu. Koridorda bir aşağı bir yukarı gidip gelen gürültülü ayak seslerini, işçilerin geldikleri anda açtıkları aralıksız radyo konuşmalarını ya da aşağıda ne sakladığımızı öğreneceklerine dair midemde oluşan gerginlik düğümünü yumuşatmıyor.

İnşaat kaosu sadece bizim kanatta da değil. Mutfak girişinden arka merdivenlere kadar zemini kaplayan kağıtlar serdiler ve tozu yaşam alanlarımızdan uzak tutmak için nafile bir çabayla kalın plastik tabakalar astılar. Pace ofisini neredeyse naylonla kapladı.

Bu yüzden tarihi fark ettiğimde -West End'deki ayımın zamanı- karmaşık bir gusto ile onu yakaladığımı inkar etmeyeceğim. Bir gömlek daha katladım. "Buradan gitmeliyim, Wick."

Koridorda büyük bir gürültü yankılanıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Biz burada kalıp 'kaleyi korurken' Dr. Lex'in seninle gitmesi gerektiğine karar vermesi çok uygun." Yatağa uzanmadan önce son kısımda tırnak işareti kullanıyor. Kemerlerime giren kramplara iyi gelen küçük mor masaj topunu alıp havaya fırlatıyor. "Onun yerine beni de yanında götür, Red. Seni burrito ile besleyeceğim. Hatta söz veriyorum

bir depo sokağından alınmış kirli bir şilte üzerinde uyumaktan şikayet ediyor."

"Ailemle ilgili üstü örtülü hakaretler seni hiçbir yere götürmez." Bir esnemeyi bastırıyorum. "Ama iyi denemeydi. Lex, Sy ile spor salonundaki yıllık kan bağışı kampanyasını yürütmek için çoktan bir anlaşma yaptı, yani benimle gelmesi için bir neden daha var." Ona bir bakış attım. "Tabii onlarca gönüllünün organizasyonuna, otobüsün ayarlanmasına ve diğer her şeye katılmak istemiyorsan?"

Bunu düşünür ya da düşünür gibi yapar ve sonra karar verir: "Lex olacağıma ben olayım daha iyi."

Kaşlarımı çatıyorum, tuvalet çantamı almak için şifonyere doğru yürüyorum. "Onun için mi endişeleniyorsun?"

"Kardeşimi düşman topraklarına tamamen korumasız mı gönderiyorsun?" Bana attığı bakış alaycı, kocaman gözler ve kurnaz olmayan bir ifade. "Endişelenecek ne var?"

İnlememek için elimden geleni yapıyorum. "Dükler üçünüzün düşündüğü gibi bir şey değil. Onlara düşman gibi davranmayı bırakırsanız belki bunu görebilirsiniz." Bir çift taytı agresif bir şekilde sallıyorum. "O zaman belki Stella, Laura ve Rory'nin kız kardeşini bulmak için gerçekten birlikte çalışabiliriz."

Bunu yalanlayamadan, uzaktan bir çarpma sesi duyulur.

"Orospu çocuğu-" Plastik yırtılma ve küfür sesleri, Pace'in koridorla yatak odamın kapısı arasındaki bariyeri yırtmasından önce geliyor. Sonunda kaşları çatık bir şekilde ve elinde Effie'nin kafesiyle içeri girmeyi başarıyor.

"*Çürüme,*" diye cıvıldıyor coşkulu bir selamla, "*güzel çürüme.*" "Ne?" diye soruyorum, gülerek. "Bu yeni bir şey."

"Şu lanet radyo yüzünden." Kafesi pencereye doğru taşıyor. "Sürekli onu dinliyorlar. O DJ'e kafayı takmış durumda."

"Şu Royal Noir dizisi mi? Evet, onu severim."

"Artık dayanamıyorum." Effie'nin gagasını okşuyor ve bize bakıyor. "Bu hafta çok gürültülü, onu sakinleştiremiyorum. Zaten çok fazla küfür ediyor, en son ihtiyacım olan şey ikinci bir dili akıcı bir şekilde konuşması."

Artis, ustabaşı, Çek.

Pace sonunda bavulu görüyor. Gördüğünü biliyorum çünkü aniden dondu.

"Belki Lex ve ben onu yanımızda götürebiliriz," diye teklif ediyorum, gözlerinde kopan fırtınayı görmezden gelerek. "Annemin onu tekrar görmekten mutlu olacağını biliyorum."

Wick aramızda bakışıyor, ağzının kenarında bir sırıtma beliriyor.

Bundan çok fazla zevk alıyor. "Evet, kardeşim, bırak en değerli varlığını da yanına alıp rakip bir bölgeye gitsin."

"Bunu gerçekten yapacaksın." Pace'in sözleri bir kaya gibi düşüyor, donuk ve düz ve iki kat daha ağır.

Yaklaşan baş ağrısından irkiliyorum. "Bunu konuşmuştuk. Prenslerin bir sözleşmesi var-"

"Senin kararına saygı duyarlar," diye tersledi. "Edeceklerini biliyorsun. Eğer onlara sarayda kalmak istediğini söylersen, sözleşmeyi yırtıp atarlar."

Nazikçe ona hatırlatıyorum, "Düklerle de bir anlaşma yaptım."

Pace alay ediyor. "Bu yüzden gitmiyorsun."

"Haklısın," diyorum ellerimi havaya kaldırarak. "Yorgun olduğum için gidiyorum. Ve işkence kurbanımızın bulunması konusunda sürekli endişe duymak zorunda olmadığım bir yerde olmayı özlediğim için."

Sonunda Wicker araya giriyor ve masaj topunu havaya fırlatırken gözleri doluyor. "Onu biraz rahat bırak, Pace. Belli ki bu durum onu strese sokuyor. Bu bebek için iyi değil, değil mi? Bırak da bir süreliğine onu korumak için Dicks endişelensin. Onlar pis sıçanlar, ama iyi silahlanmış pis sıçanlar."

Ona bir bakış gönderdim. *Hiç yardımcı olmuyorsun!*

Karşılığında bana attığı bakış? Tereyağı bile erimez.

Pace, "Sadece gitmesini istiyorsun, böylece önümüzdeki birkaç hafta boyunca bebeği kabullenmekten kaçınabilirsin," diye karşılık veriyor.

İfadesi sertleşen Wicker, "Gitmesini istiyorum, böylece onun için endişelenmeden işimizi halledebiliriz," diye cevap veriyor. Dirseklerine dayanarak ayağa kalkıyor ve bana dik dik bakıyor. "Bak, alınma ama bu bebek meselesi ders dışı aktivitelerimizi gerçekten engelliyor."

"Alınmadı." Sanırım. *İlk başta*. Göğsümde alevlenmeye başlayınca, "İşkence konusunda gerçekten çok iyiyim, çok teşekkür ederim" diye geveliyorum.

Homurdanarak masaj topunu sıkıyor. "Sakin ol Red. Burada kimse senin Sparkle Motion'a olan bağlılığından şüphe duymuyor. Ama kendimizi kandırmayı bırakalım. Odak noktamız bölündü."

"Ve şimdi olmayacak mı?" Pace elini saçlarında gezdirir, ses tonunda hayal kırıklığı belirgindir. "Peki ya Lex? Ya uyuyorsa ve onu senden almak için orada değilsek?"

İçten içe sahip olduğum bilgiyle yüzümün yumuşadığını hissediyorum. "Lex bana zarar vermesine asla izin vermez ve bu odadaki herkes de bunu biliyor.

değil."

"Peki ya William?" Pace'in gözleri öfkeyle parlıyor. "Peki ya birilerinin Kraliyet'e ait varlıkları çaldığı ve en son çalınan kişinin senin arabanı kullandığı gerçeğine ne demeli?"

Dün gece konuşulmayan hiçbir şey kalmadı. "West End'de güvendeyim," diye ısrar ediyorum, milyonuncu kez. Aynı eski çürütmeyi bekliyorum - falan filan, lağım fareleri - ama onun öne atılma şeklini, kelimelerin havayı bir bıçak gibi kesmesini beklemiyorum.

"Ne zaman alacaksın?!" diye kükrer, Wicker'ın yataktan atlayıp onu kolundan yakaladığını umursamaz.

Wicker ona "Hey, sakin ol," der ama Pace ondan uzaklaşır.

"Hiçbir yerde güvende değilsin!" diye tersliyor. "Ve eğer bu henüz kafana dank etmediyse, seni ve çocuğumuzu istediğim son yer, seni koruyamayacağım bir yer. Birinin *onu* düşünmesi gerek."

"Onu düşünüyorum!" Ama bu bebeğin de West End'de bir ailesi olduğunu söyleyerek onu daha da sinirlendiremeden -hakkı olan bir aile ve onu koruyacak bir aile- Pace'in gözlerine buz gibi panjurların indiğini görüyorum.

"Hayır, değilsin," diyor, sesindeki soğukluk kesiliyor. "Tıpkı buradan kaçıp William'ın aptal tuzağına düştüğün gece olmadığın gibi."

Bir an için ciğerlerimdeki tüm hava boşaltılmış gibi hissediyorum. "Bu hiç adil değil," diyorum nefes almaya çabalayarak. Ama Wicker'a baktığımda mavi gözleri benden uzaklaşıyor, çenesindeki kesik aniden geriliyor.

Belli ki o da aynı fikirde.

Pace kardeşinin sessizliğinin kendi adına konuşmasına izin verir. "Adil olmayan şu ki, ne zaman aceleci ve yarım yamalak bir kararla tehlikeye adım atsan, bizi de yanında götürüyorsun. Sadece bebeğimizi değil. Sadece kardeşlerimi de değil. Dükleri de. Anneni de. Lavinia." Yeni bir küstahlık ağzını hırıltıya dönüştürüyor. "Stella."

İsim tam da onun kastettiği gibi acı verici ve sarsıcı bir şekilde nefesimi kesiyor. Göğsümde bir acı ve şok düğümü oluşuyor ve Pace'in bana yumruk atsaydı canımı daha az yakacağı düşüncesine kapılıyorum.

"Bu ne cüret!" Görüşüm bulanıklaşıyor, gözyaşlarım kenarları dolduruyor, ama Wicker'ın aramıza girdiğini görebiliyorum, bir eli kardeşinin gömleğini yumrukluyor.

"Bu kadar yeter," diye tıslıyor. "O boku ona giydirmeyeceksin!"

Pace bakışlarımı kırmıyor. Ta ki ilk gözyaşı yanağımda iz bırakana kadar. "Öyle demek istemedim-" Kelimeler ağzından kaçıyor ve sonra dişlerini sıkıyor. "Her neyse. Benim ne düşündüğüm önemli değil, değil mi?" Göğsü kırpılmış, mizahsız bir kahkahayla zıplıyor. "O gün solaryumda yaptığımız anlaşma buydu. Sen istediğini yapacaksın, biz de sonuçlarına katlanacağız." Küçümseyici, alaycı bir selam veriyor. "Hüküm sürsün."

"Siktir git," diye tükürüyorum ama Pace çoktan odadan çıkıyor, ayak sesleri neredeyse koridordaki çekiç sesleri kadar gürültülü.

Wicker bana dönmeden önce uzun, güçlendirici bir nefes çekti. "Öyle demek istemedi."

Ama o yaptı.

Stella'nın benim yüzümden kaçırıldığı düşüncesi aklımdan çıkmıyor. Onu oraya Pace koymadı. Onu Pace'in monitöründe Kuzey Yakası'na giderken ve bir daha geri dönmezken izlediğimden beri zihnimin köşelerinde dolaşıyor.

Bavuluma dönerek fermuarını çekiyorum, biraz yer açmak için her zamankinden daha kararlıyım. Burası bir yaratım yeri değil. Burası lanet olası bir yıkım sarayı ve duvarlarının içindeki herkesi ve her şeyi yok edecek.

~

"BURASI ÇOK GÜZEL, sence de öyle değil mi?" Yüzümü kuruluyorum ve banyo aynasında cildimi inceliyorum. Ugh. Herkes hamilelik ışıltısından bahsediyor ama kimse inatçı sivilcelerden bahsetmiyor. "Hatta birkaç saat önce her yerinde silah sakladığını görmemiş gibi yapacağım." Fırçanın üzerine bir topak diş macunu sıkıp ağzıma atıyorum.

Pace'le olan kavgam hâlâ göğsümde öfkeyle yanıyor ama bunu görmezden gelmeye kararlıyım, West End'in ve Royal Ink'in çatı katındaki dairesinin aşinalığının yarayı yatıştırmasına izin veriyorum. O öğleden sonra erken saatlerde bölgeye girmek, Nick ve Remy'nin Lex'in üstünü silah için aramaları ve çok fazla silah bulmaları anlamına geliyordu. Bu konuda mutsuzlardı ama çoğunun onda kalmasına izin vermeleri için onları ikna ettim.

Belki Pace beni incitti ama bunu gerçekleri söyleyerek yaptı. Hiçbir yer benim için güvenli değil.

Bu da hiçbir yerin *bizim* için güvenli olmadığı anlamına geliyor.

Uzun bir süre sonra Lex'in düz sesi yatak odasından duyulur. "Sadece bir oda var."

İçimi çekerek lavaboya tükürdüm ve kendi yansımama baktım.

"Biliyorum." Uzun bir duraksama oldu ve sonra, "Kanepe iyi olacak."

"Lex," diye başlıyorum, kelimeler diş fırçasının etrafında birbirine karışıyor, "bu aptalca; sadece benimle yatakta uyu."

Saldırıdan bu yana bir ay geçti ve Lex'in kendi ölçütlerine göre bile, hemen hemen her şey için temizim. Ama o bana cam kırığı gibi davranıyor.

Daha doğrusu, *bebeğe* cam kırığı gibi davranıyor.

Lex gömleksiz ve kalçalarına kadar inen bir çift pijama altıyla banyoya girer. Göğsünde dağınık açık kumral saçlar ve göbeğinin altında uzanan daha koyu bir tutam vardır. Gözlüklerini takmış, bir hap şişesinin arkasına bakıyor. "Bence bunlardan birini günlük takviyelerinize eklemelisiniz."

Onun -İsa'nın, *her şeyin*- dikkati dağılmışken *diş macunu* boğazımdan aşağı kayıyor ve öğürüyorum.

"Ver!" Şişeyi tezgâhın üzerine bırakıyor ve bir eli sırtımda, diğeri karnımda, koşarak yanıma geliyor.

"Ben fi-acgh-ne'yim." Tekrar öğürüyorum ve sonra diş macununu lavaboya tükürüyorum.

Lex suyu açıyor ve ben eğilip ellerimle ağzıma su alıyorum. Birkaç kez daha öksürdükten sonra nihayet toparlanıyorum. Tekrar başımı kaldırdığımda yüzüm kızarmış, daha önce gösterdiği endişe keskin ve karmaşık bir şeye dönüşmüştü.

"Ne?" Ağzımı el bezine silerek soruyorum. "Ben iyiyim."

Aynada gözlerini aşağıya dikti. "Ne giyiyorsun?"

Bakışlarını takip ederek dolabın arkasında bulduğum büyük tişörtü çekiyorum. "Oh, bu mu?" Solmuş ve yıpranmış, önünde hırlayan bir ayı olan büyük boy, siyah bir Forsyth Fury tişörtü. "Çok yumuşak ve küçük marulumuzu örtecek kadar büyük," diyorum, bu haftanın ürün-bebek ölçeğine atıfta bulunarak.

Beni döndürüp sırtımı aynanın yansımasına dayadığında gözlerine bakıyorum. İfadesiz bir şekilde oradaki bir şeyi işaret ediyor. "Üzerinde Perilini'nin adı yazıyor."

Boynumu eğiyorum ve soyulmuş harfleri görüyorum. "Ne olmuş yani?"

"Yani..." Bakışlarımı karşılıyor, kaşları tehlikeli bir şekilde aşağıya eğilmiş. "Küçük bir ateşkes yaptığımızı biliyorum ve hepimizin iyi davranmasının eğlenceli olduğunu düşünüyorsun,

ama sen onlara ait değilsin, Verity. Ve bir kadın bir erkeğin gömleğini giydiğinde, üzerinde onun adı yazıyorsa, bir ima vardır."

"Oh, aşkına-" Elimde değil. Gülüyorum.

O kara kaşlar, her kıkırdamada daha da sertleşiyor. "Bu bir şaka değil. Bu kasabada kime ait olduğunuzun bir anlamı var." Boynundaki tendonun öfkeyle gerildiğini görene kadar eğlenerek yutkunuyorum.

Gömleğimi kaldırıyorum ve giderek büyüyen göbeğimi ortaya çıkarıyorum. "Sanırım bu, kime ait olduğuma dair daha büyük bir ima. Çıkaramayacağım bir şey." Bakışları karnımın gergin, solgun derisinde geziniyor ve çenesi geriliyor. Gözlerindeki ateş kıvılcımı beni bir olta gibi tam kalçalarımın arasından yakalıyor.

Aman Tanrım.

Kıskançlık Lex Ashby'ye yakışıyor. "Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun." "Rahat," diyorum, havluyu tezgâha atıp yürüyorum
onu geçip yatak odasına girdi. "Ve şu anda en büyük önceliğim bu."

West End'de olmanın en önemli yanlarından biri, bir şekilde Pace'in gözünün üzerimde olduğunu bilmem. Bu his eskiden hayali bir şeydi, sarayda geçirdiğim aylardan sonra şartlandığımı düşündüğüm bir şüphe. Şimdi daha iyi biliyorum.

Şu anda üzerimde bir kamera var.

Lex'in yumruklarını sıkarak banyodan çıkmak üzere olduğunu bildiğim gibi biliyorum.

Bir dakika sonra, çıkarıyor. "Çıkar şunu."

"Hayır." Dönüyorum, beni takip ettiğinin farkında olarak oturma odasına doğru yürüyorum. Burada bir sürü büyük pencere var. Pace teknolojiyi çatı katına sokmakta zorlanırdı, ama başka bir yerde?

Sırtımı pencereye vererek saçlarımı topluyorum.

"Verity." Lex'in sesi alçak ve uyarı dolu geliyor ve başımı kaldırdığımda dudaklarımda karanlık bir gülümseme donup kalıyor. Şu anda mutfağın yanında, duvardaki bir dizi çerçeveyi boş boş inceliyor. "Onu kışkırtmamalısın. Zaten yeterince zor zamanlar geçiriyor."

"Neyi yapmakta zorlanıyorsun?" Pace'in beni selamlarken gözlerindeki yakıcı acıyı hatırlayarak soruyorum. *Hüküm sürsün*. "Kendi kararlarımı vermeme izin vermek mi? Bana sahip olmamaya çalışmak mı? İstediğini elde edemediğinde öfkelenmemek mi?"

Lex bakışlarını benimkilere kaydırdı. "Buraya gelip seni hücresine geri götürmek değil." Kullandığı kelime bir kova soğuk su gibi ve o da bunu fark ediyor. "Değer verdiği şeyleri güvende tutmak için bildiği tek yol bu. Elinde değil ama deniyor."

Başımı sallayarak saçlarımın gömleğimin arkasındaki ismi kapatacak şekilde dökülmesine izin verdim. "O mantıklı düşünmüyor."

Lex bir çerçevenin köşesini parmaklıyor, kehribar rengi gözleri çerçevenin içindeki eski gazete haberinin metnini tarıyor. "İkinizin ortak bir noktası var."

Yatak odasına doğru bakıyorum ve bir an için Wicker'ın yanımda olmasını diliyorum. Bana dokunurdu, aç ve hüsran dolu olsa bile. Şu anda yatakta bana sarılmış, yarı uykulu bir halde beni agresif bir şekilde göğsünün genişliğine doğru çekiyor olurdu.

Artık yalnız uyuyabileceğimden emin değilim.

"Şunları indirebilir misin?" Lex'in Forsyth Carver hakkındaki tüm makaleleri incelemesini izleyerek yalvarıyorum. Kollarıma biraz sıcaklık sürerek açıklıyorum. "Beni korkutuyorlar."

Lex başını göğsüme doğru eğerek bir kaşını kaldırıyor. "Şunu çıkarabilir misin?"

"Yatağa gel," diye meydan okuyorum, etek ucuyla nazlı nazlı oynayarak, "ve onu üzerimden kendin çıkarabilirsin."

Panjurlar gözlerinin üzerine kapanır ve sıkıca tuttuğu nefesiyle duvardaki çerçeveleri çıkarmaya başlar. "Burada uyumak zorundayım," diyor, kanepeyi işaret ederek. "Beni bağlamalısın."

Kanepenin koluna asılı ipin gerçek bir amacı olduğunu anlamam çok uzun sürdü. Gözlerimi kırpıştırıyorum, çenem gevşiyor. "Aman Tanrım, ciddi olamazsın."

Çerçeveyi tezgâhın üzerine düzgünce diziyor. "Gelmemin şartı buydu."

"Lex, bu çok saçma."

"Bak," diye aniden burnunun kenarını ovuşturarak çıkıştı, "başka bir bölgede uzun bir gün oldu. Kardeşlerim olmadan yabancı bir yerdeyim. Gruptan üç bağımlı daha gördüm. Ve *Prensesim* başka bir Kral'ın kıyafetlerini giyiyor." Bana döndüğünde, gözlerinde karanlık ve zorlukla kontrol altına alınmış bir şey parlıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi ona dikkatlice, yavaşça yaklaşıyorum ve yanağını avucumun içine almak için uzandığımda, yanağındaki hafif seğirmeyi kaçırmıyorum.

vücut-artan ürkme. "Gerçekten endişeleniyorsun."

Gözleri kapanıyor. "Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldıyor, sesi düzensiz. "İkinizi de."

Bu yüzden boğazımda bir yumru ile talimatlarını takip ediyorum, kanepenin uzunluğuna uzanırken vücudunun uzun, zayıf kesimine bakıyorum. Ayakları bir ucundan sarkarken başı ipek bir yastığa dayanıyor.

Bileklerini kaldırıyor, yüzünde esrarengiz bir ifade var. "Şu borunun içinden geçir."

Emrettiği gibi yapıyorum, ipi büyük borunun etrafına sararken avuçlarıma sertçe vuruyor. Eski tarzda sağlam -belki de dökme demir- ve aşınmış olsa da parlak bir beyaza boyanmış.

Sonra bileklerini bağladım.

"Daha sıkı," diye emrediyor, ipi nazikçe çekiştiriyor. İtaat ederek sertçe sıkıyorum, yaşayacağı kan dolaşımı kaybından dolayı irkiliyorum. Geride durup görüntünün saçmalığını içime çekerken yumuşak, sinirli bir ses çıkarıyor. "Kahretsin. Gözlüklerimi unutmuşum."

İç çekerek uzandım ve gözlüğü burnundan nazikçe aldım. Gözlüğü katlayarak deri sedirin üzerine koyuyorum ve ardından kanepenin arkasındaki battaniyeye uzanarak onu örtüyorum.

Bana bakıyor, yavaşça göz kırpıyor, sanki onunla ilgilenmek gibi tuhaf bir şey yapmama şaşırmış gibi.

Bu yüzden eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum.

İlk başta hissettiğim tek hareket, kollarının bağlara karşı esneme şekli. Nefes alışındaki keskinlik. Bir bacağını kalçasının üzerinden geçirip üzerine bindiğimde vücudunun gerilme şekli.

Ve sonra dilinin benimkine doğru ilerlediğini hissediyorum.

Öpücük sıcak ve kaygan ama aynı zamanda çileden çıkarıcı bir şekilde ölçülü. Altımda sertleştiğini hissedebiliyorum ve içine doğru sallandığımda boğazından sert bir ses çıkıyor.

"Yapma," diye mırıldanıyor, başını yana sallayarak. Yanaklarında bir renk lekesi var, ağzı sıkı bir çizgi halinde bastırılmış. "Durumu daha da kötüleştireceksin."

"Daha iyisini yapabilirim."

Kaşlarını çatıyor ve ben pes ediyorum, ayağa kalkarken midem bulanıyor, kendi yanaklarım utançtan alev alev yanıyor. Neden bilmiyorum ama bir parçam Lex'in burada, kameralardan, güvenlikten ve tıbbi ekipmanlardan uzakta, hücrede olmasının her şeyi farklı kılacağından emindi.

Ama sorun da bu.

Sesimin tonu yumuşak ve meraklı. "Senin için sadece bu kadar mıyım?" Karnımın şişliğini kucaklayarak merak ediyorum. Bu soru acı bir şekilde sorulmadı. Bu adamların yanında nerede duracağımı asla bilemem. "Ben sadece bir... sorumluluk muyum?"

Bana baktığında çenesi sertleşiyor. "Güven bana Prenses. Öyle olsaydınız işler ikimiz için de çok daha kolay olurdu."

Çıkarken ışıkları kapatıyorum, kalbim boğazıma düğümleniyor ve tek başıma yatağa giriyorum. Ashby'nin hasarı çok derin. Oğullarını asla anlayamayacakları şekilde kırdı. Sadece kırbaçlar ve cezalarla değil, içerideki yerlerle de.

Ulaşabileceğimden emin olmadığım yerler.

West End'deyken her zaman en kötü rüyaları görürüm.

Böyle olmamalı. Burası benim için hala evim, kendimi en güvende hissettiğim yer. Ama bir şey bu rahatlık hissini gergin bir huzursuzluğa dönüştürdü. Bu sokakları biliyorum. Binaları tanıyorum. Ufuktaki saat kulesinin şeklini biliyorum. Çatlamış asfaltın yazın nasıl göründüğünü, sıcak dalgalarının nasıl yuvarlandığını biliyorum. İnsanları, gökyüzünü, kokuyu biliyorum.

Ama West End *beni* tanımıyor.

Artık tanımıyor.

Bu yüzden irkilerek uyanıyorum, belli belirsiz bir endişe duygusu ciğerlerimi bir yumruk gibi kavrıyor. Kâbusu hatırlamıyorum, sadece kendimi anlaşılmaz bir şekilde yalnız hissettiğimi, dalgalarını hâlâ uykunun sisini yararak duyabildiğim uçsuz bucaksız, boş bir denizde sürüklendiğimi.

Dalga sesi duymadığımı fark etmem bir anımı alıyor. Nefes alıp veriyor, alçak ve düzensiz, hayvani.

Kapı aralığında beliren karanlık şekil tanıdık, tıpkı farkındalığımın sınırlarına sızan küçük dehşet hissi gibi.

Garip bir şekilde, bir rahatlama hissi de var.

"Lex," diye fısıldıyorum, ona doğru dönerek. Bağlardan nasıl kurtulduğunu merak etmek aklıma bile gelmiyor. Saçları çözülmüş, pencereden gelen turuncu sokak ışığı göğsünü yarıyor. Günün erken saatlerinde Wicker ve Pace'e söylediklerimde ciddiydim. Lex bana asla zarar vermez ve bu, endişe içinde kıvranıyor olsa da içgüdülerime kadar güvendiğim bir şey.

Bu yüzden ilk ayak sesi duyulduğunda, ağır gözleri ve dalgalanan kasları bana doğru geldiğinde, savaşmıyorum.

Bundan hoşlanmazdı.

İlk uzandığı şeyin, beni sinirlendiren bir şiddetle pençelediği gömleği olması beni şaşırtmamalı. Bir dizini yatağa koyuyor ve gömleğin eteklerini büyük avuçlarıyla kavrayıp yumruk haline getiriyor.

Kumaş kağıt gibi yırtılıyor.

Nefesim kesiliyor, ellerimi yumruklarının üzerine koyuyorum, ama boynuna kadar yırttığını, kumaşın iki tarafını birbirinden ayırdığını fark ettiğimde, çoktan kalçalarımın arasına sıkışmış oluyor. Gözlerindeki karanlık parıltı tamamen nedensiz ya da düşüncesiz, sadece içgüdüleriyle hareket eden bir adam. Yumrukları omuzlarımın iki yanındaki şilteye saplanmış, gömleğimin kumaşı hâlâ omuzlarımın arasında. Kendimi boş gözleri için soyulmuş bir numune gibi hissediyorum, kavrayışının baskısı altında hareket edemiyorum.

"Lex," diyorum, gömleğin bağlarına karşı zorlanarak. "Lex, bekle."

Kalçalarımı kendi kalçalarıyla ayırmaya zorluyor, sonra da sertliğini kalçalarımın tepesine doğru akılsızca itiyor. Göğsünü itip karnım için yer açmaya çalıştığımda, hırlamasıyla karşılaşıyorum, dişlerini gösteriyor, vücudu bir kez daha bana çarpıyor.

Sert bir şekilde cevap veriyorum, "Lagan!" Donup kalıyor.

Lex'in gözleri sersemlemiş, bana bakarken göz kapakları uykudan ağırlaşmış. Kumral saçlarından bir tutam dudağına takılmış, her nefes alışımda dalgalanıyor ve onu kurtarmak için uzandığımda titriyor. Parmak uçlarımı kabaran göğsünde gezdirerek elimi beline sokuyorum, kalçalarından aşağı indirmeden önce sadece bir saniye düşünmem gerekiyor.

"Sorun değil," diye onu temin ediyorum, ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Lex bunu almasına asla izin vermez, çünkü onun için bir sorumluluktan fazlası olabilirim, ama *bu* her neyse, o kadar da önemli değil. "Alabilirsin."

Külotumu itip bir bacağımdan aşağı indirdiğimde çoktan ıslanmıştı.

"İşte," diye fısıldıyorum, sıcak, sert uzunluğunu elimle kavrıyorum. Onu yönlendirmek, şişmiş başını tüm kayganlığıma ve isteğime sürtmek, ipucunu alıp içeri girerken ağzının gergin çizgisini tatmak için gerinmek kolay.

Attığı çığlık yumuşak, sert ve çaresizdir.

Benimki de öyle.

Haftalar süren boşluktan sonra, doluluk yakıyor, kaslarım izinsiz girişe karşı geriliyor. Tırnaklarımı kalçalarına geçirip, "Lagan, dur" diyerek onu sakinleştiriyorum. Ve tıpkı her zaman yapacağını bildiğim gibi, itaat ediyor - boğazındaki alçak, hayvani inilti gerginliğini ortaya çıkarsa da.

Ona yavaşça alışıyorum, sikini, kalınlığını ve gerginliğini yeniden tanıyorum. Üstümde duruyor ve boynumun bir kıpırtısı pazusunu görüş alanıma sokuyor, kaslar kısıtlamayla dalgalanıyor. Dudağımı ısırarak, bir iniltiyle her santimini içime alarak sallanıyorum.

"Tanrım, evet," diye soluyorum, sonunda kollarımı tişörtten kurtarıyorum. Yeni özgürlüğümü yüzünü çerçevelemek için kullanıyorum, buğulu gözlerine bakıyorum. "Yavaş ol, Lagan. Yavaş sik beni."

Vücudu sarsılıyor, alnı kaşlarını çatarak sikini geri çekip bir kez daha ileri doğru itiyor. Onu tekrar içimde hissetmenin ne kadar güzel olduğunu anlatacak bir kelime bile bulamıyorum. Sıvı bir sıcaklık, beni boğabilecek kadar büyük bir dolgunluk ve bacaklarımı güçlü kalçalarının etrafına sararak açgözlülükle ona doğru sallanıyorum.

"İşte bu," diyorum, yüzünün coşkuyla nasıl çöktüğünü izlerken. "İstediğin bu, değil mi? Beni doldurmak, bana tohumunu vermek istiyorsun..." Yanağının sıcak kıvrımına karşı bu karanlık, kirli şeyleri fısıldayan kişi olmak bana yasadışı hissettiriyor. Bir sonraki hamlesinde başını çeviriyor, dudakları beceriksizce benimkilerin üzerinde geziniyor ve ben de ağzının kenarını yalayarak ona istediğini veriyorum.

Benim için anında parçalandı.

Öpüşmeye öpüşme denemez. İçime doğru her sallanışında, kalçalarını sıkıca iterek sırtını eğdiğinde, göğsünde bir hırıltı oluşuyor. Hırıltısını duyabiliyorum, dilindeki şeklini tadabiliyorum, terindeki kokusunu alabiliyorum. O gergin bir yay, vücudu güçle titreşiyor ve yine de...

Beni çok nazikçe beceriyor, sikini içeri sokup çıkarıyor ama asla bana çarpmıyor.

Gözlerimden akan yaşlar saçma, anlamsız şeyler ama onları durduracak gücüm yok. "Bana zarar vermeyeceğini biliyordum," diyorum ona, parmaklarımı ipeksi yumuşaklıktaki saçlarına geçirerek. "Çünkü ben seninim, değil mi?" Ölü gözlerine bakıyorum ve o sessiz kaldıkça, akılsız bir şey gibi içime girdikçe, göğsümde bir endişe kıpırdanıyor.

Belki de yanılıyorumdur.

Belki de onu kullanıyorumdur.

Belki de ilkel ve dürtüsel bir şey tarafından yönlendirilen bendim, karnımdaki düğüm onun horozunun her itişiyle sıkılaşıyor, klitorisim bana sürtünmesi için zonkluyor.

Ve sonra boğazından düzensiz, bulamaç gibi bir ses çıkıyor. "Benim."

Nefes nefese kaldım, onu daha yakına çektim. "Göster bana," diye yalvarıyorum, bir elimi saçlarına sokarak. "Benim için gel, Lagan" diye emrettiğimde gözlerinin benimkilere kilitlendiğinden emin oluyorum. Daha sessiz, kirli bir sır gibi, "Bebeğini içime koy" diye yalvarıyorum.

Kelimeleri duyar duymaz ağzı gevşiyor, vücudu sert ve güçlü bir yumrukla benimkine çarpıyor. İçimde titreşen kaygan sıcaklığın ani hücumu beni uçurumun kenarına gönderiyor ve onunla birlikte boşalıyorum, birlikte boşalırken ikimiz de gözlerimizi kırpmıyoruz.

Buluştuğumuz gibi.

Yarattıkça.

Aletinin serbest kaldığını hissetmek neredeyse acı veriyor, ama yanıma çöküp karnımın şişliği etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılarak bunu yatıştırıyor. Elinin genişliği şişliği kavrıyor ve bir sonraki anda göz kapakları kapanıyor, memnun bir iç çekişle saçlarının bir tutamını dalgalandırıyor.

Doymuş bir şekilde uykuya daldığımda, hiçbir şeyin -ne silah stoku, ne yüksek teknolojili güvenlik, ne de bu adamların elleriyle verebileceği zararlar- şu anda kendimi hissettiğim kadar güvende hissetmediğimi fark ediyorum.

Lagan'ın kollarında sımsıkı.

~

CUTSLUTS Lex'ten korkuyor.

Bu bir korku değil. Onun hakkında fısıldaşmıyorlar ya da o yakınlarındayken kaçmıyorlar. Sadece... ondan kaçıyorlar. İlkel bir şekilde. Bunlar savaşçıların ve suçluların etrafında bulunmuş kadınlar, bir kadınla konuşmaktansa onu duvara çarpmayı tercih eden erkekler. Ama Lex öyle biri değil. Uzun boylu ve bazen fiziksel olarak heybetli ama bunu DKS'nin yaptığı gibi kullanmıyor. Onları tedirgin eden şey fizikselliğini kullanması değil.

Eksikliği.

"Bugün yaklaşık iki yüz kişinin gelmesini bekliyoruz, bu yüzden sıraları hareket ettirmemiz gerekecek." Lex bir grup gönüllünün önünde duruyor, ne kendinde ne de dışında görünüyor. Bir haftadır buradayız ve alıştığım Lex sanki hiç var olmamış gibi. Bu Lex mekanik ve kesin, hareketsizliğiyle ürkütücü. *Robotik*. Sanki tüm insani duyguları denklemden çıkarmış gibi. "Herhangi bir sorunuz varsa, Forsyth General'in size verdiği broşüre bakın. Beni birine iğne yapmak üzereyken görürseniz, beni rahatsız etmeyin. Eğer beni kan alırken görürseniz, rahatsız etmeyin. Eğer beni kan alırken görürseniz, rahatsız etmeyin." Kehribar rengi gözleri kalabalığın üzerinde geziniyor. "Beni rahatsız etmeyin."

Adamın bakışları Greta'nın üzerinden geçerken Greta ürperiyor.

Başını sallayan Maggie'ye "Tam olarak topluluk ruhuna ilham vermiyor," diye mırıldanıyorum.

"Onu kesinlikle rahatsız etmiyorum."

Gömleğimi karnımın üzerine gererek Lavinia'yı spor salonunun ön kapısının yanındaki masaya kadar takip ediyorum. Dövüş gecelerinde Fury'nin işleri burada yapılır ama bugün bağışçıları kontrol edeceğiz.

"Bu gömlek sana çok yakışmış," diyor Lavinia.

"Üç beden küçük gibi." Remy'nin kardeşler arası kan bağışı için tasarladığı tişörtün eteklerini çekiştirerek yukarı çıkmasını engellemeye çalışıyorum ama nafile. Ön taraftaki ayı komik bir şekilde deforme olmuş, küçük tacı bir memenin şişkinliği altında eziliyor. "Şu kötü şişirilmiş balonlardan birine benziyorum."

"Hazırlar."

Kafamı kaldırdığımda Lex'in masanın üzerinde durduğunu görüyorum, kehribar rengi gözleri elindeki panoya sabitlenmiş. Saçlarını düzgün bir şekilde toplamış ve diğer herkesin aksine koyu renk, dar pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlekle kusursuz bir şekilde giyinmiş. Sınır çizgisine adım attığımızdan beri tetikte, ama buradaki ilk gecemizde uyurgezerlik nöbeti geçirdiğinden beri daha da kötü.

Suratımı asarak gömleğimi tutuyorum. "Lütfen?"

Yukarı bakıyor ve hırlayan ayıyı görüyor. "Hayır."

"Şenlik havasında," diyorum. "Seni biraz daha rahat giyinmiş görmek insanları rahatlatacaktır..."

Bir şey imzalaması gerekiyor, kalemin titremesi sıkı sıkıya kontrol altında tutuluyor. "Neden insanları rahatlatmak isteyeyim ki?" diye merak ediyor, panoda bir sayfa daha çeviriyor. "Gerginlik damarları patlatır."

Lavinia'ya bıkkın bir bakış attım. "Dr. Nightingale buraya."

Lex iğneyi görmezden gelir. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama spor salonu bunun için gerçekten harika bir yer." Bunu önerdiğimde elbette endişelenmişti. Genelde bu tür şeyler hastanede yapılırdı ama geçen Noel'de kafası Scratch'le iyi olan bir ayyaşın partiyi mahvetmesinden sonra, iyi korunabilecek yeni bir yere sıcak bakıyordu. "Sürpriz olmadığı sürece sorun yok."

Spor salonu, böyle bir etkinlik için gerekli olan çeşitli istasyonlara izin veriyor. Arka duvar boyunca perdeli alanlar, karyolalar ve gerçek kanı alan bir hastane çalışanı var. Mutfağa yakın bir yerde ise Mama'nın meyve suyu ve kurabiye hazırlayan bir orduya komuta ettiği iyileşme alanı bulunuyor. Sy ve Kaz kapıda çalışıp silah olup olmadığını kontrol ederken, Lex tıbbi lojistiği denetliyor, bağış kitlerini ve malzemeleri sayıyor ve tüm kanın yarın kan bankasına geri dönecek olan soğutmalı kamyona ulaştığından emin oluyor.

Odanın diğer ucunda Rory ve Maggie, Pace'e yaptırdığım, kayıp kızların her birinin fotoğraflarının ve ayrıntılarının yer aldığı broşürlerle dolu bir masayı birlikte idare ediyorlardı. Kimsenin salondan çıkarken dağıtmak ya da ışık direklerine veya vitrinlere asmak için bir yığın olmadan ayrılmaması gerekiyordu.

"Annem bir topluluk etkinliğine ev sahipliği yapmaya bayılır," diye onu temin ederim.

"Herkes uslu duracak," diye söz veriyor Lavinia, "bundan eminim."

Ama bu sabah hazırladığımız çantayı almak için eğildiğimde, "Hey, bekle" diyerek öne doğru atıldı. Lex masanın etrafından dolaşıp çantayı kendisi alıyor ve diğer elini karnıma koyuyor. "Kendini fazla yorma, tamam mı? Ağır kaldırmak yok. Bir seferde birkaç dakikadan fazla ayakta durmak yok. Anladın mı?"

Lex'imin bu kısa parıltısını gördüğüm için o kadar mutluyum ki gözlerimi bile devirmiyorum. "Ben hallederim," diye teminat veriyorum, sırıtarak.

Çantasına uzanarak bir şişe su çıkardı. "Susuz kalmayın." "O emin ellerde, Doktor," diyor Lav, belli ki bana acıyor. "Ben
ona göz kulak ol."

Kaşlarını çatıyor, ikna olmamış gibi, ama parmağı çenemi dürttüğünde, bakışlarımı onunkine zorluyor, sıcaklık parıltısıyla aptallaşıyorum. "Son bir şey daha" diyor, ellerini omuzlarıma koyup beni döndürüyor. Masanın üzerindeki bir rulo banda uzanıyor ve Lavinia'nın kaşları soruyla kalkıyor. Ben de şaşkınlıkla omuz silkiyorum, ta ki bandın yırtılma sesini duyana kadar

ve uzun şeridi kürek kemiklerimin üzerine yerleştirdiğini hissediyorum. Bantın üzerine yazarken kalemin sert baskısı takip ediyor.

"İşte," diyor kendini beğenmiş bir şekilde, dudaklarını yanağıma değdirmek için eğiliyor. "Benim kadınım. Benim bebeğim. Benim adım."

Anlamak için yutkundum. Az önce herkesin görmesi için beni işaretlemişti. "Ve ne olursa olsun, o iğrenç gömleği muhteşem gösteriyorsun."

Alçak, ipeksi fısıltı hemen yüzümün kızarmasına neden oluyor. "Bebeğimin babalarından biri olarak bunu söylemek zorundasın," diyorum Lavinia'nın bizi izlediğini fark ederek.

Omuz silkiyor ve "Bu yanıldığım anlamına gelmez" diye cevap veriyor.

Kapalı.

Lavinia ve ben onun geri çekilişini izlerken sessizdik. Yolun yarısında Spor salonunda hemşirelerden biri yaklaşıyor ve ikisi de kan alma bölümüne doğru ilerliyorlar. O gittikten sonra Lavinia yüzünde geniş bir sırıtışla bana dönüyor. "Kızım, lanet olsun."

"Ne?"

"Bu." Önce onu, sonra da beni işaret etti. "Siz ikiniz." "Ne olmuş ona?" Su şişesinin kapağını açıyorum.

"Buraya geldiğinden beri bir makine gibiydi, ama seninle bir saniye geçirince oyuncak ayıya mı dönüşüyor?" Gülüyor, başı titriyor. "Sana tapıyor. Ve bebeğe. O kadar tatlı ki, resmen kusabilirim."

"O bir Prens," diye hatırlatıyorum ona, yanaklarımın ısındığını hissederek. "Babalık için programlanmış."

"Belki, ama o bakış? Tüm o tatlı şeyler?" Göz kırpıyor. "O seni seviyor."

Kızgınlık ve panik arasında bir yerde duran tepkimi açıklayamıyorum. "Dur. Bu işin daha kabullenme aşamasındayız. Rollerimizi yerine getiriyoruz. Miraslar yaratıyoruz." Bu sözleri, Ashby'nin sözlerini söylüyorum ama göğsümde yanlış oturuyorlar. Prensler birbirlerini seviyor, bu bağ inkâr edilemez. Ve bebeği önemsediklerini biliyorum. En azından Lex ve Pace önemsiyor. Aramızdaki şeyler değişti ama bu adamların beni sevebileceklerini hayal bile edemiyorum. Kraliyet ilişkisi böyle bir şey değil. East End'de olmaz. "Onlar Dük değil," diyorum ona, "tutku ve duygularla büyümüşler. Hayatları zor geçti." Homurdanıyor, kaşlarını inançsızca kaldırıyor. "Öyle değil. Belli ki zenginler. Kendilerince şımartılmışlar. Ama Rufus'un babası olmak hiç de kolay değildi. Onlara yaşattığı şeyler..." Sertçe yutkunuyorum. "Hayatlarının sonuna kadar taşıyacakları izler bıraktı.

hayatlar. İyi olan şey, bunun oğullarının başına gelmesine izin vermemeye kararlı olmaları ki bu da umabileceğim en iyi şey."

Lavinia istismarcı bir babayla -Kral- büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyor ve bunun onun soğuk, gri gözlerine yansıdığını görüyorum. "Ne dediğini duyuyorum ama benim gördüğümü sen göremezsin." Sy'ın bir donörün üstünü aradığı ön kapıya doğru başını sallıyor. Garip bir eşzamanlılık anında, sanki onun dikkatini gerçekten hissetmiş gibi, bize doğru bakıyor ve ona göz kırpıyor. "Sy'ın bana attığı o bakış mı? Doktor baban sana böyle bakıyor."

Lex'in bana attığı bakışlar analitikti. Kontrollü. Ara sıra, muayene odasında, ışığın parlak parıltısı altında sadece ikimiz varken, bacaklarım üzengideyken... hararetli. Ama her şeyden çok gördüğüm diğer ifadeler korku ve endişenin bir karışımı. Koruyucu.

Buradaki ilk gecemizde yaşanan olayın ertesi sabahı uyandı, yataktan fırladı ve bir saat boyunca beni çürükler ve iç yaralanmalar açısından kontrol etti. Kendisine küfürler savurmasını, bebeğin kalp atışlarını takıntılı bir şekilde kontrol etmesini, Sy'ın parçalanmış gömleğini bir kez daha bakmadan çöpe atmasını sersemlemiş ve kalbim sıkışmış bir şekilde izledim. Şimdi bile, bir hafta sonra, bazen onu kaşlarının arasındaki o kızgın, acı dolu çukurla bana bakarken yakalıyorum.

Şimdi, geceleri kapımı kilitletiyor.

"Bu seni neden rahatsız ediyor?" diye soruyor, yüz ifademde çok anlamlı bir şey yakalıyor. "Kraliyet stratejisi saçmalığı yerine... aşktan *yaratılmış... olmayı* tercih etmez miydin?"

Ama biz yapmadık. Lavinia haklı olsa bile, ki bundan şüpheliyim, bu bebek bir aşk ya da özlem anında yaratılmadı.

Belki de Kraliyet yükümlülüğünden bile kaynaklanmıyordu.

"Bunları nereye koyayım?" Remy elinde bir koli dolusu karton kutuyla masanın önünde beliriyor. Arkasından başka biri geliyor, kutu yığını yüzünü göremeyeceğim kadar yüksek ama Wicker'ın kaslı kollarını her yerden tanıyabilirim.

"Oh, tişörtlerin geri kalanı!" Lavinia zihnimde yarattığı kargaşadan tamamen habersiz bir şekilde ayağa fırlıyor ve çocuklara kutuları nereye boşaltacaklarını gösteriyor. "Buraya."

Ayağa kalkıp Wicker'a yardım etmek için hamle yapıyorum ama "Aklından bile geçirme Red." diye gıdaklıyor. Boynunu kutunun kenarına doğru uzatıyor. "Zaten bir ders aldım."

"Kulübe katıl," diye iç geçiriyorum, gözlerindeki mavi parıltıyı görmemeye ve *o* geceyi düşünmemeye çalışıyorum. Kraliyet Temizliği. "Ben de tam sana onları masanın üzerine koyabileceğini söyleyecektim. Boyutlarına göre sıralayacağız."

Ama kutuyu bir çuval tuğla gibi bırakıp ellerinin tozunu alıyor. "Siktir et. Biri bunu alacaktır."

Yakındaki bir bağış yatağına yaslanmış, avuçlarını gelişigüzel açmış, bacaklarını bileklerinden kavuşturmuşken homurdanmadan edemiyorum. Poz veren bir manken gibi görünüyor ve korkutucu bir şekilde, bunun kasıtlı olduğunu bile düşünmüyorum. "Yardım etmeyeceksen neden geldin ki?"

Uzanıp ensesini ovuşturuyor. Tıpkı Lex gibi, o da söze dökülmemiş uyma zorunluluğundan vazgeçmiş, güzel bir pantolon ve koyu renk düğmeli bir bluz giymiş. Buradaki herhangi biri için muhtemelen düpedüz resmi görünüyor, ama ben ayrıntıları görüyorum. Gömleğinin üstteki iki düğmesi açık, altındaki beyaz tişörtü görebiliyorum ve gömleğinin kumaşı biraz buruşmuş. Saçının dalgasına, bir gözünün üzerine düşme şekline takılıyorum biraz. Onun için neredeyse dağınık.

Wicker'ın iyi olduğu bir şey varsa o da dikkatimi dağıtmaktır. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ben uh..." Bir an tereddüt etti ama sonunda "Boş ver" dedi.

Gözlerimi kısıyorum ve kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Eğer bu benden oral seks falan istemenin garip bir yoluysa, cevabım hayır." Yutkunuyorum. "Burada olmaz."

Dudaklarından alçak, kadifemsi bir kıkırdama dökülüyor. "Sakin ol, Prenses. Uyandığında sikimin içine girmesini özlediğini biliyorum ama bunun için burada değilim." Bakışları göğsüme doğru kayıyor. "Şey, ben değildim. Ne demek 'burada değilim'?"

"Tükür onu."

"Pekâlâ." Mutfağa bir göz atıyor. "Sence annende muzlu puding var mıdır?"

"Aman Tanrım." İç çektim. "Bilmem gerekirdi."

Bana iyi olduğunu düşündüğü o masum bakışını atıyor. "Ne?"

"*Bu* yüzden bugün gelmeye gönüllü oldun. Annemin pudingi için." Doğrusunu söylemek gerekirse, bu sabah uyandığımda kendimi onun gelişi için biraz heyecanlı buldum. Lex soğuk davranmıyordu -tam olarak değil- ama Lavinia'nın daha önce onun bir makine olduğu konusunda söylediklerini anlıyorum. Her şeyi

ama gözlerindeki o ateş kıvılcımını özledim. Buradaki ilk gecemizde bana dokunuşunu, çaresiz ve kararlı.

Deadpan, "Hayır, tamamen toplumsal dayanışma için geldim" diye yanıtlıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bunun olası bir oral seks için olduğunu düşünmüştüm. "Orada ne olduğunu bilmiyorum Wick, ama gidip sorabilirsin."

Yüzünü buruşturuyor, yumruklarını ceplerine sokuyor. "Evet, belki bunu benim için yapabilirsin diye düşünmüştüm."

"Toplum dayanışması işleriyle biraz meşgulüm." Yerdeki kutulardan birini açıyorum ve her bağışçıya verilen beyaz gömleklerden bir deste çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. "Bunda büyütülecek ne var? Söyleyebileceği en kötü şey hayır olur." Topuklarının üzerinde kayıyor. "Ne?"

"Bak, annen çok korkutucu. Onda şöyle bir his var..."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne gibi?"

Mutfağın kapısına kısa bir bakış daha atıyor. "Sanki gözlerimi oymak ve beni top yapmak istiyor. Tıpkı senin sarayda yaşadığın ilk üç ay gibi."

"Haksız değilsin," diye itiraf ediyorum, düşüncelerimin üzerine bir gölge düşüyor. "Sen
bekaretimi alan adam. Acımasızca, ekleyebilirim."

Wicker yüz ifadesinin bir *anda* boşluğa dönüştüğü bir şey yapıyor. Hızlıca göz kırpıyor ve sonra omurgası düzeliyor. Sanki bir saldırıya hazırlanıyor, omuzları dikleşiyor, yüz hatları sertleşiyor. "İstediğim gibi değil-"

Boğazımın arkasındaki bu yeni ama çok tanıdık yanmayı bastırmak için mücadele ederek bir elimi kaldırıyorum. "Şu anda bunun için zaman yok, ama günü herhangi bir sorun çıkarmadan atlatırsan, ona bunu soracağım."

Bu soruyu aklıma soktuğu için Lavinia'yı suçlardım ama bu adil olmazdı. Belki de Wicker'la birlikte nefret ve acıdan bir şey yarattığımıza dair içimde hep bir korku vardı. Bir gün oğlumuzun gözlerine baktığımda bana yansıyan korkunç ve lekeli bir şey göreceğim korkusu.

"Onu geri çevir. Bu kaltağı asla yüz yüze sikmemeliydim."

"Öyle mi?" Sırıtarak beni temizlik anısından çekip çıkarıyor. Elini uzatıp saçımın bir tutamını parmakladığında geri çekilmemin tek nedeni bu. "O BJ hâlâ masada mı?"

İrkilmem karşısında gözlerinde beliren şaşkınlığı görmezden geliyorum.

"Zorlama."

"Zorlamadım," diyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Aslında, onu zorlamama konusunda gerçekten çok iyiydim, senin sorunun ne?"

"Yok bir şey. Sadece-" Bir y u m r u ğ u m u belime bastırıyorum, omurgamın dibinde ağrıyan bir kıvrımı geriyorum. "Sadece yorgunum. Unut gitsin."

Bana uzun uzun baksa da, konuyu kapatıp gittiği için mutlu görünüyor. Kendimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım olduğu için görevime dönüyorum.

"Şimdi şu," diyor Lav, bir gömleği orta boy yığına atarken, "sana bakış şekli?"

"Ne olmuş ona?"

"Bunu daha önce de görmüştüm." Wicker'ın odanın ortasında Lex'e yaklaşmasını izlemek için döner. "Henüz hazır değil, ama sonunda hazır olduğunda..."

Sözünü kesti ama açıkçası öğrenmek için can atıyorum. "Ne oldu? Ne olacak?" "Bir uçurumdan düşüyormuş gibi hissedeceksin."

7

Leski

West End'in tetanos fabrikasına geri döndüğümüzde

Yaşam alanları, boynum beni öldürüyor. Dokuz saat boyunca damarlara bakmak günümü geçirmenin en ergonomik yolu değil. Sinir bozucu bir şekilde, beynimin arkasında buraya gelirken geçtiğimiz Scratch bayisini hatırlatan rahatsız edici bir varlık da var ve gün uzadıkça boğazımın arkasındaki gıdıklanmayı görmezden gelmeye daha az meyilli oluyorum.

Anahtarı çatı katının kapısına sokup omzumdan bir darbeyle açtığımda, vücudum ağırlaşıyor, sanki uzuvlarıma ağırlıklar bağlanmış gibi.

Yine de önce Verity'nin içeri girmesine yardım ediyorum, bir kolumla çantamı taşırken diğer elimle de sırtının alt kısmına bastırıyorum. Zamanla, bu küçük, tescilli jestleri kabul etmeye daha meyilli hale geldi, ki bu iyi bir şey, çünkü onun bir yerine dokunmadan yanında olmak gittikçe zorlaşıyor.

Genellikle göbeği.

Çatı katında garip bir koku var. Eski, toz gibi. Ayrıca metal ve tuz kokusu da var. Pas ve kağıt. Bir haftadır buradayız ve evi özlediğimi fark ettiğimde kimse benden daha fazla şaşırmadı. Bunun bir nedeni kendimi kilitleyebildiğim profesyonel yatak odası, sarayın içine inşa edilmiş kusursuz sağlık tesisinden bahsetmiyorum bile, ama belki de insanların Prensler hakkında söyledikleri doğrudur. Belki de gerçekten şımartılmışızdır.

İpek yastıklarımı özledim.

Çantamı boşaltıp ceplerimi boşaltırken onu dikkatle izliyorum. Buzdolabına gidiyor, kapağını açıp içindekilere uzun uzun bakıyor. Verity, canı bir şey çektiğinde dudaklarını karıştırdığı yeni bir şey yapıyor. Şimdi de yapıyor bunu, alt dudağını işaret parmağı ve başparmağı arasında hafifçe sıkıştırıp seçtiklerine bakıyor. Buradaki ikinci günümüzden beri sebze, meyve ve kolay proteinlerle doldurmuştum.

Göğsü şişiyor ve uzun bir iç çekişle
daralıyor. Dondurucuyu açıyor.

İstediği şeyin ne olduğuna dair zihinsel adımlarla çalışmasını izlerken ağzım seğiriyor. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, ensesi kızarmış. Bütün gün sıcaktı. Aç değil. Daha iki saat önce on yedi DKS üyesi, on iki fahişe, annesi ve Remington Maddox'la birlikte spor salonunda yemek yedik.

Ayakkabılarımı tekmeliyorum. "Dondurma."

Bakışlarımla karşılaşmadan gözleri kocaman açılıyor, dudaklarından narin, özlem dolu bir '*ooh*' süzülüyor. "Naneli çikolata parçacıklı," diye inliyor. Sonra suratını asarak dondurucunun kapısının kapanmasına izin veriyor.

Hayır, dondurucuyu dondurmayla
doldurmuyorum. "Yoğurt var," diye öneriyorum.

Bana dehşet dolu bir bakış attı. "Aynı şey değil."

"Yarın biraz alırım," diye söz veriyorum, gömleğimin düğmelerini
açarak.

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyor ve kanepeye yığılmamı izliyor. Çenemi kıran bir esneme beni ele geçiriyor ve yapmam gereken şeyler olduğunu biliyorum - dişlerimi fırçalamak, bebeğin kalp atışlarını kontrol etmek, ona bir bardak naneli çikolata almak - ama kendimi saç bağıma uzanmaktan başka bir şey yapmaya ikna edemiyorum, gözlerim kapanırken saçlarımı serbest bırakıyorum.

Odanın içinde ayaklarını sürüyerek dolaştığını görmekten çok duyuyorum, sesler gittikçe yaklaşıyor.

Ağırlığı kalçamdan kanepeye doğru bastırdığı anda ona uzanıyorum, elimi karnında gezdiriyorum. Hareket ettiğini hissetmiyorum. Dinleniyor olmalı. Belki o da uzun bir gün geçirmiştir.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Küçük ve kafa karıştırıcı derecede kırılgan olan sesi gözlerimin açılmasını sağlayan tek şey. Yorgun gözleri bana bakıyor, parmakları bileğindeki saç bandıyla oynaşıyor. Saçlarını da indirdiğini ancak şimdi fark ediyorum, kızıl bukleler omuzlarına dökülüyor.

Başparmağım yatıştırıcı bir şekilde karnını okşuyor. "Tabii ki."

Aşağıya bakıyor, elimin hareketini yakalıyor ve kendi elini üstüne koyarak onu sakinleştiriyor. "Para yatırdığın zamanları hatırlıyor musun?"

Gözlerini hızlıca benimkilere çevirdiğinde içimde bir şeyler kıpırdandı. Çekingenliği. Yanaklarına doğru yükselen allık.

Tanrım, onu altımda hissetmek istiyorum. Duraksayarak cevap veriyorum, "Evet."

"Neden sen..." Kelimelerinin yapmacık doğası üzerinde çalışırken kaşlarının arasında bir çatlak beliriyor. "Neden beni hep kendine bakmaya zorluyorsun?"

Elimi çekme dürtüsüyle savaşarak gözlerimi kırpıştırıyorum. Bunun yerine boğazımı temizleyerek kıpırdanıyorum. "Bilmiyorum."

Sonunda bakışlarımla buluşuyor ve beni etkilenmemiş bir bakışla süzüyor. "Evet, biliyorsun."

Boyun eğmiş bir iç çekişle o uzun haftaları düşünüyorum. Çoğu zaman, o şırıngaları doldurmak karanlık bir odada oturmak, çaresizce bu işi bitirmek - zorunluluktan ve başarısızlık korkusundan başka hiçbir şey olmadan *gelmek* anlamına geliyordu. İçinde tutku yoktu, sadece çaresizlik ve ısrar vardı. Elbette onu düşünürdüm. Bazen Pace'e onun ve Wicker'ın bir klibini çektirirdim. Çoğu zaman kendimi onun yerine koyar, aynı sınırsız homurtularla taşaklarımı ona boşaltan kişinin ben olduğumu hayal ederdim.

Ama çoğunlukla, sadece vücudumla bir savaştı, sert kalmak için mücadele ediyordum.

"Çünkü tohumum tutarsa," diye başlıyorum, bu kadar saçma bir şeyi kelimelere dökmekte zorlanıyorum, "bunun yapıldığını bilmek istedim... bir numune kabındaki berbat bir cevizden daha fazlası olduğumu."

Tamam, yüksek sesle söylediğimde kesinlikle daha aptalca geliyor.

Kafasını kaldırıp baktığımda, merakla başını eğmiş beni izlediğini görüyorum. "Neden?"

Gözlerindeki kafa karışıklığından rahatsız olarak gözlerimi kaçırıyorum ve bakışlarım sehpanın üzerine düşüyor. Dizüstü bilgisayarım, kalp monitörü, kreş faturaları, onun için duvardan indirdiğim çerçeveli yazılar ve dolapta bulduğum bir yığın eski gazeteden oluşan karmakarışık bir dağınıklık. Uygun bir şekilde, bu şeyler benim için bir tür saat haline geldi. Günümün rotasyonları. Verity'nin karnına bağlı kalp monitörüyle geçen sabahlar. Öğleden sonraları elektronik tablolar ve laboratuar sonuçlarını incelemekle geçiyor. Akşamları telefonda müteahhitlerle koordinasyon. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen geceler.

Forsyth'in tarihiyle ilgili tüm bu kupürleri boş boş karıştırarak geçirdim. Bu binada her türlü yırtık pırtık parça var.

Bu yüzden yumuşuyorum, parmaklarımızı birleştirmek için elimi çeviriyorum. "Çünkü ben Wicker ya da Pace gibi değilim. Benim kanım Kraliyet kanı değil, sıcak değil ya da potansiyel dolu değil ve ben-" Oğlumuza yaslanmış, birbirine dolanmış ellerimizin görüntüsüyle sabitlenmiş bir şekilde aşağıya bakıyorum. "Boşluktan bir hayat yaratmak istemedim. Benimki gibi bir hayat."

Yüzü gevşiyor, dudakları aralanıyor. "Ne?"

"Aptalcaydı. Batıl inanç sanırım." Ölçemediğim şeylerle yüzleşmek hiç kolay değil ve karnını -içinde kıpırdayan hayatı- düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Ama ruh nedir? Var mıdır ki? Duyarlılık kavramına verdiğimiz güzel bir isim mi yoksa bilimi aşan bir şey mi? Ve eğer varsa, doğduğumuzda bize bir ruh aşılanır mı, yoksa ruh kendi kendimize inşa ettiğimiz bir şey midir? Bir ruhu miras alabilir miyiz? Ve eğer alabilirsek, bu aynı zamanda ruhsuzluğu da miras alabileceğimiz anlamına mı gelir?" Bitkin bir halde gözlerimi ovuşturarak itiraf ediyorum: "Bilmiyorum. *Bilmiyorum işte*. Ama geçmişime bakınca, eğer o anın, yaratılış kıvılcımının genetik doğa üzerinde herhangi bir etkisi olma ihtimali varsa, o zaman en azından-"

Gürültülü bir hıçkırık, dolambaçlı düşünce zincirimi paramparça etti. Verity elini benim elimden çekip ağlayan yüzünü kapatırken, sersemlemiş bir halde olduğum yerde kalakaldım. Bu korkuların bundan daha özlü bir doğrulaması olamazdı. Göğsümün çukurunda hissediyorum, bu donuk, acı verici zonklama, ona bunu yaşattığım için. Oğlumuzun hasırdan yapıldığını öğrendiğimde bu yüzden çok mutlu olmuştum.

Wicker'ın en büyük sorunu *çok fazla* ruha sahip olması.

Ama gerçekten, kim hayat yaratırken bu ölü, boş gözlere bakmak ister ki? "Seni baktırdığım için özür dilerim" demek düşündüğümden daha zor.

Elleri yüzünden uzaklaşıyor ve kırmızı, gözyaşı lekeli yanakları ortaya çıkıyor. "Hayır," diye haykırıyor, ifadesindeki acı dolu bükülme acı veren bir şeyi çekiştiriyor. "Sana bakmak her şeyin en güzel kısmıydı Lex. Ben... Bana baktırdığın için çok mutluyum." Keskin, ürpertici bir nefes çekti, yeşil gözleri doldu. "Ama Wicker yapmadı."

Bir an için tek çözümleyebildiğim bu kelimeler oldu.

"... her şeyin en iyi kısmı."

Sonra yukarı doğru iterek ıslak yanağındaki saçları süpürüyorum. "Hey, sen neden bahsediyorsun?"

Yüzünü buruşturuyor ama yanağından süzülen bir damla gözyaşına dokunarak dönüp gitmesine izin vermiyorum. "Arınmadan sonra hamile olduğumu öğrendim," diye açıklıyor. Çevremde, gömleğinin eteklerini yumruk yapıp sıkan ellerini görüyorum. "Ya onu böyle yaptıysak Lex? Ya boş olmaktan daha *kötüyse*? Hepiniz çok kaba ve nefret doluydunuz ve siz... benimle yaratmak istemediniz. Benden nefret ettiniz. Bana *zarar vermek* istediniz." Bir yumruğunu sadece diyaframına bastırmak için çözüyor. "O acı hâlâ *buralarda* bir yerde." Geniş, parlayan gözleriyle aramızdaki boşluğa düzensiz bir fısıltı bastırıyor. "Ya *o ise* Lex? Ya bu çocuğu dünyaya getirirsek ve ben onun gözlerine bakıp acıdan başka bir şey göremezsem?"

Sözleri içime bir bıçak gibi saplanıyor, bu düşünce o kadar içimi parçalıyor ki, ondan geri çekilmek için fiziksel bir dürtü duyuyorum.

Onun yerine, titreyen bedenini kendime doğru çekerek onu kendime yaklaştırdım. "Siktir, Verity..." Tatlı ve olgun kokuyor, saçları ipek gibi yanağıma değiyor. Bir şeylere *vurmak* istiyorum. "Bu hamileliği analiz etmek için ne kadar çok çalıştığımı biliyorsun." Her son depozitoyu. Her yumurtlamayı. Her adet kanaması. Sıcaklıklar. Hormonlar. "Buna güveniyorsun, değil mi?"

Başka bir çığlıkla nefesi kesiliyor. "Evet."

Başımı sallayarak emrediyorum, "O zaman buna güvenmeni istiyorum. Bana bak." Yüzünü ellerimin arasına alacak kadar uzaklaşarak, beni duymasını dileyerek sulu bakışlarını tutuyorum. "Bu mümkün değil Ver. Oğlumuz arınmadan önce dünyaya geldi."

Sessiz, mutsuz bir ses çıkarıyor. "Bunu bilemezsin." "Bana güvendiğini sanıyordum." Ama gerçekten, neden güvensin ki?

Burnunu çekerek gözlerime bakıyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Daha önce sabitlemiştim..." Elimi cebime atıp Telefon. Ona depozito yatırdığım ilk gece döngüsünü takip etmeye başladım ve o takvimi getirdim. Muhtemelen kendisinin bile farkında olmadığı etiketler, saatler ve ayrıntılarla dolu. En ufak bir tereddütle - onu ne kadar yakından takip ettiğimi fark etmesi onu rahatsız edebilir - bunun takıntılı, hatta psikopatça görünebileceğinin farkında olarak, telefonu ona göstermek için çeviriyorum. "Ocak ayının son haftası olmuş olmalı. Gördünüz mü? Arınmadan neredeyse iki hafta önceydi. O gün yumurtlama döneminde bile olamazdın, Verity."

Verileri incelerken bileğini burnunun altından geçiriyor, kaşları çatılıyor. "Ve sen... emin misin? *Emin* misin?"

Ona bundan daha iyisini yaparım. "Wicker'ın hayatı üzerine yemin ederim." Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıp bakışlarını tekrar yakalamaya çalışıyorum. "Ve hey, sen ve Wick orada iyi seks yaptınız, değil mi?"

Burnunun şirin bir şekilde kırışmasına neden olan yarı gülüş, yarı yüz buruşturması yapıyor. "Sanırım öyle," diye mırıldanıyor. Yine de takvimi inceliyor, işaret parmağı 27 Ocak'ın üzerine geliyor. "O gece... Wicker ve ben o aptal partiye gittik." Sarı renkle etiketlenmiş; bir Wicker depozitosu. Bana bakıyor, yeşil gözlerinde bir umut parıltısı var. "Alt kattaki havuzda seks yaptık. O... o sırada bana ilk kez baktı..."

Çenesinden bir gözyaşı damlası koparak yakaladım. "Bahse girerim bunu yapan oydu."

"Öyle mi?" O kadar umutlu görünüyor ki, ona bunu asla bilemeyeceğimizi söylemeye dilim varmıyor.

Ama ben buna inanıyorum. "Evet," diye kabul ediyorum, onu tekrar kendime yakınlaştırıyorum.

Onu aşağı çektiğimde benimle geliyor, başını çenemin altına sokuyor ve telefonu tutmasına izin veriyorum, parmakları yavaşça tüm günlük ayrıntıları ve zaman çizelgelerini tarıyor. Kısa bir süre için mükemmeldi. Yan tarafımla kanepenin arkası arasına sıkıştırılmış, bana karşı olan sıcaklığı. Kalçasının ağırlığı bacağımın üzerinde asılı. Kalçama yaslanan karnının -oğlumuzun- baskısı. Nefeslerinin ritmi köprücük kemiğimi gıdıklıyor.

Konuştuğum sırada telefon karardı, nefesleri kesildi ve uykuya dalmak üzere olduğunu biliyorum. Onu uyandırmalı, kendini odasına kilitlemesini ve benden korumasını söylemeliyim.

Ama bencilce, istemiyorum.

"Sana bunu yaptığımız için özür dilerim." Fısıltı bir nefesten biraz daha fazlası, ama onun bunu duyduğunu biliyorum. Koşulları babamın tasarladığını ya da Scratch'in etkisiyle kendimi durduramayacak kadar uçtuğumu ya da kardeşimi ona zarar vereceğini düşündüğüm birinden koruduğumu söylemiyorum.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Doğuya bakan büyük pencerelerden dışarı bakıyorum ve Pace'in şu anda bizi gördüğünü, parmaklarımı saçlarında gezdirirken beni izlediğini, ikimizin de verdiği bir acıyı yatıştırmaya çalıştığını hayal ediyorum. Ağırlıksız bir uykuya dalmadan önceki son düşüncem, umarım beni uyandırmak için arar.

Yine de beni panik içinde farkındalığa iten bir telefon çağrısı değil.

Siren sesleri.

Bunu fark ettiğimde, kollarımı hâlâ uyumakta olan Verity'ye sararak nefes veriyorum. West End'in geceleri her zaman biraz daha kaotik olduğunu ve uzak siren seslerinin atmosferin bir parçası olduğunu fark ettim. Perilini'nin bölgesinde beni büyüleyen şeylerden biri de bu, West End'lilerin şehri hayatlarının bir parçası haline getirmeleri. Doğu Yakası'nda bu şekilde yapılmıyor. Mor Saray'ımız var, şehirden uzakta. Golden Row'da yaşarken bile yatak odalarımızdan hiç trafik sesi duymadık. Ancak burada, batı sokaklarının görüntü ve sesleri, çevreledikleri binalarla evlidir. Gürültülü ve sarsıcı, siren sesleri yükseliyor ama kendimi buna alışmış buluyorum.

Duymaya alışık *olmadığım* şey ise çatı katının kapısının aniden çarpılması.

Verity'yi sarsarak uyandırdı, ama beni neredeyse kanepeden itti, elim silah için kanepenin altına eğildi.

"Odana git," diye emrediyorum, sürgüyü çekerek. "Kapıyı kilitle. Dışarı çıkma-"

"Verity?" Remington Maddox'un panik içindeki sesinden önce kapıya bir kez daha vurulur. "Biziz, aç kapıyı!"

Ona attığım bakış, bunun emirlerimin ruhunu değiştirmeyeceğini kesin bir dille ifade ediyor ve şok olmuş bir kaş çatmayla itaat ederek yatak odasına koşuyor.

Kanepede terk edilmiş bir şekilde uzanırken telefonum

çalmaya başladı. Pace'in zil sesi.

Kapıya dönerek, Pace'in göreceğini bildiğim bir parmağımı kaldırıyorum. "Maddox?" Sesleniyorum. "Ne istiyorsun?" Remy'yi birkaç saat önce gördüm, bazı kardeşlik üyelerini spor salonunun arkasındaki kan torbalarının bulunduğu soğutuculu kamyona götürüyordu. Şu anda göründüğünden çok daha sakin görünüyordu.

"Aç şu lanet kapıyı!" diye bağırıyor.

Çığlıklar.

Vücudumdaki her içgüdüye karşı geliyor ama pencereye bir kez daha bakarak dişlerimi sıkıyorum ve kilidi açıyorum.

Kapıyı kırdığım anda hepsi içeri dalıyor, çığ gibi büyüyorlar. Önce Maddox, sonra Perilini, Ballsack ve bir asker olarak tanımaya başladığım DKS üyelerinden biri, Kaz.

Yanlarında kanlı bir Nick Bruin taşıyorlar.

"Kilitle!" Sy bağırıyor ama kimse beni beklemiyor. Kaz arkalarından kapıyı çarparak kapatıyor ve mandalı açıyor.

Sy'ın Nick'i yere atmasını donmuş bir şekilde izliyorum çünkü o onu *boğuyordu.* "Sen ne halt ediyorsun-

" Ama hayır.

Sy onu boğmuyor.

Bir yaraya basınç uyguluyor.

Aynı yara Nick'in gömleğini beline kadar koyu, yapışkan kanla kaplamıştı.

Telefonum yine kanepede çalıyor ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Kahretsin."

Sy ona, "Nicky, bizimle kal," diye bağırıyor ama Nick'in gözleri odaklanmamış ve bulanık, yüzü solgun.

Remy maraton koşmuş, ter ve kan içinde kalmış gibi görünüyor. Titreyen, kanla kaplı avuçlarına bakıyor ve gözleri dönmüş bir şekilde saçma sapan bir şeyler mırıldanıyor. "Kızıl ve siyah," diye soluk soluğa bağırıyor. "Yakut ve oniks. Nehir denize ulaşmıyordu."

Taş suratlı Ballsack bu saçmalığı tercüme etmek için yaklaşıyor. "Oakfield'ın kardeşi bir iniş sırasında kargaşaya neden oldu. Nick bir şarapnel parçası aldı sanırım."

Duyduğum siren seslerinin onlar için olup olmadığını merak ederek, giderek artan bir güvensizlikle etrafı inceliyorum. "Ve onu buraya sen mi getirdin?" Göğsümü kabartan bir öfkeyle soruyorum. "Hamile Prensesim yan odadayken mi? Ya seni aramaya gelirse?!"

Kaz başlar, "Dışarıda birkaç adamımız var-"

Ama Sy araya girdi, sesi keskin ve yırtıcıydı, "Lanet olası kardeşim burada ölüyor, bu yüzden lütfen hamile Prensesiniz hakkında çenenizi kapatır mısınız?! Burası bizim mülkümüz ve saklanacak bir yere ihtiyacımız var-"

"Aman Tanrım." Arkamı döndüğümde Verity'nin odasından çıktığını - mutsuzca- fark ediyorum. Yeşil gözleri hareketsiz Nick'e kilitlenmişti, yüzü neredeyse onunki kadar solgundu. "Aman Tanrım, o..."

Ballsack'in cevap vermeden önce çömelip kulağını Nick'in ağzına dayayarak kontrol etmesi Nick'in durumunun bir kanıtıdır. "Hâlâ nefes alıyor. Onu hastaneye götüremeyiz, çünkü-"

"Çünkü siz salakların yerel bir çatışmaya karışan silah kaçakçıları olduğu ortaya çıkacaktı," diyorum, kanepede hâlâ çalan telefonu görmezden gelerek. "Tanrım!

Tanrım..."

"Pauly ve Vinny yoldalar," diyor Remy başını sallayarak. "Onu iyileştirecektir. Onu her zaman daha iyi yapar."

Ona attığım bakış hiç de ince değil. Bu, Cuma Gecesi Hiddeti sırasında aldığı bir kesik değil. Kesici bir kadına ya da spor salonu doktoruna ihtiyacı yok. Tam bir cerrahi ekibe ihtiyacı var.

Keskin bir hava girişi oluyor ve ardından Verity bana doğru hızla yaklaşarak beni mutfağa doğru sürüklüyor. "Kurtar onu," diye tıslıyor.

Ona aval aval bakıyorum. "Neyle?!"

Bakışları sürekli arkamızda Nick'in yattığı yere kayıyor. "İnsanları hayatta tutuyorsun; yaptığın şey bu. Pace dedi ki-"

Telefon hala çalıyor.

"O bir King'in kardeşi," diye tıslıyorum. "Tanrı aşkına, o bir *Bruin*. Eğer dener ve başarısız olursam..." Başımı sallayarak, beni bekleyen sonuçları çok iyi hayal edebiliyorum. Kardeşlerimden biri olsaydı da aynı şey olurdu. "Bu bir savaş başlatacak. West End beni asla affetmeyecek."

Elini uzatıp göğsüme dokunduğunda yüzü düşüyor. "Daha önce... bana yaptıkların için üzgün olduğunu söylemiştin." Yeşil gözleri alev alev benimkilere bakıyor. "Üzgünsün çünkü sen boş değilsin Lex. Senin bir ruhun var. Ve... ve bir gün, o gece olanlar için seni affedebileceğim, çünkü içten içe, gerçekten sen olduğuna inanmıyorum." Yaklaştıkça yüzü sertleşiyor. "Ama Nick'in denemeden o yerde ölmesine izin verirsen, o zaman bunu asla affetmeyecek olan ben olacağım. O zaman belki de haklı olduğunu kanıtlarsın çünkü ruhu olan hiç kimse bunu yapamaz."

Yüzüne bakıyorum ve bundan gurur duymasam da, gözlerinde bizim için de aynı ıstıraplı, çaresiz ateşin olup olmadığını merak ediyorum. *Benim için*. "Onlar senin için aile," diye fark ediyorum.

Tereddüt etmeden, "Evet" diye cevaplıyor.

Omzumun üzerinden baktığımda Perilini'nin kardeşinin yanağına sert bir tokat attığını görüyorum.

Nick tepkisiz.

Bir küfür savurarak yemek masasındaki hamilelik ve beslenme kitapları yığınını taşımaya başlıyorum ve tezgahtan gözlüklerimi alıyorum. Parmaklarımı şıklatarak, "Onu masaya getir," diye sesleniyorum. "Sen," diyorum Kaz'a. "Birliğin en iyi dövüşçülerini ara ve alt kattaki güvenliği sağla." Onlar Nick'i kaldırırken, Sy'ın eli hâlâ şahdamarına dayanmış halde, ben başlıyorum

mutfak lavabosunda ellerimi ovuyordum. "Ballsy, banyoya git, bulabildiğin kadar havlu ve alkol getir. Ver."

"Buradayım," diyor, sesi net ve acil.

Kanepeyi gösteriyorum. "Şu telefona cevap ver. Hoparlörü aç."

Telefonu almak için acele eder ve alır almaz Pace'in soluk soluğa sesi duyulur. "Şimdi kapıdan çıkıyorum."

Daha sert fırçalıyorum. "O zaman içeri dön. Kırmızı çantama ihtiyacım olacak." Nick'in mutfak masasının üzerine serilmiş cansız bedenine bakarak, "Mavi olanı da," diye ekliyorum.

"Mavi, evet," diye atıldı Remy, Nick'in alnını okşayarak. "Duydun mu? Seni tekrar mavi yapacağız, Nicky."

Ballsy'ye gergin bir bakış atıyorum ama o sadece başını sallıyor, ağzı sert bir çizgiye oturmuş. Her yerde kan var, bu yüzden Verity telefonu daha yakın tuttuğunda Pace'e "Ayaktan pompayı da getir. Bir ton kana ihtiyacı olacak. Maddox! Bizimle misin?"

Ellerimi sıcak spreyin altında durulayarak arkama baktığımda Remy dikleşiyor, yumruklarını sıkıyor. "Ben buradayım. Ne yapabilirim ki?"

"Tüm o kan torbalarını nereye götürdüğümüzü hatırlıyor musun?" Hızlıca başını salladığını görmekten memnun olarak soruyorum. "Nick'inkini, Sy'ınkini, ailelerininkini ve üzerinde 'O tipi' yazan diğer her şeyi bul."

Ben daha ona mutfağa girmesi gerektiğini söylemeyi düşünemeden Remy mutfaktan fırlıyor.

Eninde sonunda öğrenecek.

Masaya geldiğimde Sy bana ters ters bakıyor. "Tanrı yardımcım olsun, eğer bana burada kardeşimle oturmak dışında bir şey yapmamı söylersen, o güzel dişlerini bu masaya geçiririm."

"Yarayı görmem gerek," diye açıklıyorum, Nick'in boynunda tuttuğu eline uzanarak. Göğsünün çıplak olduğu gerçeğinden yola çıkarak bir gömlek ve Sy'ın kendi gömleği olduğunu fark ediyorum.

Ama ona dokunduğumda Sy hırlıyor.

Lanet bir *ayı* ve her şey gibi.

Bunun saçmalığı bana çarptı ve "Düşesiniz daha önce hiç bir uzvunu yeniden taktı mı? Çünkü ben taktım." Sonunda bana baktığında, gözlerindeki korkuyu görüyorum. Bu her şeyi kapsayan bir panik ve ben bu anıların bombardımanına tutuluyorum.

Wicker sert bir kırbaçtan sonra başımda duruyordu.

Pace buzdaki kavgadan sonra Wicker'ın üzerinde duruyordu.

Wicker ve ben günlerce zindanın kapısının önünde oturup babamın Pace'i serbest bırakmasını bekledik.

"Kimsenin kardeşini kaybetmesine izin vermeyeceğim," diye söz vererek elini kompresin üzerinden çekiyorum. "Bırak ben deneyeyim."

Sy onu bırakmak ister gibi görünüyor ama elinin ona itaat etmesi uzun bir süre alıyor.

Yaptığında, kan fışkırıyor.

Hemen gömleği temiz bir havluyla değiştirip baskı uyguluyorum. "Pace? Hâlâ orada mısın?" Verity karşımda, telefon hâlâ elinde. Yaraya kısa bir bakış atmaktan fazlasını yapamamış olsa da yüzü asık ve gevşek.

"Sağlık odasında," diyor Pace.

Nick'in hareketsiz yüzünü inceledim. "Kara kutuyu da al."

Uzun bir duraklama oldu ve sonra Pace "Siktir" diye mırıldandı.

"Kara kutunun içinde ne var?" Verity soruyor, gözleri kocaman ve parlıyor.

Yalan söyleme zahmetine girmeyeceğimi bildiğim için Sy'a şöyle bir bakıyorum. "Resüsitasyon ekipmanı."

Ne olur ne olmaz.

~

Bir zamanlar insanları iyileştirebilmek için cerrah olmak istiyordum.

Yine de bunu hissetmeyeli uzun zaman oldu.

Hayal bir işe dönüştü, sonra iş bir hırsa dönüştü ve sonra hırs bir göreve dönüştü. Son birkaç yılda, bunu hak edenlerden çok etmeyenleri kestim ve bir noktada, bilgimin bir armağandan çok bir silah olmasına fazla aldırış etmemeye başladım.

Ama şu anda, cansız bir Bruin'in üzerine eğilmişken, çok tuhaf şeyler hissetmeye başlıyorum.

Sanki onu gerçekten kurtarmak istiyormuşum gibi.

Verity ya da West End beni affetmeyeceği için değil. Doğrusu, Nick Bruin'in hayatının değerli olduğuna inandığım için ya da her ne saçmalıksa ondan bile değil. Gerçek bir teşvik yok. Sözleşme yok. Para yok. Kapının diğer tarafında bunu talep eden bir baba yok.

Onun hayatını kurtarmak istiyorum çünkü yapabileceğimi kanıtlamak istiyorum.

On dakika boyunca yaraya baskı uygulamaktan, hayati değerlerini takip etmekten ve Verity'nin benim için eski bir gazete parçasına karaladığı ameliyat talimatını hazırlamaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Önce hayati bulgular ve kan nakli," diyorum ve yaraya hızlıca bir kez daha bakıyorum. Şahdamarında net bir kesik var. Ya evren bizim tarafımızda ya da Nick'in durumu düşündüğümden daha kötü, çünkü kanama yavaşladı. "Daha stabil hale geldikten sonra dikiş atacağım."

Neyse ki kapıya ilk vuran Pace olur. Kaşlarını çatarak içeri girer, kara gözleri önce Nick'in kanlı bedenine, sonra da volta atmayı bırakmayan Verity'ye dikilir.

Gözleri buluştuğu anda, o da buluşur.

Pace kırmızı ve mavi poşetleri ayaklarımın dibine bırakırken, "Haberiniz olsun," diyor, "bu sokaklar beş-oh kaynıyor."

Rory Livingston onun arkasından geliyor ve siyah kutuyu masanın ucuna bırakıyor. "Ayrıca, ön tarafa yerleştirdiğiniz on gösterişli dövüşçü çok yakında dikkat çekmeye başlayacak."

"Tut şunu," diyorum Sy'a, malzemelerimi almak için sabırsızlanıyorum. Elini benimkinin yerine koyup havluya baskı uyguladıktan sonra malzemeleri boşaltmaya başlıyorum ve soruyorum: "Maddox'un teşkilatta bağlantıları yok mu? Arayamaz mı?" diye soruyorum.

Sy bir kez bile volta atmadı, onun yerine geride durup kardeşine bakmayı tercih etti, yumrukları ritmik bir şekilde esniyor. Dizginleri elime aldığımdan beri bu kadar sakin ve sessiz olması biraz şaşırtıcı, sanki elimden gelenin en iyisini yapmam için bana alan açıyor.

Çok hafif bir tehdit gibi hissettiriyor.

"Dışarıdaki sıcaklığın kötü olduğunu düşünüyorsan, Forsyth Polis Departmanı tam anlamıyla bir lastik yangını," diye açıklıyor, gözleri Nick'in gevşek yüzünden hiç ayrılmadan. "O lanet olası federalin siki departmanın her deliğine gömülü."

"Bu yüzden onu hastaneye götüremedin." Verity'nin sorusu küçük, şok olmuş bir fısıltıyla ortaya çıkıyor ve ona baktığımda kül rengi olmuştu.

Baskı uygularken Sy'ın başparmağı Nick'in kanlı çenesini yavaşça okşuyor. "Yerel baskıyla başa çıkabiliriz ama federal müdahale her Kraliyet evinin sonu anlamına gelecektir." Sonunda başını kaldırıp herkesin bakışlarını yakaladı. "Bu Forsyth'in sonu demek olur."

Pace'in bakışlarını yakalamaya çalışıyorum ama Verity'ye kilitlenmiş durumda ve sanki kafasının üzerinde bir fırtına bulutu dolaşıyor, gözleri karanlık ve gölgeli. Tam olarak

Onlar için istediğim yeniden birleşme. Burada onunla bir ay kalmayı, sonra onu eve götürmeyi, Pace'le birlikte yatırmayı ve her şeyin yoluna girmesini beklemeyi planlamıştım.

Şimdi baykuş gözleri aniden yaşlarla dolup taşıyor ve Pace'inkilerle aradaki mesafeye kilitleniyor. "Haklıydın," diye soluk soluğa göğsünü tutuyor. "Bunların hepsi benim suçum. O ölecek çünkü Stella kayboldu ve o da kayboldu çünkü biri *beni* almak istedi."

Her kelimede sesi yükseliyor, histerisi kenarlara doğru akıyor ve Pace'in harekete geçmesi iyi bir şey çünkü onu sakinleştirmek için ayaktan pompaya çok fazla takıldım.

"Rosi, dur!" diye bağırıyor ve onu güçlü bir şekilde kucaklıyor. Omuzları bir hıçkırıkla çöküyor ve ikimizin birkaç saat önce kanepede aynı şeyi yaptığımızı hatırlıyorum.

Hormonları bu hafta aşırı yükseliyor olmalı.

Pace onun şakağına nazik sözler mırıldanıyor. "Neden kaybolduğunu bilmiyoruz. Hatalı olan bendim, tamam mı? Seni korkutmaya çalışıyordum çünkü gitmeni istemiyordum. Bu senin suçun değil, Stella'nın da değil. Anladın mı?" Aşağı uzanıp geniş bir avucunu Stella'nın karnının kabarıklığı üzerinde gezdirmesini kaçırmıyorum.

Şu anda mutfak masasında yaşanan duruma rağmen, bir yanım rahatlıyor. Bütün hafta dayanılmazdı ama kardeşim her zaman özür dilemeyecek kadar inatçı olmuştur.

Pompayı en yakın prize takıp "Pace" diye sesleniyorum. Bunu söylerken Perilini'nin hemen yanımda olduğunu görmezden gelerek kardeşimin gözlerinin içine bakıyorum ve "Onu yatağına götür. Bu stres ikisi için de iyi değil. Ona ihtiyacı olanı verin."

Pace onu daha yakına çekiyor, eli boynunun alt kısmına dolanıyor. "Emin misin?" Başımı salladığımda, içinden hafif bir ürperti geçerek nefes veriyor. "Onu yakaladım."

Onu yatak odasına götürüp kapıyı arkasından kapatıp kilitlerken bu beni olması gerekenden daha az rahatsız ediyor. Bunu asla gerçekten anlayamayacağım - onun içinde olmasının onu nasıl dengelediğini, yumuşak, uysal ve sakin yaptığını - ama bu ikisinin de ihtiyacı olan bir şey.

Ayrıca, dikkatini dağıtır, ki bu iyi bir şey.

Eğer Nick Bruin'i kurtaracaksam, tamamen odaklanmam gerekecek.

"O gece Remy ve benim için geldiğin zamanı hatırlıyor musun? Suyun içinde?" Masanın karşı tarafındaki bir sandalyede oturuyor. Masanın kenarına kadar çekilmişti ama Lavinia Lucia'nın yanağı masaya bastırılmış, ağzı Nick'in kulağına dayanmıştı. Gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmiş, gözyaşları hâlâ ara sıra şakağından aşağı süzülüyor. Parmaklarını birbirine dolamış, birleşmiş elleri Nick'in dövmeli karnının üzerinde duruyor. Birkaç saniyede bir, serbest bırakmayı reddettiği bir hıçkırıkla geriliyor. "Bizi bulacağını biliyordu Nick. Uçup gitmemize asla izin vermeyeceğini. Şimdi bize geri dönmeni istiyorum. Sesimi takip et, tamam mı?"

Sy sonunda volta atmaya başladı. Büyük pencerelerin önünde bir ileri bir geri yürüyor, gözleriyle yukarıdaki çatıları ve aşağıdaki sokakları tarıyor. "Hâlâ nefes alıyor mu?"

Ayrıca sürekli can sıkıcı sorular soruyor. "Evet," diye iç geçiriyorum ve bir sonraki dikişi atarken gözlerimi kısıyorum. Boynunun derisi tamamen yırtılmış durumda ama neyse ki atardamarın kendisi oldukça temiz bir yırtık. Masanın başındaki ambulatuvar pompa Nick'in damarlarına yedinci ünite kanı veriyor.

Remy yerin ortasında bağdaş kurmuş, başı ellerinin arasında oturuyor.

En azından sessiz.

Uzun bir süre bu şekilde çalışıyorum, Düşes'in yumuşak, hafif sesi pompanın uğultusuna ve kan basıncı monitörünün bip sesine arka planda bir mantra gibi eşlik ediyor. Ballsy alt kattaki bir dolaptan paslı, eski bir davlumbaz lambası çıkardı ve tüm bunların ne kadar daha steril olabileceğini düşünmek bana acı veriyor.

Bir dikiş daha atarken -zor kısmı neredeyse bitti- nabzının nasıl attığını görmek için monitöre bakıyorum.

Nick Bruin'in mavi gözleri bana bakıyor.

Onun boş bakışları karşısında sadece bir anlığına donup kalıyorum ve sonra işime geri dönüyorum. "Çatışma sırasında çok kötü bir şarapnel parçası aldın," diye açıklıyorum, sesimi alçak ve gerçekçi tutarak. "Şu anda şahdamarındaki deliği dikiyorum. Kıpırdamadan durmanı istiyorum. Konuşma."

Ancak o zaman diğerleri sadece konuşmuş olmak için konuşmadığımı anlıyorlar.

o.

Aynı anda pek çok şey olur. Düşes sandalyesinden sıçradı.

Bacaklar yere çarpıyor. Sy bize doğru koşuyor. Remy ayağa fırladı.

"Nick?" Lavinia onun elini sıkarak ağlıyor.

Sy hem kusmak hem de bir şeyi yumruklamak istiyor gibi görünüyor ve hangisinin daha büyük bir dürtü olduğunu söylemek çok zor. "Uyanık mı? Bilinci yerindeyken bunu mu yapıyorsun?!"

"Lütfen," diye homurdandım, terin alnıma sıçradığını hissederek, "sakin ol.

Bu benim yaptığım hassas bir iş."

"Oh, Tanrım." Lavinia birleşen ellerini dudaklarına götürerek adamın mürekkepli parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Acıyor mu? *Onu incitiyor* musun?"

Onu kurtarıyorum, geri dönmek istiyorum. Ama yapamıyorum.

Nick'in gözleri benimkilerle kesişiyor ve gözlerindeki emri anlamak için kelimelere bile ihtiyacım yok. "Evet, bu çok acıtıyor." diyorlardı. Ve ayrıca "Devam et." diyorlardı.

Bruin çok kan kaybetti. Ailesinden gelen tüm üniteleri aldı - Sy'ın babasıyla kan paylaşmadıklarını söyleyemeyiz - artı birkaç başka bağış daha. Bu kadar kan kaybı her türlü beyin hasarına neden olabilir. Ben de ona sorular sormaya başladım. "Bugünün tarihi dokuz Temmuz. Evet için bir kez, hayır için iki kez göz kırp."

Bir kez göz kırpıyor.

"Eskiden Rufus Ashby için çalışırdın."

İki göz kırptı.

"Daniel Payne için çalışıyordun."

Bir göz kırpma.

Düşes bir sonrakini alır ve acı çeken bir ifadeyle ona doğru eğilir. "Babamın köpeği, içeri girdiğiniz gece..." Yutkunuyor. "Adı Angus."

İki kez yanıp sönüyor.

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyor.

Ama ısrar etmeye devam ediyorum. "Forsyth Belediye Başkanı Kenneth Strong. Başparmak yukarı ya da aşağı." Bruin yavaşça Lavinia'nın can simidi gibi tutmadığı elini kaldırıyor ve başparmağını yukarı kaldırıyor. "Aktif silah ateşinden korunmak konusunda berbatsın." diye sormadan önce ona bakıyorum.

Nick bir parmağını kaldırır, ama bu başparmağı değildir.

Terslendiğim için dudaklarım seğiriyor. İyi gibi görünüyor, ben de ailesinin acı dolu kıkırdamalarını duymazdan gelerek ona ne yaptığımı anlatıyorum. "Şimdi son dikişi atıyorum, sonra boynunu kapatacağım. Burada bir cerrah tanıyorum.

Northridge'de iyi tesisleri var. Sabah onu arayıp seni birkaç günlüğüne alıp alamayacağını soracağım-"

"Sikerim böyle işi," diyor Remy. Üzerindeki kanı hiç yıkamamıştı ve şu anda dirseğinden parmak uçlarına, gömleğinin ön kısmına kadar kana bulanmış durumdaydı. "Nicky West End'de kalıyor. Bizimle birlikte. DKS ile." "Seninle." diye eklemek için ben başımı kaldırıp bakışlarını yakalayana kadar bekliyor.

Durup Bruin'e bakıyorum. Halsiz görünüyor ama gözlerindeki yaşam kıvılcımı sönmemiş. Yine de merak ediyorum, "Neden?" Bu adamın boynuna bakıyorum. Yanlış bir hareketle her şeyi bitirebilirim. Bruin gibi bir mirasın hayatı için neden bana güveniyorsun?

Remy bana sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi bakıyor ve sonra tüm malzemelerimin ortalığa saçıldığı tezgâhı işaret ediyor. "Çünkü mavi çanta sende."

Bakışlarını takip ediyorum, kafam karışık ama garip bir şekilde değil. Mavi çantada kalp monitörü, oksijen ölçer ve teşhis cihazları gibi şeyler var. Bu malzemeler sadece birinin nefes almasını sağlamak için değil. Bunlar zindana getirmeye zahmet etmeyeceğim türden şeyler.

"Çünkü onu kurtardınız," diye sözlerini tamamlıyor Düşes, bakışlarımı kendi bakışlarına çekerek.

Sy yatak odasına doğru başını sallıyor ve ekliyor: "Çünkü o bizim ailemiz ve siz de onun ailesisiniz." Çenesini eğerek sert bir şekilde başını sallıyor. "Aile güvendiğimiz tek şeydir."

Derin bir nefes alarak başka bir dikiş setine ve bir paket gazlı beze uzanıyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum, bu işi bitirmeye hazırlanıyorum. Dükler hakkında anlayabildiğim bir şey varsa, o da budur. "Evet, tamam."

~

ŞAFAK, West End'in üzerinde yavaşça sızan bir delik gibi kanıyor, gökyüzü siyahtan turuncuya doğru akıyor. Dışarıda havada ekşi bir nem var, sis yaza karışıyor ve sokaklar sabahın erken saatlerinde seferlerine başlayan otobüslerle hızlanıyor. Köşedeki dükkâna doğru caddeyi geçerken bir tanesini atlatıyorum ve nefes alarak içeri giriyorum. Saat altı buçukta bile klima son ses çalışıyor ve arka dondurucuyu açarken boynuma yapışan yapışkan terin buharlaştığını hissediyorum.

Tezgâha ulaşıp naneli çikolatalı dondurma kutusunu kasiyere doğru kaydırırken cüzdanımı unuttuğumu fark ediyorum.

"Endişelenmeyin," diyor kasanın arkasındaki bitkin adam. Pencereden dışarıyı işaret ediyor. "Bu sabah sokaklarda konuşulanlara göre, ziyarete gelen Prens'e bugün Kraliyet ailesi gibi davranılacakmış." Dondurma bardağını geri kaydırıyor ve beyaz tişörtümün üzerindeki kan lekesine bakıyor. "Galip gelene, dostum."

Bu yüzden tuhaf bir kafa karışıklığıyla West End sokaklarına geri dönüp eski gazete binasına doğru ilerliyorum. Yirmi dört saattir uyumadım, ama bu beni yorgunluktan daha fazla yıpratıyor.

Royal Ink'e döndüğümde Ballsack, Remy ve Pace kapının hemen dışında bekliyor ve kalın bir esrarı paylaşıyorlar. "Onu buldum," diyor Pace, bana esrarı uzatmadan önce kısa bir süre tereddüt ediyor. "Oakfield Güney Yakası sınırındaki bir binada saklanıyor."

Künt sigarayı şaşkınlıkla alıyorum, bir nefes çekmeden önce parlayan kiraza uzun uzun bakıyorum. Ciğerlerimi yakan bir ateş gibi geliyor. Hoşuma gittiğinden emin değilim.

"Şimdi mi gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Seni bekliyorduk," diye açıklıyor Pace, başını kapıya doğru eğerek. "Uyuyor olması gerekiyordu ama..."

"Onu yalnız bırakmak istemedin," diyorum, anlayarak. Yalnız olmazdı. Sy, Lavinia ve Rory muhtemelen onunla birlikte yukarıdadır. Ama hiçbiri onun prensi değil. Yoğuşmadan vıcık vıcık olmuş kâğıt torbayı düzeltiyorum ve esrarı Maddox'a uzatıyorum. "Desteğe ihtiyacın olursa beni ara."

Pace başını sallar ve üçü birlikte ara sokakta kaybolurlar - gökdelen büyüklüğünde bir kini olan bir Dük, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir asker ve Forsyth'in şimdiye kadar gördüğü en yetenekli işkencecilerden biri.

Brice Oakfield'ı acı dolu bir dünya bekliyor.

Çatı katına ulaştığımda, girişte duraklıyorum ve önümdeki manzara karşısında ağzım açık kalıyor. "Onu yerinden oynatmamalıydın!" diye çıkışıyorum ama tek aldığım yanıt Lavinia Lucia'nın Nick'e yaklaşırken çıkardığı sinirli homurtular oluyor.

Nick, kanepeye taşındı.

Kanepe, görünüşe göre yatağa dönüşüyor. Neden kimse *bana* bunu söylemedi?

Sinirli ama gayretli bir şekilde serumu ve monitörleri kontrol ediyor, masadan yatağa taşınırken önemli bir şeyi itip kakmadıklarından emin oluyorum.

Kanepede. Sy ve Lavinia onun uyuyan bedenine destek olurlar, hepsi yarı çıplaktır ve Düklerinin henüz ormandan çıkmadığını düşünürsek fazlasıyla rahattırlar.

Keşke onu Northridge'deki cerraha teslim etmeme izin verselerdi.

Neyse ki her şey yerli yerinde görünüyor, ben de onları kendi hallerine bırakıp dondurmayı dondurucuya tıkıyorum. Dondurmayı sadece Verity'ye söz verdiğim için almadım. Satın aldım çünkü zaman kazanıyordum. Son yirmi dört saatte yaşananlar, hayatın kısa olduğunu ve başka bir fırsat umarak oyalanamayacağımızı her zamankinden daha fazla kanıtladı.

Sehpadan kağıt yığınını alıp yatak odasına götürüyorum ve Verity'yi yastıklara yaslanmış, karnının kıvrımına bir kitap sıkıştırmış halde buluyorum.

"Hey, dönmüşsün," diyor kitabı bir kenara bırakarak. "Pace burada beklememi söyledi."

"Onu ön tarafta gördüm. Dondurma buzlukta," diye selamlıyorum. "Biraz ister misin?"

Burnu kırışıyor. "Her ne kadar evet demek istesem de, sanırım şimdi yersem bütün gün midem ekşiyecek." Ayakkabılarımı tekmelememi ve gömleğimin alt kısmını çekiştirmemi izliyor. "Burada mı uyuyorsun?"

"Fazla seçeneğim olduğundan emin değilim," düğmelerimi açıp omuz silkiyorum ve altımdaki beyaz atleti çıkarıyorum, "yatağımda bir sürü Dük uyuyor."

"Bir hafiye."

"Ha?" Pantolonumu çözdüm ve yere düşmesine izin verdim. Evet, oyalanıyorum.

"Bir grup ayıya hafiye denir," diyor, gözleri bacaklarımdan şifonyerin üzerine bıraktığım kâğıt yığınına kayıyor. "Bütün bunlar da ne?"

Gözlerim ona takılıyor, geriliyor. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Daireye ilk geldiğimde onları görmek beni şaşırtmıştı. Birisi -sanırım Düşes- makaleleri toplayıp duvara yapıştırmaya başlamıştı. Seri katillere duyulan hastalıklı merak yeni bir şey değil ve Royal Gazette'nin Forsyth Carver hakkındaki belgeleri de eksiksizdi. Sadece sizin geçmişiniz, sizin hikayeniz, bir yenilik olarak duvara yapıştırıldığında farklı hissettiriyor.

East End'de geçmişimizi sergilemeyiz. Bu kayıtlar mühürlüdür, sadece Baba tarafından aşağılık olduğumuzu hatırlatmak ve üzerimizde kontrol kurma ihtiyacını doğrulamak için ortaya çıkarılır. Kanımız-genetiğimiz-

Hiçbiri benimkinden daha aşağı değildi ve onları cezalandırarak boyun eğdirebileceğini düşünüyor gibiydi.

West End'de baş başa geçirdiğimiz zaman bizi birbirimize yakınlaştırdı ve Verity'nin Prensi hakkındaki gerçeği öğrenmesinin zamanı geldi.

"Forsyth Carver Karısını ve Kendisini Öldürdü, Cesetlerin Arasında Çocuk Bulundu" şeklinde büyük ve kalın bir başlık taşıyan en üstteki gazeteyi alıyorum. Alnının hoşnutsuzlukla çatıldığını görerek gazeteyi ona uzatıyorum ve saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyorum.

"İki yaşındaydım," diye başlıyorum. "Tek hatırladığım kan, yanıp sönen ışıklar ve bir polis rozetinin silik bir anısı, ama bunun sahte olmadığından emin olamıyorum. En gerçek hissettiren şey daha çok... bir his," elimi göğsümün üzerine koyuyorum, "koparılmak gibi. Bir bağın kesilmesi gibi."

"Sen mi?" diyor, her şey yerli yerine oturuyor. Ayağa kalkıyor, yüzü şok içinde gevşiyor. "Burada bahsettikleri bebek *sen misin?* Carver'ın çocuğu?"

Başımı salladım ve ayrı bir dosya çıkardım. Onu zindana kilitledikten sonra babamın eşyaları arasında bulmuştum. Yıpranmış ve polis, federal ajanlar ve psikologlardan gelen resmi görünümlü kağıtlarla doldurulmuş. İçinde bir psikopatın özelliklerini sıralayan bir profil ve tanıdık bir yazıyla yazılmış notlar var. Babamın defterlerinden listeler. Tarihler. Zaman çizelgeleri. Rufus yıllardır onu izliyordu. Onu Forsyth'in kızlarını avlarken izliyordu, sadece ilgisini çektiği için değil, başından beri kim olduğunu bildiği için.

İsteksizce açıklıyorum: "Biyolojik babam bir Prens'ti. Kayda değer biri değildi ama bu pozisyonu hak etmesine yetecek kadar güvenilirlik sağlayan zayıf bir çizgiydi. Babam -Rufus- her ne kadar kan bağından bahsetse de, Prensleri seçerken asıl önceliği asla bu değildir. Ona göre önemli olan tek şey Ashby mirasıdır." Bu dosyanın içine *tıkıştırılmış bulmacanın -benim bulmacamın-* parçalarını tutarken tiksinti ve merakın tuhaf bir bileşimini hissediyorum. "Babam onda eşsiz bir şey görmüş olmalı. Bu onun yeteneği, biliyorsun. Bir kusuru görme ve onu geliştirme yeteneği. Onu beslemek. Wicker'ın mirasının değeri. Pace'in paranoyası ve reddedilme korkusu. Benim tarafsızlığım ve hassasiyetim - ki bunların kalıtsal olduğunu biliyoruz." Başımı sallıyorum. "Ashby'nin ailemin ölümünden günler sonra beni evlat edinmek için orada olması tesadüf değildi. Her seferinde bir uyumsuz olmak üzere kendi ailesini kurma fırsatını bekliyordu ve Carver cinayet işleyip intihar ettiğinde bu ona fırsat verdi."

"Sen uyumsuz değilsin," diyor, gözlerimi tutmak için başını eğerek. "Ve sen de kopuk değilsin." Dosyaya uzanıyor, yavaşça elimden çekip alıyor. "Seni ve kardeşlerini bir arada tutan tutkal sensin."

"Bu tartışılır, Prenses." Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Zindanda yaptıklarım, sana yaptıklarım... bunlar benim için göz kırpmak kadar içgüdüsel şeylerdi."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Bu şeyler sana bir deli tarafından öğretilmiş." Beni kendine doğru çekiyor, ikimizi de yatağın ortasına taşıyor, birbirimize bakacak şekilde uzanıyoruz, aramızda onun yuvarlak karnından başka bir şey yok. "Sen iyi bir adamsın Lex, damarlarında dolaşan kana rağmen."

Parmak uçlarını yüzümde hissettiğimde gözlerim dalgalanıyor. "Bunu bilemezsin."

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, gözünü kırpmadan beni izliyor. "Biliyorum, çünkü damarlarımda dolaşan kan o deliye ait. Eğer sen kaybolduysan, ben de kayboldum." Dudaklarıma dokunuyor. "Wicker ve Pace de öyle. Peki ya bu bebek? Daha ilk nefesini almadan mahvoldu." Ağzıma bakıyor, gözleri parlıyor. "Bana onun iyi bir şeyden yaratıldığını söyleyen sendin -bu sadece benimle Wick arasındaki bir bağlantı parıltısı olsa bile. Buna inanıyorum Lex. İnanmak zorundayım." Elimi kaldırıyor ve karnının üzerinde düzleştiriyor. "Hepinizin benim hakkımda ne hissettiğinden emin olamadığım zamanlar oluyor -hayatlarınızı altüst ettiğim için benden hâlâ nefret edip etmediğinizden- ama bu bebeği sevdiğinizden hiç şüphem yok ve onun da bunu hissettiğine inanmak zorundayım."

Ona uzanıyorum -bebeğe değil, Verity'ye- sırtını göğsüme yaslamak için onu çeviriyorum. "Senden nefret etmiyorum, Verity. Yakınından bile geçmiyorum," diye fısıldıyorum kulağına ama ne hissettiğimi ifade edemiyorum. Yorgunum ama sonsuz bir kargaşanın içinde sıkışıp kalmış hayatlarımızın belirsizliği yüzünden hamım. Şiddet ve ölüm. Yaratılış ve acı. Serbest kalmakla tehdit eden vahşi bir hayvan gibi göğsümü tırmalıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, parmakları parmak eklemlerimdeki ince tüyleri okşuyor.

"Seni ve çocuğumuzu her zaman koruyacağım anlamına geliyor. Doğuda ve batıda ailene göz kulak olacağım." Yüzeye yakın duyguları yutuyorum. "Sadece bana her zaman burada olacağına söz ver. Götürülmeyeceğine, koparılmayacağına, tıpkı bir..."

Seğiriyor. "İp gibi mi?"

"Evet." Sözcükler nefes nefese ortaya çıkıyor, ona bağlanmak için duyduğum ani bir dürtü beni bir ihtiyaç girdabında tüketiyor. Elimi kalçasından aşağıya, bol elbisenin eteklerine doğru gezdiriyorum ve altında pamuklu külotu bularak yukarı itiyorum. "Beni içeri al, Verity," diyorum ona, şortumun kapağına uzanarak. Sikim sertleşmiş, zonkluyor, ucu kayganlaşmıştı. Çaresiz, külotunu kenara itiyorum ve amına doğru dürtüyorum, neredeyse içeri kayıyorum. "Islaksın," diyorum ona, bunun sadece kendi arzusundan kaynaklanamayacak kadar fazla olduğunu bilerek. "O senin içinde miydi?"

"O gitmeden önce," diyor, nefesi kesilmiş bir halde bana doğru eğilerek. "Beni doldurdu ve seni beklememi söyledi."

Nefes verirken, sıcak bir kucaklama gibi içime gömüldüm, kardeşimin neye ihtiyacım olduğunu benden önce bildiğini anladım. Artık savaşamayacak kadar yorgundum. Onunla savaşmak için. İçimde hissettiğim karanlıkla saldırmak için.

Kan, stres ve korkudan sonra *buna* ihtiyacım

vardı. Bir bağa.

Ayağa kalkıp içine giriyorum, gidebildiğim kadar derine dalıyorum - onun beni alabileceği kadar derine. Parmakları çarşaflara kıvrılıyor, nefesi sıcak, hızlı patlamalar halinde geliyor. Elimi bacaklarının arasına atıyorum ve onu gevşeteceğini bildiğim noktayı bulup parmaklarımı uçucu sinirlerin üzerinde gezdiriyorum.

"Tam orası," diye ağlıyor, ben onu yavaşça becerirken yüzü yastığa gömülüyor, bunu sürdürebildiğim kadar uzatıyorum. "Durma, Lagan. Durma."

"Asla," diyorum ona, ciddi olduğumu fark ederek. Bu kadının gitmesine *asla* izin vermeyeceğim.

8

Wicker

Şarkının akorları arasında koşarken yay elimde iyi hissettiriyor. Bu Çalmayalı haftalar oldu. Genelde performanslarım babam tarafından ayarlanan planlı, gösterişli etkinliklerdir -genellikle de unutmayı tercih ettiğim gecelerin habercisidir. Eğer öyle değilse, Michael'ın mezarı başında geçirdiğim kasvetli saatlerdir. Nadiren kendim için çalıyorum ve bu bile tam olarak eğlence için değil.

Şımartıcı ama eğlenceli değil.

Keşmir'in yaylı çalgılar bölümünü öyle bir tempoyla çalıyorum ki alnım terden boncuk boncuk oluyor. Bunu sadece çello için uyarladım ve odanın diğer ucundaki babamın yüzündeki ifadeye bakılırsa pek etkilenmemiş.

Güzel.

Yayı ve parmaklarımı rezonansı söndürmek için kullanarak dramatik bir süslemeyle bitiriyorum. Ardından gelen sessizlikle küçük taş oda neredeyse titreşiyor.

Çellomu sehpanın üzerine koyup ayağa kalkıyorum ve arka duvara dayalı çalışma masasına doğru yürüyorum. Düzinelerce keskin nesneden birine uzanmıyorum. Onun yerine, babamın koleksiyonundan aldığım pahalı şişeden kendime bir bardak dolduruyorum ve ardından kaseyle kaşığı alıyorum.

İkisini de sandalyeme taşırken, "Bu çok garip. Altmış yıllık bir viskinin muzlu pudingle bu kadar iyi eşleşeceğini hiç düşünmemiştim."

Babam hücresinin parmaklıklarının arkasından bana bakıyor. Buraya her geldiğimde daha küçük görünüyor, her geçen gün üzerindeki ağırlık azalıyor. Tüm bu rezilliğe rağmen, kendini beğenmişlik maskesini hiç düşürmüyor. Karyolasının kenarına tünemiş, duruşu son derece düzgün, Lex'in giymesi için verdiği önlük iskeletinden sarkıyor.

Son olarak, "Eğleniyor musun?" diye soruyor.

Soluk sarı pudingden kaşığıma bir topak alıp kurabiyeden de biraz aldığıma emin olduktan sonra omuz silkiyorum. "Bu benim ilk tercihim değil ama burada oturup sana bakıcılık yapmam gerekiyorsa, acıma biraz da zevk katabilirim." Bir kaşık dolusu tatlıyı yutuyorum ve inliyorum. "*Lanet olsun*, bu Batı Yakası kadınları yemek yapmayı biliyor."

İtiraf etmeliyim ki Pace, 237 krizinde Lex'e yardım etmek için oraya koştuğunda bundan hiç memnun olmadım. Üst düzey PNZ'ler üst kattaki işleri yürütebilir, inşaatın son aşamalarını denetleyebilir ve güvenliği sıkı tutabilir, ancak Baba ve Danner ile yalnızca *biz ilgilenebiliriz.*

Kediler uzaktaysa fareler oynar diye düşündüm ve işte burada çellomla klasik rock çalıyor, babamın viskisini içiyor ve Verity'nin annesinin Scratch'le dantel gibi işlediği muzlu pudingin tadını çıkarıyorum.

"Ne yaptığınızın farkındayım, biliyorsunuz."

"O ne, ihtiyar?" Serçe parmağımı krem şantiye daldırıp yalıyorum.

"Beni ölesiye kızdırabileceğini sanıyorsun." Sesi donuk, sıkılmış. "İyi çaba, ama ikimiz de biliyoruz ki bunu yapmak için Led Zeppelin ve viskimi çalmaktan daha fazlası gerekecek."

"Doğru," diye itiraf ediyorum. Babamın Avusturya'dan aldığı kesme kristal bardağı elime alıp içindeki kahverengi sıvıya bakıyorum. "Ama Lex bana şu anda daha fazla kan kaybedemeyeceğini söyledi, o yüzden elimdeki en iyi şey bu." Likörü kokluyorum, tıpkı bana öğrettiği gibi zengin kokusunu içime çekiyorum ve ölçülü bir yudum alıyorum.

"Peki neden evde tek başına bırakılıp, senin deyiminle, bana bakıcılık yapan sendin?" Dudakları kıvrılıyor. "Kardeşlerin ve kız kardeşin nerede? Önemli bir şey mi yapıyorlar? Lex'in zekâsını gerektiren bir şey mi? Pace'in analitik inatçılık becerisini? Kızımın soyağacı mı?"

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu perili köşkün sessizliğinde tek başıma bırakıldığım için biraz sinirliyim. Koşmamın, hokey oynamamın, lakros yapmamın, gizli geçitlerde sürünmemin bir nedeni var. Sürekli hareket halindeyim. Konuşuyorum. Sikişiyorum. Ne gerekiyorsa yapıyorum.

Sessizlik-durgunluk- şeytanların yüzeye çok yaklaşmasına izin verir.

Ama buraya gelmek için çok daha iyi bir sebebim var. Kendime ait cevaplar istiyorum. Kardeşlerimi ya da Verity'yi içermeyen cevaplar.

"Belki de benim fevriliğimle bu işi sonsuza dek bitireceğimi düşündüler. Tacizci bir pisliği etrafımızda tutarak hepimizin acısına son vereceğimi. Ama," bardağın son damlasının tadını çıkararak bardağı boşaltıyorum, "burada ve yalnız olduğumuza göre, neden bazı sorularıma cevap vermiyorsun?"

Gözünü bile kırpmıyor. "Hangileri?"

Cevap vermeden önce ceketimi silkip Pace'in kamerasının her hareketimizi ve her sözümüzü kaydettiği köşeye doğru yürüyorum. Ceketimi lensin üzerinden kaldırıp cihazı kapatıyorum. Hareket sansürlü ve kaydı durdurmalı. Bu an Rufus'la benim aramda. Başka kimse yok.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona bakıyorum ve daha önce hiç cesaret edemediğim bir soru soruyorum. "Bunu neden yaptın?"

"*O* mu?" Dudakları geri çekildi, dişleri ortaya çıktı. "Cevap vermemi istiyorsan daha açık konuşmalısın Whitaker."

Yutkunuyorum, söylememi istediği kelimelerden nefret ediyorum ama bu oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum. *Kısasa kısas.*

"Neden beni Mayfield'da sattın?"

Soru karşısında gözleri parlıyor, bana sordurmanın verdiği sapkın zevkle. "Oh, ama nasıl yapamazdım? Sen enfes bir çocuktun. Porselen tenin, keskin elmacık kemiklerin ve o kalın, dolgun dudakların. Böyle bir vücut..." Bakışları beni tepeden tırnağa içine alıyor. "Bazı çocuklar güzel yaratılır ve sonra sıradanlığa yerleşmeden önce çirkin bir dönemden geçerler. Sen öyle değilsin. Senin güzelliğin başından beri belliydi. Aşkın. Bir *elmas*." O konuşurken boğazımın arkasındaki safra yükseliyor ve ben onu geri çekerek saçmalamasına izin veriyorum. "Karbonun en güçlü mücevherleri yarattığı o özel an. Bakması güzel. Dokunmak için. Eşsiz. Herkes koluna asmak ya da vücudunu süslemek için bir tane ister. Ve tüm bunlardan dolayı, değeriniz sadece zaman içinde artar."

Açıklaması yankı uyandırıyor; her kelimesinde gerçeği hissediyorum ama bir şeyler eksik. Öyle olmalı. "Bunun babamın kim olduğu yüzünden olmadığını mı söylüyorsun? Yaşayan tek Baron mirasının ben olduğum gerçeği mi? Bir gün çok fazla güce sahip olacağımdan korkmadığınız için beni ucuz mallarınızdan biri haline getirmeye karar vermediniz mi?"

"Bu beni tatmin etmemiş gibi davranmayacağım. Forsyth'in gölgelerinin varisi, bu kadar açıkta ve *el altında*?" Boğazından yırtık pırtık, kötü niyetli bir kahkaha kopuyor. "Keşke büyükbaban senin nasıl

Onların ilgisinin sıcaklığı altında çiçek açtı, tüm yaprakların onlar için *bir gül gibi* yayıldı. Clive'ın mezarında tekrar tekrar yuvarlandığını hayal etmek hoşuma g i d i y o r d u ." İnce, zarif bir elini kaldırarak yuvarlanma hareketi yapıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben çiçek açmıyordum, seni kibirli pislik. Dayanıyordum."

"Ve sana yakışan tüm güç buydu," diye devam ediyor, gözleri parlayarak. "Açgözlü Forsyth sosyetesi, kraliyet mensubu olmayanlar, ellerini senden zar zor uzak tutabildi. Sarayımın duvarları arasında büyümüş, en iyi yatılı okullarda okumuş, PNZ'de liderlik yapmış biri olarak..." Kaşlarını kaldırarak b a k ı y o r . "Aristokrasinin bu şehirdeki sıradan insanlar için ne kadar çekici olduğunu takdir edebileceğinizi sanmıyorum. Bir birliktelik için her şeyi yaparlar - bir parça Kraliyet - ve Mayfield bunu sağlıyor."

"Beni çay ve bisküvi için satmadınız," diye çıkışıyorum. "Beni çocukken kadınlara ve erkeklere zevkleri için sattınız."

"Ve sen onlara istediklerini vermekte her zaman çok iyiydin." Başını eğip beni inceliyor. "Bu da bana biraz fazla itiraz ettiğini düşündürüyor, değil mi?"

Mide bulantısı öfkeye dönüşüyor ve parmaklıklara tutunarak hücreye çarpıyorum. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi! Herhangi bir ihlal, herhangi bir şikayet ya da meydan okuma, Lex ve Pace'e verilen cezalarla karşılandı!" Göğsümde bir öfke gümbürtüsü yükseliyor. "Benim senin gönüllü kurbanın olduğuma inanarak kendini kandırma; *herhangi* birimiz senin istediğin şeyi yapmak istedik. Tek istediğimiz birbirimizi korumaktı."

Yüz hatlarını keskinleştiren bir zevkle öne doğru atılıyor. "İşte bu yüzden zayıfsın Whitaker. Kendini korumak bir Kraliyet mensubu için her zaman en yüksek nitelik olmalıdır ama sen şımarık bir velet olmana rağmen kardeşlerini her zaman kendinden önce tuttun." Gözleri küçük yarıklara kadar daraldı. "Baron Kral karanlık tahta çıktığında seni bu yüzden teslim etti. Bunu hissetti. Bu yüzden kardeşlerinden birinin tohumunu kızıma ekecek kişi olmasını umuyordum." Karyoladan kalkıp bana doğru yürüyor, söylenmeye devam ediyor. "Yaratılış süreciyle her adımda mücadele ettin. Bu dünyaya bir varis getirmenin ne demek olduğunu, East End için ne anlama geldiğini anlamıyorsun. Bu yüzden beni bu kafese kilitlemek aptallık ve krallığım için sonun başlangıcı." Her kelimeden zehir fışkırıyor. "Sen krallığım için bir iğrençliksin. Bir piçsin. Karışık kan ve aldatmacadan yaratılmış istenmeyen bir yetim. Sende yok

Baba olmak şöyle dursun, lider olmak için bile ne gerekiyor. Sen *hizmet etmek* için yaratılmışsın. Bir fahişe olarak. Kaba biri olarak. Bir araç olarak. Başka bir şey değil."

Babamın monologdan daha çok sevdiği bir şey yoktur, ancak kibrinin onun çöküşü olacağını her zaman biliyordum. Bir kafese kapatılmış, bir deri bir kemik kalmış ve solup gitmiş olsa bile, hala sözlerinin bir ağırlığı olduğunu düşünüyor.

O haklı.

Sözlerinin bir ağırlığı var.

Ama ben onun düşündüğü kadar zayıf değilim.

Kolumu hücrenin içine sokuyorum ve onu gömleğinden tutup parmaklıklara doğru çekiyorum. Parmaklıklara çarpıyor, cebimden çıkardığım sustalıyı görünce gözleri açılıyor. Kolu itiyorum, dramatik klik sesi keskin uçlu bıçağı ortaya çıkarıyor.

"Whitaker," diye uyarır, gözlerinin önünden ölümün geçtiğine hiç şüphe yoktur. "Lex ne derdi?"

"Anlayacaktır," diye hırlıyorum.

"Demek sen olacaksın, öyle mi?" Babam kıkırdıyor, sesi neredeyse ürpertici. "Çünkü beni kim öldürürse tacı o alır, biliyorsun. Gerçekten PNZ'nin *seni* takip edeceğini düşünüyor musun?" Mırıldanarak bakışlarıma kilitlendi, "Senin gerçekte kim olduğunu anlamaları ne kadar sürer? Bu sarayda bir Baron mirasına asla tahammül edemezler. Kafesin o tarafındayken isyanların hepsi eğlencelidir. Acaba burada kardeşlerinle nasıl geçineceksin? Prensesinle?" Sırıtıyor. "Oğlunuz?"

Önlüğünün üst kısmını yukarı çekerek göğsünün sert düzlemini ortaya çıkarıyorum ve sustalının ucunu göğsüne bastırıyorum. "Hiçbir zaman baba olmak istemememin tek nedeni senin gibi bir şey olmak istememdi," diyorum, etine açtığım kesikten ilk kan damlaları dökülürken. "Ama bunun nedeni baba olmak hakkında hiçbir şey bilmemen. Gerekli özelliklere sahip olmayabilirim ama üçümüz birlikte senden çok daha iyisini yapabiliriz."

Bıçağı dişlerini gıcırdatarak alıyor, alev alev yanan bakışları benimkiler kadar amansız. "Şaşırtıcı bir şekilde öz babana benziyorsun," diye hırlıyor, bıçağı indirirken gözlerinde acı var. "O da çocuğundan nefret eden bir Kraliyet başarısızıydı."

Bıçağı merkeze yakın bir yerde biraz daha derine sokuyorum. "Sanırım babalarımın ortak bir noktası var."

Göğsünde küçük, acı dolu bir ses gümbürdüyor, ama onu bastırıyor. "Gerçek baban hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Whitaker. Herkes büyükbaban, gizemli Clive Kayes hakkında konuşmayı seviyor. Ama

Oğlu genç Benji hakkında kimsenin tek kelime etmediğini fark etmediniz mi?" Gözleri parlıyor ve irkiliyor. "Sana bir sır vereceğim küçük Prens. Damarlarında akan bu kusur sana baban tarafından verilmedi." Bıçağı daha derine batırmaya davet edercesine yaklaşıyor ve kelimeleri alçak, kötü niyetli bir alaycılıkla söylüyor. "Seni birlikte yarattığı fahişe."

Duraklıyorum, bıçağın ucu son satırı bitiriyor.

Birini göğsünden bıçaklamak zordur. İnsanlar bunu size söylemez. Göğüs kafesi serttir ve delip geçmek için çok fazla odaklanmış baskı gerekir. Benim gibi bir adamın hevesle yapacağı bir şey değil. Sabır ve seçim gerektirir. Bağırsak her zaman daha iyi bir seçenektir, hızlı ve yıkıcıdır ve çok dağınıktır.

Şu anda, ayıracak zamanım olduğunu düşünüyorum.

Onu hücreye geri itmek çok zor. "Bu sarayda öleceksin," diye söz veriyorum, bıçağımın ağzını gelişigüzel silerek. Onu son g ö r d ü ğ ü m d e, Rufus Ashby acı ve öfkeyle tıslıyor, kanlı, kayıp parmaklarının sapları göğsündeki pentagramı dürtüyordu.

GENÇKEN sarayın tamamen bana ait olduğunu hayal ederdim. Pace'in kaykayını büyük trabzandan aşağı sürer, ikinci kat koridorunu kendi bowling salonum olarak kullanır ve tanıdığım her ateşli kızı ya da erkeği gürültülü, erotik partiler için davet ederdim.

Gerçekler hayal kırıklığı yaratıyor.

Müteahhitlerin hepsi gittikten sonra her şey dayanılmaz, ürkütücü bir şekilde durgunlaşıyor. İçime uğursuz bir şey gibi yerleşiyor. Altımda bir canavar ve üstümde bir joker var. Babama işkence ederek ya da Danner'ı ziyaret ederek istediğim kadar vakit geçirebilirim ama yaptığım her hareket yanlış geliyor, sanki başka bir şey yapmalıymışım gibi. Önemli bir şey. *Yararlı bir* şey.

İğrenç.

Neredeyse üç hafta bu boş, huzursuz arafta geçer. Katılmam gereken toplantılar, eşlik etmem gereken randevular, lakros ya da hokey antrenmanları yok. Solaryumda sadece ben varım, parmaklarımı çellomun tellerine bastırmış, göğsümde sıkışıp kalmış çığlığı susturacak bir ses arıyorum. Her gece oraya gider, enstrümanı bacaklarımın arasına yerleştirir ve çalarım.

O kadar sert oynuyorum ki parmak uçlarım çığlık atıyor.

Günler sonsuz ama bu geceler -kendimi o cam tabutun içine hapsetmek- ölçüsüz ve amaçsız. Tek yükümlülüğüm Pace dışarıdayken onun kuşunu izlemek, bu yüzden onu da yanımda aşağıya götürüyorum, tüm o öfkeli, beceriksiz uçuş denemelerini izliyorum. Tekrar tekrar kanat çırpıyor, kamelya ağacının en yüksek dalına ulaşmak için çabalıyor ama asla tam olarak başaramıyor.

Sen ve ben, güzel kuş.

Yanımda bir bira tutuyorum, notalar bardaktan sekerken şişe terliyor, ama o *şeyi* ararken ona hiç dokunmuyorum bile. O önemli şeyi. O *faydalı* şeyi.

Lanet olsun.

Yapabildiğim kadar görmezden geliyorum, bu acil *yapma* ihtiyacını. Bu bir hastalık, bir enfeksiyon gibi içimi kemiriyor. Onu oraya koyanın babam olduğunu biliyorum ama bu onu yok etmiyor. Hemen arkamda, her zaman pusuda bekliyor.

Pace bir gece mutfağa dalıp bana "Dostum, haberlere baksana" dediğinde neredeyse minnettar olacaktım. Beklemek yerine telefonunu bana çevirip ekranı gösterdi.

Haberin başlığı "Forsyth Üniversitesi Dekanı Hexley'in kayıp yeğeni sağ bulundu" şeklinde.

Telefonu kaptım, okumaya devam ediyorum.

"Arianette Hexley. Kayıp on kızdan biriydi," diyor Pace, gözlerinde enerjik bir parıltıyla. "Onu nehirde buldular, üç haftadır kayıp olduğunu söylediler. Demek istediğim, hiçbir dernekle bağlantısı yok ama-"

"Dekanın yeğeni," diye kabul ediyorum, yukarı bakarak. "Göze çarpan biri."

"Bir yerlerde alem yapıyor ya da evden kaçıyor olabilir."

"Hexley amcam olsaydı kaçardım." Bu adam yalakanın teki.

"Değil mi?" Pace çoktan telefonunu cebine sokmuş, odadan geri geri çıkmaya başlamıştı. "Ballsy'ye ne bulabileceğime bakacağımı söyledim, eğer basının sakladığı herhangi bir detay varsa."

"İyi fikir, ne kadar çok göze çarparsa o kadar çok göz olur ve ihtiyacımız olan son şey FBI'dan bir sürpriz ziyaret daha."

"Gerçek bu." Kaşı kalktı. "Burada iyi misin?"

Burada
mı?
Yalnız
mı?

"Tabii ki iyiyim," diye gözlerimi deviriyorum. Burada herkesin bir rolü var, benimki de iki yaşlı adama göz kulak olmak ve onları öldürmeye fırsat bulamadan ölmemelerini sağlamak.

Sonunda East End sokaklarından geçip batıya doğru yola çıkma günü geldiğinde beklediğimden daha heyecanlıyım. Sınır çizgisine vardığımda hava yapışkan ve nemli, uzakta beni karşılayan manzara karşısında şaşkınım.

Üç Dük, yedi DKS askeri ve -doğru gördüğümden emin olmak için güneş gözlüklerimi çıkararak iniyorum- Perilini ve Bruin'in üç ebeveyni.

Ve *Lex'in elini sıkıyorlar*.

Ben şaşkın şaşkın bakarken, Verity park alanını geçip sırıtarak bana doğru geliyor. "Merhaba," diyor, bu iyi ve güzel olurdu, ancak sonra kendini bana doğru fırlatıyor. İnce bir kol boynumu kavrıyor, bana bir öpücükle saldırmak için parmak uçlarında yükseldiğinde soluk yanakları çoktan pembeleşmişti.

Homurdanarak kalçalarını yakalıyorum, dudaklarının ve dilinin sıcaklığına aç bir adam gibi dalıyorum. Belki de bulmak için umutsuzca çabaladığım şey buydu çünkü aniden onu döndürüyor, sürücü tarafındaki kapıya doğru itiyor ve vücudunun, yeni kıvrımlarının ve kabarıklıklarının benimkine karşı hissini ezberlemek için zaman ayırıyorum.

Geriye doğru eğildiğinde gözleri açılıyor, aramızda bakışırken bir gülümseme beliriyor. "Vay canına, içeride takla atıyor. Sanırım onu uyandırdık." Gülüyor, sesi havadar ve müzikal ve uzun bir an boyunca tek yapabildiğim bakışlarını karnının yuvarlaklığına kadar takip etmek, birden fazla şekilde sersemlemiş halde.

Onu en son gördüğümde taş gibi sertti, parmak uçlarıyla dokunmamı bile istemiyordu. O gün DKS spor salonunda dokunuşumdan ürküp kaçtığında tüylerim diken diken olmadı desem yalan olur. Aynı mesafeden daha fazlasını beklemek zorunda bıraktı beni. Karnı şimdi çok daha büyük, bedenlerimiz arasındaki bu devasa, kaçınılmaz engel.

Vay be.

Bu çok derin bir şey.

Ve şimdi bir Tupperware kabını kaldırıyor, gözleri memnuniyetle parlıyor. "Bir hatıra getirdim."

Elinden kapmadan önce göz kırpıyorum. "Annen bana muzlu puding mi yaptı?" Anne B'nin onunla tanıştığım ilk günden beri bana kin beslemekten başka bir şey yapmadığını düşünürsek, bu şaşırtıcı.

Muhtemelen

zehirlidir. Eh.

Yine de yerdim.

Ama Verity sadece homurdanıyor ve omzumu itiyor. "Bu seni şaşırtabilir ama aslında ben de bir tarifi takip edebilirim."

Geri sıçradım. "*Sen mi* yaptın? Benim için mi?" Kafamın içinde alarmlar çalıyor, geri çekilip ona şüpheci bir bakış atarken tüylerim diken diken oluyor. *Çok hoş, diye* bağırıyor beynim. *Dikkat et*. "Bir şey mi istiyorsun?" Şüpheyle merak ediyorum. "Lex'le aranızda bir şey mi oldu?"

İfadesindeki o soluksuz sevinç biraz azalıyor. "Tabii ki hayır. Ben sadece..." Dudağını ısırarak başka tarafa bakıyor, bakışları asfalttaki kırık bir cam parçasına sabitleniyor. "Sanırım seni özledim. Birazcık."

Kaşlarım havaya kalktı. "*Beni* özledin mi?"

Küçük, kederli bir inilti boğazını genişletiyor. "Aman Tanrım, boş ver."

Ama o kaçamadan, sırıtışımı bastırmaya bile çalışmadan onu arabaya sıkıştırdım. "Ne kaçırdın?"

Yüzünü buruşturuyor ama eğilip dudaklarımı yanağının sıcak kıvrımına sürttüğümde gözlerinin nasıl parladığını kaçırmıyorum. Yutkunarak bir elini gömleğimin içine sokuyor. "En küçük jesti duygusal şantaja dönüştürme konusundaki dayanılmaz yeteneğin mi?"

Mırıldanarak, "Bu konuda iyi olmama rağmen, bunun o olduğunu sanmıyorum" diyorum. Burnumu kulağının altına sokup, oradaki deride hafif bir çürüklüğü emiyorum. Elime değen göğsünün ağırlığını fark edene kadar onu hissettiğimin farkında bile değilim.

Göğüsleri de büyümüş.

Hay sikeyim.

O kadar sert titriyor ki bana karşı titreşiyor. "Kesinlikle ağzın."

Onu detaylandırmaya ikna edemeden önce - madde madde bir liste yeterli olurdu - Lex'in ayak sesleri konsantrasyonumu bozuyor.

"Onu arabaya karşı sikmeyeceksin," diye mırıldanıyor. Ve bu konuda da tam bir pislik, sanki bu kızarmış yanaklar ve dolgun memelerle neredeyse bir ay yalnız kalmamış gibi uzun süredir acı çekiyormuş gibi konuşuyor. "Ailesi hâlâ izliyor."

İç çekerek, acı içinde kendimi kurtarıyorum. Onu becermemekle ilgili hiçbir şey *söylememesi dikkatimden* kaçmadı. Sadece arabaya karşı değil. Bu yüzden onu bir köpek gibi becermek yerine, mükemmel bir centilmen rolü oynuyorum, kapıyı onun için açıyorum, içeri girmesine yardım ediyorum.

"Bütün bunlar da neydi?" Lex'e çenemi Dükler'e doğru iterek soruyorum.

Lex omuz silkerek bakışlarımı takip ediyor. "Nick Bruin'in hayatını kurtardım."

"Oh." Verity'nin arkasından kapıyı kapatırken burnum kırışıyor, umutsuzca kalçalarını birbirine bastıran görüntüsünü görmezden gelmeye çalışıyorum. "Neden?"

Lex bana bir bakış attı. "Forsyth'in en güzel adamı olmana izin veremem, değil mi?"

Öfkeyle çenem düştü. "Ölü ya da diri, hiçbir evrende benden daha güzel olamaz."

Lex tartışmıyor -gerçekten, nasıl tartışabilir ki?- ama kolumu tutuyor ve beklemediğim bir ciddiyetle bana bakıyor. "Hey. İyi misin?" Sürekli iletişim halindeydik elbette. Pace ile günlük video görüşmeleri. Babam hakkında gece kontrolleri. İnşaat ve kardeşlik hakkında sabah toplantıları.

Tek bir şey doğru çıktı. "Uzun bir ay oldu," diye cevap veriyorum, her şey hakkında kafa karıştırıcı bir şekilde yıpranmış hissederek. Ellerimde çok fazla zaman olması, şimdi öğrendim ki, her şey olduğu gibi değil.

Lex başını sallar. "Yalan söylemiyorsun."

Alaycı bir ses tonuyla omzuna vuruyorum. "Eve döndüğüne memnun musun?"

"Garip bir şekilde mi?" Yeni tıraş edilmiş çenesini kaşımak için uzanıyor. "Sanırım öyleyim."

Beklediğim cevap bu değildi. "O nasıl?"

Soru, bir şüphe dalgasının tepesinde geliyor. Bana sarıldığı ve ikramlar getirdiği bu yeni şey, bunu yaparken gözlerinde gördüğüm o sıcak heyecan parıltısından sadece biraz daha az tuhaf.

Red ne zamandan beri *beni* gördüğüne seviniyor?

Lex gözlerini devirir. "Evet, tekrar seks yapabilir, Wick."

"Ben öyle demedim-" Ama protestomu bastırıyorum, karnıma doğru kıvrılan bu huzursuzluğu gerçekten ifade edemiyorum.

Lex yüz ifademde her ne görüyorsa, bu onun yumuşamasına neden oluyor. "Bence onları bir süreliğine görmek ona iyi geldi." Elini kaldırıp gözlerini ovuşturdu. "Hâlâ bok gibi uyuyor."

Onu incelerken, cebimdeki zarfın haberini kendime saklamaya karar veriyorum. Şimdilik. "Kim değil ki?"

Arabaya bindiğimde, kendi kendime bunun çok mantıklı olduğunu düşündüm.

Tüm ay boyunca bir şeyler yapmak için duyduğum acil ve umutsuz ihtiyacı inatla görmezden geldim.

Sonunda beni buldu.

MESAJ dün kuryeyle geldi, siyah bir zarftı ve önünde altın mürekkeple iki isim yazılıydı.

Whitaker Kayes Ashby & Verity Sinclaire

İçinde, aynı gösterişli yazıyla, kalın siyah bir karta yazılmış bir adres var. Arkasına pirinç bir iskelet anahtar iliştirilmiş ve metalin üzerine hassas bir numara kazınmış.

237.

"Mezarlıkta bir türbe numarası mı?" diye soruyor, dikkatini anahtara kaydırarak. "Biraz ürkütücü görünüyor."

Verity yolcu koltuğuna oturur ve sanki göremediği gizli bir mesaj daha varmış gibi kalın siyah kartı inceler. Krem rengi, yazlık bir elbise giymiş, elbisesi göğsünün üzerinden çaprazlama geçerek göğüslerini iki olgunlaşmış kavun gibi gösteriyor. Kalçasının üzerinde kışkırtıcı küçük bir kravat var. Küçük bir çekişte her şey düşebilir.

"Bana marka gibi geldi." Gözlerimi deviriyorum ve o otoparkta kendini bana fırlattığından beri spor yaptığım yarımı düzeltiyorum. Bazen, aylardır iyi ve sert bir sevişme yaşamamış olmamın önemi bile olmuyor. Diğer zamanlarda, şu anda olduğu gibi, lanet olası bir kasırga gibi içime giriyor, alnımdan ter fışkırıyor.

O yakınımdayken, çok güzel kokarken, vücudu yuvarlak ve davetkârken daha da kötüleşiyor. Başka zaman olsa, eve dönerken onu arabaya alırdım. Bunu yapmamış olmam, o ve Lex yerleşene kadar beklemem ve onu Baron bölgesinde bir akşam eğlencesi vaadiyle sürüklemem gerçekten önemli bir şey söylemeli.

O lanet solaryumda bir gece daha yalnız kalamam.

Sinirlenerek, "Tanrım, Baronların dayanılmaz dramatik yeteneklerinden nefret ediyorum" diye homurdandım.

Bakışlarını üzerimde hissediyorum ve kafamı çevirdiğimde Verity'nin çenesi düşmüş bir şekilde bana baktığını görüyorum.

"Ne?" Mezarlığın ferforje demir kapılarına yaklaşırken daha düşük bir vitese geçerek soruyorum.

"Dramatik olmak için dayanılmaz bir yetenekleri mi var?" diye soruyor. Arka koltuktan bir homurtu geliyor ve dikiz aynasından Ballsack'a sert bir bakış fırlatıyorum. Omuz silkiyor ve Verity "Sana aynaya bakmanı söylerdim ama yansımana o kadar takılırsın ki bizi bekleyen her neyse çoktan gitmiş olur." diye eklemeden önce arabayı durdurup yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silecek vaktim yok.

Cevap verme zahmetine girmiyorum, çünkü hataya yer yok. Mezarlık tarafsız bir bölge, beş Forsyth kardeşliğinden hiçbiri tarafından sahiplenilmemiş ve aynı zamanda Baronlar tarafından korunuyor. Ancak araçta prensesi olan gerçek bir Baron varisi olarak, bunun iyi tasarlanmış bir tuzak olmadığından emin olamıyorum.

Ballsack da aynı endişeyi taşıyor gibi görünüyor. "Kardeşlerin burada olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim," diyor, ilk kez değil.

Dişlerimi sıkarak, "Bununla başa çıkabilirim," diyorum. Lex ve Pace'in altımda olmasından daha güvenli bir his yok, ama bu da o şeylerden biri.

Kendim yapmak zorundayım.

Verity bunu sorgulamayı bile düşünmeden, "Kuzey Yakası'ndan çıkıp BRN'ye gitmemiz gerekiyor," diyor ve Baron'un geniş arsasının tüm mezarlığa baktığı eğimli bir tepeyi işaret ediyor. Bu bana Pace'in kitap raflarının tepesine tünemiş, odaya bakan bir nöbetçi gibi davranan Effie'yi hatırlatıyor. "Bence 237 orada olmalı."

Ama gideceğimiz yeri bulmak için bir numaraya ihtiyacım yok. Zirvede, mezar taşlarının üzerinde yükselen devasa siyah bir anıt mezar duruyor. Uzaktan bile, mermere kazınmış pentagram yükselen ay ışığında görülebiliyor ve altında KAYES ismi altınla yazılmış.

Baronların Kralı beni eve götürüyor.

Yanımda sessizleşen Verity de bunu anlamış gibi görünüyor. Arabayı dar çakıllı yoldan aşağıya doğru sürüyorum ve anıt mezarın hemen altında duruyorum.

"Tanrım, bu çok ürkütücü," diyor Ballsack, oniks binaya bakarak. Tepesi sivri bir çatısı ve karmaşık bir şekilde kaynaklanmış demirden yapılmış bir kapıyı çerçeveleyen kalın sütunları var. Girişe dört kalın mermer basamakla çıkılıyor. "Seni buraya mı gönderdi?"

Motoru durdurdum ve sessizliğin bizi yaklaşan karanlık kadar yoğun bir şekilde içine çekmesine izin verdim. Doğrusu, Kayes olmakla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Bu sadece sahip olduğum ve ölü deri gibi eriyip giden bir isim. Bir insan hiç evim demediği bir yerle nasıl bağ kurabilir?

Ama anıt mezara bakar bakmaz, göğsümün içinde sıkışıp kalan o çılgın çığlık, açıklanamaz bir durgunluğa dönüşüyor. Bu ismi hiç taşımadım. Hiç yasını tutmadım. Onu hiç solumadım, kanamadım ya da sahiplenmedim.

Ama hala *benim*.

Arabadan inmeden önce Verity'den anahtarı alıp mezarlığın manzarasını özümsemek için bir an duruyorum. Sakin tepeler. Öğleden sonra yağan yaz yağmurları nedeniyle parlak yeşil çimenler. Farklı bölgelerdeki diğer anıt mezarların noktalı çatılarını görüyorum, her biri Forsyth'teki önemli bir soyla aynı hizada. Ama hiçbiri büyükbabam Clive Kayes'in mezarının ihtişamına sahip değil. Ölümünden onlarca yıl sonra bile, bu kasabada hala varlığını sürdürüyor.

Verity ve Ballsack'in aksine, ölüm yerleri benim için alışılmadık değil. Bu aşinalığın doğadan mı yoksa yetiştirilme tarzından mı kaynaklandığını kısaca merak ediyorum. Michael'ın mezar taşının önünde çello çalarak sayısız saatler geçirdim, etrafım sıcak toprak kokusu ve sessiz sefaletle çevriliydi. Ama kanımda bir uğultu var, ağır anahtarı elimde tutarken buraya ait olduğumu kabul ediyorum. Dengesiz, kindar bir adam tarafından benden çalınan bir hayatın, şimdi kendi yaptığı bir mahzende hapsolmuş durumdayım.

Arabaya doğru yürüyüp yolcu kapısını açıyorum ve Verity'nin inmesine yardım ediyorum. Zarf aynı şekilde ona gönderilmiş olsa bile, onu yanımda getirmek düşüncesizceydi. Lex ve Pace öğrendiğinde.

Elimi tutarken yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor, avuç içi yumuşak ve lanet bir kemik kadar kuru. "Bununla başa çıkabilirim," diyor, az önceki sözlerimi tekrarlayarak. Bacakları pürüzsüz ve West End'e yaptığı yolculuktan sonra yeni bir renk sıcaklığı taşıyor. Pace spor salonunun çatısında bir bahçe olduğunu söylüyor. Açıkta doğal güneş ışığı, solaryumdaki filtrelenmiş gölgelik gibi değil. Onun orada, Forsyth'e bakıp ışığı içmesi fikri hoşuma gidiyor. O oraya ait, buraya değil, tüm bu ölüm ve karanlığın içinde kaybolmuş.

Ancak Kayes ismi benim olduğu kadar, onun içinde büyüyen hayata da ait. Belki de her şeyden çok, bu ismin ağırlığının *ne anlama* geldiğini *bilmesine-anlamasına-* ihtiyacım var.

Ballsack arabadan iniyor ve arkaya geçip bagajı açıyor. Zindandan getirdiğim malzemelerle dolu siyah bir spor çantası çıkardı. Hiçbirimiz Maddox'un bizi buraya ne için çağırdığından tam olarak emin değiliz ama benim bir şüphem var.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordum. "Çünkü içeride beni neyin beklediğini bilmiyorum ama çok tatsız olacağından eminim ve sen de on beş dakikada bir kusmayı bıraktın."

"Bir aydır kusmadım, çok teşekkür ederim." Gözleri siyah binaya kayıyor, dudağı dişlerinin arasında kayboluyor. "Başka seçeneğim olduğundan emin değilim. Davetiyede ikimizin de adı vardı."

Bu konuda haklı. William Verity'nin peşine düştüğünde ikimizi de küçümsedi. Onu, kişisel olarak. Beni, çünkü o çocuk, hoşuna gitsin ya da gitmesin, benim.

"Eugene," diyorum, az önceki kazmayı unutmadan, "gözünü dört aç."

Gözlerini deviriyor, sandığa yaslanıyor. "Anladım."

Çantayı ondan alarak, Prensesim ve ben basamakları tırmanıp karanlık, ağır kapıya yaklaşıyoruz.

Anahtarı kilide sokup çeviriyorum.

Ağır bir gıcırtıyla açılıyor, küflü, soğuk hava sessiz bir nefes gibi bizi selamlamak için dışarı fırlıyor. Vitraydan yapılmış bir pencereden içeri süzülen zayıf ışık dışında odanın içi karanlık. Baron tarzında, pencere arka duvar boyunca bir pentagram yansıtacak şekilde tasarlanmış. Toz zerrecikleri ruhani ışınların içinde yüzüyor, havayı rahatsız ettiğimizde karanlığın siyahına doğru dalgalanıyor.

Altında bir sunak var.

Kolumu uzatıyorum, Verity'nin karnını sıyırıyorum. "Bir bakayım."

Bunun bir tuzak olduğunu, Baronlardan birini çocuğuma zarar vermekle suçladığım için bir intikam olduğunu göz ardı edemem. Belki de babam William'ı işe alma konusunda yalan söylüyordu. Bu onun ilk yanlış yönlendirmesi değil, ama muhtemelen sonuncusu olabilir.

El fenerimi açarak gözlerimin alışmasına izin verdim ve karanlık köşelerde Kral'ın Gölgeleri'ni aradım.

Ancak daha fazla toz ve mermerden başka bir şey yok, bu kez geçmiş Kayıların mezarlarını işaretleyen oymalı pirinç plakalar var. Altında uzun banklar, ziyaretçilerin yas tutması için bir yer var. Boğuk bir ses

Dikkatinizi mekânın ortasına, yerin üstünde duran büyük, siyah bir mezara çevirin. Üstünde bir bohça var.

Hayır. Bir *ceset*.

İple bağlanmış kurbanımızın başını siyah bir başlık örtüyor.

"O da ne?" Verity soruyor, ayak sesleri arkasından yakından takip ediyor. Tabii ki beklemedi. Cesede yaklaşıp kaşlarımı çatıyorum ve kaputu çekip çıkarıyorum.

"Şuna bakın Prenses," diyorum korkulu, yalvaran, boncuk gibi gözlere bakarak. "Görünüşe göre Baron Kral size bir doğum günü hediyesi bırakmış. Biraz geç kalmış."

"Ne tür?" diye soruyor, sesi yumuşak ve nazlı.

"Bir William." Boynundan tutup ışığa doğru kaldırıyorum, çıkardığı homurtuyu duymazdan geliyorum. "Tanıdık geliyor mu?"

Yeşil gözleri karanlığın içinden kısılıyor. "Emin değilim," diyor, adamın vücudunu inceleyerek. Yaklaşıyor, yaklaşıyor ama o daha yaklaşamadan ben elimi uzatıyorum. Kaşlarını çatarak emrediyor, "Konuş. Bir şeyler söyle."

Ağzı kapatılmamış, bu da gıcırdayan dişlerinin arasından dökülen ilk kelimelerin "*Siktir"* olduğu düşünüldüğünde gerçekten utanç verici. Sen."

Yumruğum kafasını geriye atıp mermer mezara çarpıyor. Parmak eklemlerim ağrıyor ama dudağından süzülen ilk kan damlasını görmek için buna değer. "Prensesimle konuşuyorsun. Biraz saygı göster."

Verity'nin eli omzuma dayanıyor ve "Benden sonra tekrar et: aynı madalyonun iki yüzü." diyor.

Onu şiddetli bir sarsıntıyla ittiğimde tıslıyor. "Aynı madalyonun iki yüzü." Dudağı kıvrılıyor, gözleri hançer gibi keskin, "Kadere inanır mısın Sinclaire?" diye ekliyor.

Verity'nin yeşil gözlerinde bir tanıma titreşimi beliriyor ama hemen yerini korkuya bırakıyor. "Bu o." Geri adım atıyor, elleri karnının üzerinde koruyucu bir şekilde duruyor. Öfkemi tetikleyen, Prenses'e ve bebeğime zarar veren William'ın o olduğu bilgisi değil. Verity'nin gözlerinde o korkuyu, güvensizliği görmek.

Verity Sinclaire bir korkak değil. O sert biri. Bir savaşçı. West End'in en iyisi. Aylardır ona attığımız her şeye gözünü bile kırpmadan göğüs gerdi. Ama o gece bu pislik ona ne yaptıysa korkmasına yetti.

Bu da beni çok ama *çok* üzüyor.

İçimdeki öfke zehirli, vücudumdaki her hücreyi besleyen bir zehir, ama beni harekete geçiren durgunluk. Haine sırtımı dönüyorum ve yerdeki çantaya uzanıp dar siyah bir kutu çıkarıyorum. Doğu ile Batı arasındaki gerçek fark bu. Bir Dük şu anda bu adamın suratını yere yapıştırıyor olurdu.

Bir Prens acele etmez.

"Babamın sizi Prensesimi korkutmak için tuttuğunu biliyoruz ve inanın bana, bu ihanetin bedelini ödüyor. Ama bazı cevaplara ihtiyacım var Willie." Kutuyu mezarın üzerine koydum ve kapağını açtım. İçinde her biri farklı bir bıçağa sahip bir dizi bıçak var. Sapları yeşim taşından yapılmış, bana Prenses'in gözlerini hatırlatan koyu bir yeşil. Birinin ince, neşter gibi bir ucu var. Diğeri kırık diş gibi sivri. Diğerinin ucunda bir kanca var. Kutu babamın ofisinden, kırbaçlarını sakladığı dolaptan geldi. Böyle şeylere her zaman değer verirdi. Törensel simgeler.

Bu gece onları getirmek uygun göründü.

"Kralına ve evine sadakatiyle tanınan bir Baron'un neden bölge sınırlarını aşıp sadece başka bir evin kadınına değil, hamile bir Prenses'e de zarar verdiğini bilmem gerekiyor." Kancalı bıçağı elime aldım ve parmağımla ucuna dokundum. Bir damla kan yüzeye çıkıyor. "Fark edilmenin sonucu kesin ölümken bunu neden yaptın?"

William beni küçümsüyor. "Ölümden korkmuyorum."

"Hayır," diye kabul ediyorum, parmağımdaki kanı yalayarak, "ona saygı duyuyorsun. Ya da öyle diyorlar."

"Ölüme saygı duymuyorsun," diyor Verity, beni iterek. "Onu arzuluyorsun. O gece bana söylediğin her kelimeyi hatırlıyorum. Beni nasıl yarmak, karnımı bir balon gibi patlatmak ve içimdekilerin dışarı dökülmesine izin vermek istediğini."

Gülüyor ve bu ilginç. Babamın zindanında pek çok kişiyi tehdit ettim ama hiçbiri bu ihtimale gülmedi. "Korkuyla kaçtığını, sana ya da çocuğuna zarar vermemem için bana *yalvardığını* hatırlıyorum." Gözleri hayallere dalıyor, sanki anıların içinde kaybolmuş gibi. "Sen mükemmeldin."

Saldırıyorum, bıçak yanağını kesiyor. İlk başta et parçasından başka bir şey yoktu ama sonra kan yanağından aşağı süzüldü. "Kralınız için hareket ettiğinize inanmıyorum. Her Kraliyet mensubu evler arasında bir savaş başlatma riskine girmeyeceğini bilir." Onu izliyorum, mirasımın - büyükbabamın mirasının- bu kısmından iğreniyorum. "Sen sadece bir şeyi öldürmek istedin.

heyecan için önemliydi, değil mi?" Cevap vermeyince üzerine bastırıyorum, kancayı ağzının kenarında yakalayıp hafifçe çekiyorum.

Nefes alıyor, düzensiz ve *korkulu bir şekilde*. Güzel. Şefkatle konuşur: "Onun içinde büyüyen o *şey* bir iğrençlik. Senin aksine," diye hırlıyor, "ben Kralımı seviyorum. Saltanatını ölümle imtihan ederek kazandı. Sadakatin emirlere körü körüne uymak anlamına geldiğini mi sanıyorsun?" Kanlı dudaklarından düzensiz, uğursuz bir kahkaha dökülüyor. "Gerçek sadakat, Kralını kızdırsa bile onu korumak demektir. İçindeki o iğrenç şey onun saltanatı için bir tehdit. Bir parazit gibi dışarı atılmalı ve kanlar içinde bırakılmalı*!*"

Acı dolu çığlığı, bıçağımın derinliğiyle mükemmel bir uyum içinde ortaya çıkıyor ve böğrüne tereyağı gibi batıyor. "Eğer tüm bu numara bir sadakat gösterisiyse, o zaman vay canına," diyorum, sesim düz, "öldürme konusunda gerçekten berbatsın."

Ben bıçağı çevirirken nefesi kesiliyor. "Zamanı değildi! Bu hak edilmiş bir ölüm olmazdı! Ona gününü gösterebilmek için karşı koymasına ihtiyacım vardı." Benim için ne olduğunu anladığını gözlerinde görebiliyorum. Kazanılmış bir ölüm. "Onun akrabası olabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu."

Bir adam ölümle burun buruna geldiğinde iki tür kabullenme vardır. Bir tür susar, sırlarını taşıyarak ölüme gitmeye hazırdır. Bir de diğer tür vardır, içindekileri dökmek isteyen tür. Willie konuşkan biri. Tek ihtiyacı olan bir dürtme.

"O zaman neden peşimden gelmiyorsun?" Kollarımı kara mezara doğru açtım. "Ben gerçek kan akrabasıyım."

"Sen Kayes'ten çok Ashby'sin. Bunu herkes biliyor." Titriyor, ağzından kan fışkırıyor, ama bakışlarımla buluştuğunda, içinde tuhaf bir keder var. "Anlamıyor musun? Baron Kral kayboldu. Oğlu rakip bir haneye lider olmak için mirasını terk etti. Karısı kilit altında. Birlikte iktidara geldiği adamlar -eski krallar- ölüyor ya da yaralandı. Artık burada ona yer yok. Bunu kabul etmeyecek ama Kralımın tahtını korumak için bir ölüme ihtiyacı var." William'ın gözleri sertleşir ve Verity'ye doğru kayar. "*Hak edilmiş* bir ölüm."

Bıçağı bırakıyorum ve iki elimle boğazına sarılıyorum. Derisi kanla kayganlaşmış ama ben sıkıca kavrıyorum. "Bir ölümün nasıl kazanıldığını görmek üzeresin." Nefesi kesiliyor, gözleri şişiyor, dudakları maviye dönüyor. Çok yakın. Çok yakın.

Küçük, serin bir el kanla ıslanmış bileğimi sarıyor. "Wick." Bana sert bir bakış attı. Daha fazlasını bilmek istiyor.

Sikeyim. Bir kez daha sıkarak onu serbest bırakıyorum ve nefes nefese

kalışını izliyorum. Verity

hiç vakit kaybetmeden. "Başka birine zarar verdin mi? Forsyth'te başka kızları da kaçırıp incitiyor muydun?"

Nefes almakta zorlanarak başını sallar. "Hayır bir-" Yutkunuyor ve ben bunun hava kadar kan olduğunu biliyorum. "Başka hiç kimse rahatsız edecek kadar önemli değil." Verity ile göz teması kuruyor ve ben de tırtıklı bıçağı elime alıp bir sonraki hamlemin gözlerini oymak olacağına karar veriyorum. "Ashby bana yaklaşana kadar sadece fantezilerim vardı. O bana aradığım fırsatı verdi."

Yeşim taşı sapı elimde döndürüyorum, taşı parmaklarımla ısıtıyorum ve mezarın etrafında dolaşıyorum. "Kralınız sizi bizim için burada bıraktı. Siz buna bir fırsat diyebilirsiniz. Ben buna hediye diyorum." Dudaklarımı büzüyorum. "Belki bir barış teklifi bile olabilir. Ama senin aksine ben bunu çarçur etmeyeceğim." Derimin altında kaynayan öfke yüzeye çıkıyor. Mezarın başında duruyorum ve William'ı arkasından yakalıyorum. "Bu Prensesimi incittiğin için." Homurdanıyor ama ardından gelen çığlık, sivri bıçağı bir taraftan diğerine kestiğimde kayboluyor. Kan fışkırıyor ama bu hareket hayatımdaki tüm rahatlamalardan daha iyi hissettiriyor. "Bu oğlum için, *gerçek* Baron varisi." Bıçağı doğruca kalbine sapladım. Bıçağı çekip çıkarıyorum ve hemen cansız bedenine sokup çıkarıyorum. "Evimin kutsallığını ihlal ettiğin ve sana ihanet ettiğin için."

İçindeki bir şey serbest kalır. Vahşi ve saf bir şey. Biriken her şey için duyduğum öfke. Baba. Mayfield. Prens olma zorunluluğu. Verity. Bebek. *Benim bebeğim*. Kontrolüm dışında olan her şey o bıçaktaki her keskin dişe kanalize oluyor, pürüzlü ve çiğ, eti parçalıyor. Ellerim kayganlaştı, kanla kaplandı ve gömleğim sırılsıklam oldu. Bu adam bir daha asla ailem için bir risk olmayacak.

"Wick!" Verity'nin sesi uzakta, şiddetin uğultusunun ötesinde bir yerde. Bıçağı başımın üzerine kaldırıyorum. "*Whitaker*!"

Başımı ona doğru çeviriyorum.

Yüzüne ve vücuduna kan sıçrıyor. Gözlerim anında karnına gidiyor, değerlendiriyor, emin oluyorum.

"O öldü," diyor bana doğru belli belirsiz bir adım atarak. "Artık bize zarar veremez."

Nefesim kesik kesik çıkıyor. "Sen..." Kan lekeli bıçakla karnını işaret ediyorum ve sonra ne yaptığımı fark edip bıçağı yere bırakıyorum. Metal ve yeşim taşları mermer zemine çarpıyor. "Bu-" Yutkunuyorum, kanın tadını alıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"O iyi," diye söz veriyor ve bana doğru bir adım daha atıyor. "Görmek ister misin?"

Karnına bakıyorum, hayat dolu yuvarlak. Ondan kaçtım. Görmezden geldim. O 'şeyin' hayatımı nasıl mahvettiğine dair sayısız öfke nöbeti geçirdim. Ama şimdi, onun için öldürdüm. *Onun için*.

Bizim için.

Az önce bir adamı vahşice katletmek için kullandığım elimi tutuyor ve kanlı ve morarmış bir şekilde sert yüzeye bastırıyor. Altında en ufak bir hareket kıpırdıyor ve ben nefes veriyorum.

Yaratılış.

Gözleri geniş ve dikkatli. "Peki ya sen? İyi misin?"

Boynundan aşağıya, göğüslerinin arasından geçen bir kan izi damlıyor. Başparmağımı kanın üzerinde gezdirerek göğsünün genişliğine bulaştırıyorum. Meme uçları tepki olarak geriliyor ve sivriliyor. Elbisesinin boynunu çekiştirerek dolgun göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkarıyorum. İlk kez onları oldukları gibi görüyorum -vücudunun kendini oğlum için hazırladığının kanıtı.

"Seni istiyorum," diyorum ona, kelimeleri söylerken bunun gerçekliğini fark ediyorum. "Seni tatmak istiyorum. Seni becermek. Vücudunun benimkine sarıldığını hissetmek."

Bir yanıt beklemeden, ihtiyacım olanı alıp ensesinden tutarak ağzını kendime doğru çekiyorum. Parmaklarımı kalçalarına geçirerek onu sertçe, çaresizce öpüyorum, onu tüketme dürtüsü beni eziyor. Verity bana batarak tepki veriyor, kalçaları öne doğru sallanıyor. Aletim kalınlaşıyor, sapkınlaşıyor ve bu ölüm odasında tahrik oluyor. Belki de ben gerçekten bir Kayes'im, ölümün vahşetinden zevk alıyorum. Ama şu anda istediğim ölüm değil, sıcaklık arzuluyorum. Yaşam.

"Wicker," parmak uçlarında yükseliyor, çenemin altındaki sıcak yolu yalıyor, "lütfen."

Onu mezardan uzaklaştırarak mihraba doğru itiyorum ve yan tarafındaki kravatı sert bir şekilde çekince elbisesi düşüyor ve vücudunu bana gösteriyor. Her yeri yuvarlaktı. Göğüsleri. Kalçaları. Karnı. Hepsine dokunuyorum, kan lekeli ellerim vücudunun her santimini işaretliyor. Külotu ince ve yumuşak ama parmaklarımı ılık, sırılsıklam sıcağın içine sokuyorum. "Tanrım, Red," diye inliyorum, onu bu kadar ıslatan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, uzun zamandır ayrı olduğumuz gerçeği mi, yoksa odanın ortasındaki kanlı sahne mi? "Ölüm seni azdırıyor, ha?"

Gömleğimi çekiştiriyor, düğmelerin yakasını çekiştiriyor. Ağzı göğsüme sıcak öpücükler k o n d u r u y o r . Tek istediğim onun içinde olmak, bu yüzden onu kaldırıp sunağın kenarına oturtuyorum ve bacaklarını iki

yana açıyorum. Ay ışığı vitrayların arasından parlıyor, saçlarını ateşli bir hale içinde bırakıyor. I

boşalmadan sikimi pantolonumdan zor çıkarıyorum. Önsöz yok, ön sevişme yok. Kalçalarının arasına hafifçe giriyorum, sikimi girişine bastırıyorum ve kendimi kadınımın sıcaklığına gömerek içeri giriyorum.

"Tanrım, Wick. *Daha derine*."

Kendimi Tanrı gibi hissetmiyorum. Kendimi bir insan gibi hissediyorum; etten ve kemikten, bana ait olanı savunabilecek bir insan. Verity'yi alıyorum, *benim* olanı alıyorum, kalçalarımı acımasızca ona çarpıyorum, her nefessiz çığlığında daha da sertleşiyorum. Bana tutunuyor, her itişte sıkıyor.

Boşaldığımda, acı dolu bir homurtuyla kendimi onun içine gömdüğümde, tıpkı ölümün olması gerektiği gibi hissediyorum. Kazanılmış. Sıcak. Son. Ama Verity ve ben ölüm değiliz. Biz çok daha karmaşık ve kazanılması zor bir şeyiz.

O ve ben yaratıcıyız.

Karnının yuvarlaklığına dokunuyorum, gerçekliği vahşi, sınırsız bir şey gibi göğüs kafesime çarpıyor.

Bu benim oğlum.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Bu benim prensesim.

Kan kokusunu ve eski, paslı ölümün kenarını tadarak nefes nefese kalıyorum.

Bu benim mirasım.

9

Verity

East End'e döndüğüm ilk gece o kadar çabuk uykuya daldım ki saatler Wicker ve benim devasa Prenses yatağında yalnız olmadığımızı fark edene kadar. Bir parçam Pace ve Lex'i beklemekten bile korkuyordu. Ben ayrılmadan önce ikisi de burada uyumazdı, ikisi de kendi takıntılı uyanıklık biçimlerini uyguluyorlardı.

Ama bu, Pace'in beni Royal Ink'in çatı katında yatağa götürmesinden önceydi, içimde o kadar dikkatli kayıyordu ki oturduktan sonra bir santim bile hareket etmedi. Kapının diğer tarafında Lex, Nick Bruin'in hayatını kurtarıyordu ama Pace ve benim için dünya, sonunda uykuya daldığımda onun vücudunun benimkine kıvrılmasına indirgenmişti.

Aynı zamanda Lagan uykudan uyanmadan önceydi, sert ve umutsuz. Sahiplenici. Ama zalim değildi. Lex'in korktuğu gibi değil. Lex'e göre ben bir görevim, ama Lagan beni kadını olarak görüyor. Sanırım artık ikimiz de bunu anlıyoruz.

Bu yüzden uykunun sisi arasından onların sessiz, çakıllı seslerini duyduğumda olması gerekenden daha fazla şaşırıyorum.

"Wicker," diye fısıldar Lex. "Kapa çeneni."

Wicker etrafımda bir sarmaşık gibi dolandığı için sesi daha yüksek çıkıyor, kulağım göğüs kafesine dayanmış durumda. "Ben bir şey söylemedim." Sesi şaşkın geliyor.

"Düşündüğünü duyabiliyorum." Lex iç geçiriyor. "Kara tahtaya çakılmış çiviler gibi."

Pace diğer tarafıma doğru mırıldanıyor, "Cidden. Az önce muhteşem bir şekilde sevişen birinin *uyumaya gideceğini* sanırsın."

"Beni suçlamayın," diye tıslıyor Wicker. "Lex 'günde sadece bir kez sevişme' kuralını koyan kişi ve ikiniz de benden çok önce seviştiniz. Adil olan adildir."

Dudaklarım seğiriyor ama yavaşça ayıldığımı belli etmiyorum.

"Rahim ağzına fazla yüklenmemeliyiz." Lex'in sesinde tanıdık bir bıkkınlık var. Doğrusu, bu 'günde bir sikiş' kuralı benim için yeni bir şey. Belki de Wicker ve ben mezarlıktan kanlı ve şehvet sarhoşu olarak döndüğümüzde yaptıkları tartışmanın bir parçasıydı bu. Lex, Ballsy'den başka destek almadan ikimizin bölgeyi terk etmesini cezalandırmak için kardeşlerini sürükleyip götürmüştü.

Karnımda bir kıpırtı ve ardından sert parmak uçlarının sıcaklığı. "Sadece merak ediyordum..." Wicker'ın sesi yapmacık ve kısık. "Sence bana benzeyecek mi?"

Lex buna biraz fazla hızlı cevap verir. "İstatistiksel olarak, tam genotipini bilmesek de, sarışın olma ihtimali yüzde yetmiş beş."

Wicker'ın karnıma dokunuşu devam ediyor. "Bok yok mu?"

Arkamda hafif bir itiş kakış oluyor ve sonra Pace'in sesi geliyor. "Sence yeşil gözlü mü?"

Lex mırıldanıyor. "Göz rengi basit bir Mendel özelliğinden daha karmaşıktır, ancak basitleştirme adına, evet. Yeşil gözler doğası gereği maviye baskındır."

Pace homurdanarak "Uygun," diyor ve sonra Wicker omzumun üzerinden kardeşinin alnına bir yumruk atınca sarsılıyorum.

"*Yapma,*" diye tısladı Wicker, "uyandırma onu. Bugün çok şey yaşadı."

Lex sessizce, "Prenses *her gün* çok şey yaşıyor," diye cevap veriyor, "ama farklı olan senin genetik ve kalıtsal özellikler hakkında soru sorman. Ne zamandan beri böyle şeyleri önemsiyorsun?"

Cevap vermeyeceğinden emin olduğum uzun bir süre var ama sonra cevap veriyor. "Anıt mezarda olanlar. Çok yoğundu."

"İşkence ve cinayet genellikle öyledir," diyor Pace'in derin sesi. "Öyle değilmiş gibi davrandığımızda bile."

Sessizleşiyorlar, bu itiraf düşünülemeyecek kadar ağır bir yük, ama sanırım Wicker'ın ne demeye çalıştığını biliyorum. O mezarlıkta bir uyanış yaşadı. Belki de bir yeniden doğuş. Sanki ilk defa kaçmayı bıraktı. Her şeyden: geçmişinden, soyundan, çocuğundan. Bunun yerine, kendisiyle yüzleşti.

gerçekle yüzleştim. Onu sorduğunda, ikimizin de iyi olduğundan emin olmak için kontrol ettiğinde bunu hissettim. Paniklemediğinde, güçlü kaldığında. *Bizim* için.

Wicker'ın kardeşlerine olan sadakatinden hiç şüphe duymadım. Onlar onun hayatı. Ama bana ve bu bebeğe yer açabileceğinden emin değildim - en azından kızgınlık duymadan. Ama mozolede mavi gözlerinin benimkilerle buluştuğu o andan beri, geniş ve çelik dolu, her şey farklıydı. Lex'in beni incelerken ya da Pace'in bana sarılırken gözlerinde gördüğüm bakışın aynısı.

Bu bebek ve ben onunuz demek.

Yine de, o mezarlıktan ayrıldığımızda çok hamdı ve bunu Lex ve Pace'e bile ifade etmeye hazır olmadığından şüpheleniyorum.

"*Yorgun* görünecek," diye yakınıyorum ve numarayı bırakıyorum. Gözlerimi açtığımda, komodinin üzerine yerleştirilmiş büyük bir tabletin mavimsi ışıltısıyla karşılaşıyorum. Sarayın güvenlik akışları arasında otomatik olarak geçiş yapıyor. Gözlerimi ayırıp Pace'e bakıyorum. "Hayır. Yatakta olmaz."

Gözleri kapanıyor. "O zaman ben gidiyorum."

"Hayır, yapmayacaksın." Bileğini kavradım. Elimden kolayca kurtulabilirdi ama kurtulmuyor. "Bir keresinde bana bu saçma, süslü Prenses yatağının tek bir şey için yapıldığını söylemiştin: Yaratmak." Elimi karnımda gezdiriyorum. "Şu anda yaratıyorum, çocuğunu büyütüyorum ve senin dikkatine ve odağına burada ihtiyacım var," başımı ekrana doğru eğiyorum, "orada değil."

Lex ona, "Ev güvende," der, "hem sizin güvenlik önlemleriniz hem de kardeşlik grubundan nöbet tutan adamlarla."

Bu, Pace'in daha iyi hissetmesini sağlamıyor gibi görünüyor. "Her zaman *o var*."

Wicker kayıtsızca bir teklifte bulunmadan önce bir sessizlik bizi kaplıyor. "Onu öldürmeliyiz."

"Henüz değil," diyor Lex.

"Neden? Babamın bize faydası yok," diye homurdanıyor Pace. "Haftalardır bize işe yarar bir bilgi vermedi ve Wick onu oyma alıştırması için kullandığından beri daha da suskunlaştı." Pace'in kardeşine gönderdiği bakışta kızgınlık ve gururun garip bir karışımı var ki bu da Ashby kardeşler hakkında herkesin bilmesi gereken her şeyi açıklıyor.

"Orası da kokmaya başladı," diye ekliyor Wick, yardımcı olmadan. Beni yanına çekti, elini kalçama dayadı, bebeğe tam olarak dokunmuyor ama dokunmuyor da. Bunu bir ilerleme olarak görüyorum. "Pace'e katılıyorum, buna bir son verelim."

"O kadar kolay değil ve bunu sen de biliyorsun." Lex yatak başlığına yaslanıp saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Kurallar ve prosedürler var. Eğer onu öylece öldürürsek, tam bir kargaşa çıkar. Bir alt isyan."

"Neden umursasınlar ki?" İsyan konusunda hemfikir olmama rağmen soruyorum. Başta Tommy olmak üzere gemide olmayacak bazı adamlar var.

"Rufus'un prenses katili, seks taciri, egomanyak bir psikopat olduğunu bilmemiz PNZ'nin geri kalanının ya da East End'in onu aynı şekilde gördüğü anlamına gelmiyor." Lex komodine uzanıyor ve orada biriken uzun yığından bir kitap alıyor. Kapağı koyu mor, ön yüzünde altın bir amblem var. "Maddox haklıydı. Rufus Doğu Yakası'nın sorunsuz çalışmasını sağladı. Bölgeler arasında rahatlık sağlayan bir denge kurdu. Birliğin geri kalanı onu bunca zamandır zindanda kilitli tuttuğumuzu öğrendiğinde, soruları olacak ve kaç tanesine cevap vermek istediğimizi bilmiyorum." Kitabı Wicker'a uzatıyor, o da 'PNZ Pledge Book' yazan kapağa bakarak dudaklarını büzüyor. "Eğer Rufus'u tahttan indireceksek, PNZ'nin her bir üyesinin desteğine ihtiyacımız var."

Wick sayfaları açmaya zahmet etmeden, "Çoğuna sahibiz," diyor. "Rory tabii ki. Giles ve Turner hokey takımındaki diğer çocukları etkileyecek. Belki Mitchell. Ama evet, sorun yaratacak birkaç kişi var."

Çocuklar birbirlerine bakıyorlar - belli ki benimle ilgili

bir bakış. "Ne?" Gözlerimi kısarak bastırıyorum.

İlk başta kimse konuşmaz ama sonra Pace sert bir iç çeker. "Seni sevmiyorlar, Rosi."

"Ben mi? Ben ne yaptım?"

Wick homurdanıyor. "Bir bakalım. Heather'a kızartma tavasıyla vurdun. Mahkemendeki tüm kızların erkek arkadaşlarını terk etmelerini sağladın..."

"Bana ait olduğunu bile bile seninle flört ediyordu. Ve o adamlar! Her biri yüzüme geldi!" Reddediyorum. "Bana ölü, siyah güller verdiler! Burada kurban benim."

Kraliyet Temizliğimden söz edildiğinde, içimizde dalgalanırken neredeyse görülebilecek kadar yoğun, ani bir rahatsızlık hissi oluştu.

Lex yemin defterini Wicker'dan geri alırken göz göze gelmiyoruz, boğazını temizliyor. "Tansiyon yüksekti ve genel kanı bir Prensesin uyumlu ve işbirlikçi olması gerektiği yönünde." Bir kaşını kaldırıyor. "Sen hiç de öyle değildin."

"Onlara göre," diye ekliyor Pace, "sen onların kızlarından birinin Prenseslik yerini elinden alan bir yabancıydın, bir Batı Ender, Tanrı aşkına. Ve babamın manipülasyonları yüzünden, haklı mirasçıların yerlerini ellerinden aldık."

Gözlerimi devirerek ipuçlarını okudum. "Yani PNZ'yi Rufus'u öldürmeye ikna etmek için onları kazanmam gerektiğini söylüyorsun." Tommy'nin tepemde dikildiğini, sikinin elinde olduğunu, tohumları üzerime dökülürken dudaklarında acımasız bir hırıltı olduğunu düşünüyorum. Onu kazanmak istemiyorum ama Rufus'un saltanatının sona ermesini istiyorum. Solaryumdaki cesetleri hatırlıyorum, nelere katlandıklarını. Neleri feda ettiklerini. Benden çok daha kötülerini. "Tamam. Ben yaparım."

"Ne yapmak?" Pace sorar. Wicker kaşlarını çatar. "Nasıl?"

Battaniyelerin içine geri sokuluyorum, fikrim hakkında şimdiden oldukça iyi hissediyorum. "Prenses ve varis olarak hükümdarlığımı benimseyerek ve yeni bir Doğu Yakası geleneği başlatarak."

Pace'in ağzı mutsuzca eğilir. "Yeni bir gelenek mi? Bu ne olabilir ki?"

"İyi organize olmuş her kardeşliği bir araya getiren şey." Sırıtıyorum. "Aile Akşam yemeği."

Üçü de öyle mükemmel bir uyum içinde inliyor ki gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Wicker patladı, "Red, hadi."

Pace, "Biz burada o kumbaya saçmalığını yapmıyoruz," diyor. "Kırk tane züppe her hafta güveç yiyerek sohbet etmeye mi çalışacak? Bu işkence olur."

Lex mırıldanıyor, "Tercih edilebilecek bazı işkenceler gördüm." Duraksayarak ekliyor: "Tercih edilebilecek bazı işkenceler *yaptım."*

"Mükemmel olacak." Bakışlarımı Lex'e yöneltiyorum. "Ve *hiçbir şey yapmama* izin vermediğin için, beni meşgul edecek bir projem olacak. Önümüzdeki ayı East End'de parmaklarımı oynatarak geçirmeyeceğim."

"Fazla seçeneğimiz yok gibi," diyor, bu da benim için yeterli bir onay gibi geliyor. "Yarın işe başlarız. Şu anda Prenses ve bebeğin biraz uykuya ihtiyacı var."

Pace tekrar tablete bakar ve Wick sessizce, "O haklı, kardeşim. Bu işe bir son ver. Babam ve Danner kilit altında ve William artık bir tehdit değil."

"Her zaman başka bir William vardır," diye mırıldanıyor Pace, elini kaldırıp gözlerini ovuşturarak. "Ve düzinelerce gölge. Hamamböcekleri gibiler. Emin olamazsın."

"Oh, eminim. O ucube Kralını etkilemeye çalışıyordu ve bildiklerimize bakılırsa işe yaramadı." Wick'in eli kalçamda ağırlaşıyor. Dengeleyici. "Ama içimde Baron Kral'ın evi temizlemek üzere olduğuna dair bir his var. Peki ya sen Red?"

Ona doğru eğilip tıraş losyonunun kokusunu içime çekiyorum. "Kesinlikle. Will, Kral'ının kaybolduğunu söylerken pek de haksız sayılmazdı. Eğer yeni Forsyth düzeninde kendine bir yer bulacaksa, onun da bazı değişiklikler yapması gerekecek." Ya da belki William Timothy Maddox'un kendisinin kaybolduğunu kastetmiştir. Bilemiyorum. Kulağa her şeyden çok üzücü geliyordu. Hâlâ emin değilmiş gibi görünen Pace'e bakıyorum. "Hepimiz buradayız, panik odasına bağlı, silahlarla dolu bir yatağın üstünde uyuyoruz. Yatakta kal." Pace'in bakışlarıyla karşılaşıyorum, içimde bir sızı kıpırdanıyor. "Bizimle kal."

Bu bir davet ve beni Wicker'a doğru yuvarlarken ellerinin üzerimde hissettirdiği duygu hoşuma gidiyor, parmakları külotumu kenara çekiyor. Wick'in diğer tarafındaki Lex öğüt vermek için ağzını açıyor, kurallar koyuyor ama ben başımı sallıyorum. "Saat gece yarısını geçti," diye belirtiyorum. "Bugün yeni bir gün."

Pace çok endişeli, bu evin dışına çok odaklanmış durumda. Ona burada, yanımızda ihtiyacım var. Lex anlamış olmalı çünkü sadece başını sallıyor ve kardeşiyle paylaştığı yastığa uzanıyor.

"Bana bak," diyor Wick sessizce. "Seni doldurduğunda yüzünü görmek istiyorum."

Pace içime girdiği anda gözleriyle buluşuyorum, hızlı ve derin, beni bir nefesle geriyor.

"İyi geceler Rosi," diye fısıldıyor Pace, ben adamlarımla çevrili bir şekilde uykuya dalarken ağzı kulağımın kabuğuna değiyor.

Sonunda bir akşam yemeği olmayacak. Ne de olsa bunlar prens.

Öğle yemeğinde karar kılıyoruz ama aşçının çay ve sandviç önerisini reddediyorum çünkü erkekler hangi bölgede yaşarlarsa yaşasınlar erkektirler. Onlar açtır. Doyurucu ve doyurucu bir şeyle beslenmek istiyorlar. Ve bundan da öte, kendilerine *hizmet edilmesini istiyorlar*.

Annemin spor salonundaki aile yemeklerinin aksine, eski katlanır masalar ve sert metal sandalyeler yok. Lex ertesi sabah beni balo salonunun dışındaki depoya götürdü ve oranın her şeyle dolu olduğunu gördüm.

büyük yuvarlak masalar, yumuşak minderli altın kaplama sandalyeler ve beyaz çarşaf yığınları.

Lex, tabak ve bardak kasalarını göstererek, "Çok fazla değişiklik yapıyormuş gibi görünmemelisiniz," dedi. "Buradaki kilit nokta, onlara neler sunabileceğinizi gösterirken kendilerini rahat ve tanıdık hissetmelerini sağlamaktır."

Cumartesi öğleden sonra geldiğinde, odayı inceledim. Yüksek tavanları ve avizeleriyle maskeli balonun yapıldığı odanın aynısı. Ancak şimdi, adamlardan bazılarına ağır brokar perdeleri açtırdım ve odayı yaz ışığıyla doldurdum. Güneş ışığı tepedeki kristallere vuruyor ve her şeyin ışıl ışıl parlamasını sağlıyor.

Babamızı zindana kapattığımızdan beri, saray sanki uyanıyor, kollarını açıyor ve uzun, canlandırıcı bir esnemeye dalıyor. Artık köşeler kullanılmamaktan karanlık ve tozlu değil. Burada gölgeleri öfkeyle kovalamadan bir odaya giremiyorum, harç ve taşın da ona tutsak olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Rufus Ashby'nin buraya bıraktığı her izi silmek istiyorum. Ama

Lex haklı.

Hepsini aynı anda yapamam.

"Bu işi gerçekten ciddiye alıyorsun," diyor Pace arkamdan yaklaşarak. Uzun kolları beni içine alıyor, geniş göğsüne doğru çekiyor ve bakışlarımın dünden beri düzenlediğimiz masalara doğru gittiğini anlamak için başımı kaldırmama gerek kalmıyor. İnliyor. "Bunlar altın isim kartları mı? Tanrım, sen gerçekten bir Ashby'sin."

Karnımın üzerine gelen eli itiyorum. "Siktir git."

"Ah," diyor, kulağımın altına bir öpücük kondurmak için eğilerek. "İşte Sinclaire."

Titreyerek dikkatimi dağıtmamaya çalışıyorum. "Buradalar mı?"

Mırıldanıyor, nefesi saçlarımı gıdıklıyor. "Çoğu. Üstlerinin aranması için dışarıda bekliyorlar."

"Ah." Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarını yakalamak için boynumu zorluyorum. İşte o zaman Effie'nin onun omzuna tünediğini fark ediyorum, kara gözleri çılgınca odayı tarıyor. Pace giderek daha fazla Effie'yi onun yanına götürüyor. Uzanıp tüylerini nazikçe okşuyorum. "Sence misafirlerimizin üstünü aramak her şeyi yanlış bir şekilde başlatabilir mi?"

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor. "Bence tüm bu saçma şeyi onların güvenini kazanmak için yapıyorsak, onlar da bizim güvenimizi kazanmak için çaba gösterebilirler."

Yüzümü buruşturuyorum. "Belki de haklısın." Bir omuz silkme. "Genelde öyle yaparım."

"*Nazikçe,*" Effie cıvıldadı. Ve sonra, sert bir şekilde, "*Lanet kuş.*"

Pace ona bakarak gözlerini kırpıştırır. "Hayır. Effie bugün güzel bir kuş olacak. Misafirimiz var. En iyi davranış, tamam mı?"

Ona bakarken izliyorum, sanki ciddi olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi. "*Güzel kuş mu*?"

Başını salladı. "Evet."

"*Güzel kuş.*"

Pace hayal kırıklığıyla iç geçiriyor ama ben sadece keyifle gülebiliyorum. "Onun burada olması iyi hissettiriyor," diyorum ve Pace onu omzuma doğru ittiğinde gülümsüyorum.

"O zaman sen ona göz kulak ol," diye teklif ediyor. "Belki insanlara küfretmesini engelleyebilirsin."

Omzumdaki ağırlığından güç alarak çelik gibi bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Onları göndermeye başlayın."

Rufus Ashby'nin evcil prensesi olarak geçirdiğim zaman hakkında fazla düşünmemeye çalıştım ama balolar, partiler ve toplantılar sayesinde East End'e liderlik etmenin ne anlama geldiği hakkında bir iki şey öğrendim.

Bu numara yapmakla ilgili.

"Geldiğin için teşekkürler Matt!" Balo salonuna girerken taş suratlı Matt Kramus'a "Geldiğin için teşekkürler!" diyorum. Tepki alamayınca arkasından gelen adamı selamlıyorum. "Bu tişörte bayıldım." Hiçbir şey, bir kıpırtı bile yok. Bir sonraki adama, Loeflller'a, "Bu yaz tatarcık ekibiyle harika iş çıkardınız!" diyorum ve o da bana ekşi bir bakış atıyor.

Sıranın ortasına geldiğimde, biraz cesaretimin kırıldığını hissediyorum. "Sen o değilsin."

Wicker'ın bana doğru yaklaştığını fark ederek ona bakıyorum. Beni her zaman hayrete düşüren bir şekilde kusursuz görünüyor. Tek bir saç teli bile yerinde değil. Lacivert gömleğinin üst iki düğmesi açık, kolları kıvrılmış ama bu zahmetsizlik hissi bile özenle düşünülmüş gibi.

Sesini alçaltarak Effie'nin başını okşar. "Bu işlerden payıma düşeni almış biri olarak sana bir ipucu vereyim Red. İşin sırrı hepsinin senden hoşlanmasını sağlamak değil. Bu yıllar alır."

Kollarımı kavuşturarak homurdanıyorum. "Yıllarımız yok, o zaman ne öneriyorsun?"

Bakışlarımı yakalıyor, sırıtıyor. "En tepedeki adamın senden hoşlanmasını sağlıyorsun."

"Bunu zaten yaptım," diye mırıldanıyorum, gözlerim doluyor. "Üç kere." İçlerinden biri balkon kapısının yanındaki köşede oyalanıyor, kehribar rengi gözleri içeri giren her öğrenci birliğini izliyor. Uzakta bakışlarımı yakalıyor ve beni çok yoğun bakışlarının altında hapsediyor.

"En *tepede* olabiliriz." Yanımda, Wicker sıranın arkasına doğru bakıyor ve çenesini birine doğru sallıyor. "Ama kardeşlik söz konusu olduğunda sözü geçen tek kişi o."

Bakışlarını Tommy'ye doğru takip ediyorum, tam o sırada bize yaklaşıyor ve bana ters ters bakıyor. "Prenses," diye alay ediyor.

Wicker yanımdayken ve Lex odanın diğer ucundan beni izlerken, içimden gelen alay etme içgüdüsünü sorgulamıyorum bile. "Pislik."

Bütün replik boyunca çok iyiydi, ama şimdi Effie kelimenin üzerine yapıştı. Tommy'ye, "*Pislik,*" diye çıkıştı.

Tommy alay ediyor ve bize dönüp bakmadan kasıla kasıla balo salonuna giriyor.

"İyi iş," diyor Wicker, ellerini arkada birleştirerek. "Gerçek bir diplomatik dokunuş."

Effie'ye bir dayanışma darbesi indiriyorum. "Bu adam lanet bir dildo."

Effie ciyaklıyor. "*Lanet olası pislik,*" ve ben irkildim. Pace beni öldürecek. "Bu gece," diyor Wicker, geçen bir tepsiden tek saplı beyaz bir gül kaparak, "o senin rakibin." Wicker gülü kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sırıtarak. "Galip gelene, Kızıl."

~

Tanrım, bu adamdan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Masasına oturduğum andan itibaren, sadece ben ve o, bana ters ters bakmaktan başka bir şey yapmıyor. Dikenli kelimeler yok. Hakaret yok. Sadece dik dik *bakıyor*. Etrafımızdakiler soğuk ama en azından bu numarayı hoş görecek kadar mutlu görünüyorlar. Zaten dört masaya gittim ve *iyiydi*. Loeffler kaskatı kesilmişti ama yine de beni selamladı. Baxter kreş inşaatı hakkında gevşek bir konuşma girişiminde bulundu. Decker elimi bile sıktı.

Tommy değil.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, somurtkan bir okul çocuğu gibi önümde oturuyor. Yemek servis edilirken Pace'in Effie'yi geri götürmesi çok yazık. Bu herife neyin ne olduğunu söylerdi.

Yemeğine dokunmadı bile.

Bu göz kamaştırıcı yarışmaya üç dakika kadar devam ettikten sonra ara veriyorum. "Senin sorunun *ne*?!"

Dudakları tehditkâr bir sırıtışla geri çekildi. "E-postada burada olmam gerektiği yazıyordu. Konuşma yapmam gerektiği yazmıyordu."

Omzumun üzerinden bakıp Prenslerimden hiçbirinin etrafta olmadığından emin olduktan sonra "Neden böyle bir pisliksin?" diye tıslıyorum.

"Neden bu kadar kaltaksın?" diye tersliyor.

"Belki de sırtım ağrıdığı içindir." Sandalyenin arkasına yaslanıp omurgamı esnetmeye çalışıyorum. Bütün gün ayaktaydım ve bu işi halletmeye çalışıyordum. "Ya da East End'e adım attığımdan beri bana karşı pislikten başka bir şey olmadığın için olabilir! Senin bahanen ne?"

"Bana hamilelik kartını oynama, Sinclaire." Gözleri özlemle boş bardağından odanın karşısındaki bara kayıyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Aydınlat beni."

"Kız arkadaşıma tavayla saldırdın." Gözlerimi

deviriyorum. "Prensimi sikmeye çalıştı."

Belirgin bir şekilde etkilenmemiş görünüyor. "Saraydaki herkes Prens'i becermeye çalışır. Bu bir gelenektir. Buraya ait olsaydın bunu bilirdin." Son kısmı zehirle dolu. Güzel. Bunu çözmenin zamanı geldi.

"Benim geldiğim yerde, eğer bir kız erkeğini becermeye kalkarsa, kıçına tekmeyi basarsın."

"Tabii ki var." Homurdanıyor. "Barbarlar."

"Ah, unutmuşum," diye ters ters baktım ona, "gerçek ders demek kızları bağlayıp yüzlerine boşalmak demek, değil mi?"

"İşte sorun da bu." Dirseklerini masaya dayayarak doğruldu. "Heather ve unvanı aldığın diğer tüm kızlar asla bir Kraliyet Temizliği için uygun durumda olmazlardı çünkü Prenses olmak için her şeylerini verirlerdi. Ve eğer ceza almaları gerekseydi, bunu alçakgönüllülük ve zarafetle karşılarlardı. Seninle ilgili her şey çok dramatik. Hepsi birbiri ardına gelen kavgalar ve şimdi Ashby kardeşleri öyle bir sersemlettin ki önlerini bile göremiyorlar." Çenesinin arkasındaki kaslar titriyor. "Eğer görevlerini yerine getirmek istemiyorsan

Prenses, iyisiyle kötüsüyle, o zaman belki de o boktan West End bataklığına geri dönmelisin."

Bu küçük konuşma ona karşı tavrımı değiştirmedi. Aslına bakarsanız, Whitaker Ashby'nin cinsiyetini açıkladığı için öfke nöbeti geçirmeme ramak kalmıştı ama pasta fırlatmak yerine sessizce açıkladım: "West End'e geri dönmeyeceğim. Ben Prensesim ve bu krallığın varisini taşıyorum, yani geri dönüş yok. Ne benim için, ne de senin için. İşte olacaklar." Derin bir nefes alıyorum ve Lex'in şu anda tansiyonumu ölçmediğini umuyorum. "Gözlerimin içine bakıp lanet olası sorununun ne olduğunu söylemek için on saniyen var, böylece bunu düzeltebiliriz."

Bana ters ters bakıyor.

"On," diye başladım. "Dokuz. Sekiz..."

Sonunda, "Beni terk etmesinin sebebi sensin." diye çıkıştı.

"Heather mı?" Şaşkınlıkla sordum. "Birkaç ay önce Wicker'la yatmaya çalışan aynı kız tarafından terk edildiğin için gerçekten üzgün müsün?"

"O Divan'da," diye mırıldanıyor. "Bu geleneksel-"

"Gelenek, evet evet." Alnımı ovuşturarak iç çektim. "Bak, Heather senden ayrıldığı için üzgünüm." Agresif ve şüpheci kaşlarını çatmasından özrümü yutmadığı anlaşılıyor. Israr ediyorum, "Gerçekten üzgünüm. Birbirine daha uygun iki insan olmadığını söylediğimde bana inanın."

"Mesajlarımı engelledi," diye itiraf ediyor gözlerini kaçırarak. "Ve eve gittiğimde, diğer kızlardan birine orada olmadığını ama arabasının ön tarafta olduğunu söyletti."

Bir süre ona baktım. "Başka bir şey denedin mi?"

"Ona çiçek gönderdim," diye homurdanıyor, şakağındaki damar patlıyor. "Düzinelerce lanet olası düzinelerce çiçek. Ona bulunması imkânsız olan elmas işlemeli kahve kupalarından, arabamdan daha değerli bir kolye ve her renk ve parlaklıkta en sevdiği tasarımcı ayakkabısını aldım."

"Ve hiçbir şey?"

"Hiçbir şey!" Ellerini havaya kaldırır. "Teşekkür ederim' yok. "Seni özledim" yok. *Hiçbir şey yok.*"

Göz kırpıyorum. "Tommy... bu inanılmaz!"

"İnanılmaz mı?" Gözleri yuvalarından fırladı. "Daha geçen hafta sonu kız öğrenci birliğinde LDZ'nin biriyle flört ettiğini gördüm! Hayatına devam ediyor. Ya da daha kötüsü-

ribaund. Bunun neresi harika?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Demek ki satın alınmak istemiyor."

Yüz ifadesi şaşkınlıkla buruşuyor. "O Doğu Yakası'ndan. *Hepsi* satın alınmak ister."

Tanrım, o çok aptal. Bütün erkekler bu kadar aptal mı? Yavaş konuşuyorum. "Heather parlak şeylerden hoşlanıyor olabilir -haklısın, çoğumuz hoşlanırız- ama başka bir kızın suratına neşeyle yaklaşarak çuvalladığında, biraz daha fazlası gerekebilir. Özellikle de onu gerçekten önemsediğini kanıtlamanı istediğinde."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Öne doğru eğilerek sert bir bakışla onu düzeltiyorum. "Sana bir iyilik yapacağım Tommy ve Heather'ı geri almana yardım edeceğim." Keskin bir nefes alıyorum. "Ve karşılığında, bu kan davasını gömeceğiz."

Ağzı küçük bir somurtmaya dönüşüyor. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onun bir kadın olduğunu biliyorum. Daha da önemlisi, onun bir Forsyth kadını olduğunu biliyorum." Kaşı kalktı. "Forsyth'in dilini konuşmak zorundasın."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani onunla flört eden o LDZ'yi bulacaksın," diyorum basitçe, "ve onu eşek sudan gelinceye kadar döveceksin."

Alay ediyor. "Bu bir DKS'nin yapacağı bir şey."

"Aynen öyle." Sırıtarak açıklıyorum: "Dükler biraz kaba saba olabilirler ve kristal kadehlere ya da havyara ihtiyaçları yoktur ama önemli olan için savaşmayı bilirler. Öyle mi?" Merak ediyorum. "Senin için önemli mi?"

Agresif bir şekilde cevap veriyor. "Evet."

Başımı sallayarak devam ediyorum, "O zaman bana güven. Heather uğruna savaşmaya değip değmeyeceğini öğrenmek için bekliyor." Odanın içinde tereddütle dolaşan ve geleceklerinden emin olmayan çocuklara bakıyorum. "Ve ne olursa olsun, onlar da PNZ'nin uğruna savaşmaya değer olduğunu düşünüp düşünmediğinizi öğrenmek için bekliyorlar."

Etrafına bakınırken Pace'in odanın diğer ucundan ona kaşlarını çatarak baktığını görür. "Onlar it," diye mırıldanıyor. "Prens olmaya bile uygun olmamaları gerekirdi."

"Evet, yaptılar," diye karşı çıkıyorum, sinirlenmemeye çalışarak. "Ve ister inan ister inanma, bu odadaki hiç kimse bu pozisyonu daha fazla hak etmedi."

Kollarını kavuşturmuş, sandalyesine daha da gömülmüş. "Daha iyi bir Prens olabilirdim."

Karşımdaki bu heybetli, *huysuz*, somurtkan figüre bakıp da öfkeli küçük bir çocuktan başka bir şey görmek mümkün değil. Aslında, etrafıma baktıkça bunu çoğunda görüyorum. Matt Kramus telaşlı ve rahatsız görünüyor, yakasını çekiştiriyor. Loeffler oturduğundan beri telefonundan başını bile kaldırmadı. Bunu kendi adamlarımda bile görüyorum; Wicker elindeki çatalı o kadar sert sallıyor ki yanlışlıkla şampanya flütüne fırlatıyor ve bardak paramparça oluyor.

Hiç vakit kaybetmeden peçetesiyle pisliği örtüyor.

Bunca zaman, Prenses rolümü bir Düşes ya da bir Ashby gibi üstlenme içgüdülerim arasında mücadele ettim, ancak gerçek her zaman yüzüme bakıyordu.

Bu adamların bir krala ihtiyacı yok. Bir prensese de ihtiyaçları yok.

Bir anneye ihtiyaçları var.

"Theodore Loeffler!" diye bağırıyorum ve söz konusu adamın tüm vücuduyla irkilmesini izliyorum. Bakışları bana döndüğünde, "O telefonu yerine koy yoksa alırım" diye emrediyorum.

Çenesi düşer. "Ama-!"

"*Şimdi.*" Kendi annemi kanalize ediyorum, ona attığım bakış hiçbir tartışmaya izin vermiyor. Sonra yanındaki adama dönüyorum. "Matt, lütfen gidip Rory'ye tabakları taşımasında yardım et."

Bana bön bön bakıyor. "Neden?"

"Çünkü sıkıldın ve kibarca sordum." Çenemi kaldırıyorum. "Ama çoğunlukla

çünkü ben öyle dedim."

Etrafına bakıp diğerlerini değerlendirdiği uzun bir an var ve bıçak sırtında olduğumuz hissine kapılıyorum. *Ona itaat ediyor muyuz? Yüz* ifadesi soruyor.

Sonunda, "Peki," diye homurdanıyor ve gerginliğim bir çuval tuğla gibi üzerimden düşüyor. Bu öğleden sonra ilk kez karşımdaki adama dönüyorum ve kendimi hiç de korkmuş hissetmiyorum. "Tommy, yemeğini ye."

Yüzünü buruşturdu. "Ben tavuk sevmem."

"O zaman neden somon almadın?" Tek yaptığı omuz silkmek olunca gözlerimi deviriyorum ve elimi uzatarak onun tabağını benim tabağıma doğru kaydırıyorum. "Bunu ben alayım. Git başka bir tabak getir."

Yine de, "Aç değilim." diyor.

Bu adamın surat asması Whitaker Ashby'yi utandırır.

"İki ısırık. Tek istediğim bu." Sesimde açık bir tehdit var. "Eğer hala beğenmiyorsan, tamam."

Şaşkınlığıma rağmen, keskin ve sinirli bir homurdanmayla da olsa sözümü dinliyor. Bir sonraki sefer tabağına baktığımda somon *ve* tavuk temizdi.

Havlıyor ama ısırmıyor.

Kim bilebilirdi ki?

Ondan sonra işler çok daha düzgün gidiyor. Odada dolaşıp herkesin yeterince yemek yediğinden emin olurken yumruğumu sırtımın ağrıyan küçük kısmına gömüyorum. Kral Ashby ya da Lavinia Lucia olmaya çalışmaktan, annemin öksüren Baxter'a ne diyeceğini hayal etmekten çok daha kolay.

Masasının önünde durup, elimin tersini alnına koyarak sorma zahmetine girmiyorum. "Yanıyorsun, Dory! Neden evde dinlenmiyorsun?"

Soluk gözlerini bana dikmiş, kaşlarını çatmış. "Davetiyede bunun zorunlu olduğu yazıyordu." Kelimeleri düzensiz bir sesle söylüyor ve ona baktıkça ne kadar yıpranmış olduğunu görüyorum, burnu kıpkırmızı parlıyor.

"Hadi," diye iç geçirdim ve Lex'e işaret ettim. "Sana biraz ilaç verelim ve seni eve götürelim."

Ağzı gevşiyor. "Gerçekten mi?" Tek yaptığım onu oturduğu yerden kovmak olunca, kısık bir sesle, "Teşekkürler Prenses," diyerek uzaklaşıyor.

Bana ısındıklarını söylemek yalan olur. Wicker bu konuda haklıydı; her birinin gözüne girmek yıllar alacaktı. Ama Tommy'nin tek yol olduğu konusunda yanılıyordu. Belki de *sevilmeye* ihtiyacım yoktur.

Belki de sadece saygı görmeye ihtiyacım vardır.

Tuvalette Baxter'ın mikroplarını ellerimden temizlerken, bu kavramı kafamda evirip çevirirken, aniden koridordan fuayeye geçen ayak sesleriyle irkiliyorum.

Kafamı dışarı eğdiğimde, Rory'nin vızır vızır geçen görüntüsü neredeyse üzerime yağıyordu, Pace ve Ballsack'in ön kapıdan aceleyle çıktıklarını görüyorum. "Neler oluyor?" Onları takip etmeden önce Rory'yi zar zor yakalayarak soruyorum.

"O FBI ajanı kapıda," diyor, yüzü solgun ve bitkin. "Ve yanında polis gücünün yarısı var."

Midem bulanıyor, aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. *Ashby'yi öldürmeliydik, diye* geliyor Wicker'a çok benzeyen küçük bir ses. Eğer sarayı ararlarsa, hepimiz mahvoluruz.

Karnım zil çalarak Rory'yi dışarı kadar takip ettim.
-Prenslerim de dahil olmak üzere çoktan kapıda Ajan Knight ile tartışmaya başlamışlardı. "-burada yetki yok," diye öfkeleniyor Pace, Lex yanında sinirli görünüyor
Onu.

"Oh, bir parti olduğunu duyduk," diyor Ajan, benim yaklaştığıma bakarak. Bir parça sakız çiğniyor, ceketini dikkatsizce kapıya doğru park etmiş kruvazörün kaputunun üzerine atıyor. "Yine de endişelenme. Sana bir hediye getirdik - uzun zamandır istediğin bir şey." Panosunu kaldırarak Pace'e soğuk bir sırıtış sundu. "Bir arama emri."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum ve elimi uzatıp Pace'in gömleğine doladığımda ondan dalga dalga yayılan gerilimi hissedebiliyorum.

Ama parmaklıkların arasından uzanıp kâğıdı alırken son derece sakin, koyu renk gözleri kelimelerin üzerinde geziniyor. "Saray için değil," diyor.

Lex nefes verir ve arama iznine daha yakından bakmak için eğilir. "Bekle. Bu şey için..."

"Eugene Warren," diye sesleniyor ajan, bakışları arkamızda. "Stella St. James ve Laura Walker'ın kaybolmasıyla ilgili olarak sorgulanmak üzere aranıyorsun. Bizimle geleceksin."

"Bu saçmalık," diye başlar Lex, "onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." "Ne yazık ki var," diye tıslıyor Knight, Lex'in yüzüne bakarak. Uzun boyludur,
Boyları Lex'e benziyor ve bu şekilde yan yana durduklarında, ajanın geniş omuzlarının ve sert gövdesinin kaslarla kaplı olduğu açıkça görülüyor. "Ve bu dava üzerinde çalışırken, bu küçük kasaba ve şiddet geçmişi hakkında çok şey öğrendim. Yirmi yıl önce işlenen çok benzer bir cinayet hakkında bir şeyler okuyordum. Bunu hiç duydunuz mu?" Önce soruyor, sonra hemen cevaplıyor. "Forsyth Carver' olarak adlandırılan bir seri katil. Kızları aynı şekilde katleden bir adam. Biraz tesadüfi görünüyor."

Lex ısırırken çenesindeki kaslar gerilir. "Carver öldü."

Knight başını sallar. "Belki bir taklitçimiz vardır. Kanıtlayacak bir şeyi olan biri mi? Ya da belki aynı genetik yapıya sahip biri yine iş başındadır."

"Eğer bir şey ima ediyorsan, çıkar ağzındaki baklayı Knight."

"Sadece spitball yapıyorum. Daha garip şeyler de oldu." Ajan omzunun üzerinden bakar ve "Hadi yapalım şu işi çocuklar!" diye emreder.

Memurlar hep bir ağızdan araçlarından inmeye, kapıları açmaya ve ayakta durmaya başlarlar. *Sadece ayakta* duruyorlar. Ancak güç tehdidi açık ve Pace omzunun üzerinden baktığında, bakışlarını takip ediyorum ve Ballsack'i ayrılan kalabalığın arkasında buluyorum. Avlanmış ve öfkeli görünüyor, kapıya doğru yürürken iki yumruğunu ceplerine sıkıştırıyor.

"O hiçbir şey yapmadı," diye karşı çıkıyorum, bakışlarımı ajana çevirerek. "Ve o da hiçbir şey bilmiyor."

Knight omuz silkiyor, Pace kapıyı açmak için elini düğmeye bastırırken fazlasıyla memnun görünüyor. "O zaman endişelenecek bir şeyi yok."

"Sorun değil Verity," diyor Ballsack çenesini kaldırarak. "Belki yardımı bile olur."

İçimdeki taş aksini söylüyor ve Pace de aynı şekilde hissediyor olmalı çünkü kolunu tutuyor ve emrediyor, "Hiçbir şey söyleme. Tek kelime bile etme. Hakların var."

"Gidelim Warren," diyor Knight ve iki polis ona yaklaşarak yakasından ve pazusundan kabaca tutuyor. "Bunu nasıl açıklayacağını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Pace haklı," diye sesleniyor Lex, Eugene'e yapılan muamele karşısında yüzü asılıyor. "Çeneni kapalı tut ve yumruklarını temizle. Perilini'yi çağıracağız."

Bir devriye arabasının arkasına itiliyor ve geldikleri gibi hızla gidiyorlar, lastikleri köprüden çıkarken tozlar havaya uçuyor. Lex çoktan telefona saraya geri dönüyor, ama Pace beni ona doğru çekiyor, eli karnımın üstünde duruyor. "O akıllı biri," diyor Pace. "Aptalca bir şey söylemez."

Ona dönüyorum, yüzümü güçlü göğsüne bastırıyorum ve endişelenmekten kendimi alamıyorum. Eugene East End'deki ilk haftamdan beri yanımdaydı. Her şeyin iyisini, kötüsünü ve en çirkinini gördü ve tıpkı Stella gibi o da bir kez bile tereddüt etmedi. Bu insanlar kendi gücüme sahip çıkmama yardımcı oldular.

Peki onlara yardım etmek için neden bu kadar güçsüzüm?

10

Pas

"BU SAÇMALIK," diyorum telefonumu tekrar kontrol ederek. "Geri dönmüş olmalı

Şimdiye kadar." Verity, Ballsack karakoldan çıkar çıkmaz bana mesaj atacağına söz vermişti ama otuz iki saat oldu. Onu daha ne kadar tutmayı planlıyorlar?

Sürücü koltuğundaki Wicker vites küçültüp eski, otlarla kaplı bir yola sapıyor. "Muhtemelen West End'deki sorgulamadan sonra uyuyordur."

"Dükler ona söylerdi," diye belirtiyorum. Wick, Verity'nin West End'deki hayatının nasıl olduğuna sadece kısa bir bakış atabildi ama geçen ayı Lex, Nick Bruin'i sağlığına kavuştururken ona malzeme götürüp getirerek geçirdim. Düklerin onunla olan ilişkilerini gördüm. Bence biraz fazla yakınlar, kardeşçe ya da değil. Ama Verity'yi ortada bırakmazlardı.

Sanırım kardeşimle benim aramdaki fark bu.

Gözlemliyorum.

Wicker *yapar*.

Örnek olarak.

Ağaçların arasındaki aralıktan bakıyorum, y ü k s e l e n yapıyı gözden kaçırmam mümkün değil. "Huh."

"Ne?" Wicker torpido gözünü açıp silahını içine yerleştirerek soruyor. Babamın ofisinden aldığı bıçağın bagajında olduğunu biliyorum. O da

son zamanlarda ona düşkün görünüyor.

Omzumu silkerek, o bölmeyi kapatmadan önce silahı alıp belime takıyorum. "Baron Kral'ın eski bir kilisede kraliyet işleri yaptığını duymuştum ama bunun bir şehir efsanesi olduğunu düşünmüştüm hep."

Wicker bana bir bakış fırlatarak alay ediyor. "Forsyth'te şehir efsanesi diye bir şey yoktur. Duyduğunuz her saçma söylenti sadece doğru olmakla kalmaz, gerçekliği muhtemelen daha da saçmadır." Taş şapele bakıyor, boynunu bükerek tepesindeki haç eksik olan çan kulesine bakıyor. "Ve bu bir kiliseden çok daha fazlası. Burası Gecenin Evi. Muhtemelen Forsyth'teki en eski bina."

Ne zaman Baron'a özgü bir şey gündeme gelse gözlerindeki bu yeni enerji parıltısını görmek beni biraz endişelendirmiyor desem yalan olur. Tüm sarmaşıkları ve taşlarıyla bu binaya bakışında sinir bozucu bir açlık var. Bir fark yaratacağını düşünsem onu geri götürürdüm ama acı gerçek şu ki onu götürecek daha iyi bir yer yok. Wicker'ın Baron mirasının yırtık pırtık kalıntıları East End'de bizi bekleyenlerden daha mı iyi yoksa daha mı kötü?

"Ya işimizi halletmeliyiz ya da buradan siktir olup gitmeliyiz," diyorum, "birileri gecenin bir vakti Kral'ın ofisinin önünde nispeten az silahlı iki Prens'in pusuya yattığını fark etmeden önce."

BRN bölgesine gelmek o gün için bingo kartımda yoktu, ancak Wicker akşam yemeğinden sonra bir "ayak işi" yapması gerektiğini gelişigüzel bir şekilde açıkladı. Onun dışında herkesin yalnız gitmeyeceği belliydi, bu yüzden yazı tura attıktan sonra işte buradaydık. "Bunu neden onun sana gönderdiği şekilde kuryeyle teslim ettiremediğini hâlâ anlamış değilim." Wick ve ben ön kapıya giden taş patikanın kenarında duruyoruz. "Bunu yüz yüze yapmak için bir neden yok."

"Zarfın üzerindeki iade adresi buydu," dedi bana, sanki bu bir tür davetiyeymiş gibi. "Burada bekleyebilirsin."

Onunla kilise arasını işaret ediyorum. "Baron Kral'ın ürkütücü, köhne orman koltuk altına desteksiz girmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Verity ile birlikte mozoleye yalnız gittikleri için hâlâ kızgınım. Her şey büyük bir felakete dönüşebilirdi. Wicker'ın çok paranoyak olduğumu düşündüğünü biliyorum ama bunun bir nedeni var. Tılsımlı bir hayat yaşadığını söylemek biraz abartılı olur ama Whitaker Ashby'nin tılsımla kurtulamayacağını düşündüğü çok az durum vardır.

Yine de bana baktığında duraksıyor ve ölçülü bir nefes veriyor. "Bak, bunu açıklayamam ama bu sadece yapmam gereken bir şey. Sanki..." Sinirli bir hareket yapıyor. "Bu bir kapanış gibi bir şey."

"Kapanış," diye tekrarlıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Tamam, yani Clive Kayes'in tahtında hak iddia edip geri kalanımızı East End'de çürümeye terk etmeyi planlamıyorsun."

Wicker'ın alnı kırışır. "Ve arabalarımdan vaz mı geçeyim?" Elimi uzatıp yumruğumu omzuna vurduğumda gülüyor. Yine de gözlerinde hayal kırıklığının parıltısını görüyorum. "Tanrım, gerçekten o kadar vefasız olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sen mi?" Ben soruyorum, deadpan. "Kararsız mı?"

Gözlerini deviriyor. "İlk günden bu babalık ve isyan olayına kendini adadığını biliyorum ama yol geri kalanımız için biraz daha dolambaçlı. Burası," şapeli başıyla işaret ediyor, "bir mola yeri."

Muhtemelen bunu anlayabileceğimi düşünerek derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "O zaman şu işi bitirelim."

Wicker kapıya vurmak için yumruğunu kaldırdığında, "Tanrım, ne kadar kıskanç bir ucubesin," diye mırıldandı. Ve ben daha itiraz edemeden, kapı sallanarak açıldı ve ortaya çıktı-

Keskin bir nefes alıp silahıma uzanıyorum ama bu çok kısa sürüyor. Kapıdaki adam tıpkı William'a benziyordu. Kaygan saçlar. Tedirgin edici gözler. Siyah takım elbise, tamamen öldürülmüş. Siyah gömleğinin yakasının hemen altında dövmeler var, oldukça zayıf olmasına rağmen pazıları zorluyor.

Bakışları jilet gibi olmasaydı, sevimli gelebilecek bir şekilde biraz bebek yüzlü.

Ama o tanıdığım Williams'lardan biri değil.

Wicker homurdanıyor. "Görünüşe göre Kral yeni bir Baron atamış bile.

William, değil mi?"

Adam benden Wicker'a bakıyor, dudaklarında bir küçümseme seğirmesi. "Hayır." Ayrıntıya girmedi.

Kardeşim bana bir bakış fırlattı. "Gördün mü? Sanki bu kadar kısa konuşarak hayatta kalabilirmişim gibi."

Başlıyorum, "Buradayız-"

"Kralı görmek için," diyor adam. Sesinde zihnimi kurcalayan bir şeyler var, ama bu sese ne kadar aşina olduğumu tam olarak kestiremiyorum. Dönüp gidiyor ve beni ve Wick'i kapıda bırakıyor. Girişi yarıladıktan sonra dönüp boş bir bakışla bizi süzüyor.

"Eee?" diye soruyor. Kısa ve öz konuşuyor olabilir ama bu tek kelime çok şey anlatıyor ve zekamızla ilgili oldukça kalın imalar içeriyor.

Kemiklerim anında ürperiyor ve eskiden şapelin narteksi olan yere girdiğimde kalçamdaki silahın ağırlığı garip geliyor. Kesinlikle başka bir Kraliyet mensubunu saraya silahlı olarak davet etmezdik.

Ama kimse beni zorlamazsa teslim etmeyeceğim.

Küçük girişin her iki yanında adak mumlarıyla donatılmış küçük oyuklar yer alır ve hemen ileride, oymalı, kemerli bir çift kapıdan geçerek şapelin kendisine ulaşılır. Sıralar tek başlarına, boş sıralar halinde, hepsi de öndeki mihraba bakıyor. Ben daha iyi bakamadan Baron bir koridora sapıyor ve bizi kemerli kapıların daha küçük bir versiyonuna götürüyor.

Oda uzun, yüksek tavanlı ve daha fazla kemerli, ancak bu kez pencerelerde. Vitraylar dışarıyı görmeyi engelliyor. Odanın amacı bir tür kütüphane gibi görünüyor ve benim en çok dikkatimi çeken de bu.

Oda neredeyse ağzına kadar dolu.

Kalın, eski görünümlü kitaplar duvarları kaplayan rafları doldururken, ciltler ve kutular da mevcut diğer her yüzeyi kaplıyor. East End'deki her şey parıltıyla kaplanmış gibi görünürken, burası bir tarih katmanı taşıyor gibi görünüyor. Ancak bu kaosun bariz bir sistemi var, her bir yığın ve sıra bir amaç sistemine göre hizalanmış. Bir an için bunun *Maddox'a özgü bir* şey olup olmadığını merak ediyorum. Oğlunda belirgin olan türden bir çılgınlık. Aynı şeyi düşünüp düşünmediğini anlamak için Wicker'a bakıyorum ama bakışları odanın diğer ucunda, uzaktaki duvara odaklanmış.

Maddox önünde duruyor, parmaklarını arkasında birleştirmiş, odaya girdiğimizden habersiz gibi görünüyor.

Önündeki duvar, odayı dolduran titiz koleksiyona çok benziyor. Harita ve fotoğraflardan, sabıka fotoğraflarından ve listelerden, karalanmış notlardan ve resmi görünümlü devlet evraklarından oluşan ince bir şekilde düzenlenmiş bir ağ.

Baron bizi anons etmeden önce sadece bir isme odaklanabiliyorum- Arianette. "O burada, baba."

"Bu kadar çabuk mu?" Kral ağır bir ipe uzanmak için yumruklarını gevşetir. Hemen duvarın üzerine bir perde iniyor. Onu hiç görmediğim kadar rahat giyinmiş, kendine özgü siyah takım elbise ceketi köşedeki bir sandalyenin üzerine örtülmüş. Kollarını sıvamış, kaslı ön kollarını ve pahalı bir saati ortaya çıkarmış, bu da soluk bir pentagram dövmesinin hemen altında duruyor. Babam gücünü her zaman korkutma ve sindirme yoluyla kullanırdı.

Enstrümanlar. Ama Baron Kral güçlü görünüyor, sanki kendisi de kötü muamele yapabilirmiş gibi.

Döndüğünde, Wicker'ın ellerinin çevremde sıkı yumruklar halinde kıvrıldığını görüyorum. "Çıkar şunu."

Kral'ın başı öne eğik. Taktığı maskenin altında yüz ifadesini okumak imkânsız, iki boynuz parıldıyor. "Burada işimi Baron Kral olarak yürütüyorum, kendim olarak değil."

"Kimliğinizi zaten biliyoruz," diye hatırlatıyorum ona, bir gözüm Baron'un üzerindeyken. "Numara yapmaya gerek yok."

"Pekâlâ." Kral uzanarak, pelerinin altındaki bir tokayı koparak ve maskeyi başından kaldırarak cevap veriyor. Belki de bunca zamandır maskenin arkasından baktığım için ilk fark ettiğim şey yeşil gözler oluyor. Verity'ninki gibi soluk bir yeşil değil, koyu zümrüt rengi. Koyu renk saçlarının şakaklarına ak düşmüş ve yüz hatlarında tanıdığım diğer tüm Krallar gibi keskin ve mesafeli bir tavır var.

"Ne kadar zamanınızı alacağını merak ediyordum," diyor maskeyi rafa bağlı bir kancaya asarken. "Anladığım kadarıyla siz ve Prenses hediyenizi aldınız ve memnun kaldınız."

"Ettik. *Size* şahsen *teşekkür etmek* istedim," Wicker'ın eli cebine gitti ve anahtarı çıkardı, "ve bunu geri verdi."

"Ah." Maddox Baron'a döner. "Hunter, bizi yalnız bırakabilirsin. Prens Ashby ve benim özel olarak ilgilenmemiz gereken bazı işler var."

Wicker hemen ekliyor: "Pace kalıyor."

"Sen bilirsin." Maddox omuz silkiyor ve Wicker'a başıyla selam vermek için Baron-Hunter'ın odadan çıkmasını bekliyor. "O anahtar sana ve biyolojik ailene ait. Neden onu bana geri getiriyorsun?"

"İhtiyacım olanı aldım." Çenesi gergin olan Wicker, demir anahtarı odanın ortasındaki uzun masanın üzerine koyuyor. "Hainin boğazını kesmenin yanı sıra, ailemin kim olduğunu bildiğimi ve onların mermerle kaplanmış çürüyen kemikler olmadığını fark ettim. Artık ilk ailemi öldüren adamın gözlerinin içine bakabildiğime göre, sanırım işimizin bittiğini düşünebiliriz."

Maddox'un ağzı açık kalır. "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?"

"Sen babamı öldürdün." Wicker çenesini kaldırarak tam da istediği şeyi yaptı. Maddox'un -Kral'ın değil, maskenin değil, *adamın*- gözlerinin içine bakıyor. "Sen *babamın* babasını öldürdün."

Kibarca, "Muhtemelen daha fazlasını öldürmüştür." diyorum.

Maddox'un bakışları bana kayıyor, aynı kötü niyetli sırıtış yukarı doğru ilerliyor. "Muhtemelen. Ama sen de öyle. Rufus öldü ya da muhtemelen yakında ölecek. İçinizden biri Kral pozisyonunu alacak. Bir tacın ağırlığı altında baba katilliği." Kaşı kalkıyor. "Bu bizi çağdaş yapar."

"Kralların ne yaptığını gördüm," diyor Wicker, sesinde yoğun bir küçümseme var. "Ufak tefek pazarlıklar için didişmek, bölge sınırlarını bölmek, kardeşleri ve rehineleri hizada tutmak. Ama en önemlisi, hepiniz et ticareti yapıyorsunuz; fahişeler, kavgalar, kaçakçılık, üreme." Wick'in iyi bilenmiş vücudundaki her kas geriliyor. "İlgilenmiyorum."

Wick, Mayfield'dan yaşadığı travmayı uzun süre gizledi ama sanırım kendi çocuğuna sahip olma ihtimali bu travmayı su yüzüne çıkardı. Anlıyorum. Babamı zindanın parmaklıklarının diğer tarafında gördüğümde, gerçeğim bana kırbacının sarmal ucu gibi çarptı.

Bir daha asla kafese kapatılmayacağım. Onun tarafından değil. Hiç kimse tarafından.

Maddox şaşırtıcı bir şekilde, "Seni suçladığımı söyleyemem," diyor. "Zirvede yalnızlık var. İzole edilmiş. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Payne ve Perilini'nin doğru bir fikri olabilir. Bunu yalnız yapmıyorlar. Kendilerini aileleriyle çevrelediler." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Perilini *benim* aileme bile sahip. İronik olan şu ki, yarattıkları şey benim kendi evimde yapmaya çalıştığım şey. Williams'la ve ondan önce de karım Amber ve oğlumuzla."

Wicker ve Verity bize Baron'un mermer tabutun üzerinde ölmeden birkaç dakika önce söylediklerini anlattılar. Kral'ın oğlu ve karısı olmadan nasıl kaybolduğunu ve William'ın suikast girişiminin Kral'a bir ölüm, bir *amaç* vermek olduğunu. Burada baktığımız şey bu mu? Amacı olmayan bir adam mı?

Bakışlarım perdeye ve içeri girdiğimizde örttüğü tahtaya kayıyor. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim ama kasıtsız gibi görünmüyor. Eğer krallıklar bir satranç oyunuysa, Maddox varlığından yeni haberdar olduğumuz tahtayı ezberlemiş demektir.

Wicker, Maddox suçlanmadığı için minnettar olmalıymış gibi, o yapay üslubuyla, "Baron sizin talimatınız dışında çalıştığını itiraf etti," diyor.

Ve öyle de olmalı.

Maddox uzaklara bakarak nefes veriyor. "Will'in sadakati yanlış yönlendirilmişti. Benim yönetim düzenime ters düşen bir fanatizm geliştirmişti. Gelecekteki olası Kayes'in duyurulmasından sonra harekete geçmeyerek yumuşadığımı düşünüyordu. Bir ayaklanmadan ya da daha kötüsü sizin hak iddia etmenizden endişeleniyordu. Ama eğer ben

Oğlumdan öğrendiğim bir şey varsa, o da yeni neslin sadakatinin kanla değil duygularla olduğu." Bundan etkilenip etkilenmediğini anlayamıyorum. Belki de sadece boyun eğmiştir. "Her halükarda, sen intikamını alırken, ben de kendi intikamımı alıyordum."

"Yeni bir bebek Baron mu?" Alay ederek sordum. "Pek de yeni bir şey gibi görünmüyor."

Maddox ellerini masaya dayıyor, gölgeler gözlerini kapatıyor. "Avcı mı? Karanlıklarımı titizlikle seçerim ve bunun da hizmet edeceği çok özel bir rolü olacak." Ben daha bunu sorgulayamadan devam ediyor: "Ancak ben istihbarattan bahsediyordum. Genç Whitaker'ın o bedeni terk etme şekli." Bir ürperti taklidi yapıyor; zevkten ya da tiksintiden. Söylemesi zor. "Onu çuvallarla dışarı çıkardık. Ben de öyle anladım."

Wicker sertleşir. "Neyi biliyordu?"

"Prensesinizin taşıdığı bebek." Maddox sırıtıyor ve bir an için onun birinin babası olduğuna inanmak zorlaşıyor. Çelikte hiç sıcaklık yok. Yüzünün yaşlanmış çizgilerinde babalık rahatlığı yok. "Bu senin."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve hiç düşünmeden "O *bizim*."

Maddox düzleştirilmiş elini kaldırıp ileri geri hareket ettiriyor. "Duygusal olarak, eminim. Ama genetik olarak, biyolojik olarak o bir Kayes. Sakin ol," diye devam ediyor, gözleri kararıyor. "Bebekleri öldürmekle ilgileniyor olsaydım, birbirinizi asla tanımıyor olurdunuz."

Wicker, "Kanıtınız yok," deyince Maddox alay eder.

"Bunu bilmek için DNA testine ihtiyacım yok. Birini çıplak ellerinle bu kadar şiddetli, bu kadar *ustaca* öldürmek..." Odanın enerjisi gerilimle çatırdıyor. "Bu bir sevgi eylemi. Bir *babanın* sevgisi. Nerede olsa tanırım." Maddox yaklaşıyor, alçak sesi güç dolu. "Onunla işim bittiğinde Benji Kayes neredeyse tam olarak böyle görünüyordu."

Wicker'ı saldırmadan hemen önce yakalıyorum. "Seni arkadan bıçaklayan pislik!" diye hırlıyor.

Maddox geri adım atıyor, sanki onları birbirine bağlayan çizgi kopmuş gibi. "Ve sonunda Rufus'un tacını aldığında Forsyth'ten bekleyebileceğin şey tam olarak bu. Ganimet kazanana mı gidecek? Bu bir fantezi," diye alay ediyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Artık canavarlar sen olacaksın Ashby. Kimse bunun neden olduğunu umursamayacak. Bunun hak edildiğini düşünmeyecekler. Hazır mısınız?" Benimle kardeşimin arasına bakıyor. "Canavar olmaya hazır mısınız?

Maskedekileri mi? Çünkü bu parçalarınızı ayırmanız gerekecek. Süslü öğle yemekleri ve derneğinize umutsuz çağrılar değil."

"Eğer bizi korkutup vazgeçirmeye çalışıyorsan," diye homurdanıyorum, Wicker'ın beni silkelemesine izin vererek, "o zaman hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Başarılı olmanı istiyorum!" Maddox'un bağırışının keskin patlamasını beklemiyordum, yumruğunun masaya çarpmasına da hazırlıklı değildim. "Sen

-Dördünüz de kraliyet ailesinin çocuklarısınız. Forsyth'in mirasının farklı yönlerisiniz. Oyun oynamayı bırakın ve krallığınızı yönetmeye başlayın!"

Daha iyi bilmesem, bu pisliğin bize tavsiye vermeye çalıştığını düşünürdüm. Wicker da bunu hissetmiş olmalı çünkü aniden "Bu da ne?" diye sordu.

"Ne nedir?" Maddox sorar.

Kollarını açıyor. "Bu! Tüm bu duygusal konuşmalar. Hediye. Anahtar. Kan bağımı hatırlatan şeyler. Benim ve kardeşimin buraya girmesine izin vermeniz, tamamen silahlı ve hiçbir uyarı olmadan."

Maddox keskin, sinirli bir ses çıkarıyor ve burnunun kenarını ovmak için uzanıyor. "Beni kutsal topraklarda soğukkanlılıkla öldürmeyeceğine güvenmem kötü bir şey mi?"

Wick bunu duymazdan gelir, "Sana bir şey soracağım ve gerçeği istiyorum" demeden önce adem elması sallanır. Kral'a cevap verme şansı tanımaz. "Sen benim gerçek babam mısın? Mesele bu mu?"

Bunu beklemediğim için geri çekildim. Forsyth'teki aile ağaçlarının dallarının nesiller boyunca kesiştiğini biliyorum; Verity bunun kanıtı. Ama bunun olacağını tahmin etmemiştim. Kalbim göğsümde çarpıyor, bilmem gerektiğini tahmin etmediğim bir cevaptan aniden dehşete düşüyorum.

Maddox söner. "Hayır. Gerçek baban öldü." Adamın cevabı tereddütsüz, çok şükür. Wicker nefes veriyor ama bunun rahatlamadan kaynaklandığından emin değilim çünkü Maddox devam ettiğinde bir şeye değindiği belli oluyor: "Ama biz birbirimize bağlıyız Whitaker, hem kan hem de aldatma yoluyla."

"Bu da ne demek oluyor?" Soruyorum çünkü Wicker'ın bildiğinden emin değilim. Maddox beni sinirlendiren bir şekilde duraklıyor. Dış görünüşünde bir çatlak görene kadar her zaman ne kadar soğukkanlı davrandığını fark etmemiştim. Şu anda çaresizce bir şeyler arıyor gibi görünüyor. "Rufus gerçekten sana hiç söylemedi mi? baban hakkında?"

Wicker keskin bir nefes alır. "Babamızın sırları korsanların altınları gömdüğü gibi gömdüğünü biliyorsun."

"Bu konuda her zaman iyiydi." Maddox uzun bir süre bu konu üzerinde düşünmüş gibi görünüyor ve taş şöminenin yanındaki oturma alanında bulunan iki sandalyeyi başıyla işaret ediyor. Sonra haç desenli süslü bir vitray pencerenin altındaki raftan bir şişe viski alıyor ve iki kristal bardak getirerek ahşap masanın üzerine koyuyor. Kadehleri bolca dolduruyor ve bizimkilerin karşısındaki koltuğa oturuyor. Wicker kendi kadehini kaldırıp kokluyor ve ben elindekine vuramadan uzun bir yudum alıyor.

Maddox bile sergilenen kendini koruma eksikliğinden hayal kırıklığına uğramış görünüyor, uzun bir içki almadan önce bakışlarımla buluşuyor - viskinin bozulmadığının kanıtı. Resmiyete ayıracak vaktim olmadığından, burada ne yaptığımızı anlamaya çalışarak benimkini bir kerede geri atıyorum. Baron Kral'la bir mahkemede ilk karşılaştığımız andan beri bu ikilinin bu anın etrafında dans edişini izliyormuşum gibi geliyor.

Maddox da bunun ciddiyetini hissetmiş olmalı ki, "Sanırım neredeyse yirmi iki yıl önce seni Rufus'un kollarına bıraktığımdan beri bu anı bekliyor olmalıydım. Bu Forsyth hakkında öğreneceğin bir şey. Öyle ya da böyle her zaman günahlarımızın hesabını veririz."

Rufus Ashby'nin oğulları olmanın bize öğrettiği bir şey varsa o da bir Kral konuştuğunda onu sabırla dinlememiz gerektiğidir. Bu piçler kendi konuşmalarını duymaya bayılırlar.

Bardağına bakarak devam ediyor: "Prensliğe kabulünüzün nasıl bir duygu olduğundan emin değilim ama kötü yola girmek sizi değiştiriyor. Bir Baron ya da Barones'in, hatta bir Kral'ın ölüm doktrinine kurban gitmesi nadir değildir. Canını almadan önce Will'de bunun bir parçasını gördüğünüze şüphe yok."

Wicker ürkütücü bir şekilde hareketsiz ve bu hoşuma gitmiyor. Sanki bu yerde olmak onun derinlerde, tanıdık bir parçasını kavrıyor gibi. "O lanet olası bir kaçıktı."

Maddox'un gözlerinin kenarları geriliyor. "Baban, Benji," diyor, kelimeler yavaşça, düşünceli bir şekilde ortaya çıkıyor. "Bu onu tüketti. Onu bozdu."

Homurdanıyorum. "Uygun."

Maddox omuz silkerek, "Onu hırsım için öldürdüğümü düşünüyorsun," diyor. "Herkes öyle düşünüyor, bu küçük, derli toplu bir hikâye. İnsanların saygı duyduğu bir hikâye. Ama aslında Benji benim ikinci dereceden kuzenimdi. Evet," diyor Wicker'ın tepkisini görünce. "Ailelerimiz yakındı. Birlikte büyüdük. Hazırlık okulu, yaz kampları, Avrupa'da ortak tatiller ve sonunda Forsyth

U. Birlikte Baron olarak görev yaptık ama Benji varis olmasına rağmen

daha az umursayabilirdim. İşletme okuyordum ve zaten kraliyet parametrelerine bağlı kalmak istemiyordum. Aslında," diye ekliyor elindeki kadehle işaret ederek, "mezun oldum, Barones'imizi kötü yoldan çıkardım ve ondan bir oğlum oldu. Bir aile kurdum. Bir *imparatorluk*. Ve tüm bunları *buna* hiç ihtiyaç duymadan yaptım." Elini kaldırarak orta parmağındaki pentagramın altın ışıltısını bize gösteriyor.

"Ama Benji..." Maddox'un gözleri kararır. "O sadece bir Kral olmak istemedi, görüyorsunuz. Ölüme tapmakla yetinmedi. Ölüm *olmak* istiyordu. Seçimleri risksiz değildi. Eylemleri..." Keskin çenesi geriliyor. "Onlar ritüelden yapılmadılar, kafirdiler. *Bencilce* ve insanlık dışı. Bunu müritlerine saklasaydı sorun olmazdı ama Benji'nin gerçek görevini öğrendiğimde..." Boynunu kırdığında boynundaki gerginlik kırılıyor, sanki anıyı silkeliyormuş gibi derisinin üzerinde elektrik kıpırdanıyor. "Durdurulması gerekiyordu."

Dizim zıplamaya başladı. "Ne görevi?" diye soruyorum.

Ama Maddox bir bardak daha viski doldurarak duraklar. "Clive'a, yani büyükbabana onurlu bir ölüm verdiğimi bilmeni istiyorum."

Wicker kararlı bir şekilde, "Öyle bir şey yok," diye cevap verir.

Maddox ona anlamlı bir bakış atar. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Ne yani, onu kafasından mı vurdun?" Bahse girerim, zaten sabrımı kaybediyorum. "Çabuk mu yaptın? Kimin umurunda?"

Ama başını sallar. "Ona bundan çok daha büyük bir onur verdim. Günaha sahip çıkma onurunu." Yeşil gözleri Wick'e kayıyor. "Bıçağı boynuna saplayanın kendi oğlu olduğunu saklayarak."

Wicker gözlerini kırpıştırır, kaşları çatılır. "Yani... babam Clive'ı mı öldürdü?" "Elbette," der Maddox, "bir insanın babasına karşı isyan etmesi

sen, tüm insanlar."

"Kralınızı öldürdüğü için Wick'in babasını öldürdüğünüze inanmamızı mı bekliyorsunuz?" Ellerimi yavaşça, alaycı bir alkışla birleştiriyorum. "Çağların gerçek bir kahramanı."

Maddox kötü niyetle karışık bir kıkırdama çıkarıyor. "Onu bu yüzden öldürmedim." Kahkahası kesiliyor, yüzü sertleşiyor. "Benji'yi öldürdüm çünkü karımı yoldan çıkardı. Onu kötü yola zincirledi, zihnindeki kusuru buldu ve onda sevdiğim her şeyi yiyip bitirene kadar onu çarpıttı."

Wicker'ın ağzı azarlamak için açılıyor ama o bunu yapamadan Maddox sandalyesinde geriye yaslanıp bir parmağını kaldırıyor.

"Seni öldürmemi istediler." Kelimeler tüyler ürpertici, Wicker'ı hedef alıyor. "Saul Cartwright, Lionel Lucia ve Daniel Payne; yeni krallar. Tahta geçmemi destekliyorlardı ama tek bir tavsiyeleri vardı. Hepsi de senden kurtulmamı söyledi."

Wicker'ın dişleri tıkırdıyor. "Demek beni *ona* verdin," diye hırlıyor.

Maddox içkisinden fazla rahat bir şekilde yudum alıyor. "Onlarla aynı fikirde olmayan tek kişi oydu. Rufus oğlunu yeni kaybetmişti. Onun hakkında ne kadar az düşünürseniz düşünün -ve bu görüş ne kadar haklı olursa olsun- bir *yaratığı* öldürme düşüncesini aklından bile geçirmezdi." Çenesini eğiyor. "Seni tutacağını ve kendi çocuğu gibi yetiştireceğini biliyordum."

Sandalyemden sıçrayarak kalkıyorum, göğsümde bir yılan gibi kıvranan öfke sonunda saldırıyor. "Yanılıyorsun," diye bağırıyorum, bu saçmalığı daha fazla duymak istemiyorum. "Onu öldürdü. Her gece. Onu *kullandı.* Wicker'ı Forsyth'in tüketmesi için lanet bir tepsiye koydu ve sen burada, ailesinden çaldığın topraklarda oturup ona iyilik yapmış gibi mi davranıyorsun? Peki ne için? Gotik bir oğlan senin *kızını* çaldı diye mi?" İğrenerek başımı sallıyorum. "Sen bir canavardan daha kötüsün. *Zayıfsın.*"

Maddox bakışlarımı tutuyor, patlamamdan etkilenmemiş gibi görünüyor. "Haklısın, Pace." Bardağını bırakıp benimle yüz yüze gelmek için ayağa kalktı. "Daha güçlü bir Kral buna o zaman son verebilirdi. Ama kan hastasıydım ve bitkin düşmüştüm, zaten karımı kilitleyerek ona yapmak zorunda kalacağım şeyle yüzleşiyordum. Ama sonra..." Sanki şimdi kendi içinde bir şeyler arıyormuş gibi başını eğiyor. "Bu bile tamamen dürüst değil. Yüzleşmemi bu kadar uzun süren gerçek şu ki Whitaker, seni öldürebilirdim. Eğer Benji'nin varisinden başka bir şey olmasaydın, seni nehre atar ve ölümün hak iddia etmesine izin verirdim." Sözcüklerden daha da kötüsü, onları söyleme biçimi, bebek öldürme olasılığına karşı bu kadar kayıtsız olması. "Seni kurtaran tek şey Remy'ye duyduğum aşktı. Sonunda bunu yapamadım." Gözleri Wicker'a lazer gibi sabitleniyor ve gözlerinde yaşlı ve yorgun bir şey görüyorum. Korkunç derecede *üzücü bir şey*. "Karımın yarattığını öldürme düşüncesine dayanamadım."

Kısa bir an için dünya dönmeyi bırakabilirdi. Maddox'un söylediklerinin çekim gücünde asılı kaldım ve nedense tek duyabildiğim Lex'in zihnimin içinde fısıldayan sesi.

Yeşil gözler doğuştan maviye baskındır...

Maddox'ların yeşil gözleri. Wicker'ın mavi gözleri.

"Kayes ya da değil," diye onaylıyor Kral, arkasını dönerek, "sen hâlâ oğlumun küçük kardeşisin."

11

Pas

Bizi oradan çıkardığımda yağmur yağıyordu.

Gece Evi'nden Kuzey Yakası'na giden karanlık yol, otoyola ulaştığımızda bir çamur çukuruna dönüşmüş olabilir. Sağanakla boğuşurken küfürler mırıldanıyorum, uzaktan şimşekler çakıyor ama her şey uzak ve sıkıcı geliyor.

Yanımda, Wicker berbat durumda.

Çok fazla konuşmuyor ama konuşmasına da gerek yok. Hâlâ o rahatsız edici durgunluğu var ve konuşmuyor. Tek bir kelime bile. Kıymetli arabasını sürmem konusunda tartışmak için bile.

Ciğerlerimi sıkan yumruk, pırıl pırıl ışıkları ve bakımlı yollarıyla East End'e varana kadar dinmiyor. Belki de ilk kez burayı evim olarak görüyorum, içimin derinliklerinde. Bir mıknatıs beni uzaktaki baca yığınlarına geri çekiyor.

Vardığımızda motoru durdurdum, arabanın tavanına vuran yağmurun sesi içerideki sessizlikle tam bir tezat oluşturuyordu.

Çevremde, Wicker'ın dudaklarının kesik bir nefesle ayrıldığını görüyorum. Ve sonra, "Onunla *flört ettim.*" Ona doğru baktığımda, yüzünde inanmayan bir ifade beliriyor. "*Kardeşime* asıldım mı?"

Bir kaşımı kaldırmak için bakışlarımla buluşmasını bekliyorum. Göz kırpıyor. "Evet, tamam, aslında izler var."

Wicker ceketini başının üzerine çekerek vızır vızır geçerken, yağmurun beni ıslatmasına izin vererek içeri girmeye zahmet etmiyorum. Beni neyin beklediğini zaten biliyorum. Şapelden ayrılmadan önce onlara mesaj atmıştı, kısa ve hak ettiği ağırlıktan yoksun bir şeydi, eminim.

İkinci kattaki odama ulaştığımda, çoktan monitörlerin etrafında toplanmışlardı; Lex, Verity ve huzursuz bir Wicker. "Bekle." Rosi'nin yeşil gözleri Wicker'ın volta atan halini takip ederken kocaman. "Sadece... bekle."

"Emin misin?" Lex alnı şüphecilikle kırışmış bir halde soruyor. Anlıyorum. Akıllara durgunluk veriyor.

Wicker ceketini çıkararak, "DNA testi yapabilirsiniz," dedi. "Onun örneğinin sizde olduğundan şüpheleniyorum."

Lex de Verity gibi Wicker'ı izliyor, sanki bir benzerlik bulmaya çalışıyor. "Ben... onun örneğini *alabilirim,*" diyor ve ona tuhaf bir bakış atıyor.

"*Bekle,*" diyor Rosi tekrar, bu sefer bir elini kaldırarak. "Remy gerçekten senin kardeşin mi?"

Wicker kaşlarını çatarak düzeltiyor: "*Üvey kardeş*. Aynı anne. Farklı orospu çocuğu babalar."

"*Eğer* test bunu doğrularsa." Lex başka bir alternatif varmış gibi konuşmaya çalışıyor ama sanırım hepimiz Maddox'un doğruyu söylediğini biliyoruz. Her şeye rağmen ayağa fırlayıp doğruca kapıya yöneldi. "Laboratuvara gidip bunu teyit etmem gerekiyor."

Koşarak çıkışını izliyorum, çünkü Lex böyle bir şeyle somut veriler ve gerçekler olmadan yüzleşemez. Ama bunun ne önemi var ki? Herhangi birimizin hatırlayabildiği kadar uzun bir süredir biyolojik zincirlerle bağlı olmadan bir denizde yüzüyoruz.

Ama Wicker değil. Artık değil.

Verity ona yaklaşırken omuzlarım gergin, masamın alt çekmecesine nişan alıyorum.

"Bana bak." Yüzünü yanaklarından tutup bir o yana bir bu yana çeviriyor. Bu gece geceliğiyle çok güzel, karnının şişliği her zamankinden daha belirgin.

Otuz hafta.

Hindistan cevizi.

Onu incelerken sinir bozucu bir şekilde hayran görünüyor. "Bu sadece... vay canına. Tamam. *Vay canına*! Bunu görebiliyorum. Onun çenesine sahipsin." Umutsuzca arkada saklı olan rom şişesine sarılıyorum, boş olmasına o kadar yakın ki bir yudumdan fazlasını alamıyorum.

Wicker karşı çıkar. "Belki çenem ondadır."

Geri adım atıyor, hâlâ ağzı açık. "Bunu nasıl göremedim?"

"Hiçbir fikrim yok, Red." Ağzını onun eline doğru çeviriyor ve avucuna bir öpücük konduruyor.

"Remy'nin haberi bile yok, değil mi?" Ama Wicker cevap vermeden önce, iki avucuyla karnını çerçeveleyerek sevinçle soluk soluğa kalır. "Aman Tanrım, bu Remy'nin onun amcası olduğu anlamına geliyor!"

Kaza.

Rom şişesi yere çarpıyor, camın patlaması o kadar yüksek ki Effie'nin panikle kanat çırpışları ve ciyaklamaları kafesini örten çarşafın arkasından duyuluyor.

"Lütfen," diyorum dişlerimi sıkarak, "Remy konusunda çenemizi kapatabilir miyiz?"

Verity'nin kül rengi yüzüne bir kez bakınca pişman oluyorum. "Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum, bir cam parçasını tekmeliyorum.

Ama Wicker her zaman benim numaramı biliyordu ve şu anda bana şaşkınlıkla bakıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bir kolumu uzatarak Rosi'yi işaret ediyorum. "Düklerin Prensesimizi aileden sayması yeterince kötü ama tabii. Neden olmasın? Kardeşimi ve senin çocuğunu da alabilirler." Küçümseyerek ekliyorum, "Kahretsin, Lex'i geri çağıralım ve bir evlilik ayarlayalım. O zaman hepiniz o ölüm tuzağı saat kulesinde sonsuza kadar mutlu yaşarsınız."

Verity'nin yüzü düşer. "Oh, Pace, bu-"

Ama Wicker bana doğru yürüyor ve homurdanıyor, "Seni kıskanç ucube! Sen benim için herhangi bir Batı Ender'in olabileceğinden daha fazla kardeşsin. Kan bağın olsun ya da olmasın." Burun delikleri öfkeyle parlıyor ama ben umursamayacak kadar yıpranmış durumdayım.

"Seni tanımıyor bile, şimdi ne olacak? Bir saat içinde kardeşin mi oldu?" Sesimin çatallaşmasından nefret ederek bakışlarımı şaşkın Verity'nin üzerinde gezdiriyorum. "Bebeğimiz benden çok Remy ile mi akraba?" Tıslıyorum, "Bu hiç adil değil."

"Biliyorum." Wicker'ın yüzü *acı verecek* şekilde yumuşar ama geri adım atmaz. "Pace, önemli değil."

Patladım, "Saçmalık, önemli değil! Hepimiz bunu söylemeyi - hissetmeyi- severiz ama Maddox sana söylediğinde nasıl baktığını gördüm. Kan bağımız olmadığında, bunun bir önemi yok." Düzensiz bir nefes alıyorum. "Ama olduğunda... *önemli,* Wick."

Birden Verity yanımızda beliriyor, yeşilin bir tonunu seçebileceğim gözleri meydan okuyan bakışlarla beni süzüyor. "Biz hâlâ herkesten çok sana aitiz. Ben, Lex, Wicker," elimi tutarak karnının şişliğine yaslıyor, "*ve* bebek."

Bunu kastetmiş olamaz.

Lex'e verileri anlatacak bir kağıt yok.

Karanlık, tozlu bir odada Wick'e satılan parlak bir sır yok. Onunla uzun, iç içe geçmiş, ortak bir geçmiş yok.

İçimdeki tüm öfke akıp gitti ve geriye ağır, boş bir his kaldı. "Ben bir yaratıcı değilim," diyorum ona, oğlunun benden hiçbir şey almadığına dair bu ani farkındalıktan kurtulamadan. "Size sunabileceğim tek şey... bu." Monitörlere başımı sallıyorum, hepsini izleyerek geçirdiğim uzun geceleri düşünüyorum, buranın benim yerim olduğunu biliyorum.

Lex vücuttur. Wick ise kan.

Ben sadece boş, izleyen gözlerim.

Bakışlarımı takip ediyor, ağzı gevşiyor. "Son birkaç aydır bu yüzden mi bu kadar gerginsin? Pace, sen bizim için *güvenlik görevlisinden daha fazlasısın.*" Bana dönüyor, yüzündeki ifade o kadar içten ki içim daralıyor. "Sen benim Prensimsin." Elini benimkinin üzerine koyarak, "Sen onun babasısın" diye ısrar ediyor.

Wicker yüzüne tokat atmışım gibi bana bakıyor. "Sen benim kardeşimsin."

Kelimeleri duyuyorum ama onlara ulaşamıyorum. Onları *hissedemiyorum.* Panik damarlarımda haydut bir dalga gibi dolaşıyor. "Sadece bir aile olarak çalışıyoruz çünkü başka kimsemiz yok" diyorum ona. Bu hep böyleydi. Bizler Kraliyet'in atılmış kalıntılarıyız. Aşınarak şekilsiz parçalara dönüşmüş ve bir şekilde birbirine kenetlenmiş taşlarız.

"Wick," diye fısıldıyor Verity, gözleri ona kayarak. "Göster ona."

Nasıl başladığını bile merak edemeden gömleğimin yakasından tutup beni kendine doğru çekti. Bu bir öpücükten çok yumruğa benziyor, ağzı benimkine çarpıyor. Bir acı ve ardından tanıdık bir sıcaklık, dili benimkine karşı talepkar.

Düşünmeme bile gerek kalmadan yüzünü kavrıyorum ve Verity'ye asla uygulamayacağım bir saldırganlıkla öpücüğünü karşılıyorum. Morarıyor ve tüketiyor ve Wicker kendini ayırdığında gözleri ateş gibi yanıyor.

"Haklısın," diyor, botundan bıçağı çıkarmak için eğilerek. "Kan önemlidir."

Bileğini keserkenki görüntüsü bir şekilde öpücükten daha kafa karıştırıcı, her ne kadar öyle olmaması gerekse de. Üçümüz bunu kaç kez yaptık? Sözler ve anlaşmalar -*kanım üzerine*- Wicker'ın Baron mirasının benim*sediği* ilk parçası.

Elimi tutup karanlık ve sessiz yerlerde oluşmuş yara izlerini ortaya çıkarırken hareketsiz duruyorum. Bunlar zamanın geçişini izlemek için kazınmıştı ve bileğimi kavrayan Wicker onları temiz bir kesikle ikiye ayırıyor. "Aile, her zaman."

Acıyı hissetmiyorum bile.

Verity soluk soluğa onun kolumu tutuşunu izliyor, yaralar birleşiyor.

"Kanımız üzerine," diyor Wicker, ki söz öyle değil. Bu *onun* kanı üzerine yapılması gerekiyordu. Lex'in kanı üzerine.

Kanımızdan mı?

Yutkunarak ön kolunu kavradım, bunun aptalca bir ritüel olduğunu biliyordum. Bir Baron ritüeli. Lex'in her zaman nefret ettiği ama hoş gördüğü bir ritüel.

Ama hala bizim.

"Kanımız üzerine," diye söz veriyorum, sıkarak.

Beni onun bakışlarından ayıran tek şey, çevremde gördüğüm kıpkırmızı bir parıltı. Hemen Wick'in elini bırakıyorum ve keskin bir tıslama çıkarıyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?" Wicker'ın bıçağını Verity'nin elinden alıyorum, ne zaman aldığını bile merak ediyorum.

Soluk teninden kan damlıyor -kesik çok küçük, şükürler olsun- ama bileğini tuttuğumda, o inatçı yeşil gözleri benimkileri yakalıyor. "Bu işler böyle yürüyor, değil mi? Şimdi kanımız senin mi oldu?"

Dudaklarımızı birbirine değdirmek için doğrulduğunda, parmaklarım karnının kıvrımlarında geziniyor. "Yapma," diye fısıldıyorum ayrıldığımızda, alnımı onunkine yaslayarak. "Onu benden uzaklaştırma." Kimden bahsettiğimi sormuyor - oğlumuzdan mı yoksa Wicker'dan mı, hatta belki Lex'ten de- ki bu iyi bir şey, çünkü bir cevap veremedim.

Dördü olmadan bir hiç olduğumu biliyorum.

Yanağıma dokunarak karşılık veriyor, aramızdaki havada kan ve eski yağmur kokusu var. "Asla." Nefes alıyor, "Kanımızın üzerine."

Wicker'ın aç enerjisini yanımızda hissedebiliyorum, alışkın olduğum bu garip çatırtı sinirlerimin sınırını sıyırıyor. Verity'nin ağzını uzun, hoşgörülü bir öpücükle kaptığında bile şaşırmıyorum.

Bunu asla itiraf etmez ama hiçbir şey onu yüksek duygulardan daha fazla azdıramaz. Acaba onun ağzında benim tadımı alıyor mu, birbirimize nasıl karışıp yerleştiğimizi merak ediyorum ve bu düşünce içimi bir deprem gibi titretiyor. Belki de bu benim kendi deliliğimdir, birinden ayrılmadığım sürece onun bir parçası gibi hissedememek. İçlerindeki benim parçam.

Geri çekilen Verity dişlerini pelüş alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Şimdi de o," diyor, kapüşonlu gözleri bana kayıyor.

Gözlerindeki heyecan kıvılcımının tadını çıkarma şansım olmuyor çünkü Wicker anında dönüyor ve beni sert, kaygan bir öpücüğe sürüklüyor. Onun yumuşak kıvrımları ve Wicker'ın keskin açıları arasındaki zıtlık, romun bana verdiğinden daha fazla bir vızıltıya dönüşen bir ikilem.

Aletim camı kesebilir.

"Sence hangimiz?" Gümbürdüyorum, ikimizin de bakışları Verity'nin üzerine düşüyor. Hoşuna gidiyor. Bizi izlemeyi seviyor. Gözlerindeki parıltıdan, boynundan aşağı akan kızarıklıktan gün gibi ortada. Birlikte yaptığımız bazı şeyleri bir bilse...

"'Her gün bir sikiş' kuralı," diye hatırlatıyorum ona.

Wicker alçak, kaba bir ses çıkarır ve uzanıp uzun kızıl saçlarını omzunun üzerinden süpürerek nabız noktasını ortaya çıkarır. O da görüyor. "Onun için belki. Ama benim için?" Bana bakıyor, kaşları kalkıyor. "İstediğim kadar alabilirim."

Gözlerinde bir soru var, ukala ama bir şekilde yine de dikkatli, sanki öneriyle beni korkutmak istemiyor.

Önümüzde Verity kekeleyerek, "Oh, yani..." dedi. İkimizin arasında eliyle işaret ediyor, göz kapakları ağırlaşıyor. "*Oh,*" diyor, ve sonra, "Oh, *Tanrım,* evet."

Wicker anında üzerine atlıyor ve onu kanepeye itiyor. "Bunu düşünmek hoşuna gidiyor, değil mi?" diye soruyor, bacaklarının arasını dürterek. "Ben senin içindeyken sen de benim içimde volta atmak?" Wicker cinsel konularda hiçbir zaman utangaç olmamıştır ve bu konuda da utangaç değil - onu becerme düşüncem.

Göğsü istekle kabarıyor, parmakları onu daha yakına getirmek için çabalıyor. "Lütfen," diye yalvarıyor.

İlk defa, manzarayı çok kötüleştirmese de, bir yatağım olmadığı için gerçekten pişmanım. Wicker ve Verity lanet bir manzara. Onun uzun

uzuvları ve kızaran teni. Adamın kasları ve kızın kıvrımları. Wicker'ın ince parmaklarının geceliğinin omzunu aşağı doğru itip yumuşak, şiş bir memenin üzerine gererkenki görüntüsü. Wicker onu avuçlarken çıkardığı sert inilti ve Wicker onun içine doğru eğilirken çıkardığı müzikal inilti.

Onlar yaratılışın resmidir.

Bu düşünceyle o kadar sarhoşum ki Wicker'ın gömleğini kimin çıkardığını bile görmüyorum. Tek bildiğim, adamın bir anda kilometrelerce sıcak, çıplak ete sahip olduğu ve sabırsızlıkla elbisesini yırttığı. "Hızlı ol," diye nefes nefese kızın sivri, pembe meme uçlarından birini ağzına alıyor. "Taşaklarıma kadar batmadan önce bir seçim yapmak için yaklaşık on saniyen var."

Vücudumu harekete geçirmek için ihtiyacım olan tek şey bu, onlara yaklaşırken gömleğimi çıkarıyorum.

Önce kime gideceğimi ya da nereye uygun olduğumu bilmiyorum. Wicker ve benim zevk almak ya da bağlantı kurmak için birbirimize uzandığımız bu şey... azgın gençler ve kabadayı kardeşlik çocukları olarak yaptığımız bir şey. Hoşumuza gitse de gitmese de artık erkeğiz. Prensler. Babayız.

Maddox gerçeği açıklayınca işler bugün değişti.

Eğer ben boş, izleyen gözler isem, o zaman parmaklarım nereye ait olduklarını merak ederek kaybolurlar. Sonunda onun eli benimkini buluyor ve beni yanlarındaki kanepeye sürüklüyor. Wick dolgun memesinin zirvesini serbest bıraktığı anda, onu tatmak için üzerine çullanıyorum, boynunun zarif sütununu yalayarak canlı kızarıklığı aşağıya doğru takip ediyorum.

Meme ucuna yapıştığımda kıvranıyor, parmağı kıvrımlarımın arasından geçiyor ve Wick'in ona dokunduğu yeri hissedebiliyorum, bu alçak, yumuşak inlemelerle amını onun için hazırlıyor.

Wicker'ın boynuna ulaşabilmek için bir dizimi minderlere dayamak zorunda kalıyorum ve omzunun kıvrımına dişlerimin ağırlığında bir öpücük gömüyorum.

Derin ve sabırsız bir ses çıkararak Verity'ye doğru hamle yapıyor ama temas ettikleri anda vücutlarının arasında dolaşıp fermuarını açıyor. Wicker kararlı bir beceri gösterisiyle gerçekten çıplak olan ilk kişi olmayı başarıyor ve kot pantolonunu yerde tekmelerken bana hınzırca bir sırıtış atıyor.

"Alt çekmecende kayganlaştırıcı yokmuş gibi davranma."

Omuz silkerek, "Kim numara yapıyor?" diyorum ve onu bulmak için kendimi onun ellerinden kurtarıyorum.

Etrafı karıştırırken, Wicker'ın ona girdiğini duyuyorum, Verity'nin nefesleri hızlı soluklara dönüşüyor. Döndüğümde, Verity'yi geniş bir

şekilde

kanepenin ortasına oturmuş, ellerini arkaya dayamıştı.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, kot pantolonumun üzerinden kendimi sıkmak için uzanıyorum. Böyle yayılmasında bir şey var, karnı büyük ve yuvarlak. İlk önce ne yapmak istediğimi bilmiyorum, karnını mı yoksa amını mı öpmek, saçlarına mı yoksa teninin her santimine mi dokunmak. Kadın muhteşem, sadece ikimiz için hazırlanmış. *Adam* her zaman olduğu gibi muhteşem.

Işık, Wick'in sırtının hatlarına vuruyor ve kendini onun içine oturturken dalgalanan sinirli kasları vurguluyor. Yontulmuş çerçevesi disiplinli gücün bir kanıtı, her ince değişim kas ve kemik arasındaki uyumu ortaya çıkarıyor. İnce, kremsi kalçalarının parantezleri onu içeri davet ediyor ve hamilelik hakkında söyledikleri doğru olmalı çünkü parlıyor. Işıl *ışıl*. Işıltılı tırnakları adamın sırtındaki ete batıyor. Başını yastığa yaslamış, ağzı tatlı, yalvaran bir çığlık atarken gördüğü manzara ham erkeklik ve rafine güzelliğin bir karışımı.

"Daha yakına gel."

Belki benim içindir, belki de değildir. Her iki durumda da, sanki bir parçam ona gitmemek için tamamen aciz, parmaklarım pantolonumu açıyor ve bacaklarımdan aşağı itiyor. Beni yanına çağırıyor ve sikimi ellerinin arasına alıp aşağı yukarı okşuyor.

Sikeyim.

O zaman Wicker'ın hareket etmediğini fark ediyorum; orada asılı dururken kasları sımsıkı sarılmış ve başı omuzlarının arasına düşmüş.

"Hey," diyorum o n a , kulağına bir şeyler söylemek için sırtına bastırarak. "Ona bir şey ver kardeşim."

Yine de onun etrafına uzanıp başparmağımı kıvrımlarına sokan ben oluyorum. Klitorisini bulduğumda Verity'nin yeşil gözleri kısılıyor.

"Oh, Tanrım, Pace!"

Wicker'ın titremesine neden olacak şekilde içine doğru kamburlaşıyor. "Bu inanılmaz bir his." "O kadar sıkı ki," diye tıslıyor Wicker, kalçaları gergin bir şekilde dürtüyor. "Nasıl oluyor da Buna dayanabilir misin?"

O zaman ne yaptığını, ne sorduğunu anlıyorum. "Uykuya daldığımızda mı demek istiyorsun?" Sırıtarak kayganlaştırıcıyı tek elimle açıyorum, başparmağımla klitorisini okşarken parmaklarımı onun için kayganlaştırıyorum. "O gerginlik, onun için çok ıslanması, amının nasıl... çırpınması ve kenetlenmesi..." Wick ve benim aramda uzanıp yanaklarını ayırıyorum. "Kahretsin, bazen bu boşalmaktan daha iyi hissettiriyor."

İşaret parmağımı kıçına sokarak bunu noktalıyorum, tamamen içinde erimeden önce -sadece bir anlığına- gerilmesinin tadını çıkarıyorum.

"Ben de böyle yapıyorum," diye gürlüyorum, Verity'nin bakışlarıyla buluşarak. "Öyle değil mi Rosi?"

Aslında geceliğini hiç kaybetmedi. Sadece göğüslerinin altına ve göbeğinin üstüne doğru itilmiş, bu uzun şerit onu aşağıda tutuyor. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda uzun kirpikleri pembe yanaklarını okşuyor.

Soru o kadar yumuşak, o kadar masumca meraklı ki dudaklarım seğiriyor.

"Kıçını parmaklıyorum," diye cevap veriyorum, bu açık sözlülük Wicker'ın homurdanmasına neden oluyor. "Yarağımı alabilmesi için onu geriyorum, aynı benim senin amını gerdiğim gibi."

Verity'nin gözleri açılarak ona dikiliyor. "Beğendin mi?" diye soruyor ve uzanıp onun çenesine dokunuyor.

Wicker dokunuşa doğru eğiliyor, bu hareket kıçını bana yaklaştırıyor. "Öyle değil mi?"

Bunu düşünmek için fazla zaman ayırmıyor. "Evet. Kalın ve sıcak. Güvenli."

Büyüyen karnının varlığıyla baş etmek giderek daha da karmaşıklaşıyor ama Wicker bir şekilde bunu başarıyor ve dudaklarının kenarını yalamak için onun üzerine kıvrılıyor. "Pace'in parmakları kusursuz çalışıyor," diye mırıldanıyor. Üçüncü parmağımı da ekleyerek iltifatını kabul ediyorum ve çıkardığı sert iniltiye kendimi kaptırıyorum.

Dudaklarını dişlerinin arasından geçirerek bakışlarımı yakalıyor. "Öyle olduğunu biliyorum." Bir an için o ve ben senkronize olmuş gibiyiz, parmaklarımın Wicker'a her sokuşunda kalçaları kıvranıyor. Bunun için gittikçe daha da ateşlendiğini söyleyebilirim, Wicker'ı güzelce açtığımda alnında boncuk boncuk terler fışkırıyor.

Parmaklarımı çektiğim anda anlıyor, gözlerinde beklentiyle parlayan bir şey var. "Bana bak," diye bağırarak Wicker'ın yüzünü tutuyor. Ağzı Wicker'ınkine yapışıyor, yeşil gözleri onu yakalıyor. "Seni doldurduğunda yüzünü görmek istiyorum."

İsteği aklımda yer edince bir duraksama oldu.

Aynı anda, aynı düzensiz sesle, Wicker ve ben ikimiz de "Yüce İsa" diye haykırdık.

Daha iniltiler kesilmeden sikim kayganlaşmıştı.

Geçmişte, Wicker'la takılmak her zaman iyi olmuştur. Bazen iyi. Diğer zamanlarda harika. Ama onun sıkı halkasına battığımda

Kaslarımız, vücutlarımız birbirine bağlıydı, Verity'nin yüz ifadesinin meraktan şehvet dolu bir terk edilmişliğe dönüşmesini izliyorduk...

O anda patlamamak için elimden geleni yapıyorum.

İlişkimiz artık sadece birbirimizle ilgili değil, bu bağla ilgili.

-Bizi birbirimize bağlayan şey. Vücutlarımız; kaygan ve ıslak. Bebek; bizim.

"Siktir," diye tükürüyor, elleri deriye karşı yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Bu çok fazla olabilir kardeşim."

"Karşı koyma," diyor, sesi yumuşak, işgal sırasında onu yatıştırırken. "Bırak girsin." Wick derin bir nefes alıyor ve bana bir santim daha almam için yer açıyor. "Büyük, değil mi?"

"Benim kadar büyük değil," diyor, ne kadar gergin olduğunu hissetmeme rağmen. "Ama iş görür."

Alay ederek daha derine kayıyorum, başını boynunun kıvrımına bıraktığında tatmin oluyorum. "Oh," diye mırıldanıyor, içinden bir titreme geçiyor, "lanet olsun."

Verity'nin donuk gözleri benimkilere kilitleniyor, parmakları onun sarı saçlarında geziniyor. "Kibar ol," diye azarlıyor, ağzı küçük bir sırıtışla yukarı kalkmış olsa da.

Verity ile olduğu gibi, tek yapmak istediğim içeride kalmak, tutmak ve *sahip olmak* değil. Wicker ile sadece *sevişmek* istiyorum.

Kalçalarımın ilk yumruğu durumu daha iyi hale getirmiyor.

Verity *sızlanırken* o homurdanıyor, sırtındaki kaslar esniyor.

Bir elimle avuç içimi omurgasının açıklığında gezdirirken, diğer elimle ayak bileğini bulup kalçama doğru yönlendiriyorum. Hemen kavrıyor, uzun, zarif bacakları benim ve Wick'in etrafında sanki tek bir varlıkmışız gibi kıvrılıyor.

Ve biz de tam olarak bu hale geliyoruz.

Ben kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlıyorum, o da kalçalarını onunkilere doğru yuvarlıyor. Belki de ilk kez kendimi gerçekten şımartılmış hissediyorum, ikisi de çok güzel, merhametimin altında. Wicker'ın kalçalarını kavrıyorum ve onu sevdiğini bildiğim şekilde beceriyorum - derin ve güçlü- ve buna karşılık o da Verity'yi aynı şekilde beceriyor, benim hareketlerim onunkileri belirliyor.

Ensesinin altındaki deri parçasının tadına baktığımda tuzlu olduğunu hissediyorum, aramızda ter birikiyor. En iyi açı bu değil ama Wicker'ın çıkardığı derin ve bedenimi sarsan seslerden bunu anlayamıyorum. Her şeyi tüketiyor.

"Nasıl...." Verity nefes nefese, "Nasıl bir his?"

Wicker'ın kulaklarının arkası canlı bir pembeye dönüşür. Hiçbir şey için yüzü kızarmaz. "Sanki her yerimi dolduruyormuş gibi," diye homurdanıyor, kelimelerinde özel bir vahşilik var. Boynuna dokunuyor, parmakları kızarmış teninde geziniyor. "Sanki sana verebilmem için bana veriyor gibi hissediyorum."

Verity'nin ifadesindeki heyecan kıvılcımı çaresizliğe dönüşüyor. "Çünkü sen bizimsin," diyor ve adamın ayrılmış dudaklarından ıslak bir öpücük koparıyor. "Öyle değil misin?"

"Ben..." Wicker kekeliyor, bacağımı kavramak için arkaya uzanıyor. "*Siktir*. Siktir, Pace, gidiyorum-"

"Bekle," diye homurdanıyorum, ona sarılmak için uzanıyorum. Ağzım yanağının kıvrımına doğru kayıyor. "Bizimle gel."

Verity için fazla sürmeyeceğini zaten biliyorum, ama yine de klitorisini bulmak için aralarına uzanıyorum ve onu uçuruma yaklaştırıyorum. Bulunduğum noktadan, orgazmımın ilk dalgası içime çarparken, o yakalandığında kaşının sıkışmasını zar zor yakalayabiliyorum. Bu gücü ona yumruk atmak için kullanıyorum, sikim kabarırken onu orada tutuyorum.

Wicker'ın gözleri açılır ve Verity'ninkilerle kilitlenir. "Ah, kahretsin," diye nefesini tutuyor, bakışlarını bulmak için çenesini kavrıyor. "Bunu hissedebiliyorum. İkinizi de. *Siktir*!"

Sadece hissettiğim kadarıyla geldiğini biliyorum, içine boşalırken kıçı etrafımda kenetleniyor. Karnı ikisinin arasına sıkışmışken elinden gelenin en iyisini yaparak ayağa kalkıyor ve ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor. Öpücük uzun ve tembel, dili benimkinin etrafında dolaşıyor ve Wick'in dudaklarının boğazıma bastırdığını hissediyorum.

Verity'yi temizleyip yatağına götürdüğümüzde "Hey," diyor. Anında uykuya dalıyor, vücudu aramızda kıvrılıyor. "Biz her zaman kardeşiz, bunu biliyorsun, değil mi?"

Dönüyorum, loş ışıkta onun bakışlarını arıyorum. "Evet, biliyorum."

"Üçümüzün birlikte yaşadıklarını kimse bizden alamaz.
Kral değil," diye kaşlarını çattı, "ve kesinlikle lanet bir Dük değil."

Başımı sallayarak, "Biliyorum. Sadece bir an için beni rahatsız etti."

Yastığa yaslanıyor, vücudu bana bakmak için yer değiştiriyor. "Hey, şimdi bir şey fark ettim." "Döndüğümüzden beri güvenliği bir kez bile kontrol etmedin" diye ekliyor.

"Huh." Paniğin, stresin ve endişenin, gidip *kontrol etme* ihtiyacının gelmesini bekliyorum ama gelmiyor. Göğsümün derinliklerine gömülmüş yabancı bir hisle karşılaşıyorum. Sıcak, gevşek ve korkudan yoksun.

Sanırım hoşnutluk olabilir.

Hem zihinsel hem de fiziksel olarak yorulmuş olsam da onlar uyuduğunda ben uyumuyorum. Şimdi ana yatak odasındayız ve Verity yanıma kıvrılmış, eli karnımda, beni vücut yastığı olarak kullanıyor. Wick onun diğer tarafında, yüzü ensesine gömülü.

Onları izliyorum, güvensizliğimden dolayı kendimi biraz aptal gibi hissediyorum ama bir parçam bunun babamın ebeveynliğinin bir sonucu olduğunu anlıyor. Onun ıskartaya çıkarılmış oğulları olmak, bizi bir araya getiren şey bu. Tek bildiğimiz bu. Ashby ismini bir rozet gibi takıyoruz ama onu bir yara gibi hissediyoruz.

O gittikten sonra, başka hiçbir şey kalmayacak. Bundan başka bir şey olmayacak.

Avucumu bebeğin üzerinde düzleştiriyorum ve babamın bize yaptığını ona asla yapmayacağıma dair zihnimde bir söz veriyorum - bizi derimizin içinde uygunsuz hissettiriyor. Lex'in ayak sesleri gözlerimi kapıya çekene kadar öylece kalıyorum. Orada uzun bir süre kalıyor, gözleri yatağın üzerinde geziniyor, sessiz ve değerlendirici. Bir şekilde *her zaman* biliyor. Bize biraz zaman kazandırmak için aşağıda daha uzun süre kaldığını düşünmeden edemiyorum.

"Bu doğru mu?" O eşiği geçmeden önce sordum.

"Evet." Cevap veriyor, gözleri kararıyor. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Sanırım değil." Verity'nin saçlarını okşuyorum. Kan ve soyadı Forsyth'te her şey demek ama ikisi de buna dokunamaz. Uyurken bile dokunuşumu kovalaması. Wicker'ın onu nasıl kovaladığı, alnında bir yarık. Lex'in onu izlerken parmaklarının seğirmesi, sanki bizimle birlikte yatağa girmek için sabırsızlanıyor. "Onlar hâlâ bizim," diye kabul ediyorum sonunda.

"Öyleler," diye kabul ediyor, o kadar kolay ki, sanki aksi hiç aklına gelmemiş gibi.

Hiçbir şey hakkında bu kadar emin hissettiğimi hayal bile edemiyorum. "Nasıl aldınız?" Sorgulayan bakışları karşısında, "Remington'ın DNA örneği" diye açıkladım.

Nick Bruin'in neredeyse öldürüldüğü o gece içtiğimiz esrarın hamamböceği ya da bir soda kutusu için çöp kutusunu karıştırmak gibi gerçekten ayrıntılı bir şey duymayı bekliyorum.

"Ben yapmadım." Lex omuz silkiyor. "*Tüm* örneklerini aldım."

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve tüm Dükleri kastettiğini anlıyorum. "Nasıl

oldu da-" Ve sonra, bana çarptı. "Oh, kahretsin."

Sadece Dükler değil.

"Yıllık kan bağışı," diyor gömleğini çıkarmak için uzanırken. "Yüzlerce West End örneği, alınmaya hazır." Bununla da oldukça gurur duyuyor gibi görünüyor, sırıtıyor. "West End soylarının neredeyse eksiksiz bir veri tabanına sahibim."

Geçen ayla ilgili her şey sonunda anlam kazandı. Lex'in kan bağışı yapmayı kabul etmesi, tüm o hazırlık çalışmaları, işbirliği ve gösteriş...

Rosi'ye bakıyorum, hâlâ mışıl mışıl uyuyor. "Bundan hoşlanmayacak."

"Neden hoşuna gitmeyecek?" Lex gömleğini kanepenin üzerine atarak merak ediyor. "Forsyth bir

Lanet olası bir karmaşa. Kan bağlarını ve bunların nereye gittiğini bilmek pek çok sorunu çözecektir."

Kardeşim bazen böyledir, duygu ve mantığın neden her zaman en iyi karışım olmadığını anlayamaz. Onu uyandırmaktan korktuğum için sesimi alçak tutuyorum. "Şu anda onlarla kanka olduğunu sanıyor ama aslında ailesini kandırmak için West End'e yaptığı geziyi kullandın."

Vay anasını.

Çıldıracak.

Kaşlarını çatıyor, kafasını geriye atıyor. "Öyle bir şey değildi. Bir fırsat gördüm ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdim."

"Bu şekilde görmeyecektir. Onlara ihanet ettiğini düşünecek."

Düzeltiyor, "Onları kurtardım." Ona ciddi ve etkilenmemiş bir şekilde baktığımda, "Bunu onlara karşı kullanacak değilim ya!" diye vurguluyor. Yine de sesinde bir gerginlik var.

Gözlerim kısıldı. "Bana söylemediğin şey ne?"

Sönerek ceplerini boşaltmaya başladı. Gözlükler, anahtarlar, cüzdan. O da yorgun görünüyor, gözlerinin altında torbalar var. "Daha fazla sürprize ihtiyacımız olmadığını düşündüm ve DNA sonuçlarınızı solaryumdaki kemiklerle karşılaştırdım."

Haftalar önce o örneği aldığını hatırlayınca göğsümde bir endişe dalgası beliriyor. "Ve?"

"Eşleşme yok." Beni dikkatle izliyor, ağzında endişeli bir eğim var. "Üzgün olduğumu mu söylesem yoksa tebrik mi etsem bilemiyorum."

Bu *bir* cevap değil ama *bir* cevap. "Kontrol ettiğiniz için teşekkürler."

Ama beni izliyor, kehribar rengi gözleri benimkileri arıyor. "Daha önce üzgündün," diyor Verity ve Wick'e bakarak. "Maddox yüzünden mi?" Ama sonra başını sallıyor ve "Remy yüzünden" diye tahmin ediyor.

"O Wick'in kardeşi. Ve bebek," diyorum, avucumu karnının kıvrımına koyarak. "O onun amcası."

Bir süre sessizlik oluyor ve eminim Lex bana tüm ailelerin ne kadar karmaşık olduğu ve bunun hepimizin geçinemeyeceği anlamına gelmemesi gerektiği hakkında bir nutuk çekecek.

Onun yerine bana baktı, ağzı sert bir çizgiye oturdu ve sessizce "O bir pislik" dedi.

Göğsümden neredeyse onu uyandıracak ani bir kahkaha patlıyor. Bütün gün mücadele ettiğim yorgunluk üzerime çöküyor ve esniyorum. "Geç oldu. Yatağa gel."

"Yana kay," diyor, saçındaki bandı çekip çıkarıyor ve omuzlarının üzerine düşmesine izin veriyor. Yatak yanıma çöküyor ve ışığı kapatmadan önce pantolonunu çıkarıyor. Lex hiçbir zaman sarılmayı sevmezdi ama bu gece kolunu belime doluyor ve omzumda nefesinin sıcaklığını hissediyorum. Karanlığın içinden şöyle diyor: "Baba'yı ortadan kaldırmaya ne kadar yaklaşırsak, yolumuza o kadar çok ok çıkacak. İnsanlar bizi parçalamaya çalışacak. Bizi kararsız bırakacaklar. Kendimizi sorgulamamıza neden olacaklar. Ama babamın bize öğrettiği tek şey, önümüze ne tür bir tehlike çıkarsa çıksın birbirimizi koruyacağımız, çünkü biz bir *aileyiz*." Parmakları kalçama bastırıyor. "Wick seni seviyor, Pace. Ben de seni seviyorum. Verity sana güveniyor. Ve Tanrım, o bebek babalarından biri sen olduğun için çok şanslı olacak."

Bu, ondan duyduğum en uzun, en duygusal konuşma olabilir. "Bana bir söz vermeni istiyorum," diyorum alçak sesle. Wicker yapamaz
Şunu dinle. "Maddox bombayı attığından beri beni rahatsız eden bir şey var."

Alnı kırışıyor. "Ne?"

"Hiçbir koşulda, hiçbir yaşamda, oğlum lanet olası bir çöp boksörü olmayacak, anladın mı?"

Sırıtıyor, sessiz kahkahası yatağı sarsıyor ama karanlıkta, benimkine doğru uzattığı yumruğunun gölgesini görüyorum. "Anlaştık. Bunu sağlamak için ölüme gideceğim."

12

Verity

Yeni çocuk odasını ilk kez görmenin nasıl bir his olacağını FARK ETMEMİŞTİM.

Ona bakarken, karnımın şişliğini kucaklarken, bunu psikolojik olarak özgürleştirici buluyorum. Sanki en masum varlıklar için Mor Saray'ın en küçük parçasını atmışız gibi. Henüz bitmedi ama parkeler yeni bir kat poliüretanla parıldıyor ve duvarlar astarla hazırlanıyor.

Taze.

Yeni bir başlangıca hazırım.

Müteahhitler işten çıkarılmadan önce bitirmeye çalıştılar, bana duvarlar için görünüm kitapları ve boya örnekleri yığınları gönderdiler, ancak bir türlü karar veremiyorum. Duvar boyası olsun ya da olmasın, bu hamileliğin son altı haftasına yaklaşıyoruz ve başka kararlar almanın zamanı geldi, bu yüzden Pace ve Wicker yardımcı oluyormuş gibi davranmaya çalışırken Lex bir kalem ve not defteriyle odanın içinde beni takip ediyor.

"Bir beşiğe ve alt değiştirme masasına ihtiyacımız olacak," diye yorum yapıyorum, kehribar rengi gözlerinin bana odaklanmasını görmezden gelerek, "ve bir şifonyer şuraya gidebilir."

"Anladım," diyor Lex, biraz fazla hızlı bir şekilde. "Başka mobilya var mı?"

"Belki şu köşeye bir salıncak. Ya da bir planör?" İkisini de düşünüyorum, ona olan kızgınlığımın bu anı bozmasına izin vermemeye kararlıyım. "Bunlar rahat görünüyor."

Lex saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor, bu hareket hayal kırıklığı içinde sıradan. Bütün gün saçıyla oynayıp durdu. Saçlarını toplaması için ona bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Bütün hafta saçlarını açık tutmanın aramızdaki buzları eriteceğini sanıyorsa yanılıyor. "Gidip birkaç tane deneyebiliriz, bakalım hangisini daha çok beğeneceksin."

Pace, "Beşiğin bu duvara konması gerekiyor," diyerek başka kapısı ya da penceresi olmayan tek duvarı işaret ediyor. "Bence güvenlik için en iyi kapsama alanı bu olacak."

"Görünür kamera yok," diye hatırlatıyorum ona.

Pace, küçümsemeye varan o yumuşak, karanlık tarzıyla sırıtıyor. "Dadı kameraları uzun bir yol kat etti. Bunu tamamen zararsız hale getireceğim."

"Peki ya sen?" Garip bir şekilde sessiz kalan Wicker'a soruyorum. Lookbook'u elime alıyorum. "Sen ne düşünüyorsun? Kaplanlar mı, zürafalar mı, yoksa filler mi?"

Wicker göz kırpıyor. "Biraz yasadışı bir hayvanat bahçesi mi açıyoruz?"

Kaşlarımı çatarak diğer sayfaları çeviriyorum. "Trenler ve tavşanlar da var,

ve yavru ördekler."

"Kaplanların yemesi için mi?"

"Tema için," diye sızlanarak ona orman temalı bir sayfa gösterdim. "Kafana silah dayasam hangisini seçerdin?"

"Tetiği çekebilir misin?" Yüzüm düştüğünde, dudakları sırıtarak yukarı kalkıyor. "Sadece seninle dalga geçiyorum, Red. Bana sorarsan, zaten iyi görünüyor. Her şey çıkarıldığında daha büyük, biliyor musun?"

"Bu bir gelişme," diyor Pace. Kollarının üst kısmını zorlayan dar, koyu renk bir tişört giyiyor. Son üç gündür, herhangi bir gözetleme ekipmanı olmadan yatağımda uyumaya başladığından beri, antrenman yapıyor. "Artık ter, ot ve mastürbasyon kokusunu bile alamıyorum." Köşeye geçip kardeşine el sallıyor. "Gel bana destek ver. Bu açıyı kontrol etmek istiyorum."

Dolabın kapısına yaslanıyorum ve elimi belime koyup ağrıyan kaslarımı ovuyorum. Üzerimde bir çift büyük boy tulum, altımda da kısaltılmış bir atlet var. Hiç de basenli değil.

"İyi misin?" Lex karnıma dokunmak için her fırsatı değerlendirerek soruyor.

Bedenimin onun dokunuşuna doğru eğilmek istemesi önemli değil. Hâlâ kaşlarımı çatıyor, başka tarafa bakıyorum. "Sadece ağrıyor."

Otuz iki haftalıkken hissettiklerim bana ilk üç aylık dönemi ve sabah bulantılarının olduğu günleri özletiyor. En azından o zamanlar hâlâ

sıskaydım ve her on beş dakikada bir işemem gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. "Normal şeyler. Söz veriyorum."

"Dinlenmek ister misin? Banyo?" Eli benimkinin yerine geçiyor ve yan tarafımda ilerlemeye devam ediyor. "Masaj?" Başparmağı göğsümün yan tarafına sürtünüyor, bir ağırlık ve sıkılaşmış meme uçlarını tetikliyor.

"Hayır," diyorum çabucak. "Ben iyiyim."

Lex'in iç çekişi fısıltısından daha yüksek bir sesle yankılanıyor. "Bana hâlâ kızgın mısın? *Gerçekten* mi? Sadece birkaç kan örneği. Forsyth'in tüm sırlarını açığa çıkarabiliriz, eğer sadece-"

Ona sert bir bakış atarak sözünü kestim. "Bunu Forsyth'in en kötü kralının gayrimeşru kızı olmayan birine satmak isteyebilirsin." Alay ederek ekliyorum, "Sanki bu şehir sırlarla yönetilmiyormuş gibi davranmanın bir sebebi var. Bundan daha zeki olduğunu biliyorum."

Yüzü düştü. "Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Ben daha itiraz edemeden Wicker'ın sesi odanın öbür ucuna taşındı. "Hokey takımına ihtiyacı olacak. Paten." Lex'e sinirli bir bakış fırlattı. "Bir de kask tabii ki."

Lex sözünün kesilmesine sinirlenmiş görünerek, "Belli ki," diye mırıldandı.

"Pedler, bir forma," diye devam ediyor Pace ama kaşlarını çatıyor. "Sanırım ilk başta bir sopa için çok küçük olacak?"

Lex'le bu konuyu bir kez daha tartışmayacağımız için mutlu bir şekilde saçmalıklarına sırtımı dönüyorum ve dolabın kapısını açıyorum. Bir an nefes verip göğüslerimi avuçluyorum ve biraz rahatlıyorum. Belki de daha destekleyici bir sütyene ihtiyacım var. Belki daha dolgulu bir şey. Ya da daha az? Hangi tarz olursa olsun, meme uçlarımın bu kadar hassas olmamasına yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım var.

Lex boğazını temizler. "Dolap iyi görünüyor mu?"

Lex'in West End'deki kan bağışı kampanyasında gerçek niyetini itiraf etmesinden bu yana tartışmalarımızın döngüsü bu şekilde devam ediyor. Ben sinirleniyorum, o kendini savunuyor, hiçbir şey değişmiyor ve bebeğe odaklanıyoruz çünkü aslında hemfikir olduğumuz tek konu bu.

Ellerimi bırakıyorum. "Bu harika. Gerçekten iyi iş çıkarmışlar. Birkaç askıya ihtiyacımız olacak," diyorum, hâlâ huysuz hissederek, "şu sevimli küçük olanlardan ve belki daha küçük eşyalar için birkaç sepete."

Dolap daha küçük, alanın çoğunluğu karşı tarafta, benim odamda olacak şekilde bölünmüş. Wicker'ın talebi. Bu tarafta giysileri asmak için iki çubuk ve birkaç raf var. Küçük ananasımız ve onun minik eşyaları için bolca yer var.

"Biliyor musun, bence birkaç kanca eklemeliyiz." Lex'in tüm bunları listeye dahil ettiğinden emin olmak için dönüyorum ve onu o kadar yakınımda duruyor buluyorum ki

Karnı karnına sürtünüyor.

"Biliyorsun, bu konuda yardımcı olmanın birkaç yolu var." "Neye yardımcı olmak?" Bıkkınlıkla soruyorum. "Kancalar mı?"

Göğsüme sivri bir bakış atıyor ve lanet olası bir şampuan reklamı gibi. Saçlarını dalgalandıran bir esintinin geçtiğine yemin edebilirim, tüm görkemli ve seksi gibi. Anında meme uçlarım sertleşti. Güzel. *Daha da sertleşti*.

Neden saçını böyle yapmak zorunda?

Eğilip yumuşak parmaklarıyla dirseğimin kıvrımını sıyırmak için uzanması da yardımcı olmuyor. "Göğüslerinde yaşadığın ağrılar ve gerginlikle. Rahatsız olduğunu biliyorum."

"Biliyorsun, ha?" Tersliyorum. "Hayatının yarısında makul büyüklükte memelerden, sürekli değişim halinde olan iki şişmiş kavun taşımaya geçmek nasıl bir şey biliyor musun?"

"Şey, şey... hayır." Rahatsızca kıpırdanıyor, biraz geri çekiliyor. "Hayır. Önerdiğim gibi soğuk ve sıcak kompresleri denediniz mi?" En azından bu sefer boğazını sıkan ve gözleri buğulanan o oldu. "Ya da duştayken hafif masaj yapmayı."

"Kitapları okudum," diyorum ona, şu anda Dr. Baba'nın azarladığı bir ruh halinde değilim. "Bebek doğana kadar hiçbir şey beni rahatlatmayacak." İki elimle göğüslerimi kavrıyorum, yüzüm buruşuyor. "Çok büyükler ve gülünç derecede hassaslar ve daha da kötüye gidiyor gibi görünüyorlar." Pace ve Wicker'ın kamera yerleşimini tartıştıkları yere bakıyorum. Pace kollarını başının üzerine doğru uzatıyor, dar gömleği yukarı kalkıyor ve kıçının hemen üstündeki seksi deri parçasını görmemi sağlıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve irkiliyorum. "Ahh. *Tanrım*. Gördün mü?"

Yavaş ve yakın bir nefes verirken dudakları aralandı, "*Başka* yöntemler de var." "Ne gibi?" Dürüst olmak gerekirse bir şey denemeye can atarak soruyorum.

Gözleri göğüslerimden bir kez olsun ayrılmadı. "Kolaylaştırmaya yardımcı olabileceğimiz yöntemler."

Bu cümlede dikkatimi çeken bir kelime var. Başımı eğerek soruyorum, "Ne demek 'biz'?"

"Bazı kadınlar hamilelik sırasında meme uçlarıyla oynamayı faydalı buluyor, hatta emzirmeyi teşvik edecek kadar." Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Bastırmak yerine, her şeyi yaparsınız, ama..." Sersemlikten kurtulmuş gibi görünerek boynunun arkasını ovmak için uzandı ve yüzünü buruşturdu. "Boş ver."

"Ama ne?" Çünkü "meme ucu oyunu" lafını duymak bile beni heyecanlandırıyor.

"Riskleri var." Geri adım atıyor, alnında bir endişe çukuru beliriyor. "Bence çok büyük."

Tabii ki öyle düşünüyor. "Ne gibi?"

"Tek bir şey için erken doğum." Elleri karnıma düşüyor. "Her ne kadar rahatlamanı istesem de, bu riski göze alamam."

Ona bön bön bakıyorum, öfkem yükseliyor. "Oh, rahat değil misin? O zaman cennete git!" Patlamamın kardeşlerinin dikkatini çektiğini fark ederek ona bakıyorum. "Duydunuz mu çocuklar? Lex rahatsız."

Çenesi gergin. "Çocuğumuzun sağlığından sorumlu Prens olarak-"

"Ama öyle değil," diye karşı çıkıyorum, bakışlarımı ona dikerek. "Bu sadece bizim çocuğumuz değil. Sadece ben bile değilim. Bu senin sorunun Lex! Benim, bebeğin, West End'in tamamının mı? İnsanlara kendi bedenleri üzerinde seçim hakkı vermiyorsun, sadece bir canı alabileceğine ya da kurtarabileceğine karar veriyorsun, bu seni Tanrı yapıyor."

Gözleri kararıyor. "Bu doğru bile değil."

"Ama öyle," diye ısrar ediyorum, Pace ve Wicker'ın son derece sessiz olduklarını fark ediyorum. "İtiraf edin. Daha iyi bildiğinizi düşünüyorsunuz, bu yüzden her şeyi kontrol etmeniz gerektiğini düşünüyorsunuz."

Lex her zaman soğukkanlıdır. Onda nefret ettiğim ilk şeylerden biri bu soğukluktu. Aynı zamanda rahatlık bulduğum ilk şeylerden biri de buydu, kendimi onun önünde yayılan bir anın duygusundan uzaklaştırma yeteneği. Kendimi dengeli hissetmemi, utanç ve mahcubiyetten uzaklaşmamı sağlıyordu.

Bu soğukkanlılık onu aniden terk ediyor - o kadar aniden ki, kopmuş bir telin tüm gücüyle.

"Ben daha iyisini biliyorum!" diye kükrüyor ve ben *de kendimi* tutamıyorum.

İrkiliyorum. Bunu gördüğünü biliyorum, çünkü donup kalıyor ve hain hormonal yaşlar gözlerime hücum etse de geri adım atmıyorum. "*O da öyle.*" Sesimin çatlak bir fısıltı olması önemli değil. Yüzündeki ifadeye bakılırsa çığlık da atabilirdim. "Ben Rufus'un kızıyım, ama..." Başımı sallıyorum. "Onun eseri olmak istiyor musun?"

Lex'in daha önce terslediği kadar hızlı bir şekilde tekrar tersliyor - bu sefer şaşkınlık içinde - ben topuklarımın üzerinde dönüp hışımla dışarı çıkarken izliyor.

O gece yatmaya hazırlanırken HÂLÂ bu konuda üzgündüm. Para yatırırken yeterince kötüydü ve şimdi vücudumun bir daha kendime ait gibi hissedip hissetmeyeceğini merak etmeye başladım. Onu nasıl besleyeceğimi, kullanacağımı ya da rahatlatacağımı seçemiyorum. Lex konuyu açtığından beri göğüslerimin her zamankinden daha hassas olması da yardımcı olmuyor.

Belki de sadece azmışımdır.

Tanrım, muhtemelen bu üçünün zehirli bir karışımıdır.

Bunların hiçbirini yapmak zor değil. Hamile kalmadan önce Wick'in gözleri göğüslerime yapışmıştı. Ve şimdi porno yıldızı memelerim olduğu için, o ve Pace sadece onları uyararak beni boşaltmanın ne kadar kolay olduğunun farkındalar. Pace'in siki vücuduma gömülmüş ve Wick meme ucumu emerken uyanmak alışılmadık bir şey değil. Muhtemelen son zamanlarda bu kadar çok acımalarının bir başka nedeni de bu. Bu çocuklar istemeden *de* olsa içimde bir ateş yaktılar.

Daha
fazlasını
istiyorum.
Ne olmuş
yani?

Sorun, her zaman olduğu gibi, Lex. Bu onun fikriydi, ancak bunu söyler söylemez hemen geri adım attı ve risk olarak gördüğü bir şeyi yapmakla ilgili endişelerini ve kaygılarını sıraladı.

Dr. Daddy tam bir baş belası.

"Yatmaya hazır mısın?" Banyodan çıktığımda Wick soruyor. Gözlerinin üzerimdeki atleti ve uyumak için bulduğum en yumuşak şortu taramasını kaçırmıyorum.

"Henüz değil," diyorum ve tadilat sırasında taşındıkları kanepede onun yanına uzanıyorum. İlk başta sadece onlara karmaşadan uzakta takılabilecekleri bir yer vermek içindi ama burayı seviyorum. Prenses yatağı uyumak için harika ama başka bir şey için şu anki halimle biraz ürkütücü. Bazen beni bowling topu gibi yuvarlamaları gerekiyormuş gibi geliyor.

Wick kalçalarıma uzanıyor, beni aşağıya doğru yönlendiriyor, böylece ona yaslanıyorum.

Odanın diğer ucunda, üzerinde eşofmandan başka bir şey olmayan Pace, Effie'ye bir ödül veriyor ve kafesinin örtüsünü topluyor. "Herkese iyi geceler de, güzel kuş."

"İyi geceler,
Prenses." "İyi

geceler, Effie." "İyi
geceler, Wickkkker."
Wick kuşa sırıtıyor ama "İyi geceler Eff" demekle yetiniyor.

"İyi geceler, Pace."

"İyi geceler." Kapağı kaldırıyor. "Sabah görüşürüz."

"Bir sorum var Red." Wick'in uzun parmakları kolumda geziniyor ve arkasında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor.

"O da ne?"

"Ne zamandan beri yatağa sütyenle giriyorsun? Bu bir West End olayı mı?" Wicker, sanırım kavgamızın tüm boyutlarını duymamıştı bile. Duymuş olsaydı, anında benim tarafımda olurdu.

Zaten o ve Pace, benim ve Lex'in sahte iğnelemelerinin etrafında tedirgin bir şekilde dolaşıyorlardı.

"Hayır, bu hamilelikle ilgili bir şey." Nefes veriyorum, meme uçlarımın onun dokunuşuyla gerildiğini hissediyorum. Tam olarak bir sütyen değil ama atletin içinde her şeyi yerinde tutan yerleşik bir katman var. Ya da en azından tutmaya çalışıyor. Bu şeylerin kendi akılları var. "Yirmi dört saat boyunca iki tane olgunlaşmış kavun taşıyormuşum gibi hissetmeye başladığım zamanlardı."

Pace'in gözleri söz konusu kavunlara kayıyor, sonra bakışlarını tekrar yüzüme çeviriyor. "Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdanıyor Wick, atletin omuz askısını çekiştirerek. "Çıplak göğüslerin ellerimdeyken uyanmak hoşuma gidiyor ama gördün mü?" Deniyor Yine. "Bu şeyin altına giremiyorum."

"Ona katılıyorum," diyor Pace yanıma oturarak. Eliyle atletimin boynunu kavrıyor ve aşağı doğru çekerek üst kabarıklığı ortaya çıkarıyor. "Bunlar saklanamayacak kadar güzel."

Başparmağı tepemde geziniyor, koyu kahverengi soluk beyazın üzerinde. İtiş kakış canımı acıtıyor, ama bu daha fazlasını istediğim garip bir acı ve bir çığlığı bastırıp sırtımı kardeşine yaslıyorum. Hiçbir fırsatın kaçmasına izin vermeyen Wicker diğer göğsümü kumaşın altından çıkarıyor ve geniş avucunu göğsümün üzerine kapatıyor.

"Kahretsin," diye nefes veriyorum, tekrar

ona gömülüyorum "İyi mi? Kötü mü?"

Wick soruyor, eli hareketsiz.

"İkisinden de biraz, ama durma." Pace'e bakıyorum. "İkinizden biri."

Hiç tereddüt etmeden başparmağını meme ucumun sıkı tepesinde gezdiriyor. Bu, sanki vücudumdaki her sinir o küçük çıkıntıya bağlıymış gibi bir coşku patlamasına yol açıyor. Bu yüzden olsa gerek, koridordan gelen ağır ayak seslerini zar zor duyuyorum ya da Lex'in bir şorttan başka bir şey giymeden, yüzü kapalı bir şekilde önümüzde durduğunu tam olarak algılayamıyorum.

"Sana bunun çok fazla riski olduğunu söylemiştim," diye iç geçiriyor,

garip bir şekilde bitkin görünüyor. Saçları hâlâ açık ama bütün gün çekiştirilmiş gibi görünüyor.

uzun. "Onu güvende tutmaya çalışıyorum."

"Bana kendi bedenimle ne yapacağımı söyleyerek." diye cevap veriyorum. Ne yazık ki, inatçı ses tonum inlememin tepe noktası tarafından yalanlanıyor.

"Pekâlâ, burada neler olduğunu açıklamak isteyen biri var mı?" Wick kalçalarını yanıma doğru kaydırarak soruyor. Kocaman bir ereksiyonu var ve bu hareket kalçama baskı yapmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyor. "İkinizin şu kan örneği meselesi yüzünden kavga ettiğinizi sanıyordum," diyor Wicker parmağını kaldırarak, "tam bir patron hamlesiydi Lex."

Lex kapı aralığına yaslanmış, gözlerini deviriyor. "Bugün Verity'ye meme uçlarıyla oynamanın şu anda göğüslerinde yaşadığı gerginliği biraz olsun hafifletebileceğini söyledim." Pace bir şey söylemek için ağzını açıyor ama Lex ona ters ters bakarak ekliyor: "Ama erken doğuma neden olma riski de var."

"Araştırdım." Hepimize ders verirken bir yandan da göğüslerime baktığını belirtmiyorum. "Ve bu pek olası değil."

"Ama hâlâ bir şans var!" Ellerini havaya kaldırır. "Ve biliyorsun ki ben isteksizim-"

"Bruh," diyor Pace, "sakinleşmen gerek."

Lex'in gözleri kardeşine kayar. "Ne dedin sen?"

"Sakin olmanı söyledi," diye tekrarlıyor Wick. "Stresli ve endişeli olduğunuzu ve en kötü senaryoları tek tek gözden geçirdiğinizi biliyoruz ama Prenses sırf göğüslerini emiyoruz diye doğuma girmeyecek."

Lex, "Bunu bilemezsin," diye karşı çıkar.

"Bunu doğrulayacak kadar porno izledim," diyor Pace kesin bir ifadeyle ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası dolaşıyor. "Eğer denetlemek istiyorsan, o zaman devam et," diye devam ediyor. "Oturun. Rahatına bak. Ve eğer uzaktan bile olsa endişe verici bir şey olursa, duracağız."

Lex'in kehribar rengi gözleri bana dikilmiş, yüzünde net bir istifa ifadesi vardı. "İstediğin bu mu?"

"Evet." *Siktir. Evet.*

"Peki." Koltuğa doğru yürür, onu kanepenin karşısına çeker ve oturur. "Eğer herhangi bir şey görürsem - tek bir irkilme, tek bir sarsıntı, vücudunun doğuma girdiğine dair tek bir işaret - bunu durduracağım." Aramıza bakıyor. "Anladınız mı?"

Wick iç geçirir. "Erotik olarak 'meme ucu oyunu' olarak adlandırılan bir şeyi olabildiğince seksi hale getirmeyi Doktor'a bırakın."

Lex avuçlarını yüzünde gezdirerek, "Bu seksle ilgili değil," diye homurdanıyor. "Bu stresten kurtulmakla ilgili."

Elbette yanılıyor, ama sonunda onaya benzer bir şey aldıktan sonra, onu zorlamayacağım. Wicker'a doğru geri yaslanıyorum, ağabeyinin buyurgan varlığı onu hiçbir şekilde caydırmıyor. Aksine, muhtemelen daha da tahrik olmuş durumda, ki bu da doğrudan göğsüme yöneldiğinde belli oluyor.

Ta ki Lex boğazını temizleyene kadar. "Ten tene girmek isteyeceksin."

"Ha?" Pace homurdanıyor.

Lex koltuğunda arkasına yaslanır, dizlerini rahatça açar. "Verity gerçek bir rahatlama istiyorsa, vücudunu sadece fiziksel düzeyde değil, kimyasal düzeyde de bir değişime hazır olduğunu düşünmesi için kandırmanız gerekecek." Dili dışarı fırlıyor ve alt dudağını yalıyor. "Üçüncü üç aylık dönemdeyiz. Göğüslerinin bu kadar hassas olmasının nedeni zaten yeni işlerine, yani beslenmeye alışmaya çalışıyor olmaları."

"Ten tene mi? O konuda sorun yok," diye mırıldanıyor Wick, tişörtünü başının üzerine çekerken. Karnım düşüyor, tıpkı onun vücudunu her gördüğümde olduğu gibi. Buna asla alışamıyorum - hiçbirine. Ekstra kumaş katmanı ortadan kalkınca ne kadar sert olduğunu görebiliyorum ve meme uçlarım karıncalanıyor.

"Sıra sende Rosi," diyor Pace ve Wick'le birlikte gömleğimi çıkarmaya çalışıyorlar.

"Dikkatli ol," diye tıslıyorum. "Sütyen kısmı çok sıkı."

"Belki de şu emzirme üstlerinden birine ihtiyacın vardır," diye mırıldanıyor Pace, hareketleri daha nazikleşiyor. "Bilirsin, kapaklı olanlardan."

Haksız değil, katalogdan bakıyordum ama büyümeye devam ettikleri için kaç beden olacağımdan emin değilim. Birlikte, dar atleti göğüslerimin üzerinden geçiriyorlar. Tamamen serbest kaldıkları anda ağırlıkları üzerime çöküyor ve onları göğsüme bastırıyorum, bu da ağrımalarına neden oluyor. Herhangi bir rahatlık bulmak imkansız.

Pace'in çenesi gevşiyor ve bana doğru hamle yapıyor ama bir el fırlayıp omzunu tutuyor.

Lex.

"Yavaş," diye yönlendiriyor. "Her şey meme ucuyla ilgili değil. Tamamen uyarılması gerekiyor." Gözleri göğüslerimin üzerinde geziniyor, göz kapakları ağırlaşıyor. "Önce ona masaj yap. Arkadan başla ve ileri doğru it."

Hazırdan da öte hissediyorum. Sıcak, terli. Ama Pace'in elleri koltuk altımın hemen altındaki bölgeyi nazikçe ovmaya başladığında vücudum gevşiyor, erimiş tereyağı gibi hissediyorum. Wick'in güçlü kollarına yığılıyorum.

"Bu iyi geldi mi Red?" diye fısıldıyor kulağıma. Elleri kendi geçişlerini yapıyor, boynumdan omuzlarıma, *göğüslerimin* eğiminden aşağıya doğru kayıyor - meme ucundan tamamen kaçınıyor. "Sana böyle dokunmamız hoşuna gidiyor mu?"

Sesinde tuhaf bir merak var, sanki bir kadının masajdan zevk alacağı düşüncesi hiç aklına gelmemiş gibi. Muhtemelen şimdiye kadar da hiç.

"Uh huh," diye mırıldanıyorum, dokunmadıkları bölgelerin aşırı farkında olarak. Kardeşler zamanlarını sabırlı ve özenli bir şekilde kullanıyorlar - ta ki ben derimden çıkmak üzere olana kadar. Parmaklar her yerde, sürtünüyor, kayıyor ve süzülüyor. O kadar hassasım ki sıcak, heyecanlı nefeslerinin her birinin tenimi gıdıkladığını hissedebiliyorum. Bacaklarımın arasında sürekli bir davul sesi duyuluyor ve ben de rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum, oraya da dokunulmasını istiyorum.

Elimi kalçalarımın arasına daldırıyorum.

"Hayır." Lex'in emri bileğimi sıkıca saran parmaklarıyla geliyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bunun Lex'in bana kendi bedenim üzerinde kontrol sağlamasıyla ilgili olması gerektiği gerçeğine rağmen, rolünden biraz fazla zevk aldığını hissediyorum. "Bu seni boşaltmakla ilgili değil, Verity. Sen böyleyken bu çok kolay." Eli benimkini bırakıyor ve şortunun ön kısmına karşı savaşan sert ereksiyonunu ayarlamak için aşağı iniyor. "Sürece güven."

Onu tekmelemek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Amım da öyle, ama Wicker dinliyor, dokunuşu yavaşlıyor, o uzun, yetenekli parmaklar nazik ama sertleşiyor. Başparmağı göğsümün yanından aşağı kayıyor ve derin bir baskı uyguluyor. "Çok mu fazla?" diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna doğru.

"Mükemmel," diye yutkunuyorum.

"Nasıl hissediyorlar?" Lex sorar.

"Sıcak ve karıncalı." Gözlerimi kapatıyorum, hissin meme uçlarıma doğru aktığını hissediyorum. "Acı verici."

Daha ağır diyeceğim ama çocuklar o aptalca büyük elleriyle ağırlıklarını destekliyorlar. Hayal meyal, aylar önce asansörlerin yanında Barones ve Williams'ını izlediğimi hatırlıyorum ve Prenslerimin bana böyle tapındığını hayal bile edemiyordum.

Ama bu tam olarak böyle hissettiriyor.

Lex, "Karnınızda ağrı var mı?" diye soruyor.

Karnımın tepesinde hafif bir baskı hissedince bakıyorum ve Pace'in tepemi öptüğünü görüyorum. "Hayır. Hiç."

Lex'in sesi boğuk bir ton alıyor. "Şimdi ne istiyorsun, Verity?"

"Beni emmeleri için." Göğüslerimi ellerimde topluyorum, acıyla tükeniyorum. Pace ve Wick aç gözlerle onlara bakıyor. "Bu baskıyı üzerimden almalarını istiyorum. *Lütfen,*" diye yalvarıyorum, kendi sızlanmalarımdan utanmadan.

Lex başını sallayarak sessiz bir emir veriyor ve ağızları aşağı inip sertleşmiş meme uçlarıma yapıştığında uzun, çılgınca bir nefes veriyorum. Çok iyi hissettiriyor. Beklediğim her şeyden daha iyi. Sadece cinsel değil - kukum sırılsıklam olsa da- sadece bu inanılmaz rahatlama hissi.

Ellerimi başlarının üst kısmına koyup boyunlarının arkasını okşayarak onları cesaretlendiriyor ve daha da yakınlaşmalarını sağlıyorum. Aralarındaki zıtlık ten ve saç renklerinin ötesine geçiyor. Bunu birbirlerine yapışmalarında da hissediyorum. Pace'in ağzı açgözlülükle çalışıyor, meme ucumu sert bir tepe haline getirmek için dilini kullanıyor, ancak iyi bir ritim bulamadığında hayal kırıklığına uğruyor ve patlıyor.

"Hey," diye soruyorum, saç çizgisini okşayarak, "sorun ne?"

O cevap vermeden önce, Wicker dilini areolamın tepesinde düzleştiriyor ve sonra bir inilti ile beni sıkıştırarak sinirlerimi zıplatan keskin bir çekiş yapıyor.

"Oh," diye soluyarak Wicker'ın ağzına doğru eğildim. Yüzünü iki elimin arasına alıp göğsüme bastırıyorum. "Evet, bu."

"Nasıl?" Pace soruyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Wicker'ın beni serbest bırakması hayal kırıklığı yaratıyor, büyüyen birikimi kesiyor, ta ki kolunu kardeşinin omzuna attığını görene kadar. Tükürüklü, kaygan dudaklarıyla ve biraz fazla ukalaca açıklıyor, "Lex'in dediği gibi, bu sadece oynadığımız bir meme değil. Bu sağılmaya hazır bir meme. Mesele dışarısı değil, içerisi, o lezzetli sıvıyı yüzeye çekmek." Wick'in geniş bir elini kardeşinin başının arkasına koyarak onu göğsüme doğru teşvik edişini izliyorum. "Onu nasıl becerdiğini düşün. Yavaş. Israrcı ol," diyor. "Onu ikna etmelisin."

"O haklı," diyor Lex. Doktor devreye giriyor, kardeşine göğsümü nasıl tutacağını öğretiyor, iki eliyle beni önden tutuyor. "Yukarı kaldır ve açıyı doğru ayarla. Güzel, evet. Şimdi parmaklarınla yanlardan aşağı doğru çekerek kanalları uyar."

Wick emzirme hakkında konuşmaya devam ederken, sabırla dilini nereye koyacağını ve ne zaman emmeye geçeceğini gösterirken bulanıklaşıyorum. Daha önce sıcak hissettiysem, ateşim bir milyon derece yükseldi ve aşağı bakıp göğsümün Pace'in aç ağzına dolduğunu gördüğümde daha da şiddetleniyor.

"İyi hissediyor musun?" Wick kardeşinin beslenmesini izlerken soruyor. Pace'in bir tutam saçını tembelce parmağımın etrafında döndürüyorum. "Evet, teşekkür ederim."

Wick eğiliyor, o seksi, kirli, *becerikli* ağzıyla beni öpüyor, sıcak dili benimkine karışıyor, sonra diğer göğsümü ellerine alıp mandallıyor. Duygu şimdi farklı. Dolgunluğu her yerde hissediyorum. Her ikisinin de başını okşarken, karşımızdaki koltuğuna geri dönmüş olan Lex'e bakıyorum, sert ve dikkatli. Çenesi sımsıkı kilitlenmiş, sert çizgisi inatçı. Kardeşlerine bakıyor, onları inceliyor. Parmaklarımı Wicker'ın ensesindeki ince tüylerin arasından geçirerek, "Yapabilirsin, biliyorsun," diyorum.

Kehribar gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ne yapabilirim?"

"Kendine dokunabilirsin."

"Ben-" diye yalan söylemeye başlıyor ama ereksiyonunu gizleyemiyor. Boğazını temizleyerek yer değiştiriyor. "Böyle bir durumda tamamen normal bir tepki."

"Öyle olmadığını hiç düşünmemiştim. Neden her zaman-" Pace areolamın hemen dışında küçük daireler çizmeye başladığında sesim kesiliyor, nefesim kesiliyor.

"Ne?" Lex ayağa fırladı. "O da neydi?"

"O Pace'ti, mükemmel bir iş çıkardı." Lex'in kasıklarına bakıyorum. "Aslında tüm bu olanlara yardımcı olabilir."

Kaşları kırışır. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana kendi araştırmamı yaptığımı söylemiştim," diye açıklıyorum dudaklarımı yalayarak, "orgazm oksitosin salgılanmasına yol açıyor ve *bu da* süt üretimini teşvik ediyor."

Bir şey bildiğim için neredeyse sinirlenmiş görünüyor. "Bu... doğru. Ama dikkatim dağılacak." Yakışıklı yüzünde çatışma savaşları var, ama o hala bir erkek. Hem de azgın bir adam. "Bir şeyler ters giderse bana söyleyecek misin?"

"Derhal."

Arkasına yaslanıp şortundan uzun aletini çıkardığını görene kadar gerçekten rahatlayacağına inanmıyorum. Hızlı ama akıcı, sarsak bir pompa yapıyor ve tepedeki ışıkta ucu parlıyor, zaten damlıyor. Meme uçlarımda karıncalanan bir ısı dalgası oluşuyor. Keskin ve acı verici ama çok, çok iyi. O sabit atan nabız amımın derinliklerinde zonkluyor, vücudumun her yerinde bir titreşim yaratıyor, Lex'in elinin her emişinde, her vuruşunda büyüyen bir titreşim.

"Yaklaştın mı?" Herhangi bir sürtünme hissi için kalçalarımı birbirine bastırarak ona soruyorum.

Başını sallıyor, hareketleri düzensiz. "Öyle misin?"

Ne olduğunu bilmesem de bir şeye çok yakınım. Tüm vücudum uçurumun kenarına doğru koşuyormuş gibi hissediyor.

"Boşa harcama," diyorum ona, kalçalarımı oynatarak.

Sanki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu anlamış gibi, Wicker'ın parmakları şortuma takılıyor ve onu kalçalarımdan aşağı itiyor. Wicker meme ucumu kopardı. "Onun dölünü istiyorsun, değil mi Red?" Başımı sallıyorum, o da bir elini çıplak kalçalarımın arasına sokuyor. "Hadi kardeşim, ver ona."

Wicker ve Pace hep birlikte dizlerimden birer tane tutup kucaklarına atarak kalçalarımı genişçe açıyor, kaygan ve hazır olduğum yerleri müstehcen bir şekilde ortaya çıkarıyorlar.

Lex nefes vererek dizlerinin üzerine çöküyor, eli öfkeyle titreyerek sikini aşağı yukarı sıyırırken bize doğru yaklaşıyor. Kalçalarımın arasında duruyor ve ona uzanıyorum, sonunda parmaklarımı tatlı saçlarından geçirmeme izin veriyorum.

Onu daha yakına çekmek için elimi kullanıyorum.

Lex, sikinin ucu göbeğimin kayganlığıyla buluştuğunda uzun bir "Siktir," diye tıslıyor. Aşağıya bakarken kaşları birbirine çarpıyor ve girişime dayanana kadar ıslaklığı yayıyor. Tüm vücudum beklenti içinde geriliyor. Daha önce hiç bu kadar kalabalık hissetmemiştim, Lex üzerimde gezinirken her iki yanımda birer kişi var, eli omzumun üzerinden kanepenin arkasını kavrıyor.

Ama sonunda içeri ittiğinde, hissettiğim son şey kapana kısılmak oluyor. *Hevesliyim*.

Eğer kardeşleri Lex'in homurdanarak yaptığı her hamlede kafalarını sıyırdığını fark ettilerse bile bunu belli etmiyorlar, ağızlarının baskısı içimde sıkı bir ihtiyaç düğümü oluşturuyor.

"Çok ıslaksın Verity," diyor Lex, yüzü acıdan olsa gerek iki büklüm. "Amın bunun için sırılsıklam olmuş. Her emişte daha da ıslandığını hissedebiliyorum."

Pace meme ucumun etrafında derin ve sert bir şekilde inliyor ve göğüslerime sıcaklık yayılıyor. Wick bozuk bir küfür savururken Pace ayağa kalkıyor, ağzının kilidini açıyor. Meme ucunu sert bir noktaya çekerek sıkıyor ve Lex'in vahşi bakışları göğsüme kayıyor, hepimiz ucunda boncuklanan sıvı damlasını izliyoruz.

"Lütfen Lex," diyorum, Wick ve Pace aç bir şekilde geri çekilip sıvıyı küçük emişlerle çekerken rahatlama hissiyle bulanık hissediyorum. Bakışlarım onu hiç terk etmeden, iki parmağımla amımın dudaklarını ayırıyorum, "Bebeğini içime koy."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve işte o zaman yapacağını anlıyorum. O bağlantı

-Daha önce defalarca gittiğimiz yer. Lex'in beni doğrudan becermesine ihtiyacım yok. Yakınlığımız burada yatıyor. Bir bakış. Bir dokunuş.

"Ah, kahretsin," diye homurdanıyor Lex, ileri doğru atılıyor ve tohumunun ilk nabzını hissediyorum. Sikinin içimde nabzı atarken sıcak ve kaygan, içime boşalırken kalçaları küçük seğirmeler yapıyor, kısıtlamayla gergin. Sert bir homurtuyla sikini serbest bırakıyor ve dölünün dışarı aktığını hissederek inliyorum.

"Endişelenme," diyor sessiz, hırpani sesi. "Geri vereceğim." İki kalın parmağıyla kaşıklarken kardeşlerinin başlarının üstünden bakıyorum, gözleri kararmış bir şekilde onu tekrar içeri itişini izliyorum.

"Teşekkür ederim," diye inliyorum, şehvet ateşinin içinde o kadar kaybolmuşum ki, geri aldığım için sadece minnettar hissedebiliyorum.

KALÇALARIM ONU KARŞILAMAK İÇİN YÜKSELİYOR, ama o çekiliyor, dölleri silip süpürüyor ve tekrar bana veriyor. Bu, göğüslerimdeki serbest bırakma hissiyle birlikte, meme uçlarımdan klitorisime doğru bir titreme gönderiyor ve o zaman beni vuruyor.

Vücudum sadece bu bebek için yaratılmadı. Onlar için yaratılmış.

Neden her sabah 2'de uyandığımı bilmiyorum.

Lex'in açıkladığı gibi, bu hamileliğin yeni ve çok can sıkıcı bir özelliği. Her zamanki gibi hormonlarla ilgili bir şey. Bunu yapan ne bir ses ne de bir hareket var, kendimi her zaman onlardan birini uyandırırken buluyorum.

-Uykuya geri dönmek için çabalarken genellikle hasırla sarılıyorum.

Karanlığa göz kırpıyorum, ilk başta pek bir şey göremiyorum. Önemli değil. Kelimelere dökmek zor olsa da Prenslerimin her biri için bir his var. Lex'le birlikte, atmosferde bir ağırlık, garip bir yoğunluk var.

ses dalgalarını değiştiriyor. Pace ile, elektrik gibi, tenime çarpan bir uğultu gibi. Wicker ile her zaman dokunma, sıcaklık ve basınç hissi.

Uyandığımda hava çok ince ve çok sakindi. Lex

ve Pace kayıp.

Kendimi kaldırıp her bir hassas göğsümü kucaklarken nefes veriyorum. Pace ve Wicker'ın -daha iyi bir *kelime bulamadığımdan*- beni sütten kesmelerinin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ve baskının geri gelmediğini görünce o kadar rahatladım ki, aniden bir enerji patlamasıyla ayağa kalkıp aramaya gitmeye karar verdim.

Kendimi dışarı attığımda Wicker kıpırdanıyor ve diğer tarafına doğru yatıyor. Uykusunda bile birini arıyor, kolları ve bacakları bir temas bulmak için uzanıyor. Birini bulamayınca hırçın ve mutsuz bir ses çıkarıyor ama asla tam olarak uyanmıyor.

Tatmin olmuş bir şekilde sabahlığıma uzandım.

Saraya ilk geldiğimde, tüm ince, ipeksi Prenses geceliklerine içerlemiştim, ama şimdi göğüslerim şişme ve karnım gülünç olduğundan, kendimi hamile bir vücut için özel olarak dikilmiş bornozu çekmekten mutlu buluyorum. Göğüs kısmı dekolte ama göğüslerimin nefes almasına izin veriyor. Koridora çıkmadan önce elbiseyi tam altlarından geçiriyorum.

Bir zamanlar geceleri bu koridorlarda yürümek beni korkuturdu. Şimdi, kuytu köşeleri biliyorum, gölgelerin şafakta aydınlanacak köşeleri sakladığını anlıyorum.

Hepsinden önemlisi, Pace'in bu evi güvenli hale getirdiğini biliyorum.

Bu yüzden sahanlığa ulaştığımda onun merdivenlerden çıktığını görünce irkilmiyorum.

Koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor ve tüm tırmanış boyunca beni esir alıyor. Hâlâ gömleksiz, ama bir ara beline kadar inen bir eşofman altı giymiş. Karanlık bir kıkırdama çıkarıyor. "Tanrım, tam zamanında geldi," diye mırıldanıyor.

"Kim? Ne?" diye merak ederek gözlerimi ovuşturuyorum.

Bana ulaştığında, güçlü kolları beni belimden yakalıyor ve içine çekiyor. "Bir şey yok."

Hemen kollarımı boynuna doluyorum. "Gitmiştin," diyorum, suçlayıcı görünmemeye çalışarak. Her saat güvenliği kontrol etmeme konusunda iyi davranıyor ve garip, yeni eğitim rutini muhtemelen onu bir dövüşe hazırlamak için olsa da, en azından bu konuda o kadar takıntılı değil.

"Bunun için üzgünüm." Boynuma bir öpücük konduruyor, elektrik uğultusu nihayet beni karşılıyor. "Lex'e bir konuda yardım etmem gerekiyordu."

Boynumu eğerek ona erişim izni veriyorum. "Ne ile?"

Mırıldanarak uzaklaşır. "Aşağı in ve bak. Onu bulacaksın."

"Ama... Wicker," diyorum kaşlarımı çatarak.

Pace başını koridora doğru çevirir. "Ben gidip ona tutunacak bir şey vereyim. Sadece... onu dinle, tamam mı?" Duraklamadan önce iki adım atıyor ve anlaşılmaz bir ifadeyle bana dönüyor. "Her köşede yangın söndürücüler var."

"Neyin her köşesi?" Şaşkınlıkla sordum. "Ateş mi var?"

Ama cevap vermek yerine odaya doğru uzaklaşıyor ve beni uyku mahmuru gözlerle ve merak içinde merdivenleri inmek zorunda bırakıyor.

Pace haksız değildi.

Buldum.

Alt kattaki ana koridordan gelen tuhaf, ürkütücü ışıltıyı fark etmemek zor, koridorda yankılanan klasik müzik tınılarından bahsetmiyorum bile. Endişeyle takip ediyorum, ipek sabahlığımın kuyruğu arkamda sürükleniyor. Ancak yaklaştığımda balo salonundan geldiğini fark ediyorum.

İçeri adım attığımda donup kaldım.

Avizeler karanlık, ancak kavernöz odanın etrafında ateşle parlayan uzun şamdanlar hala kristalleri yakalıyor ve dans pistine parıltılar saçıyor. Mum üstüne mum. Yüzlercesi olmalı, hem uzun ve sağlam, hem de geniş ve ince. Her şeyi karanlık köşelere kadar ulaşan sıcak, titrek bir ışığa boğuyorlar.

Ve odanın ortasında, Lex küçük, yuvarlak bir masadaki koltuğundan kalkıyor.

Gözlerimi öfkeyle kırpıştırıyorum, çünkü *oh*. Tabii ki

bu bir rüya. Daha gariplerini de görmüştüm.

Yani, smokin falan giymiş.

Lex boğazını temizleyerek takım elbisesinin yakalarını düzeltiyor. "Her zaman saat ikide karbonhidrat krizine giriyorsun." Saçları yine dökülmüş, kumral tonları mum ışığının parıltısını kor gibi yansıtıyor.

Masadaki yemeği fark etmediğim için gerçekten suçlanabileceğimi düşünmüyorum, ancak fark ettiğimde boğazımdan bir kahkaha kaçıyor. Avucumla yakalayıp ağzımı kapatıyorum. "Tamam, şimdi bunun bir rüya olduğunu *biliyorum*."

Nefes verişini duyamayacak kadar uzakta ama görüyorum, omuzları bir kademe aşağı iniyor. "Öyle mi?" Masanın diğer tarafına geçmeden hemen önce topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Dur, ben..." Sandalyenin arkasından tutup dışarı çekiyor.

Benim için.

Hayal gücümün oldukça iyi olduğunu düşünerek masaya yaklaşıyorum.

Ancak yaklaştığımda Lex'in gözlerinin altındaki koyu halkaları görüyorum,

Yüz hatlarındaki gerginlik ve kendini çok sert bir şekilde tutması.

Gülümsemem düşüyor. "Oh," diye fark ediyorum, kapalı tabağa bakıyorum. "Rüya değilmiş."

Bir süre sonra Lex'in cılız sesi, "Korkarım hayır," diye itiraf eder.

Yine de kendimi koltuğa bırakıyorum, gözlerim önümdeki ekrana dikilmiş. "Nedir bu?"

"Bu mu?" diye soruyor, gümüş kapağa uzanarak. Güzel bir hareketle çıkarıyor. "Bu naneli çikolata parçacıklı. Ve bu da..." Yanındaki bir kutuyu işaret ederek bana doğru yaklaştırıyor. "Bu bir hediye. Hepimizden."

Lex sadece bir kez gerçek dondurma yememe izin verdi, o da Nick Bruin'i kurtardıktan sonraki gün. Ve sonrasında bir hafta boyunca bunu duymak zorunda kaldım. Küçük ve siyah kadifeden yapılmış kutu, kırmızı saten bir fiyonkla sarılmış.

Belki haksızlık olacak ama kafamın içinde Tommy'nin sesini duyuyorum.

"O Doğu Yakası'ndan. Hepsi satın alınmak ister."

"Bunun rüşvet olmadığına emin misin?" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Çünkü beni satın almak için dondurma ve mücevherden çok daha fazlası gerekecek."

Lex'in yüzü düşer. "*Satın almaya çalışmıyorum*-" Ama sözleri kesilir ve bir küfür mırıldanarak telaşlı bir ifadeyle saçlarını geriye tarar. "Biliyor musun, haklısın. Bu çok aptalcaydı. Yatağına dönebilirsin."

Belki de yüzündeki yorgunluktan, omuzlarının kederli duruşundan ya da ortamdaki her şeyin sanki o ve Pace her bir mumu kendileri yakmış gibi *kasıtlı* görünmesinden.

Ve öyle olduğunu biliyorum.

Bu yüzden o hışımla gitmeden önce uzanıp parmaklarımı bileğine doluyorum. "Otur," diye iç geçirdim. "Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu anlat."

Bana bıkkın bir bakış atıyor ama itaat ediyor, karşımda çökmüş ve üzgün bir şekilde oturuyor. "Verity, bu işte iyi değilim."

Kapları açıyorum. "Kaşığı içine koy ve bir kepçe al."

Boş bakışları mizah girişimimden etkilenmedi. "Daha önce hiç kız arkadaşım olmadı, hele..." Karnıma doğru başını sallayarak rahatsız bir şekilde kayıyor. "Bu her neyse."

"Özür dilemeye çalışıyorsun," diye onaylıyorum, kaşığımı eriyen bir top dondurmanın üzerinde gezdirirken.

Ama kehribar rengi gözleri benimkileri yakalıyor. "Bu bir özür değil." Midem bulanıyor ve o da bunu görüyor olmalı çünkü doğruldu. "Demek istediğim, sana bir şey açıklamaya çalışıyorum. Özür daha sonra gelecek."

Onu dikkatle izliyorum. "Peki tüm bunlar neyi açıklıyor?"

Lex ellerini pırıltılı altın rengi masa örtüsünün üzerinde kavuşturmuş, başını öne eğmiş. "Kardeşlerim şimdiye kadar önemsediğim tek şeydi ve bir şekilde bunu gösterdim." Başını kaldırıp bakıyor, gözleri öyle bir öfkeyle dolu ki şaşırıp kalıyorum. "Çok fazla gösterdim. *Ona* gösterdim ve o da bunları bana karşı kullandı, defalarca." Çenesi geriliyor, mum ışığı köşeli yüz hatlarını keskin bir şekilde ortaya çıkarıyor. "Haklı olduğunu bilmeni istiyorum." Yüzü sanki akıl almaz derecede iğrenç bir şeyle yüzleşiyormuş gibi geriliyor. "Ben onun eseriyim, Verity. Her şeyi içimde tendonlar ve kaslar gibi birbirine bağladı, en küçük bir sevgi gerginliği her zaman bir kırbaç şaklamasına bağlı."

Kaşığımı düşürdüğümde kaşık kaseye çarpıyor, midem bulanıyor. "Oh."

"Ben sevmek için yaratılmadım," diye devam ediyor, başını sallayarak. "Ama bedeni anlamak için *yaratıldım.* Nasıl çalıştığını ve *neden* çalıştığını bilmek için. Bu yüzden Pace'e vitamin iğnesi vurdurduğumda ya da Wicker'ı buzda aldığı kötü bir darbeden sonra üç gün boyunca karanlık bir odaya kapatmaya zorladığımda bana izin veriyorlar çünkü senin anlamadığın bir şeyi anlıyorlar." Masanın öbür ucuna uzanarak küçük kadife kutuyu alıyor ve fiyongu çekiştiriyor. "Sana ve bebeğe bakmak, seni olabildiğince sağlıklı kılmak..."

Üstünü kavrıyor, tıklayarak açıyor ve bir yüzük ortaya çıkıyor.

"Seni istediğimi göstermenin bildiğim tek yolu bu," diyor. Bu sadece bir yüzük değil, bir *prenses* yüzüğü, neredeyse benim taktığımın aynısı. "Sana saygı duyduğumu" diye ekliyor, yanındaki kadife yataktan daha küçük bir şey koparak. Elimi tutup aletin sivri ucunu en üstteki taşa bastırana kadar bunun taktığım yüzüğün anahtarı olduğunu fark etmiyorum. "Seni önemsediğimi."

Parmağımdaki yüzük genişliyor ve taç giyme törenimden bu yana ilk kez acı ya da sızı olmadan parmak eklemimden kayıyor.

Kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda mum ışığında parlıyor. "Seni sevdiğimi."

Tüm hava acı veren bir yumrukla ciğerlerimi terk ediyor, sarkan gözyaşı sonunda taşıyor ve sıcak yanağımda bir iz bırakıyor. Onu kovalarken, Lex'in kutudan yeni yüzüğü çıkarmasını izlerken, kutunun kadifesine basılmış altın el yazısını fark ediyorum.

Güzel Kraliçeme. Hüküm sürsün.

"Ama daha fazlasını öğrenmeye çalıştığımı bilmeni isterim." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Eğer izin verirsen."

Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum, bunun ne anlama geldiğini merak etmeme gerek yok. Elindeki yüzük bana zarar vermeyecek - geleneklerle dövülmüş olan gibi değil. Bu kolayca, rahatça takılıyor, ama tehdit içermiyor ve gözlerine baktığımda ne boş bir adamın boş derinliklerini ne de bunu bana vermek zorunda kalan bir Prens'in kaynayan kızgınlığını görüyorum.

Geleceğimi görüyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, o geleceğe giden yolculuğumuzun bu sarayı çevreleyen gül çalıları kadar dikenli olacağını bilerek.

Ama buna değeceğini bilmek.

Gerginliği uzun ve ölçülü bir nefes verişle azalıyor ve elimi tutup dudaklarına götürerek parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Wicker artık seninle dans etmem gerektiğini söyledi," diyor gözleri parlayarak.

Yüzümü buruşturarak kendime bakıyorum. "Hiç plaj topu yuvarladın mı?"

Lex bunu bir meydan okuma olarak algılamış olmalı, çünkü aniden beni belimden kavrıyor ve ustaca bir vals yapmaya yönlendiriyor. Güldüğümde dudakları kıpırdıyor ve ilk dansımızın anısıyla sarsılıyorum.

"O gece seni gördüğümde Beyaz Atlı Prens'e benziyordun," diyorum elini sıkıca tutarak. "Sonunda abartıldığı kadar yaşıyorsun."

Homurdanıyor. "Korkudan aklını kaçırmış gibiydin." İnleyerek, "Herkes bana karşı çok soğuktu..." diye hatırlıyorum.

"Öyle olduğumu biliyorum," diye cevap veriyor, gözlerindeki neşe azalıyor. "Bana inanmayabilirsin ama örnekleri bu yüzden aldım Verity."

Döndüğünde alay ediyorum, elbisemin alt kısmı yerde sürükleniyor. "East End züppelerle dolu olduğu için mi?"

"Çünkü biz 'Taraflar' ve 'Sonlar' değiliz," diye düzeltiyor. "Hepimiz bir yerlerde birbirimize bağlıyız ve belki insanlar bunu anlasaydı, her şeyi

sokaklara ve bölgelere göre ayırmaya çalışmaktan vazgeçerlerdi."

Verdiği cevaba olması gerekenden daha fazla şaşırdım ve o anda ona baktığımda bir baba, kardeş ya da sevgiliden çok daha fazlasını gördüm.

Potansiyel bir kral görüyorum.

"Forsyth'i önemsediğini böyle gösteriyorsun," diye fark ettim.

Kendi şeffaflığından rahatsız olsa da bunu iyi gizliyor, hareketleri akıcı ve hassas. "Sanırım öyle. Ama benden isteseydiniz," yüzü yumuşuyor, "her örneği yok ederdim."

Bir sonraki dönüşünü takip ederek omzundaki tutuşumu ayarlıyorum. "Hepimizin birbirimize nasıl bağlı olduğumuzu anlamamız fikri güzel bir düşünce," diyorum yorgun bir sesle. "Ama hâlâ bölünmüş durumdayız Lex. Wicker ya da Remy'nin arkalarından yaptığın bir test yüzünden aynı anneden olduğumuzu öğrendiğini düşünsene. Maddox'un ona bir bağlam ya da kapanış sunma şansına hiç sahip olmadığını düşün." Ona anlamlı bir bakış attım. "Kan dökülürdü."

Ağzında acımasız bir çizgi oluşuyor. "Gerçek her zaman bu kadar tehlikeli olmak zorunda mı?"

Uzun bir süre bunu düşünüyorum, müziğin ve Lex'in beni mum ışığındaki dans pistinde sürüklemesine izin veriyorum. "Her zaman değil," diye karar veriyorum ve başımı çevirip çenesindeki kesiğe bir öpücük konduruyorum. "İşte bu yüzden örnekleri yok etmeni istiyorum." Sırıtıyorum, göğsümdeki sıcaklık bir havai fişek gibi alevleniyor. "Son bir karşılaştırmadan sonra."

13

Cuma sabahı Pace'in mesajını aldığımda - "*misafir odası, onu izle"*- eski Ne bekleyeceğimden pek emin değilim. Kardeşim sonbahar için antrenmanlara başladığından beri çok ketumlaştı, sanki çok enerji harcamış gibi tam bir cümle bile kuramıyor.

Ancak bulmayı beklemediğim şey, Remington Maddox'un kanepemizde uzanmasıydı.

Kapı aralığında durup ondan karşısındaki koltukta oturan Wicker'a bakıyorum. Oda ölüm sessizliğinde. Remy yerdeki bir noktaya öyle yakıcı bir yoğunlukla bakıyor ki bakışlarını takip ediyorum ve eski sert ahşaplardan başka bir şey bulamıyorum.

Wicker kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış.

Elbette onu bekliyorduk.

Ajan Knight onu kelepçeleyip götürdüğünden beri tüm saray Ballsack'in-Eugene'in-dönüşü için sabırsızlanıyordu ve Remy'nin onu teslim etmesi gerekiyordu.

DKS askerini görmüyorum ama Dük'ünü görüyorum, alnına oyulmuş bir yarık.

Sessizlik uzadıkça uzuyor ve harekete geçmeden önce daha fazla veriye ihtiyaç duyduğum için onu bozmaya mecbur değilim.

Ama sonra Remy yumuşak, alaycı bir kahkaha attı.

"Hayır." "Evet." Wicker'ın sesi serttir. "Ona kendin sor."

Remy telefonunu çıkardığında her şey yerine oturur.

"Ona söylemişsin," diye fark ettim, bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bir yandan, ne kadar az sır, o kadar iyi. Diğer yandan, Verity haklıydı. Böyle bir bilgiyi ortalığa saçmanın beklenmedik sonuçları olabilirdi.

Remy doğrulur, telefonu kulağına götürür, gözleri uzaktadır. Doğrusu, normal bir Kraliyet mensubunun babasıyla nasıl etkileşime girdiğinden emin değilim. Altı ay önce bizden biri olsaydı, sert ama saygılı ve kibar olurdu.

Remy bunların hiçbiriyle uğraşmaz. "Wicker benim Ashby'imi mi beceriyor?

Kardeşim mi?" diye telefona bağırıyor.

Açıkçası, diğer uçta ne söylendiğini duyamıyorum, ama Remy'nin tepkisini görüyorum.

Yüzü karardı, tüm ifadesini kaybetti.

Yavaşça, "Doğru." dedi. Ve sonra, "Doğal olarak." Ve sonra, "Bekle." Telefonu Wicker'a doğru uzatmadan önce şaşkın bir bakış attı. "Seninle konuşmak istiyor."

Wicker sert ve saldırgan bir yüz ifadesi takınıyor ama Remy'nin elinden telefonu almak için mesafeyi zorluyor. "Ne?" diye telefona sarılıyor, önümüzde bir sessizlik daha uzanıyor. "Alo?" Wicker telefonu çekip aval aval bakıyor, sonra da öfkeli bakışlarını Remy'ye yöneltiyor. "Bu herif telefonu b a n a vermeni gerçekten yüzüme kapatabilmek için mi istedi?"

Remy solgun görünüyor, ayağa fırlıyor. "Ben... Gitmeliyim," diye mırıldanıyor, platin saçlarını kavramak için bir elini kaldırıyor. "Altın rengi olmayan bir renk bulmalıyım." Ama aceleyle dışarı çıkmak üzereyken kapıda beni görünce donup kalıyor. "Oh. Hey." Gözleri yeşilin vahşi bir tonunda, sanki avlanıyormuş gibi etrafta dolanıyor.

"İyi misin?" Neden sorduğumdan emin değilim. Belki de Nick Bruin'in vurulduğu gece Remy'yi görmek onu farklı bir gözle görmemi sağladı.

Bir Duke için garip bir şekilde kırılgan.

Remy kulağının arkasından bir şey çıkarıyor, bir kalem ve onunla hızlı bir ritim tutturarak kalçasına vuruyor. "Evet," diyor, sıkıntılı görünüyor. "Sadece gökyüzünü görmeye ve kafamı kontrol etmeye ihtiyacım var, anlıyor musun?"

Gerçekten bilmiyorum. "Bekle," diye sesleniyorum o aceleyle geçerken. "Gelmeni bu yüzden istemedik." Wicker'a inanmayan bir bakış attığımda aldığım tek karşılık orta parmağı oluyor. "Senden bir iyilik isteyecektim."

Remy duruyor, bana dönüyor, ama gözleri benimkilere ulaşmıyor, boğazımda d u r u y o r . "Bir iyilik mi?" diye soruyor, her iki cebine de birer yumruk sokarak.

Sesindeki şüpheci tonu duyunca detaylandırıyorum. "Çocuk odası için bir tablo. Düşünüyordum da..." Uzanıp ensemi ovuşturuyorum, Wicker'a bunu bozduğu için kızıyorum. "Verity seni aileden biri olarak görüyor, biz de duvarlara bir şeyler çizersen hoş bir sürpriz olur diye düşündük. Tamamen çıplak."

Remy'nin bakışları nihayet benimkilerle buluşuyor. "*Çıplak* mı?" diye soruyor, sesindeki tiksinti açıkça belli. "Geri döneceğim."

Ve koridordan fuayeye doğru yürüyüp gitti. Kardeşime boş gözlerle bakıyorum. "Ciddi misin?"

Wick omuz silkiyor ve kanepeye yayılıyor. "Bu kasabada Maddox'tan benden daha çok nefret eden tek kişi o. Karıştıracak eğlenceli bir şey gibi görünüyordu."

"Ortalığı karıştırmamıza gerek yok," diyorum şakağımı ovuşturarak. "Verity bir ay içinde oğlumuzu doğuracak ve biz hâlâ kendi Kralımızı rehin tutuyoruz."

Wick şöyle diyor: "Onu öldürüp bu işi bitirmek istedim. Bu konuda stratejik davranan ve kıçını yırtan sensin."

"Bazı şeyler var," diyorum dişlerimi gıcırdatarak, "onu kullanmamız gerekiyor." Küstah bir ses çıkardı. "Ne gibi?"

"Kraliyet Yükselişi gibi!"

Wicker'ın gözleri benimkilere kayıyor ve ağzı gevşek bir ifade alarak doğruluyor. "Yükseliş mi yapıyoruz? O zamandan beri bir Kraliyet Yükselişi olmadı-"

"Michael. Biliyorum." Omuz silkerek ona şunu hatırlatıyorum: "Oğlumuz krallığın varisi. Doğuştan gelen haklarını hak ediyor ve insanların onu bu şekilde görmesi gerekiyor."

"Oh," diye nefes alıyor. "Oh, evet."

"Evet," diye iç geçiriyorum, söyleyeceğim sözlerden şimdiden irkiliyorum. "O yüzden nifak tohumları ekmeyi bırak ve Maddox'un tavsiyelerini dinlemeye başla. Yönetmemiz gereken bir krallığımız var."

Wicker ayağa kalktığında ne demek istediğimi anladım. "Ben hazırlıklara başlayayım o zaman. Fazla zamanımız yok."

Gözlerindeki kötü niyetli zevk parıltısı beni rahatsız etmiyor çünkü ben de bunu hissediyorum. Yukarıda, Pace'in gözlerinde de muhtemelen aynı hevesli parıltı vardır.

Ama Verity yükselişin ne olduğunu bile bilmiyor.

Ve elbiselerine kan bulaşmasından nefret eder.

"BURADA." Koridorda yürürken Rory Livingston'la bakışıyoruz. O da başını sallıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. PNZ için güvenilir bir varlığa dönüştü. Sadık. Uyumlu. Bir rakibi evime götürürken arkamı kollayacağını biliyorum.

"Fikir bunu bir sürpriz olarak yapmaktı, ama ne yazık ki çok kısa bir süre içinde bizim kaptan köşkümüzün çok dışında olduğumuz ortaya çıktı," diye açıklıyorum. "İşte o zaman Ballsack size sormamızı önerdi."

Ballsy hâlâ alt kattaki odasına yerleşmeye çalışıyor. Doğrusu, geri dönmek istemesine bile şaşırdım. Kral'ın koruması altında West End'de kalmak isteseydi, bunu ona karşı kullanmazdık. Sorduğumda sadece güldü ve Verity ile küçük kavunumuzun bir şoföre ihtiyacı olduğunu söyledi. Şaka olarak söylemişti ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz.

Doğum yaklaştıkça herkes daha da gerginleşiyor. Bir parçam onların rahatladığını hissediyor. Hamilelik testi pozitif çıktığından beri bu gerginliği yaşıyorum, uzun aylar boyunca endişe ve baskıyla uğraştım.

Herkesin de bunu yapmasının zamanı gelmişti.

"Sadece kaptan köşkümüzün dışında değiliz. Başka bir stratosferdeyiz," diye ekliyor Pace, kapı aralığında belirerek. Arkamdaki adama şüpheyle bakıyor. "Remy." Bana ters ters bakıyor. "Hâlâ bu durumun berbat olduğunu söylüyorum."

Bu *durum daha* önce görülmemiş bir şey ama son zamanlarda yaşanan pek çok şey de öyle. Nick Bruin'in hayatını kurtarmaya karar verdiğim gece, bağlantılar olduğu takdirde ulaşılabilecek bir ev olduğumuzu kanıtlamıştım. Artık Remy ve Wicker'ın biyolojik olarak kardeş olduklarını bildiğimize göre, bu bağlantılar daha da kaçınılmaz.

Eğer bir müttefik edineceksek, Dükler en bariz ve kullanışlı olanlardır.

Remy de aynı fikirde olmalı ki elini birdenbire-acemice- Pace'e uzatıyor, o da mürekkep lekeli Maddox elleriyle Wicker'ınkiler arasındaki benzerliği bulmaya çalışıyormuş gibi elini çok sert bir şekilde inceliyor.

Sonunda Pace oflayıp pufluyor ve sert bir sarsıntıyla onu kavramak için uzanıyor.

Remy yine de geri vermiyor. Pace'i daha yakına çekiyor, kardeşimin dövmelerini değerlendirmek için eğiliyor. Dudaklarını büzüyor ve her zamanki kapaklı kaleminin ucuyla Pace'in ön kolundaki bir kıvrımı işaret ediyor. "Bu hapishane işi mi?"

"Evet," der Pace, yüz ifadesi donuk ve serttir.

Remy başını sallıyor. "Violet."

Rory'ye bakarak bir kahkaha atıyorum. "Aslında griler."

Ama Pace garip bir şekilde etkilenmiş görünerek "Evet," der. "Bazılarını o yaptı."

Remy başını sallar. "Oakfield'ı kapattığında fark ettim. Bu arada iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler." Pace koluna bakıyor. "Bo Violet'in bunları mürekkepleğini nereden biliyorsun?"

"Çoğunlukla kırmızı." Kalemi kulağının arkasına geri koyuyor. "Ve ince çizgiler. Onunla hiç tanışmadım ama bazı yavrularda onun mürekkebi var. Seni DK ayarladı, değil mi?"

"Ne demek 'kırmızı'?" Pace soruyor. Koyu renkli kolundaki dövmeler de koyu renkli, renksiz mürekkeple yapılmış.

Remy göz kırpıyor. "Onları Pen'den aldın,

değil mi?" "Evet."

Remy mürekkepli parmaklarını bir şakağa koyar ve ardından bir tetik çekişini taklit ederek, "Kapow! *Kırmızı*. Oradan uzak dur. Seni öldürecek."

"Elbette." Pace'in gözleri benimkilere kayıyor ve bu adamın evimize girmesine izin vermeyi yeniden düşündüğünden eminim. "Bunu yapacağım."

"Şimdi," dedi Remy ellerini ovuşturarak, "bana neyle karşı karşıya olduğumuzu göster."

Pace kenara çekilir ve Remy'nin çocuk odasına girmesine izin verir. Wicker pencereleri bantlarken ilerleme kaydettiği yerden başını kaldırıp bakar. İkisi göz göze gelir ama konuşmazlar. Wicker muhtemelen bu fikre en az katılan kişidir, ki bu da sabahki saçmalıkları düşünüldüğünde oldukça zengindir.

Onu suçlayamam. Son zamanlarda Baronlar ve Timothy Maddox'la yaşadığı etkileşimler kesinlikle fikrini bulanıklaştırıyor. Ama Ballsack kreş için sürpriz bir dekorasyon girişiminde zorlandığımızı duyunca, güvendiği tek profesyoneli çağırmamızı önerdi.

Bu yüzden Remington Maddox saray duvarlarının içinde, özel kanadımızda, odanın çevresinde dolaşıyor, parmakları dışarıda, zar zor

astarlanmış yüzeyi sıyırıyor. "Bu boyalı kadın kaç yaşında? Yeni sıvaları falan boş ver. Taşları ne zaman döşenmiş?"

Kaşlarımı çattım. "Sarayı mı kastediyorsun? 1800'lerin sonunda inşa edildi."

"Kahretsin," diye nefes alıyor ve avucunu dış duvarda gezdiriyor. "Saat kulesiyle aynı zamanda doğmuş."

Kafam karıştı, "Sanırım" dedim.

Yeşil gözleri kocaman, elinin duvardaki izini takip ediyor. "Gördüğü her şeyi hayal et."

Wicker soğuk bir sırıtışla, "Yüz yıllık Doğu Yakası spermi," diye mırıldanıyor. "Ben almayayım."

Remy durur, Wick'e döner. "Ondan hoşlanmıyorsun."

Wicker önce bana, sonra Remy'ye baktı. "Bu sadece bir ev."

"*Sadece* bir ev mi?" Remy ona bakakalır, gözlerinde garip bir öfke parıltısı oluşur. "Seni korudu, değil mi? Sana gizli yerlerini gösterdi mi? Seni içeri aldı, güvende tuttu ve ruhunun bir parçası yaptı." Bizim sessiz ve boş bakışlarımızla karşılaşınca Remy homurdanıyor ve dolabın üst köşesindeki pervazın üzerinde bir noktayı işaret ediyor. "İşte, görüyor musun? Onun kalbine kendi adının baş harfini -*gerçek adının* baş harfini- yazacaksın. WCK."

Wicker gözlerini kısar. "Ne, o küçük oyma mı? Onları beşinci sınıfta oraya ben koymuştum."

"Kesinlikle," diyor Remy başını sallayarak. "Ona kim olduğunu gösterdin. Benim dediğimi yaptı. Vefasız küçük bir sürtük olma."

Wicker ayağa fırladı. "Pardon?!"

Ben aralarına giremeden Remy, "Sizde kalmasını istemediğiniz sürece bu eve işimi koymayacağım," diye açıkladı. Bana dönüyor, bir tür güç gösterisiyle ellerini arkasında kavuşturmuş. Birinin yırtıcı bir hayvana sırtını dönerek gözünün korkmadığını göstermesi gibi. "Burada mı yaşayacaksın? Bir sonraki Kraliyet stoku için sanat yapmayacağım, değil mi?"

Ona verebileceğim en iyi cevap bu: "Gitmeye niyetimiz yok."

Neyse ki Remy için yeterince iyi görünüyor. "Bir renk seçti mi?"

"Hayır," diyor Pace, boya atölyesinden aldığı bir çantaya uzanarak. Ona bir renk paleti uzatıyor. "Bunlar onun yöneldiği renkler gibi görünüyor."

Remy onları çeviriyor, yüzü bir renkten diğerine dönüşüyor. Alnı geriliyor, çenesi her birinde daha da sıkılaşıyor. "Sadece renkler," diye mırıldanmaya başladı. "Duygular değil. Sadece renkler. Kötü değil. Sadece renkler." Sonunda başını kaldırıp bakıyor, bizim şaşkın ifadelerimizi fark ediyor ve donup kalıyor. Alışılmadık bir şekilde utanmış görünüyor. "Oh,

bu sadece.... Vinny ve Sy

Her rengin içindeki iyiyi bulmam gerektiğini söylüyor. Ama mesela-" Bize neon sarısı bir renk örneği gösteriyor. "Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilir."

"O değil," diyor Pace, elinden kapıp yere fırlatarak. "Gözlerimizin kanamamasını tercih ederim."

Remy nefes verir, omuzları gevşer. "Duvar resmi için takımıma ihtiyacım olacak." "Duvar resmi mi?" Ben soruyorum.

"Tam burada bir şey var," ellerini kaldırıyor, parmakları bir kare oluşturuyor, "beşiğin üzerinde."

"Beşiğin orada olacağını nereden biliyordun?" Pace soruyor.

"Güvenlik için en iyi açılar tabii ki." Omuz silkiyor. "Ve tabii ki doğal ışık." Remy'nin sadece bizim göremediğimiz şeyleri görmediğini anlamaya başlıyorum. Her şeyi aynı anda görüyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ona. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Alçıyı incelerken boş boş göğsünü ovuşturuyor. "Sana bir liste göndereceğim, sonra bir program belirleyebiliriz."

"Oh," diye yüzümü buruşturuyorum. "Evet, bunu bir programa göre yapamayız. Belli bir günde olmak zorunda."

"Ve aynı gün bitti," diye ekliyor Pace. "Sürpriz için."

"Bir gün mü?" Remy sorar, bakışları duvara geri döner, sanki orada zaten bir şey görüyormuş gibi. "Bu sıkı olacak." Bir süre daha düşünür. "Ama evet. Tamam." Bir sonraki sorusunu beklemiyorum. "Peki nasıl biri?"

"Kim?" Remy doğrudan bana baktığı için soruyorum.

"Bebek."

Wicker'a şaşkın bir bakış attım. "O, uhhh..."

"Kavun," diyor Wicker. "Onu *fetüs* olarak tanımamızın kapsamı bu kadar."

Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi?

Verity'nin her gece saat ikide uyandığını düşünerek, "Geceleri çok hareketli oluyor," diyorum.

Pace ekliyor, "Ve en çok müzik dinlediğinde sakinleştiğini söylüyor." Remy'nin yüz ifadesi meraklanır. "Ne tür müzik?"

"Klasik şeyler," diye cevap veriyor, bakışlarını Wicker'a kaydırarak. "Çello."

Remy onun bakışlarını Wicker'a doğru takip eder. "Oh," der, kaşları birbirine çatılır. "O senin."

"Neden herkes bunu söyleyip duruyor?" Wick bir kızgınlık parlamasıyla patlar. "Pace gibi kahverengi çıkabilir - siz sikikler

biliyorum."

Remy sadece homurdanır. "Kalıp gibi. Gördüğümde anlarım." Ama aniden donar, yüzündeki tüm kan çekilir. "Bekle, bu beni... yapar mı?"

Pace'i dikkatle izliyorum, bunun onun için bir gerilim noktası olduğunu biliyorum. Biz diğer insanlardan farklıyız. Bizim için kan bağı önemli bir şeydir. Bazen tehlikeli ve gizli tutulmaya değerdirler, ama diğer zamanlarda muazzamdırlar. Belki bir kereliğine *iyi bir* şey bile olabilirler. Saklanması ve karanlık, sessiz yerlerde fısıldanması gerekmeyen bir şey.

Beni rahatlatmak için Pace iki yumruğunu ceplerine sokuyor ve başını öne eğiyor. "Biyolojik olarak onun amcası olacaksın."

Remy öfkeyle gözlerini kırpıştırıyor, sanki ilk kez görüyormuş gibi duvarları tarıyor. "Siktir," diyor. "Bu... bu çok *ağır*. Bu çok fazla sorumluluk demek."

Wicker kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyor. "Senin için mi?! Burada nafaka ödeyecek değilsin ya."

Ama Remy sadece başını sallıyor ve ben de bir mil öteden bunun geldiğini görebildiğim için, bir sonraki sözlerini bekleyerek kapı aralığından çıkıyorum.

"Gitmem gerek-"

"Kafanı mı kontrol edeyim?" Sanırım kenara çekiliyorum. "Gökyüzünü görüyor musun?"

Remy durdu, yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. "Evet," diye nefes alıyor, kalemi kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Aynen öyle. *Kesinlikle.*"

Bu adamın çılgınlığını daha iyi anladığım için soruyorum: "Ama geri dönüp yapacaksın, değil mi?"

"Nicky'yi kurtardın," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ve Ver için her şeyi yaparım. O en iyisini hak ediyor."

Dükleri ve Prensleri birbirine bağlayan tek bir şey öğrendiysem, o da bu basit gerçektir.

Verity en iyisini hak ediyor.

"AĞUSTOS HIÇ BITECEK MI? Yazın hamile kalmanın iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?" Verity buzdolabının önünde duruyor, gömleğinin yakasını çekiştirerek serin havanın dışarı çıkmasına izin veriyor. Açık olmak gerekirse, hava sıcak değil.

Burada. Termostat altmış sekize ayarlı ve sürekli çalışıyor. "Ayrıca, başka şeftalimiz var mı?"

Ballsack'e bir bakış atarak, "Listeye ekleyeceğim," diyorum.

"Ver," diyor, "muhtemelen yola çıkmalıyız, böylece geç kalmazsın."

Buzdolabının kapısını çarparak kapatıyor ve elbisesine bakıyor. "Üzerimi değiştirmeliyim."

"Bu elbiseyi beğendim," diyorum ona, dürüstçe.

Burnu kırışıyor. O gece balo salonunda dans ettiğimizden beri bu bir tartışma konusuydu. "Çok dar."

"Bence kıvrımlarını mükemmel sarıyor."

"Çok dar," diye itiraz ediyor.

"Bu gurur verici."

"Ben *şişmanım*."

"Seni şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadınsın." Bunu ilk kez söylemiyorum ve son da olmayacak. "Vücudun geliştikçe daha da güzelleşiyorsun. Bu," diyorum ona doğru bir adım atarak, "yaratılışın vücudu, olgun ve hayat dolu."

Çenesi düştü. "*Kavun* gibi."

Lanet kavun haftası.

Onu tezgâha yaslayarak, kıvrımlı vücudunun iki yanına birer kolumu koyarak hapsediyorum. "Ne yaptığını biliyorum."

Bakışlarımı dikkatle kaçırıyor. "O da ne?"

"Erteliyorsun," diye bahse giriyorum, eğilip yanağının kıvrımına bir öpücük konduruyorum. "Duş için endişeleniyorsun."

İç geçiriyor ve dudaklarımı dudaklarıyla sıyırmak için dönüyor. "İlgi odağı olmaktan hoşlanmıyorum."

"Çok kötü, çünkü siz bir Prensessiniz. Maskeli balo davetini kabul ettiğiniz anda anonimlik seçeneğinden vazgeçtiniz." Saçlarını ensesinden iterek boynunun uzun çizgisini ortaya çıkarıyorum. "Ama sorunun bu olduğunu sanmıyorum. Bence sarayınız için endişeleniyorsunuz."

Gözleri hayatla parlıyor. "Neden olmayayım ki? O sürtüklerle en son Gilded Rose'a gittiğimde saçımı mahvetmeye çalıştılar. Sonra da ben onların ilişkilerini mahvettim." Suçluluk duygusu yüzünde titreşiyor. "Gerçekten karmaşık bir geçmişimiz var."

"Ve sen de onu onarmak için çalıştın." Karnının tepesi alt göbeğime sürtünüyor ve bu hoşuma gidiyor. "Tommy, Heather'la tekrar birlikte olduklarını söyledi."

Liderliğiyle gurur duyduğunu belli eden küçük bir sırıtış ağzını çekiştiriyor ama tek söylediği "Ah. Umarım birbirlerini perişan ediyorlardır."

Gülüyorum. "Evet, benim ideal partner anlayışım ikisi de değil ama onları mutlu edecekse..."

Yanağıma dokunuyor, parmaklarıyla saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Gülmen hoşuma gidiyor. Bunu yeterince yapmıyorsun." Omurgamdan aşağı bir arzu ürpermesi geçiyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Ama ya her şey ters giderse?"

"Olmayacak," diye söz veriyorum ona. "Bunu bilemezsin."

"Annenin de orada olacağını biliyorum ve birisi onun kızı ve torunuyla uğraşmaya karar verirse neler olacağını görmek için iyi para öderdim," elimi karnına koyuyorum, "kendi bebek partilerinde."

Dudaklarını büzüyor. "Haklısın."

"Genelde öyle yaparım." Çenesini kaldırıyorum ve fırsattan istifade bir öpücük konduruyorum. Bunu artık daha sık yapıyorum. İzin verdiğinde ondan küçük parçalar alıyorum. Yaklaşıyorum çünkü nefes alabilmemin tek yolu bu gibi geliyor. "Git," diye ısrar ediyorum, "şımar."

Hareket ettim, onu geçici hapishanemden çıkardım. Tezgâhtan bir muz kaparak, "Birinizin beni götürmemesine şaşırdım," diyor. Cansız bir nesnenin en iyi taklidini yapan Ballsack'e bakıyor. "Ballsy'nin otuz kadın tarafından itilip kakılmasını izlemekten zevk almayacağımdan değil."

Ballsack, ajanın onu buradan sürükleyerek çıkardığı zamankinden daha avlanmış görünüyor. "İçeri girmek zorunda değilim." Bana yalvarır gibi bakıyor. "Zorunda değilim, değil mi?"

Soru ses tonundan açıkça anlaşılıyordu, bu yüzden cevabımı dikkatle seçtim. "Tüm kadınlar meşgulken geri kalanımızın ilgilenmesi gereken bazı kardeşlik işleri var. Sana eşlik eden Ballsack ile güvende olacaksın." Duraksadım, yüzüm buruştu. "Dostum, adın gerçekten tuhaf cümleler kurmana neden oluyor," diyorum ona.

Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme beliriyor. "Birlikte üye olduğum diğer çocuklardan biri 'Sphincter'ı aldı, bu yüzden kendimi şanslı sayıyorum."

Bize şüpheyle baktı ve eminim ki iyi düşünülmüş planımız
-O duştayken çocuk odasını dekore etme fikri uçup gitmişti. "Onu öldüreceksin, değil mi?" diyene kadar.

Huh. Plan bozulmadı. Boğazımı temizliyorum. "Hayır.

Bugün olmaz." "Emin misin?" Gözleri kısıldı. "Tuhaf

davranıyorsun."

"Prenses, her ne kadar ondan kurtulmak istesek de, bugün o gün değil" diyerek onu bir başka spontane öpücüğün içine çekiyorum.

"Ne zaman o zaman?" diye soruyor ve Rufus Ashby'nin ağırlığını omuzlarından atmak için endişelendiğini fark ediyorum. Ya da hâlâ erteliyor.

Muhtemelen ikisi de.

"Yakında. Söz veriyorum." Onu Ballsack'e doğru itiyorum. "Dikkatli sür."

"Olur," diyor ve onu ön koridordan dışarıda bekleyen arabaya doğru götürüyor.

Arka kapının çalındığını duyduğumda Ballsack henüz ön kapıdan içeri girmemişti. "Vedalaşman uzun sürdü," diye mırıldandı Remy kapıyı açar açmaz. "Belki de kavga etmeye başlarsınız ve ben de kulaklarımı bıçaklamak zorunda kalırım diye düşünmüştüm ama neyse ki o kadar ileri gitmedi."

"Dinliyor muydun?" Hafifçe rahatsız olarak soruyorum.

Hafifçe aşağılanmış görünüyor. "Sadece içeri girmenin güvenli olup olmadığını görmek için!"

Arkasındaki cipte bir hareketlenme oluyor ve gözlerim omzunun üzerinden kayarak Sy'ın ön koltuktan indiğini görüyorum. Remy'ye gözlerini devirerek, "Boş ver onu," diyor.

Sy'ın yırtık tişörtüne ve eski kot pantolonuna bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Sy kollarını kavuşturmuş, ona doğru yaklaşıyor. "Düküm ne zaman bu lanet yere gelse, başka bir aile üyesiyle çıkıyor. Onu uzun zamandır kayıp olan kız kardeşinle falan pusuya düşürmeyeceğinden emin olmak için buradayım."

Ah.

O da ona söyledi.

"Bu," diye vurguluyorum, "onunla Wicker ve bu hafta babaları olarak hangi psikopat duruyorsa onun arasında. Ben sadece prensesim için dekore edilmiş bir çocuk odası istedim."

"İşte buradayız. Picasso'nun bile bir asistanı vardı." Sy cipe doğru yürüyor ve arkadan boyası dökülmüş bir alet çantası çıkarıyor. "En azından Remy'nin bana söylediği bu."

Remy bana tartışmaya açık olmayan bir bakış attı. "Senin bir günlük zaman çizelgen, güvenebileceğim bir çift ele daha ihtiyacım olduğu anlamına geliyor." Sy'ı bileğinden yakaladı. "Bu güvenebileceğim bir adamın eli."

Çenemi Sy'a doğru kaldırıp kapıyı onlar için açık tutuyorum. "Bu arada,

Bruin nasıl? Son zamanlarda beni hiç aramadı."

"Birkaç hafta daha dinlenmesi gerektiği için biraz endişeliyim ama iyileşmesi iyi gidiyor." Yüz ifadesi garipleşiyor, hatta belki de *yumuşuyor*. "Tekrar teşekkürler."

Cevap veremeden, "Geliyor," sesini duyuyorum ve Wicker'ın sesi bedeninden önce odaya giriyor. Sy ve Remy irkilerek arkalarını döndüler ve Wicker'ın aniden ortaya çıkışıyla irkilmiş gibi göründüler.

"Nereden geldin lan sen?" Remy soruyor, gözlerini hayalet görmüş gibi Wick'e dikmiş. Buzdolabının yanındaki gizli kapıyı kullandığı için kardeşime bir bakış atıyorum ama kaldırımdaki tekerlek sesleri öncelik kazanıyor.

"Kim o?" Sy sorar.

"Payne ve Mercer," diyor Pace merdivenlerden inerken. "Tommy'ye onları geçitten geçirebileceğini söyledim. Bir şey bırakmaları gerektiğini söylediler ve kendi istekleriyle silahlarını köprüde kontrol ettiler."

Lordlarla bir işimiz yok ve Sy'ın omuzlarının gergin duruşuna bakılırsa onun da olduğunu sanmıyorum.

İnleyerek talep ediyorum, "Kan dökmek yok!"

Sy ellerini kaldırır. "Burada sorun yok. Lav'a en iyi şekilde davranacağımıza söz verdik."

Büyük bir kamyon olan araç durur. Arkada her ne varsa gri bir muşambayla örtülmüştür.

Killian taksiden çıkar ve Mercer yolcu tarafından onu takip eder.

"Perilini," diyor Killian, Sy'a başını sallayarak. "Maddox." Bakışlarını bana ve kardeşlerime çeviriyor. "Ashby'ler. Bir teslimatımız var."

Tristian kamyonu işaret ederek, "Leydimizden," diye ekliyor. "Prensesiniz için."

"Bir hediye mi?" Wicker şüpheci gözlerle soruyor. "Neden onu duşa götürmedi?"

"Çok büyük," diyor Killian, Sy'a bakarak. "Ve eğer b u r a d a bir asansörünüz yoksa onu yukarı çıkarmak için muhtemelen üç kişi gerekecek."

Pace gözlerini kısar. "Çocuk odasının üst katta olduğunu nereden biliyorsun?"

Killian ve Tristian birbirlerine bakarlar ama Kral şöyle cevap verir: "Paranoyaklaşmayın. Sadece tahmin ettim." Hiçbirimiz terk ettiğimiz çocuk odasının durumunu ya da ardından çıkan söylentileri unutmuş değiliz. "Her neyse, bugün burada oda üzerinde çalışacağınızı ve onu bırakmak için iyi bir gün olacağını söyledi."

Remy ikisini değerlendirir ve görünüşe göre bir karara varır. "Sy, Payne'e bu konuda yardım edebilirsin."

Sy kaşlarını çatıyor. "Senin güvenilir ellerin olduğumu sanıyordum?"

Remy, Tristian'a başını sallar. "Patlayıcılarla başa çıkmak için hassas bir dokunuşa ihtiyacınız var.
Bir *sanatçının* dokunuşu. Mercer benimle."

Tristian hem memnun hem de aşağılanmış görünmeyi başarır. "Nasıl çekileceğini bildiğim tek şey Beretta'm ve Pace onu da kapıda kontrol ettirdi."

Killian iç çekerek, "Her neyse. Bırakalım Picasso ve Matisse başlasın. Bunu yukarı çıkarmama yardım edecek birine ihtiyacım var."

~

Lisans öğrencisiyken, babamın da etkisiyle, hastanedeki doktorları gözlemleme fırsatım oldu. Bir dikiş atmanın, bir eli sabit tutmanın, bir kemiği yerine oturtmanın ne kadar büyük bir beceri gerektirdiğine tanık oldum. Hatta Nick Bruin'in hayatını kurtardığımda bunu bizzat yaşadım.

Sanki daha yüksek bir güç iş başında ve sizin aracılığınızla çalışıyor.

Sanat ya da sanatçı olmak hakkında pek düşünmedim ama hakkını vermeliyim. Remington Maddox'un bir yeteneği var. Her nasılsa, sadece ellerini, tebeşiri ve boya fırçasını kullanarak çocuk odasının duvarlarına hayat verebiliyor.

Tristian duvar resmine bakarak, "Bu oldukça etkileyici," diyor. "Taslak ya da başka bir şey yapmadın mı?"

"Psh," diye alay ediyor Remy, fırçasını bir parça kartondan yaptığı derme çatma palete batırırken. "Hayır, sadece gözümde canlandırıyorum ve sonra hayata geçiriyorum. Gerçi Vinny özellikle kelebekleri eklememi istedi." Bir tüp boyayla kıpırdanan Sy'a bakıyor. "Bu renk uygun mu? Emin misin?"

Sy, Dük'ün omzunu sıkarak, "Tüm renkler tamam," diye cevap veriyor. Sesi hiç beklemediğim bir şekilde alçak ve sabırlı. "Ayrıca, mavi ve yeşil deniz mavisi yapıyor, değil mi? Bu da sarının önüne geçmesini sağlıyor."

Remy yavaşça nefes verir, bitmiş ürünü değerlendirir. "Doğru. Galip gelene."

Tristian, "Bu yıldızlar harika," diye ekliyor. "Bir ipliğe asılmış gibi görünmeleri hoşuma gidiyor."

Remy onun bakışlarını takip ediyor, vahşi platin saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Bebek karanlıkta bile eve nasıl döneceğini bilsin diye." Dönüp bana bakıyor. "Kabuslar bazen kafana girer Lex. Dikkatli olmalısın." Bakışları neredeyse çok yoğun, arayıcı ve yalvarırcasına. "Onu izleyeceksin, değil m i ? Yeşile dönmediğinden emin olacaksın?

Çünkü annem," Remy'nin gözleri Wicker'a kayıyor, "bunu bana kanıyla verdi."

Şaşkınlıkla doğruldum. "Bekle. Kalıtsal bir şey mi demek istiyorsun?" Wicker umursamaz bir ifadeyle, "Ben iyi yetiştim," diyor.

Yine de Sy bana yaklaşıp "Yarın bir şeyler içmeye gidelim, ben de sana tıbbi geçmişi anlatayım" dediğinde rahatladım.

Titreyerek nefes veriyorum. "Evet. Renkler kafa karıştırıcı olmaya başladı." Killian'la göz göze geliyorum ve o da omuz silkiyor. O ve Pace mobilyaları inşa ediyor ve düzenliyorlardı; bir alt değiştirme masası ve bir kitaplık.

"Bunu sevecek," diyor Wick, köşedeki sandalyeyi göstererek. Lordlar ve Leydi'nin hediyesi, bir rocker. "Hepsini çok sevecek."

Maddox bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama duvara koca bir bahçe resmetmeyi başarmış. Döşeme tahtalarından güller yükseliyor, beyaz ve saf, sarmaşıklar ise köşeler boyunca kıvrılıp yatağın üzerine sarkıyor. Yıldızlar, bir ay ve uçan bir kuş silueti var.

Ben işaret edince Remy sırıttı. "Evet, bu Effie. O büyük bir ruh. Eminim evdekiler onu seviyordur."

Pace bir şey söylemek için ağzını açar ama sonra daha iyi düşünerek kapatır.

Akıllıca.

Ta ki Payne'e dönüp "FBI ajanınız geçen gün buraya geldi" diyene kadar.

Killian hemen karşı çıkar. "O *benim* ajanım değil. Ve arama emri olduğunu duydum." Killian'ın çenesinin arkasındaki kaslar titrer. "Neden bu konuda geri adım atıyorsun ki? Kızı bulmak istediğini sanıyordum."

Sy, "Kayıp bir Güney Yakası kızını bulmanın neden adamlarımdan birini taciz etmek anlamına geldiğinden emin değilim," diye araya giriyor. "Ballsack iyi bir çocuktur."

"Olabilir," diyor Killian boyunun uzunluğuna dayanarak, "ama onunla ve kaybolan diğer kızlardan biriyle ilişkisi vardı. Kimse daha iyi bir şüpheli söyleyemez."

"Onunla ilgili hiçbir şey bulamayacaksın," diyor Remy, pencerenin altındaki bir gülü süsleyerek. "Ballsy kardeşliğin en sağlam adamlarından biriydi. Şimdi o..." bir tüp sarı boya alıyor ve lekeli parmaklarının arasında çeviriyor. "Üzgün."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diyor Wick, "bilmek istiyoruz ama Federallerin sarayın kapısında belirip suçlamalarda bulunmasını pek istemiyoruz."

Killian gözlerini devirir. "Kabul edelim. Yerel halk tarafından tarafsız bir soruşturma yapılmasının imkanı yok. Yolsuzluk derinlere iniyor ve her birimizin evine kadar uzanıyor." Polisler, hakimler, katipler, avukatlar, politikacılar. Adam haklı. Forsyth'te kimse temiz değil. "Federal bağlantımızı kullanarak işe karışıyormuşuz gibi göründüğünün farkındayım ama yapabileceğimizin en iyisi buydu. Cevap istiyoruz."

"Bu senin hatan, biliyorsun." Pace Sy'a bakıyor. "Sen ve lanet sözleşmelerin, Verity'ye göz kulak olmakta ısrar ettiniz ve o çocuğu bir lastik bant gibi bölge sınırları arasında değiştirdiniz." Dikkatini Lordlara çevirir. "Ve dürüst olmak gerekirse, Güney Yakası'ndan bir kızın Doğu Yakası'nda hizmetçi olmak için rahatça başvurmasıyla bir ilgin olmadığından pek emin değilim."

"O biz değildik," diyor Tristian, elini saçlarının arasından geçirerek. "Ama düzenlenmişti. Story tarafından."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Mercer homurdanıyor. "Bu kızların ne kadar yakın olduğunu fark etmedin mi?"

Odadaki her erkek boş boş bakıyor, hiçbirimizin fark etmediğini doğruluyor ve bugün duşa gitmek için onu nasıl kapıdan dışarı itmek zorunda kaldığımı düşünüyorum.

"Hiçbirinizin kız kardeşi yok," diye devam ediyor Mercer, "ama benim var. Aramızda bir elektrik var.
Kadınlarımız arasında bir bağ var."

Wick başını sallar, yüzü dalgındır. "Bunu görebiliyorum. Kadınların sürü halinde seyahat etmeyi ne kadar sevdiğini bilirsin. Bizimkilerin böyle bir seçeneği yok. Saraylarında bile," elini Sy ve Remy'ye doğru salladı, "ya da senin şu yavru fahişelerin, ya da," Lordlara bir bakış attı, "genelevinizdeki fahişeler. Elbette konuşacakları başka kadınlar var ama Kraliyet mensubu olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan kimse yok. Bu özel bir kulüp."

"Bir de bana sor," diyor Killian alnını ovuşturarak. "Bu bir sorun mu?"

Soru, odadaki diğer Kral olan Sy'a yöneltilmiş gibi görünüyor. "Biliyorsam ne olayım." Soyunma masasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş
göğsünün üzerinde. "İçimdeki Dük hayır demek istiyor. Ama içimdeki psikoloji öğrencisi..." Yüzünü buruşturuyor. "Bu kadınların uzun süre hayatımızda kalmasını istiyorsak, bizim dışımızda bir desteğe ihtiyaç duyacaklarını söylüyor. Kraliçe olmanın yükünü taşımanın nasıl bir şey olduğunu bilen birine."

Huzursuzca yer değiştiriyorum. Birbirimizle yeni yeni konuşmaya başladık ama Verity'nin Forsyth Kraliçesi olması fikri...

Kaderimde varmış gibi hissediyorum.

"O zaman oluruna bırakalım," diyorum, doğru olanın bu olduğunu bilerek. Ve eğer değilse... O zaman üçümüz de kendi yöntemlerimizle bununla başa çıkacağız.

Her zaman yaptığımız gibi.

14

Verity

BALLSY saray kapılarından geçer ve Matt'e hızlıca başıyla selam verir. Kramus. East End'e döndüğünden beri sessizdi, muhtemelen Ajan Knight tarafından kırk sekiz saat sorgulandıktan sonra biraz şoka girmişti. Neyse ki Sy, Saul'un eski avukatlarından birine onu serbest bıraktırmayı başardı. Sy'a göre, tutuklama emrinin Stella ya da diğer kızlarla hiçbir ilgisi olmadığı ortaya çıktı. Saçmalıkmış. Altı ay önce trafik mahkemesine çıkmadığı için alınmış basit bir tutuklama emriydi. FBI'ın elinde Ballsack'ın kızların kaybolmasıyla bir ilgisi olduğuna dair gerçek bir kanıt olmadığından ve hakim karşısına çıktığında yakalama emri kolayca halledilebileceğinden, onu serbest bırakmak zorunda kaldılar.

Günlerdir dışarıda olmasına rağmen hala yorgun görünüyor. Meşgul olmak istemesi dışında West End'de saklanıyor olabilirdi, bu yüzden beni duşa götürmek için geldiğinde şaşırmadım. Endişelendim ama şaşırmadım. "Ballsy," diye başladım, "bunu yapmak zorunda değilsin. Çocuklardan herhangi biri beni götürebilir ve herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Annem oradayken olmaz ve-"

"Senden bir iyilik isteyeceğim," diye ağzından kaçırdı, "ama dikkatleri üzerine çekmeyeceğine söz vermelisin."

Direksiyonu nasıl sertçe tuttuğunu fark ediyorum. Boynundaki gergin kaslara. "Buna söz verebileceğimden emin değilim. Kabaca *bir gezegen* büyüklüğündeyim."

İç geçiriyor ama devam ediyor, "Remy'nin kuzeni dün gece geç saatlerde aradı ve nehir kenarında buldukları kız var ya? Dekanın yeğeni mi?" Göz ucuyla bakar. "Önümüzdeki birkaç gün içinde yeni Barones olarak kabul edilecek."

Donup kaldım. Dersler bir hafta içinde yeniden başlıyordu, bu yüzden yeni bir Royal stoğu bekliyordum. "Bu bir tesadüf olamaz, değil mi? Şimdiye kadar ne buldun?"

Pace'in ağzını bıçak açmıyor, muhtemelen bunun nedeni de onu her düşündüğümde, solaryumda o kemikleri bulduğumuzdan beri üzerimde dolaşan hastalıklı hissin boğazımın arkasından yükselme tehdidinde bulunması.

Odette'i düşünüyorum. Ya da Amber Maddox. Posey Payne. Kaybolan tüm kadınlar ölmez. Bazıları hala kayıp. Diğerleri hastanede ya da hapiste. Elimi karnıma koyuyorum, ilk defa bir kız değil de bir erkek çocuk taşıdığım için rahatlıyorum.

Yine de, Forsyth'te erkeklerin de zarar gördüğünü ilk elden biliyorum.

"Onu bulan iki çocukla konuştuk," diye başlıyor. "O sabah nehrin kuzey kısmında balık tutuyorlardı."

"Dışarıda her yer orman, değil mi?"

Başını sallıyor. "Tamamen bilinçsiz bir şekilde kıyıya vurduğunu söylediler. İlk başta ceset olduğunu düşünmüşler ama içlerinden biri -bir tür Kartal İzci ya da her neyse- ona kalp masajı yaparken diğeri yardım çağırmış."

Alnına kazınmış sert çizgi bana şunu sorduruyor: "Bana söylemediğin şey ne? Bununla başa çıkabileceğimi biliyorsun."

Oflayarak başını sallıyor. "Yapabileceğini biliyorum, sadece çocukların onu tarif etme şekli bu. Sanki günlerdir kaçıyormuş gibi. Yönünü ya da bölgesini belirlemeyi zorlaştırıyor."

Az önceki mide bulandırıcı his daha da yoğunlaşıyor. "Başka bir şey söyleyen oldu mu?"

"Arianette Hexley hakkında zaten bilmediğimiz bir şey değil." Omuz silkerek detaylandırıyor. "On dokuz yaşında siyah bir kadın, ikinci sınıf öğrencisi, güzel, Kabul Dekanı ile akraba. Hepsi oldukça yüzeysel detaylar."

Yaldızlı Gül ortaya çıkıyor. "Peki herkesin onun diğer kayıplarla bağlantılı olduğundan emin olmasını sağlayan şey nedir? Sadece nehre düşmüş olabilir, değil mi? Ya da kaybolmuş. Ya da aile içi bir olayın kurbanı olmuştur."

"Göstergeler vardı," diyor dikkatle. "Ne

tür?" Bilmek istediğim için soruyorum.

"İradesi dışında tutulduğunu ima ediyor. Bir deri bir kemik kalmıştı ve çürüklerle kaplıydı. Bileklerinde bağlama izleri vardı. Dizlerinde yaralar vardı ve ayakları... ayakkabı giymemiş gibi görünüyordu."

"Ormanda yalınayak mı koştu?" İrkildim. Bir insanı temel ihtiyaçlarından mahrum bırakmanın barbarca bir yanı var. "Dürüst olmak gerekirse, Ashby bodrumda kilitli olmasaydı ve Prensler her gece benim yatağımda uyumasaydı, onları suçlardım. Kulağa işkence gibi geliyor."

Homurdanıyor ama ikimiz de bunun Prenslerin işi olmadığını biliyoruz. Çok özensiz ve çok meşguller.

"Başka bir şey daha vardı. Kulağının hemen arkasında bir yara." O noktaya dokunuyor. "Bir takip cihazı yerleştirilmişti ama çıkarılmıştı. Ne kadar süredir onda olduğunu ya da kimin koyduğunu bilmiyorum."

Kraliyet ailesinin ev kızlarını takip ettiği bilinen bir şey. Lionel Lucia ve seks kaçakçılığına olan tutkusu bunu harekete geçirdi, ancak bu kız gençti ve bildiğim kadarıyla herhangi bir eve veya bölgeye bağlı değildi.

Ağzı gergin bir çizgi oluşturuyor. "Ama eğer o FBI ajanına gerçekten değerli bir şey söylediyse, onlar buna göre hareket etmediler. Telsizler ve kablolar şüpheli bir şekilde sessiz. Benden başka kimse sorgulanmak üzere getirilmedi."

Duygularım bir roller coaster'ın tepe ve dip noktalarında gezinir gibi yükselip alçalıyor. Herkes onun hikâyesiyle ilgileniyor ama ben, Pace ve Ballsy gibi değil. Hayatta kalan bir tanığın ifadesi Ajan Knight'ın davasında büyük bir kırılma noktası olmalı.

Peki neden hiçbir şey çıkmadı?

İşte o zaman aklıma geldi. "Baronlar. Onu kilit altında tutuyorlar."

"Her zamankinden bile fazla." Yüzü asılan Ballsy, arabasını Gilded Rose'a giden yola çeker. "Pace ve ben soru sormak için ona ulaşamıyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Peki iyilik nerede devreye giriyor?"

Arabayı park edip bana döndü. "Regina Thorn." "Geçen yılın Barones'i mi?"

Önümüzdeki binayı işaret ediyor. "O da bu şeyde olacak."

Yavaşça, "Oh." diyorum.

"Barones'in inisiyasyonunun ne olduğunu bilmemiz gerek. Belki ona ulaşmanın bir yolu vardır. Sadece," diye vurguluyor, "ona ne olduğunu sormak için

ona."

"Yani Regina'dan bilgi almamı istiyorsun," diye bahse girdim ve omuz silktim. "Sorun değil."

Gözleri yoğunlaşıyor. "Yine de dikkatli olmalısın. Bir kız arkadaşı kurtarmak için bir kız kardeşi riske atmayacağım. Anlıyor musun? Ayrıca," diyor rahatsız bir şekilde, "eğer Prensleriniz sizden bunu yapmanızı istediğimi öğrenirse, lakabım kesinlikle sembolik hale gelir."

Yüzüm yumuşuyor. "Anlıyorum."

"Bu beni meraklandırıyor..." Yüzünü buruşturarak bakışlarını binaya çeviriyor. "Yani, beni ilgilendirmediğini biliyorum ama dersler tekrar başladığında ne yapacaksın?"

Buna cevap vermek kolay. "Sömestr tatiline çıkıyorum."

Bana bir bakış fırlattı. "Prenses olarak demek istedim. Maskeli balo önümüzdeki hafta başlayacak. Yeni Prenses, yeni Prensler-"

Sözünü kestim. "Bunu yapmayacağız." "Hayır mı?"

"Bebeğin doğumuna kadar yeni bir Prenses seçilmez. Bir sonraki maskeli balo benimki gibi kış aylarında yapılacak."

"Ve bu senin için sorun değil mi? Başka bir Prenses mi? Başka bir taç giyme töreni?"

Yüzündeki ifade bana neler yaşadığımı ve bir sonraki kadının da neler yaşayacağını yeterince iyi bildiğini söylüyor.

"Bu partiyi ve oğlumun doğumunu atlatmama izin ver." Kapıyı açtım. "Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Gilded Rose'un kapısından içeri girdiğimden beri kırk beş dakika geçti ve karnıma dokunuldu, göğüslerim hakkında yorum yapıldı, bir sivilce işaret edildi ve ne kadar kilo aldığım ve bağırsak hareketlerimle ilgili özellikle istilacı bir soru ile birlikte ışıltım tartışıldı.

"Kaç beden sütyen giyiyorsun?" Bu soru geçen ay bebeğini doğuran Kira'dan geldi. Bana bebek öncesi kilosuna nasıl geri döndüğünü gururla anlattı ve hastanede doğumdan sonra üç gün boyunca nasıl file, kağıt külot giydirdiklerine dair korkunç bir hikaye paylaştı. "Eğer bir beden daha büyürsen, ki muhtemelen öyle olacak gibi görünüyor.

emzirme sütyenleri almaya başlayın" diye devam ediyor. "İkisine de para harcamanıza gerek yok."

Sıkı bir gülümseme topladım. "Tüyo için teşekkürler."

"Her zaman," diyor. "Kimse bana hastanede kalmanın nasıl bir şey olacağı hakkında bir şey söylemedi. Öğrendiğim her şeyi paylaşacağıma söz verdim."

Sanırım herkesin bir amaca ihtiyacı var.

"Ve eve gittiğinizde oturma banyosu sizin arkadaşınızdır. Orayı iyileştirmenin en iyi yolu budur."

Ben Prensesim, ona söylemek istiyorum. Törensel bir dildonun üzerine oturarak Prenses oldum. İstismara uğramış bir amcığı iyileştirmekle ilgili her şeyi biliyorum. Ama yapmıyorum. Sadece başımı sallıyorum ve odanın öbür ucunda boş bir koltuk görünce rahatlayarak nefes veriyorum.

Bugün duşa gelme konusundaki tereddütlerimde numara yapmıyordum ama bunun sebebi ne yanımdaki kadınlardı ne de daracık body-con elbisesiyle West End Maggie'nin Lakshmi'nin saçlarını parlatan yeni bir şampuandan bahsederken onu dikkatle dinlemesini izlemekten duyduğum çekingenlikti. Ya da boş bir tabakla Kira'nın yanında oturup sabırla bebeğinin fotoğraflarına bakan Lavinia'yı. Üstünde minik buz mavisi patiklerin olduğu çayların yanında Regina'yla sohbet etmeye çalışan Story ve onun çetin çabası değil.

Annem Liberty Sinclaire'in leopar desenli elbisesiyle bir büyükanne adayına hiç benzememesi ya da elinde narin bir porselen çay fincanı, Adeline ve Bayan Crane'le derin bir sohbete dalmış, dar bir daire şeklinde oturuyor olması bile değil.

Burada *olmayanlar.*

Laura Walker. Kelsey Livingston. Stella St. James.

Stella, porselen deseninden kapının üzerindeki keçe ve kurdeleden yapılmış 'Bebek Ashby'yi karşılayan el yapımı pankarta, lezzetli yemeklere ve kışkırtıcı dedikodulara kadar her şeye bayılırdı.

Yolda Ballsack'in bana verdiği görev dikkatimi dağıtmak için faydalı oldu ama orada da bir gerginlik var. Regina'yı sadece birkaç kez görebildim ve onu son gördüğümde ön kapının yanında seğiriyordu, asla mücadeleye girmedi.

Bu önemli - Stella'ya yardım etmek için yapabileceğim bir şey - ve bunu berbat etmek istemiyorum. Dışarıda olmak, aramak istiyorum. Onu bulan izci çocuklarla konuşmaya gidebilirdim. Şu anda Maddox'un mahzenine dalıp yeni Barones'le konuşmayı talep ediyor olabilirdim. Kimse sekiz aylık hamile bir kadına zarar vermez.

Muhteme
len.
Değil
mi?

Tavuklu salatalı sandviçten bir ısırık alarak sıkıntımı gizliyorum ve annemin sırıtmasına neden olan bir şeyler fısıldayan Adeline'in dudaklarını okumak için nafile bir çaba sarf ediyorum.

"Çok garip, değil mi?" Dönüyorum ve Düşes'in -Lavinia Lucia- tabağına düzgün bir peynir yığını yaptığını görüyorum. Çenesini kaldırıp anneme ve diğerlerine bakıyor. "Sence ne hakkında konuşuyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok." Odaya dikkatle bakıyorum. "Orada Forsyth'in sırlarından oluşan bir kasa gibi bir şey var. Birlikte komplo kursalar muhtemelen tüm kasabayı dize getirebilirler." Ama yapmazlar. Odaya bakınca nedenini anlıyorum sanırım. "Birinin saç maşasını çıkarıp bir kavga başlatmasını bekliyorum."

"Lütfen," diye homurdanıyor. "Sanki o Prenses özentileri bir çivi bile kırmaya cesaret edebilirlermiş gibi."

"Düşündüğünden daha sertler." Dikkatim iki sahte şeyle ortaya çıkan Heather'ın üzerinde: bir gülümseme ve bronzluk. "Ve muhtemelen sandığından daha fazla ortak noktamız var. İçeri girdiğimde Adeline'in silah sepetini gördüm. Dopdoluydu."

Lavinia'nın alnı kalkıyor, düşünüyor ama ikna olmuş görünmüyor. İşte bu yüzden Forsyth'in kadınları asla bir araya gelmedi. Tanrı aşkına, birisi bebek partisine sustalı getirme ihtiyacı hissetmiş.

Güvensizlik Baron'un mahzeni kadar derindir.

"Sonunda onunla konuştun mu?" Lakshmi'nin sesi odanın içinde yankılanıyor. O, Heather ve Gina, tıpkı onlarla ilk tanıştığımda olduğu gibi birbirlerine sokulmuşlardı.

"Haftalardır ondan kaçıyordum ama dün gece sevgilimin arabasından inerken çıkageldi." Heather'ın boyalı dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "İlk başta benim için geldiğini sandım ama ne yaptı biliyor musun? Şoför mahalline gitti, sevgilimi dışarı sürükledi ve gün ışığında onu yumrukladı."

"Ciddi misin sen?" Gina'nın nefesi kesilir. Kızlar bu konuşma üzerine canlanıyor ve pek de belli etmeden eğiliyorlar. "*Kavga mı etti*? Tommy mi?!"

Heather başını sallıyor. "Birkaç yumruk yedi, ben de ayırması için kampüs güvenliğini çağırmakla tehdit etmek zorunda kaldım ama Tommy son bir yumruk attı, ona 'kız arkadaşımdan uzak dur' dedi ve olayı bitirdi."

"Vay anasını. Burası LDZ miydi?" Lakshmi Story'ye bakarak soruyor.

Story iç çeker. "Aman Tanrım. Şimdi hangisi?" "Tucker," diye yanıtlıyor Heather.

"Onu tanıyor musun?"

"Oh, ben hiç." Gözlerini deviriyor. "Kendini Güney Yakası sikicisi ilan etti. Sınır dışı olarak algıladığı kızlara karşı bir şeyler hissediyor, buna ilk geldiğimde bendeniz de dahilim. Muhtemelen bölgedeki herkesi ezip geçti, bu yüzden East End'e gitmeye karar verdi."

"Nankör herif," diye mırıldandı Bayan Crane. "Umarım prens gibi kaniş oğlun onu bir güzel benzetmiştir."

"Öyle yaptı," diyor Heather, gözleri hayallere dalıyor. "Tekrar birlikteyiz."

Bayan Crane Heather'a ekşi bir bakış atar. "Fırfırlı bir çocuğu dövdüğü için mi? Daha sonra dizlerinin üzerine çöküp senin amını bir waffle külahı gibi yalamış olsa iyi olur."

Adeline soluk soluğa kalıyor, ama annem sadece homurdanıyor ve çay fincanını kaldırarak onaylıyor. "Duyduk duymadık demeyin."

"Tucker zaten sadece bir ribaunttu." Heather'ın dudakları yine kıvrıldı. "Sanırım Tommy bunu bilmiyordu."

Kızlar etrafta dolanıp Tommy'nin tartışmayı ve ardından gelen yalakalığı anlatışını dinliyorlar - Bayan Crane'in hayal kırıklığına uğramasına neden olan yalakalık hariç. Tommy'ye verdiğim tavsiyenin işe yaramasından dolayı kendimi beğenmiş bir tatmin duygusu hissettiğimi inkar etmiyorum.

Belki de East End'i yönetmenin zindanlardan ve tırnakların altındaki bambu parçalarından daha iyi yolları vardır.

Heather, "Bir erkeğin benim için dövüşmesinin ne kadar ateşli olacağını hiç fark etmemiştim - kelimenin tam anlamıyla!" Sürtüklere bakıyor. "Siz kızlar bir şeylerin peşinde olabilirsiniz."

"Elbette öyleyiz," diyor Maggie. "Dövüş sonrası zafer ve adrenalinle coşmuş bir adam mı? Gelmiş geçmiş en iyi seks."

Aklıma Wick'in beni mozoleye götürmesi geliyor.

Yanılmıyor.

"Kavga iyidir," diyor annem, sesi kızlarınkinden daha yüksek. Bütün gözler ona doğru dönüyor. "Ama Delores haklı, dizlerinin üzerine çökmüş, hayatı buna bağlıymış gibi yalvaran bir adamla kıyaslanamayacak bir şey var."

"Yani çiçekler ve mücevherler gibi mi?" Lakshmi sorar.

"Hayır," diye araya giriyor Story, siyah saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürerek. "Kapınıza gelip adınızın baş harfini göğsüne kazıdığı zamanki gibi."

Lavinia ağzından kaçırıyor, "Ya da size düşmanınızın kellesini getirdiğinde." Herkesin şaşkın bakışları karşısında içine kapanır ve hemen ekler: "Ya da, bilirsiniz, yavru kedinize baktığında veya bir saati tamir etmenize yardım ettiğinde."

Bayan Crane'in cılız sesi devreye giriyor. "Kesik kafalar pis bir iştir. En iyisi amcığınla ilgilenmeye devam et."

Lavinia gözlerini kırpıştırır. "Yavru kedi konusunda gerçekçi olmaya çalışıyordum. Gerçi," diye sinsice sırıtıyor, "diğer yavru kediye de iyi bakılıyor."

Prenslerimin bana değerlerini kanıtlamak için büyük bir romantik jestle hiç böyle yalvarıp yalvarmadıklarını düşünmeye çalışıyorum. Elbette, Lex geçen geceki dansıyla beni şaşırtmıştı. Ve ben de kopmuş bir uzvu almanın cazibesini biliyorum.

Ama geri gelen şey küçük şeyler.

Lex'in sabahları bana kahve getirmesi ya da Wicker'ın zindanda bana gizlice ikramlarda bulunması. Pace'in saçımdaki yapıştırıcıyı sahip olduğunu bilmediğim nazik bir dokunuşla yıkadığı ve ardından şımartılmam için bana ikinci bir randevu verdiği zaman vardı.

"Bu şimdiye kadarki Forsyth tartışmalarının en Forsyth'ı," diye mırıldanıyor Lavinia, yaklaşarak. "Ama Adeline'in oynayacak oyunları olduğunu söylediğini duyduğum için bütün gün amdan, dayaktan ve erkeklerin tatlı şeyler yapmasından bahsedebilirler." Lavinia ürperir. "Aptal parti oyunları oynamayacağım."

"Oyunlar mı?" Öykü soruyor, yüz ifadesi benim korkumu yansıtıyor. "Ne gibi?"

Bir elini çırpıyor. "Hani şu bezlerin içinde şeker erittikleri ve hangi tür olduğunu tahmin etmeniz gereken bir şey var ya?"

"Hayır," diyor Öykü, yüz ifadesini mutlak bir korku kaplıyor. "Bundan emin değilim."

West End'den iki kız gelip onlara katılıyor. Daphne odanın diğer ucunu işaret ediyor: "Hediye masasının üzerindeki, içi emzik ve benzeri şeylerle dolu cam vazo var ya? O sadece bir dekorasyon değil. Bu bir tahmin oyunu. Adeline'in de bir çekiliş planı var."

"Oh," diye cevap veriyorum, yüzümü buruşturarak. "Belki de kasılma numarası yapmalıyım ya da suyum gelmiş gibi davranmalıyım, o zaman belki hepimiz eve erken gidebiliriz."

"Eve gidemezsin!" Öykü bağırır. Lavinia onun yan tarafına dirsek atar ve yüzünü buruşturur. Kaburgalarını ovuşturarak, "Yani, henüz değil. Hediyeleri açmamız gerek!"

"Herkesin önünde mi?" Birdenbire her şey çok fazla gelmeye başladı. Elbisemin yakasını çekiştiriyorum. Sanki tüm o danteller ve pasteller üstüme üstüme geliyor. "Sanırım biraz hava almaya ihtiyacım var."

"Bir sorun mu var?" Öykü alnı endişeyle kırışmış bir halde soruyor. "Seninle gelmemizi ister misin?"

"Ben iyiyim," ellerimi karnımın üzerine koyuyorum. "Sadece ateşli ve hormonalim. Bana beş dakika verin, oyunlar ve hediyeler için hazır olacağım." Onlara sıkı bir gülümseme veriyorum. "Söz veriyorum."

Yeterince hızlı dışarı çıkamıyorum. Çıkar çıkmaz, gül kokusuyla karşılandığım havayı içime çekiyorum. Bir zamanlar bu koku midemi bulandırırdı, ama şimdi sadece saray solaryumunun sığınağını özlememe neden oluyor.

Ancak, evren benim tarafımda olmalı, çünkü verandanın basamaklarının dibine tünemiş olan kişi, gözde hedefim Regina Thorn'dan başkası değil.

Yeni bir gülün tomurcuğunu parmaklarken yanağını dizine dayamış, gözleri uzak ve hüzünlü. Anne ve Bayan Crane dışında, içerideki tüm kadınlar parlak, yazlık renkler giyiyor.

Regina değil.

Üzerinde uzun, siyah, dantelli bir hırka var ve bu hırka kısa, koyu renk bir elbiseyi örtüyor.

Belki de Wicker daha önce Baronlar ve tiyatroculukları konusunda haklıydı.

Boğazımı temizleyerek onun şaşkınlıkla sarsılmasını izliyorum. "Özür dilerim, burada kimsenin olduğunu bilmiyordum."

İçeri geri dönmeye başladım ama o doğruldu, "Kal Prenses. Sorun yok."

Dönerek ona küçük bir sırıtma teklif ediyorum. Dışarıda olduğumuzu biliyorum ama odada kocaman bir fil var; Wicker'ın Baron'unun boğazını kesmesine tanık olduğum gerçeği. Bir kalp atışında, ellerimde onun kanının sıcaklığını hissedebiliyorum. Onları temizlemek için saçma bir çabayla yanlarımda gezdiriyorum.

"Daha önce tanıştık mı bilmiyorum," diye deniyorum. "Ben Verity."

"Regina," diyor başını sallayarak. "Dalmakla kabalık etmek istememiştim. Dürüst olmak gerekirse, davet aldığıma şaşırdım. Son *olaylardan* sonra..." yüzünü buruşturuyor, "*olaylardan* sonra... seçilemeyeceğimi düşündüm."

"Tamam." Derin bir nefes alıp en üst basamağa oturmaya cesaret ediyorum. "Bu konuda..."

Ama o başını sallar. "Yapma. Kralım bana Will'in ne yaptığını söyledi. Çok şaşırmadım bile."

Geriliyorum, gözlerim park yerinde Ballsy'nin arabasını arıyor. "Bana ne yapacağını biliyor muydun?"

Başı dönüyor, gözleri kocaman. "Tabii ki hayır. Bilseydim babama, yani Kral'a söylerdim." Kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırıyor. "Kral'ın neden onları seçtiğini biliyor musun? Geçen yıl neden Williams'ı istediğini?"

Saldırı gecesi bana bakan Will'i düşünerek karnımı kucaklıyorum. "Pek sayılmaz."

Omuz silkerek cevap veriyor. "Her zaman bir teması vardır, değil mi? Birinci sınıfta Baronların hepsi CS uzmanıydı. Ondan önceki yıl anatomi uzmanlarıydı. Ondan önceki yıl kimyagerlerdi. Her zaman bir planı vardır. Ama son zamanlarda... aç," diye açıklıyor ağzını sıkıntılı bir şekilde eğerek. "Bir aile kurmak için. Ve William onun göbek adı. Babasının göbek adı. Oğlunun. Hepsi ne olmaları gerektiğini biliyorlardı ama Liam ve Bill bunun sembolik olduğunu anladılar. Will ise..." Nefes alıyor, çenesi geriliyor. "Bunu fazla ciddiye aldı. Babasının mirasını korumak istedi. Kötü yol böyle olabilir, bilirsin." Bakışlarıma karşılık vererek vurguluyor: "Bu sadece bir unvan ya da oyun değil. Yaşam ya da ölümden daha fazlası. Bu giydiğimiz bir deri. Törenin sonunda maskeleri çıkarabilirler ama benlik duygusu asla geri gelmez."

Bunun soruma mükemmel bir giriş olduğunu biliyorum ama başka bir soru sormadan da edemiyorum. "Seninki de mi?"

Kaşları yukarı kalkıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Bilmiyorum," diye cevap veriyor, ancak bakışlarını uzaklara kaydırmasından bunu ilk kez düşündüğü izlenimini ediniyorum.

"Senin saltanatın artık sona erdi," diyorum balık tutarak. "Belki de başka bir kızın bu yola girmesi iyi oldu çünkü artık her şey olabilirsin."

Ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturmuş, acımasız bir ifadeyle onları izliyor. "Onu ve iki baronunu çoktan seçti. Ama en kötü kısmı bu değil. Geçen gün Gece Evi'ni ziyaret ettim ve görünüşe göre orayı bir-" Ama burada duraklıyor, vücudu geriliyor. "Sanırım söylememeliyim. Dediğin gibi, benim saltanatım sona erdi." Bana bakıyor. "Seninki de yakında bitecek, değil mi?"

Bana söylemeye yaklaştığı şey her neyse, parmaklarımın arasından dökülen kum gibi. İç çekerek karnımı ovuyorum. "Öyle olacağından emin değilim.

benim için basit."

Bu cümleye karşı çıkıyor. Çok basit. "Kötü yolda olanlar için gerçek benlik sadakatle ilgilidir. Sevgilinize ölecek kadar güveniyor musunuz? Bedenini, zihnini ve ruhunu yüzde yüz teslim edecek kadar? Sadece bu hayata değil, bir sonraki hayata da bağlıyız. Will gitmiş olabilir ama o hâlâ bana bağlı, ben perdeyi geçene kadar bekliyor."

İçimdeki ürpertiyi bastıramıyorum. "Bu kesinlikle bir bağlılık." Gülümsemesi yumuşak ve dayanılmaz derecede hüzünlü. "Bu bizim yolumuz."

"Kraliyet mensupları çok baskı altında." Başını sallıyor. "Öyledirler."

"Yine de," diye ekliyorum, ona anlamlı bir bakış atarak. "Bize ne kadar baskı uyguladıklarını takdir ettiklerini sanmıyorum."

"Hayır, sanmıyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yine de güçlüsün. Eğer öyle olmasaydın, İradem seni ele geçirirdi. Hiç şüphe yok."

"Güçlü olmaktan başka seçeneğim yoktu." Karnıma bakıyorum, bu kadına karşı dürüst olmak için cesaretimi topluyorum. Bu *rakip* kadına. "Bir prensesin nasıl kabul edildiğini hiç duydun mu?"

"Hayır," diyor bana dönerek. "Çok mu kötü?"

Bunun korkunç *olduğunu* düşünen ilk Kraliyet kadını olabileceğini düşünerek duraksıyorum. "Önce sizi bu odaya götürüyorlar..."

Ve ona söyledim.

Regina Thorn'a tüm iğrenç, iğrenç, ahlaksız olayı anlattım. Önüne serdiğim her ayrıntıda, tahttan indirilmemden ilk depozite, öz biyolojik babamın her şeye tanıklık etmek ve teşvik etmek için orada olduğu gerçeğine kadar, ağzı daha da sıkılaşıyor.

İşim bittiğinde, sessizliğin sürüp gitmesine izin veriyorum. Ezici utanç dalgasını bekliyorum ama asla gelmiyor. Tahtta oturmak artık o kadar uzak geliyor ki, sanki başka bir hayatta yaşamışım gibi. Belki de Baronlardan çok farklı değiliz, çünkü Prenses olmak bir deri haline geldi.

"Ama," diye devam ediyorum nazlanarak, "eminim Barones'in daha kolay bir kabul töreni vardır."

Uzun süredir DKS çevresinde yaşadığım için, insanların rekabetçi olduğunu benden daha iyi kimse bilemez. Sadece kazandıklarında değil, kaybettiklerinde de.

Gözleri parlıyor. "Kolay mı? Avın kolay bir tarafı yok."

Duraksadım. "Av mı?"

"Yaptıkları şey bu," diye açıklıyor. "Kral dördünüzü mahzenin arkasındaki ormanda serbest bırakıyor ve Baronlar sizi avlıyor. Bu sadece

Barones'in kabul töreni. Baronların da."

"Seni avlıyorlar mı?" Dehşete kapılarak sordum. "Bir hayvan gibi mi?"

Nedense bu onu güldürüyor. "Bu bir test Prenses. Bir Baron ve onun uğursuz kız kardeşi görünmez olmak zorunda. Sessiz. Acımasız. Eğer bir Baron, Barones'i yakalarsa, saklanma, takip etme ve gölgelere uyum sağlama konusunda iyi demektir."

"Ya yapmazsa?"

Başını eğiyor. "Ne yapmaz?"

"Onu yakalamak."

"Oh, Prenses, onu *hep* yakalıyor." Bu sözler neşesiz söylendi. "Kral karanlık adamlarını çok iyi seçiyor."

İsteksizce, "Seni yakaladıktan sonra ne olacak?" diye merak ediyorum.

Bir omzunu kaldırarak dizlerine sarılıyor. "Seni kendi kötü yollarına bağlarlar ve sana ölümü taparlar."

Başımı sallayarak, "Bunun ne anlama geldiğini

bilmiyorum" diye itiraf ediyorum. Baronlar ve onların aptal,

şifreli saçmalıkları.

"Yapamazsın. Sen bir yaratıcısın." Yumuşak bir şekilde gülümseyen Regina'nın kolu aramızdaki mesafeyi aşıyor, eli karnımın kabarıklığını okşuyor. "Sen yaşamı ve ışığı besliyorsun. Ama biz ölümün hizmetkârlarıyız ve karnındaki bu çocuk? Öyle ya da böyle o da bunun bir parçası olacak."

Elinin bana dokunuşunu izliyorum, kalbim boğazımda. "Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim."

"Prensleriniz için ölmek istemiyor musunuz?" Gözlerini karnıma dikti. "Oğlun mu?"

"Onlar için ölmekten çok daha tehlikeli bir şey yapmaya hazırım." Uzanarak saçlarını narin omzunun üzerinden tarıyorum, gözlerindeki mutsuzluk karşısında kalbim sıkışıyor. "Onlar için yaşamaya hazırım."

~

Bir araba dolusu hediye ve derin bir uyku isteğiyle EVE DÖNÜYORUZ.

"Bütün bunları nerede istiyorsun?" Ballsy ön daireye park ederek soruyor. "Emin değilim." Kutu ve çanta yığınına göz gezdiriyorum. Forsyth'in kadınları

bebek geldiğinde ihtiyacım olacak her şeyi verdi. İhtiyacım olacağını fark etmediğim her şeyi. Biberonlardan bebek bezi kutularına, kıyafetlere ve battaniyelere kadar. Doldurulmuş hayvanlar gibi sevimli şeyler de var,

Lavinia bize çocuk kitaplarından oluşan bir başlangıç seti verdi, ama sonra Kira bana göğüs uçlarım için bir çeşit macun ve çatlaklar için bir krem verdi.

Ugh.

Çatlakları unutmuşum.

"Şimdilik bırakalım, fidanlık bitene kadar nerede saklayacağımızı çocuklarla konuşurum" diye karar verdim.

Çocuk odası, bitmek bilmeyen 'yapılacaklar' listemde bana yük olan şeylerden bir diğeri. Hamilelik yogası dersimi ayarlamak ile Danner'ı odasında ne yapacağımı bulmak arasında bir yerde duruyor. Evet, 'yapılacaklar' listem doğum öncesi bakımdan planlanmış işkenceye kadar her şeyi içeriyor. Gerçekten bir Ashby olabilirim.

Danner gece gündüz kilitli kalmayı umursamıyor gibi görünüyor. Tahmin etmem gerekirse, bu muhtemelen yıllardır yaptığı her şeyden daha yakın bir tatil. Üç yetişkin adam ve babalarıyla ilgilenmek zorunda kalmamak mı? Kulağa mutluluk gibi geliyor. Yine de, sanırım hepimiz bunun yakında sona ereceğini biliyoruz. Bu işi uzatanın Wicker olduğunu hissediyorum. Anlıyorum. Bazen kötülük grinin zor tonlarında gelir.

Hediyeleri geride bırakarak, Ballsack ve ben ön kapıdan içeri giriyoruz. Danner girişte nöbet tutmadığı için, PNZ'den dönüşümlü bir ekip nöbet tutuyor, bu yüzden Tommy fuayede duruyor.

"Hey," diyor, sıkılmış görünüyor, "parti nasıldı?"

"Uzun ama eğlenceli." Karnımın tepesini ovuyorum, uzun süre ayakta kaldığımda giderek daha fazla zorlandığımı hissediyorum. "Kız arkadaşını gördüm."

Sırıtıyor. "Öyle mi?"

"Görünüşe göre Tucker denen çocuğa ihtiyacı olan dayağı atmışsın."

"DKS'nin *her* zaman yanılmadığı ortaya çıktı." Çenesini Ballsack'e doğru kaldırıyor. "En azından bu konuda."

Tommy bana karşı daha az düşmanca davranıyor olabilir ama bunun West End ailemin geri kalanını kapsadığından şüpheliyim, bu yüzden "İlgileniyorsan arka koltukta yemek artıkları var" diyerek dikkatini dağıtıyorum.

Gözleri parlıyor ve bir kez daha bu sert PNZ askerlerinin aslında sadece birer çocuk olduğunu hatırlıyorum. "Kesinlikle ilgileniyorum, ama çocuklara eve döndüğünde seni yukarı çıkaracağımı söyledim. Ve..." Elini uzatarak bir kumaş şeridi gösterdi: "Sana bunu giydireceğimi söylemiştim."

"Öyle mi..." Kaşlarımı çatıyorum ve kumaş parçasına bakıyorum, "Bu bir tanga mı?" "Kardeşim," diyor Ballsack, sesi kısık bir hırıltıyla.

"Ne?" diye bağırıyor, gözleri kocaman. "Hayır! Bu bir göz bağı." Kelimeleri aceleyle döküldü. "Yukarıda sana bir sürpriz yapmak istiyorlar."

"Oh." Bir kahkaha yükseldi. "Tamam, bu daha mantıklı."

"Öyle mi?" Ballsack şüpheyle sorar. "Hemen arkanda olacağım."

Tommy gözlerini deviriyor ama ben dönüp ona sırtımı veriyorum, böylece gözlerimi bağlayabiliyor. Bunu sürecin bir parçası olarak görüyorum; ona evimiz ve krallığımızla ilgili en iyi niyetine güvendiğimi gösteriyorum.

Ve bu güven şu ana kadar boşa çıkmadı. Göz bağını çözdükten sonra elimi tutuyor ve beni yavaşça, dikkatlice merdivenlerden yukarı çıkarıyor, her basamakta benim için duraklıyor. Sahanlığa yaklaştığımızda taze boya ve talaş kokusu alıyorum. İşçiler geri mi geldi?

"Tamam," diyor Tommy, beni öne doğru iterek. "Çıkarabilirsin."

Gözlerimi bağlayan bağı iterek beni karşılayan manzara karşısında nefesim kesiliyor. Açan çiçekler ve kelebeklerle dolu bir bahçe.

Kral kelebekleri.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum duvardaki muhteşem duvar resmine bakarak.

Beşiğin yerleştirilmesine karar verdiğimiz duvar, İspanyol yosunu neredeyse canlı gibi görünen, sanki bir esintide sallanırken yakalayabilirmişim gibi yayılan canlı bir meşe ile dekore edilmiştir. Odayı tararken yeni mobilyalara bakıyorum.

-Özellikle de köşedeki sallanan koltukta... Ta ki gözlerim köşede toplanmış, boyaları dökülmüş kıyafetler içinde beni izleyen üç adama takılana kadar.

"Bunu siz mi yaptınız?" Şok ve duygusallıkla soruyorum.

"Biraz yardımla," diyor Lex, ellerini bir bez parçasına silerken. Çenesini duvara doğru salladı. "Remy duvar resmi için bir tasarım üzerinde çalışıyordu, o yüzden bugün Sy ile birlikte geldiler. Lordlar haber vermeden rocker ile geldiler. Zamanımız kısıtlıydı, bu yüzden hepimiz yardım ettik ve bitirilmesine yardımcı olduk."

Şimdi daha da şaşırdım. "Bu işte Dükler *ve* Lordlarla birlikte mi çalıştın?" Gözlerimi Pace'e dikerek soruyorum. Hepsinin eve girmesine izin verdiğine bile inanamıyorum.

"Güvenliği geçtiler." Omuz silkiyor, garip bir şekilde ilgisiz görünüyor. "Dürüst olmak gerekirse, Payne ve Mercer ellerinde hediyelerle geldiler."

"Düşündüğünüz kadar korkunç değildi," diyor Wick. Pahalı kot pantolonunun her yerinde boya izleri var.

Yavaşça, "Remy ile mi?" diye merak ediyorum. Bilerek belirsiz davranıyorum. Ballsack ve Tommy'nin Remy ile akraba olduklarından haberleri yok. Neyse ki onlara baktığımda hepimizi selamlayıp koridora

geri çekiliyorlar. "Zor muydu?"

Wicker, döşeme tahtasındaki kurumuş bir boya damlasına parmaklarıyla dokunarak alay ediyor. "Boya yapmayı bilmiyor olabilirim ama kardeş sahibi olma konusunda uzman sayılırım."

Lex araya giriyor, kaşlarını kaldırıyor. "Artık her şey bittiğine göre rahatlayabilir ve oğlumuzu doğurmayı bitirebilirsin."

Pace öne doğru atılarak yumruğunu Lex'in omzuna indirir. "Sakın 'gebelik' deme! Bu çok iğrenç."

Lex irkilmiyor bile. "İsim hariç," diye ekliyor, ağzı gergin. "Yine de buna karar vermeniz gerekiyor, çünkü şu andan itibaren doğuma kadar her hafta bir kavun ve bu çocuğa 'balkabağı' demeye başlarsak kendimi uçurumdan atarım."

Kendimi burada bebekle birlikte hayal etmenin ne kadar kolay olduğunu düşünerek odaya bakıyorum. Onu sandalyede sallayarak uyutuyorum. Beşiğinin üzerinde durup ince saçlarını okşuyorum. Parmaklığın üzerinden eğilip mükemmel başına bir öpücük konduruyorum.

"Merak etme." Küçük, yumuşak bir gülümseme dudaklarıma dokunuyor. "Seçtiğim bir isim var."

15

Wicker

"İNSANLARA TEMIZLIK YAPMALARI IÇIN PARA ÖDÜYORUZ. Bunu biliyorsun, değil mi?" Verity dışarı çıkarken

Tezgâhtaki yığına eklemek için bir kucak dolusu konserve ile kilerden çıkıyorum. Bir tanesi düşmeye başlayınca sarsıldım. "Kahretsin." Uzanarak, devrilmek üzere olan birkaç tanesini daha almadan önce onu havadan yakalıyorum.

"Teşekkürler." Gülümsemesi minnettarlık dolu.

"*Eskiden* insanlara ödeme yapardık. Sonra Pace hepsini kovdu ya da kilit altına aldı çünkü onlara güvenmiyordu."

"Doğru." Kutuları raflardan kaldırdığı diğer eşyaların yanına ekliyorum. "Bu ne yaptığınızı açıklamıyor."

Bugün saçlarını toplamış ama dağınık ve vahşi, ki bu da uygun. Bütün hafta tam bir kasırga gibiydi. Bu ani enerji artışının nereden kaynaklandığını bilmiyorum ama gözlerindeki o agresif kararlılık kıvılcımıyla sarayın içinde hoplaya zıplaya dolaşmasını izlemek beni büyüledi.

"Bir kere," diyor bir çuval un çıkararak, "Danner'ın kileri babanız Kral olmadan önce hiç temizlenmemiş gibi görünüyor. Eski şeyleri sevdiğinizi biliyorum ama son kullanma tarihi geçmiş salata soslarının antika sayılacağını sanmıyorum." Bir şişe sos alıp tarihini kontrol ettim ve yüzümü buruşturdum. Eyvah. Kaşlarını çatarak devam ediyor: "Bir de bebek eşyaları için bir odaya ihtiyacımız olduğunu fark ettim."

"Red, bebeğin koca bir odası var." Tezgâhın üzerine zıplıyorum, kalçam birkaç küçük *antika* mısır ekmeği karışımı kutusunu deviriyor. "Neden onun da bir kilere ihtiyacı var?"

Bana bir bakış atıyor, sanki bilerek mi aptalca davrandığımdan yoksa doğal olarak mı aptalca davrandığımdan emin değil. Ona saf bir masumiyet ifadesi veriyorum, ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok.

"Şey," diye başlıyor, Düklere cebiri açıklarken kullanması gereken yavaş bir ses tonuyla, "biberon ve mama gibi şeyler var, küçük kaseler ve kaşıklar, biberon temizleyicileri, Lex'in mutlaka yapacağı her türlü takviye-"

"Formül?" Avuçlarımın üzerine yaslanıyorum, gözlerim göğüslerine kayıyor. "O şeyler bunun için değil mi?" Gözlerim göğsüne sabitlenmiş durumda ve onları istediğimi saklamaya bile çalışmıyorum. Artık o kadar dolular ki, birini iki elimle kavrayabilecek kadar ve memelerinden damlayan sütün tadına baktığımdan beri bunu tekrar yapmak istiyorum. O gece hepimiz için çok heyecan vericiydi ve şansım olsa bunu bir daha gözümü kırpmadan yapardım. Ona baktığımda göğüs uçlarının nasıl gerildiğini görünce, eminim o da isterdi.

Yanakları pembenin en güzel tonuna büründü. "Evet ama partideki anneler bazı bebeklerin bunu sevmediğini, belki yeterince üretemeyeceğimi ya da meme uçlarımın çok ağrıyacağını söylediler, bilemiyoruz." Kaşlarımı çatıyorum ve yanımdaki tezgâha iki kutu daha kraker koyuyor. "Her türlü duruma hazırlıklı olmak en iyisi."

"Ben olsam kabul etmez diye endişelenmezdim." Uzandım ve onu ayrılmış bacaklarımın arasına aldım. "Ashby'lerin göğüs adamı olduğunu hepimiz biliyoruz."

Yüzündeki kızarıklık derinleşse de gözlerini deviriyor. "Saçmalıyorsun."

"Öyle miyim?" Umursamazca omuz silkiyorum, ama midem az önce nehrin üzerindeki dik uçurumdan atlamışım gibi hissediyor ve *bu* ne zaman olmaya başladı? "Yoksa ben sadece neyi sevdiğini bilen bir adam mıyım?"

Parmaklarım göğüs kafesinin etrafında kıvrılıyor, başparmağım göğsünün ağırlığının altına sürtünüyor. Verity'nin ağzı aralanıyor, nefesi kesiliyor. Onu tatma ihtiyacı çok yoğun.

"Biliyor musun," diye başlıyorum çekingen bir şekilde, "buraya bir şeyler atıştırmak için geldim."

Gömleğinin önünü aşağı çekip rahatlayana kadar o güzel şeyleri emmek çok kolay olurdu.

Gözleri donuklaşıyor, ama tam parmaklarımı atletinin boynuna geçirdiğim anda sönüyor. "Hayır. Lex'e bunu sadece onun gözetiminde yapacağımıza dair söz verdik," diyor.

Sikişmek. Lex.

Ama o haklı. Yaptık. Ve olmak zorundayız... neydi o kelime?

Sorumlu mu?

Ew.

Kıpırdanarak uzaklaşıyor, cazibeden geniş bir adım geri çekiliyor. "Tüm kasların, saçların ve *ağzınla* dikkatimi dağıtmaya devam edeceksen, en azından bunların geri kalanını buradan çıkarmama yardım edebilirsin. O un çuvalının benden daha yaşlı olduğuna eminim."

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum ama bu sırada kendimi ayarlayarak tezgahtan kayıyorum. Gitmediğimde şaşırmış görünüyor, bunun yerine kilerdeki her şeyi ayıklamasına ve kaldırmasına yardım etmeyi tercih ediyor.

"Oradaki ne?" diye soruyor, kapının çerçevesine yaslanıp bebeği iki eliyle kucaklayarak. "Şu kahverengi şey mi?"

Tavan yüksek ve en üst rafa neredeyse ulaşamıyorum ama ayak parmaklarımın ucuna basarak köşeyi yakalıyorum ve onu tutuyorum. Tahta bir kutu, küçük ama iki elimi de kullanmamı gerektirecek kadar büyük. Onu dışarı taşıyorum ve kilerdeki diğer eşyaların yanına yerleştiriyorum.

"Bunu daha önce görmüştüm," diyorum üstündeki toz tabakasını üfleyerek. "Bu Danner'ın çay kutusu." Kapağını açtığımda, hapsolmuş baharatların baş döndürücü kokusuyla karşılaşıyorum. İçi küçük yuvalara bölünmüş, her birini çay paketleri dolduruyor. Papatya, nane, limon-zencefil.

Verity sırtını geriyor. "Bunlar bana yaptığı çaylar."

Parmağımı paketlerin üzerinde gezdirirken garip bir özlem duygusu kaplıyor içimi. "Danner en iyi gece içkilerini yapardı."

Verity kutuyu kendisine doğru çekiyor ve kaşlarını çatıyor. "Beklediğimden daha ağır, değil mi?" Başını eğiyor ve bir köşeye dokunuyor. Sonra parmaklarını bölmelerden birine sıkıştırıyor ve kaldırıyor. Tepsi hareket ediyor. "Bak," diyor, "ikinci bir katman var."

"Ya da gizli bir bölme." Tepsinin tamamını kaldırmasına yardım ediyorum. "Elbette, gizli çay."

Şaka yapıyorum, ama en alttaki eşyalar mağazadan alınan hazır paketli çaylar değil. Küçük bir havan ve havan tokmağı var ve her birinin yan tarafında soyulmuş etiketler bulunan şişeler kutunun içinde sıralanıyor. Arka duvarda bir yığın kalın kart duruyor. Verity bir tanesini eline alıyor ve gözlerini kısarak soluk ve

dalgalı bir el yazısıyla. Aynı kıvrık yazıyla etiketlenmiş şişelerden birini aldım. Daha fazla eski, tuhaf şey. Verity ne kadar düzenlerse düzenlesin, bu ev bunlardan asla kurtulamayacak. Şişeyi ilgisizlikle içeri geri bırakıyorum.

"Bunu okuyabilir misin?" Red bana kartı göstererek soruyor. "Bu Danner'ın el yazısı mı?"

"Belki." Şimdi gözlerimi kısarak yüksek sesle okuyorum: "Mor Merhamet. Tohumları ezin - on ila yirmi beş tane. Bir tencerede on ons suyu kaynatın. Bir çorba kaşığı taze veya bir çay kaşığı kurutulmuş yüksükotu ekleyin, ateşi kısın ve beş ila on dakika pişirin. Çayı bir süzgeçle bir fincana süzün, ezilmiş tohumları ekleyin ve tadına bakmak için bal ekleyin. Şimdi bereketsizler için dua edin..."

"Yüksükotu?" Verity kavanozları karıştırıp etiketinde adı yazılı olan bir tanesini çıkarıyor. "Sanırım solaryumda biraz var. Çok güzeller."

"Güzel," diye katılıyorum, "ama zehirli."

Kaşı kalkıyor. "Ne kadar zehirli?"

Bir kavanoz daha çıkarıyorum. "Lex'e sormam gerek ama sanırım ciddi kalp sorunlarına neden olabilir. Ve bak, bunların hepsi tuhaf. Bunun gibi mi?" Ona şişeyi gösterip çıngırdatıyorum. "Çay kutusunda morsalkım tohumlarıyla ne yapıyor?"

Verity'nin yanaklarındaki tüm o güzel renk uçup gidiyor. "Ezilmiş tohumlar," diyor şişeye iri gözlerle bakarak. "Wisteria tohumları zehirlidir. Danner'ın çay kutusunda neden böyle zehirli şeyler olsun ki?" Kadın sertleşene kadar soru orada asılı kalıyor. "Kaç gece yatmadan önce bana papatya çayı ya da sabah bulantılarına iyi gelmesi için limon-zencefil getirdi?" "Sanırım Danner'la konuşmamız gerekiyor," diyorum sessizce, içimde bir korku oluşuyor bağırsak.

Sonuçsuz kalanlar için bir dua...

"Ne zaman?"

Çay kutusunun kapağını kapatıp kolumun altına sıkıştırıyorum. "Şimdi."

Lex beni kolumdan tutup kenara çektiğinde Danner'ın odasının hemen dışındaydık. "Buna hazır olduğuna emin misin? Her zaman daha yakın bir ilişkiniz olduğunu biliyorum ama bu çay meselesi düşündüğüm anlama geliyorsa-"

"Sana geldim," diye çıkıştım. "Hemen, ekleyebilirim."

Lex saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Bunu asla itiraf etmez ama saçlarını özellikle açık bırakır çünkü saçları Red'in içini ısıtır. Saçlarını en son ne zaman topladığını zar zor hatırlıyorum. "Sadece birkaç ayın duygusal geçtiğini biliyorum. Babamla uğraşmak, biyolojik aile geçmişini öğrenmek, baba olmak ve şimdi de Danner-"

"Lex." Onu omzundan kavrarken sesimdeki kızgınlığı uzak tutmaya çalışıyorum.

Elime şaşkın bir bakış atıyor. "Öyle mi?"

"Duygularını falan hissetmeye çalıştığın şu yeni şeyi denediğini biliyorum ama şimdi zamanı değil." Verity ve Pace'in beklediği koridorda başımı sallıyorum. "Bu çok uzun süredir devam ediyor." Belli ki fark ettiğimizden daha uzun sürmüş. "Hadi gidip şunu yapalım."

Gözlerini devirerek başını sallıyor, ikimiz de Pace'in kapının kilidini açmasını izliyoruz.

Bir dakika sonra hepimiz odaya giriyoruz, Danner bizi görünce gözleri parlıyor. "Çocuklar." Gülümsemesi zayıftı. Zayıf *biri.* Ya da belki de öyle düşünmemizi istiyor. Belki de bu her zaman çılgınca bir hareketti. "Ve Prenses. Yaratılışınızın kanıtını görmek ne kadar harika. Hayatım, hayatla parlıyorsun."

Dikkatinin kayma şeklinden, eğer konuşmasaydı Verity'nin onu odanın loş köşesine sıkışmış halde göremeyeceği açıktır. Ve bunun tek sebebi Pace'in ikisinin arasına girmiş olması değil. Saldırıdan beri Danner'ı görmesine izin vermedik ama şimdi onu onun gözünden görmeye çalıştığında, bunun bir şok olduğunu hayal edebiliyorum. Danner her zaman *yaşlıydı,* yaşlı gibi, ama işini her zaman belli bir zarafet ve çeviklikle yönetti. Şimdi ise solgun teni kırışmış ve solmuş bir gölge gibi. Daha küçük görünüyor, ama belki de bu sadece koşullardan kaynaklanıyor, sonunda hesaplaşmak üzere olan yaşlı bir adam.

Lex bir adım öne çıkarak kutuyu kaldırır ve Danner'ın yüz ifadesi anında anlayışla karşılanır.

"Ah, benim çay kutum," diyor titrek bir elle uzanarak. "Babama aitti."

Lex ağır kutuyu Danner'ın kucağına bırakır. "Prenseslerin nasıl öldüğünü anlamak için haftalardır testler yapıyorum. Hiçbir yara, kurşun deliği, boğulma belirtisi ya da başka bir travma yoktu. Sanki öylece yok olup gitmişler. Ama bir şeyi gözden kaçırdığımı fark ettim." Yaşlı adamın gözünü tutuyor. "Zehir."

"Mor Merhamet," diye alay ediyor Pace.

"Sen her zaman akıllı bir çocuktun, Lagan." Kapağı açıyor ve derin bir nefes alıyor, ifadesi yumuşuyor. "Gerçeği keşfedeceğin günün geleceğini biliyordum. Sadece senden önce çoktan gitmiş olacağımı umuyordum."

"Yani itiraf ediyorsun," diyor Pace, yumruklarını sıkarak. "Onları zehirledin."

Danner başını sallıyor, her an daha zayıf görünüyor. Bunun bir oyun mu yoksa bir çeşit hile mi olduğunu anlayamıyorum, çünkü şüphelendiğimiz şey doğruysa, Danner sadece babamın suçlarına ortak olmakla kalmıyor.

O bir suçlu.

"Nasıl?" Sertçe soruyorum.

Danner üstteki tepsiyi kaldırarak altındaki şişeleri ortaya çıkarıyor. "Isırgan otu çayı babamın tarifiydi. Birçok bütünsel amacı ve iltihap önleyici özelliği vardır ve çeşitli tahrişleri yatıştırır. Kasılmaları teşvik etmek için de kullanılabilir ve yıllar boyunca doğum tarihi geçmiş prenseslere yardımcı olmaya çalıştık. Isırgan otu her ne kadar kötücül bir bitki olsa da bu kadınlara zarar vermek için kullanılmadı." Bir şişe daha çıkardı. "Mor Merhamet'in tamamen başka bir amacı vardı. İsterseniz beni canavar olarak düşünün, ama tam olarak buydu." Yukarı bakıyor. "Bir merhamet."

Bu en çok Verity'yi etkilemiş gibi görünüyor, gözleri dehşet içinde yaşlarla doluyor. "Ama neden?"

Danner yorgun görünüyor ama sorudan kaçmıyor. "Başarısız prensesleri kullanmak anlamına gelse bile, bir varis yaratma arayışında acımasız olduğunu size zaten söylemiştim."

"Sanırım onlara *tecavüz ettiğini* bildiğimizi söylemek istiyorsunuz."

Yumuşak, küçümseyici bir ses çıkarıyor. "Kral olarak ve kızlar Prenses olarak rollerini kabul ettiklerinde imzaladıkları antlaşmalara göre hakları olduğunu iddia edebilirim," diye yorgun bir el salladı, "ama bu ne burada ne de orada. Size daha önce söylemediğim şey, görev sürelerinin koşullarıydı. Ben burada sizi yetiştirmeye yardım ederken, o aşağıda, kendisine bir varis vermeyen o eski prenseslere tohumlarını saçıyordu."

Konuşan Pace. "Zindan. Onları zindana hapsetti."

Hayatım boyunca kendi soyumun ne kadar aşağılık ve dengesiz olduğu söylendi, ama bu? Bu onun Timothy Maddox'tan bile daha kötü olduğunu kanıtlıyor. "Bu doğru mu?"

Danner başını sallıyor, sanki sonunda ipliği çözdüğümüz için memnunmuş gibi. "Doğal olarak, herhangi bir gebeliğin gerçekten kendisine ait olduğundan emin olmak zorundaydı. Forsyth tarihinde çok çapkın bir dönemdi."

"Yani onları... ne için öldürdün?" Pace soruyor, yüzü öfkeyle çarpılmış. "Kanıtları silmek için mi?"

Danner'ın sözleri beni dehşete düşüren bir sabırla söyleniyor. "Merhamet dediğimde ciddiydim. Hiçbiri gebe kalamadı çünkü hiçbiri yapamadı. Rufus kederinin karmaşası içinde, ele geçirilmiş bir adam gibi tekrar tekrar denemeye devam etti. İçlerinden birini bir yıl boyunca orada kapalı tuttu. Başka ne yapmalıydım?" diye merak ediyor, başını merakla yana eğerek. "Onları serbest bırakmak bir seçenek değildi. Babanın saltanatını yok ederlerdi. Ama bu bir seçenek olsaydı bile, onlardan geriye hiçbir şey kalmazdı. O kadınları suçladı, onlara zalimce davrandı çünkü gerçeği kabullenemedi." Başını sallayarak tüm şüphelerimizi doğruluyor. "Kısır olan o. Şey..." Kırışmış dudakları acayip bir şekilde gerilmiş Verity'ye bakıyor. "Çoğunlukla kısır. Sen mucizelerin mucizesiydin, canım. Senin onun biyolojik kızı olduğunu doğruladığında, tüm öfke ortadan kalktı. Krallığının üzerinde güneş yeniden parladı. Tüm o öfkeli kararlılık küle dönüştü. Sonunda yeni bir miras şansına sahip olmanın huzurunu yaşadı." Başını kaldırıp Pace'e bakıyor. "Tek pişmanlığım o çayı annene yeterince erken verememek oldu."

Pace'in hamlesini Lex'ten önce seziyorum, ki muhtemelen en iyisi de bu. Kardeşimize kalsa, Pace'in gözlerindeki kızgın öfkenin Danner'a bir çekiç gibi inmesine izin verirdi. O yapamadan onu yakalayıp geri çekiyorum.

"Seni orospu çocuğu!" Pace kükrüyor, tutuşuma karşı mücadele ediyor. "Senin işbirlikçi küçük bir solucan olduğunu biliyordum!"

Tüm bunları beklerken, Verity'nin yüzünde sert bir ifadeyle öne atılmasını beklemiyorum. "Babamı seviyorsun. Sevdiğini biliyorum. Odette'e ne olduğunu anlat yoksa hemen şimdi zindana gidip ona ihanet ettiğini söylerim." Danner'ın aniden *genişlemesinden* de anlaşılacağı üzere, bu çok zekice.

Omurgası sertleşiyor, dikleşiyor. "Yaşlı bir adamı hayatının işinden mahrum edemezsin."

"Yapardım," diye ısrar ediyor, sesi çelik gibi. "Onun bütün sırlarını ortaya döktüğünü söyleyeceğim. Mezarına senin sadakatsiz olduğuna inanarak gidecek." Danner bu tehdidin inandırıcılığını anlamış olmalı ki kaşlarını çatarak bakıyor. Red, "Onun bir Prenses olduğunu zaten biliyoruz," diye ekleyince Danner sırıtıyor.

"Prenses olmadan önce bir cariyeydi." Pace'i tutuşum gevşiyor ama o kılını bile kıpırdatmıyor.

Hepimizin şaşkın ifadeleri karşısında Danner başını sallıyor. "Evet, tam olarak Miranda'nın hizmetçisi. Çok iyi arkadaşlardı. Bir süre sonra ailenin demirbaşı oldu, tıpkı sizin Bayan St. James'in sizin için olduğu gibi. Bir Prenses ile hizmetçisi arasındaki bağ çok özeldir." Yüz ifadesi dalgınlaşıyor. "Miranda'nın Michael'a hamile kalmasına yardım etti ve Miranda doğum yaptıktan sonra gece gündüz çocukla ilgilendi. Onun altını değiştirdi. Onu besledi. Onu sallayarak uyuttu. Hastalandığında ona ilaç verdi. Miranda öldüğünde onun için en az Miranda kadar yas tuttu." Birden kaşlarını çatarak Pace'e baktı. "Onunla hiç tanışmamış olman çok yazık çünkü anneliğin ona çok yakıştığına inanıyorum."

"Ama..." Kafamın içinde çarklar dönüyor, anlamakta zorlanıyorum. "Prenses oldu."

Danner dudaklarını büzüyor. "Miranda maskeli balo davetiyesini kendisi hazırladı. Birlikte anne olmak istiyorlardı. Odette'in hükümdarlığının üzerinden çok geçmeden hamile olduğu doğrulandı." Yavaşça, acımasızca göz kırpıyor. "Ne yazık ki o yıl güllerin öldüğü yıldı."

Lex'in gözleri kısılır. "Michael ve Miranda'yı kastediyorsun."

Danner ağır ağır başını sallar. "Baban üzüntüden kendini kaybetmiş, görevlerini yerine getirmekte zorlanıyordu. Eminim böyle bir yaratıcının kendi evinde geliştiğini görmenin onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorsunuzdur - üstelik bu yaratım k e n d i s i n e ait değilken." Gözleri buğulanıyor. "Ama daha hamileliğin başlarında bile... çocuğun potansiyel babasıyla ilgili spekülasyonlar vardı. Odette, hepinizin takdir edeceğinden emin olduğum West End kardeşlik grubunun bir üyesine aşırı derecede aşinaydı ve o kadar kısa sürede hamile kaldı ki, Prenslerinden birinden olması pek mümkün g ö r ü n m ü y o r d u ."

"Ona ne yaptın?" Pace tersledi.

Danner karşı çıkıyor. "Ben mi? Hiç de bile." Burada iç çekerek cebinden yıpranmış bir fular çıkarıyor. "Ama Rufus'un o zamanlar aklı başında değildi."

"Bozuk plak gibisin," diye tükürdü Lex. "Her zaman onun için bahaneler üretiyorsun." "Anlamalısın," diye yalvarıyor Danner. "O vahşi, öfkeli bir hayvandı.

O ilk yıllarda. Bence Odette'in böylesine gayrimeşru koşullarda gebe kalmasını Miranda ve Michael'ın anılarına büyük bir saygısızlık olarak gördü. Bu East End kurumuna yapılmış bir hakarettir." Odette'in

boğumlu parmaklarıyla mendilini sıyırdı ve bir sonraki sözlerini söylemekte zorlanıyor gibiydi. "Bu yüzden onu kilitledi. Aslında, o ilkti."

Pace sendeleyerek geri çekilir, gözleri dehşetle dolmuştur. "Hayır."

"Evet," diyor Danner, onun bakışlarına karşılık vererek. "Üçüncü üç aylık dönemi boyunca zindanda kilitli kaldı ve sonra..."

Verity titreyen elini ağzına götürür. "Pace orada mı doğdu?" Danner sandalyesinde öne doğru kayar, gözleri yalvarırcasına bakar. "Seni tutmasına izin veremezdi. Onun durumunda anneliğin böylesine alçaltılmasını izlemek dayanılmaz olurdu. Ona bir seçenek sundu. Ya ikisi de hayatlarının geri kalanını o hücrede geçirecekti ya da ikisi de oradan ayrılacaktı-

ayrı ayrı."

Lex hırlayarak, "Kadın imzayı atana kadar onları dışarı çıkarmayacaktı," diye tahmin ediyor. "O hasta orospu çocuğu."

"Sen gittikten sonra," diyor Danner Pace'e, "Odette ve baban... karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma yaptılar." Pace'e gülümseyerek mendilini bir kez daha çeviriyor. "Gözlerinin hep sende olduğunu düşünmüştüm."

Pace'in elleri sıkı yumruklar halinde, çenesi gergin. "O öldü mü? Onu da diğerleri gibi kullanıp attı mı?"

Danner sandalyesine geri gömülür ve bakışlarını pencereye kaydırır. Dışarıda salkım söğütler taş dış cepheye tırmanmış, o kadar kalın ki manzaranın yarısını kapatıyor. Geçen bir esintinin yaprakları titretip sallamasını izliyor.

"Belki," diye donuk bir cevap verdi. "Belki de değil."

Lex ve ben, bu tartışmanın kabaca yaşlı bir adamın ölüm döşeğindeki itirafına eşdeğer olduğunu anlayarak bakışlarımızı paylaşıyoruz. Eğer bildiği başka bir şey varsa -mezarına götüreceği bir şey- o zaman dünyada hiçbir işkence bunu ondan alamaz.

Bir saat sonra, Pace hâlâ bunun doğruluğunu tartışıyor. "Onu hâlâ konuşturabiliriz," diye gerekçelendiriyor, çekildiğimiz salonda bir ileri bir geri yürüyor. Gözleri öfke dolu, yumrukları esniyor. "Onu babamla birlikte zindana atmalıyız."

İç çektim. "Dostum, o bir milyon yaşında. Dişini çekip onu öldürebiliriz."

"O zaman tırnaklarla başlarız," diye tersliyor.

Lex ve ben, Pace'in ailesinin kim olduğunu bulma konusundaki inatçı kararlılığını hiçbir zaman anlayamadık. Biz hep biliyorduk. Onlar olabilir

Yetişkinler olarak bizim için bulanık ve sınırda efsanevi olsa da nereden geldiğimizi biliyoruz.

Pace bunu hak ediyor.

Lex, "Annene ne olduğunu sana söyleyemem ama..." diyor. Verity'ye bakıyor ve onun yüzünde anlayışlı bir ifadenin belirdiğini görüyorum. "Ama sana babana ne olduğunu söyleyebilirim. *Gerçek* babana."

Pace donup kalıyor, bakışlarımla buluşmak için dönüyor. "Ne?"

Lex nefes vererek öne doğru eğilir ve dirseklerini dizlerine dayar. Bağlı yumruklarına uzun, düşünceli bir bakış atar. "West Ender'lardan kan örnekleri aldığım zamanı hatırlıyor musun?" Onu karşılayan tek şey sessizlik oluyor ve ben de Pace'in kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde onun üzerinde gezinmesini izliyorum.

"Bir şey buldun mu?" diye soruyor. "Şimdiden mi?"

Elimi kaldırıyorum. "Bu ne zaman oldu?" Artık kimse beni haberdar etmiyor. *Pislikler*.

Lex bana özür dileyen bir bakış fırlatarak, "Kimseyi umutlandırmak istemedim," diye açıkladı. "Birbirinizden sır saklamak konusunda da berbatsınız. Sakın," diye uyarıyor, "inkar *etme."*

Gözlerimi deviriyorum.

Boğazını temizleyen Verity şöyle açıklıyor: "Şüphelendiğim biri vardı. Tanıdığım biri. Bu yüzden Lex'ten DNA'sını sizinkiyle karşılaştırmasını istedim - sadece işleri hızlandırmak ve diğerlerine mahremiyetlerini bırakmak için."

Lex başını sallar. "Ve haklıydı."

Pace aniden koltuğa çöküyor, gözlerim yol boyunca onu takip ediyor. "Kim o?"

Verity doğruldu, sesi isteksizdi. "Onunla tanışmıştın aslında. O, uh," bana gergin bir bakış fırlatıyor, "Pauly. Bilirsin, spor salonundan?"

Pace'in yüzü bunu anladığında donuklaşır. "O adam benim babam mı?" diye sorar ama ses tonunda en ufak bir şüphecilik belirtisi yoktur. Lex'in tamamen emin olmadan ona asla böyle bir haber getirmeyeceğini biliyor. Kaşları çatık bir şekilde birbirine çarpıyor. "*O* biliyor mu?"

Verity omuz silkiyor, ağzı çaresiz bir şekilde eğiliyor. "Bilmiyorum. Yani... Ona hiçbir şey söylemedim ya da sormadım."

"Oraya gitmeliyiz," diyorum, ayağa kalkarak. Lex haklıydı. Aile ifşaatlarını kilit altında tutmakla ilgili bu şey? Saçmalık.

Sırlar benim istediğim türden bir güç

değil. Bu Rufus'un yöntemi.

"Pauly," Pace bu ismi dener gibi söylüyor, dilinde yuvarlıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve sonra açıyor. "Pekala." *Tekrar* çaprazlıyor. "Siktir et onu."

Verity Lex'e şaşkın bir bakış fırlatır. "Ne demek istiyorsun?"

Pace'in çenesi gerilir. "Yani West End'de çürüyebilmek için bizi burada çürümeye terk etti."

Hışımla çekip gitmesini sönük bir şekilde izliyorum. Bakışlarımı Lex'e çevirdiğimde bir kaşımı kaldırıyorum. "Eminim Remy'yle gizli aile ifşaatım şu anda gerçekten pürüzsüz görünüyordur, ha?"

Genelde tatsız bir olaydan sonra bebek gibi uyurum. İşkence seansları, Mayfield'da geceler, şampiyonluk kayıpları. Bunu yıllarca süren duyarsızlaşmaya bağlıyorum. Her şey üzücü olduğunda üzülmek zor oluyor.

Ama bu gece tamamen uyanığım, gözlerimi tavana dikmişim ve Verity'yi eskisinden biraz daha yakın tutuyorum.

Danner'ın bizi yatağımıza yatırdığı geceleri düşünüyorum. Pace için koridordaki ışığı açık tutuşunu ya da uyurgezerlik yapıp tökezlemesi ihtimaline karşı Lex'in ayakkabılarını kapı aralığından çıkarışını. Her günün sonunda onun yaşlı, kambur, geri çekilen siluetine söylediğim sözleri düşünüyorum.

İyi geceler, Danner.

Orada o kadar uzun süre yatıyorum ki, West End'deki ayı boyunca hissettiğim ezici aciliyet tekrar yükseliyor. İçimde kıvranıyor, tıpkı karnında kaydığını hissedebildiğim aylık kavun gibi. Sanki anlaşılmaz derecede küçük bir uzantı etinin içinden bana doğru uzanıyor.

Hiçbirini uyandırmadan yataktan çıkmak büyük bir sabır ve dikkat gerektiriyor. Bunu yaptıktan sonra ayak ucunda durup hepsini değerlendiriyorum. Lex sanki yokluğumu hissetmiş gibi ona doğru yuvarlanıyor ve burnunu saçlarına gömüyor. Yastığımın üzerinde kalan sıcaklığın etrafında kıvrılırken Pace onun içine gömülüyor.

Masa sandalyesinden Pace'in tişörtünü alırken bunları düşünüyorum. Onu giyerken, güvenli ve sıcak olarak görmeye başladığım bu odanın sessiz karanlığında, tüm bunların geçici olmadığını fark ediyorum. Çocuk odası tamamlandı ve özenle dekore edildi - öylece bir kenara atılmayacak türden.

Koridordan güvenlik odasına doğru yürürken, sarayı bu ışık altında düşünmeye çalışıyorum. *Evim gibi*. Tüm kuytuları, çatlakları ve sırlarıyla, eskiden düşündüğüm iğrençliğe hiç benzemiyor. Tanıdık ve potansiyel dolu geliyor ve merdivenlerden mutfağa inerken, bir zamanlar Remy Maddox'un beni suçladığı şeyi yapıyorum.

Benim hakkım.

Su ısıtıcısını doldururken *benim,* suyun kaynamasını beklerken *benim,* tepsiyi dolaptan çıkarıp her şeyi düzene sokarken de benim, *hep benim diye* düşünüyorum. Taşımak için çok uzağa gitmem gerekmiyor ve Danner'ın kapısına ulaştığımda kapıyı çalmayı düşünmüyorum bile.

Odaya girdiğimde yatakta oturuyordu, önünde bir kitap açıktı.

Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor. "Dönmüşsün oğlum," diyor ve bana hayatım boyunca tanıdığım o yumuşak gülümsemesini sunuyor. "Dönecek kişinin sen olabileceğini düşünmüştüm."

Tepsiyi yatağının başucundaki masaya koyup her şeyin tam olarak hazır olduğundan emin oluyorum. Bunu benim için, kardeşlerim için, Red için o kadar çok yaptı ki, herhangi birimizin sona ne kadar yaklaşmış olabileceğini fark etmek içimde bir şeyleri çarpıtıyor.

Yatağının ayak ucunda durarak, "Daha önce ayrıldıktan sonra konuşmuştuk," diyorum. "Seni öldürecekler."

O da buna şaşırmış görünmüyor. "Ben de şüphelenmiştim."

Lex gibi taş ya da Pace gibi öfkeli olabilmeyi dileyerek bakışlarımı kaçırıyorum. "Kardeşlerim öldürme konusunda iyidir, eminim artık biliyorsundur. Ama iyi oldukları öldürme türü..." Omuz silkiyorum, kabul ediyorum. "Hızlı değil. Yapmak için yaratıldığımız şey bu değil. O yüzden sanırım sana, muhtemelen arkaya gömdüğün o kadınlara hiç vermediğin bir şey vereceğim." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bir seçim."

Danner tepsiye bakar. "Sanırım beni serbest bırakmak için burada değilsin, değil mi?" Tek yaptığım çay bardağına bakmak olunca başını sallıyor. "Yani beni öldüreceksin."

"Bunu cinayet olarak düşünme," diyorum, sesim kısık ve net. "Merhamet olarak düşün."

Bunu bir zayıflık gösterisi olarak görmemek zor. Ona önerdiğim ölüm - kendi yarattığı bir ölüm- kolay bir çıkış yolu. Remy gibi bir Dük onu kafasından vururdu. Babam gibi bir Baron, verecek kanı kalmayana kadar onu keserdi.

Ama bu ailede kanın hiçbir önemi yok ve ben onlar gibi değilim.

"Eskiden seni sevdiğimi sanırdım," diyorum bodur odaya bakarak. Rufus'un bile hayatta olduğundan daha uzun süredir burada yaşıyor. "Sen gerçek bir babaya sahip olduğumuz en yakın şeydin. Belki bir büyükbaba."

Danner bardağa uzandı. "O zaman daha gururlu ölemezdim."

Ama onu bardağı dudaklarına götürürken izledim ve karar verdim: "Bu bir yalandı. Bizi savunmak için ona çok sadıktın. Bizi korumak için. Bizi kurtarmak için." İlk yudumda boğazının şişmesini, midesinin bulanmasını izliyorum. "Seni sevmek istedim çünkü sevilmek istiyordum ve bunun neye benzediğini, nasıl bir his olduğunu bilmiyordum." Hâlâ yapabildiğini bilmediğim bir hızla bardağı geri itiyor ve üç güçlü yudumda hepsini yutuyor. Titreyerek nefes veriyorum, başka tarafa bakıyorum ve o öksürüyor.

"Whitaker, bana bak." Sesi ince ve solgun, bakışlarıyla buluştuğumda bana nazik bir sırıtış sunuyor. "Bunun için umutsuzluğa kapılma. Ben korkmuyorum. Yaratılışın ihtişamına adanmış uzun ve sadık bir hayat yaşadım. Bana inanmayacağınızı biliyorum ama size ve kardeşlerinize karşı davranışlarım doğruydu. Sizi ondan korumak, yaralarınızı iyileştirmek, beslenmenizi ve güvenliğinizi sağlamak için elimden geleni yaptım." Tepsiye geri koyarken fincan tabağa çarparak tıkırdıyor. "Sizin için yaptıklarımın yeterli olmadığının farkındayım ama Rufus'un çocuklarından herhangi birinin Doğu Yakası için mükemmel bir lider olacağını bilmek bana huzur veriyor."

Eğer zafer hissetmeyi bekliyorsam, yanılmışım. Çoğunlukla, sadece üzgün hissediyorum. Danner insanları öldürdü ama biz de öldürdük. Kardeşlerim ve benim yaptıklarımızda merhamet yok. Özel çaylar yok. Hızlı sonlar yok. Zehir midesine ulaştığında bu yaşlı, çelimsiz adamın yüzünü buruşturmasını izlemenin hiçbir tatmini yok.

Ama artık hayatım konusunda ona

güvenemem. Kardeşlerimin hayatı için de.

Prensesiminkiyle değil.

Oğlumunkiyle değil.

Elimi onun elinin üzerine koyup buğulu bakışlarını tuttuğumda, ayrılmak için aklıma sadece iki kelime geliyor. Bunlar çocukken her gece beni yatağa yatırırken ona söylediğim sözlerin aynısı.

"İyi geceler, Danner."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor, göz kapakları çırpınarak kapanıyor. "İyi geceler, Whitaker."

Tepsiyi ve yaşlı adamı geride bırakıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitlediğimde, Pace ve Lex sekiz dakika sonra onu almaya geldiğinde

Saatler sonra bulacakları tek şey bir ceset olacak. Bu düşünceye kendimi o kadar kaptırmışım ki, koridorun öbür ucunda kayan bir gölge beni ürkütüyor.

Ama bakışlarım yukarı kalkar kalkmaz ateşin rengini, Verity'nin solgun yüzünü çerçeveleyen vahşi saçlarını yakalıyorum. "Bunu tek başına yapmak zorunda değildin," diyor ışığa doğru adım atarak. Gözleri dökülmemiş yaşlarla dolup taşıyor. "Ne k a d a r s ü r e c e k?"

Her şeyi duyduğunu fark edince parmaklarımı saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. "Üç, dört saat, belki."

Tam olarak anlayamadığım bir nedenden ötürü, bana ürkmüş bir hayvanmışım gibi yaklaşıyor. Küçük, yavaş adımlar atıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, ta ki karnının tepesi benimkine değecek kadar yaklaşana kadar.

Yavaşça elini kaldırıyor ve avucunu yanağıma koyuyor. "Seviliyorsun, biliyorsun."

Gözleri o kadar dayanılmaz bir şekilde içime işliyor ki midem sıkışıyor. "Bazen..." Nefesimi tutmaya çalışarak başlıyorum. "Bazen sevmeye başladığım her şeyin bana babam tarafından verildiğini bilmek beni gerçekten mahvediyor." Karnına bakıyorum, onun bile babamın etkisinden kurtulamadığını düşünüyorum. Ama elimi uzatıp karnının sıcaklığını sıyırdığımda acı hissetmiyorum. "Bunun gerçek olup olmadığını merak ederdim, belki de elimden gelenin en iyisini yapıyorum, ya da belki de o kadar kırıldım ki en küçük sıcaklık kırıntısına yapışıp onu bir parazit gibi sahipleniyorum."

Hemen, "Bu doğru değil" diye ısrar ediyor.

"Danner'la birlikteydim," diyorum ve yüzünü ellerimin arasına almak için uzanıyorum.

Gözlerinin içine bakarken onu orada tutuyorum. "Ama seninle değil."

"Ben de seni seviyorum," diyor, tam olarak söylemediğim ama yine de anladığı şeyi tekrarlayarak. "Ve o da sevecek."

Daha önce de erkeklere işkence ederek gerçeği öğrettim. En derin, en karanlık sırlarını. Ama Verity'nin itirafı zorlama bir şey değil. Umduğum şey buydu, *gerçek, elle* tutulur bir şey. Dudaklarını öpüyorum ve elini tutuyorum, onu geçmişim olarak kabul ettiğim şeyden uzaklaştırıyorum, bunun yerine onu yukarıya, geleceğimize yönlendiriyorum.

16

Verity

"BU TÖREN FARKLI OLACAK," diyor Pace, ilk kez değil.

Yakınıma sokuldu, bir parmağını çenemin altına soktu, böylece gözlerinin içine bakabileceğim, "Orada kimse sana zarar vermeyecek. Unutma," diye ekliyor, yüzümü çevreleyen buklelerden birini nazikçe parmaklayarak, "yaratmak hüküm sürmektir."

Maskeli balo gecesi balo salonundan tören odasına götürüldüğümde girdiğim kapının önünde duruyorum. O gece neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece önümde bir macera olduğunu biliyordum. Ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama bu gece basitti. Planlanmıştı.

Öyle bile olsa.

Sözlerini duymadan önce Lex'in elini belimde hissediyorum. "Gerginsin."

"Birazcık." Ellerimi dökümlü tül üzerinde gezdiriyorum, bunun giydiğim ve beğendiğim ilk tören elbisesi olabileceğini düşünüyorum. Yeni, Rory Livingston'ın ailesi tarafından bana hediye edilmiş ve rahat. *Çok rahat,* geceliklerimden birini giymek gibi. Eski bir Yunan heykelinden fırlamış gibi duruyor, arkası her iki omzuma dolanıyor ve göğüslerimin altında toplanarak belimi sarıyor. Yine de, "Neden hep beyaz giymek zorundayım?" diye merak ediyorum.

Lex basitçe, "Gelenek," diyor, eli omurgamda yavaşça ilerliyor, saçlarımın altından boynumun sütununa doğru. "Ve bu hoşuma gitti.

çarpıcı."

"Tanrıça gibi görünüyorsun," diye onaylıyor Pace, göğüslerimi örten kumaşı parmaklayarak. Bir çekiş onları kolayca serbest bırakabilirdi. "Tanrım, Rosi."

"Teşekkür ederim." Sıcak bir kızarıklık tenimin her santimini ısıtıyor. "Siz de oldukça iyi görünüyorsunuz."

Koyu renk takım elbiseleriyle seksin, farklılığın ve erkeksi gücün vücut bulmuş halleri. Bu koca göbeğin altında bir yerlerde, külotum ıslanmış gibi hissediyorum.

Lex, "İsterseniz bunu özel olarak da yapabiliriz," diyor.

Ama başımı sallıyorum. Bu, East End'e olumlu bir şey getirecekmiş gibi iyi hissettiğim tek tören. "Hayır, resmi bir şey doğru görünüyor. Ben sadece..." Elimi karnımın üzerine koyuyorum, yeni Prenses yüzüğüm aplik ışığında parlıyor. Bir kalkan olarak deri ve kemiğin hiçbir işe yaramayacağının tamamen farkındayım. "Sadece bu oda ve benim çok fazla geçmişimiz var ve hiçbiri iyi değil."

Bu odada kaçındığım bir enerji var ve benimki bunun sadece bir parçası. Bir temizliğe ihtiyacı var, Kraliyet türünden değil. Ruhani bir şey. Sanki onlarca yıl süren tahttan indirmeler, temizlemeler ve taçtan indirmeler alçı duvarlara ve mermer zemine nüfuz eden olumsuz titreşimler bırakmış gibi. Sanki avizelerin ve altın aksanların içine işlemiş gibi. Bazen Lavinia'nın yaptığı gibi yapıp her yeri havaya uçurmamız gerektiğini düşünüyorum.

Ama hayır.

Prenslerimi evlerinden at*masına* izin vermeyeceğim, onlara zorla yaptırdığı evlerinden. Burası Forsyth'in temel taşlarından biri ve onlara ait. Burayı bir yuva haline getirmeye kararlı olduğumuza göre, Doğu Yakalıların yaptığını yapacağız.

Yeniden doğacağız.

Oğlumun adını duyurmak, varis olduğunu iddia etmek ve kardeşliğin onayını almak bu işi nasıl yapacağımızı gösteriyor.

"Umarım bu son olur," diyor Lex, gömleğinin yakasını çekiştirme şeklinden onun da bunu hissettiğini anlıyorum. "Sanırım çocukların tam desteğini kazanmak için gerekli zemini hazırladık."

Sadece haftalık öğle yemekleri de değil. Baxter'ı müzik programına sokmak için Story'nin Dimitri Rathbone'a torpil yapmasını sağladım. Lex her Çarşamba gecesi hastanede Loeffler'ın büyükbabasını kontrol ediyor. Pace birkaç CS çalışanına özel ders veriyor ve Wicker, Mitch'in annesi tarafından yönetilen bir hayır kurumu yararına açık artırmaya çıkarılması için Rufus'un arabasını bağışladı.

Son birkaç aydaki bu küçük, artımlı şeyler yeni, kırılgan bir kardeşliği şekillendirdi.

"Peki ya yapmazlarsa?" Wick sorar. Yürürken ceketinin cebine bir matara sıkıştırıyor. Hâlâ biraz sıkıntılı olan gözlerinin altındaki koyu lekelere kaşlarımı çatıyorum. İki sabah önce Danner'ı bulduklarından beri iyi uyuyamamış. Geceleri yanıma kıvrılıyor, her zamankinden daha sıkı sarılıyor, ama huzur hissi yok. Belki bu yardımcı olur.

"Yapacaklar," diyor Pace, tam bir güvenle. "Oğlumuz varis ve Verity de babamızın kanı..." Tekrar başını sallar. "Yaratılışın tarafında olacaklar."

Haklı olduğunu ummak zorundayım ama Forsyth'te olduğumuzu da biliyorum, 'doğru'nun her zaman pek bir şey ifade etmediği bir yer.

Lex'e, "Elbiseme kan bulaşmadan geceyi atlatacağıma söz vermiştin," diye hatırlatıyorum.

Nedense Pace'e bakar, ağzı gerilir. "Elimden geleni yapacağım."

Elimi sıkıyor. Pace'in karanlık gözleri benimkileri tutuyor ve bir elini karnıma koyup beni nefessiz bırakacak kadar sert bir öpücük için kendine çektikten sonra ağabeyini tören odasının kapısına kadar takip ediyor. Wicker, çocuğun babası olarak benimle birlikte bekliyor. En azından resmi olarak bir başka ifşa daha. Dedikodunun her zaman yaptığı gibi Forsyth, Wicker'ın büyük ihtimalle biyolojik babası olduğunu söyledi.

"Sanırım bunu yapıyoruz." Elini saçlarının arasında gezdirirken, sarı buklelerini, kendisini umursamıyormuş gibi göstermeye çalıştığını bildiğim bir şekilde karıştırıyor. Bugün hepsi zırhlarını giymiş. Lex'in saçları arkaya toplanmış. Pace sarayı güvenlikle doldurmuş. Wicker'ın saçından rahat duruşuna kadar vücudunun her santimi hiç siklemiyormuş gibi bir havaya bürünmüş, bu da yüksek alarmda olduğu anlamına geliyor. Bana her şeyin sorunsuz geçeceğine dair söz verdiler ama sanırım yıllar süren travma dolu törenler en güçlü adamda bile bazı çekinceler yaratacaktır. "Ama şimdi geri dönmek istersen, arabaya atla ve burrito yemeye git, anahtarlar bende."

Salyalarımın akmaması için elimden geleni yapıyorum, onun yerine inliyorum. "Kulağa ne kadar cazip gelse de, bizi geri sürükleyip daha sonra tekrar yaptıracaklar, bu yüzden şimdi yüzleşebiliriz." Olgunlaşmış göğüslerimin dışarı taşmayacağından emin olmak için elbisemi düzeltiyorum. "Zaten bu elbiseyi ikinci kez giyeceğimden emin değilim."

Lex, Loeffler'a kapıları açması için izin veriyor ve tören odasını bize gösteriyor. Güllerin baskın kokusuyla karşılaştık. I

Adeline'den rehberlik istemiş, Doğu Yakası'ndaki bebek isim koyma töreni geleneklerine uymaya dikkat etmişti. Çok heyecanlandı ve arşivlerini karıştırarak önceki etkinliklerin fotoğraflarını ve duyurularını buldu. Yemek şirketi ve çiçekçi Fran ile temasa geçerek bana yardımcı oldu ve hatta etkinlik için geleneksel dekoru ortaya çıkarmamda bana yardımcı oldu.

"İnsanlar, Verity," dedi bana, bir fotoğraf kitabını karıştırırken, "özellikle Forsyth'dekiler gibi, tutarlılık istiyorlar. Değişimin yaşandığı bir dönemde, onları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağınızı göstermek önemlidir.

Bu yüzden, devasa odanın soğuğuna rağmen, her kemerli pencere pervazına monte edilmiş yanan şamdanlardan gelen sıcaklık var ve önümüze serilen mor halı mermer zeminlerdeki ayak seslerimizi yumuşatıyor. Wicker bana kolunu uzatıyor, ben de benimkini onunkine sokuyorum.

Güvenlik nedeniyle Pace bunun sadece PNZ'ye özel bir etkinlik olmasında ısrar etti - yabancılar, Ballsy bile - ve kardeşliğin erkekleri halının etrafını sararak yürümemiz için güvenli bir kanal oluşturdular.

Her bir çift göze bakıyorum, şüpheci ama meydan okuyan.

Bu yürüyüşü en son yaptığım zamanı unutmak mümkün değil. Hem öfke hem de korkuyla doluydum. Yeni hamileydim, bu gece taşıdığım bebek neredeyse tamamen oluşmuş bir hücre kümesiydi. Prenslerime alenen ve acımasızca ihanet etmiştim ve bunun için cezalandırılmıştım. Yine de bu gece her şey farklı hissettiriyor. Koridordan zorla indirilmiyorum; bana eşlik ediliyor. O gece PNZ'ler tarafından bana yöneltildiğini hissettiğim öfke ve nefretin yerini şimdi daha nazik ifadeler, gülümsemeler ve hatta bazı gerçek teşvikler aldı.

Bir yanım bağırıp çağırmak, diz çökmelerini ve beni mahvettikleri gibi onları da mahvetmeme izin vermelerini söylemek istiyor ama ben bir intikam anından daha büyük bir şey için yaratıldım.

Ben bir kralın annesi olmak için yaratıldım.

İleride, kraliyet halısının sonunda dört adam beklemektedir. Lex ve Pace ortada, Matt ve Rory ise iki yanda duruyor. Biz yaklaştıkça kenara çekiliyorlar ve geriye doğru uzanan bir taht ortaya çıkıyor. Üzerinde kan dökmeye ve acı çekmeye zorlandığım taht olmaması önemli değil. Kısa bir an için, parçalanma ve bastırılma hissini hatırlayarak kaskatı kesiliyorum. Geriye dönük tahtın yanında, altın iplikle işlenmiş beyaz bir kumaşla kaplı bir masa var. Ortada beyaz ketene sarılmış bir nesne var ve bu ortam beni hiç rahatlatmıyor.

Bunların hiçbirini ben ayarlamadım ya da onaylamadım.

"O gece için asla özür dilemedim," diye fısıldıyor Wick, gözleri de masaya sabitlenmiş. "Tahttan indirildikten sonra sana sahip çıkma şeklim..." Çenesi geriliyor, bunun beni domalttığı, bekâretimi ve masumiyetimi sınırsız bir vahşetle çaldığı masa olduğunu fark etmemin tek nedeni bu. "O kadar kızgındım ki," diyor, mavi gözleri anılarla dolup taşıyor. O gece Danner'a çayı verdikten sonra bana söylediği sözleri hatırlamamak mümkün değil.

Bazen sevmeye başladığım her şeyin bana babam tarafından verildiğini bilmek beni gerçekten mahvediyor...

Wicker bu tür sözleri yüksek sesle söyleyecek bir tip değildir. O zaman bana ne anlatmaya çalıştığını anladım ve kelimelere ihtiyacım yoktu çünkü onları hissettim.

Bu yüzden onun bunları söylediğini duymak beni üzüyor.

"Özür dilerim." Sesi alçak ama gergin ve bana baktığında pişmanlığını görüyorum. "Beni kendisine zincirlediğini düşündüm ve sana, seninle ilgili her şeye içerledim. Ama onun istediğinin bu olduğunu anlamaya başlıyorum. Seni bir hediye olarak görmemizi hiç istemedi." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve sıkıyor. "Ama öyleydin, Red. Sen bir hediyeydin. Ve bu da öyle bir şey. Bunu unutma."

Wicker Ashby'nin özrü nefesimi kesmeye yetiyor ama asıl yumruk bir an sonra Rory ve Matt tahtı çevirmek için harekete geçtiğinde geliyor ve taht boş değil.

Babam içinde oturuyor.

Kalabalıktan yükselen sessiz bir mırıltı, şaşıran tek kişinin ben olmadığımı gösteriyor. Şok edici olan sadece onun varlığı değil, aynı zamanda onun durumu. Kralları sadece tahtta oturmuyor, ayak bileklerinden ve el bileklerinden bağlanmış durumda. Birileri onu temizleyip smokin giydirmiş ama uğradığı kötü muameleyi saklayan pek bir şey yok. Yanağında bir sıyrık. Yakasının altından yanık izleri görünüyor. İnce bant şeritleri alnındaki derin, çiğ kesiği dikiyor. Tahtın koluna yaslanan elinin iki parmağı eksik, kütükler mor ve grotesk.

Görebildikleri tek şey Wicker'ın göğsüne oyduğu pentagram.

Ashby'nin zehir kusmamasının tek nedeni ağzındaki tıkaç. Ne yazık ki gözleri bağlı değil çünkü mavi gözleri bana dikilmiş durumda. Gözleri karnıma doğru iniyor, genişliyor ve bağlarını boş yere çekiştiriyor. Wicker çenesini kaldırıyor ama kardeşlerine kadar yürümem için beni cesaretlendirirken yürüyüşünü rahat tutuyor.

Ağzımdan çıkan ilk şey, "Bu adam neden burada?" oldu.

Çocuklar bakıştılar.

"Bu bir isim verme töreni değil," diye tahmin ediyorum, duraksayarak. "Bu bir... taç giyme töreni mi?"

Lex, "Bu bir isim koyma töreni," diyor ve elini kaldırıp karnımı okşuyor. "Ama eğer kardeşlik bunu kutsarsa, bu aynı zamanda oğlumuzun yükselişinin de başlangıcı olacak."

Pace ekliyor: "Oylama konusunda endişelenmenizi istemedik."

"Şimdi mi?" Biraz gafil avlanmış gibi hissederek soruyorum ama yüz ifadelerindeki kararlılık bana bunun ani bir karar olmadığını söylüyor. Babama dönüp bakıyorum ve sonra bakışlarımı odadaki adamların üzerinde gezdiriyorum. Tıpkı Prenslerim gibi onlar da en kötü niyetli kıyafetlerini giymişler, siyah kravatlar ve ceket kuyrukları. Ortak parfümlerinin ve tıraş losyonlarının kokusu ışıltılı, zonklayıcı bir şey, ama daha çok huzursuz enerjilerini hissediyorum.

Bunlar korkunç adamlar ve Forsyth'te korkunç adamlarla yapılacak sadece iki şey vardır.

Öldürün ya da askere alın.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

Öte yandan Tommy iyi değil. "Bu da ne böyle? Kral neden bağlı ve ağzı tıkalı?"

Lex öne çıkıyor, gözleri sertleşiyor. "Gördüğünüz gibi, Kralınız son birkaç aydır iş için uzaklarda değil. Burada, zindanda g ü v e n d e y d i. Prenses'e ve saraya yapılan saldırılardan onun sorumlu olduğunu öğrendikten sonra oraya yerleştirildi."

"Saçmalık," diye mırıldanır kalabalıktan biri. "Kral asla kızını ve torununu öldürmez."

"Böyle düşünebilirsiniz," diyorum, sesimi eşit tutmaya çalışarak, "ama hepiniz babamın beni hizada tutmak için ne kadar ileri gidebileceğini *gördünüz* ve buna katıldınız. Bu odada bunu inkâr edebilecek tek bir erkek bile yok."

Bakışlar değişir, ayaklar sürünür ve kimse yapmaz.

Wick çenesini kaldırarak, "Pis işleri yapması için bir Baron tuttu," diye açıkladı. "Kendi Kralları, Baron'unu bu hakaret için kurban olarak bana sunmadan önce bunu doğruladı."

"Bir Baron mu öldürdün?" diyor bir ses. "Siktir. Bu vahşice."

"*Gerçek* bir baba oğlu için bunu yapar," diye yanıtlıyor Wicker, gözleri bıçak gibi keskin. "Rufus benim kanıma kast etti ve karşılığında o da bedelini ödedi."

"Babası sen misin?" Matt soruyor ve ben de hepsinin ona olan saygısındaki değişimi görüyorum. Bu adamlar bu dünyaya balıklama atlıyorlar. Wicker'ın sperminin yumurtamı döllemek için akıntıya karşı savaştığı gerçeği ona yeni bir ışık tutuyor.

Dory neşeli bir kahkaha atıyor. "Siktir, dostum, tebrikler!"

Bilmesem yanaklarına bir renk geldiğini düşüneceğim. "Bu bebek benim ve Verity'nin, Psi Nu Zeta kuralları gereği kardeşlerimin de. Ama şunu dinleyin," diye ekliyor ve odadaki herkesin gözlerinin içine bakıyor. "Öğrendiklerimizden sonra Rufus Ashby'nin onun üzerinde hiçbir hakkı yok."

Pace bir elini uzatarak Kral'ı işaret eder. "Bu adam bir yaratıcı değil." Yüzü sertleşerek Rufus'a bakar, dudakları tiksintiyle kıvrılır. "O bir hiç. Kurusıkı atıyor."

Odada şaşkın bir mırıldanma dalgası yükseliyor. "Bu ne anlama geliyor?" Tommy sorar.

Lex tahta yaklaşırken, "Tıbbi olarak kısır," diye onaylıyor. Rufus'un solgun halinden tatmin olmuş gibi görünerek öne doğru eğilir ve kelimeleri zehir gibi tükürür. "Görünüşe göre Verity ve Michael'dan sonra başka kimseyi hamile bırakamamış. Ve bize güvenin," ellerini Rufus'un kollarına vuruyor ve onun bakışlarını taş gibi bir sırıtışla karşılıyor, "denedi."

"Farrah Baxter." Pace ellerini arkasında kavuşturmuş, ön sırada yürürken Dorian Baxter'ın önünde duraklıyor. "Prenses olarak tahttan indirildi ve Rufus ona tecavüz ederken on ay boyunca saray zindanında esir tutuldu. Taciz edildi, kirletildi ve sonra da öldürüldü."

Dory ona bakıyor, yüzü asık. "Farrah Baxter mı? Babamın kız kardeşi mi?" Bakışlarını Rufus'a çevirir. "Bu mümkün değil. Uzun zaman önce Kore'deki büyükannelerinin ve büyükbabalarının yanına kaçtı. Onunla hiç tanışmadım bile."

"İstersen onunla şimdi tanışabilirsin." Pace bu haberi vermekten memnun görünmüyor, kendi gözleri de çalkantılarla dolu. "Kemikleri hâlâ bodrumda. Onları senin için sakladık, böylece ailen onu dinlendirebilir." Dory hâlâ bu haberin etkisindeyken, Pace aniden dönerek koridorda ilerlemeye başladı. "Margo Hampton. Beş ay boyunca saray zindanında esir tutuldu. Öldürüldü." Nedense bu ismi biliyor gibi görünen Julian Carter'ın önünde durur.

"Hampton mı?" diye sorar, afallamış bir halde. "O muydu-"

"Chloe'nin ikinci kuzeni," diye onaylıyor Pace ve neden Julian'da durduğunu anlıyorum. Chloe onun kız arkadaşı. "Kemiklerini solaryumda gömülü bulduğumuz diğer üç kadını tanımazsın," diye devam ediyor Pace.

odanın önünde. "Onlar sadece kadındı. Eski para isimleri ya da itibarları yoktu. Hiç itibar kazanma şansları olmadı."

Herkes bu adam yüzünden kaybedilen hayatların korkunç ayrıntılarını düşünürken oda sessizliğe gömülür. Geriye kemik ve topraktan başka bir şey kalmayana kadar bedenini ve iradesini onlara dayatan bir adam.

"Evet," diyor Pace, bakışlarını Ashby'ye çevirerek, "Danner bile senin zavallı kıçına ihanet etti."

Sözlü bir vuruştu ama yumruk yere düştü, Rufus Danner'ın onu ispiyonlaması karşısında yaşadığı şoku gizleyemedi. Eğer bu bir tabut olsaydı, onunki çivilenerek kapatılırdı.

Lex babasına sırtını dönerek, "Rufus Ashby hayatını yaratıcılığın erdemlerini yücelterek geçirdi," diyor. "Rufus Ashby'nin bir yaratıcı olmadığını öğrendik. O bir ölüm aracı, başka bir şey değil. East End'i hiçbir zaman önceliği haline getirmemiş bencil, narsist bir megalomanyak. Öyle olsaydı, yirmi yıl önce istifa ederdi. Kendi ihtiyaçlarına odaklanmıştı. Kendi başarısız üreme arzusuna. İşkence ve kontrol arzusu." Lex'in kehribar rengi gözleri mum ışığında şiddetle parlıyor. "Onun oğulları ve Prensleri olarak, gerektiğinde baskı uygulamak üzere eğitildiğimiz doğru. Ama bunu kendi zevkimiz için yapmıyoruz. Bu krallığın iyiliği için yapıyoruz. Aradaki fark bu."

Wicker sanki enerjiyi emiyor çünkü aniden sesini yükseltiyor. "İdeallerimizi aldı ve onları çirkin ve savurgan bir şeye dönüştürdü," diye ısrar ediyor. "Kadınlarımızı *harcadı.* Yaratıcılarımızı. Annelerimizi ve kız kardeşlerimizi. Onların etlerini kullandı ve işi bittiğinde onları bir kenara attı."

Dorian "Bizden ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sorana kadar oda bir an sessiz kalır.

"Bu gibi durumları kendi içimizde hallediyoruz. Polis ya da dış soruşturma yok." Lex PNZ taahhüt defterini çıkarıyor ve ortadaki işaretli sayfayı çeviriyor. "Kral tahttan çekilebilir, zarafetle istifa edebilir ve başarısız pozisyonunu kabul edebilir. Eğer reddederse, her üyenin bugün sunulan kanıtlara rağmen Kral'ın yönetmeye devam etmesini isteyip istemediğine karar verebileceği bir Sadakat Yemini'ne başvurabiliriz."

"Peki onun yerine kim kral olacak?" Tommy sesini gürültünün üzerine yükselterek soruyor. "Sen mi?"

Lex kitabı yere bırakırken akıl almaz derecede kararlı. "Aslında bu konuda çok düşündük. Berbat bir Kral olacağımı inkâr edemem. Tıp fakültesine başlamak üzere olduğuma göre, hepiniz bu konuda hedeflerim olduğunun farkındasınız.

Bu benim çok fazla adanmışlığımı ve dikkatimi gerektirir." Kardeşlerine eliyle işaret ediyor. "Wick harika bir Kral olurdu. Bizi zenginleştirecek ittifaklar kurar ve Kraliyet işlerini iyi yağlanmış bir makine gibi yürütür. Ama onu hükümdarlık yükümlülüklerine bağlayan bir pozisyonda mutsuz olur ve ben ondan bunu istemeyeceğim. Ve Pace," diye ekliyor iç geçirerek. "Kardeşim bu krallığı müreffeh ve güvenli hale getirebilirdi, ama her zaman omzunun üzerinden bakarak asla huzur bulamazdı."

Dorian'ın kafası karışmış görünüyor. "Herhangi biriniz değilse, o zaman kim?"

"Hepimiz," diyor Lex başıyla karnımı işaret ederek. "Daha doğrusu, oğlumuz -gerçek varis- reşit olana kadar hepimiz. Ve emin olabilirsiniz ki," diye sesleniyor yükselen protestolar üzerine, "çocuğumuza nasıl düzgün yönetileceği öğretilecek-"

Lex'e inanmayan bir bakış atarak, "Ona *nezaket* öğretilecek," diye çıkışıyorum. Seyirciler arasındaki erkeklere dönerek, "Çocuğuma hükmetme ya da hükmetmeme seçeneği sunulacak, ama eğer hükmederse, East End'i annesi, kız kardeşleri ve gelecekteki kızları için olduğu kadar sizin için de güvenli bir yuva haline getirecek" diyorum. Elimi karnımın üzerine koyuyorum ve elbisemin baskı altında nasıl çekilip kıvrıldığını izliyorum. "Eğer bu hizmet etmek istediğin bir krallık değilse, o zaman beni hemen taçtan indir. Giderken Prenslerimi ve çocuğumu da yanımda götüreceğim, çünkü ben-" Yutkunuyorum, "-bununla hiçbir şey yapmak istemeyeceğiz."

Odaya bir sessizlik çöküyor ve Lex'in özür dileyen sırıtışıyla sadece hafifçe etkisiz hale geliyorum. "Ne dediyse o."

Ancak Tommy öne atılarak, "Kralın da söz hakkı olmalı, değil mi?" diye soruyor.

Tommy'nin gözlerindeki çıplak ihanet karşısında midem dehşetle doluyor.

Onunla buraya kadar geldim. Bunu bir aldatmaca olarak görmesi hayal kırıklığı yarattı.

"Tamam." Pace, Rufus'un yanındaki adamlara eliyle işaret eder ve Matt ağzındaki tıkacı çekip çıkarır. Ashby öksürür ve son bir kez boğazını temizlemeden önce tekrar tekrar yutkunur.

"Matthew." Ona küçümseyen bir bakış attı. "Gerçek liderlik için gereken özelliklere sahip olmadığını hep biliyordum, hep bir sonraki şeyin peşinden koşuyorsun." Bakışlarını Rory'ye çevirdi. "Ama sen, Rory, senden daha fazlasını beklerdim. Sen iyi bir Kraliyet soyundan geliyorsun. Kendi çocuklarım reşit olmasaydı, sen Prens olurdun."

Rory'nin yüzü kızgınlıkla titriyor. "Ve eminim önümüzdeki iki yıl

içinde kız kardeşim Prenses olabilirdi. Yani, eğer kayıp olmasaydı," diye ekliyor ve Rufus'a yakıcı bir bakış fırlatıyor. "Senin etrafında pek çok Kraliyet kadını kayboluyor gibi görünüyor."

Rufus bunu inkâr edemeden Wicker alay eder. "Bunlar senin son sözlerin mi ihtiyar? Gelecek nesle hakaretler mi?"

Ashby odaya bir bakış fırlatır. "Ne bu nesilden, ne bir sonrakinden, ne de ondan sonrakinden korkum var. Hikâyeleriniz, haince eylemlerinizi haklı çıkarmak için uydurduğunuz şeylerden başka bir şey değil." Burnunu çekiyor, bir mahkum gibi bağlıyken bile kendini beğenmiş bir hava takınabiliyor. "Doğru olsa bile, ben bir kralım. Bu bölgeyi ben yönetiyorum. Kimin yaşayıp kimin öleceğine ben karar veririm. Kimin yaratacağına." Gözleri oğullarına takılıyor ve aralarındaki mücadeleyi hissediyorum. Çocuklarını hizaya getirmeye çalışan bir baba. Yetişkin adamlar, kendi hayatlarını kurmaya hazırlar. "Ne yaptığını biliyorlar mı? Krallarını aylarca nasıl kilit altında tuttuğunu ve kızımla evcilik oynarken East End'de son yirmi yılda inşa ettiğim her şeyi nasıl mahvettiğini?"

Lex kuru bir sesle, "Onlara az önce söyledik" diye cevap verir.

"Peki onlara yeni Kraliyet dostluklarınızdan bahsettiniz mi? Oh," diyor yüzlerimizdeki ifadeye bakarak. "FBI'ın kapılarımızdan içeri girmesine izin verdiğini ve en büyük düşmanlarımız olan Lordlar ve Düklerle ilişkiler kurduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gözleri canlandı. "Evet Lagan, Nick Bruin'in hayatını kurtardığını biliyorum." Wicker'a, "Soyunun lanetini tattığını biliyorum," diye ekler. Rufus çenesini Pace'e doğru kaldırır. "Hâlâ asla bulamayacağın bir gerçeği aradığını biliyorum. Sana asla vermeyeceğim bir gerçeği." Rufus ürpertici, düzensiz bir kahkaha atar. "Ve sana, kızım. Otuz beş haftalık hamile olduğunu, canının tuzlu mango çektiğini, hâlâ kayıp cariyen için üzüldüğünü ve oğullarımı evcilleştirmek için elinden geleni yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bakışlarını Prenslerime çeviriyor ve hırlıyor. "Kontrolün sende olduğunu, bu krallığı idare ettiğini sanıyorsun ama ben evimde neler olduğunu her zaman bilirim. Krallığımda. *Yarattıklarımla.*"

Kalbim boğazımda, donup kaldım.

Bunları bilmemeli ve Wicker'ın bana bakışından anladığım kadarıyla o da aynı şeyi düşünüyor. Wick onu karantinaya alınmış bir virüs gibi kontrol altında tutmak konusunda çok dikkatli davranıyor. Bildiği şeyler o kadar kesin, o kadar kişisel ki bunları bilemez.

Ama bir şekilde yapıyor.

Rufus sırıtarak, "Hayır, krallığımdan ya da tahtımdan feragat etmeyeceğim. Çünkü senin bilmediğin bir şeyi biliyorum. PNZ'nin adamları senin arkanda değil. Benim arkamdalar. Her zaman olduğu gibi."

Kendine güveni sarsılmaz ve bir an için şöminenin önündeki halının üzerinde diz çökmüş gibi hissediyorum. Hepimiz diz çöküyoruz çünkü ıskalayamayacağımız bir yumruk attık. Yine de yumruk Rufus'un kafasını sıyırıp geçti ve lanet olsun.

Boku yedik.

"Thomas," Rufus'un sesi net ve kontrollü bir şekilde çınlıyor. "İşlemi başlat."

Tommy kalabalığın arasından çıkıp yanımızdan geçerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Onunla ilgili her şeyi yanlış okuduğuma hiç şüphe yoktu. Onu hiç kazanamamıştım. Aramızdaki uçurumu asla onaramadım.

Ben işimi yapmadım.

Tommy'nin masaya yaklaşıp örtüyü kaldırmasını izlerken umutsuzluk duygusu üzerime ağır bir pelerin gibi çöküyor ve neredeyse bedenimle bağlantımı koparıyorum. Altında kristal bir kâse ve mor kadife bir yastık var. En üste de kabzası odamdaki yatağa benzer bir taç şeklinde genişletilmiş, altın mücevherlerle süslü, keskin uçlu bir hançer yerleştirilmiş. Hançeri kaldırıyor, ışığın metalin üzerinden geçmesine izin veriyor, PNZ armasını ve bıçağa işlenmiş harfleri ortaya çıkarıyor.

"Muhalefet karşısında," diyor Tommy bıçağı kaldırarak, "sadakat ilan edilmeli."

Hareketleri yavaş ve kesin; Wicker yanımda geriliyor, Tommy bir hamle yaparsa harekete geçmeye hazır. Bu tören için aradılar

-Bunu planlamıştım ama artık bunu yapmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok.

Tommy babamın önünde duruyor, omuzları geriye eğik. Tommy sol elini kaldırıp hızlı bir hareketle bıçağın ucunu avucunun içinde kestiğinde Pace'in omuzları yükseliyor. Kardeşleriyle yüzleşmek için dönüyor ve elinden kan akarken elini yumruk yapıyor. "Doğu Yakası Kralı'na sadakat yemini ediyorum."

Dönüyor ama babamla yüzleşmek için değil. Onun yerine, gözlerinde ateşle bana bakıyor. Görüş alanımın köşesinde, mor bir parıltı yere düşüyor

-Yastık.

Ve sonra Tommy Wright dizlerinin üzerine çöküyor.

İrkilerek geri çekiliyorum ama Tommy kanlı elini uzatıp şiş karnımın tepesine koymadan önce değil. Şaşkın bakışlarımı tutarak çenesini eğdi. "Yaratmak," diyor çelik gibi bir sesle, "hüküm sürmektir."

Kanın sıcaklığı elbisenin içinden etime sızıyor. Ayağa kalkarak, yüz ifadesi öfkeyle çarpılmış olan Rufus'a bakıyor. "Ona güvenme!" diye tıslıyor. "Bana gelip kötü tasarlanmış isyanınızın sırlarını döken o."

Tommy bıçağı kalçasına silerek, "Sadakatimi kanıtladım," diyor. "Sadece sana değil, tahta. Senin için çalıştığımı sanıyordun," diyerek omzunun üzerinden Pace'e sırıtıyor, "ama aslında onlar için çalışıyordum."

Ondan sonra, domino taşları düşer. Bıçağı Dorian'a uzatıyor, o da kana bulanmış elini karnıma koymadan önce kendi uzun, derin kesiğini yapıyor. "Yaratmak hüküm sürmektir."

Ardından Theodore Loeffler, sonra da Dexter, Mitchell ve Matt Kramus geliyor. Rory önümde diz çöküp kanlı avucunu karnıma doğru kaldırana kadar şaşkınlıktan kurtulduğumu bile sanmıyorum.

"Yaratmak hüküm sürmektir," diyor ve elimi onun elinin üzerine koyup yakın tuttuğumda yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Onu bulamadığımız için üzgünüm, Ror."

Yavaşça başını sallar. "Bir şey fark etmez Prenses. Nazik bir kalbi gördüğümde tanırım. Senden tek istediğimiz bu."

Yirmi adam daha elbisemi lekelemek için diz çöküyor ama ilk kez beyaz elbisemin kana bulanmasından gurur duyuyorum. Gözlerimin içine bakıp oğluma yemin eden her adamla birlikte, tahttan indirilme -temizlenme- anısı daha da bulanıklaşıyor ve tanımsızlaşıyor. O iğrenç törenleri izleyen ve katılan adamlar beni tanımıyordu ve Ashby'nin yönetimi yüzünden kalplerinin nasıl boğulduğunu henüz fark etmemiştim.

Rufus Ashby'nin başarısız krallığının en büyük kanıtı, kendi adamlarının iyi olan her şeyini yok etmemiş olmasıydı.

Umarım daha fazlasını bulmaya devam edebilirim.

Sıra bittiğinde daha zor oluyor çünkü artık sadece üçü var.

Prenslerim.

Lex önce bıçağı alıyor, çarpık bir sırıtışla yastığın üzerine diz çöküyor. "Bunun iğrenç bir şey olduğunu bilmeni istiyorum ve yarın senin üzerinde milyonlarca test yapacağım." Yine de avucunu kesiyor ve yüzünü buruşturarak kana bulanmış kumaşın üzerine yerleştiriyor. "Yaratmak hüküm sürmektir."

Pace onu takip ediyor, diz çökerken dudaklarını yalıyor. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

Gülüşüm yarı çılgınca. "Kesinlikle."

Avucunu keserken bile irkilmiyor ama sonra bıçağı bırakıp karnımı iki elinin arasına alıyor. "Yaratmak hüküm sürmektir," diye fısıldıyor, dudaklarını karnıma değdirmek için eğiliyor.

Ancak Wicker dizlerinin üzerine çöküp etini keserken sessizdir. "Yaratmak hüküm sürmektir," diye nefes alıyor.

Uzanarak parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, kirpiklerinin uçuşmasını izliyorum. "Bu senin için sorun olur mu?"

Mavi gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve orada hiçbir çekince yok. Bunun yerine, sessizlik ağır, önemin ağırlığıyla dolu. "Gerçek bir miras bırakabileceğimi hiç düşünmemiştim," diyor mum ışığı gözlerinde parlayarak. "Bu..." Kelimeleri bulmakta zorlandığı belli olan adam duraksıyor ve nefes alıyor: "Her şey, Red. *Her şeyi.*"

Lex devreye girerek boğazını temizliyor. "Kanunlara göre yeni Kral eskisini öldürmek zorunda. Ancak oğlumuzun elleri bıçağı tutmak için biraz küçük olduğundan, bunun-"

"Prenses," diye sesleniyor Rory, eliyle beni göstererek. "Belli ki."

Kimse bu öneriye benim kadar şaşırmadı ama mantığını da inkar edemem.

Lex'in bakışlarıyla karşılaştığımda tereddüt etmiyorum. "O doğana kadar, ben onun bir uzantısıyım," diye açıklıyorum, geleneklerin başarısızlığını bu işe karıştırmak istemeyerek. "Yanlış bir hareket bizi riske atabilir. Ben yapacağım." Ama bıçağa uzandığımda Wicker kaşlarını çatarak bıçağı geri çekiyor.

"Red..." diye başlıyor, rahatsız bir şekilde yer değiştirerek. "Cinayet geri dönülecek bir şey değil."

"Bu da değil," diye ısrar ediyorum, karnımı kucaklayarak. *Yaratım ve yıkım, aynı madalyonun iki yüzü*. "Bununla başa çıkabilirim."

Pace tartışmak ister gibi görünüyor, ama odadakilere şöyle bir bakınca adamların Rory ile aynı fikirde olduğu anlaşılıyor.

O da bıçağı bana verdi.

Daha önce hiç kimseyi öldürmedim. Wicker muhtemelen haklı. Cinayet, içimden silip atabileceğim bir şey değil. Bıçak elimde ağır, ama aynı zamanda kırk elin sıcaklığından dolayı da sıcak. Babamın gözlerinin içine son bir kez bakmak istemeyerek mor tahtın etrafında dönerken beni tüketen düşünce bu.

Rufus tekrar bağlarına karşı mücadele ediyor, çırpınıyor ve çığlık atıyor. "Bana söyleyeceksin!" diye haykırıyor. "Bu bir isim verme töreni. Bana varisimin adını söyleyeceksin. Onlara Michael olduğunu söyleyeceksin!"

Üzücü olan bu. Rufus Ashby ailesini kaybetti ve eğer kalbinde bir insan kırıntısı varsa bile onu asla geri alamadı. Onun bu krallığı boğup küle çevirdiğini düşünüyorum. O kırbaçtan sonra Lex'in acı dolu gözlerini düşünüyorum. Pace'in benimle bir odada yalnız kalana kadar asla tam olarak rahatlayamayışını düşünüyorum. İki gece önce Wicker'ı ve aşkının gerçek olup olmadığını sorgularken gözlerindeki acıyı düşünüyorum.

Annemi düşünüyorum.

Ama en çok Ashby'nin saçlarından bir tutam tutup boğazını ortaya çıkarmak için başını geriye çektiğimde oğlumu düşünüyorum.

Bu krallığı onun için bir yuva yapmanın.

Umut ve değişimin.

Bıçağı boynuna dayayarak derin bir nefes alıyorum ve damarlarımda dolaşan West End öfkesinin sesime taş gibi işlemesine izin veriyorum. "Yarattığıma asla senin adını vermem," diyorum bıçağı derisine saplarken. "Ona *bunun adını veriyorum.*"

Bıçağı yana doğru çekerken tendonun kesildiğini hissediyorum. Islak bir fokurtu duyuluyor ama onu saçlarından tutarken aşağıya bakmıyorum. Kanının dökülüşünü izlememek için. Gözlerindeki hayatın solduğunu görmemek için. Son nefesinin yarasından ne kadar sürede çıktığını görmek için bile.

Uzun boylu ve güçlü Prenslerimi izliyorum, onlara neredeyse yaratılışımız kadar iyi bir hediye verirken.

"Adalet." Bıçağı bırakıp omuzlarımı dikleştiriyorum. "Oğlumuzun adı Adalet olacak."

17

Leski
Verity'nin sesini duyduğumda elimin altındaki spreyi kontrol ediyordum. Fısıltı.

Bileğimi sallayarak yatak odasına doğru yürüyorum, kapı aralığından bakıyorum. Yürüyor - volta atmıyor, adım atmıyor, sadece amaçsız, odanın bir tarafından diğer tarafına boş boş yürüyor. Yorgun ama uyanık görünüyor, gözlerinde garip bir vahşilik var.

Ve konuşuyor. "Yapmak zorunda değilsin," diyor, karnının yan tarafını düşüncesizce okşuyor. "Ama eğer istersen, senin olmasını sağlarım. Baban Wicker bunu anlamadı. Bence bu önemli bir şey. Ama herkes Kral olmak istemez. Çok fazla iş gerektirebilir."

Onunla konuştuğunu fark ettim.

Adalet.

Ona isim vermesine uzun zaman önce karar vermiştik, ancak bu geceye kadar seçimini kendine saklıyordu. Aynı şekilde, kardeşlerim ve benim onun göbek adı için ne seçtiğimizi de henüz bilmiyor.

Elbisesindeki kan da beni rahatsız etmiyor. Belki de babamın biz küçükken başladığı işkence sanatı derslerim yüzündendir. Ya da klinikte kan almayı öğrenmemden. Ya da ben daha çavuş olmadan önce yaşlı PNZ'lere dikiş atmak. Babamın cezalarından sonra kendi kanlı sırtımı görmekten de olabilir. Belki de çoğu, ne kadar çok kan o kadar iyi olan hokey liglerinde geçen bir gençlikten kaynaklanıyor.

Ama küçük, gizli bir parçam bunun tıp eğitiminden ya da hokeyden daha eski olduğundan endişeleniyor. O kadar eski bir şey ki, yapışkan, pıhtılaşan kıpkırmızının görüntüsü temelimde bir taş haline geldi. Çünkü belki de babamın annemi öldürdüğü o geceden kalmadır. Pek hatırlamıyorum ama raporları gördüm.

Beni annemin kanına bulanmış halde buldular.

Bu, Wicker'la her zaman ortak bir noktamız olmuştur - ölüm ve çürüme katmanı altındaki bu tuhaf çöküş evine getirilmek.

Verity'nin saraydaki kökeni de kırmızıyla işaretlenmiştir ve her ne kadar bundan nefret etse de, o beyaz elbisenin içinde, karnını kaplayan kanlı el izleriyle görünüşünde muhteşem bir şey vardır. Düklerinden bir cümle çalmak gerekirse...

O lanet bir galip.

"Suyun ısınması bir dakika sürer."

Sesimi duyunca irkiliyor ama başını kaldırıp bana bakıyor ve küçük bir sırıtış atıyor. "Ah. Özür dilerim. Ben sadece..." Karnını işaret ediyor. "Ona özet geçiyorum." İçimizden biri onu bunu yaparken ilk kez yakalamıyor.
-Bebek Adalet'e günün olaylarının bir özetini verir.

Arkamdan duş sesi geliyor. Wick ve Pace, Baronları aramak ve sarayın güvenliğini sağlamak için geride kalıp Verity ile beni onu temizleyip yatağa götürmekle baş başa bıraktıklarından, onu banyoya çağırıyorum. Oraya vardığında arkasına geçip elbisesinin fermuarını açarak kremsi, yumuşak tenini ortaya çıkarıyorum. Kumaşı omuzlarından, kollarından ve göbeğinden aşağı, ayaklarının etrafına bir yığın halinde düşene kadar itiyorum. "Bir yerin acıdı mı?" diye soruyorum. "Ağrın var mı?"

Başını iki yana sallar. "Kendimi iyi hissediyorum. Sadece yorgun ama aynı zamanda... gergin?" Yorgunluktan olduğunu bildiğim bir iç çekiyor ve ellerimi karnının altına koyup kaldırıyorum, yükün bir kısmını alıyorum.

Bana doğru eğilerek bir nefes verdi. "Tanrım, bu çok daha iyi."

Oğlumuzun ağırlığını hissediyorum ve korktuğum soruyu s o r u y o r u m . "Sen... rahatsız mı oldun? Yaptığın şeyden?" İlk cinayet her zaman en kötüsüdür. Victor ya da değil, Verity'yi bir katil olarak düşünmekten hoşlanmıyorum. Bana göre o, yaratılışın vücut bulmuş hali. Bunu ölüm ve şiddetle lekelemek... "Öyle mi olmalıyım?" Bana yüzünün kıvrımlarını gösterecek kadar döndü. yanak, kaşlar çatık. "Pişmanlık duymalıyım, değil mi?"

Saçlarının kokusunu içime çekiyorum. "Ne hissediyorsan onu hissetmelisin."

Ağzından yapmacık bir cevap çıkıyor. "Kendimi... çoğunlukla rahatlamış hissediyorum. O benim bu dünyaya gelmeme yardım eden bir canavardı ve ben de onu bu dünyadan çıkarmaya yardım ettim."

Boynundaki o yeri öpmek için eğildim. "Kraliyet yolu budur." Mırıldanıyor. "Sence bu beni kötü bir insan mı yapıyor?"

Duraklayarak, anılarımı canlandırırken karnının ağırlığını tutuyorum. "İlk cinayetimden büyülenmiş gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Ciğerlerinin titreyişini, etinin parçalanışını gördüğümde ilk kez bir insan bedenine bakıp bir makine görmüştüm. Ve ben... şey, sinirlenmiştim, dürüst olmak gerekirse," diye itiraf ediyorum, umarım hakkımda daha az düşünmez. "Beklediğimden çok daha uzun sürdüğünü ve öğle yemeğine çok geç kalmama neden olduğunu hatırlıyorum."

Yalan söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi boynunu bükerek bana bakıyor.

Ciddi bir şekilde, "En sevdiğim güveçti." diye açıkladım.

Söylemediğim şey, ilk cinayet kurbanımın da prenseslere tecavüz eden biri olduğuydu. Tam olarak eski bir Kont. Lionel Lucia ve babam onu deney yapmamız için kardeşlerime ve bana verdiler. Eğitim için. Deneyim kazanmamız için.

Verity'nin bu kısmı bilmesine gerek yok. Sadece bunu bilmesi gerekiyor: "Bu gece çok iyi bir iş çıkardın." Dilimi boğazında gezdirip bakır tadı alıyorum. "Sana önceden haber vermediğimiz için üzgünüm. Her şey doğru şekilde gelişmek zorundaydı." Bana yaslanmasına izin veriyorum, başını omzuma yaslaması için geriye yatırıyorum. Eli başımın üzerinde geziniyor, saçımı arkada tutan bağı buluyor ve çekiştirerek çözüyor.

Fısıldıyor, "Sanırım anlıyorum."

Ama yine de açıklıyorum: "Rufus'un aklının başına gelip gerçekten tahttan çekilip çekilmeyeceğini ya da grupta bir köstebek olup olmadığını ve sadece Tommy'nin ona istediğini veriyormuş gibi davranıp davranmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Mümkün olduğunca organik bir şekilde gelişmesi gerekiyordu ki kimse manipüle ettiğimizi söyleyemesin."

Parmakları boş boş saçlarımı tarıyor. "Onu seçeceklerini biliyor muydun?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değildik. Herhangi birimizi seçebilirlerdi." Başparmaklarımı karnının alt kısmında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Ama bence doğru kararı verdiler. Artık daha olgunuz ve bir kriz anında East End'i yönetebileceğimizi kanıtladık. Gerisi kendiliğinden hallolacaktır. Şu anda," diye ekliyorum, vücudunun kıvrımlarına bakarak, "odaklanmamız gereken bir bebeğimiz var."

Bana yaslanıyor, elleri ellerimin üzerinde kayıyor ve birkaç sessiz kalp atışı boyunca bu ağırlığı birlikte taşıyoruz. Avucuma küçük bir gümbürtü geldi ve irkildim. Başını eğip bana bakıyor ve yorgun bir gülümseme sunuyor. "*Çok* uyanık."

Elimi bölgenin üzerinde düzleştiriyorum ve oğlumuzun hareket ettiğini hissederek keyifleniyorum. "Ben..." Açıklanamaz bir şekilde utanmış hissederek başlıyorum. "Onunla konuşabilir miyim?"

Gülümsemesi genişler. "Elbette. Oradan sadece beni ve Effie'yi tanıyarak çıkamaz, değil mi?"

Homurdanıyorum. "Arkanı dön," diyorum ona, suyun altına girmeden önce geri kalanını kontrol etmek istiyorum. Ön tarafı sırtındaki soluk, temiz etle bir tezat oluşturuyor. Dikkatim önce karnına yöneliyor. Şişkin karnının her santimi kırmızıya boyanmış, kanlı el izleri ketenin üzerinden etine sızıyor. Yukarıda, Rufus'un boğazını keserken sıçrayan kan izleri var.

Yarası var mı diye bakıyorum, ama olmadığını biliyorum - en azından dıştan. Yaraları o açmış, ölümcül darbeyi.

Zincirlerimizi kıran oydu.

Tıpkı sadakat yemini ettiğim zaman yaptığım gibi önünde diz çöktüğümde, yarattığımıza söylediğim ilk şey bu oldu. "Annen tam bir baş belası," diyorum, parmaklarının saçlarımda gezindiği hissiyle ürpererek. Karnına -*Adalet'e*- fısıldıyorum: "Doğduğun ailenin tuhaf bir aile olduğunu biliyorum. Ama seninle tanıştığımız için gerçekten heyecanlıyız."

Güm.

Verity yüzümdeki ifadeye bakarak kıkırdadı. "Aslında hepinizin sesini zaten biliyor."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, şaşkınlığım sesimden anlaşılıyor. "Nereden biliyorsun?" "Her şey onun hareket tarzında." Dudaklarını ısırıyor, düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

bu kadar derinden. "Wicker'la, o bir çeşit... uzuyor mu? Yemin ederim, sanki karnım büyüyor. Ve Pace'in sesi onu her zaman tekmeliyor ve seğirtiyor, bu küçük yumruklar çırpınma gibi hissettiriyor. Ve sen..." Saçlarımı geriye itiyor, gözlerinde dayanılmaz bir yumuşaklık var. "Senin sesini duyduğunda, sanki dönüyormuş, arıyormuş gibi kıpırdanıyor..."

Karnının neredeyse belli belirsiz kayışını izlerken boğazımda bir yumru oluşuyor. "Acımadığına emin misin?" Onu dikkatle izleyerek soruyorum.

"Lex."

Bu ses tonunu biliyorum, bu yüzden yıkanmaya ve yatağa girmeye hazır olduğunu bilerek gitmesine izin veriyorum. Onu yatağa götürmeden önce külotunu bacaklarından aşağı indiriyorum.

duşa giriyor ve girdikten sonra uzaklaşmak zor oluyor. Birkaç hafta içinde oğlumuzu kucağımıza alacağımızı bildiğimiz için heyecanlanmamak zorlaşıyor.

Spreyin altına girdiğinde dışarı bakıyor ve baykuş gibi "Gelmiyor musun?" diye soruyor.

Duraksayarak, "Yapmamı ister misin?" diye sordum.

Böyle durumlarda kadınların nasıl çalıştığını bilmiyorum. Kardeşlerim ve ben cinayetlerimizi her zaman farklı şekillerde işledik. Wick her zaman zevk içinde kaybolmayı, elini dopamin düğmesine tekrar tekrar vurmayı tercih etti. Pace her zaman esrara ve Effie'ye olan bağlılığına yöneldi. Ben her zaman huzur içinde uyumak istedim, buna *ihtiyaç duydum.*

"Lütfen?" Görünüşe göre Verity yakın olmak istiyor. Bunu ona verebilirim.

Hızlıca soyunuyorum, gömleğimin düğmelerini çekiştiriyorum ve yırtılmasını umursamıyorum. Ayakkabılarımı tekmeleyip pantolonumu çıkarıyorum ve buharlı duşa giriyorum. Beni izliyor, gözleri kalın ereksiyonuma kayıyor. Ona ilk dokunduğumdan beri sertleşmiştim ve şimdi birbirimize yakın durduğumuz, aramızda su ve buhardan başka bir şey olmadığı için daha da sertleştim.

Su vücudundan aşağı akıyor ama kırmızı lekeyi çıkarmak için çok az şey yapıyor. Rafta Wicker'ın milyonlarca şişesi var ve ben rastgele birini seçiyorum, onun bizim kokularımızla yıkanması fikri hoşuma gidiyor.

Ellerim köpürdükten sonra boynundan başlıyorum, sonunda ellerimi omuzlarında ve göğsünde gezdiriyorum. Rufus'un kanından sıçrayan damlaları temizlemek için başparmaklarımı kullanıyorum. Derin bir iç çekerek duvara yaslanıyor ve suyun göğsüne doğru akmasına izin veriyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Sıcaklığın baskıyı azalttığını biliyorum.

"Evet," diyor ve ben de köprücük kemiklerine masaj yapmaya ve ellerimi göğüslerinin arasındaki derin yarığa daldırmaya devam ediyorum. Göğsü yükselip alçalıyor ve vücudundan aşağı akan ılık suya rağmen meme uçları sıkılaşıp zirveye çıkıyor ve sikimin karnının alt tarafına çarpmasına neden oluyor. Göğüslerini avuçlayıp birbirine doğru itiyorum ve havalı bir inilti çıkarıyorum. "Her zaman çok dolu hissediyorum."

"Bir kez başladığında daha da kötüleşeceğini biliyordum." Wick ve Pace'in ondan süt emmesine izin vermek muhtemelen şimdiye kadar tanık olduğum en erotik şeydi. Yolu takip etmenin, tohumlarını onun içine koyduklarını, onu hayata beslemesine izin verdiklerini ve sonra onunla kendilerini beslediklerini bilmenin çok ilkel bir yanı vardı.

Eğer ilk cinayetim bana bedenlerin birer makine olduğunu öğrettiyse, Verity'nin değişimini, evrimini, *yaratıcılığını* izlemek bana bunun tam tersini öğretti.

"Tadına bakmak ister misin?"

Sorduğu soru gözlerimi yukarı doğru çekiyor ve bakarken yakalandığım çok açık. Dilim dişlerimin arasında düzleşiyor, o kadar kötü bir dürtü ki neredeyse onu duvara doğru itecek, ona yapışacak ve zorla emeceğim. Ama ellerimi bırakıp aralarına biraz daha jel sıkıyorum ve karnındaki son kan izlerini temizlemeye odaklanıyorum.

Duş başlığının ucundan tutup iskeleden kaldırıyorum ve aşağı indirerek tüm sabunu püskürtüyorum. Eli benimkini yakalıyor, ıslak kirpikleri dalgalanıyor. "Garipleştirdim. Özür dilerim, sadece... her zaman böyle midir? Wicker için olduğunu biliyorum ama..." Gözlerini aşağıya dikti, "Wick *her zaman*..."

Çenesine dokunuyorum ve yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Neden bahsediyorsun sen?" "Azgınlıktan." Yeşil gözleri çok geniş, ne olduğunu düşününce çok masum

Bu gece işi bitti. "Rufus'a yaptığım şeyden sonra azgın olmak normal mi?"

Onu tekrar içime çekiyorum, bu sefer yaralardan ve gerginlikten daha fazlasını arıyorum. Patlak gözler, sığ nefes alışlar, çakıllı meme uçları. Onu duşun köşesindeki koltuğa itiyorum ve üzerinde durup düşünüyorum.

"Wicker bir keresinde bunu şöyle açıklamıştı... ölüme neden olmak onun yaşamı deneyimlemek istemesine neden oluyor." Başımı eğerek ekliyorum, "Tıbbi olarak bir bakıma mantıklı. Endorfinle dolusun. Adrenalin damarlarından pompalanıyor. Sistemin alarmda ve" diyorum karnına dokunarak, "ilkel bir koruyucu anne moduna geçtin. Bu normal."

"Güzel." Alt dudağını yalıyor, yanakları pembeleşmiş ve parlıyor. "O zaman şimdi yapacağım şey tamamen mantıklı."

Bana uzanıyor, şaftımın etrafından sıkıca kavrıyor. Dokunuşu güçlü, ama bir şekilde hâlâ yumuşak, eli beni yukarı doğru okşuyor, kanı uca doğru itiyor. Dili beni tatmak için dışarı fırlıyor ve sonra dudakları başımın etrafında dönüyor.

İnliyor, emiyor.

"Siktir, Verity," diyorum, sprey başlığını bırakıp elimi cam kapıya dayayarak. Şaftımın tabanını kavrıyor ve beni daha derine çekiyor, her çekişte beni mastürbasyon yapıyor. Titreyerek parmaklarımı okşuyorum

Saçlarının arasından, ağzının sıcaklığından etkilenerek. "Tanrım, bebeğim, yavaşla yoksa patlayacağım."

Yapacağını sanmıyorum ama tam taşaklarım sıkıştığında beni serbest bırakıyor. Nefes verirken nefesimi tutmaya çalışıyorum ama bu yavaşlamak ya da durmak için değil. Yarattığımız bu çiçeği burnunda ailedeki rolümü biliyorum.

Vücudunun ihtiyacı olan bir şey varsa, onu sağlayacağım.

Beni kendine doğru çekiyor, eli hâlâ sikimin dibinde ve sikimi memelerinin arasına sokuyor. "Eğer onları emmeyeceksen," diye fısıldıyor, şehvet sarhoşu gözlerle bana bakarak, "o zaman onları becer, Lagan."

Hayır demek imkansız.

Her fantezi. Verity'nin göğüslerini ilk gördüğümden beri aklımdan geçen her düşünce. Her tıbbi muayene ve onun yanında uyuduğum her gece bu ana denk geliyor. Göğüslerinin beni saran sıcaklığından başka bir şey hissedemiyorum.

Çok iyiydi.

"Eskiden bunun hayalini kurardım," diye itiraf ediyorum, memelerinin arasından sikimin pompalanışını izlerken sesim utanç verici bir şekilde gırtlaktan çıkıyordu. "İlk günlerde, muayene masamda olduğun tüm o zamanlarda, amın benim için çok pembe ve ıslaktı," diye inliyor ve homurdanıyorum, şaftıma karşı titreşimi hissediyorum, "Sana bakardım ve onları görürdüm - bu mükemmel göğüsleri - ve tohumumuz tuttuğunda nasıl görüneceklerini hayal ederdim."

"Oh, Tanrım," diye nefes alıyor, gözleri çarparak kapanıyor.

"Arkana yaslan," diyorum ona, sürtünmeyi sürdürmek için yukarı aşağı pompalıyorum. Göğüslerini iki elimle kavrayıp sıkarak hissi artırıyorum. Göğüsleri kocaman ve ben daha düşünmeden meme ucunu çimdikleyerek bir çığlık atmasını sağlıyorum. "Çok sert olursa sen söyle."

Başını tembelce fayansa yaslayarak, "Basınç iyi hissettiriyor, sakın durmaya kalkma" diyor.

İstesem de yapamazdım.

İçine pompalayarak, "Sana onlar gibi tohumumu verememiş olmak beni gerçekten kızdırıyor. Bu işte çok iyi olabilirdim bebeğim." Kelimeler dişlerimi gıcırdatarak dökülüyor, nefes nefese kalmış, gözleri sersemletici bir uyarılmayla parlayan kızın görüntüsü her türlü akıl sağlığını ortadan kaldırıyor. "Seni gece gündüz beslerdim, bebeğimi içine koyan kişi olmak için çok hevesliydim. Benim için tekrar doğurgan olduğunda yapacağım şey bu olacak. Bir daha boş kalmana izin vermeyeceğim, Verity..."

"Lex," diye sızlanıyor, yüz ifadesi çöküyor. "Devam et."

Gecenin yoğunluğu onu ele geçiriyor -*Lagan ele* geçiriyor- ve ben hızımı artırarak ona doğru sallanıyorum. Gözleri gözlerimi tutuyor ve bu şekilde çok iyi, yüzüne bakıyorum, ışıklar açık, aramızda uyku yok. Elleri taşaklarımı kavrıyor, hassas torbayı yoğuruyor. "Kahretsin bebeğim," diye bağırıyorum, aklımı korumaya çalışıyorum, bunun olabildiğince uzun sürmesini istiyorum. "Gözlerini seviyorum. Kulağının arkasındaki o çili ve sağ kalçandaki çatlak izini seviyorum." Bir girip bir çıkıyorum, her şeyden sayıklıyorum. "Ellerini seviyorum; beni çılgına çevirecek kadar yumuşak, saraydaki canavarı öldürecek kadar güçlü." Üzerine eğilip dudaklarımı alnına bastırıyorum ve ağlamaya başlayan meme uçlarını izliyorum. Başparmağımı üzerinde gezdirip ağzıma sokuyorum ve oğlumuzu besleyecek besinin tadına bakıyorum. "Bu bebeği ve vücuduna yaptığı *her şeyi* seviyorum. Seni çok seviyorum Verity, hem de çok."

Son bir kez daha yukarı ittim, ucu göğüs dekoltesinin üstünden içeri girdi. Spermler fışkırıyor, kalın ve ip gibi, göğsünün her tarafına ve göğüslerinin kabarıklığına dökülüyor.

Dudakları aralanır, boğazından bir inilti yuvarlanır ve eli bacaklarının arasına kayarak düşer.

Onu durdurdum. "Hayır."

Gözlerini kırpıştırıyor, kızarmış ve sabırsız. "Neden?

Omzumun üzerinden kapıya doğru bakarak açıklıyorum, "Çünkü büyük ihtimalle azgın olan tek kişi sen değilsin ve hazır olman gerekiyor."

18

Pas

"ADALET," diyorum, ismi net bir şekilde telaffuz ederek.

Effie başını eğerken siyah, kurnaz gözler benimkilere bakıyor. "Güzel kuş mu?"

"Hayır." İkramı onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. "Adalet. Bu bebek." "Bebek." Effie ödül mamasına doğru yaklaşıyor ve başını sallayarak tril tril ses çıkarıyor,

"Yavru kuş."

Kıkırdayarak kabul ediyorum, "Evet, sen benim yavru kuşumsun. Adalet bizim küçük oğlumuz. Adalet diyebilir misin?"

İkrama doğru bir ayağını kaldırıyor, geriniyor. "Yavru kuş. Lanet olası *bebek*

kuş."

"Yeterince adil." İçimi çekerek yumuşuyorum, ona ödülünü veriyorum ve tüylerini okşuyorum. "Muhtemelen buralarda adalet kavramına alışması gereken tek kişi sen değilsin."

Ve alışması zaman alan tek kavram bu değil. Baronlar tarafından toplanan bir ceset değil de bir babam olduğunu öğreneli kırk sekiz saatten az oldu.

Gerçek olanı.

Her boş anımda aklıma o geliyor. O gün spor salonunda, benimle antrenman yaparken, ona gerçekten bakmaya zaman ayırmadım. Onunla konuşmaya. Onu tanımaya. Ve bir parçam acı verici bir merak içinde olsa da, daha büyük, çok daha güçlü bir parçam çoğunlukla sadece lanet olası kızgın hissediyor.

Verity'yi asla o canavarla bırakmam.

"Bir süredir oradalar, değil mi?" Wick banyo kapısına bakar. Duş yaklaşık on beş dakika önce yavaşlamış, sonra tekrar açılmıştı. Sonra tekrar kapandı.

Wicker belli ki koridorun sonunda duş almış çünkü belinde bir havlu var ve odanın öbür ucundan tenindeki sabun kokusunu alabiliyorum. Bıçağını ve silahını dikkatlice yatağın altındaki silah bölmesine yerleştiriyor.

Baronlara haber verdikten ve Rory ile Tommy'yi takasla ilgilenmeleri için bıraktıktan sonra, yatmaya hazırlanmak için yukarı çıktık. Lex'in Verity'yi kontrol etmek isteyeceğini, bebeğin alt kattaki olay sırasında acı çekmediğinden emin olmak isteyeceğini biliyorduk ama Wick haklı, uzun zamandır oradaydılar.

"İyi geceler Effie," diyorum, parmağımı gagasının üzerinde gezdirip kafesin örtüsünü indiriyorum. "Belki de gidip kontrol etmeliyim-"

Ben cümlemi tamamlayamadan kapı açılıyor ve Verity ile Lex bir buhar bulutunun içinden çıkıyorlar. Tenleri duştan pembeleşmiş ve yatak için giyinmişler; Lex'in üzerinde gri bir boxer, Verity'nin üzerinde ise beyaz bir bornoz var. Normalde Lex'in alnını kırıştıran dar çizgi düzeltilirken, Verity kısa ve gergin adımlarla dışarı çıkıyor.

Wicker ellerini iki kalçasına dayayarak suçluyor: "Sen sikiştin."

Lex kolunu kadının beline dolayarak, "Amını değil," diye cevap veriyor.

"Kıçını mı?" Rosi'nin dilinin dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladığını fark ederek soruyorum.

Lex bizi görmezden gelerek Verity'nin şakağına bir öpücük konduruyor ve Wicker ters ters bakıyor. "Göğüsleri mi? Göğüslerini siktin! Tanrım, neden izlememe izin vermedin?"

Lex gözlerini devirerek, "Çünkü bu seninle ilgili değildi," dedi. "Ama onu senin için kurtardım." Onun yan tarafını sıkar. "Öyle değil mi?"

Verity bana cam gibi bir bakış fırlattı. "Gelmeme izin vermedi." Büyümüş gözler. Pembe yanaklar. Sıkılmış bacakları.

Ona yaklaşırken, bornozunun bağını yakalamak ve çekiştirmek için iki kez düşünmüyorum. Yavaşça çözülüyor, önce karnı, sonra da göğüsleri ortaya çıkıyor ve onu görünce titreyerek nefes veriyorum. Tüm hamilelik boyunca onun bu muhteşem vücudunun büyümesini izledim, ama yine de beni büyülemekten geri kalmıyor. Areolaları eskisinden daha koyu, neredeyse benim tenim kadar kahverengi. Karnı yuvarlak, derisi gergin ve pürüzsüz ve içindeki bebekle tanışmak için sabırsızlanıyor olsam da

Bir yanım, çatlaklar için özel bir krem sürdüğüm yavaş ve sessiz sabah ritüelimi özleyecek.

"Ama istiyorsun," diye bahse giriyorum, çalılıklarını görmek için bornozu ayırıyorum. Oradaki kıllar ince, narin ve yumuşak. Hâlâ benim için tıraş olmuyor ve parmaklarımı içine sokup kıvrımlarına doğru ilerlediğimde onu her zamankinden daha kaygan buluyorum. İnliyor, yüzü Lex'in omzuna düşüyor ve sikim hevesle sıçrıyor.

Lex arkamı işaret ediyor. "Yatağın ayakucundaki bölmeyi dışarı çek."

Wick ve ben birbirimize bakıyoruz, her ikimiz de bu özelliğin işlevinin farkındayız. Hızla hareket ederek her birimiz bir kulptan tutup çekmeceyi dışarı çekiyoruz.

Mor kadife bir dizlik.

"Eh, bu çok uygun," diyor Verity, içine çekerek. Çoğunlukla minderi dizlerinin hemen altına denk gelen bir bank.

"Yatak, yaratılışın tüm parçaları için tasarlanmıştır. Uyku, güvenlik ve rahatlık." Lex ona yol gösteriyor. "Yatağa girip sana en uygun pozisyonu bulabilirsin ama bunu yaptıran Prensler ne yaptıklarını biliyorlardı. Yatağın ucunu kullanmak ağırlığın bir kısmını alacaktır ve öne doğru eğilerek..." Sözünü kesiyor, gözleri kararıyor.

"Sana ulaşabiliriz," diyorum, sikim kalınlaşıyor. "Hepimiz."

Vücudunun yuvarlaklığı, her ne kadar muhteşem olsa da, bir seferde birden fazla kişinin gezinmesi için hızla biraz sorunlu hale geliyor. Daha sabırlı erkekler olsaydık, maceracı bir şeyler denemek için bebeği doğurmasını beklerdik.

Biz sabırlı adamlar değiliz.

"Yani..." Dudağını ısırıyor, benimle Wick arasında için için yanan bir bakış fırlatıyor. "Yani, ikiniz birden mi? Aynı anda mı?" Sonra omzunun üzerinden Lex'e bakıyor. "Bunu yapabilir miyiz?"

Kızın şakağını öpüyor ve gözlerinin kapanışını izliyor. "Eğer istersen." Ona geçen hafta bu konuyu konuştuğumuzu, Lex'in doğuma bu kadar yakınken risk faktörlerinin ikinci üç aylık döneme göre çok daha az olduğuna karar verdiğini söylemiyor. Bu fikri bana ve Wick'e getirenin *kendisi olduğunu da* söylemiyor. Ve kesinlikle ona önce kimin kıçını alacağı konusunda aramızda geçen bir saatlik tartışmadan da bahsetmiyor.

Verity ürperir. "Deneyebiliriz." Üzerindeki bornozu silkip yere bırakırken hevesi tam anlamıyla ortaya çıkıyor. Kısa bir an için zaman durdu. Bu gece ona o elbisenin içinde bir tanrıça gibi göründüğünü söylemiştim,

Ama burada? Çıplak mı? Sik beni. O kadar olgun ve şişmiş ki, hayatla dolu - yaratılış - ve ona batma dürtüsü sadece bir istek değil.

Bu ilkel bir ihtiyaç.

Wick'in havlusu yere düşer ve çoktan kalkmış sikini eline almıştır. Böyle bir anı nasıl yöneteceğini bilen biri varsa o da Whitaker Ashby'dir.

"Kahretsin, harikasın," diye nefes alarak aralarındaki mesafeyi aşıyor. Ağzını onunkinin üzerine yerleştiriyor, aynı anda eli onun dolgun memesini buluyor ve avucuyla esnek ete masaj yapıyor. Dudakları öpücükten kızarmış halde geri çekildiğinde, başını Lex'e doğru eğiyor. "Senden içti mi?"

Verity onun ağzını kovalar, gözleri şaşkındır. "Henüz değil."

"Bu gece olacak." Lex'e, "Yatağa gir." diye emretti.

Kardeşimiz itaat ediyor, tırmanıyor ve ayağa diz çöküyor, Wicker bankta zıplıyor, horozu ateşe hazır bir ok gibi yukarı doğru işaret ediyor. Tabanını çimdikliyor, sonra yukarı doğru okşuyor. "İyi bir kız gibi üstüme çıkacaksın ve ben de senin amını nasıl istersen öyle yalayacağım." Gözleri benimkilerle buluştu. "Kayganlaştırıcıya ihtiyacı var mı?"

"Senin için, hayır. O hazır." Alt dudağımı yaladım. "Ama benim için?" Çenemi Lex'e doğru salladım. "Bana bir şişe at."

Lex komodinin içini karıştırırken, elini tutup onu Wick'e doğru yönlendiriyorum, herhangi bir gerginlik hissetmeye çalışıyorum. "Yavaş gideceğim," diye onu temin ediyorum, bir bacağını Wick'in kucağında sallarken göğsünün yan tarafını okşama fırsatını yakalıyorum. "Sadece rahatla ve bırak işi biz yapalım."

Biraz zahmetli ve alıştığımız sert itiş kakışa hiç benzemiyor ama güvenlikleri her şeyden önce geliyor. Ellerini Wick'in omuzlarına koyuyor ve onun da yardımıyla her iki yanına birer diz atıyoruz. Karnı Wick'in yüzüne bakıyor ve Wick'in ona ne kadar çok dokunduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Bu gece erken saatlerde Justice'in babası olduğunu ilan eden sözleri söyledi ama söylemek ve inanmak iki farklı şey.

Ona bakışı, *ona* tapınışı. Her kelimesinde ciddi olduğundan hiç şüphem yok.

"Doğru," diyor Wick, kadın onun üzerinden geçip ayarlama yaptığında. "İyi mi?" "Sanırım öyle. Düşmeyecek miyim?" Lex ile onun arasına bakıyor.

Lex, Wicker'ın üzerine tünemiş, yatağın kenarına oturmuş, bir eli göğüs kafesinde, diğeri pazusunu sıkıyor. "Seni yakaladık." Bana başını sallıyor. "Pace arkanda olacak."

"Ben buradayım." Omzunu öpüyorum ve bir elimi omurgasından aşağı, kıçının kıvrımlarına doğru gezdiriyorum. Artık kıçı bile daha büyük; yanakları ve kalçaları çok esnek ve kalın. Elimi şortumun içine sokup sikimi çıkarıyorum ve uzun bir vuruş yapıyorum.

Wick eğiliyor ve iki güçlü eliyle kadının kalçalarını kavrayarak amını ağzına doğru çekiyor. Dilinin ne zaman temas ettiğini anlamak için bakmama gerek yok. Verity'nin iniltisi duyulabiliyor, omuzlarının çöküşü ve kalçalarının hafifçe sallanmasıyla görülebiliyor. Hareket onu öne doğru deviriyor ama Lex onu yakalıyor.

Wick inliyor, uzun ve hırçın. "Kahretsin, Red, tadın çok tatlı..."

Ben göremiyor olabilirim ama Lex görebiliyor. Kehribar rengi gözleri aşağıya, Wicker'a bakıyor ve Lex'in elleri Wicker'ın kollarından aşağıya kayarken, bir dolambaçlı yol izleyerek göğüslerini sıkıyor.

"Ah!" diye haykırıyor, başını geriye atıyor ve ben de tam orada, boynunun omzuyla birleştiği yere bir öpücük konduruyorum.

"Bu işte iyi mi?" Kulak memesini ısırarak merak ediyorum. "Wick birkaç kez sikimi yaladı ama çoğunlukla ben onunkini yalayayım diye. Hiçbir becerisi yok."

Kalçasındaki el kalkıyor, Wicker'ın orta parmağı uzanıyor.

Onu uzaklaştırıyorum.

"Çok, çok iyi." Bir bakışta alnının zevkle örüldüğünü görüyorum. "Sanki beni öpüyor. Bilirsin... nasıl öptüğünü bilirsin..."

Siktir, kulağa hoş geliyor.

"Hem nazik hem de sert. Küçük yalamalar, dilinin girdabı ve sonra o-" diye inliyor, "emiyor."

Öne doğru eğilir ve kalçalarını Wick'in ağzına doğru sallar. Fırsatın ne olduğunu gören Lex, memesini ağzına götürmek için aşağı eğilir. Dili önce meme ucunu bulur, yavaşça, kaygan bir şekilde yalar ve sonunda mandallar.

Nefes nefese kalıyor, kolunu tutabilmek için çırpınıyor, ben de kendi elimi uzatıyorum, tutuşundaki güce şaşırıyorum. "Aman Tanrım-" Sözleri boğuk bir çığlıkla kesildi.

Onları gözlemlemek için bir an geri çekiliyorum, kardeşlerim onun bedenini bu şekilde paylaştıkça daha da sertleşiyorlar. Bu gece bir şeyi kanıtladıysa, o da ne yaparsak yapalım - plan yapalım, savaşalım, öldürelim, sevelim ya da yaratalım - bunu birlikte yaptığımızdır.

"Daha sert em," diye fısıldıyor, Lex'in emmesi için memesini daha yukarıda tutuyor. "Çok iyi hissettiriyor."

Neredeyse boşalmanın tadını alabiliyorum, ama döl öncesi dalgalanmayı sikimin başına çeken şey bu değil. Bu, Wick'in elleri kıçının etrafında hareket ettiğinde, uzun parmakları yanaklarını benim için ayırdığında oluyor. Beni istediğim şeyden asla mahrum edemedi.

Saçlarını kenara itiyorum ve onu kürek kemikleri boyunca, sonra da omurgasından aşağıya doğru öpüyorum. Ellerimi kardeşlerimin üzerine koyarak onu daha geniş açıyorum ve henüz içine girme fırsatı bulamadığım tek deliğini ortaya çıkarıyorum.

İç yanağının pürüzsüz tenini öperek içe doğru yalıyorum, niyetimi belli ediyorum ve ona sertleşme ya da geri çekilme şansı veriyorum. Çekilmediğinde, dilimi kasın sıkı halkası üzerinde gezdirerek keskin, sersemlemiş soluğunun tadını çıkarıyorum.

"Pace! Siktir, Pace..." Öne doğru hamle yapıyor ve hem Lex hem de Wicker inliyor. Dilimi Wick'inkine o kadar yaklaştırıyor ki birbirimize karışıyoruz, kaygan, baş döndürücü bir öpücüğün içine çekiliyoruz, tam da onun apış arasına.

Dayanamayıp elimi yatağa doğru uzatıyorum ve kayganlaştırıcı şişesini arıyorum. "Bu gece hareketsiz kalamayacak kadar sertim Rosi. Hareket etmem gerek. Halledebilir misin?"

"E-evet," diye kekeliyor, vücudu bunalmak üzere. "Ama acele et."

"Sana ya da Adalet'e zarar vermeden yapabildiğim kadar hızlı," diyorum ve elime bol miktarda kayganlaştırıcı döküyorum. Parmaklarımı büzülmüş deliğin üzerinde kaydırmadan önce iyice kayganlaştırıyorum. Tekrar irkildi ama bu sefer daha az dramatikti.

Parmağımın ucunu içeri soktuğumda bir an geriliyor. Wicker bunu anında hissediyor, paslı sesi ısrarcı. "İçine gir,
Kırmızı. İlk başta garip geliyor ama bir kere esnedin mi, evet, aynen böyle bebeğim. Bizim için nefes al." Wicker ona yol gösterirken ikinci boğuma kadar geliyorum, eli kalçasında rahatlatıcı desenler yapıyor. Diyor ki, "Onun için hazır olduğunda aleti çok iyi hissedecek. Onu çok derinde hissedeceksin, Red..."

Yanına ikinci bir parmağı sokmak biraz zaman alıyor, ama soktuğumda onu yavaşça gererek büküyor ve kıvırıyorum. Wick'in sol eli aniden yanağını bırakıp sikimi kavrıyor ve uzun, ölçülü bir vuruş yapıyor.

"*Lanet olsun,*" diye tıslıyorum, yumruğunun içine giriyorum.

Ne yaptığını anlamam bir dakika sürüyor -beni bir ritme sokuyor- ve şu anda üç tane olan parmaklarım onunla aynı anda hareket ediyor, nazik ama derin. Lex'in gözleri omzunun üzerinden benimkilerle buluşuyor, dudakları tükürük gibi parlıyor.

"Gözlerindeki o bakış düşündüğüm anlama geliyorsa onu güzelce gevşet."

O haklı.

Yavaş ve nazik olamayacağım.

İyice gerildiğinde Wick'in elini itiyorum ve başımı girişine yerleştiriyorum ve bir dahaki sefere geri ittiğinde, hızını sorunsuz bir şekilde sürdürmek niyetiyle içeri itiyorum.

Ama *çığlık* atıyor.

Onu incitmiş olmaktan korkarak donup kalıyorum, ama ilk güçlü titreme, kıçının etrafımda bir mengene gibi sıkılması, incinmediğini açıkça ortaya koyuyor.

Beynini dağıtıyor.

19

Wicker

Parmakları bulduğu ilk şeye yapışıyor, bir eli benim elimde.
diğeri Lex'in boynuna umutsuzca çukurlar kazarken. "Tanrım," diye ağlıyor, Pace'e doğru geri sallanıyor. "Becer beni, becer beni-Wick, *lütfen.*"

Orgazmı kimin tetiklediğini bilmiyorum ama dilimin üzerinde oluştuğunu hissettim ve onun tatlı kayganlığıyla tadına baktım.

Hız sonsuza kadar gidebilir. Yıllarca kenarda durmanın sana yapacağı şey budur. Ama zevki saklamak benim tarzım değil. Sikişmek istiyorum, şimdi istiyorum ve kardeşimin bitirmesini beklemeyeceğimden eminim.

Verity öne doğru yığıldığında, vücudu hâlâ salıverilmenin etkisiyle sarsılırken Lex'e bakıyorum. "Biraz yardım eder misin?"

Bankta yanıma geçiyor, vücudunun üst kısmını kullanarak onu Pace'in derin, yumruk gibi itişlerine karşı tutuyor. Kadının ifadesi, kendinden geçmeye doğru zorlanan bir kadının resmiydi, çenesi bu keskin, küçük çığlıklarla düştü.

"Sadece biraz daha," diyorum ona, amını bulmak için karnının altına uzanırken. "Bunu yapabilir misin?"

"Devam et," diyor dişlerini alt dudağına bastırarak. Çok ıslak ve içine girmezsem felç geçirmeme ramak kaldı.

Neyse ki Lex olayla ilgileniyor.

Aşağı uzanarak sikimin tabanını kavrıyor ve rahatça sıcak girişine doğru yönlendiriyor. "Sadece dikkatli ol," diye mırıldanıyor, üçümüzü keskin gözlerle değerlendiriyor.

Ucu sıkıca yerine oturduktan sonra, onu aşağı sürüklüyorum, kendimi onun sıkı sıcaklığında kılıflıyorum.

Yüce İsa.

Ağzımdan ve orgazmının sularından kayganlaştı, ama Pace'in kıçına gömülü horozunun sıkı hissi başka bir şey.

Hayretler içinde ona "Bunu hissediyor musun?" diye sordum. Daha önce hiç aynı hatunun içinde olmamıştık -kesinlikle kendimizinkini değil- ve bu çok yoğun, basınç ve sıcaklık her şeyi kuşatıyor.

"Hissediyorum," diye homurdanıyor, benimle aynı anda içine giriyor. "Sikini hissediyorum. *Siktir,* Wick."

Neredeyse orada kafayı yiyordum. "Bunu duydun mu?" Sıcak yanaklarını ellerimle avuçlayarak soruyorum. "Sanki senin içinde sevişiyor gibiyiz." Cümle tamamen, gülünç derecede saçma ama Red anlıyor. Nefesi kesiliyor ve küçük bir *kıpırdanma yapıyor*... ellerimi kalçalarına indirmeme neden oluyor. "Sakin ol Red, sakin ol."

"Çok fazla," diye nefes alıyor, büyük bir yudum hava çekerek. Eli boynuma dolanıyor, başparmağı nabız noktama bastırıyor. "İkinizin de içimde olduğuna inanamıyorum..."

Her şeyin üstesinden gelmiş gibi görünmesinin keyfini çıkararak onu yukarı doğru yönlendiriyorum ve düşmesini sağlıyorum. Pace'le ne kadar derin ya da sığ girebileceğimizi hissedebiliyorum ve çok yakın olması önemli değil, tüm şaftım boyunca gerçekten hissetmek için yeterli direnç yok. Verity ikimize de binerken dolgun göğüslerinin sallanışını izlemek muhtemelen başıma gelen en akıl almaz şeydi.

Bu kısıtlı küçük vuruşlardan birinde, göğüslerinin zıplamasıyla inliyor ve elleriyle onları kavramak için hareket ediyor. Lex önce davranıyor, büyük elleri onların ağırlığını destekliyor.

"Pace daha önce haklıydı," diye fısıldıyor Lex, şişmiş dudaklarına yavaş ve ıslak bir öpücük kondurmak için başımın hemen üzerine eğilerek. "İkisini birden alırken lanet bir tanrıça gibi görünüyorsun. Eminim çok kalabalık hissediyorsundur, değil mi? Daha sert mi istiyorsun, bebeğim?"

Çılgınca başını sallar. "Can... Can I-"

Lex uzanıp yanağındaki nemli bir tutam saçı tarıyor. "İhtiyacın olanı al."

Bu gerçekten çok tatlı, özel ve her neyse, ama onun şişman memesini tam yüzümün önünde tutuyor ve tüm dünyam meme ucunda boncuklanan süt damlasına daralıyor. Yalıyorum

dudaklarım. Bu garip, neredeyse ilkel tüketme -koruma- dürtüsü, sonuna kadar eğildiğim yeni bir zihin beceriksizliğidir.

Ama bunu bir şekilde hisseden Lex, onu ağzıma götüren kişi oldu. "Sen de küçük kardeşim. İhtiyacın olanı al."

İkinci kez söylenmesine gerek kalmadan dilimi çıkarıp tadına bakıyorum ve lezzeti karşısında inliyorum. Tatlılığı geçen seferkinden daha azdı ve dudaklarımla çekerek emmeye başladım. Göğüslerini bu şekilde emmek... daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor, bembeyaz şehvetle harmanlanmış bir sıcaklık ve rahatlık dalgası. Sütünü açgözlülükle bir kez daha çekerken kalçalarımı onunkilere doğru itiyorum.

"Tanrım, Wick," diye sızlanıyor, parmaklarını saçlarıma geçiriyor. "Siz üçünüz bana ne yapıyorsunuz?" Soru, nefes nefese bir kıkırdamayla birlikte geliyor ve cevap veren Pace oluyor.

"Sana tapıyorum." Elinin kaburgalarının üzerinde kaydığını hissediyorum, parmakları dudaklarımın mührünü bulana kadar arıyor. "Gerçi Wick'in her zaman biraz oral takıntısı olmuştur. Öyle değil mi?" Hiç vakit kaybetmeden parmağını ağzıma götürüp uzun uzun emiyorum ve o da keskin bir küfür savuruyor.

Yukarı bakarak, parmağının etrafında sırıtıyorum.

Bu nasıl bir ustalık, sikik?

Memesini soğumaya bırakmıyor, kalçalarını titreten bir başka sert emiş için ona yapışıyorum. Pace elini boğazına dolayarak onu göğsüne doğru yönlendiriyor. Çenesinin sert duruşundan yakın olduğunu anlıyorum ve "Buraya gel," dediğinde ne istediğini hissediyorum.

Memesini çekerek sütü ağzımda tutuyorum, aradaki mesafeyi zorluyorum, bana uzanıp beni kırmızı yanağının hemen yanında sert, umutsuz bir öpücüğün içine çektiğinde şaşırmıyorum.

Pace dilimden sütünü emiyor ve onun geldiğini anlamak için parmaklarının boynumu sıktığını hissetmeme gerek yok.

Sikime karşı hissediyorum. "Lanet olsun, Pace." Yüzünü onun boynuna gömmeden hemen önce soluk soluğa kalmış ağzına kelimeleri homurdanıyorum, omuzlar son bir hamleyle sarsılıyor.

"Çok fazla," diyor, kaşları zevkle çatılmış. "Tanrım, Wicker, bu çok fazla..."

Dudaklarımı onunkilere değdirerek onu yatıştırıyorum. "Bunu kaldırabilirsin," diye teminat veriyorum, sesindeki endişeyi duyuyorum. Endişe, çünkü sikime karşı hissedebildiğim güçlü, nabız gibi atan dalgalanmalar durmuyor. Pace geliyor ve geliyor, bu küçük, gırtlaktan, hayvani sesleri boynuna itiyor.

Kendi taşaklarım sıkılaştığında durduracak gücüm kalmıyor. Verity'nin mükemmel amcığı etrafımda kenetleniyor ve içimde Pace'in siki her döl dalgasında benimkine masaj yapıyor. Ağzımda hâlâ onun sütünün tadını alabiliyorum ve arkamda, bacakları bankta gövdemi kavrarken, Lex ısrar ediyor, "Hadi, Wick. Bırak gitsin."

"Orospu çocuğu-" Kalçalarımı yukarı kaldırdığımda kelimelerim homurtuya dönüşüyor, orgazm tıpkı Verity'nin sütünü ondan çektiğim gibi benden de çekiliyor. Beni takip ederken parmaklarının saçlarımda kenetlendiğini hissediyorum, amı etrafımda çırpınıyor.

İticilerim kesilirken ve onu kollarımın arasına alırken bunu düşünüyorum. Lex onu orgazmının son sarsıntıları boyunca yavaş ve tembelce öperken, Pace hala içine gömülü olarak sırtına yapışıyor. Engelsiz olmak böyle bir şey işte. Burada hiçbir zorunluluk yok, zindanda ipleri elinde tutan bir adam yok.

Bu dünyadaki en güzel duygu.

~

Gecenin ikisinde kollarımdan kayıp gidiyor.

Gözlerimi açtığımda aslında saate bakmıyorum, onun siluetinin kapıdan çıktığını görüyorum. Her zaman saat ikidir. Genelde yuvarlanırım, Pace'e dirsek atarım, o da beni içeri çeker ve etrafını sararım.

Bu gece, onu takip etmek için yataktan kalktım.

Birinci katın sahanlığında, en üst basamağa tünemiş. Üzerinde ipek sabahlığı var ve bir eli arkasından uzanmış, onu destekliyor. Tam üzerine gelene kadar beni duymuyor ama o zaman bile irkilmiyor, hatta canlanıyor.

"Hey," diyor gözlerini kırpıştırarak.

Yanına oturuyorum, uzanıp saçlarını omzuma atıyorum ve o da bana doğru eğiliyor. "İyi misin Red?" Başını sallıyor ama onu rahatsız eden bir şey olduğunu söyleyebilirim ve bunun ne olabileceğini merak etmeme gerek yok. İç çekerek, söyleyecek destekleyici ve rahatlatıcı bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "İnsanları öldürmek o kadar da kötü değil."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Ne?"

"Özellikle Rufus'u öldürmekten bahsediyorum. Orada ahlaki bir gri yok." Danner'la zor olmuştu, bunu hak etmediğini düşündüğüm için değil, ama

Bunu fark etmem uzun zaman aldı. "Buraya girmesine izin verme," diye ısrar ediyorum, parmağımın ucunu göğsünün ortasına bastırarak. "Ona bu gücü verme, biliyor musun? Kalbini değiştirme gücünü."

Gözleri yumuşuyor. "Onu öldürdüğüm için kendimi iyi hissetmiyorum ama kötü de hissetmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, babasını öldüren ilk Kraliyet kadını ben değilim. Lavinia onunkini paramparça etti."

Sesinde beni kısa kesen mizahi bir alay izi var. "Peki bu konuda üzgün değilsen, o zaman ne olacak?"

Gülümsemesi düşer ve kaşlarını çatar. "Sadece..." Aşağı bakarak elini karnının üzerine koyuyor ve uzun, yuvarlak bir daire çizerek ovuyor. Başını yana eğiyor, gözleri üzgün ve hüzünlü. "Gerçekten lazanya istiyor."

Sözlerini gerçekten algılamam tam beş saniye sürüyor.

"Lazanya mı istiyor?" diye göz kırpıyorum.

Başını sallıyor, öyle kederli bir yüz ifadesiyle bana bakıyor ki göğsüm sıkışıyor. "Annemin yaptığı gibi gerçekten tuzlu ve peynirli. Küçük sarımsak ve kekik parçalarıyla."

Ah. "Ev hasreti, ha?" Bu ay West End'de kalması gerekiyordu ama saat kulesine yeni Dükler ve yeni bir Düşes geldiğinden beri eski ekip Verity'nin eskiden kaldığı çatı katına yerleşti.

Yüzünü buruşturarak homurdanıyor. "Tanrım, hayır. West End'de olsaydım annemle kalırdım ve lazanyasını seviyor olabilirdim ama her gün... kim bilir? Eski lise kıyafetlerimi temizlemek, derin dondurucuyu düzenlemek ya da spor salonu defterlerini gözden geçirmek." Gözleri dramatik bir şekilde dönüyor. "Ayrıca, beni West End'de doğum yaparken hayal edebiliyor musun? Lex ve Pace -ve sen- tamamen kaybedersiniz." Garip bir şekilde kararlı görünerek omuz silkiyor. "Kesinlikle olmam gereken yerdeyim."

"Eğer evini özlemiyorsan, o zaman..." Duraksadım, küçük surat ifadesine baktım. "Aman Tanrım, sırf lazanya istediğin için burada kara kara düşünüyorsun. Bir de bana melodramatik diyorsun."

Bana daha dikkatli bakıyor, ifadesi yarı yarıya harap olmuş durumda. "Anlamıyorsun! Bu istek... delice, Wicker! Bu bebek doymak bilmiyor. Geçen gün Rory bana bir avuç M&M verdi -ki Lex'e bundan bahsetmeyeceksin- ve sanki bir tür suçluymuşum gibi onları solaryumda yemek için dışarı çıkarken onları çamura düşürdüm ve-"

"Red," diye uyarıyorum, bunun nereye varacağını zaten biliyordum. Kızardı. "Onları önce çeşmede mi yıkadım?"

Belli ki onun tatlı satıcısı olma rolümü tam olarak yerine getiremiyorum. "Yapılacak tek bir şey var," diyorum onu ayağa kaldırarak. "Prensesim lazanya istiyorsa, ona bir tane alacağım."

Lex hâlâ yarı uykulu bir halde, "BU ÇOK SAÇMA," diyor. İkimiz de doğru düzgün giyinmemişiz bile ve arabamdan indiğimizde, bu bölgede kimsenin beni eşofman ve atletle yakalamaması için dua ediyorum.

Onu küçük sahanlığa kadar yürüttüm. "Saçma olan, çocuğumuzun annesini yaşamsal gıdadan mahrum bırakman."

Lex, "Markete gidemez miyiz?" diye sızlanıyor.

"Önceden paketlenmiş donmuş lazanya istemiyor," diye itiraz ediyorum. "Özellikle istedi-"

Verandanın ışığı aniden parlıyor, kapı açılıyor ve Mama B.'nin saçları gevşek dalgalar halinde aşağıya dökülmüş ve yüzünde kalın bir krem var. Yüzü öfkeyle buruşuyor. "Biri sizi görmeden kıçınızı kaldırıp buraya gelin. Yarın kırk tane seğiren yavruyla uğraşmayacağım."

Pace biz gelmeden önce aradı -o *kadar* aptal değiliz- ve gecenin bir yarısı neden bölge sınırlarını aştığımızı güzelce açıkladı. Kızının isteklerine hayır demediğini ama kesinlikle "teslimat servisi olmadığını" söyledi.

Dışarıdaki spor salonuna pek çok kez gitmiştim ama Verity'nin büyüdüğü eve ilk kez geliyorum. İçeri girmeden önce ayakkabılarımı paspasın üzerine vururken temkinli davranıyorum, Lex de hemen arkasından takip ediyor.

Tavanlar alışık olduğumdan daha alçak ve içeri kambur ve büzülmüş bir şekilde giriyorum. Fuaye bile yok. Muhtemelen Pace'in güvenlik odasına sığabilecek bir oturma odasına giriyoruz. Duvarları kaplayan çerçeveli çizimler ve afişler, arkada bir kitaplık ve uyumsuz bir mobilya takımı var, ama pek kız gibi değil. Hiçbir yerde süs ya da çiçek yok. Raflardan biri sadece kaba shot bardakları ve güreş hatıralarından oluşan bir koleksiyon.

Buna rağmen, burası... rahat. Ve hatta birinin gerçekten 'küçük ve berbat' demek istediği o aşağılayıcı şekilde rahat bile değil, ama yasal olarak... ev gibi.

Lex de her şeyi kontrol ediyor, çerçeveli çizimlerden birini incelemek için gözlüklerini ayarlıyor. "Bunu Verity yaptı," diyor şaşırmış bir sesle.

Mama B elini sallayarak yanımızdan geçiyor. "Hepsini o yaptı. Şimdi kıçınızı kaldırın ve yemek yapmaya başlayın, çünkü hamile bir kadının özel aşçısı olmaya niyetim yok."

Lex ve ben kısa bir süre panikle birbirimize baktık.

"Yemek mi?" Adımlarına ayak uydurmak için acele ederken kekeliyorum. "Mikrodalgaya yemek koyduğunuz şey, değil mi?" Mutfak aşağı yukarı bir posta pulu kadar büyük ve Lex'le ikimiz de kafamızı kapıya çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyoruz.

Yüzüme çarpan bir çay havlusuyla karşılaşıyorum. "Önce ellerini yıka," diye emrediyor, Lex ve ben lavabonun etrafında toplanırken keskin gözlerle beni izliyor. Belki de daha önce haklıydı. Bu *çok* saçma.

On dakika sonra Mama B bize soğan kesme dersi vermeye başladığında da durum daha az gülünç hale gelmiyor. "Öyle değil! *İnce* dilimler, sarışın. Sen neye sırıtıyorsun?" diye soruyor, soğan soyma becerisini övdüğünden beri biraz fazla üstünlük taslayan Lex'e. "Senin önemli bir cerrah olman gerekmiyor muydu? Onu dişlerimle kemirebilirim ve daha temiz bir kesik olur. Tanrı aşkına, onu doğramaya mı çalışıyorsun yoksa cezalandırmaya mı?"

Soğan gözyaşları arasından ona bakıyor. "İnsanlar seni uyandırdığında gerçekten huysuz oluyorsun."

Buna itiraz etmiyor, bir tabureye oturup bir dergiyi karıştırıyor. "Demek aşerme onu çok etkiliyor, ha?"

"Her gece."

"Kulağa doğru geliyor. Onunla bu noktadayken çikolataya doyamıyordum." Homurdanıyor. "Doğum yapana kadar bekle. Emzirme dönemi onu bir at kadar acıktıracak."

Duraksadım, irkildim. "Belki de bu yüzden bu kadar havaya girmiştir." Lex'in pek de gizli olmayan dirseği tam kaburgalarıma denk geliyor ve bana sulu bir bakış fırlatıyor. *Doğru ya*. Muhtemelen annesine onun memelerini emzirdiğimizi söylemek istemez.

Lex ısrarla, "Üstesinden gelebiliriz," diyor, kaşları çatık. "Sadece... yemek yapmayı öğrenmemiz gerekecek. Bir şekilde." Kaşları daha da alçalıyor. "Eninde sonunda."

Boş bakışları karşısında, "Beş saat sonra ilk dersi var," diye açıkladım.

"Tıp fakültesi mi?" diye soruyor, düşünceli gözlerle ona bakarak. "Bu artı yeni doğmuş bir bebek çok acımasız olacak."

Omuz silkiyorum. "Bu yüzden Red'le sömestr tatiline çıkıyorum. Pace de kolay bir ders yükü alıyor, yani o da buralarda olacak."

Lex savunmaya geçerek ekliyor: "Tüm dernek ve mahkeme de yardım etmeye hazır."

Bu açıklama onu pek de rahatlatmışa benzemiyor. "Şey, yavrular bir beşik için yardım ettiler ve Ver'in odasına kurdular, o zaman-"

Bıçağım kesme tahtasına çarpıyor. "Zaten bir kreşi var," diye bağırıyorum, ani bir panik patlamasıyla üstesinden geliyorum. "İki ayda bir buraya kalmaya gelmiyorlar. Sözleşme sadece hamileliğini kapsıyordu."

Patlama karşısında bir an için afallamış görünüyor, dergi önündeki tezgâha çarpıyor. Sonra bıçağa uzandı ve sert bir bakışla bana doğrulttu. "Bana bak sarışın. Bunun sözleşmeyle bir ilgisi yok. Torunumu görmeye *gidiyorum.* Ve eğer sahiplenme krizine girmeden önce bitirmeme izin verseydin, dördünüzü de ara sıra rahatlatmak için bebek bakıcılığı yapmayı teklif ettiğim kısma gelirdim."

Göz kırpıyorum. "Ah." Bıçağın ucuna bakarak yutkunuyorum. "Sanırım bu o kadar da kötü olmazdı."

Mama B homurdanarak bıçağı bana geri verdi. "Neden endişelendiğinizi anlamıyorum. Ayın başında Penis Sarayı'nda olmayı tercih ettiğini açıkça belirtti. Nedenini ancak Tanrı bilir." Agresif bir şekilde bir sayfa çevirerek, "Hâlâ orada *olduğunu* düşünürsek." diye ekliyor.

Nefes veriyorum, o tuhaf parlamayı bastırmaya çalışıyorum. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Sadece Verity ve Justice'in burada yaşadığı düşüncesinin beni kıpkırmızı yaptığını biliyorum.

Huh.

"O öldü." Lex'in sesi sessiz ve acımasız, kafamı kaldırdığımda Mama B'nin bakışlarını tutuyordu.

Onun gözlerini ararken çenesi titriyor. "Ne zaman?"

Tencereye bir avuç doğranmış soğan atarak, "Yaklaşık on saat önce," diye cevap veriyor.

Biz sarımsağı doğramaya başlarken o bunu sessizce içine sindirmiş gibi görünüyor. Bir süre sonra ayağa kalkıyor ve kaba shot bardaklarından üçünü alıp üst üste diziyor. Buzdolabının üstündeki dolaptan bir şişe likör alırken Lex'le bakışlarımızı paylaşıyoruz.

Lex kaşlarını çatarak, "Bekle," der. "Bu...?"

Mantarı patlatıyor. "Evet. Kardeşin isyandan sonra aile yemeğine getirmişti." Her bardağa biraz döküp kendi bardağını kaldırıyor. "Kazanan ganimeti alır."

Benimkini elime alıp kaldırmadan önce kokluyorum ve düzeltiyorum: "Yaratmak hüküm sürmektir."

Alçak sesle, cızırtılı bir kahkaha atıyor. "Oh, sarışın. Aynı lanet şey."

20

Verity

"BU ÇOĞU ZAMAN BİR FORMALİTE," diyor Wicker kasabadan hızla geçerken. "Onlar
Rufus'un öldüğüne dair kanıtımız var. Baronlar cesedini topladı. Her ne kadar... şey... ayrıntıların gizli kalmasına izin verilse de, birliğin Justice'i seçtiğine dair belgelere ihtiyaçları olacak. Her kardeşlik bunu kendi yöntemiyle yapar. Bunların hepsi protokoldür. Olmayan şey..." elini karnıma dayadı, "açıkçası, sen."

Bir komiser arabayı sürerken dördümüz arabanın arkasında oturuyoruz. Gergin bir ortam çünkü toplantıyla ilgili her şeyin 'protokol' olduğuna dair bana ne kadar güvence verirlerse versinler, gerçekleşmek üzere olan şeyin eşi benzeri görülmemiş olduğunu inkar etmek mümkün değil.

PNZ bu belirsiz liderlik kararını kabul edebilir, ama diğer Krallar?

Sanırım bunu öğreneceğiz.

"Sy ile başa çıkabilirim," diyorum hissettiğimden daha fazla güvenle. Dükler Sy'ın yeni liderliği altında büyük ilerleme kaydettiler ama Kralları beni hâlâ küçük bir kız kardeş olarak görüyor. "Ve Killian makul görünüyor. En azından bazen." Pace homurdanıyor ve kulağa 'et kafa' kelimesine benzeyen bir şeyler mırıldanıyor ama onu duymazdan gelip Wick'e bakıyorum. "Ve eğer Baron Kral'a iyi davranabilirsen, sadece bugünlük, bu işi bitirip öğle yemeğine gidebiliriz."

Prenslerimin her birinin sadece baktığı askıya alınmış bir sessizlik var. Ben.

"Ne?"

"Az önce altı tane krep yedin," diyor Lex, ağzı açık bir şekilde. "Ve yumurta. Ve iki porsiyon pastırma."

"Yedi," diye düzeltti Pace. "Yedi krep. Benimkilerden birini çaldı."

Öfkeyle çenem düşüyor. "*Çocuğun* seninkilerden birini çaldı," diye karşılık veriyorum, en ufak bir utanç bile duymadan. Bebek taşımanın beni acıktıracağını biliyordum ama Rufus artık evde olmadığında bir şeyler tersine döndü. İştahım doymak bilmiyor ve sadece yemek için de değil. Pace'in içime gömülmesiyle uyandım ve sonra hem Lex hem de Wicker ile duş aldım.

Ve bu artık pek de kolay değil. Lex koyu gri bir yelek ve özenle ütülenmiş bir pantolon giymiş, saçlarını topuz yapmış. Bir beyefendi gibi görünüyor ama bunun ne kadar yalan olduğunu sadece ben biliyorum. Dört saat önce, bir yandan kulağıma iğrenç şeyler mırıldanırken bir yandan da spermlerini içime akıtıyordu.

Wicker o tarzıyla dikkatlice buruşturulmuş, gömleğinin üst üç düğmesi açılarak beyaz bir atlet ortaya çıkarılmış. Saçları geriye doğru taranmış gibi görünüyor ama o zamandan beri hırslı bir sevişme turunun kurbanı *olmuş.* Bir yalan daha. Saçını düzeltmeden önce sikişmiştik.

Pace kendisi olarak gelen tek kişi, koyu yeşil düğmeli gömleğinin kolları dirseklere kadar kıvrılmış. Jean giymiş bacakları baştan çıkarıcı bir şekilde açılmış, kıyafeti pahalı bir çift spor ayakkabıyla tamamlanmış. Bana doladığı kolu gevşek ve aldatıcı bir şekilde rahat, ama arada sırada saçımın bir tutamını işaret parmağının etrafında döndürüyor.

Titreyerek kendimi şehvet sisinden kurtarmaya çalışıyorum. "Ve Adalet'in babaları gibi yemek yemesine engel olamam."

Araba sağa dönüyor ve Wick bana sırıtıyor. "Bunu yeni sürpriz aile duyuruları olmadan atlatırsak, seni o çok sevdiğin bulvardaki her şeyi yiyebileceğin Çin lokantasına götüreceğim."

Lex'in gözleri kocaman açılır. "Onu oraya mı götürdün? O yemek sodyum ve MSG ile dolu. Ayak bileklerinin şişmesine şaşmamalı!"

"Sorun yemek değil." Gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir yan etkisi olmadan fazladan kırk kilo taşımayı dene."

"Zaten gidemezsin." Lex kapıya yaslanır, güneşin parıltısı gözlerindeki kehribar rengini yakalar. Bir an için ateş gibi parlıyorlar. "Bütün geceyi yeni 4D ultrason cihazını kurmakla geçirdim, bu yüzden öğleden sonra alıştırma yapacağız."

Wicker homurdanarak saçını karıştırıyor. "Rufus'un parasını neden bu kadar süslü bir tarama makinesine harcadığınızı hâlâ anlamış değilim. O sadece

üç hafta daha hamile kalacağım. Umarım iade alırlar."

Lex kardeşine alaycı bir bakış fırlatarak, "Sanırım bu parayı başka bir arabaya harcamalıydım," dedi. "Ayrıca, bir sonraki hamileliği için de kullanılabilir."

"Başka bir araba-" Wicker donakalır, kaşları birbirine çarpar. "Dur bakalım. Ne demek bir *sonraki* hamileliği?"

Lex ve ben uzun, kaynayan bir bakış paylaşıyoruz.

"Çocuklar." Pace cama sivri bir şekilde vurarak tartışmamızı kesti. "Geldik."

İki siyah cipin kaldırım kenarına park ettiği büyük binanın önünde duruyoruz. *Kahretsin*. Wick'in saçlarımı yıkamak için çok fazla zaman harcadığını biliyordum ama bu çok iyi hissettirdi. "Görünüşe göre modaya uygun bir şekilde geç kaldık," diyor parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek. Şoför kapıyı açtı ve ben de adamların yardımıyla kendimi arabadan dışarı attım.

Binaya doğru yürürken sonbaharın kıpırtıları havada, Lex'in eli sırtımın küçük kısmına rehberlik ediyor. Orta boy mor elbisemin içinde hüzünlü, mutasyona uğramış bir üzüm gibi gülünç görünüyor olmalıyım, ama üzerime oturan şeyler tükeniyor.

Eski adliye binasının kapısından içeri girdiğimde, içeriyi seyretmekten kendimi alamıyorum. Döşemelerden pervazlara kadar her şey eski ve tarihi, acı verici derecede karmaşık ve Prensimin silahlarını kontrol etmek için bekleyen üç adamın yanında çılgınca yersiz görünüyor.

"Hey, Kaz," diye selamlıyorum, yanındaki LDZ'ye bakarken çantamı açıyorum. "Arkadaş mı ediniyorsun?"

Çantamdan çıkardığım sabit bıçağa şaşırmış gibi bakmıyor. "Ah, Jordan ve ben yeni unvanlarımızın daha küçük kısımlarının tadını çıkarıyoruz. Koruma görevi."

Ona sırıtıyorum. "Bu arada Duke olduğun için tebrikler."

"Teşekkürler." Kaşlarını çatarak Lex'in tabancasını alır. "Ne yazık ki Ballsy geri çevirdi. Porterfield ile West End'i perişan edebilirdik." Prenslerime attığı suçlayıcı bakışı kaçırmıyorum. "Bugünlerde Batı'dan çok Doğu'da gibi görünüyor."

"*Benim* için East End'de kalıyor," diye vurguluyorum, gözlerindeki düşmanlık ışıltısının büyümesine izin vermeyerek. "Eugene benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve çok şey yaşadı. Biraz zamana ihtiyacı olduğu için onu suçlayamam."

Kaz omuz silkerek başını sallar. "Tabii, anlıyorum. Yine de berbat."

Kolunu okşadım. "Belki gelecek yıl. Daha üçüncü sınıfta, değil mi?" "Doğru."

Lex sabırsızca beni yüksek tavanlı koridora götürüyor ve ben de olacaklar karşısında paniğe kapılmamaya çalışıyorum. Sesimi alçak tutarak, "Belki de geç kalacağımız konusunda onları uyarmalıydık," diyorum. Buradaki her şey yankılanıyor.

Lex çenesini koridorun sonundaki bir şeye -*birine*- doğru sallayarak, "Her şey yoluna girecek," diyor. Siyah bir tişört, kot pantolon ve yıpranmış botlar giymiş olan Nick Bruin bizi görünce doğruldu. Gözlerinin Wicker'da gereğinden uzun süre kaldığına şüphe yok, muhtemelen aile benzerliğini nasıl gözden kaçırdığını anlamaya çalışıyor.

"Hey, Nick." Onu gördüğümde sırıtıyorum, boynundaki iki inçlik yara izine bakmaktan kendimi alamıyorum. "İyileşmiş görünüyorsun."

Boynunu ileri geri uzatarak bu ifadeyi kanıtlıyor. "Şu anda herhangi bir Öfke'yi kazanabileceğimden emin değilim ama en azından sonunda o lanet olası yatak istirahatinden kurtuldum." Nick'in mavi gözleri karnıma düşüyor. "Ama Tanrım, şu haline bak. Kocaman olmuşsun Ver. Orada iki tane olmadığına emin misin?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Olumlu," diyor Lex yanıma gelerek. Garip bir anın ardından elini uzatıyor ve daha da garip bir anın ardından Nick tokat atıyor, yumrukları o maço tokalaşmalarından birinde buluşuyor. "Görünüşe göre hâlâ hareket açıklığı egzersizleri yapıyorsun. Seni gönderdiğim adamdan temiz bir tarama aldın mı?"

Nick yara izini parmakladı. "Evet. İyi iş çıkarmışsın." Tekrar bana baktı. "Bu şeyin oradan düşmesine daha ne kadar var?"

Bu görüntü karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Önümüzdeki üç hafta içinde herhangi bir zaman." Bunu her söylediğimde gerçeküstü geliyor. Çok uzak ama aynı zamanda heyecan verici derecede yakın görünüyor. "Ama aceleye gerek yok. Bebek Justice gelmeden önce yapmam gereken çok şey var."

Nick sırıtıyor. "Adalet, ha?"

Omuz silktim. "Uygun göründü."

"Lex," diye sesleniyor Wick. "İçeri girsek iyi olur."

Nick çenesini ilerideki uğursuz kapılara doğru sallayarak, "Siz gidin," dedi. "Ben Verity'ye göz kulak olurum."

"Oh," diyorum Prenslerime bakarak. "Hayır. Ben de.... içeri giriyorum."

Kaşı kalkıyor. "Bu resmi bir toplantı, üzgünüm. Sadece krallar ve kraliyet davetlileri katılabilir."

Açıklamamak için kendimi zor tutuyorum ama Krallardan önce ona haber vermek doğru değil.

"Biliyorum," diyorum Lex'in parmaklarının sıcaklığını hissederek. "East End'deki hiyerarşide bazı değişiklikler oldu diyelim."

O mavi gözler içimi delip geçiyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Ben daha fazlasını söyleyemeden Lex beni sürüklüyor.

Adamlar önümdeki odaya girdiğinde Killian'ın "Bu toplantıyı sizin çağırdığınızı düşünürsek," dediğini duyuyorum, "dakiklik sınırlarını aşıyorsunuz. İyi ki Baron Kral burada değil, yoksa toplantıyı iki dakika önce iptal ederdi." Killian iç çekerek mırıldandı, "Görünüşe göre yeni Baronesleriyle ilgili bir durum var."

Wicker çenesini kaldırır. "Muhtemelen burada olmaması en iyisi, çünkü olacaklardan hoşlanmayacağına dair bir his var içimde." Odaya girmeme izin vermek için kenara çekilerek, "Bilirsiniz, eski muhafızlar gelenekler konusunda çok takıntılıdır." diye ekliyor.

Sy ve Killian'ın şaşkın yüzleri dışında ilk gördüğüm şey odanın ortasındaki uzun masa oluyor. Her biri bir kral için tasarlanmış beş sandalye var. Killian ve Sy onlarınkine oturuyor. Masanın bir tarafında Kont'un koltuğu boş, Maddox'unki de öyle. Diğer tarafta Rufus için tutulan East End'in sandalyesi ve Prensler için olduğunu tahmin ettiğim üç standart katlanır sandalye var. Beni gördükleri anda burada olmamam gerektiğini anladılar. Hazırlansalar iyi olur, çünkü Forsyth'deki kurallar gerçekten bulanıklaşmak üzere.

"Verity?" Sy beni görünce ayağa fırladı. "Burada ne işin var? İyi misin?"

Elbisemi düzelterek ikisine de bakıyorum. "East End'in mevcut durumu hakkında sizi bilgilendirmek için buradayım."

Sy önce Killian'a, sonra da Lex'e bakar ve kaşlarının yüzde yetmişine denk gelen rahatsız edici bir ifade takınır. Nazikçe, "Bu sadece Kraliyet kardeşlik üyeleri için bir toplantı. Ev kızları dahil değildir."

"İşte mesele bu." East End Kralı'nın koltuğuna doğru ilerleyip arkasında duruyorum, adamlarım da yanımda. "İki gece öncesinden beri, bir ev kızından biraz daha fazlasıyım."

"Açıkla," dedi Killian aramıza bakarak. "Şimdi."

Pace ile gergin bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra, "Babam Rufus Ashby, East End'deki hükümdarlığı sırasında adam kaçırma, tecavüz ve cinayet eylemlerinin yanı sıra dört ay önce beni kaçırma ve saldırı girişiminde bulunmaktan PNZ üyeleri tarafından suçlu bulundu" diye başlıyorum. Bakışlarım

Sy's. "Bunlar şu anki kayıp kızlarla ilgili değil. Keşke öyle olduğunu söyleyebilseydim, böylece her şey bitmiş olurdu ama değil."

"Rufus şimdi nerede?" Killian sorar.

"Baronlar tarafından işleniyor." Ses tonum küstahça. Umursamak zor. "O öldü."

Killian'ın omurgası dikleşir ve Sy yaşadığı şokun etkisiyle konuşmayı başarır. "Tam zamanında. Tacı kim aldı?"

Burada, bunun alışılmadık olduğunu anlayarak ellerimi sıkıyorum. "Dernek doğmamış oğluma sadakat yemini ettirdi ve bu tamamlandıktan sonra Rufus idam edildi."

Killian Prenslerin arasına bakar, gözleri değerlendirici bir şekilde kısılmıştır. "Önemli olan tek soruma cevap vermiyorsunuz. Hanginiz yaptı bunu?"

Omuzlarımı dikleştirip gözlerinin içine bakıyorum. "Ben yaptım." Pace sandalyeyi çekerken, Lex ve Wicker da beni ve hantal göbeğimi sandalyeye oturtuyorlar. Ayaklarımın üzerinde doğrulmak o kadar iyi geliyor ki, uzun uzun ve yüksek sesle inliyorum. Hakaret olsun olmasın, Lex şişmiş ayak bileklerim konusunda haksız değil. "Babamı öldürdüm ve oğlum için tahtı güvence altına aldım. Ama Prenslerim o reşit olana kadar krallığı yönetmeye yardım etmeyi kabul ettiler."

"Ne?" Killian karşı çıkar. "O henüz doğmadı. Bu hiçbir şey ifade etmez. Bölgenizin bir krala ihtiyacı var, lanet olası bir krala değil-" Vahşi, kavgacı bir el hareketi yaptı. "Bu her ne haltsa! Bunu garip bir grup kuralı saçmalığı haline getirmeyin," diyor, gözleri yalvarıyor. "Sy ve ben gerçekten Forsyth Kraliyetinde bir değişim yaratmaya çalışıyoruz ama siz biz daha emeklemeden kaçıyorsunuz. Hepimiz gibi senin de bir Kral'ın var." Bir parmağını kaldırdı. "*Bir* Kral. Üç değil, bir cenin ve annesi."

Lex'in elleri omuzlarımın iki yanında sandalyemin arkalığını sıkıyor. "Dernek bunun için oy kullandı," diyor, sesi alçak ve meydan okuyucu. "Bunu demokratik bir şekilde, tehdit ya da manipülasyon olmadan yaptılar. Evimizin geleceğine sen karar veremezsin. Onlar karar veriyor."

"Bu," diyor Killian kendinden emin bir şekilde, "tam bir karmaşa. Biz bir Kral istedik ve sen bize-"

"Bir çözüm," diyor Pace, gözlerini devirerek. "O yüzden bunu aşın ve işinize bakın."

Sy başını sallıyor, ağzı gergin bir çizgi halinde. "Baron Kral bunu asla kabul etmeyecektir."

"Onun tavsiyesine uyuyoruz," diye araya giriyor Wicker, Sy'a ters ters bakarak, "ve lanet krallığımızı yönetiyoruz. Az önce mezarına bir kral daha ekledik."

Killian alnını ovuşturuyor, bitkin görünüyor. "Güney Yakası'nı kardeşlerimle eşit olarak yönetmek istemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Sy'ı işaret ediyor. "Perilini'nin krallığını yasal bir Bruin ve bir Maddox ile paylaşmayı tercih edeceğini düşünmüyor musun? Tek bir lider seçmemizin bir nedeni var ve bu bizim gibi insanların değer verdiğimiz insanlarla birlikte yönetme umudunu feda etmesine neden olacak kadar büyük."

"Simon." Sy'ın bakışlarını yalvarırcasına tutuyorum. "Nick ve Remy'nin seninle birlikte yönettiğini hepimiz biliyoruz. Eminim Güney Yakası için de durum aynıdır."

Sy başını sallıyor. "Bu doğru olabilir ama bu ismin bir anlamı var Ver. Bu, kardeşlerimin sırtına asla yüklemeyeceğim bir hedef ve DKS'den onları korumak için zaten yaptıklarından üç kat daha fazlasını yapmalarını asla istemem."

Tek sesin Killian'ın altın kaleminin masaya vuruşu olduğu uzun bir sessizlik var. Sonunda çenesi gergin bir şekilde elini kaldırdı. "Baron Kral söz almak için buraya gelene kadar bu konuyu rafa kaldıralım."

Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım. "Bu durumda, bu toplantıyı çağırma nedenimiz olan bir sonraki konuya geçebiliriz. Baronların oyuna gerek kalmayacak. Bu Doğu ve Batı arasındaki bir sözleşme meselesi."

Sy kaşlarını çatıyor. "Kontratınız mı?"

"Benim sözleşmem Prenslerle idi," diye düzeltiyorum, "ve o sözleşme çoktan feshedildi."

Sy'ın yüzünde anlayış belirir. "Bizimkini eritmemizi istiyorsun."

Pace masanın üzerine bir yığın kâğıt koyarak, "Verity istediği gibi gelip gidebilir," dedi. "Onu Doğu ya da Batı'ya bağlamak için bir neden yok *ama*" diye ekliyor, "West End'e giderse ve gittiğinde yalnız gelmeyebilir. Ona eşlik etmekten memnuniyet duyacağımıza dair güvence vermeniz gerekiyor."

Sy başını kaşıyor. "Emin misin?" diye soruyor bana bakarak. "Kuleden tamamen çıkıp daireye taşındık ama orada senin için hâlâ yer var. Ya da başka bir yer bulabiliriz-"

"Hayır, teşekkürler." Ona nazik bir gülümseme verdim. "Eğer kendim ve oğlum için bir hayat kuracaksam, bunu yapabileceğim bir yer seçmeliyim. West End her zaman evim olacak. Orada köklerim var. Ama East End..." Lex'in bakışlarıyla buluşarak arkama bakıyorum. "Kraliyet birimi olarak varlığımızın en çok işe yarayacağı yer burası. Sadece ailemiz için değil, Forsyth için de."

Killian dördümüzün arasına bakarak, "Bu konuda gerçekten ciddisin," diye fark etti.

Wick cevap veriyor: "Bıçağı Verity tutmuş olabilir ama Rufus Ashby'yi hepimiz öldürdük. Bunu düşüncesizce yapmadık. Bir plan yapmak için aylarımızı harcadık ve bunu sonuna kadar götürmeye kararlıyız."

Sy nefes vererek kağıt yığınını yaklaştırıyor. "Eğer istediğin buysa." Adam soluyor, gözleri yukarı fırlıyor. "Annen çıldıracak."

Pace'in parmaklarının saçlarımı boş boş taradığını hissederek gülüyorum. "Bu fikri bana kim verdi sanıyorsun? Merak etmeyin, hepimizin mümkün olduğunca çok aile yemeğine katılması gerekiyor. Ama," kağıtlara başımı sallıyorum, "sözleşmeler olmadan."

İç çekerek kâğıdı kaldırır ve ikiye böler. "Karar sizin, Prenses."

Killian yırtık kâğıdı göstererek, "Gördün mü?" dedi. "Eğer Baron Kral bunu kontratıyla birlikte yapmış olsaydı, bugün burada olabilirdi."

Kaşlarımı çatarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Sy kollarını kavuşturuyor, kaşları yine o ciddi çömelme hareketini yapıyor. "Şöyle diyelim... Remy'nin söyledikleri doğruysa, hepimiz yakında postada bir davetiye bekliyor olmalıyız."

Wicker'ın gözleri kısılır. "Ne için bir davetiye?"

Killian koltuğunda geriye doğru tekmeler, başı eğik. "Siyah bir düğün." Sy, "Kırk yıldır yapılan ilk siyah düğünü," diye ekliyor.

"Siyah düğün nedir?" Kafam karışmış bir halde soruyorum.

Sy, "Bir Baron ve Barones arasında görücü usulüyle yapılan bir evlilik," diye açıklıyor. "Çocukken annem bize bundan bahsetmişti. Görünüşe göre, iki aile arasında bir Baron'un resmi bir gelin almasını kabul eden bir sözleşme imzalandığı zamanlar varmış. Bunun bir şehir efsanesi olduğunu düşünmüştüm çünkü her zaman Cadılar Bayramı'nda yapıldığını ve herkesin siyahlar giyip maskeler taktığını söylemişti," diyerek kocaman omuzlarını silkiyor, "ama görünüşe göre öyle değilmiş." Verity'ye sırıtıyor. "Sanırım bu senin ilk resmi etkinliğin olacak."

Wicker omzumu sıkarak, "Son zamanlarda Baronlara doydum," diyor. "Sanırım pas geçeceğiz."

"Orada olacaksın," diyor Killian, toplantının resmen sona erdiğinin bir göstergesi olarak koltuğundan kalkarak, "tıpkı geri kalanımız gibi. Bir Kralı öldürmenin sana güç verdiğini sanıyorsun, ama gerçek şu ki, sana sadece yükümlülükler veriyor." Başını bana doğru eğdi. "Tebrikler Prenses. Kulübe hoş geldiniz."

Yeni bir mevsimle birlikte saray bahçesinin dönüşümünü görmek ilginç. Solmuş sarmaşıklarında ve sallanan dallarında kışın keskin, kuru çürümesini gördüm. İlkbaharda tomurcuklanan çiçeklerin ve çözülen fıskiyelerin esnemesini, avluda ve sarayın dış duvarları boyunca bir renk patlamasını gözlemledim. Islak yazının yemyeşilliğini, ağustos böceklerinin çığlıklarını ve ateş böceklerinin büyüleyici, benekli parıltısını çok iyi biliyorum.

Ama sonbaharın ilk ışıkları nedense hepsinden daha büyülüdür.

Dairesel araba yolunda durmuş, yaprak yağmurunun hipnotize ettiği bir haldeyim. Güçlü bir esinti bizi sarılar ve turunculardan oluşan kasırgasına çekmeye yetiyor, yaşlı meşeler onları bir deri gibi döküyor.

"Bir ara seni tekneyle gezdirmeliyiz," diyor Pace ve üçünün de yanıma gelip manzaraya bakışlarımı takip ettiklerini fark ediyorum. Bir tablo gibi görünüyor. "Suyun üzerindeyken daha da az gerçekçi görünüyor."

Uçuşan meşe yapraklarından birini yakalayıp göbeğimin kıvrımında özlemle okşuyorum ve Adalet'in hafif kağıt kırışıklığını duyabildiğini hayal ediyorum. "Bu hoşuma giderdi."

Lex yüzünü buruşturarak, "Beni sayma," diyor. "Yosun iğrençtir."

Wicker, "Sorun yosun mu, yoksa bir bok yüzemediğin için mi?"

diye sorar. Lex itiraz eder. "Ben yüzebilirim."

Pace, "Köpek gibi kürek çekmek ve paniğe kapılmak sayılmaz," diyor.

"Ben de iyi bir yüzücü değilim," diyorum Lex'in kolunu gevşek bir şekilde kavrayarak. "Gerçi şu anda yerleşik yüzdürme cihazlarım var."

Wicker yüzüme bir gülümseme yayılmasına neden olan keyifli bir kahkaha atıyor.

Doğru seçimi yaptığıma her geçen gün daha fazla ikna oluyorum. Oğlumuzu, hatta belki de *çocuklarımızı* burada yetiştirme düşüncesi artık eskisi kadar kabus gibi gelmiyor. Ayaklarımızın altındaki toprak saf ve bereketli. Üzerindeki taşlar güçlü ve sağlam. Ve içinde yaşayan insanlar...

"Bizi yaratan adamdan daha iyiyiz."

Bu düşüncenin rastlantısallığını sorgulamayan Lex, yaprağı elimden nazikçe alıyor ve bir çiçek gibi kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ve onu yapan adamlardan daha iyi olacak," diye onaylıyor, parmak eklemlerini karnıma sürterek.

Parmaklarım saçlarını gevşetmek için kaşınıyor
ama yapmıyorum. Alt kattaki tıbbi bölüme
inene kadar olmaz.

O zamana kadar kendimi tutuyorum ve Lex saç bağını yakaladığımda yüzünü buruşturuyor, saç bağını çekip çıkarırken küçük bir "Oof" sesi çıkarıyor. "Kafa derimde biraz saç bırakır mısın?" Buna rağmen taburesine otururken yanakları renklendi. "Bu senin için normal ultrasondan çok farklı olmayacak."

Muayene masasında yatıyorum, elbisem karnımı ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekilmiş. Bu kadar ince çekilmiş deriyle garip görünmeye başlıyor, ama bir parçam artık orada olmamasını hayal edemiyor.

"Kumanda koluna dikkat et!" Lex, Pace'i tersler. "Doğru oturtmak iki saat sürdü."

"Bunu daha önce duyduğuma eminim."

Wicker'ın sesini duyunca üçümüz de irkildik. Hamileliğim boyunca sayamayacağım kadar çok muayeneye girdim ve Wicker'ın katıldığını hatırladığım tek muayene, bebeğin cinsiyetini öğrendiğimiz gizli ultrasondu. Onu bu konuda zorlamadım ve Lex ikinci üç aylık dönemimde bir ara katılması için onu rahatsız etmeyi bıraktı.

Şimdi kapıyı arkasından kapatıyor ve odaya girerken isteksiz görünüyor. "Peki, uh... bu şeylerden birinde neler oluyor?"

Hâlâ aval aval kardeşine bakan Lex, gözle görülür bir şekilde şoktan kurtulur. "Kanını çoktan aldım. Biz sadece yeni ultrason makinesini test edeceğiz. Tabii biri kırmazsa." Pace'e ters ters bakar.

"Kırmıyorum," diye tersliyor Pace ve bir dizi şimşek hızında tuşa basarak süslü bir arayüz getiriyor. "Gördün mü? Günlerdir bu yazılım üzerinde çalışıyorum. Avucumun içi gibi biliyorum."

Lex yine hafifçe afallamış görünüyor. "Oh, iyi. Ben dönüştürücüyü yönlendirirken sen de vizör panelini çalıştırabilir misin?"

Pace dönüp kardeşine dik dik bakar. "Belli ki."

Masanın üzerindeki bir şeye uzanan Wick, "Ne yapmalıyım?" diye sorar. Elinde bir pens olduğunu fark edince irkilir ve pensi yerine bırakır.

"Wick," diyorum yavaşça, "ne oldu?"

"Bir şey yok." Ama cevabına rağmen kafese kapatılmış bir hayvan gibi odaya bakıyor, biz ona baktıkça kulaklarının ucu kızarıyor. "Bakın," diye patladı, "tüm bu tıbbi saçmalıklar beni gerçekten korkutuyor çünkü yakında bir gün oradan çıkacak ve kan, yapışkan ve iğrenç şeyler olacak ve dürüst olmak gerekirse, ne kadar az düşünürsem o kadar iyi, ama bebeğin artık bir adı var ve... parmaklar ya da her neyse, ve onu 4D'de de görmek istiyorum, bu yüzden lanet olsun devam et."

Lex bunu gevşek bir çeneyle karşılıyor. "Dostum, beni en az yarım düzine adamın bağırsaklarını titizlikle deşerken izledin."

Pace ekler, "*Sahip olduğundan daha* fazla el ve ayak parmağı kesmişsin." Lex dönüştürücüyü ona doğrultur. "Bir beynin içini gördün." Pace, "Ve lanet olsun, bu sadece sert bir hokey antrenmanıydı," der.

"Evet." Wicker gözlerini kırpıştırıyor, alnı çatılıyor. "Ve?"

İnanılmaz bir şekilde, "Ama doğacak bebek senin için çok mu iğrenç olacak?" diye tahmin ediyorum.

Şakağını kaşımak için elini uzatan Wick, bir sonuca varmadan önce bu konu üzerinde epey düşünmüş gibi görünüyor. "Şey, beyni tutmak istemedim, anlıyor musun?"

Şimdiye kadar duyduğum en saçma şey, ama garip bir şekilde, belki de en tatlısı. "Wick."

Biraz mağdur görünüyor. "Öyle mi?" "Gel elimi tut, tamam mı?"

Masanın etrafından dolanmak için öne atılarak gergin bir nefes veriyor ve elimi tutuyor. "Tabii, evet. Anladım."

Lex ultrason sıvısını karnıma fışkırtmadan önce başını sallıyor. "Hadi başlayalım, olur mu?"

4D ultrason makinesi çok büyük ve aşırı karmaşık görünüyor. Düğmeler, kadranlar ve anahtarlardan oluşan bir panel var. Pace bunları bir şekilde ustalıkla kullanıyor, dönüştürücü çok alçaldığında veya çok yükseldiğinde Lex'e yol gösteriyor.

"Dur!" Pace diyor ki. "Tam orada. Bak, Rosi."

Ekranı görmek için boynumu eğiyorum, oğlumuzun yüzünün ekrandaki görüntüsü karşısında dehşete kapılıyorum. "Vay canına," diye nefes alıyorum boğazımdaki sıkışıklıktan. Topak topak görünüyor ama yine de yuvarlak yanaklarından kapalı gözlerine kadar tüm ayrıntıları seçebiliyorum. Uyuyormuş gibi görünüyor ve belki de yumruluğundan kaynaklanıyor ama kaşlarının arasında küçük bir çukur olduğuna yemin edebilirim, sanki o-

"Çok sinirli görünüyor." Wicker bana nefesimi kesen bir sırıtış fırlatıyor. "Belki de Lex'indir, ha?"

"Kardeşim," diye soluk soluğa bağırıyor Pace, ekranı göstererek, "eline bak. O...?" İnledim. "Aman Tanrım. Ciddi olamazsın."

Justice'in eli çenesinin altında gevşek bir yumruk haline getirilmiş, ancak orta parmağı çok net bir şekilde açılmış.

Pace, "Bizi kesinlikle tersliyor," diyor.

Wicker'ın gülümsemesi genişler. "Belki de Pace'in adamıdır."

Üçüncü babadan bir ses çıkmayınca ona bakıyorum ve ekrana ne kadar sert baktığını fark ediyorum. "Lex?"

Doğrulurken, "Sadece herhangi bir anormallik olup olmadığını kontrol ediyorum. Kraniyofasiyal, iskeletsel ya da abdominal. Dismorfizmleri standart olarak yakalamak zor olurdu-"

"Lex." Elimi dönüştürücünün üzerine koyuyorum ve komut vermek için bakışlarımla buluşmasını bekliyorum. "Fetüse bakmayı bırak. Oğlumuza bak."

Her şeyi kavrayıncaya kadar uzun bir süre bana baktı. İnsan yerine numuneyi görmeyi kastetmiyor. Bir zamanlar anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Lex'in onu laboratuvar ceketinden çıkarıp ana çekmemize ihtiyacı var.

Ve aniden, o yapar.

Gözlerini kırpıştırarak ekrana döner, sondayı tutuşu gevşer. "O
-" Lex duraksıyor, keskin bir nefes alarak sırtını genişletiyor. "O mükemmel, Ver."

Wicker ve ben bu bebeği kan ve tutkuyla yarattık. Pace ve ben onu vahşi bir sahiplenmenin ateşinde dövdük. Ama Lex ve ben onu tam burada, bilim ya da bölge sınırları gibi şeyleri aşacak kadar şiddetli bir özlemle yaptık.

Usulca gülümseyerek başparmağımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum. "Evet, öyle."

Lex, Justice'in kıvrılmış açısını takip etmek için başını eğerek, "Senin burnuna sahip," dedi. "Orada rahat görünüyor, değil mi?"

Her şeyin böyle kalmasının ne kadar güzel olacağını düşündüğüm küçük bir an var. Belki biraz daha hamile kalabilirim ve yarattığımız huzur ve uyumun tadını çıkarabiliriz, ama sonra hatırlıyorum: Forsyth'deyiz.

Ve Forsyth'te hiçbir şey uzun süre huzurlu kalamaz.

21

Pas
özüm kapalı Bruin'e uzatmadan önce sigaradan bir nefes çekiyorum.

West End'deki Aile Yemeği, sözleşmeye bağlı bir zorunluluk olmasa da, Verity'nin katılmayı talep ettiği bir şey. Bunlardan birine ilk katılışım o kadar da kötü değildi. İyi yemek, iyi içki ve çatıda orgazm. Sevilmeyecek ne var ki?

Ama bu ben bilmeden önceydi.

Bruin ve ben dışarıda, ara sokaktayız. Açıkçası harika otuna rağmen, seğiriyor, sürekli kapıya doğru bakıyor. Boğazındaki yaradan hemen sonra sigara içerken yakalarsa kız arkadaşının ona bok atacağıyla ilgili bir şey.

Ama gözlerim sokağın ağzındaki eski arabaya odaklanmıştı. Ya da daha doğrusu, kaputun altında dolaşan adama.

Bruin esrarı bana geri verdiğinde, "Onu tanıyor musun?" diye sordum.

Çenesini kaldırarak bakışlarımı takip ediyor. "Pauly mi? Evet, o eğitmen."

Derin bir nefes çekiyorum ve söz konusu adamın paslı alet çantasının içine uzanıp bir İngiliz anahtarı çıkarmasını izliyorum. "Onun olayı ne?"

Bruin omuz silkiyor. "Anlaşma yok. Ben hayatta olduğumdan daha uzun süredir burada." "O," çenemi ileri geri hareket ettiriyorum, "iyi mi?"

"Eğitimde mi?" Nick'in kaşı kalktı. "Elbette. Muhtemelen birliğin boks zekasının çoğundan o sorumludur."

Nefes vererek, "Hayır, yani o *iyi* mi? Bir insan olarak."

Esrarı geri verdiğimde Nick bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Şu ahlaki 'iyi' saçmalığını bırak Ashby. Kimse *iyi değildir*. İnsanlık skalasında, süper-boktan, biraz-boktan ve daha az-boktan vardır." Esrarı Pauly'ye doğrultur. "O çoğundan daha az boktan. Elimdeki en yüksek çıta bu."

Mırıldanıyorum. "Doğru."

Pauly'ye bakmak için dönüyor, boynundaki kalın, kabarık yara izi geriliyor. "Ver'le birlikte olmasından falan mı endişeleniyorsun? Çünkü ona ve Mama B'ye hep iyi davranmıştır. Bir baba gibi."

Gözlerim kısıldı. "Bir baba, ha?"

Pauly'nin Prensesimin ailesine karşı dürüst bir adam olduğunu bilmenin beni daha iyi hissettireceğini düşündüysem, fena halde yanılmışım. Çoğunlukla öfke patlaması yaşıyorum, sanki... Bana ve anneme verilmesi gereken şeyi başkalarına vermeye *nasıl cüret eder.*

Tam o sırada arkamızdaki kapı açılıyor ve Nick sert bir sesle, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanarak elindeki esrarı yana fırlatıyor. Lavinia'nın kafası önce mavi saçlarıyla dışarı fırlıyor ve onu hemen fark ediyor.

Gözleri sertleşti. "Orospu çocuğu, sana özellikle bırakman söylendiği halde burada ot içmediğini *biliyorum*!"

Nick ellerini kaldırdı, bir salatalık kadar soğukkanlıydı. "Sadece şakalaşıyoruz, bebeğim."

Bakışları üzerime çevrildi. "Sen. *Dökül*."

"Esrar içiyorduk."

Nick'in yumruğu bana çarptı. "Dostum, ne oluyor lan?"

Omuz silkerek, "O ve Verity arkadaş. Bir Dük'ü örtbas etmek için amımı feda etmem. Sen de aynısını yapardın."

Hâlâ kızgın olan adam, "Tabii ki ben de aynısını yapardım. Süper bok kulübüne hoş geldin, Assby."

İçeri girerken ona parmağımla işaret ediyorum, Lavinia Lucia'nın hırıltılı uyarılarının sesi kapının arkasında kayboluyor. Sadece ben kaldığımda Pauly'ye dönüp bakıyorum ve "*siktir et" diyorum.*

"Kahretsin," diyor, yanında gizlendiğimi fark edince neredeyse kafasını vuracak. "Lanet olsun, evlat, bir zil tak."

Sevgi ifadesi - biraz fazla sivri - midemi bulandırıyor. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Bu sefer onu daha yakından inceliyorum, herhangi bir benzerlik bulmaya çalışıyorum ve bir parçam Lex'in testinin yanlış olması gerektiğini düşünüyor. Bu adam cızırtılı sakalı ve ters beyzbol şapkasıyla tam bir fiyasko, ki muhtemelen

Erkek tipi kelliği saklıyor. Belki de zaman ona zor gelmiştir, ama matematiksel olarak gösterdiğinden daha yaşlı görünüyor. Yaşlanmış. Yıpranmış.

"Kızlardan biri için alternatör değiştiriyorum," diye açıklıyor, motor bloğunun üzerindeki bir parçayı çekiştirerek. "Şu kayış gergisini uzatır mısın?" Tek yaptığım alet kutusuna boş boş bakmak olunca geri çekilip bana bakıyor. "Hani şu bisiklet pompasına benzeyen."

Onu görünce eğilip aldım ve uzattım. "Eskiden Dük müydün?"

Soru onun kadar beni de hazırlıksız yakaladı ve ön kolunu bloğa dayadığında bana şaşkın bir bakış attı. "Korkarım hayır. Neredeyse tam olarak değil."

Bir kayışı makaralardan geçirmesini izliyorum. "Neden olmasın?"

"Ah, sadece hayat," diye cevaplıyor omuz silkerek. "Kalp kırıklığı, uyuşturucu ve kumar. Biraz uzak batıya gittim diyebilirsiniz."

Onu dikkatle izleyerek, "Hiç doğuya gittin mi?" diye sordum.

İrkilerek gergiyi düşürür. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor ve sert bir iç çekişle geri alıyor. "Evet, bir süre East End'de oynadım. Yine de bir adamın serpantin kayışı için anlatacağı türden bir hikaye değil."

Gözlerim seğiriyor. "Hiç Odette adında biriyle oynadın mı?"

Bu seferki irkilmesi tüm vücuduna yayılıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"O bir Prenses'ti," diye mantık yürütüyorum, ama şimdiden bu numaradan yorulduğumu hissediyorum. "Ayrıca, ben onun oğluyum."

Şimdi tamamen dönüyor ve bana uzun, düşünceli bir bakışla bakıyor. "Sen

-Ne, 21 mi? Yirmi iki mi? Bu da demek oluyor ki..." Kaşları çatılıyor, yüz hatlarını anlayış kaplıyor. "Demek Prenslerle birlikte olan çocuk sendin."

Nedense kanımı kaynatıyor. "Başka şekilde ifade edeyim Paul." Keskin bir şekilde açıklıyorum, "Ben *senin* oğlunum. Odette Delisle'den olan oğlun."

Yüzündeki kan çekiliyor ve iki adım geri atıyor. "Bak, bu mümkün değil. Odette beni birden fazla kez kandırdı ve sonra bir kenara attı ve sanırım çocuğumu doğurmuş olsaydı bunu bilirdim."

"Bu komik," diye cevap verdim, "elimde aksini söyleyen oldukça güvenilir bir babalık testi olduğunu düşünürsek."

Yüzü gevşedi. "Lanet olsun, sen ciddisin." Şaşkın bakışlarım karşısında hiç durmayacakmış gibi bir nefes çekiyor, göğsü komik bir şekilde genişliyor. "Siktir dostum, oturmam lazım." Ama oturmak yerine

duvara yaslanmış, avucunu çenesine sürtüyor. "Bu ne zaman oldu?"

Şaşkınlıkla kollarımı iki yana açtım. "Bana anlatmaya ne dersin? Orada değildim ki."

Sarsılmış görünüyor, cebinden buruşuk bir sigara paketi çıkarıyor. "Odette ve ben, o çocuk ve annesi ölmeden önceki yaz bir kaçamak yapmıştık. Michael ve Miranda, değil mi?"

Burun deliklerimi açarak, "Annem onun hizmetçisiydi" diyorum.

Başını sallıyor, gözleri kısılıyor. "Ama yaz boyunca çok fazla boş vakti oldu ve biraz yakınlaştık." Sigarayı yakıyor ve titrek bir nefes çektikten sonra hemen yere atıp yüzünü buruşturarak söndürüyor. "Prenses olduktan sonra işler çok karıştı. Beni kötü bir alışkanlık gibi bıraktı. Birkaç yıl sonra onu tekrar buldum ama yanında çocuk falan yoktu."

"Koruyucu ailedeydim." Sesim kırılgan ve kuru geliyor ve başımı kaldırdığımda Pauly hayalet görmüş gibi bana bakıyor.

"Onun gözlerini almışsın."

"Beklediğim gibi gitmiyor" diye homurdanarak alnımı ovuşturdum. Bu adamın gözlerinin içine bakıp hayatımda ters giden her şeyin suçlusunun o olduğunu söyleyip iyi bir atış yapmayı umuyordum.

Bunun yerine, öfke kül olup gider.

Pauly'nin yüzü buruşur. "Ne bekliyordun ki, yirmi bir yaşındaki bir bombayı benim gibi bir beceriksizin üzerine bırakmayı mı?"

Topuğumun üzerinde dönerek, bunun için donanımlı olmadığıma karar verdim. Nefret ettiğim bir babaya sahip olmak mı? Bu konuda uzmanım. Bunun üzerine koca bir ders kitabı yazabilirim. Ama baba olma şansı hiç verilmemiş bir babaya sahip olmak?

İyi ya da değil, kimseye bu fırsatı vermeye hazır değilim.

~

Zindanda sessizlik var.

Koku büyük ölçüde gitmiş, yerini keskin bir çamaşır suyu ve dezenfektan kokusu almış. Karyola boş bir metal iskeletten ibaret, ince şilte geçen hafta içinde bir noktada atılmış. Ve karanlık.

Rahatlatıcı derecede karanlık.

Üst katı evimiz gibi hissettirmek için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, hiçbir şeyin bu karanlıkta olmak kadar çılgınca uyanıklığı yatıştıramayacağını bilmek içimi acıtıyor. Burada aslında hiçbir şeyin önemi yok. Duyular o kadar yoksun ki, en kıpır kıpır sinirleri bile köreltiyor.

Beni buraya gelmeye neyin zorladığını söyleyemem. Bir saniye önce, günün ilk dersi için eşyalarımı topluyordum ve bir saniye sonra, buradaki geçidi açmak için aplikleri çekiştiriyordum. Şimdi, boş hücrenin kapısında durmuş, gölgelerine bakıyorum.

Babam öldü.

Gitti.

Bu boşluğu bilerek öldü. Bu boşluğu. Yalnızlığın bu acı veren genişliğini.

Tek pişmanlığım burada ölememiş olması.

"Hey."

Ses beni ürkütmüyor. Buradan, bu saraydaki her sesi bilirim. İkinci katın sahanlığından geldiğini duyabiliyordum.

Parmaklıklardan birine hafifçe vuruyorum. "Burada olman hoşuma gitmiyor."

"Komik." Arkama baktığımda bana gergin bir sırıtışla bakıyor. "Ben de tam senin için aynı şeyi söyleyecektim."

Omuz silkerek yumruklarımı ceplerime gömüyorum. "Baronların temizlik ücretini hak edip etmediğine bakıyordum."

Yanıma geliyor ve kollarını belime doluyor. "Belki de betonla doldurmalıyız," diyor ama buna dayanamayacağımı biliyorum.

"O zaman kârlı işkence işimizi nerede yürüteceğiz?" Mırıldanarak bunu düşünmek için bir süre bekler. "Port-o-potties."

Homurdanarak ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. "Ve sarayın çekiciliğine zarar mı vereyim?"

"Sadece," diyor yüzünü yanıma gömüyor, "insanlara işkence *etmeyebilirsin."*

Dönüyorum, gözlerine bakmak için yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Yaptığımız şeyi onaylamıyorsun," diye bahse giriyorum.

Kaşlarını çatarak başka tarafa bakıyor. "Bruce ve Rufus gibi insanların bunu hak etmediğini söylemiyorum. Ve adaletin biraz acı vermeden gelmeyeceğini biliyorum. Sadece..." Dudağını ısırıyor ve "Sana yapışmıyor mu?" diye merak ediyor.

Dudağını dişlerinin arasından çekiyorum. "Ne?"

"İncitmek." Gözleri o kadar geniş ve masum ki başka bir erkek katlanabilir.

"Sana yapıştı mı?"

Mırıldanarak kollarını boynuma doluyor. "Eğer öyleyse, daha çok... statik yapışkan gibiydi. Kurtulması kolay." Sanki bunu kanıtlarcasına omuz silkiyor. "Ama ben de sadece bir kez yaptım."

"Heather'a kızartma tavasıyla vurmuştun," diye hatırlatıyorum.

İnliyor. "Bunu asla unutamayacak mıyım? Yaptıklarım arasında en haklı olanı buydu! Kızlık kurallarını çiğnedi ve bunu biliyor."

"Charlie'yi öldürmeme yardım ettin."

diyorum. "*O* nefsi müdafaaydı."

Onu daha yakına çekerek, "Bahse girerim, yarı şansın olsa, Forsyth'teki erkeklerin en az bir düzinesini hadım edersin," diye ekliyorum ve o da kaşlarını çatıyor.

"Bu doğru değil."

"Evet, öyle." Onu öpmek için eğildim, ağzının kenarlarını yalayarak geçtim. "Ve bu sen Ashby olduğun için değil, onlar bunu hak ettiği için olur. Bu kasaba mutlu, uyumlu adamlar yetiştirmiyor Rosi."

Belki Nick Bruin daha önce haklıydı.

Belki de *iyi diye bir* şey yoktur.

Bana uzun, acıyan bir bakış atıyor, sanki acımı dindirmek istiyormuş gibi -Geçmişi silelim ama bunlar bizim olduğumuz, olmak için yetiştirildiğimiz adamlar.

Yaratılış sadece anne karnında gerçekleşmez.

"Her şey farklı olacak." Parmaklarını ensemde kıvırarak alnımı kendi alnına doğru çekiyor. "Oğlumuz, hiçbirinizin sahip olmadığı tek şeye, bir anneye sahip olacak. Ve anneler sadece sizi sevmek ve size bakmak için burada değiller. Onlar aynı zamanda kıç tekmelemek, görgü kurallarını öğretmek ve kadınlara nasıl davranılacağını göstermek için de buradalar. Anneler," diye bitiriyor sözlerini, "size bir babanın her zaman öğretemeyeceği bir şeyi gösterirler."

Şüpheyle, "Peki bu ne?" diye soruyorum.

Rosi sırıtıyor. "Nasıl gerçek bir erkek olunur."

~

Kampüse gittiğimde zindan hücresi hakkında çok düşündüm.

Sesler daha yüksek, bakışlar daha sivri görünüyor ve yaklaşan sonbaharın ılımanlığına rağmen güneşin sıcaklığı yakıcı geliyor. I

yanımda yürüyen kimse yok. Wicker ve Verity sömestr tatilinde, Lex ise neredeyse bir saat uzaklıktaki bambaşka bir kampüste. Geri döndüğüme pişman olmaya başladım.

Öğle yemeğine kadar.

"Hey, bunu düşürdün." Ballsack'in sesini duyunca tam zamanında dönüyorum ve bir sarışının şarj kablosunu elinden kaptığını görüyorum. Dudağı tiksintiyle kıvrılıyor ve bir 'teşekkür' bile etmeden koşarak uzaklaşmadan önce "pislik" diye mırıldandığını duyduğuma eminim.

Öğrenci birliğindeki masamın önünden geçerken "Ah," diyorum. "Çarpıp kaçmak mı?"

Beni görünce şaşırarak başını kaldırdı. "Ha?"

"Şu kız." Sandviçimden bir ısırık aldım. "Eski bir ilişki mi?"

"Oh," Ballsy deri DKS ceketinin omzunun üzerinden onun geri çekilen formuna bakıyor. "Hayır. Onu tanımıyorum bile."

Duraksadım. "Kız kardeşini mi becerdin? Arabasına mı girdin?" Sorgulamaya devam ediyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Dostum, onun böyle tepki vermesi için *bir şey* yaptın."

"Hayır." Benimkinin yanındaki koltuğa oturuyor ve yan masamızdaki herkesin pek de ihtiyatlı olmayan bir şekilde bize baktığını fark ediyorum. "Royal Gazette az önce beni kayıp kızlar davasında 'şüpheli kişi' olarak tanımlayan bir makale yayınladı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ama Ajan Knight seni serbest bıraktı."

"Teknik olarak." Sandalyesinde geriye doğru yığılır. Bu yaz onun için zor geçmişti, gerginliği gözlerinin kenarlarından okunuyordu. "Ve henüz başka bir şüpheli yok, yani boku yedim. Bir kez suçlu damgası yediniz mi, bundan kurtulmanız imkânsız."

Arkasında iki kız birbirlerine fısıldıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve yanımda oturan gerçek bir suçlunun bana yardımcı olmadığını fark ediyorum. Alaycı bir şekilde, "Oh, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum" diye cevap veriyorum. İçkimden bir yudum alıyorum. "Eminim Knight başka birini içeri attığında bunu unutacaklardır." "Belki." İkimiz de bizi izleyen gözlerin sayısının farkındayız, ama bunun beni nasıl etkilediğini saklamaya alışkın olmama rağmen, Ballsy rahatsız edici bir şekilde kıpırdanıyor, incelemenin altında sertleşiyor. Dürüst olmak gerekirse, siber suçlar kız kaçırmaktan çok daha farklı. "Dürüst olmak gerekirse, bize suçlu olduğumuz için mi yoksa karşıt gruplardan olduğumuz için mi baktıklarını anlayamıyorum." İç çekerek sırt çantasını yerden alır. "Her iki durumda da, gitmem gerek."

"Siktir et. Kal." Elimdeki cips paketini uzattım ve ben ağzımdaki lokmayı çiğnerken o da birkaç tane aldı. "Yaptın mı?"

"Ne yapmak?" Bir çip daha
kapıyor. "O kızları kaçırmak mı?"

Başını kaldırıp yüzünü buruşturdu. "Tanrım, Ashby!" Öne doğru eğilerek, kesin bir inançla yanıtını verir. "Tabii ki hayır. Bunu bana neden soruyorsun ki?"

"Çünkü sadece kendim duymak istedim." Yemeğimin son parçalarını da ağzıma tıkıştırıp ayağa kalkıyorum. "Hadi gel."

Sertçe kıpırdanıyor ve onu iğrenç bir şekilde görmezden gelen ikinci sınıftan bir grup kıza bakıyor. "Dersim var."

"Peki," diye iç geçirdim. "Sanırım yalnız gideceğim."

Reddetmesine rağmen hemen ayağa kalktı, çünkü Ballsack hakkında etrafımızı saran bu koyunların hiçbirinin aklına bile gelmeyen bir şey biliyorum.

O masum.

Ve hiçbir şey yapmadan oturmak onu delirtecek.

Sırt çantasını omzuna atıp asık suratla kapıdan çıkarken beni takip ediyor. "Nereye gideceksin?"

Dışarı çıktığımızda durup ona bakıyorum. "Tutuklandığımda babam beni kurumaya bıraktı. O ve sistem tarafından mahvedildim. Kimse arkamı kollamadı ve aynı ekipten olmadığımızı biliyorum ama sen iyi bir çocuksun Eugene ve kimsenin yapmadığı bir şey yüzünden hapse girdiğini görmek istemiyorum." Tekrar yürümeye başladım, bu sefer otoparka doğru. "Knight tünel görüşüne sahip olacaksa, onu uzaklaştıracak tek şey ona bir alternatif sunmaktır."

Ballsy'nin ayak sesleri arkamdan geliyor. "Başka bir şüpheli demek
istiyorsun." "Aynen öyle."

Yolculuk sessizlik içinde geçti ve Ballsack radyoyu açmak için uzandığında itiraz bile etmedim.

DJ'in alçak, yumuşak sesi çınlıyor. "Bu şarkıya ölen bir kardeşimiz için küçük bir övgü diyelim. Kötü bir kalbi ele geçirmenin bedelini ödedi. Ama aramızda kim var, değil mi? Aramızda kim..." Gülüşü sessiz ve rahatsız edici derecede tekinsiz.

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, kuşum bu pisliği seviyor."

Ballsy kıkırdar. "Bazı fahişeler de öyle. Sanırım sesiyle ilgili bir şey."

"Bu kesinlikle onun mesajı değil. Hepsi Lit Major'ın saçmalıkları."

Demek istediğimi kanıtlayan DJ devam ediyor: "Ama kırılgan dudakların ve yakut kanın vahşiliği olmasa, bir Kraliyet'in içi boş ruhunun teneke kutusunu ne çıngırdatırdı?" Uzun, tıslayan bir nefes ve sonra, "Saat iki. Kardeşlerinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Ballsy bana baktı. "Bu adam çok fazla ot içiyor."

Homurdanıyorum, caddeyi Kuzey Yakası'na doğru dönüyorum. "Cidden," diyorum. Bir süre sonra bakışlarım torpido gözüne kayıyor. "Orada bir kalemim var."

Ballsy, "Tanrıya şükür," diyerek sönüyor ve hemen açıp elektronik sigarayı buluyor. Arabayla Doğu Yakası'ndan, Baronların bölgesinden, Kuzey Yakası'ndan ve nehrin üzerinden geçerek yolun geri kalanında onunla gidip geliyoruz.

DJ mantıklı konuşmaya başladığında kafamın iyi olduğunu anlıyorum.

"B u n l a r karanlık günler dostlarım," diyor, "çünkü öyle olmak zorunda. En ufak bir ışık huzmesi bize küçük ekiplerimiz içinde yer değiştirdiğimizi, aynı çürüyen cesedin parçası değilmişiz gibi davrandığımızı gösterecek ama öyleyiz. Uzuvlar ve bozulmuş organlar. Saç kökleri ve kırılmış kemikler. İrisler ve delinmiş kaslar. Kadınlarımız kupa azı dişleri gibi koparılıp atılıyor çünkü hepiniz unuttunuz. Taçlarınız kilden, samandan ve ölü şeylerden yapılmış." Yine o ürpertici kıkırdamalardan biri. "Öleceğinizi unutmayın. Uyan, Forsyth. Uyan ve o tatlı çürümeyi kokla-"

Ses, Ballsack'in parmağının bir hareketiyle kesiliyor. "Ajan Knight'ın o pisliği sorgulama ihtimali ne kadar?"

Bu Sorrin denen adamın kim olduğunu öğrenmenin zamanının gelmiş olabileceğini düşünerek radyoya bakıyorum. "İlgimi çekecek kadar dengesiz görünüyor."

Vardığımızda, Ballsy'yi SUV'nin önüne götürüyorum, şarjörümü kontrol ederken ona sivri bir bakış atıyorum.

"Düşündüğüm yerde miyiz?" diye soruyor, kendi tabancasını kontrol ederken sesi asık.

Yürümeye başladım. "Evet."

Buradaki orman sık ve dikenli çalılarla dolu. Yürünecek bir yol yok, lapa gibi çalılıklarda iz yok, sadece dallar ve dikenler var. Ballsack ve ben zorla ilerliyoruz ve Arianette denen hatunu tanımıyorum ama bu bokun içinde koştuğuna göre çivi gibi sağlam olmalı. Nehir kıyısına ulaştığımızda Ballsy ve ben nefes nefese kalmış ve terden sırılsıklam olmuştuk.

"Onu burada mı buldular?" diye soruyor ellerini dizlerine dayayarak.

Kıyıda bir parça çamurlu polis bandı var. "Öyle görünüyor." Olay yerini değerlendirmek için bir saniyemi ayırıyorum ve nehrin karşı kıyısındaki dik uçuruma dikkat çekiyorum. "Buldukları kız hakkında internette pek bir şey yok. Dean Hexley'in yeğeni, on dokuz yaşında ama Forsyth Lisesi ya da Preston Prep'e kayıt geçmişini bulamadım.

Ballsack nefes nefese öksürüyor. "Belki de evde eğitim görmüştür."

Mırıldanıyorum. "Belki de."

Çalılıkları karıştırarak gelmiş olabileceği yöne dair bir ipucu bulmaya çalışıyorum ama kesin bir şey söylemek için çok yoğun.

"Bu alana kimin erişimi var?" diye soruyor, alçak bir dalı incelerken.

Pürüzsüz bir çakıl taşı almak için çömeliyorum. "Tarihsel olarak, burası bir nevi kimsenin olmadığı bir yer. Nehre erişim her zaman kamu malı olmuştur - şehrin sahip olduğu bir irtifak hakkı. Nehir kasabayı boydan boya kesiyor. Eğer kız nehrin yukarısına atıldıysa, bunu Counts yapmış olabilir. Seks ticareti her zaman onların markasıydı."

Ballsack ikna olmuş görünmüyor. "İstihbaratım Kontların böyle bir şey için hâlâ çok dağınık olduğunu söylüyor. Bırakın müfredat dışı işleri, Scratch ticaretine bile zar zor ayak uydurabiliyorlar."

Başparmağımı çakıl taşının parlak yüzeyine sürüyorum. "Buradan geçen akıntı güçlü olabilir, özellikle de şiddetli bir yağmurdan sonra. Akıntının yukarısından geldiği varsayımı çoğunlukla yaralarından kaynaklanıyor. Sıyrıklar ve çürükler, sanki aşağı inerken kayalara çarpmış gibi."

Korunuyor. "Belki de terk edilmiştir?"

Aklıma Forsyth'teki diğer seks ticareti seçeneği geliyor, her ne kadar kimse bunu böyle adlandırmasa da. Kontların Scratch fahişeleriyle yapabildiklerinden çok daha lüks ve gizli. Wicker olmasaydı varlığından bile haberim olmazdı.

Mayfield.

"Ben daha çok yakınlarda ne olduğuyla ilgileniyorum," diyerek telefonumu çıkarıyorum. Birkaç dokunuşla haritayı açıp Eugene'e el sallıyorum. "Burayı görüyor musun? İşte buradayız."

Bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Burada orman ve rastgele göletlerden başka bir şey yok."

"Yakından bak," diye bastırıyorum, uzaklaştırarak. "Tam şurada, köşede." Kolayca on mil uzakta ve arazilerinin nehre erişimi olmaması önemli değil. Yeterince sıkı koşan bir kız? Buraya kadar gelebilir.

"Baron bölgesi," diye fark ediyor, gözleri sertleşiyor. Başımı salladım. "Orası avlandıkları yer."

Alnındaki teri siliyor, canı sıkılmış görünüyor. "Bu hiç mantıklı değil. Neden onu *tekrar* avlamak için avlasınlar ki?"

"Yaptıklarını sanmıyorum."

Öfkeyle bir böceğe vuruyor. "Açıkla."

"Baron Kral..." Ona bir bakış atarak başlıyorum. "Eski yöntemlere karşı çok sert. Silahları sevmiyor. Dijital ayak izi yok. Ben Gece Evi'ndeyken her şey kağıt üzerindeydi."

Sonunda takip ederek parmaklarını şıklatır. "Ama Arianette'in bir iz sürücüsü vardı."

Telefonumu cebime geri sokarken, "Baronlar avlarını etiketlemez," diye bitiriyorum. "Hileli bir avda zafer olmaz." Burada ne bulmayı beklediğimden emin değilim. Bir patika mı? Lastik izleri mi?

Sinir bozucu bir şekilde, hiçbir şey yok.

Arabaya dönerken zor bir konuyu açtım. "Eğer kaçarsan senin hakkında kötü düşünmeyiz. Hiçbirimiz. Dükler, Lex ve Wick. Özellikle de ben."

Ballsy bana ters ters baktı. "Masum adamlar kaçmaz."

Bu güzel bir düşünce ama... "İşlemedikleri suçlar yüzünden ömür boyu hapis yatan pek çok masum insan var."

Olduğu yerde durdu ve yorgun gözlerle bana döndü. "Bizim oralarda, eğitmenimizin bir sözü vardır. Bazı adamlar dibe vurur ve tekrar ayağa kalkar. Ama diğerleri dibe vurur ve bir kürek ister." Omzuma vuruyor, Pauly'den bahsedildiğinde kaskatı kesildiğimi fark etmiyor, kelimelerden değil. "Ben kazıcı değilim, Pace. Verity'ye Stella'yı bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyledim ve küçük bir sürtük gibi saklanırsam bunu yapamam."

"Kimse senin bundan kurtulmanı Verity'den daha fazla isteyemez," diye ısrar ediyorum gözlerini arayarak. "Neden gemiyle birlikte batmaya bu kadar kararlısın?"

Omuzları çöktü, yüzü düştü. "Sanırım..." Yukarı uzanarak gömleğinden bir tutam alır, tam kalbinin üzerine. "Sanırım onu seviyorum, Pace. Bunu söyleyemeyecek kadar korkaktım ama hissettim ve o şu anda dışarıda, kimseye ait olmadığını düşünüyor. Ama öyle." "Yani, ya Verity olsaydı?" diye sorarak nefes verir.

Buna cevap vermek kolay. "Eğer Verity olsaydı, onu bulmak için tüm şehri yerle bir ederdim."

"Evet." Ballsy başını sallayarak ormana bakıyor. "Sen bir Prens'sin, bunu yapabilirsin. Ama ben sadece bu pisliği üzerine yıkmayı kolaylaştıran

bir hiçim."

Bu konuda haksız değil. İsimler, kan ve miras bu şehri kontrol ediyor ve bildiğim kadarıyla Ballsy sıradan bir asker. Bu yutulması zor bir hap ve arabaya giden yolun geri kalanında yürürken aklımdan çıkmıyor.

"Sadece söz ver," der sonunda, "bana ne olursa olsun, onu aramaya devam edeceksin."

Buraya dertlerinden uzaklaşmasına yardımcı olmak için geldim ama işe yaradığını sanmıyorum. Benim için artık tek görebildiğim sık ormanlar ve dikenli çalılar. Akan, cezalandırıcı su. Hexley'li kızın kaçtığı şey yeterince kötüydü ama bir de ormanda hayatta kalmak? Boktan ihtimaller bunlar.

Buradan canlı çıkmayı başaran her kız çelikten yapılmış olmalı. Ama umuda ihtiyaç duymanın, karanlık bir umutsuzluk çukurunda sıkışıp ışığın parlamasını beklemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Eğer Ballsack o ışık olmamı istiyorsa, o ışık ben olacağım.

"Doğu ya da Batı, Stella St. James bulunana kadar kimse durmayacak," diye teminat verdim.

Umarım bu tutabileceğim bir söz olur.

~

Gün batımından hemen önce eve varıyoruz.

Burayı benim evim olarak düşünmek yeterince tuhaf ama son zamanlarda biraz da Ballsy'nin evi gibi hissetmeye başladım. "Sence Baron Kral bir arama ekibine izin verir mi?" diye soruyor çantasını toplarken. "DKS'yi oraya götürebilirim, hatta belki LDZ'yi bile. Kendilerine ait olanı saklarlar." Dikkat çekici bir şekilde PNZ talep etmiyor, biz versek bile.

Omuz silkerek itiraf ediyorum, "Bundan şüpheliyim. Ama soracağım."

Oğluna sorduracağım.

Remy ailemin yarısıyla akraba olacaksa, o zaman kendini aileme yararlı hale getirebilir.

Fuayede yollarımızı ayırıyoruz, Ballsack sola gidiyor, ben sağa. Bir zamanlar Stella ile paylaştığı odaya doğru yürürken omuzlarının kederli çizgisini izliyorum ve göğsümde bir sancı hissediyorum.

Ya Verity olsaydı?

Onu Effie'yle birlikte solaryumda buluyorum, bir an geri çekilip saksıdan saksıya paytak paytak yürüyüp içindeki bitkileri düşünmesini izliyorum. "Bu kışı atlatamayacak. Sanırım bunların hepsini ayıklayıp

Herdem yeşil, ha?" Önce Effie'yle konuştuğunu sanıyorum ama sonra onun karnını okşadığını görüyorum. "Sen gelince ilgilenecek fazla vaktim olmayacak ama belki biraz daha büyüdüğünde burada bana yardım edebilirsin. İster misin?"

Onun yumuşak gülümsemesini görmek midemi bulandırıyor, göğsümdeki o sancı sıkılı bir yumruğa dönüşüyor. Bazen gerçek gibi görünmüyor. Nasıl oldu da hayatımıza girip onu böylesine yumuşak, tatlı, sıcak şeylerle doldurdu? Ve biz nasıl oldu da onu boğmayı düşündük?

"Hey," diye selamlıyor, sesimi duyunca dönerken gözleri parlıyor ayak sesleri. "Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum!"

"Hadi," diyorum, onu elinden tutup kapıya doğru çekiştirerek. "Sana bir şey göstermem gerek."

Kolayca takip etmesine rağmen "Ama-" diye itiraz ediyor. "Pace, Effie yanımda."

Duraksayarak etrafıma bakıyorum. Birkaç haftadır burada tuttuğum bir şey var, Effie'nin uçma pratiği yapmasına izin verirken onu tekrar kullanma fikrine alışmaya çalışıyordum. Onu banktan alıp, "Güzel. Onu yanımızda dışarı çıkaracağız."

Verity'nin gözleri büyür. "Gerçekten mi?"

"Sadece yürüyüş için," diye teminat veriyorum, ipin bir ucunu kemerime bağlıyorum. "Effie. Güzel kuş mu?" Dilimi dişlerime vurarak elimi uzatıyorum ve Effie zahmetsizce kirişlerden aşağı süzülerek bileğime tünüyor.

Effie'nin bacağına takmak zor olmadı. Merak edip bakmıyor bile, onun yerine koluma girip omzuma tünüyor. İkisini de kapıdan çıkarırken Verity şaşkın ve havalı bir kahkaha atıyor.

Bizi kıyıya götürürken ikisi de sessiz, gözleri Verity'nin ayak seslerinde, onu taşların ve dalların üzerinde gezdiriyorum. Saray arazisinin arka tarafı bakımsızlığıyla nam salmış bir yer, esasen rıhtıma açılan ve hiç kullanılmayan bir giriş. Sarayın etrafındaki hendek aslında ana Forsyth Nehri'nin bir kolu, nehrin yukarısında ona yeniden katılmadan önce ayrılan bir dere. Nehir kenarına hiç benzemiyor, su çoğunlukla durgun ve sakin, üstünde kalın bir yosun tabakası var.

Yürüyüş boyunca Effie boynunu uzatıyor ve her şeyi alışılmadık bir durgunlukla izliyor. Uzaktan başka bir kuş ciyakladığında, tüylerinin içine büzülüyor ve boynuma çömeliyor. Ama çok geçmeden tekrar meraklanıyor, bir o yana bir bu yana dönüyor.

Tekne görünür görünmez Verity'nin adımları biraz canlanır. "Tekne gezintisi konusunda ciddiymişsin."

"Ölümcül," diyorum, sabit bir elle tekneye binmesine yardım ediyorum - bir ayağını, sonra diğerini. Küçük bankta oturur oturmaz kemerimdeki ipi çıkarıp Verity'ye uzatıyorum.

Effie, onu Verity'nin dizine doğru ittiğimde kuşkulu görünüyor, ama sonunda "*Nazik, nazik*" diye sesleniyor.

"Aferin kızıma," diyorum başını hafifçe kaşıyarak. "Sıkı tutun."

Tekneyi suya iterken Verity'nin gözleri benimkileri tutuyor, ayaklarımı bir dizi güçlü hamleyle dikerek gövdenin çamurlu kayalara sürtünmesini sağlıyorum. "Wicker'ı bekleyebiliriz," diye teklif ediyor.

"Hayır," diye hırıldayarak bir kez daha itiyorum. "Anladım."

Tam o sırada kayarak suya giriyor ve ben de arkasına geçerek atlıyorum. Teknenin muhtemelen on yıldır astarlanmamış bir motoru var, bu yüzden ona ürkek bir umutla çekiyorum.

Neyse ki hayata dönüyor.

Ne yazık ki, bu Effie'nin ödünü patlatıyor ve panikle kanatlarını çırparak "*Taşaklarımı yala*!" diyor. Yerinde kalacağından emin olduktan sonra tekneyi açık suya doğru yönlendiriyorum.

Hızlanır hızlanmaz Effie kanatlarını rüzgara karşı açarak ötmeye başlıyor.

Verity gülüyor. "Uçtuğunu sanıyor!" Tam olarak öyle görünüyor, hava tüylerinin arasından hızla geçerken kanatlarını sonuna kadar açmış. "Bu gerçekten büyük bir olay, Pace. Şuna bak, bayılıyor."

Effie'nin küçük kafası esintide sallanıyor, boncuk gözleri her şeyi içine çekiyor ve bu beklediğim şey değil. Kaçma endişesi orada, ama onun keyifli ciyaklamalarını duymanın verdiği sıcak ve mutlu hissin altında o kadar gömülü ki, ulaşmak imkansız.

Tekneyi sarılar, turuncular ve kırmızılarla ışıldayan ağaçlarla çevrili sakin bir koya götürüyorum. Tıpkı söz verdiğim gibi. Konumdan memnun kalınca motoru durduruyorum, tekne hafifçe sallanıyor ve etrafımızdaki her şey aniden dinginleşiyor.

Kalbimin hızlı hızlı çarpması dışında her şey. Eğilerek,

Effie'nin bacağındaki ipi nazikçe çözüyorum.

Verity onu izlerken kaşlarını çatıyor ve "Uçup gitmesinden korkmuyor musun?" diye soruyor.

Doğrusu, Verity bu konuda benden daha gergin görünüyor. Bunun ne zaman olduğundan emin değilim.

"Evet," diye itiraf ediyorum. Ama Effie'ye bakıyorum - bu büyük, geniş dünyayı kavrayan kocaman gözlerine ve kambur boynuna - ve diyorum ki, "Sevdiğim bir şeyi kaybetmeyi, onu bir ömür boyu kafeste yaşamaya mahkûm etmeye tercih ederim." Verity dönüp baktığında ona göz kırpıyorum. "Bunu bana sen öğrettin."

Effie teknenin kenarında birkaç deneme atlayışı daha yapıyor, sonra kanatlarını çırparak kenarda sallanıyor. Bir sonraki adımdan korkup korkmadığını bilmeden nefesimi tutuyorum. Ben korktuğuma eminim.

Ellerimi sinirli bir şekilde dizlerime sürterek açıklıyorum: "Saraya içinde tam olarak iki iç çamaşırı, bir ekstra kıyafet, bir çift yarış arabası pijaması, bir diş fırçası ve oyuncak ayım Bay Pickles'tan başka bir şey olmayan bir çantayla geldim." Verity'nin gözleri Effie'yi izlemekten benimkilere kaydı. "Sosyal hizmet görevlisi çantayı Danner'a verdi ve içeri girdikten sonra bir daha hiç görmedim. Fazla bir şey değildi ama çocukken bile benim olduğunu biliyordum. Sahip olduğum tek şeydi."

"Oh, Pace..." Yüzü düşüyor, gözleri zaten parlak ve dolmak üzere ama onu ağlatmak istemiyorum. Sadece gerçeği bilmesini istiyorum.

Ben de eğilip dudaklarımı yanağına değdirdim. "Ev daha önce gördüğüm her şeyden daha büyük olmasına rağmen, yine de tanımadığım iki çocukla aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldım. Okul ve hokey için üniformalarım vardı ama hiçbiri bana ait değildi. Ta ki babamı Effie'nin bende kalmasına ikna edene kadar."

Uzanıp siyah tüylerini okşuyorum, onu eve getirdiğim günü hatırlıyorum. Hastaydı ve çok bakımsızdı. Neredeyse hiç konuşmuyordu. Ona baktım ve üzgün, korkmuş, yalnız bir ruh gördüm - tıpkı benimki gibi.

İnternette haftalarca onun hakkında bilgi edindim. Neye ihtiyacı olduğunu. Ona nasıl bakacağımı, onu nasıl güvende ve mutlu kılacağımı. Ona hep istediğim ama asla bulamadığım şeyleri vermeye çalıştım.

"Zaman içinde, o çocuklar kardeşlerim, Ashby de babam olduktan sonra bile," diye omzumun üzerinden sarayın ağaçların arkasında durduğu yeri işaret ediyorum, "ve o malikane benim evim olduktan sonra bile, hiçbir zaman bana ait olduğunu hissetmedim. Her zaman benden alınabilecek bir şeydi. Neden alınmasın ki? Hayatımda hiçbir şey kalıcı olmamıştı. Ama Effie bana geldiğinde," Verity'nin onu sevmek için uzanışını izliyorum, "o zaten kafesteydi ve sevecek biri olduğu sürece bunu umursamadı bile. Asla farklı bir şey bilmiyordu. Beni terk edemezdi. Onu içeride kilitli tutarsam olmaz."

Teknedeki dar alanda Verity'nin eli uzanıyor ve benimkini tutuyor. Karanlığa karşı aydınlık, yumuşaklığa karşı yaralı. Yanlış ama tamamen doğru.

Başparmağımı elinin üzerinde gezdiriyorum, nehir taşı kadar yumuşak. "Seni o arkadaşlık uygulamasında gördüğüm ilk andan beri seni istediğimi biliyordum ve bu sadece mükemmel vücudun ya da muhteşem gözlerin yüzünden değildi." Yanağına dokunuyorum, pembe, sıcak kızarıklığı boynuna kadar takip ediyorum. "Seni elimde tutmak istedim Rosi ve bu beni gafil avladı. Takıntılıydım. Dağınık. *Aptalca.*" Başımı sallayarak, ekranda onu *tüketerek* geçirdiğim o çılgın, manik ayı hatırlamaya çalışıyorum, ama şimdi çok uzak geliyor. "Aptalca olduğunu biliyorum. Seni henüz tanımıyordum bile, tam olarak değil. Ama bunun aşk olduğundan emindim. Öyle olmalıydı, değil mi? Çünkü beni reddettiğinde, bu gerçekten acıtmıştı."

"Pace," diye başladı, o kocaman gözleri kederle doluydu, "daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı ve sen-"

Parmağımı dudaklarına bastırarak sözlerini kesiyorum. "Çok yoğundum ve bu seni korkuttu. Bunu artık biliyorum. Ve bunun gerçek bile olmadığını anlamam uzun zaman aldı." Parmağımın alt dudağına sürtünerek uzaklaşmasını izliyorum. "O zamanlar her ne hissediyorsam... aşk değildi. Sevecek bir şeye *sahip olmak için* çaresizlikti. Üzücü ve acınasıydı ve kaçtığın için seni suçlamıyorum. Karşılık verdiğin için."

Mutsuz bir şekilde, "Sizi ihbar ettiğimde bilmiyordum-" demeye çalışıyor.

"Bilmene gerek yoktu." Sözlerime itiraz gelmiyor ve bakışlarımı suya çeviriyorum, yüzeyin hemen altında kaç canlının yaşadığını merak ediyorum. "Gerçek şu ki, Effie'yi kafeste tutuyorum çünkü onu seviyorum. Ama hapse girdiği için babamı suçlamak... bu, benden nefret ettiği için beni kafeste tuttuğunu kabul etmek anlamına geliyordu. Bununla yüzleşemezdim." Onun sulu gözlerine bakarak itiraf ediyorum: "Ben de seni suçladım. Beni inciten birini. Sonunda bunun için cezalandırabileceğim biri."

Uzun, titrek bir nefes veriyor. "Ashby olmakla ilgili hiçbir şey kolay değil, Pace." Başparmağı benimkinin üzerinde geziniyor, onu rahatlatmam gerekirken beni yatıştırıyor. "Tüm bunlar için seni uzun zaman önce affettim."

"Nedenini Tanrı bilir, çünkü bunu hak etmiyorum," diye mırıldanıyorum, sonra sakin bir nefes alıp devam etmek için gereken cesareti topluyorum. "Ama son zamanlarda bunu çok düşündüm ve bu sefer gerçek olduğunu bilmeni istiyorum, hayır, buna *ihtiyacım var."*

Gözlerinde hüzünlü bir umut yüzüyor. "Neymiş o?"

Elini dudaklarıma götürüp narin parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Rosilocks Sinclaire." Öpücüğümün gücünü izlerken

"O kadar çok ki sen yanımdayken aldığım her nefes kalbime saplanan binlerce hançer gibi geliyor. O kadar ki şu anda bana ayrılmak ve oğlumuzu daha iyi, daha güvenli bir yere götürmek istediğini söylesen, ben..." Duraksayarak itiraf ediyorum: "Bundan nefret ederdim ve bu dünyada beni hâlâ seni izlemekten alıkoyabilecek hiçbir güç yok ama yine de gitmene izin verirdim." Yanağından iri bir gözyaşı süzülüyor ve ben onu başparmağımın ucuyla yakalıyorum. "Sevdiğin insanları kafeslemediğini şimdi anlıyorum."

Bir an sessiz kalıyor ve ben onun önünde oturuyorum, soyunmuş ve ham bir halde. Su teknenin kenarına vuruyor ve Effie esintiye yumuşak bir tril bırakıyor. Sonunda Verity şöyle diyor: "Sahip olduğumuz şey diğerlerinden farklı. Bir geçmişimiz var Pace ve bu karmaşık bir durum ama bence bizi zorlayan her şeyin üstesinden gelebilmemizi sağlayan da bu. İyi bir baba olacaksın. Tehditlerle dolu bir dünyada Adalet'i güvende tutacaksın. Bunu yapacağını biliyorum çünkü kardeşlerin için, Effie için ve benim için bunu zaten yapıyorsun." Eli yanağıma değiyor ve aramızda karnının şişliği varken bana olabildiğince yaklaşıyor. "Ben de seni seviyorum Pace ve sensiz hiçbir yere gitmiyoruz."

Tekne kıpırdıyor ve Effie'nin sonunda kenarı ittiğini, kanatlarının bir çiçek gibi açıldığını fark ediyorum. Nefesim kesiliyor ve Verity beni arkamdan kavrarken onun siluetinin solmakta olan gökyüzünde yükselişini izliyoruz. Kanatlarının her çırpışı, sonunda rüzgârı yakalayana kadar rüzgâra bir yumruk gibi iniyor. Tepemizdeki akıntıya karşı zarifçe süzülüşünü görmek hem dehşet verici hem de çok güzel.

Tıpkı hayatın olması gerektiği gibi.

~

Kıyıya döndüğümüzde hava kararmıştı.

Kalbim hâlâ belli belirsiz bedenimin dışında hissediyor, ama ne zaman yukarı baksam Effie tam üstümüzde dönüyor, asla fazla uzaklaşmıyor.

"Biliyor musun, çocukken tekneyle açılırdık," diyorum Verity'nin tekrar kıyıya çıkmasına yardım ederken. Eğer kayıp düşerse Lex'in kıçıma tekmeyi basmasına gerek kalmayacak, kendim yapacağım. "Genellikle kafayı bulmak ya da Prensesi gözetlemek için." Batıya bakan duvardaki bir pencereyi gösteriyorum. "Derenin tam ortasından bizim pencereyi görebilirsin."

Titriyor. "Bu çok ürkütücü."

Gülerek cevap veriyorum, "Neden sürekli perdeleri kapattığımı sanıyorsun?"

Bahçeye ulaştığımızda ayaklarımı yere basıp derin bir nefes alıyorum ve kolumu kaldırıyorum. "Effie, gel." Bunu bir ıslıkla noktalıyorum ve beklerken Verity'nin de benimle birlikte nefesini tuttuğunu hissediyorum.

İstediğimden bir kalp atışı daha uzun sürse de, siyah kanatları alacakaranlığı yararak aşağı indiğinde midem rahatlıyor.

Yere indiğinde pençeleri bileğime dolanıyor. "*Günışığı,*" diye cıvıldıyor. "*Güzel gün ışığı kuşu.*"

Verity güler ve başını okşar. "Karanlık, güzel kuş." Tatmin olmuş bir şekilde onu solaryuma geri bırakıyorum ve güzel bir uyku çekmeye karar veriyorum,

Prensesimle uzun, sıcak bir duş. Kuzeydeki hokey kampına gittiğimizden beri bir gün içinde bu kadar açık havada kalmamıştım.

Eve döndüğümüzde hem Lex hem de Wicker mutfakta yemek hazırlıyor, Wicker talimatları okurken telefonuna bakıyor. "Tavayı kalabalık tutmayın diyor. Açıkça tavayı dolduruyorsun."

Lex içeri girdiğimizi fark edince, "Sinirimi bozuyorsun," diye homurdanıyor. "Hey, az önce pencereden gördüğüm Effie miydi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, onların şaşkın bakışlarını görmezden gelerek.

"Onu uçurduk." Verity sırıtarak bir taburenin üzerine çıktı. "Onu görmeliydiniz! Sanırım böcek bile yakalıyordu."

Dikkatimi çeken ızgara tavuk ya da patates püresi kokusu değil. Tezgahın ortasında duran siyah zarf.

"O da ne?" Şüpheyle bakarak araya giriyorum.

Lex ellerini kurulayarak, "Bu öğleden sonra geldi," diyor. "Arkasında Baronların mührü var. Açmak için siz dönene kadar bekledik."

Verity zarfı alır, mührünü inceler ve sonra parmağını zarfın altında gezdirir. Ön yüzünde gümüş mürekkep bulunan siyah bir kâğıt çıkarır.

"Bana bunun başka bir hediye olduğunu söyleme," diye mırıldandı Wicker. "Danner bunu nasıl yapıyordu bilmiyorum ama haftalardır Versace'mdeki kan lekelerini çıkarmaya çalışıyorum. Cinayet orucundayım."

"Hediye değil. Bir davet." Yüzünü buruşturarak yukarı bakıyor. "Siyah düğüne. Cadılar Bayramı'nda, Sy'ın dediği gibi."

"Tanrım, bundan kurtulma şansımız var mı?" Kardeşlerimin arasına umutla bakarak soruyorum. "Hamilelik kartı mı? O zamana kadar patlamaya hazır olur, değil mi?"

Verity inliyor. "Otuz bire kadar bebek gelmezse Tanrı hepimize yardım etsin." Karnını ovuşturuyor. "O zamana kadar beni koridordan aşağı yuvarlamak zorunda kalırsın."

Wicker şöyle karar verir: "Payne ve Perilini'nin ne dediği umurumda değil. Emo-gothy bir hatunla yeni Baronlardan birinin görücü usulü düğününe gitmeyeceğim. Belki ürkütücü soyağacıma ters düşüyor ama o maskeler beni çok korkutuyor."

Verity davetiyeyi tekrar incelerken birden çenesi düşer. "Aman Tanrım." Tabureden aşağı kayıyor, onu yakalamak ve sabitlemek için öne doğru hamle yaptığımı fark etmiyor bile. "Aman *Tanrım*!"

"Ne?" Lex koşarak geldi, elini onunkine kenetledi, yüzü solmuştu. "Bu oluyor mu?"

"Sorun bebek değil. Sorun bu." Davetiyeyi adamın suratına fırlatıyor ve adamın yüz ifadesi gevşiyor.

"Vay anasını."

Wick, "Tanrı aşkına," diye söylenerek davetiyeyi Lex'in elinden kaptı. Yüksek sesle *okumaya* başlıyor: *"Otuz birinci Ekim akşamı Gece Evi'nde Barones Arianette Gowen Hexley ile Baronlar Kralı'nın ebedi birlikteliğine tanıklık etmeye davetlisiniz."*

Kendim okumak için kartı elime alıyorum ama gümüş ve kırmızı renklerle yazılmış davetiye gayet açık.

Evlenen herhangi bir Baron değil. Bu onların kralı ve yeni karısı yirmi beş yaş daha genç.

"Sanırım Killian haklıydı," diyor Verity, aramızda bakışarak. "Bu düğüne katılmak reddedemeyeceğimiz bir Kraliyet yükümlülüğü."

22

Verity

"Bunların hepsini indirmek istediğine emin misin?" Dylan, soran çocuk merdivenin tepesinde. Onun altında, destek veren Chris var. Pace'e solaryumda yardıma ihtiyacım olduğunu söylediğimde, bana acele edip PNZ'ye üye olan iki çocuk gönderdi. Sanırım angarya işler acemilere düşüyor. İkisi de bebek - Prince'in deyimiyle - liseyi yeni bitirmişler ve kardeşlik partileri, takılmalar ve gelecekteki bağlantılardan ibaret olduğunu düşündükleri bir dünyaya atılmışlar.

Onun yerine, bahçe işlerimi yapıyorlar.

"Hepsi," diyorum ona, gölgelikleri göstererek. Yapraklar kış için çoktan dökülmüştü ve sadece gri, bükülmüş, mütevazi sarmaşıklardan oluşan bir yığın vardı. Artık daha iyi biliyorum. "İşin bittiğinde onu dışarı çıkar ve yakalım."

Dylan başını sallıyor ve Chris'e alet çantasından küçük bir balta uzatmasını işaret ediyor. Beni kıskandıran bir enerji ve iyimserlikle işe koyuldular. Yeni üye adayları benim katıldığım törenlerin hiçbirinde bulunmadılar ama yemin gecesinde neler olduğuna dair söylentileri duymuşlar. Bana nasıl baktıklarını görüyorum, biraz korku ve yüksek dozda huşu ile. Üst sınıflardan, özellikle de Prenslerimden korktukları çok açık ve onlardan istediğim her şeyi sorgusuz sualsiz yapacaklarını öğrendim.

Oldukça harika.

"Hey," diyor Ballsack, evden çıkıp gözlerini kısarak ışığa bakarken. "Burada olabileceğinizi düşündüm." Adamlara bakıyor. "Neler oluyor?"

Bir sütuna yaslanıyorum. "Etrafta bu kadar yenilenme ve yeniden doğuş varken, kıştan önce bahçeye biraz çeki düzen vermek iyi olur diye düşündüm." İç çekerek elimle belimi destekliyorum. Bütün hafta beni öldürdü. "Ayrıca çok sıkıldım. Lex ve Pace derslerine geri döndü, Wick ise Rufus'un işleriyle ilgilenmeye çalışıyor. Etrafta beni eğlendirecek kimse yok."

"Bahçeni kesen birinci sınıf öğrencilerini denetlemek yerine biraz kestirebilirsin." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bitkin görünüyorsun."

Yüzümü buruşturuyorum. "Çok yorgunum. Justice mesanemin üzerinde uyumanın eğlenceli olduğunu düşünüyor ve beni birkaç saatte bir kaldırıyor. Aşermelerim çok saçma ve," yaz havasını çoktan geçmiş olmamıza rağmen üzerimdeki kolsuz elbiseyi çekiştiriyorum, "sürekli sıcaklıyorum. En azından burası daha serin."

Ballsy benim konuşmamdan duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor ve sarmaşıkları kesen çocuklara bakıyor. "Kahretsin, birinci sınıf üyesi olmak berbat bir şey. İlk üye olduğumda çocukların bana ne kadar boktan işler çıkardığına inanamazsın."

"Bir de şu haline bak," diye gülümsüyorum, biraz hüzünlü de olsa. "Sana Dükalık ve her şeyi teklif ettiler. Kabul etmediğin için pişman mısın?"

"Bilmiyorum." Alçakgönüllülükle başını sallıyor ama gözlerindeki ışığı görüyorum. "Bu güçlü bir sınıf ve ne kadar iyi bir lider olabileceğimden emin değilim."

"Eugene." Ona bir bakış attım. "Son on ayını tamamen istikrarsız bir dönemde bir grup Prensle yaşayarak geçirdin, sadece beni güvende tutmakla kalmadın, aynı zamanda bir bölge savaşından kaçınmayı da başardın. Eğer bu liderlik değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Ballsy'nin yanakları pembeleşiyor ve iltifatlarım karşısında kızarıyor, bakışları şu anda baltasını kalın sarmaşığın arasından geçirmeye çalışan Dylan'a kayıyor. "Bu mor şey, değil mi? Büyük üzüm salkımlarına benziyor?"

"Wisteria," diyorum, iltifatımdan kaçındığının farkında olarak. "Çok güzel ama tehlikeli olabileceğini de öğrendim."

Uzun bir süre beni inceledi. Hiçbirimize Rufus ya da Danner'a ne olduğunu sormadı ama ikisinin de gittiğinin farkında. "Burayı çok daha aydınlık yapıyor. Bunu sevdim."

"*Bunu sevdim.*" Effie bir kamelya ağacının dalından şakıyor. "*Beğendim, Euuugene. Beğendim*."

"Kahretsin!" Ballsack yerden bir ayak yukarı sıçrar. Eli kalbinin üzerine düşer. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"Muhtemelen kanatlarını açmaya ihtiyacı olduğunu düşündüm," diye açıklıyorum. Pace ve ben onu suya götürdüğümüzden beri hayat doluydu ve tekrar denize girmek için can atıyordu.

"Bir dahaki sefere bir erkeği uyar." Yavaşça nefes veriyor. "O kuşa adımı öğrettiği için Wick'in kıçına tekmeyi basmalıyım," dedi Effie'ye bakarak. "Ona kuşların beni korkuttuğunu sır olarak söyledim."

"Hayır," diye başımı sallıyorum, gülmemek için kendimi zor tutarak, "yapmamalıydın. Bu adamlar düşmanlarına işkence etme konusunda eğitimli uzmanlar. Sen ona zayıf noktasını gösteren aptalın tekisin."

"Ne yapacakları hiç belli olmuyor," diyor. *Bir* an göz kırptıktan sonra ekliyor: "*Kuşlar*. Wicker değil, ama o herif kesinlikle bir erkeğe sinsice yaklaşabilir." Başını iki yana sallıyor. "Boncuk gibi gözleri var, her zaman sizi izliyor gibi görünüyorlar ve pençeleri ve gagaları tohumların ve fındıkların kabuklarını kıracak kadar güçlü." Gözleri irileşiyor ve elleriyle hızla kasıklarını kapatıyor. "Bana bunu ya da başka bir şey yapmasını istemiyorum."

O kadar ciddi ki kahkahalarımı tutmakta zorlanıyorum. "Cinsel organının peşine düşmektense üzerine sıçması daha olası."

"Belki." Kaşlarını çatıyor, gözlerini siyah kuştan ayırmıyor. "Bu kuş bir-"

"*Güzel kuş.*"

Ballsy irkiliyor ama ben Effie'ye gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet, sen güzel bir kuşsun."

"Onu cesaretlendirme," diye mırıldanıyor.

"Seni o kadar rahatsız ediyorsa gidebilirsin. Ben burada tek başıma iyiyim."

"Aslında seni bulmaya gelmemin bir sebebi var." Başparmağını eve doğru salladı. "Senin için teslim edilmiş bir paket var."

Bahçemi kesen iki adama bakıyorum, gözetimsiz bırakılıp bırakılamayacaklarından emin değilim. "Benim için bırakabilir misin? Ya da adamlardan biri odamıza çıkarabilir mi?"

Ballsy'nin kaşları karmaşık bir şey yapar. "Sanırım bunu bir an önce açmak isteyeceksin."

Rahatlayarak çocuklara döndüm. "Dylan!" Makası bir parça eğrelti otu koparıyor. "Şu pencerenin ötesindeki hiçbir şeye dokunma!"

"Evet, hanımefendi."

Ballsack'e dönüyorum. "Bunu şimdi görmemi gerektirecek kadar önemli olan nedir?" Duraksayarak, "Bu... Baron Kral'dan." diye açıkladı.

Bu kocaman kutunun kimden geldiği belli. Gerçi *kutu* doğru kelime değil. Giriş katının büyük bir kısmını kaplayan devasa bir ahşap sandık. Benim adım, *Prenses Verity Sinclaire*, üst kısmına ince bir elle boyanmış, BRN yıldızı ise yan taraflara nakşedilmiş.

"Hazır mısın?" Ballsack elinde levyeyle sandığın yanında durmuş, kapağı açmaya hazır bir şekilde sorar.

"Bekle!" Wicker'ın sesi fuayeye kadar taşınır. Kaşlarını çatarak ve saçlarını istemeden karıştırarak aşağıya koşuyor. İstemeden olduğunu anlayabiliyorum çünkü tepesinin hemen yanında her zaman terbiye etmekte uzman olduğu bir saç teli var. Bugün saçları dimdik duruyor, gözlerinin etrafındaki hafif kırmızı çember uykusuzluğunun kanıtı.

Günlerdir Rufus'un defterlerini ve hesaplarını inceliyor, elde tutmaya ya da satmaya değer en kârlı girişimleri belirlemeye çalışıyor.

"Levyeyi yere bırak, Eugene." Bize ulaştığında, aleti Ballsack'in elinden kaptı. "Bu da nereden çıktı?"

Ballsy omuz silkiyor. "Kapıda standart teslimat. Adamlarınız taradı ve içeri getirdi."

"Kibirli görünmek istemem," diyor Wick konteynere bakarak, "ama Kral'ın benden hoşlandığını düşünmeye başladım."

"Kutuyu açalım," diye gözlerimi deviriyorum, "aşkı sonra düşünürüz."

Levyenin ucunu kutunun ağzının altına sıkıştırıyor ve Ballsack'in yardımıyla kapağı söküyorlar. İçi ambalaj malzemeleriyle doludur, ama mozoleye gittiğimiz gün Wicker'a gönderilene benzer bir zarf en üstte durmaktadır.

Yavaşça koparıp açıyorum.

Sevgili Prenses,

Oğlunuzun PNZ kardeşlerinden Sadakat Yemini almasını tebrik ederim. Ekte Whitaker'ın çocukken sahip olduğu bir Baron yadigarı var. Aile içinde saklamak isteyebileceğini düşündüm.

Baron Kral

Wicker'a sorgulayan bir bakış atıyorum ama o sadece omuz silkiyor ve Ballsy'ye sandığın geri kalanını taşımasına yardım etmesini işaret ediyor.

"Baron Kral bize en son bir hediye verdiğinde, bu bir insan kurbanıydı," diye mırıldandı. "Geri çekil Kızıl."

Hareket ediyorum çünkü Kral ve hediye verme konusunda yanılmıyor. Elimi karnıma dayayarak, yan tarafları çekmelerini ve içindekileri dramatik bir tahta şakırtısıyla ortaya çıkarmalarını izliyorum.

Önce pürüzsüz, koyu renkli ahşabı, sonra da çıtaları fark ediyorum.

"Bu bir beşik!" Şaşkınlıkla haykırıyorum. Wick uzanıp elini korkulukta gezdirmeden önce ona bakıyor. Sonra aklıma geldi. "Vay canına. *Senin beşiğin* miydi?"

Yaklaşıp Wick'in ön koluna dokunuyorum, bir yandan da yatağın baş ve ayak kısmını inceliyorum. İşçilikte her zamanki ürkütücü BRN ikonografisini beklerken, ahşaba oyulmuş bukleler ve kıvrımlardan oluşan güzel bir tasarım buluyorum. "Wick, bu çok güzel."

Prensim sessiz, elleri parmaklıkların üzerinde kenetlenmiş. Arkamızda Ballsack'in telefonu çalıyor ve muhtemelen odadan çıkma bahanesi bulduğu için minnettar bir şekilde ön kapıdan çıkıyor.

"Hey," diyorum kolunu sıkarak, "iyi misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor, yüzünde karmaşık bir duygu kombinasyonu beliriyor. "Hiçbir zaman Pace gibi olmadım -tüm aile geçmişini bilmek istiyorum, bu mihenk taşlarına ihtiyacım var- ama ben... ben bundan kurtulamıyorum. Beni ölümün kendisi gibi kovalıyor ve sonra böyle bir şey görüyorum," diyerek korkuluğu kavrıyor, "ve oğlumuzun hayatına bu karanlığı getirmesinden endişeleniyorum."

"Belki." Kolunu kaldırıp ona yaslanıyorum ve ahşabın cilasındaki hafif parlaklığa hayran kalıyorum. "Sabahtan beri solaryumdaki salkım söğütleri kestiriyorum, evi Rufus'la bağlantılı her türlü kötülükten arındırmaya çalışıyorlar. Ama sonuçta o sadece bir bitki. *Zararsız* bir bitki. Sadece bir psikopat onu silah olarak kullanır. Bu..." Elimi parmaklığın üzerine koyuyorum, "Bu sadece bir beşik, Wicker. Bir zamanlar sevdiğim adama dönüşen güzel bir bebeği kucaklayan güzel bir beşik." Bana bakıyor, mavi gözleri yumuşuyor. "Belki de bahçe sadece bir

güzel sarmaşıklar için bir yer. Ve belki de bu sadece bir beşiktir," diye gülüyorum.
Bu arada, bu hala ihtiyacımız *olan bir* şey."

Wicker, alnına oyulmuş bir yarıkla bu konu üzerinde derin derin düşünüyor gibi görünüyor. "Önemli olan insanlar, eşyalar değil."

Başımı salladım. "Aynen öyle."

Çenesinin arkasındaki kaslar gerilir. "Sanırım bende kalmasını istiyorum. Eğer senin için de uygunsa."

"Kesinlikle sorun yok."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve sadece minnettarlık olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde beni öpüyor. Ama buna gerek yok. Ailemiz karanlık ve aydınlıktan, sert ve yumuşaktan, acı ve rahatlıktan yapılmış özenli bir goblen olacak.

Ve oğlumuzu ısıtacak.

Wicker karar verir: "Pace dersten döndüğünde böcek ya da Baronların koyduğu büyü gibi şeylere karşı kontrol edebilir, sonra da onu yukarı taşırız."

"Mükemmel." İç çekiyorum. "Muhtemelen gidip Dylan ve Chris'e bahçemi kesip biçmeyi bırakmalarını söylemeliyim-"

Kapı açılıyor ve Ballsack içeri dalıyor, telefonu hâlâ elinde. Daha kelimeler ağzından çıkmadan yüzünün solgunluğu midemi bulandırıyor. "Arayan Remy'ydi," diyor, sesi gergin. "Bir ceset bulmuşlar. Bir kız."

Nefesim kesiliyor, dizlerimin bağı çözülüyor ama yıkılmadan önce Wicker beni yakalayıp dik tutuyor. "Bu o mu?" diye sorduğumda kendimi zar zor duyuyorum.

"Stella değil." Eugene yutkunuyor ama rahatlama hissi üzerime çökmeden önce ekliyor: "Laura."

"Laura mı?" Adını söyleyene kadar Forsyth'i daha iyi bir şey için terk ettiğine dair ne kadar umut beslediğimi fark etmedim.

"O öldü mü?" Wicker bana sarılışını sıkılaştırarak soruyor.

Başını sallıyor. "Remy'nin amcası aradı çünkü o West End'den. Çok fazla ayrıntı yok ama..." Yalvarırcasına Wick'e bakar. "West End'e gitmemin bir sakıncası var mı? Herkes orada ve-"

"Tabii, dostum. Siktir. Evet. Git, halkınla birlikte ol." Elini saçlarının arasına sokar. "Bazı aramalar yapmaya başlayacağım. Ne bulabileceğime bakmak için bu yeni keşfettiğim sallantıyı biraz kullanacağım. Verity ve ben eve döndüklerinde adamlara bilgi verebiliriz."

"Ben de gidiyorum," diyorum, hâlâ kararsız hissederek. "Çantamı alayım."

"Red, bunu yapamayacağını biliyorsun. Lex seni eve yakın istiyor." Bakışları karnıma doğru düşüyor. "Ne olur ne olmaz."

"Bebeğin tam dönemine ulaşmasına iki hafta var." Kalbim küt küt atıyor ve birdenbire spor salonunda annem ve arkadaşlarımla birlikte olmak bir istekten çok bir ihtiyaç haline geliyor. "Ailemle birlikte olmak için şehrin iki mil ötesine gidememem için hiçbir neden yok."

"*Ailen,*" diye tekrarlıyor yavaşça göz kırparak.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Çenesi geriliyor ama ben çoktan kollarından kurtulmaya çalışıyorum. Gitme dürtüsü beni bir mıknatıs gibi eski evime çekiyor. "Wicker, o benim arkadaşımdı. Hepsi benim arkadaşım. Sadece onlarla birlikte olmak istiyorum."

Bir süre sonra, "Tamam. Ama yalnız gitmiyorsun." "Verity benimle güvende olacak," diye garanti veriyor Ballsack. "Söz veriyorum."

Wicker çoktan duvardaki kancadan bir dizi anahtar kapmış. "Öyle olacağını biliyorum ama ikimizle birlikte iki kat daha güvende olacak."

Wicker'ın elini tuttum ve sıktım. "Teşekkür ederim."

Beni kendine çekiyor ve saçlarıma uzun bir öpücük konduruyor. "Önemli olan insanlar, Red. Şeyler değil."

WEST END'DE YAŞAM hiçbir zaman kolay olmadı. Altından yapılmış saraylarda ya da tarihi taş binalarda yaşamıyoruz. Bölgemiz endüstriyeldir ve hobilerimiz ve işimiz daha sert, daha fiziksel ticaretlere yönelir. Hem dövüş hem de silah işi tehlikelidir. Davis, Manny ve Sarah kaçtıktan sonra, bölge Saul'un yönetimi altındayken, toplum için zor yıllardı. Burada yaşadığımda genç olabilirim ama bunu çok iyi hatırlıyorum. Scratch ve Lionel Lucia'nın Forsyth'e saldığı diğer hurdalar yüzünden birkaç adam kaybettik ama bu...

Tatum Cross'un intiharından, yani cinayetinden beri spor salonunu böyle görmemiştim. O zaman bunu bilmiyorduk.

İçeri girer girmez, neredeyse keşke gelmeseydim diyeceğim. Mağara gibi binada acı ve keder alçak bir mırıltı gibi hissediliyor. Andrea kolunu Maggie'nin omuzlarına dolamış, ikisinin de yanakları maskara lekeli. Kaz

kollarını Kathleen'e dolamış, Louie ise Daphne'nin saçlarını okşarken kulağına özel bir şeyler fısıldıyor. Arka tarafta, annemin kapalı ofis kapısının yanında, Sy ensesini ovuştururken Remy ileri geri adım atıyor, kalemi parmaklarının arasında düzensiz bir şekilde dönüyor. Nick ve Lavinia bir kenarda durmuş, Nick alnını Lavinia'nın alnına dayamış, başparmağını Lavinia'nın ıslak gözlerinin altına silerek ona bir şeyler fısıldıyor.

Ancak Wicker ve ben yaklaştığımızda başını kaldırıp bakıyor, görünce doğruldu. "Ver," dedi Wicker'a şüpheli bir bakış atarak. "Gelmek zorunda değildin."

"Evet, öyle yaptım," diye cevap veriyorum, bu savunmasız, incinmiş ana bir Prens getirmenin gerginliği artırmadığını umarak.

Lav beni gördüğünde, bu endişenin çoğu pencereden dışarı çıkıyor. Aynı anda hem neşeleniyor hem de dağılıyor. Aramızda kocaman karnım olduğu için sarılmamız biraz garip ama beni bırakmıyor, sıkıca sarılıyor.

"Bu çok boktan, V," diyor. "Bana bakıp Lucia'dan başka birini gören ilk kızlardan biriydi. Ortadan kaybolduğunda, sadece..." Sözleri bir hıçkırıkla boğuldu.

"Ben de," diyorum ona. "Belki de buradan siktir olup gitmiştir diye düşündüm. Sahilde ya da ortadan kaybolup her şeye yeniden başlayabileceği bir yerde yaşıyordu."

Ama muhtemelen ikimiz de bunu kabul etmek istemesek de, bu senaryo pek olası görünmüyordu. Laura burada mutluydu. O ve Ballsy tam olarak çağlar boyu sürecek bir aşk yaşamamışlardı ama ona iyi davranan biri vardı. Arkadaşları, okulu ve tutkuları vardı. Ama bu sefil şehirden kaçıp gitme umudu, diğer seçenekten daha iyiydi.

Görünüşe göre bunun alternatifi düşünülemez.

Lavinia'nın bakışları omzumun üzerinden kalkıyor, Eugene'in arkamdan geldiğini biliyorum. Ellerini ceplerine sokmuş, Düklerle birlikte duruyor. "O nasıl?" diye soruyor, Lucia ve West End zırhının o özel evliliği içinde kendini toparlayarak.

Wick'e bakıp iç geçiriyorum. "Uyuşuk, sanırım. Gelirken pek bir şey söylemedi." Omurgamda bir sancı hissediyorum ve geri çekiliyorum. "Sanırım ikimiz de bunun Stella için ne anlama geldiğinden korkuyoruz."

Wicker yumruklarını ceplerine sıkıştırmış, buradaki yerinden emin değilmiş gibi görünüyor. "Birbirleriyle bağlantılı olmayabilirler. Ben olsam henüz bir sonuca varmazdım."

Nick, Lavinia'yı koruyucu bir şekilde yanına çekerek, "Bu Forsyth," dedi. "Her şey birbirine bağlı."

Wick başını sallar, bu kadarına itiraz edemez. "Ne yapabilirsek ya da ne önerebilirsek," der Nick'e, omuz silkerek. "Polisin ne bildiğini öğrenmeniz gerekiyorsa Pace dosyalara ulaşmakta iyidir."

Lavinia burnunu çekerek Nick'e baktı. "Bu işe yarayabilir."

Nick ne kabul eder ne de reddeder. "Caddeye çıkıp bazı ipuçlarının kokusunu almalıyım," diyor. Ama Nick'in boynundaki dudak izi dövmesine -şarapnel izinin olmadığı tarafa- bir öpücük kondurmak için geriniyor ve Nick'in ona bakışından yakın zamanda onun yanından ayrılmayacağını anlıyorum.

"Kızlar mı?" Etrafıma bakarak soruyorum. "Onlar... idare edebiliyorlar mı?" Lav başını sallıyor. "Berbat durumdalar. Ve korkuyorlar."

Bu bilgi durumu daha da kötüleştiriyor ve odadaki endişeli enerjiyle birleşen keder, yapabileceğimi bildiğim tek şeyi kabul etmem için beni teşvik ediyor. "Bana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle." Odayı tarıyorum, gözlerim Sy'ınkilere takılıyor. "Annem nerede?"

Nick arkaya doğru başını sallıyor. "Laura'nın babasıyla telefonda konuşuyor." "Tamam." Derin bir nefes alıyorum, Wick'in elinin benimkine kaydığını hissediyorum.

"Yapılması gereken başka bir şey var mı?"

Lav, "Remy amcasına ayak uyduruyor," diye açıklıyor ve onu yan tarafta telefonuyla mesajlaşırken görüyorum. "Kızlar bu gecenin ilerleyen saatleri için bir nöbet planlıyorlar."

"Kulağa hoş geliyor. Burada mı?" "Kulede."

Güzel. Meşgul olmak iyidir, yapmamız gereken de budur, çünkü tüm bunların Stella için ne anlama geldiğini düşünemiyorum.

"Yiyecek," diyorum, sanki dünyanın en kolay çözümü buymuş gibi. "Yiyeceğe ihtiyacımız olacak."

Wicker, "Evet, lazanyada iyiyim," diyerek canlanıyor ve bu küçük, kolay teklifler karşısında kalbim sıkışıyor. "Bana bir tencere göster yeter."

"Yardım edeceğim," diyorum, birleşen ellerimizi dudaklarıma götürmeden edemiyorum. "Ve içkiye ihtiyacımız olacak. Tonlarca," diye ekliyor Lav, bakışları aniden düşüyor "yani, çoğumuz için."

"Birkaç hafta daha," diyorum bir başka sancıya aldırmadan.

Ama Wicker öyle düşünmüyor. Kaşlarını çatıyor ve eğilerek fısıldıyor: "Bunu kaldırabileceğinden emin misin? Lex'in taşınmanın senin için iyi

olacağını söylediğini biliyorum ama-"

Bir öpücükle sözünü keserek, "Bir şeyler yaparsam kendimi daha iyi hissedeceğim" diye açıklıyorum.

İkna olmamış görünmesine rağmen iç geçiriyor. "Sadece ağır kaldırmak yok. Buradaki elli adamdan biri yapsın, tamam mı?"

Lav başını sallıyor, artık bir planımız olduğu için biraz daha kararlı görünüyor. "Kuledeki barı doldurmak için birkaç adam göndereceğiz ve-"

Wicker beni çekiştiriyor. "Birini mağazaya göndermemiz gerekirse diye mutfakta ne olduğuna bakabiliriz."

Nefes veriyor, o kadar derin bir nefes alıyor ki kıskanıyorum. Bebek biraz düştü, kalçalarımı zorlayan leğen kemiğime daha çok yerleşti ama işin ritmine kapılmak işe yarıyor. Wicker ve ben malzemeleri çıkarıp fırını ısıtıyoruz. O soğanları kesmeye çalışırken, diğer kızlar da yavaş yavaş mutfağa girmeye başlıyor ve her birine bir iş veriyorum.

Daphne'ye, "Annemin derin dondurucuda bir sürü donmuş ekmek sakladığını biliyorum," diyorum. "Git bak bakalım ne kadar varmış? Onları ortaya koyarsak çok çabuk çözülürler." Dönüp şaşkın ve kaybolmuş görünen bazı DKS acemilerine bakıyorum. Laura'yla hiç tanışmamışlar. "Hey, çocuklar. Duvara dayalı şu masa yığınını görüyor musunuz?" Sivilceli bir çocuk başını sallıyor. "Onları Aile Yemeği tarzında sıraya dizmeye başlayın. Ve sonra sandalyeleri-"

"Verity Sinclaire!" Dönüyorum ve annem kapının önünde duruyor. Berbat görünüyordu, gözleri kızarmış ve şişmişti. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Biz sadece-"

Wicker'a kuşkulu bir bakış atarak, "Ayaklarını yerden kesiyor," diye cevap veriyor. "Otuz sekiz haftalık hamile."

Çenesi düştü, elindeki kepçeyi bana doğru itti. "Yapmak zorunda olduğunu söyledi! Bana kocaman, hüzünlü gözlerle baktı."

Annem homurdanıyor. "Surat asma numarasına kanıyorsun. Bush Ligi, sarışın."

Israr ediyorum, "Ben iyiyim anne." Burası biraz sıcak olmasına rağmen. "Neredeyse bitti."

"İşin çoktan bitti." Geri çekilirken, o meşhur 'bir dakikan var' komutuyla parmağını kaldırıyor.

Lav suçlu bir ifadeyle, "Git," dedi. "Zaten çok yardımcı oldun. Bunu hazırlamayı bitirelim, sonra da nöbetten önce hep birlikte yemek yiyebiliriz."

Annemin eli kalçasında beklediği mutfaktan çıkıyorum. Kızgın ama aynı zamanda endişeli, üzgün ve midemde fırtına gibi dönen tüm o şeyler.

Öfkemi bir kenara iterek ona doğru ilerledim ve kollarına yığıldım.

Hemen beni kucağına aldı, derin bir nefes çekti. "Oh, Ver Bear."

Onun kokusunu içime çekerek kendimi rahatlatıyorum. "Prenses olduğumdan beri pek çok kötü şey gördüm anne. O kadar kötü şeyler ki Rufus Ashby'nin ortadan kaldırılması gerekti ama bunu kim yaptıysa... bunu kim *yapıyorsa*..." Sesim çatlıyor. "Ashby ya da diğer kralların toplamından daha kötü olabilir."

En azından Danner onlara sessiz bir çıkış yolu verdi.

"Onu bulacağız," diyor saçlarımı okşayarak. "Gittikçe dikkatsizleşiyor. Bir kız kaçtı ve bir diğeri ölü olarak mı ortaya çıktı? Uzun süre saklanamayacak."

Orada, annemin kollarının sıcak sessizliğinde ilk telefon sesini duyuyorum.

Arkamda bir yerden *çınlama* sesi geliyor -ancak dikkatimi dağıtıyor- ama sonra Sy'ın gür sesi odayı yumruklayana kadar bir dizi başka bildirim sesi salonun her yerinde yükseliyor.

"237!"

23

Verity

"KIZLARI YÜKLEYIN!"

Annem ve ben irkilerek geri çekiliyoruz, annemin gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hayır," diyor ve DKS üyelerinin pantolonlarından ve ceketlerinden silahlarını çıkarıp en yakındaki yosmaya vermelerini izlemek için dönüyor. "Burada olmaz. Şimdi olmaz!"

Maggie üç tabancayla yanımdan geçip salona doğru koşarken dönüyorum. Onun arkasında diğer kızlar da aynı şekilde koşuşturuyor ve neler olduğunu sormama gerek yok. Bir zamanlar ben de onlardan biriydim. 237'den kızları yüklemeleri için bir çağrı mı?

Wick, Kaz'la birlikte mutfaktan dışarı fırladı, mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Ne oldu?"

Ona doğru koşuyorum, midem sıkıştıkça yüzüm buruşuyor. "Bu bir baskın. Geliyorlar-"

Ön kapılar kırılarak açıldığında kulakları sağır eden bir gürültü yankılanıyor, botların ağır sesi binanın içinde yankılanıyor.

"Herkes yere yatsın!" diye bağıran bir ses duyulur ve birden odaya bir düzine silah doğrultulur.

Bundan sonra patlak veren şey 237'nin vücut bulmuş halidir.

Kargaşa.

Nick Bruin önce silahını çıkarıyor ve Lavinia'nın önüne geçerek polislere doğrultuyor. Weasel ve Kent de tabancalarını çekerek onu takip ediyor ve Wicker beni arkasından çekerken panikten kaskatı kesiliyorum. Remy'nin bana doğru geldiğini bile fark etmedim.

Çatı katında aniden aşağı inip benim, Kaz'ın ve Wicker'ın yanına konuyor ve saldırmaya hazırlanıyor.

Bağırışlar her iki taraftan da odayı dolduruyor, subaylar kaosu kesmeye bile başlamayan bir hassasiyetle emirler yağdırırken DKS öfkeleniyor.

Ta ki annemin sesi hoparlörden duyulana kadar. "Bu odadaki her yavru silahını hemen indirse iyi olur!" Kalbimin çılgınca çarptığı gergin bir ritim var, Wicker beni saklayabilecekmiş gibi bana doğru geri çekiliyor. DKS yavaşça itaat etmeye başlıyor, silahlar gergin çeneler ve alevlenmiş burun delikleriyle indiriliyor. Localara doğru bakarken, annemin bahis masasının üzerine eğilmiş, mikrofondan polise hırladığını görüyorum. "Bu bizden biri için tutulan bir nöbet. Ne cüretle bugün buraya gelip silahlarınızı ateşlersiniz? Biraz saygı gösterin."

"Kaybınız için üzgünüm hanımefendi." Ajan Knight, güneş gözlüklerini çıkarma zahmetine bile girmeden, spor salonunun kırık kapısının parçalarının üzerinden geçerek ağır zırhlı infaz memurlarının önünden geçti. "Ama bugün tam da bu yüzden buradayız. Şüphelimizi barışçıl bir şekilde yakalamayı tercih ederdik." Sy'a sert bir bakış fırlatıyor. "Ne yazık ki, Batı Yakası'na girişimiz engellendiği için bu imkânsız hale geldi. Yolda durmuş araçlardan oluşan ağır bir barikatla ilgili bir şey mi?"

Sy ona soğuk bir gülümseme sunuyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Ajan Knight etkilenmiş görünmüyor. "Eminim önceden planlanmış bir savunmanın bizi nasıl biraz tedirgin edebileceğini anlayabilirsiniz. Sanki zaman kazanmaya çalışıyormuşsunuz gibi," diyerek silahlara bakar, "ya da bir şey saklıyormuşsunuz gibi."

Wicker başını çevirerek Remy'ye baktı ve "Duran araçlar mı?" diye sordu.

Remy, Nick ve Lav'a yaklaşıp fısıldayarak, "Failsafe. Adamlarımız silah zulasını ele geçirmek için bize zaman kazandırmak amacıyla yolları kapatıyor."

Kaz ekliyor: "Kesiciler yakaladıkları parçaları atıyorlar."

Ajan Knight'ın bakışları odadaki adamların üzerinde geziniyor, Wicker'ın üzerinden geçip geri dönüyor. "Ayı ininde bir Ashby. İlginç. Bay Perilini," diyor Sy'ı işaret ederek. "Eğer kibarca yavrularınıza... prosedüre uymaları talimatını verirseniz, buradan derhal ve herhangi bir can kaybı olmadan ayrılabileceğimize eminim."

Sy'ın dudakları kıvrılıyor ve bir an için karşı koyacağından korkuyorum. Onu suçlayamam bile. Ama sonuçta Simon Perilini'nin Kral olmasının bir sebebi v a r d ı .

Çocukları için en iyisini o bilir.

Sy büyük bir gösteri yaparak dizlerinin üzerine çöküyor ve nefes kesici bir uyumla etrafındaki herkes onu takip ediyor, her biri ön tarafına, yere düz bir şekilde çöküyor.

Sinirli bir iç çekişle Wicker da aynısını yapar. "Lanet olası hayatımı kurtarmak için gömleğimi temiz tutamıyorum. Artık neden zahmet ettiğimi bilmiyorum."

"Versace mi?" Remy onu bir aşağı bir yukarı süzerek sorar. Wick başını sallar.

"Bu yüzden siyaha sadık kalıyorum."

Bu değiş tokuş midemde büyüyen acıyı dindirmeye yetmiyor, başka biriyle yere inerek dayanışma bile gösteremiyorum. Bunu hisseden Wicker, sanki sadece takılıyormuş gibi dirseğinin üzerinde yükseliyor - ennu'nun tam resmi - ve bir elini bileğime doluyor.

"Sadece geride dur ve hiçbir şey söyleme, Red." Mavi gözleri benimkilere kayıyor ve ondaki sıkılmış havanın tamamen yapay olduğunu fark ediyorum. "Bir gün bu orospu çocuğunu mahvedeceğiz."

Polisler DKS üyelerini teker teker sürükleyip üstlerini aramaya başlarken Remy hançer gibi bakarak, "Aynen öyle," diye mırıldanıyor. Knight içeri dalmadan önce kaç tane silah alabildiklerini bilmiyorum ama çok fazla olamazdı. Dave, Nick ve Hernandez'in hepsi toparlanıyor ve Weasel'ın üst araması iki glock, bir tabanca ve tüm grup buna tanık olurken ışıl ışıl bir sırıtışla sonuçlanıyor.

Porterfield ıslık çalar. "Weasel bir lejyon. Üç puan!" der ve kardeşliğin geri kalanı gülerek Weasel'ın gururlu bir çalımla dışarı çıkarılmasını izler.

"Kazanan ne alacak?" Wicker da benimle aynı sonuca vararak soruyor.

Bunu bir yarışmaya dönüştürüyorlar.

Kaz sırıtarak cevap veriyor. "Bir sonraki Fury'deki son dövüş. Bende de üç tane var."

Wicker bir kaşını kaldırır. "Dördüncüyü ister misin?" Kaz'ın bakışları ona kayar.

"Gerçekten mi?"

"Belimde," diyor polislerin uzaktaki başka bir adamı yakalamasını izlerken. "Şimdi."

Kaz usulca uzanıp Wicker'ın sırtındaki silahı alıyor ve kendi silahının içine sokuyor. "Teşekkürler."

Wicker başını kaldırıp bana şaşkın bir bakış attı. "Elbette. Ne zaman istersen."

Her tutuklamayla birlikte odada dalga dalga yayılan kahkaha ve kutlama ne mutlu ne de acı. Aslında Wicker'a çok benziyor - bunun hiçbir önemi yokmuş gibi davranıyor.

Ve bir bakıma, öyle de değil. Ben görmezden gelindikçe rahatlamaya başlıyorum ve onlar da sıraya giriyorlar, el konulan her silah keskin tezahüratlar ve rahat sırıtışlarla sonuçlanıyor. Masanın yanında yerde yatan annem bile, bir memur aletini tutarken inleyen Dave'e kahkaha atıyor.

Küçük yan grubumuza ulaştıklarında -Wicker, Remy, Kaz ve ben- ince bıyıklı ve sakız çiğneyen memurlardan biri "Neden yerde değilsiniz?" diye sordu.

Wicker, "Ona bir bak. Otuz sekiz haftalık hamile. Ondan ne yapmasını bekliyorsun?"

İçime bir kramp giriyor ve karnımı tutarak nefes nefese

kalıyorum. Polis iç çekti. "İyi. *Sen*. Kalk."

Acı dalgası hızla uzaklaşıyor ve akıcı bir şekilde ayağa kalkan Remy'yi işaret ettiklerini fark ediyorum. Gömleğinin köşesinden tutup kaldırıyor ve kollarını açarak vücut sanatını ortaya çıkarıyor. "Senin için kötü bir gün dostum. Bir ıslık kadar temizim."

Remy olabilir, ama çoğu, silahı olmayanlar bile, bir şey ya da başka bir şey yüzünden alınıyor. Trafik ihlalleri. Şartlı tahliye ihlalleri. Basit teçhizat bulundurma. Kaz dört silahla en yüksek tezahüratı alıyor, "Kazanan ganimete gider!" sloganlarıyla ve kelepçelenip sekerek götürülürken iğrenç bir şekilde eğiliyor. Ama bunların hepsi küçük şeyler ve Remy'nin arkada dururken kıkırdamasına bakılırsa -tutuklanamayan tek adamlardan biri- muhtemelen hepsi yarına kadar dışarıda olacak.

Ama sonra Eugene'e ulaşırlar.

Ajan Knight yüzükoyun yatan Eugene'in üzerinden geçiyor ve kelepçeyi takmak için bileğini tutuyor. Diğer adamlarla olduğu gibi değil. Baskının silah sayısını kimin kazandığını görmek için eğlenceli bir üst araması yok.

Bunun yerine Ajan Knight kelepçeleri takarak, "Eugene Warren, Laura Walker cinayeti şüphesiyle tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey-"

Oda bu kez farklı bir sesle, öfkeyle ve savrulan küfürlerle patladığında, bütün amacın bu olduğunu anladım. Onu tutuklamadan önce silahları, öğrenci birliğindeki çocukları ve hatta bazı fahişeleri odadan çıkarmak. Farkına varmak beni yana savurdu ve artık

kimsenin ne dediğini duymuyorum. Kulaklarımda çınlayan tek şey, Ballsy'nin yüzündeki tüm kan çekilerek bakışlarımla buluşmak için dönmesini izlerken duyduğum garip çınlama.

Her şey dağılıyor.

Eğlencenin yapaylığı kayboluyor ve aniden bir öfke dalgası havayı dolduruyor. Remy, Knight'ın üzerine atılıp dövmeli yumruğunu hırlayarak suratına indirdiğinde şaşırmıyorum bile. "Bu saçmalık ve sen lanet olası Biliyorum!"

Knight aldığı darbeyle sendeledi, güneş gözlüğü fırladı ama hemen kendini toparlayarak Remy'ye kanlı bir sırıtış sundu. "Teşekkür ederim. Buraya geldiğimizde üzerinde hiçbir şey yoktu ve inan bana baktım." Koşarak gelen memura başını salladı. "Bay Maddox'u federal bir memura saldırmaktan tutuklayın."

Remy kendi ellerini arkasına koyar ve eğilerek alay eder, "Sen bir korkaksın. Bizden biriyle ringde on saniye bile dayanamazsın."

Ama Knight çoktan yoluna

devam ediyor. Wicker'a.

Yarılmış dudağını silerek ona bakıyor. "Pantolonunda ne bulacağımızı merak ediyorum Ashby."

Wicker yavaşça ayağa kalkıyor, yüzüne ukala bir sırıtma yerleşiyor. "Sadece benim zonklayan, dokuz inçlik aletim."

"Bunu bize neden yapıyorsun?" Kelimeler boğazımdan hıçkırık gibi dökülürken soruyorum. "Eugene hiçbir şey yapmadı. Neden onu rahat bırakmıyorsunuz? Yeterince şey yaşadığımızı görmüyor musun?"

Ajan Knight bana uzun, araştıran bir bakış attı. "Her zaman erkek arkadaştır, Bayan Sinclaire. Ya da nişanlısı. Ya da koca." Yaklaşıp gözlerimin içine bakıyor. Yüzündeki sempatiyi görmek beni kızdırıyor. "Değer verdiğiniz insanları vurduğumu sanıyorsunuz Prenses, ama ben sizi onlardan korumaya çalışıyorum." Ajan Knight arkasına bakıp Ballsy'nin salondan çıkarılışını izliyor. "O bebek buraya gelmeden önce düşünmen gereken bir şey var."

Laura öldü.

Stella da olabilir, tüm bildiğim bu.

Eugene, Dükler, DKS, herkes kelepçelenerek götürülüyor.

Ve o keder, öfke ve derin çaresizlik girdabının içinde bir yerlerde, uyluklarımda ani bir sıcaklık damlası hissediyorum, tıpkı bir krampın beni yakaladığı gibi bir fışkırmaya dönüşüyor.

"Olamaz!" Nefesim kesildi. "Hayır, hayır, hayır..." Wicker'a doğru hamle yapıyorum ama o çoktan orada, beni yakalarken omzuyla Ajan Knight'a çarpıyor. Ayakkabısı kayarak yerde biriken berrak sıvıya çarpıp gıcırdadığında neler olduğunu anladığını biliyorum çünkü donuk bir bakışla ayakkabısını inceliyor.

Ve sonra mavi gözleri benimkilere dikiliyor. "Seni buradan çıkarmalıyız." Panik içindeki bakışlarını Ajan Knight'a çevirdi. "Az önce suyu geldi. Üzerimi arayabilirsiniz ama çabuk olun. Arabaya gitmeliyiz. Hayır," başını sallıyor, "bunun için endişelenme. Oh, lanet olsun."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor Knight, onu geri iterek. "Bu aktif bir baskın Ashby. Numara yapmadığını nereden bileceğim?"

"Suyu geldi! Bunu nasıl uyduracak?"

Bir kramp daha giriyor ve nefes alamıyorum. Knight yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "Kız arkadaşının ambulansa ihtiyacı olursa çağırırız ama biz işimizi bitirene kadar kimse buraya girip çıkmayacak."

Sadece bir sorun var. Kulak misafiri olan bir memur "Geçemiyorlar," diyor. "Buradaki çekici şirketleri bizi oyalıyor. Duran arabaları çektirmek için ilçe çekicilerini çağırmak zorunda kalıyoruz."

"İlçe mi?!" Wicker tersler. "Bu en az bir saat sürer!"

Ajan Knight, memuru kenara çekerken bir parmağını kaldırıyor ve ona bir şey sormak için eğiliyor.

Nefesim kesiliyor, bir acı daha içimi parçalıyor. "Barikat.
Wicker."

Hemen orada, bakışlarımı kendine çekmek için yüzümü tutuyor. "Hey, sorun yok. Her şey yolunda. Endişelenmene gerek yok. Bu işi halledeceğim."

"Nasıl?" Sızlanıyorum.

Duraklıyor, ağzını yüzünü buruşturarak geri çekiyor. "Tamam, aslında bilmiyorum. Lex bana doğum sırasında görevimin seni sakinleştirmek olduğunu söyledi, bu yüzden nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu." Yüzü düştü. "Ama yemin ederim başka bir durumda, kesinlikle onu öldürürdüm. Bütün bu masajları yaptırdım ve-"

İnleyerek iki büklüm oldum. "Wick, buradan ayrılamayız ve ambulans da bize ulaşamaz. Ne yapacağız?"

Bir ara yüz hatlarına çelik gibi bir kararlılık hakim oluyor. "Belki bir ambulans gelemez," diye kabul ediyor ve telefonunu çıkarıyor. "Ama hiçbir şey Lex'in sana ulaşmasını engelleyemez."

Daireler çizerken derin bir nefes alıyorum.

Sadece on dakika oldu ve şimdiden kendimi ayakta tutmak zorlaşmaya başladı. Ama oturmak daha kötüydü, bu yüzden sadece yürüyorum. Nefes alıyorum. *Dinliyorum*.

En çok da Ajan Knight'a hayatının dayağını atan anneme.

"Bebeğim doğum yapmak üzere ve senin inatçı, beceriksiz, Barney Fife kıçın onu lanet olası bir hastaneye götürmek için hızlı bir yol bulsa iyi olur, yoksa seni dava edeceğiz!"

Ajan biraz telaşlı görünerek başını kaşıyor. Belli ki tüm planlamasına rağmen hamile bir kadının doğum sancısının kin baskınını bölmesini beklemiyordu.

"EMS sağlık görevlileri geliyor," diye açıklıyor kapıyı izlerken. "Malzemeleri olacak ve iş o noktaya gelirse, nasıl teslim edeceklerini bilecekler-"

"Sağlık görevlilerinin canı cehenneme!" Bir başka acı dalgasının içinden çığlık atıyorum. Nedenini açıklayamıyorum ama bu pisliğin Justice'in doğumunda herhangi bir rol oynadığını bilmektense acı içinde kalmayı tercih ederim. "Senin gözetiminde çalışan hiç kimse bana dokunamaz. Tek bir parmağını bile, yoksa yemin ederim kafayı yerler." Sakinleşmeye çalışarak nefes alıyorum. "O buraya gelecek. Geleceğini biliyorum."

Kendi annem bile bu patlamadan hayrete düşmüş görünüyor, ancak isteksizce de olsa etkileniyor. Sonunda gözlerini devirdi. "Siktir et bu adamı. Biri Pauly'yi yakalasın!"

Pauly. Yavaş bir nefes alıyorum. Pace'in babası tam olarak istediğim kişi değil ama en azından uyuşturucuları olacak.

Wicker yaklaşıyor, telefonu kulağına dayamış. Alnında daha önce olmayan bir ter tabakası var ve alnındaki rahatsız edici çukuru zorla düzelttiğini fark etmediğimi sanıyor. "Yola çıktı," diyor bana, "hız rekorları kırıyor."

"Merak etme," diyor annem volta atmamı izleyerek. "Sinclaire kadınları en kolay doğumları yapar, Ver Bear. Sen içimden su bidonundan çıkan bir sümüklüböcek gibi kayıp gittin."

Bir iğrenme korosu duyuluyor ve bir kez daha duvara yaslanmış, bilekleri arkadan kelepçelenmiş on DKS'yi hatırlıyorum. İlk vagon dolu ve ikincisi de barikat tarafından engellendi, bu yüzden Knight kendi pisliğini temizleyene kadar hepsi burada sıkışıp kaldı.

Mükemmel.

Remy yerdeki yerinden sırıtıyor. "Bu çok güzel, Mama B. Kıpkırmızı."

Wick telefona tıslamak için arkasını döner. "Lex, neredesin? Sümüklü böceklerden ve iğrenç şeylerden bahsediyorlar ve bu benim uzmanlık alanım değil! Benim sadece yatıştırıcı, sakin adam olmam gerekiyor. Sesimi dinle Lex. Sesim sakin geliyor mu?"

Sanki acıyı ve paniği üzerimden atabilecekmişim gibi başımı sallıyorum. "Onu içeri almayacaklar. Burada kapana kısıldık ve umurlarında değil." Tüm bunların histerisi tam da başka bir keskin kasılma vurduğunda beni kavrıyor.

Lex ve benim bir planımız vardı. Ben Forsyth General'da doğum yapacaktım, o da kredi saatleri için asistanlık yapacaktı; bu ip neredeyse sekiz ay önce, hamilelik testimin pozitif çıktığı hafta çekilmişti. Wicker bana bir şarkı listesi hazırladı ve Pace de benim çapam olacaktı çünkü ikisi de bizimle birlikte odada olacaktı. Tam teşekküllü bir tıbbi tesis ve *ilaçlar olacaktı*. İyi bir plandı. Sağlam bir plan. Gözaltına alınmış on yavru, bir FBI ajanı ve bir spor salonu doktoru içermeyen bir plan.

"İçeri girmenin bir yolunu biliyorum." Pace'in sesiyle dönüyorum ve onun bana doğru koştuğunu görüyorum. Etrafıma baktığımda Knight ve memurlarının bir an için dışarıda dikkatlerinin dağıldığını fark ediyorum ve Pace'in kollarına yığılıyorum. Saçları rüzgârda savruluyor ve o da benim gibi nefes nefese. "Dışarısı tamamen berbat durumda. Arabalar beşer beşer durmuş, polis gücünün yarısı da arkalarına doluşmuş. Arka tarafa tırmanıp çatıdan içeri girmek zorunda kaldım." Geri çekilip yüzüme baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledim.

En azından kardeşlerinden birini gördüğü için rahatlamış görünen Wicker, "Hayır. Lex için kasılmalarını ölçüyordum ve-" diye cevap verdi.

Sanki onu çağırmış gibi, başka bir kasılma beni kavrarken Pace'in gömleğini sıkı, beyaz mafsallı bir yumrukla kavrıyorum. Şiddetli, boyun eğmeyen basınç çekirdeğime yayılıyor ve ilkel bir "Siktir!" diye bağırıyorum.

Tek gördüğümün göz kapaklarımın arkasındaki kör edici, beyaz-sıcak acı olduğu bir süre devam ediyor. Ama aynı zamanda önümde Pace'i ve arkamda Wicker'ı hissediyorum, parmakları belimi kazıyor.

Sanırım bahsettiği masaj buydu.

Kör edici acı yavaş yavaş azalıyor ve gözlerimi açtığımda odadaki herkesin -hatta Remy'nin, hatta Kaz'ın bile- benimle birlikte acı içinde donup kaldığını fark ediyorum. Pace'in gözlerinin içine bakarak titreyen bir nefes veriyorum. Burada olduğunu bilmek çok rahatlatıcı, varlığı o elektrik uğultusunu yayıyor

Gece geç saatlerde hepimiz yataktayken alıştığım bir şey.

Zarif ve derin bir şey söylemek için dudaklarımı aralıyorum, ama ağzımdan "On erkek öğrenci birliğinin önünde doğum *yapmayacağım" cümlesi çıkıyor.*

Pace tuttuğu nefesi sessiz ve gergin bir kahkahayla bırakır. "Eh, bu kardeşlik çocukları erkek olmak üzere, çünkü gerçekten geliyor gibi görünüyor, Rosi."

"Onlar bizim kardeşliğimiz bile değil!" diyorum.

Be

n. "Endişelendiğin şey *bu mu*?"

Odanın diğer ucundan Remy çenesini sallar. "Affedersiniz, dokuz kardeşlik çocuğu

ve bir amca." Kaz'a sırıtıyor. "Ben bir amca olacağım."

Pace ona alaycı bir bakış fırlatır. "Seni bir yere götürmemiz gerekiyor. Salon yok mu?"

Annem sinirli bir hareket yapıyor. "Şu anda o salaklar tarafından ofisimle birlikte aranıyor."

Hırlayarak odayı tarayan Pace'in gözleri salonun ortasındaki ringde durur. "Olamaz. Mutfak mı?"

Bebeğimi lanet bir sobanın yanında doğurma düşüncesiyle yıkılmadan önce Pauly beliriyor. "Eğitim odası." Kapıyı işaret ediyor. "Aramayı çoktan bitirdiler. Sterilize edilmiş matlarım ve bir sürü havlum var."

Pace hiç vakit kaybetmiyor. Eğiliyor, ön kolunu dizlerimin arkasına geçiriyor ve beni akıcı bir şekilde kaldırıyor. "Hadi gidelim."

Mutfaktan çok daha iyi değil ama Pauly ve annem önümüzden koşarak içeri girince kaderime razı oluyorum. Pauly ve Wicker birlikte kalın mavi bir boks minderini yere çarparak Pace'e beni getirmesini işaret ediyorlar.

Beni mindere indirirken, "Onu kontrol etmen gerekecek, Pace. Bak bakalım ne kadar genişlemiş." Lex'in gergin sesi beni irkiltiyor ve Wicker'ın onu hoparlöre aldığını fark ederek sesi araştırıyorum.

"Lex?" Pace elbisemin altına uzanıp iç çamaşırımı kalçalarımdan aşağı çekerken korkum bir dayanak buluyor. "Neredesin sen?"

Sesi panikle yükseliyor: "Şimdi West End'e gitmek üzereyim. Bana nerede olduğumuzu söyle."

Dehşete kapılmış bir halde kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Hissediyorum..." Pace'in parmakları içime girdiğinde nefesim kesiliyor, karanlık gözleri gözlerimi tutuyor.

"... bir ton baskı gibi. Yaklaştı." Çevremde, annemin Pauly'ye bilmiş bir yüz ifadesiyle ateş ettiğini görüyorum.

Pace söner ve telefona bakar. "Bak dostum, bu santimetre olayını bilmiyorum ama burada tüm sistemlerin çalıştığından eminim."

Geriliyorum, keskin bir nefes alımı başka bir kasılmanın başlangıcını haber veriyor. Karnımın derinliklerinde başlayıp amansız darbeler halinde dışarıya doğru yayılan bir gelgit dalgası gibi içimde ağrılar yükseliyor. Bulduğum en yakın şeyi kavrıyorum, parmaklarım sert ete saplanıyor, şimdiye kadarki en kötü kasılmanın zirvesine çıkarken gözlerim kapanıyor. Bir boncuk ter şakağımdan aşağı süzülüyor ve sonunda kaybolduğunda, Wicker'ı elimi tutarken buluyorum, mavi gözleri geniş ve tereddütsüz.

"İnanılmazsın, biliyor musun?" Wicker telefona, "Bir kasılma daha. Bu seferki daha kötü görünüyordu."

Lex keskin bir küfür mırıldanır. "Verity? İtmen gerektiğini hissediyor musun?" Zaten bitkin bir halde, itiraf etmenin içimde nasıl bir his yarattığını düşünüyorum,

"Sayılır."

"Lanet olsun," diye mırıldanır Lex. "Az önce ablukaya girdim. Ben oraya varana kadar Pace ve Wick seninle ilgilenecek. Eğer ıkınmak zorunda kalırsan, nefes almayı hatırlıyorsun, değil mi?"

Panik tekrar yükseliyor ve Pace'e bakıyorum, gözyaşlarımın dolduğunu hissediyorum. "Lex olmadan olmaz," diye ağlıyorum, sefalet beni ele geçirmekle tehdit ediyor. "Bunu Lex olmadan yapamam." Uzun ve acınası bir şekilde hıçkırıyorum ve bu acınası. Hiçbir şey doğru değil. Bu bebeği dünyaya yanlış getireceğim.

"Hey, hey, bana bak," diye fısıldıyor Wicker, çizilmiş yüzü ortaya çıkıyor. "Yakında Adalet'i elinde tutuyor olacaksın. Bu iyi, değil mi?"

Burnumu çekiyorum, ultrasonda gördüğüm o yumru yumru küçük yüzü hayal etmeye çalışıyorum. "Evet," diye karar veriyorum, gözlerimi silerek.

"Heyecanlı mısın?" Wicker soruyor.

Kendimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Evet, öyleyim."

"Ben de, Red." Bana o değerli sırıtışlarından birini gösterirken elimi sıkıca kavrıyor. "Onun için seçtiğimiz göbek adını bilmek ister misin?"

Kalbim küt küt atıyor. Haftalar önce onlara bir göbek adı seçme görevi vermiştim ama hiçbiri bu konuyu tekrar açmadığı için unuttuklarını ya da karar veremediklerini düşündüm.

Nefes nefese, "Ne seçtin?" diye sordum.

Wicker uzanıp bir damla gözyaşımı siliyor. "James," diyor yanağımı avuçlayarak. "Stella St. James gibi. Böylece hâlâ burada seninle olabilir."

Keder kalbime inen bir yumruk gibi, ama daha da önemlisi bunun düşüncesi. Atkuyruğu saçları ve parlak gülümsemesiyle tam yanımda olacak ve beni olacaklardan tamamen uzaklaştıracak rastgele bir bilgi aktaracaktı. Bir an için üzüntünün beni ele geçireceğinden endişe ediyorum ama öyle olmuyor.

Stella bana güçlü olmamı söylerdi, bir prenses gibi. Pace'in annesi gibi. Miranda gibi. Solaryumda bulduğumuz tüm o kadınlar gibi.

Güçlü, bir Monarch gibi.

Wicker'a "Seni seviyorum," diyorum ve omuzları aniden çöküyor, alnı benimkine yaslanmak için eğiliyor.

"Ben de seni seviyorum, Red." Sesi sessiz ve düzensiz, sanki kelimelerden çok daha korkunç bir şeyi ele veriyor. Bunu kardeşlerinden biri olmayan birine kaç kez söylediğini merak etmeme gerek yok.

Geri çekildiğinde bakışlarımı Pace'e çeviriyorum. "Ve seni seviyorum. Hepinizi." Bunun huzuruna dalmak kolay çünkü belki de durum yanlış, ama bu?

Bu birdenbire her şeyi daha doğru hissettirmeye başladı.

Gücümü toplayarak dirseklerimin üzerinde yükseldim ve derin nefes aldım. "Şimdi itmem gerek."

Wicker kekeliyor ama elimi tutmaya devam ediyor. "Lex beklememi söyledi, bunu yapabilir misin?" Yapabileceğimden emin değilim ama sonra ekliyor, "Burada seninleyiz, Red. Derin nefes al, tıpkı çalıştığımız gibi."

"Bu iş bizde," diyor Pace, ayrılmış kalçalarımın arasına diz çökerek. Korkmuş ve gergin görünüyor, kara gözleri biraz vahşi ama içinde bir güven kıvılcımı da var. "Adalet biraz acı çekmeden gelmez, değil mi?"

24

Leski

Bu gerçekle mezara gideceğim ama Pace kadar iyi bir tırmanıcı değilim.

Ben binanın arka tarafına tırmanmaya çalışırken, onun nasıl olup da pencerenin üzerindeki metal merdivene ulaşmayı başardığını merak ederken, bu durum giderek daha da çıldırtıcı bir hal alıyor. Damarlarımda sıcak ve şiddetli bir panik akıyor ve aklıma gelen tek düşünce Verity'nin içeride, *tam orada,* bebeğimizi doğuruyor olması.

Bensiz.

Arka taraf bir zamanlar yabani ot olan ama şimdi sap durumuna yaklaşan şeylerle dolmuş durumda, ki bu iyi bir şey. Bana biraz koruma sağlıyor. Neyse ki Knight'ın küçük kiralık katil ekibi barikatta beni karşılayan PNZ alayı ile o kadar meşgul ki benim berbat Örümcek Adam taklidimi fark etmiyorlar. Çatının yarısına geldiğimde bile Tommy'nin ön tarafta "Bu bir cadı avı! Babamın kim olduğunu biliyor musun? Ne yaptığını öğrenince ne yapacağını biliyor musun?"

Onun iğrenç pisliğinin aslında bir kazanç olacağını kim bilebilirdi?

Homurdanarak merdiveni zorluyorum ve Pace'in muhtemelen merdivene atladığını fark ediyorum. *Lanet psikopat*. Derin bir *nefes* alarak - buna ihtiyacım *var*- ayak parmaklarımı tuğla çıkıntıya yerleştiriyorum, dizlerimi büküyorum ve sıçrıyorum.

Bir elimle merdivenin dibini tutuyor, diğer elimi kendimi yukarı çekmek için uzatıyorum.

Riiiiip.

Sarsılarak baktığımda gömleğimin boynunun kırık bir metal parçasına takıldığını gördüm. "Orospu çocuğu..." Bir hışımla başımı boyun deliğinden içeri sokuyorum ve kollarımı kollardan çekene kadar çırpınıyorum.

Dinlenmek için kendime zaman tanımıyorum, hava terli ve çıplak sırtıma serin serin vururken merdivenin geri kalanını koştura koştura çatıya çıkıyorum. Tıpkı Pace'in tarif ettiği gibi, bitkiler ve çiçeklerle dolu, ama kapağı fark ettiğimde bunu zar zor fark ediyorum.

Açar açmaz midem bulanıyor.

"Kahretsin!" diye bir ses geliyor, nerede olsa tanırım.

Altımdaki cılız merdiven gürültülü bir şekilde takırdıyor ve ben aşağıya doğru dalarken Mama B'nin beni aşağıda beklediğini görünce şaşırıyorum.

"Sonunda," diye tıslayarak kapıdan dışarı bakıyor. "İki dakika daha ve onu barikatın diğer tarafındaki ambulansla buluşması için ön tarafa götürmekte ısrar edeceklerdi ve sensiz hiçbir yere gitmeyeceğini herkese açıkça belirtti."

Ajan Knight'ın Lavinia Lucia ile çatışmasını izlerken ter içinde ve çıldırma sınırında hissederek etrafına bakıyorum. "Neden bu kadar uzun sürdü?!" diye bağırıyor. "Eğer önemsiz biri olduğun için EMS ekibini geciktiriyorsan-"

"Dikkat edin, Bayan Lucia," diye homurdanıyor. "Elimde bir çift kelepçe daha var." Geri çekildi, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hiçbir şey yapmıyoruz. Dışarıda tam bir karmaşa var."

"Kimin hatası bu?"

"Protokol gereği, sağlık görevlileri de dahil olmak üzere kimsenin girmesine izin vermeden önce bölgeyi temizlememiz gerekiyor. Burada bir depoyu dolduracak kadar silah vardı ve adamlarım hâlâ etrafı tarıyor. Onu dışarı çıkarıp ambulansla buluşturmayı teklif ettik ama reddediyor." Nefes veriyor. "Eğer benimle oraya gelmek ve sağlık ekibinin içeri girip arkadaşınıza yardım etmesi için en iyi yolu bulmak istiyorsanız, sizi dinliyorum."

Kargaşa konusunda haksız değil. Dışarıda tam bir kargaşa var. Şehirdeki tüm polisler spor salonunun dışındaki caddeleri tıkamış durumda. Şehri geçmek için tüm hız sınırlarını aştım ve geçtikten sonra arabamdan inip West End'in yarısını koşarak arka girişe geldim. "Ne kadar yakın?" Ciğerlerim kabararak sordum. "Kasılmaların zamanlaması nedir?"

Binaya tırmanmak için telefonumu cebime koyalı sadece birkaç dakika oldu ama az önce duyduğum o çığlık...

"Bilmiyorum," diyor Mama B, sesi sessiz ama kesik. "O lanet hayvanlar içeri girdi ve her şey tımarhaneye döndü-" Sözleri bir solukta kesiliyor ve nedenini öğrenmek için döndüğümde bakışlarının sırtıma sabitlendiğini görüyorum. "Yüce Tanrım, ne oldu lan orada?"

Yara izlerimi görmesine sinirlenerek, "Önemli değil. Hadi, gidiyorlar."

Knight ve Lavinia gözden kaybolur kaybolmaz, Mama B etrafımda dolanıyor ve beni spor salonunun zemininden doğu duvarındaki bir kapıya doğru götürüyor. Onunla birlikte kapıdan içeri dalıyorum, Verity'yi yerde gördüğümde nabzım gümbür gümbür atıyor.

Uzanmış, dizlerini yukarı kaldırmış, kalçalarını iki yana açmış, solgun bir Wicker yanında, elini sıkıyor.

"Sana söylemiştim Red," diyor, gözleri parlayarak. "Bak, başardı."

Pace'i dürtmeme gerek yok. Beni gördüğünde sanki tüm gerginliği kayboluyor ve ayağa fırlıyor, o kadar hızlı geri çekiliyor ki Pauly'ye çarpıyor. "İyi ki buradasın."

Ama çoğunlukla, sadece onu görüyorum. Yanakları kırmızı, gözleri ıslak, göğsü eforla kabarıyor. "Lex," diye bağırıyor, dizlerim önündeki mindere çarptığı anda beni yakalıyor. Ona verdiğim öpücük hızlı ama yakıcı, Wick'in mesajını aldığımdan beri içimde taşıdığım korku ve dehşetle dolu. "Lex, bunu sensiz yapmaktan çok korkuyordum."

Nefesimi tutmaya çalışarak, "Seni şimdi yakaladım," diyorum. Aşağıya bakıp bebeğin başını görmemek beni olması gerekenden daha fazla rahatlatıyor. "Tamam, henüz taçlandırmıyorsun. Paul'du, değil mi?" Halsiz yüzü biraz yeşil görünen antrenöre, Pace'in *babasına bakıyorum.*

"Pauly," diye düzeltti. "Doğumlar hakkında pek bilgim yok ama iyi görünüyor."

"Daha önce havlularla ilgili bir şey mi duymuştum? Antiseptik mi? Ellerimi temizlemek için bir şey."

Bir görev için minnettar görünerek bana raflardan bir şeyler atmaya başladı; steril tuzlu mendiller, nitril eldivenler ve çok fazla düşünmemeye çalıştığım kalın bir el havlusu yığını.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, yeşil gözleri korku dolu. "Her şey yolunda mı?" Titreyen elini karnına doğru uzatıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Onu hissetmiyorum."

"Henüz değil, ama sorun değil. Aslında iyi," diye teminat veriyorum. Mendilleri kullanma işlemini hızlandırırken ellerim her zamankinden daha sabit

haklısın. "Wick," diye sesleniyorum ilk eldiveni çekerken. "En son ne zaman-"

"Şimdi! Siktir!" Verity'nin tüm vücudu önümde geriliyor, dudakları gıcırtılı bir çığlıkla geri çekiliyor. Eli uzanıyor, tırnakları ön kolumu tırmalıyor ve ben donup kalıyorum, acıyı içime çekiyorum. Daha önce de doğum yapan kadınlar görmüştüm ama hiçbiri sevdiğim kadınlar değildi. Verity'nin acı içindeki görüntüsü bile göğsümü sıcak bir bıçak gibi yarıyor, vücudu bir itme ile kenetlenirken doğanın bir gücü gibi görünüyor, dişlerinin arasından kuduz bir tükürük püskürüyor. Kızıl saçlarının vahşi dalları terden alnına yapışmış, cildine en yakın kılcal damarlar çoktan çiçek açmış, kırılmış.

Bir savaşçı gibi

görünüyor. Bir yaratıcı.

"Boş ver." Bir elimle dizini tutup diğer elimle parmaklarımı içine sokmadan önce kasılmanın hafiflemesini beklemiyorum. Wicker alnını onun şakağına bastırıyor, sessiz, yoğun, yatıştırıcı şeyler fısıldıyor.

"Bu doğru, Red," diye mırıldanıyor. "Bu iş sende. Sen hepimizden daha güçlüsün, bu kesin."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye tersleyince annesi homurdanarak "*Erkekler,*" diye mırıldanıyor.

"Geliyor," diyorum ona, bakışlarını yakalamak için öne doğru eğilerek. "Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Neredeyse geldik ama tam değil. Tıpkı konuştuğumuz gibi tamamen genişlemiş ve yüzde yüz efüzyona uğramış durumdasın, ama vücuduna ve kasılmalara karşı değil, onlarla birlikte çalışmalısın. Ben söyleyene kadar ıkınmak için beklemen gerekecek, tamam mı?"

Uzun, sefil bir hıçkırıkla cevap veriyor. "Eugene'i aldılar Lex." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor, sesi kalın ve düzensiz. "Laura öldü ve onun-"

"Şu anda bunu düşünme," diye ısrar ediyorum. "Senin işin o bebeği buraya getirmek."

Mama B, Verity'nin bakışlarını yakalamak için eğilir. "Beni dinle. Ballsy böyle bir zamanda onun için endişelendiğini bilse kendi kıçını tekmelerdi."

Çenemi Wick'e doğru sallayarak, "Elini tutmuşken nabzını saymaya çalış" diye emrediyorum.

Kasılmalar arasındaki dakikalarda, oda beklentiyle elektrikleniyor, her saniye beklentiyle geriliyor. Ama geliyor.

Beklediğimden daha hızlıydı ve çok geçmeden karnının gerildiğini fark edip Verity'ye başımı salladım.

"Vakit geldi. Şimdi ıkınabilir misin bebeğim?"

O da vücudunu sıkarak karşılık veriyor ve Pace arkasına geçerek ona kaldıraç sağlıyor. O bastırdıkça kalçalarını destekliyorum, göğsüme uzanan bir yumruk gibi gırtlaktan bir ses çıkarıyor. Annesi çömeliyor, sanki kendi doğum anısını hatırlıyormuş gibi - ikisi de acıyla birbirine bağlanıyor.

Verity yere yığıldığında, yorgunluk gözlerindeki kararlılıkla savaşırken, "Nefes al" diye ısrar ediyorum ve göğsünün genişleyip daralmasını izliyorum. Aşağı uzanarak iki parmağımla içine giriyorum, oğlumuzu hissediyorum, yırtılmasını önlemek için onu geriyorum. "Çok yakın," diyorum çocuklara bakarak.

Pace sırıtarak saçlarını geriye doğru düzeltirken etrafındaki hava hevesle uğulduyor gibi. "Duydun mu Rosi? Artık çok uzun sürmez."

Wicker dehşete düşmüş görünüyor. "Ikınmalı mı?"

Başımı salladım. "Hazır olduğunda tekrar ıkın."

Yaklaşan ayak seslerini duymuyorum ama Ajan Knight'ın kapı aralığından gelen sert ve emredici sesini duyuyorum. "Diğer iki Ashby hangi *cehennemden* geldi?" Sıkı bir yumruğun Pace'i gömleğinin boynundan yakaladığını gördüğümde çenem geriliyor. "Siz ikiniz buraya nasıl girdiniz? Siz olamazsınız-"

İlerleyişini göremeyecek kadar dikkatimin dağıldığı bir hareket telaşı var ama kafamı kaldırıp baktığımda Pauly, Ajan Knight'ı duvara yaslamış, dövmeli ön kolunu boğazına dayamıştı. "Sakın," diye hırlıyor, dişlerini göstererek, "ona dokunma."

Knight ters ters bakar. "Burası aktif bir suç mahalli."

"Etrafına bak, küçük domuzcuk." Pauly sert bir itiş kakışla geri çekilir ve Knight ile Pace'in arasında durur. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Etrafımızdaki hava Verity'nin ani kükremesinin gücüyle titriyor. "Çık dışarı!" Kükreme başka bir derin, sıkıcı kasılmanın tepesine biniyor ve o da bunu bir itmeyle takip ediyor, yüzü çabayla bükülüyor.

Ajan haklı olarak topuğunun üzerinde döner ve kapıyı kapatmadan önce "İnatçı Doğu Yakası saçmalığı" diye mırıldanır.

"Nefes al!" Sert bir nefes alışını izleyerek söylüyorum. Aşağı bakıyorum ve sonra Verity'ye hızla başımı sallıyorum. "Taçlandırıyor. Bu en zor kısmı bebeğim. Biraz gücünü toplamanı istiyorum, tamam mı?"

"Korkuyorum." Nefes veriyor. "Acıyor."

"Artık geri dönüş yok. Bana bak, acının üstesinden gelmelisin çünkü diğer tarafta rahatlama ve bebeğimiz var." Başını sallıyor. "Gergin olmamaya çalış, tamam mı?"

İtaat ettiğinde, artık yorgunluğunu görmüyorum. Ateş ve çelik kararlılıkla dolu gözler görüyorum ve bir sonraki itme geldiğinde, onun yapabileceğine inanamayacağım bir güçle. İşte o, bu küçük kız, tendonları patlıyor, gözleri kısılıyor, ağzı yüzünü buruşturuyor ve *hayat veriyor*.

Tüm planlarım yerine gelmiş olsa bile -eğitimim, süslü aletler ve teşhisler- bunun bir önemi olmayacaktı.

Burada hiç gücüm yok.

Baş ortaya çıkınca Mama B onu teşvik ediyor. "İşte böyle, Ver Bear, başardın."

"Bir kez daha ıkın," diyorum ona, başını tutmak için uzanıyorum, hava yolunu açık tutuyorum ve göbek kordonunun boynuna dolanmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. "Bir kez daha ıkın bebeğim, sonra her şey bitecek. Bana bir tane daha verebilir misin?"

Kollarıma karşı kalçaları titriyor ve yüksek sesle, ıslak bir hıçkırık çıkarıyor. Ama kafamı kaldırdığımda Pace'e yaslanmış, derin ve bilinçli bir nefes alıyor.

Son hamlesi saf bir dirençle gerçekleşiyor ve vücudu bu gücün etkisiyle titriyor. Oda da onunla birlikte nefesini tutmuş, o bir kez daha öfke dolu bir çığlık atarken onu dinliyor gibi görünüyor.

Ortaya çıktığında öne doğru sıçrıyorum ve onu çevirmek için yakınıma alıyorum. Parmaklarımı kullanarak ağzındaki ve burnundaki mukus ve kanı temizliyorum. Açık mor bir renge bürünmüş, cildi buruşmuş ve kayganlaşmış; hemen nefes almaya başlamayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Çılgınca sırtını ovmaya başladım. "Hadi, küçük adam. Görelim bakalım." Birden kıvranmaya başladı.

"Senin sesini duyduğunda, sanki dönüyormuş, arıyormuş gibi kıpırdanıyor..."

İlk nefesi küçücük, titreyen bir şeydi ve annesinin saniyeler önce attığı çığlık kadar öfkeyle atılmıştı. Onu içime çekerken görüşüm dalgalanıyor ve uzun bir an nefes almak acı veriyor. O kadar küçük ki, inanılmaz derecede kırılgan ve biz onu bedenlerimizle, zihinlerimizle, kalplerimizle yaptık.

İki yüz altmış dört gün içinde.

Ancak Verity'nin endişeli yüzüne baktığımda gözlerimdeki yaşların sıcaklığını hissediyorum. Onu dikkatlice karnının üzerine yatırmadan önce huysuzca, "O iyi," diye temin ediyorum. "Ve sen de lanet olası bir tanrıçasın."

Kordon hala bağlı ve doğum sonrası gelecek, ancak siren sesleri yaklaşıyor gibi görünüyor. Bu iyi bir şey, çünkü şu anda işlevimi yerine getirebileceğimden ciddi şekilde şüpheliyim.

Aileme bakmakla çok meşgulüm.

Verity ona ilk kez dokunduğunda kesik kesik bir nefes alıyor, ıslak gözleri huşu ve sevinçle doluyor. Minik bedeni, sıcak ve nemli, içgüdüsel olarak tenine yerleşiyor ve hemen onu daha da yakınına alıyor, parmakları narin tenini kavrıyor. "Hey, Yargıç James," diye hıçkırıyor, sesi duygudan titriyor.

Kardeşlerimin yüzlerindeki şaşkınlık ve hayranlık dolu bakışlara bakarak nefes nefese gülüyorum.

Her birimiz oğlumuzla kendi yöntemlerimizle tanışırken dünya sadece beşimize daralıyor.

Justice'in minicik parmakları hiçbir şeyi ve her şeyi aynı anda kavrıyor ve Pace başını kaplayan ince, tüylü saçları okşamak için uzandığında, Wicker kendi titreyen parmağını uzatıyor, Justice'in çırpınan eli ona yapıştığında yüzü gevşiyor.

Anne B gözyaşları içinde "O çok güzel." diyor.

Wicker onun babasına çekmesi hakkında sırıtarak, kibirli yorumlar bile yapmıyor. Sadece yutkunuyor ve boğazını sıkarak konuşuyor: "O güçlü."

"Tabii ki güçlü," diyor Pace, Wicker'ın sırtını sıvazlayıp onu kucaklamak için yanına çekerken. "Tıpkı annesi ve babası gibi."

Ancak beş dakika sonra EMS ekibi Verity ve Justice'i sedyeye koymak için geliyor. Başka birinin onlara dokunmasını izlemek zor, sağlık görevlisi *onu* -prensesimi- bir battaniyeye sararken içimi sahiplenici bir sıcaklık kaplıyor.

"İyi iş çıkardın." Mama B'nin sıcak avucu omzuma geliyor. "Bundan sonrasını onlara bırak." Başımı çevirdiğimde gözlerindeki şefkat beni şaşırtıyor.

"Evet," diyorum, her ne kadar onu spor salonundan kalabalık West End caddesine taşırlarken kardeşlerim ve ben sedyeye yapışmış olsak da.

Hâlâ bir bakıma şoktayım ve bizi bekleyen manzarayı hiç beklemiyordum.

Sokağın bir tarafında uzun bir sıra kelepçeli DKS var.

Diğer tarafta ise bir sıra PNZ.

Sedye kapıdan çıkar çıkmaz hepsi bize doğru dönüyor, umutlu ve gergin yüzlerden oluşan bir deniz. Ama sonra Justice o ciyaklayan, hırıltılı çığlıklarından birini daha atıyor ve kalabalık hep birlikte patlıyor.

PNZ alkışlarken DKS tezahürat yapıyor ve "Aferin kızıma Prenses!" ve "Victor'a Ver!" sloganlarıyla ambulansa doğru yürüyüşe geçiyoruz.

Belki de Rufus'un saçmalıklarına hiçbir zaman tam olarak inanmadım - belki de East End acı ve aşağılanma temeli üzerine inşa edildi - ama Prensesime baktığımda, hiçbir beş kelime daha doğru gelmedi.

"Yaratmak," diye fısıldıyorum, nemli alnına bir öpücük kondurarak, "hüküm sürmektir."

~

DUŞTAN ÇIKAR ÇIKMAZ, yeşil önlüğü başıma geçiriyorum ve hemşirenin, "Şunu çıkarmana yardım edelim," dediğini duyuyorum.

Verity'nin lekeli elbisesini başının üzerinden geçirdiğini ve doğum sonrası vücudunu tüm lohusa odasına gösterdiğini görüyorum. Buranın tamamen tıbbi bir alan olduğunu bilmeme rağmen, bu beni rahatsız ediyor. Sarayın tıbbi kanadında sadece bizim olmamıza alışkınım ve şu anda hemşireler etrafımızda koşuşturup duruyorlar.

İçeri girdiğimizde berbat durumdaydık, ikimiz de kan ve sıvı içindeydik. Doğum ekibi hem Verity'yi hem de Justice'i kontrol ederken beni duş almaya ve steril olmaya gönderdiler.

"İyi iş çıkardınız," diyor Dr. Hoffman. "Her iki hastanızın da sağlığı mükemmel."

"Ben pek bir şey yapmadım," diyorum Verity'yi süngerle yıkarlarken. "Ağır işleri o yaptı."

Başını sallar. "Alçakgönüllülükle bu işte hiçbir yere varamazsın Ashby. İltifatı kabul et ve tebrikleri kabul et." Sırtımı sıvazladı. "Şanslı bir adamsın."

Ekibin Adalet'i değerlendirdiği yere döndüğümde öne doğru atılıyorum. "Bunu yapabilir miyim?"

Görevli pratisyen hemşire duraksıyor ve şırıngayı tutuyor. "K vitamini enjeksiyonu yapmak ister misiniz?"

Anladım. "Evet."

Şırıngayı açmadan önce oğlumun kıvranan kalçasını antiseptik bir bezle temizliyorum. Ama onun kıvranan minik bedenine baktığımda donup kalıyorum, iğneyi ona batırma düşüncesi içimi ürpertiyor.

Ona acı çektirdiğim için.

Babamın kırbacının sırtımı sıcak ve yakıcı darbelerle dövdüğü anların hatırası midemi bulandırıyor.

Stajım sırasında ara sıra birlikte çalıştığım iri yarı bir adam olan NP Yakov iğneyi sert elimden nazikçe alıyor. "Ben de benimkiyle yapamadım. Başka tarafa bakmak ister misin?"

İç çekerek dönüyorum ve iğneyi yapmasına izin veriyorum. "Çocuklarınız var mı?" Wicker'ın kapıdan çıkarken başına başka bir önlük geçirmesini izleyerek soruyorum. EMS gelip Justice'i kundaklamadan hemen önce gömleğini çıkarmıştı. Versace'nin kutsallığı buraya kadarmış.

"İki," der Yakov ve sonra, "Erkek ve kız. Hepsi bitti. Bir şampiyon gibi aldı."

Profilaktik göz damlası şişesini kapmadan önce sormadan hemen geri dönüyorum. Bunun ona acı vermeyeceğini düşünüyorum, her ne kadar çok kıvranıyor olsa da. Gözleri gri-mavinin büyüleyici bir tonunda ve onu Verity'ye geri götürmek için kollarıma aldığımda çoğunlukla sinirli görünüyor.

"İşte geldi, tertemiz oldu," diye anons ediyorum, bana yaslanmasının ağırlığıyla sakinleşerek. "Her şey iyi görünüyor. O sağlıklı. Doktor senin de iyi olduğunu söyledi."

"Öyle miyim?" diye soruyor, gözleri şişmiş ve sarkmış. Saçları düğümlenmiş ve iki ton daha solgun, hemşirenin ona giydirdiği beyaz önlük solgunluğuna hiçbir şey yapmıyor. "Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyorum."

Justice'e sırıtarak, "Spor salonunun zemininde altı kiloluk, dört onsluk bir bebeğiniz olursa böyle olur," diyorum.

"Bana bir bruin gibi geliyor." Kaşlarımı çatmama gülüyor ama sonra yüzünü buruşturuyor. "Ah."

"Onun için hazır mısın?" Onu bırakmaya hazır olmasam da soruyorum. Onu sonsuza kadar tutabilirim.

Başını sallıyor ve yavaşça kollarını uzatıyor. "Hemşire onu hemen beslemem gerektiğini söyledi."

Duraksayarak göğsüne bakıyorum. "Ne yapmamı istediğini söyle."

Bunlar size tıp fakültesinde öğretmedikleri şeyler; prosedürden sonra olan şeyler. Bu şeyleri ilk kez yapmanın garipliği ve hayal kırıklığı. Verity önlüğünün yakasını aşağı çekerek dolgun, hazır bir memeyi ortaya çıkarıyor ve onu kollarına alırken Justice'i ona doğru yönlendiriyorum. Birlikte ayarlıyor ve yeniden ayarlıyoruz, ağzını meme ucuna doğru itiyoruz. "Bu... garip," diye fısıldıyor ve Yakov'a gergin bir bakış atıyor, temiz hastane beşiğini hazırlıyor.

Karşı çıkamayınca, "Hey, Yak, yanlış anlama ama siktir olup gider misin?" diye seslendim.

Bir kahkaha atarak battaniyeyi yerleştiriyor. "Elbette Ashby. Bana ihtiyacın olursa düğmeye bas."

O gittikten sonra Verity bana hem uyarıcı hem de minnettar bir bakış fırlattı. "Kaba."

"Ona kafede yemek ısmarlayacağım," diye söz veriyorum, parmaklarımı Justice'in kavrayan elinin üzerinde gezdirerek. "O-"

"Oh," diyor kadın, adam sonunda programa ayak uydurup dudakları meme ucuna yapıştığında gözleri fal taşı gibi açılıyor. "İşte böyle," diye cıvıldıyor ona. "Çok çabuk öğreniyorsun."

Sessiz, yumuşak bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve kapıya vurulduğunu duyduğumda, Pace isteksizce içeri giriyor, Justice kilitleniyor.

"Yemek mi yiyor?" Pace yatağın diğer tarafına tüneyerek söylüyor. Eğilip Verity'yi alnından öperken elini Justice'in küçük başına koyuyor.

"Deniyor," diyor burnunu kırıştırarak.

"Kısa sürede anlayacaktır." Pace onu yakından izliyor, başparmağı başındaki yumuşak saçlarda geziniyor.

"Wicker nerede?" diye soruyor ve alnındaki endişe çizgisinden nefret ediyorum. Gittiğini hatırlıyorum ama nedenini merak edemeyecek kadar dalgındım. "Çıldırmadı, değil mi?"

"Baba olmak hakkında mı?" Pace kıkırdayarak soruyor. "Tam olarak değil."

O daha fazla açıklama yapamadan kapı itilerek açılır ve Wick içeri girer. Üzerinde hediyelik eşya dükkanından almış olması gereken temiz bir gömlek var, çünkü ön tarafında kalın üniversite harfleriyle 'BABA' yazıyor.

Bir elinde bir kutu puro, diğerinde ise sıradan bir kâğıt torba tutuyor. Sanırım sonunda biri rolünü benimsiyor.

Bizi görünce durdu, gözleri bu küçük vahşi ailemizin üzerinde gezindi.

"Güzel gömlek," diyorum, ağzım seğiriyor.

"İkinize de birer tane aldım," diyerek hediye çantasını Pace'e uzatır. "Ama kahretsin, Red. Şu haline bak."

"Ne?" diye sorar, yüzü düşer. "O kadar kötü mü görünüyorum?"

"Ne? Hayır," diye anında cevap verir. "Sadece çok anaç ve boktan görünüyorsun." Yanıma yaklaşıyor ve çenesini kaldırarak ağzına yavaş ve şefkatli bir öpücük konduruyor. "Çok ateşli."

"Dur," diyor, yorgun yüz ifadesinden küçük bir gülümseme yükseliyor.

"O haklı." Pace'in eli Justice'in başından kalkıp Verity'nin memelerini okşuyor. "Sen şu bereket heykellerinden biri gibisin. Eğer bahçeye bir tane koyarsak, kardeşlik ona tapar."

Sanki onlara akıl vermemi bekliyormuş gibi bana bıkkın bir bakış atıyor. Ama yapamıyorum. "Bana bakma," diyorum ona. "Sana zaten bir tanrıça olduğunu söyledim."

Ağzı memesini terk eden Justice'e bakarken yanaklarına biraz renk gelir. Kaşlarını çatıyor. "Şey, bu pek fazla değildi."

"Sorun yok," diye teminat veriyorum, minik kulağının kabuğunu okşayarak. "İlk başta çok fazla yemeyecek. Bu noktada daha çok kas hafızasıyla ilgili."

Wicker'a bakıyor, gülümsemesinde isteksiz bir eğim var. "Onu tutmak ister misin?"

Ne o ne de Pace henüz yapmadı.

Wicker ona doğru uzanırken uzun, gergin bir nefes veriyor. Mavi gözlerini benimkilere dikti. "Yanlış yapıyorsam söyle."

Wicker'ın avuç içi başını kavrıyor, diğer eli Justice'in vücudunun altında sıkışıyor ve sonra onu göğsüne çekiyor, dikkatlice ayarlarken sertleşiyor. "Bu...?"

"İyisin Wick," diye güvence veriyorum ama arkasında durup kolunu yönlendiriyorum.

Üçümüz Wicker'ın sakinleşmesini izliyoruz, endişeyle oğluna bakıyor. "Ya ağlamaya başlarsa?" diye endişeleniyor. "Ya ağlarsa-" Ama sonra Justice'in gözleri fal taşı gibi açılıyor, maviyle mavi buluşuyor ve Wicker'ın *yüreği ağzına geliyor*. "Demek bütün bu yaygara senin içindi, ha?" Fısıltısı hafif ama duygu yüklüdür ve dudaklarını Justice'in dudaklarına hafifçe değdirmek için eğildiğinde

Alın, Verity, Pace ve ben anın ciddiyetini anlayarak uzun uzun bakışıyoruz.

Bir şeyi sevmekten en çok korkan kişi olan Wicker, oltaya takıldı.

"Pace," diyor aniden, yatağın etrafında kardeşine doğru dönmek için ayağa kalkarak. "Senin sıran."

Ama diğer kardeşim kıpırdanıyor, ellerini ceplerinin derinliklerine gömüyor. "Emin misin?" diye soruyor. "Biraz zaman alabilirsin, Wick."

Wick sadece alay eder. "Baba olmak için bir ömrüm var ama oğlumuzla sadece bir kez tanışabiliyoruz. Hadi, kolları yap."

Bu beceriksiz direktifle eğlenen Pace kollarını göğsünde kavuşturur, Wicker Justice'i tuttuğu beşiğe geçirirken yakınlaşır. Wicker geri adım attığında, Pace yüzünü *buruşturur*. Sanki tüm vücudu bebeği tutuyor, omuzları hem yüksek hem de içe doğru kıvrılmış, sanki onu bir şeyden koruyor.

Bu ana kadar Pace'in duyguları konusunda oldukça bilgiliydim. Hiçbir zaman Wicker kadar patlayıcı ya da benim kadar sakin olmadı. Pace *hisseder* ama bunu taktiksel olarak ifade eder.

Şu anda yüzündeki ifadenin taktiksel bir yanı yok.

"Onu gördüğümde farklı hissedeceğimden çok endişeliydim," diyor, bana bakarken sesi titriyor. "Sanki onunla tanışacak ve benim olmadığını anlayacakmışım gibi."

Verity yatakta debelenir, yüzünde ıstırap vardır. "Oh, Pace."

Ama başını sallayarak bebeğe sırıtıyor. "Aslında tam tersi," diyor, Justice'in yorgun yüzüne bakarken gözleri yumuşuyor. "O senden ve Wick'ten oluşuyor, en çok sevdiğim iki insandan. Hiçbir şey bundan daha fazla benim hissettiremezdi." Bana bakıyor, gözleri hem meraklı hem de harap olmuş. "Senin için de böyle mi?"

Göğsüm zonkluyor. "Evet," diye itiraf ediyorum, Verity'nin elini kendi elime alarak. "Tam olarak böyle bir şey."

Belki de Wick bunu henüz anlayamıyor, birlikte yaptıkları bir şeyin nasıl olup da bizimle bu kadar açıklanamaz bir şekilde bağlantılı olduğunu.

Belki bir gün olur.

ERTESİ SABAH, Pace ve Wick odasının önünde durmuş, doğumhanenin lobisini dolduran çeşitli bölgelerden gelen ziyaretçiler için bir tür program hazırlamaya çalışıyorlardı.

PNZ ilk hakkı alır.

"Vay canına." Elindeki beyaz gül demetini kolunun altına sıkıştıran Rory, hâlâ Verity'nin kollarında olan Justice'e iyice bakabilmek için eğildi. "Çok şirin bir çenesi var."

"Bilmiyorum," diyor Tommy, onu değerlendirirken gözleri kısılıyor. "Buruş buruş, kırmızı ve kel. Aslında büyükbabama benziyor."

Rory buketle ona vurur. "Az önce bir *insanın* içinden çıktı."

Verity yorgun bir kıkırdamayla bakışlarımı karşılıyor. "Sonsuza dek doksan sekiz yaşında bir adam gibi görünmeyeceğinden eminim."

Tommy omuz silkerek kendi buketini televizyonun altındaki yığının üzerine yerleştiriyor. "Benden ve Heather'dan."

Verity'nin kaşı kalktı. "Heather bana çiçek mi gönderdi?"

"Hayır," diyor Tommy, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak. "Bunlar özellikle bebek için."

Dudaklarında bir gülümseme seğiriyor. "Eminim Justice bunu takdir ediyordur."

Ondan sonra Kramus, Baxter, Loeffler ve Mitch geliyor, her biri kendi beyaz gül demetleriyle. PNZ ayrıldığında konsol masasının her tarafı onlarla dolup taşıyor, çıplak mobilyaların arasında beyaz bir şok etkisi yaratıyorlar. Verity'nin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyip onları kovana kadar bütün gün takılmaktan memnun görünüyorlar.

"Biraz ara vermelisin," diyor odadan çıkışlarını izlerken. "Bütün gece ayaktaydın."

"Etrafta dolanmıyordum." Hayati değerleri ve sıvıları kontrol ediyor ve Justice'in minik, mükemmel nefeslerini dinliyordum.

Gözleri tehditkâr bir kararlılıkla sertleşiyor. "Pace ve Wick döndüğünde eve gidip uyumanı istiyorum." PNZ ziyaretleri sırasında bir yerde, onlara kalışının geri kalanı için geri getirmeleri gereken şeylerin bir listesini göndermişti. Umarım gözlüklerimi getirmeyi unutmazlar da şu lanet lensleri çıkarabilirim.

Gözlerimi ovuşturuyorum, ne kadar cesur hissettiklerini kabul etmeyi reddediyorum. "Ver, ben iyiyim. Üç civarı sağlam iki saatim var-"

"Bu plaketle benimle dalga mı geçiyorsun?" Verity'nin annesinin sesi koridordan geliyor. "'Rufus Ashby Doğum Süiti'. Tanrım, o orospu çocuğu işemek istemediği bir oda görmemiş." İçeri girer

Gözlerini dramatik bir şekilde devirerek. "Acaba cehennemin kızgın çukurlarındaki odalarda plaket var mıdır?"

"Selam anne," diyor Verity, annesini görünce gözleri parlıyor. "Oda değiştirmek isterdim ama burası gerçekten çok güzel."

Verity Rufus'u öldürdüğünde dördümüz bir anlaşmaya vardık. Bize bıraktığı her ayrıcalığın ve hoşgörünün tadını çıkaracağız ve doğum süiti de tam olarak bu. Şımartıcı. Kahve makinesi ve mini bardan banyodaki jakuzili küvete kadar. Dün gece iki saat uyuyabilmemin tek sebebi, kazara onun yatağının bir metre ötesindeki misafir yatağına uzanmamdı.

"Yeterince eminim. Burası bir saray." Etrafına bakıyor, kanepeyi ve küçük mutfağı inceliyor. Gül duvarını fark ediyor. "Gördüğüm kadarıyla öğrenci birliği buraya gelmiş."

"Az önce gittiler," diyorum nazikçe, "Verity'nin dinlenmeye ve beslenmeye ihtiyacı var-"

"Lex Ashby, beni kovmayı aklından bile geçirme," diye çıkışarak doğruca Justice'in uyuduğu küçük beşiğe yöneldi. "Verity bebeği benim önümde besleyebilir. Kızları da. Bu görmediğimiz bir şey değil."

"Hangi kızlar?" Diye soruyorum ama bir dakika sonra Lavinia ve Story kapıda beliriyor. Onları görünce Verity'nin yüzünde bir sırıtma beliriyor ve Tristian'ın o gün çocuk odasında çalışırken söylediklerini hatırlıyorum. Bu kadınlar sadece çağdaş değiller. Onlar arkadaş.

"Geldiniz," diyor Verity, bütün gün olduğundan daha uyanık görünüyor. "Biz de yemek getirdik," diyor Story, yağlı bir poşeti kaldırarak.

Verity derin bir nefes alıyor ve hemen d o ğ r u l u y o r . "Bu Señor Mexicana'dan mı?"

"Evet. Özel numara beş."

"Aman Tanrım, seni seviyorum." Çantayı ondan kaptı. "Açlıktan ölüyorum."

Verity'nin meydan okuyan bakışları karşısında ellerimi kaldırıyorum. "D e v a m et. Vücudunun yakıta ihtiyacı var."

"Size de bir tane getirdim, Dr. Baba," diyor Lavinia, başka bir poşetten folyo kaplı bir burritoyu bana doğru iterek.

Ne zamandan beri West End'in Kraliçesi bir Prens için yemek alıyor?

Bu jestten ne kadar etkilendiğimi gizleyemeyerek "Vay canına" diyorum. Karnım gurulduyor ve ben de yemek yemediğimi hatırlıyorum. "Teşekkürler."

Anne B beşiğin üzerine eğilmiş ve -bunun için başka bir kelime *yok*- fışkırırken, iki kız kanepeye uzanıyor.

Lavinia başlıyor, "Tamam, bize her şeyi anlat. Mesela, Sy'ın sikine göre

bir üzerinden değerlendirirsek, ne kadar acıdı?"

"Tanrım." Baharatlı tavuğun ilk lokmasında boğuluyorum, Verity'nin Mama B'nin getirdiği aç bebek için göğsünü açmasını umursamıyorum bile. Bu tartışma için burada olamam. "Bunu ziyaretçi salonunda yiyeceğim."

Kıkırdama sesleri beni kapıdan dışarı kadar takip ediyor.

Ziyaretçiler için ayrılmış küçük odayı bulana kadar koridorda dolaşıyorum ve bir sandalye çekiyorum. İkinci ısırık da ilki kadar güzel, yağın ve karbonhidratın tadını çıkarıyorum, Wick ve Pace'in dönüş yolunda bana üç tane daha ısmarlayıp ısmarlayamayacaklarını merak ediyorum.

İşimi yarılamıştım ki siyahlar içinde devasa bir figür yanımdan geçti ve ben de fasulye ve pilavın üzerinden seslendim, "Hey. Buradayım."

Sy geri dönüyor, beni görünce rahatlayarak nefes veriyor. "Burası lanet bir labirent."

"Alışırsın." Bir ısırık daha alıyorum ve o da dürüme başını sallıyor. "Gördüğüm kadarıyla kızlar seni bulmuş."

"Evet. İçeride konuşuyorlar-" *Kocaman sikin,* demiyorum, "-kimsenin duymak istemediği şeyler. Ben bile duymak istemiyorum. Ve Verity bebeği besliyor, ki bu da hâlâ belirsiz, bu yüzden ona birkaç dakika vermek isteyebiliriz."

"Güzel. Remy ve Nick arabayı park ediyorlar." Karşımdaki sert sandalyeye oturup bacaklarını uzatıyor ve ben de konuyu değiştiriyorum. "Ballsack'ten ne haber?"

Sy neredeyse benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor ve kendimi birkaç düzine kardeşinle şehir hapishanesinde geçirdiğin bir gecenin neye benzediğini merak ederken buluyorum. "Durum iyi değil," diye söze başlıyor, kollarını maçoluktan çok rahatsızlığa işaret edecek şekilde kavuşturarak. "Bu sefer ellerinde sağlam kanıtlar var ve bunu yenmenin kolay olacağından emin değilim."

Kaşlarımı çattım. "Ne kanıtı?"

Kaşları düşük. "Avukatımız olay yerinde kan olduğunu söylüyor. Özellikle de Laura'nın dişlerinde Ballsy'nin kanı."

"Dişleri mi?" Kanım dondu. "Yani o mu yaptı?"

Sy'ın yüzünde şok ifadesi belirir. "Kahretsin, hayır, o yapmadı. Adli tabip ölüm saatinin otuz altı saat önce olduğunu söylüyor, ama onu iki kez aradılar ve bırakın ısırık yarasını, derisinde bir yırtık bile bulamadılar." Sy'ın gözleri koridorda geziniyor, gözlerinde bir paranoya var. "Basitçe söylemek gerekirse, bu iş ona yıkılmak isteniyor. Forsyth'teki birileri bunun bizim üzerimize yıkılmasını istiyor."

"Ama," diyorum, "eğer yarası yoksa, o zaman birisi nasıl kanını alabilir ki-"

Bana çarptığında nabzım

tekliyor. Kan bağışı.

Aldığım örnekler.

Küçük planımın bunda bir rol oynamış olabileceğinin farkına varmak beni bir çuval tuğla gibi çarptı. Burada önemli olan kelime "*olabilir"*. Buna kim erişmiş olabilir? Ve nasıl? Bana zorlama gibi geliyor, bu da Knight'ın bunun saçmalık olduğunu düşüneceği anlamına geliyor. Ve eğer Ballsack'a komplo kurulduysa, bu beni şüpheli konumuna sokar - kanına erişimi olan kişi.

Orospu çocuğu.

Sy yüzünü ovuşturarak, "Biliyorsam ne olayım," diyor, "ama bununla başa çıkacağız. Avukat birinci sınıf. Saul'un pisliklerinden biri, yani bu iyi bir şey." Omzumun üzerinden bakıyor, ben de arkama dönüp Remy ve Nick'in yaklaştığını görüyorum. "Kızlar şu anda aşağıda ve Verity bebeği besliyor."

"Anladım." Remy çenesini bana doğru salladı. "Yeğenim nasıl?"

Maddox'un hevesli sırıtışı kan deliliyle ilgili endişelerimi bir an için bir kenara bırakmamı sağlıyor. Laura Walker'ın ölümünün, Ballsy'nin tutuklanmasının ve kayıp kadınların acısı arasında bizim gibi insanların kutlayacak bir şey bulması pek sık rastlanan bir şey değil. Yine de iştahım kaçtı, bu yüzden burritonun geri kalanını çöpe atıyorum ve "Hadi gidip öğrenelim" diyerek ayağa kalkıyorum.

Onları içeri almadan önce kapıyı açıp kızın düzgün olup olmadığını kontrol ediyorum. Verity istediği kadar annesine ve kız arkadaşlarına göğüslerini gösterebilir ama Dükler onun göğüs uçlarına bir an bile bakarlarsa cesedimi çiğnemiş olurlar. Malları şimdilik kaldırdığını görünce, girmeleri için kapıyı açıyorum, tam o sırada kadınlardan bir kahkaha patlaması geliyor.

Nick onlara şüpheyle bakıyor, "Bunun kötüye işaret olup olmadığını hiç anlayamıyorum." "Mutlular," diyor Sy, benimle aynı sonuca vararak. "Onlar

Özellikle de şu anda, West End'in geri kalanı bir cenaze töreni planlarken."

Ölüm ve doğum.

Hiç kimse döngüyü bir PNZ'den daha iyi anlayamaz.

"İyi görünüyorsun Ver," diyor Remy yatağa yaklaşırken. "Bu sabah ne yaptığımı görmek ister misin?"

Daha dik oturuyor, gözleri kısılıyor. "Ne yaptın sen?"

Kolunu uzatır ve kolunu geri çekerek şeffaf bir bandajı ortaya çıkarır.

Diğer mürekkebinin altında küçük bir taç görünüyor.

yarı saydam bandaj. Döngüsel bir yazıyla *J.J.* harfleri birbirine kenetlenmiş. "Yeğenim için."

Verity ona bakar, gözleri dolmaya başlarken ağzı sıkı bir çizgiye sıkışmıştır. "Ah, Remy," diye soluk soluğa gözünden bir damla yaş siler. "Sikeyim seni. Şu anda hormonlarımın tavan yaptığını biliyorsun."

Lavinia kanepeden ona bakıyor. "Alttaki güllerden birine yardım ettim."

Verity'nin çenesi sallanıyor ve bana bakıyor, gözlerinde uzun süre düşünmek zorunda olmadığım bir yalvarış var. "Onu tutmak ister misin?"

Remy donup kaldı, bana baktı. "Yapabilir miyim?" Omuz silkerek elimi sallıyorum, sahiplenme içgüdülerim onca ziyaretçinin arasında çoktan törpülenmiş durumda. Dükler artık düşman gibi bile hissetmiyorlar, ki bu daha sonra endişelenmemi gerektirecek bir şey.

Şu anda Justice'in amcasıyla tanışmasını izliyorum.

"Oh," diye hayranlıkla nefes alıyor Remy onu kaldırırken. "O çok küçük. Sy'ın senden daha ağır kitapları var, ufaklık." Justice'e sırıtıyor ve onu kollarına almak için ayarlama yaparken biraz daha yaklaşırsam kimse beni suçlayamaz. "Çenem onda," diyor onu diğerlerinin görmesi için havaya kaldırarak.

Verity güler. "Şey, sanırım aslında Wic-" "Ver,"

diyor Lavinia iç çekerek, "bırak alsın."

Remy ve Wick'in üvey kardeş olmaları hâlâ çok garip ama artık bildiğim için mantıklı da geliyor.

"Vinny, bak," diyor ona heyecanlı bir sırıtışla. "Hiç bundan daha parlak bir beyaz gördün mü?"

Kaşlarımız birbirine çarparak hepimiz Sy'a doğru bakıyoruz ve o da homurdanıyor. "Ten rengini kastetmiyor. Beyaz demek-"

"Taze ve berrak, temiz bir tuval gibi." Remy'nin gözleri parlıyor ve Verity'ye bakıyor. "Ona ilk dövmesini yapabilir miyim?"

Onu almak için ileri atıldım. "Tamam, bu kadar yeter."

Kaşlarını çatıyor ama Adalet'i bana uzatıyor. "*Şimdi* değil. Yani on altı yaşına girdiğinde." Nick'in dirseğini böğrüne saplaması üzerine, "İyi, on sekiz olsun." diye tısladı.

Nick kolunu Lavinia'ya doladı ve elini karnının üzerine koydu, "Belki de sana bir bebek koymayı düşünmenin zamanı gelmiştir."

Verity neşelenir. "Aman Tanrım. Evet! Birlikte bir bebek sahibi olmak eğlenceli olurdu," diye yalvarıyor ve her iki kıza da umutla bakıyor.

Lavina, Nick'i itmeye çalışarak, "Remy'nin o bebeği kucağında tuttuğunu görmek yumurtalıklarımı yok etse de, hayatta olmaz," der. Nick sadece daha sıkı tutunur. "Üçünüzü ve Arşidük'ü zar zor idare edebiliyorum."

"Ben de hazır değilim," diyor Öykü, Verity'ye özür dileyen bir sırıtışla. "Okulu bitirmem gerekiyor ve hâlâ yeni eve yerleşmeye çalışıyoruz. Şu bodrum tadilatı sonsuza dek sürecek. Hiç müteahhitlerle çalıştın mı?" Gözlerini devirirken bile dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ama benim çocuklar harika babalar olacaklar. Bunu biliyorum."

Sy yatağın ucuna yaslanıp çenesini bana doğru eğiyor. "Peki her birinize ne diyecek? Baba mı? Baba mı?"

Verity ile bakışlarımızı paylaştık ve o da itiraf etti: "Bu konuyu henüz konuşmadık."

Nick homurdanıyor. "Güven bana, bu işi şimdi çöz. İki babamız var ve işler karışıyor."

"Ama siz onları farklı isimlerle çağırıyorsunuz," diyor Verity. "Pops ve Dad.

Bunun neresi kafa karıştırıcı?"

"Nick haklı," diye katılıyor Sy. "Tam bir baş belası."

Justice'i hafifçe zıplatarak bana seslendiğini hayal etmeye çalışıyorum. Sesi nasıl olurdu? Rufus'un adı Peder'di. Her şey resmiydi ve onu tanıdığım kadarıyla kasıtlı olarak sertti.

Wicker'ın hepimiz için aldığı, üzerinde baba yazan tişörtü düşünüyorum.

"Bildiğim bir şey var," diyor Verity'nin annesi kesin bir ifadeyle. "Bu ailede sadece bir anne var."

Daha sonra, herkes gittikten ve Pace ile Wick dönüp yatakta birlikte yattıktan sonra, hala bunu düşündüğümü fark ediyorum. Bebeğin bize ne diyeceğini değil -anne, baba, baba ya da aklına ne gelirse mükemmel olacak.

Verity'yi düşünüyorum.

Sonunda uyudu. Justice'i kucağıma aldım ve annesinin ne kadar muhteşem olduğunu fark ettim. Bir gün içinde Güney Yakası'nın Kraliçesi'ne yemek dağıttırdı. Doğma büyüme Kuzeyli olan West End Kraliçesi kanepesinde kıkır kıkır gülüyor. Maddox ve genç nişanlısı bile bir buket çiçek ve bir kart gönderdi. Krallar ve Dükler, Doğu Yakası askerleri, PNZ üyeleri... Bu şehrin her köşesinden insanlar.

Buraya Kraliyet doğumlu oldukları için gelmediler. *Onun yüzünden*.

Adalet sadece bir bebek değil. O bizim bebeğimiz. Liderlik etmeye hazır olması için çok uzun bir zamana ihtiyacı olacak *bir Prens.* Verity zaten bir anne ve ortaktan daha fazlası.

Bir prensesten daha fazlası. O lanet olası bir Kraliçe.

25

Verity

Sarsılarak doğrulup yanımdaki yeri okşadığımda oda karanlıktı. Dolu Sert, erkek vücutlu. Wicker.

Nefesim kesildi. "Bebek. Adalet nerede?" Onu silkeleyerek uyandırıyorum, üzerine yuvarlanmadığımdan emin olmak için yana kayıyorum.

"Kırmızı," diye mırıldanıyor Wick, biraz daha kendine gelerek. Tek mavi gözünü kısarak bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Onu besliyordum ve uyuyakalmışım." Panik ıstıraba dönüşüyor, onu itiyorum, ellerimle arıyorum. "Aman Tanrım, nerede o?"

Sıcağım, terden sırılsıklam olmuşum, geceliğimin önü tenime yapışmış. Wicker yanımda ayağa kalkıyor, kendi beceriksiz elleriyle yatağı yokluyor.

"Onu yakaladım," diye bir fısıltı geliyor kapı aralığından ve kafamı çevirdiğimde Pace'in siluetini görüyorum kapı aralığında. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Dünyadaki en kötü anne ben değilim. Sadece en bitkin olanıyım.

"Tanrım." Wick elini saçlarının arasına soktu. "Ödüm bokuma karıştı."

Pace yavaşça yanıma gelirken kundaklanmış minik bebeği kucağında görüyorum. Üstü çıplak ve hastaneden eve döndüğümüzden beri böyle, tamamen çocuğumuza dalmış durumda. Koyu renk gözleri Justice'e sabitlenmiş, yüzüne yumuşak bir ifade yerleşmiş. "Onu emzirirken uyuyakalmışsın, beşiğine koymaya geldiğimde üstünü değiştirmesi gerektiğini fark ettim." Bebeğe doğru sırıtıyor. "Onu tekrar kundakladığımda

Yine uyukluyordu, ben de ikinize uyumak için biraz zaman vermek amacıyla bazı ödevlerin üzerinden geçerken ona sarıldım."

"Teşekkür ederim," diyorum, saati fark ederek. İki buçuk saat. İki hafta önce eve geldiğimizden beri bu bir rekor. "Açıkçası buna ihtiyacım vardı."

İyi yağlanmış bir makine olduğumuzu, bu ebeveynlik işinde süper yıldızlar olduğumuzu söylemek isterdim ama son iki hafta tam bir bulanıklıktı. Hayatımda hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Vücudum ağrıyor ve çocuklar çok huysuzlar, sık sık birbirlerini tersliyorlar ve ben de onları tersliyorum. Üstüne üstlük bir de sıvılar var.

Bir sürü iğrenç vücut sıvısı.

Hepsi babalık görevini yerine getirse de, Wicker ve ben Lex ve Pace'in okula devam ettikleri için en normal uyku programını tutmaya çalışmaları gerektiği konusunda anlaştık. Bu doğru olsa da, onlar da sürekli katkıda bulunuyorlar. Tek bir uykusuz babası olan annelerin bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da hiç eşi olmayan. Gerçek kahramanlar onlar.

"Sana uyumaya devam etmeni söylerdim," diyor yatağın kenarına oturarak, "ama acıktığından eminim."

İşaret verildiğinde Justice ciyaklıyor ve bir ağırlığın ardından iğne batması gibi karıncalanmalar meme uçlarımı sıkıyor. Bu, adamların sütü içimden çekmek zorunda kaldıkları zamanki gibi değil. Justice ve ben uyum içindeyiz. O acıktığında memelerim bunu anlıyor ve bu sadece bir damlama değil. Bu tam bir sel.

"Gidip sana bir havlu ve kuru bir gömlek getireyim," diyor Wick ve yataktan kalkıyor.

Üzerimdekini çıkarıyorum, son beslenmeden dolayı hala nemli, uykumda yaptığım hormonal ter banyosundan bahsetmiyorum bile. Kumaş göğsüme takılıyor ve acıdan irkiliyorum. Pace'in burnu kırışıyor. "Hâlâ ağrıyor mu?"

İnledim. "Çok acıyor. Tanrım, hiç bilmiyordum." Çatlamış, soyulmuş, ağrıyor. Bu şeylerin zevk için olduğunu nasıl düşünebildim? "Tamam," diye iç geçirdim, yan döndüm. Geceleri beslenmenin en iyi yolu bu. "Onun için hazırım."

Pace Justice'i battaniye dürümünden çıkarıyor ve küçük yumrukları sallanmaya başlıyor. Bana yaklaştıkça daha çok telaşlanmaya başlıyor, küçük ağzı yemek beklerken emme hareketleri yapmaya başladı bile. Pace onu tam olarak elime vermiyor ama yanıma doğru yuvarlayarak ağzını damlayan meme ucuma yönlendiriyor. İlk emme hareketi canımı çok acıtıyor ama emmeye başlayınca rahatlıyorum.

Pace bu durgunluk anından yararlanarak eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

"İşte," diyor Wick, yatağa geri tırmanarak. Elini üzerimde gezdiriyor ve diğer göğsümün süt damlatmasını engellemek için bana küçük bir bez veriyor. "İşin bittiğinde temiz gömleğini giyebilirsin." Sesi hâlâ uykulu ve bulanık ve Wicker başını eğdiğinde göz kapakları hemen düşüyor.

"Teşekkür ederim," diyerek başımı yastığa koyuyorum ve hormonların içimde dalgalandığını hissediyorum. Bebeği beslemek ikimiz için de rahatlatıcı ve geceleri uykuya dalmamak çok zor.

Wicker'ın eli saçlarımı düzeltmek için uzanıyor. "Dinlen, tamam mı? Pace ve bende bu var."

"Emin misin?" diye sordum. Wicker böyle olduğunu söyleyebilir ama uykusu hızlı ve ağırdır. Sessizleştiğimiz anda bayılır.

"Evet," diye onaylıyor Pace, yatağın ucunda oyalanarak. "Zaten bir saat içinde kalkmam gerekiyor. Erken antrenman. Siz ikiniz uyuyabildiğiniz kadar uyuyun."

Gözlerim çoktan kapandı, bebek Justice'in emme hareketiyle ve dünyanın en iyi babalarının bizi izlediği gerçeğiyle sakinleştim.

~

Lex beni son muayene ettiğinde olduğumdan on beş kilo daha hafif bir şekilde masaya uzanıyorum ve onun odada akıcı bir şekilde hareket etmesini izliyorum. Bebek doğduğundan beri üçünün de daha çekici olduğuna yemin edebilirim. Kıçına fazlasıyla oturan bir pantolon giyiyor ve kolları beni çıldırtacak şekilde kıvrılmış, panoya uzanırken damarları ve tendonları oynuyor.

Bana gelince.

Karnımda hiç canlılık yok, sadece sarkık, yaralı bir deri var. Göğüslerim kocaman, devasa *ama* aşırı kullanımdan dolayı ağrılı ve acılılar. *Faydacı.* Bir zamanlar pürüzsüz olan cildim şimdi lekeli ve kırmızı. Geçen hafta kollarımda garip bir kızarıklık çıktı. Lex bana hormonlardan olduğunu söyledi. *Tamamen normal.*

"Hâlâ kanıyor mu?" diye soruyor gözlüklerini burnuna doğru iterek. Saçları arkaya doğru toplanmış ve o bandı çekip çıkarmak için can atsam da, içimden gelen sesi bastırıyorum.

Dürtü, uzaklara bakarak.

"Eve geldiğim ilk haftadan daha az."

Başını sallıyor ve dosyasına not ediyor. "Emzirme iyi gidiyor," diye not ediyor, çünkü buna kendisi de şahit olmuş. "Yeterince süt alamadığından endişelendiğinizi biliyorum ama bu sorun çözüldü mü?"

İç çekerek, "O bir domuz" diyorum. Beslenmenin hemen ardından gelen bir saat, günün patlayacak gibi hissetmediğim tek anı. "Çabucak anlayacağını tahmin etmeliydim." Gülümsüyorum. "Babasına çekmiş."

Lex'in ağzında küçük bir gülümseme belirir ve elindeki panoyu bırakıp lateks eldivenlerini giyer.

"Karnını kontrol edelim."

Ugh.

Bu adamların yanında çıplak kaldığım onca zaman boyunca bir kez bile böyle hissetmemiştim. Forsyth'in en güzel kızı olmadığımı biliyorum ama kendimi hiç güvensiz hissetmedim. Beni istediklerini biliyordum. Lex ereksiyon sorunu yaşadığında bile bunu belli ediyordu. Ama şimdi? Hâlâ fazla kilolarımı, göbeğimin etrafındaki kabarık deri halkasını ve şişmiş, kanayan amımı taşırken, kendimi sızdıran bir et çuvalı gibi hissediyorum.

Ve hiçbirinin bana yaklaşmamış olması da bunu doğruluyor.

o.

İğrenç biriyim.

Gözleri lazere odaklanmış olan Lex, parmaklarını hamurumsu deriye bastırıyor.

bir zamanlar benim düz, pürüzsüz karnımdı. Kelimenin tam anlamıyla, sanki hamur yoğuruyor, ama benim utancıma rağmen, bulduğu şeyden memnun görünüyor.

"İyi görünüyor." Bakışlarıma karşılık vererek çenesini eğip başıyla onaylıyor. "Unutma, bir süreliğine karnında şişlik olması normaldir. Bunun yakında düzeleceğini umuyorum." Masanın ucuna doğru ilerliyor, dizlerime dokunuyor ve "Şuraya bir bakalım" diyor.

Buraya.

Bunu söyleyen, amıma yapmak istediği tüm pis şeyleri fısıldayan adam, kendisi yapmak için kaldıramadığında bile. Ama o artık bir 'am' değil. Sadece üreme organlarıma açılan bir kapı.

Utanarak kalçalarımı onun için açtım, yanaklarımdaki sıcaklığın yıkandığını hissettim. Ama bana dokunduğu, parmakları kıvrımlarımı aradığı anda dizlerim birbirine çarpıyor.

Kehribar rengi gözleri benimkilere dikilmiş, sorguluyor.

Nefes vererek dizlerimi ayırmaya zorluyorum. "Özür dilerim."

"Üzülme," diyor o sakin, yatıştırıcı ses tonuyla. "Burada bazı travmalar yaşadın. Bu anlaşılabilir bir şey."

"Elbette," diye boğuluyorum, parmaklarının dürttüğünü hissediyorum.

Parmaklarının ne yaptığına bakmak için başını eğiyor -içime giriyor- ve mırıldanıyor. "Güzelce iyileşiyorsun gibi görünüyor." Lex muayenesini bitirirken elleri uyluklarımın iç kısımlarında nazikçe geziniyor. Aşağı bakıp kasıklarını kontrol ediyorum ve en ufak bir ereksiyon belirtisi bile yok. Şu anda sekse hiç ilgi duymayan biri için hala açıklanamaz bir şekilde hayal kırıklığına uğramış durumdayım. "Kanama birkaç hafta daha sürebilir."

"Peki ya seks?" Sorduğum için kendimden nefret ederek ağzımdan kaçırdım. "Ben sadece... merak ediyorum."

Lateks eldivenleri teker teker çıkarıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Önerilen süre iki ila on iki hafta." Üç haftaya doğru ilerliyoruz. "Ama her zaman ihtiyatlı davranacağımı ve bunu bir sonraki muayenenizde tekrar tartışabileceğimizi söyleyeceğimi biliyorsunuz."

"Tamam," diyorum, nasıl hissedeceğimden emin olamadan. Şu anda kendimi seks yapacak kadar iyi hissetmiyorum. Aslında, doğum yaptıktan sonra kesinlikle korkunç görünüyor. Ama içimde küçük bir sıcaklık titreşimi oluyor - genellikle erkekleri bebekle gördüğümde. Tüm arzumu kaybetmedim, sadece farklı hissediyorum, sanki annelik endorfinlerim azgın endorfinlerimle karışmış gibi.

Oğlumuzu sevgiyle sallarken herhangi birini üstsüz izlemek zorunda kalırsam

Bir kez daha, patlayacağım.

Lex iç geçiriyor ve avucunu dizime koyuyor. "Çocuklara çoktan söyledim ve onlar için sorun yok. Aslında iyi. Kimsenin acelesi yok," diye beni temin ediyor. "Şu anda odak noktamız Adalet ve senin iyileşmen."

Bana özel olarak üstümü değiştirme fırsatı vererek arkasını dönene kadar, aylardır ilk kez benim için saçlarını açmadığını fark ediyorum.

Belki de yapabildiğinde beni tekrar doldurmak istemesiyle ilgili tüm o konuşmalar sadece konuşmaydı. Belki de bana olan ilgileri sadece her şeyin yaratılmasıyla ilgiliydi ve şimdi bebek burada olduğu için ilgilenmiyorlar.

Mantıklı yanım bunun makul olmadığını anlıyor. Laura'nın yasını tutmaya, Stella için endişelenmeye ya da Ballsy'nin kefaletle serbest kalamamasına üzülmeye fırsatım bile olmadı. Hayatımda milyonlarca şey oluyor ve Tanrı biliyor ki şu anda en son istediğim şey seks.

Ama tek yaptığım bebeğimizi beslemek ve ben sadece bunu *yapamam.*

Belki de bir prensesin gerçekten bundan ibaret olması dışında.

ÇAMAŞIR SEPETİYLE uğraşırken, alçak, unutulmaz çello notalarının s e s i y l e çocuk odasına yaklaşıyorum.

Melodi hem kederli hem de rahatlatıcı, göğsümde bir gölge gibi yankılanıyor. Melodi yükselip alçaldıkça gözlerim kapanıyor ve müziğin zihnimde canlı resimler çizmesine izin veriyorum. Koridor kayboluyor, geriye sadece etrafımı saran zengin, kadifemsi ses kalıyor, yayın her darbesi beni daha da huzura çekiyor.

İçeri baktığımda, Story ve Lordlarının bana hediye ettiği sallanan sandalyede Wicker'ı görüyorum. Önünde, Adalet beşiğinde dinleniyor, sessiz ve hareketsiz.

Wicker gömleksiz ve kapı aralığından bile onun vücut yıkamasının kokusunu alabiliyorum, vücudum bu kokuyla özlemle gevşiyor. Yayı tellerin üzerinde gezdirirken derin bir konsantrasyon içinde görünüyor, sarı saçları nemli ve asi, kasları her notada titriyor.

Mükemmel biri.

Boğazımda bir yumruyla içeri giriyorum, doğruca dolaba gidiyorum ve aniden müzik bitiyor.

"Hey, Red." Bir takırtı ve ardından çelloyu duvara dayama sesi geliyor ama ben çamaşırları katlamaya dalmış olduğum için görmüyorum. "Bu çocuk bütün bir sezon boyunca bir hokey takımından daha fazla kıyafet eskitiyor," diyor arkamdan yaklaşarak. Bir *şey* bekliyorum -bir öpücük, kalıcı bir dokunuş- ama hiçbir şey gelmiyor ve şifonyerin çekmecesini açıp içine bir yığın tulum sıkıştırmak için yana doğru küçük bir adım atıyorum.

"Koroya vaaz veriyorsun." Sepeti alıp dolabın kapısına yöneliyorum ki eli koluma yapışıyor.

Mavi gözleri içimi delip geçiyor. "Bırak ben yapayım."

"Ben hallederim." Elinden kurtulup işlerime devam ediyorum, boğazımdaki yumrunun geçmesini istiyorum.

İç çekerek kendini dolap kapısına yasladı, vücudu uzun, kaslı bir çizgiydi. "İyi misin? Tedirgin görünüyorsun."

Gözlerimden sıcak yaşlar akıyor. *Lanet olsun*. "Ben iyiyim."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Sınavda bir şey mi oldu?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, Lex'in beni daha fazla ped alma sözüyle gönderdiğini hatırlayarak. "Hiçbir şey olmadı. Sadece yorgunum."

Başını eğip beşiğe bakıyor. "O zaman temizliği bırak ve git biraz kestir. J.J.'i daha yeni yatırdım. Yazın sigorta bağış toplantısında çaldığım ihtiyarlara benziyor. Benim çaldığımı duymak onu hemen uyutuyor."

Küçük bir gömleği silkeliyorum. "Uykuya daldığım anda yemek yemek isteyecektir. Böylesi daha kolay." Gözyaşlarımı siliyorum ve alt değiştirme masasının üzerindeki bebek eşyalarını düzenlemeye odaklanıyorum. Mendil, pudra, pişik kremi, bebek bezi...

"Red," diye tekrar bana uzanıyor, bu sefer kollarını bana doluyor. Parmakları karnımı sıyırıyor ve onu itmeye çalışıyorum.

"Yapma." İçime çekiyorum, irkiliyorum. "Lütfen, bana dokunma."

Mavi gözleri kocaman, avuçlarını havaya kaldırmış. "Neden? Acıyor mu?"

Yumruklarım sıkıldı. "Hayır Whitaker, acımıyor." Utanç verici bir şekilde bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben de onun şaşkın bakışlarının yanağımdaki izi takip ettiğini fark etmesini izliyorum. "Bu... iğrenç. *Ben* iğrencim. Şişko ve eziğim," diye ellerimi vücudumda gezdiriyorum, "memelerim kıyma makinesinden geçmiş gibi ve vajinamın içine karpuz sokulmuş gibi. Ben iğrenç biriyim ve bunu biliyorsunuz. *Hepiniz* biliyorsunuz."

"Bu," diyor, düşüncelerini toparlamak için yeterince uzun süre yutkunarak, "bu çok fazlaydı. Ve uzaktan yakından doğru bile değil, iğrenç *değilsin*."

Alt değiştirme masasının yanındaki aynada kendime bir göz atıyorum. Saçlarım kim bilir kaç gündür taranmamış, gömleğimde tükürük lekeleri var, sağ göğsüm soldan daha büyük çünkü Justice de babası gibi onu tercih ediyor gibi görünüyor. Gözlerimi ovuşturarak itiraf ediyorum: "Hastaneden çıktıktan sonra ünlü biri gibi görüneceğimi düşünmemiştim ama belki bir duş alabilirim diye düşünmüştüm."

Bu en son ne zaman oldu? İki mi? Üç gün önce mi?

Wicker sönüyor ve kuru, düğümlü saçlarımı okşamak için uzanıyor. "Red, sadece birkaç hafta oldu. Kitapta bunun tamamen normal olduğu yazıyor-"

"Birkaç hafta oldu ve biriniz bile bana asılmadı." diye çıkıştım.

Yavaşça göz kırpıyor, tamamen donmuş. "Bizimle... seks yapmak mı istiyorsun?" "Hayır," diye itiraf ediyorum, ne istediğimden tam olarak emin değilim.

"Tamam." Başını öne eğiyor, sanki yanlış bir şey söylemek istemiyormuş gibi kelimelerini gözden geçiriyor. Her zaman söylediğim

gibi. Whitaker Ashby güzel olabilir ama aptal değil. "Seninle seks yapmak istememizi mi istiyorsun?"

İç çekiyorum. "Olabilir. Ben sadece..." İki elimle göğsümü tutuyorum. "Süt ineğinden başka bir şey olmak istiyorum."

Wicker'ın gözleri göğüslerime kayıyor, kaşları baştan çıkarıcı bir şekilde kalkıyor. "Her şeyden önce, bunu yaptığında sikimin sertleştiğini bilmelisin." Dolap kapısının pervazını iterek bana doğru yaklaşıyor. "İkincisi, her zaman sertleşiyorum - muhtemelen eskisinden daha fazla - sadece saklamakta daha iyi oldum."

Gözlerimi deviriyorum. "Elbette." Pohpohlama işi daha da kötüleştiriyor.

"Hey," diye beni kendine çekiyor, "çok şey atlattık, değil mi?" Başımı salladığımda eğildi ve nabız noktama bir öpücük kondurdu. "Güçlü olduğundan hiç şüphem yoktu ama Adalet'i doğurmanı izlemek bir sonraki seviyeydi. Herkes boğazını kesebilir, ama altı buçuk kiloluk bir bebeği dışarı itmek ve sonra onu beslemek ve ona bakmak? Sen lanet olası bir süper kahramansın."

Kendimi haksız yere hor görülmüş hissederek kıpırdandım. "Dur."

Wicker yüzümü ellerimin arasına alarak arkamı dönmeme izin vermiyor. "Vücudunun dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacı olduğunu biliyoruz." Mavi gözleri benimkileri tutuyor. "Daha önce de ara vermek zorunda kaldık. Hayatta kaldık. Bunu tekrar yapabiliriz."

Gözyaşlarımı kırpıştırıyorum. "Ama... daha önce böyle görünmüyordum."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Wicker," diye yalvarıyorum, "hıyarlık etme."

Omuz silkerek cevap veriyor, "Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Memeler her zaman seksidir. Büyük ya da küçük. Sarkık ya da sütle dolu, patlamak üzereler." Beni döndürüyor, sırtımı göğsüne yaslıyor, aynayı gösterirken kaçmama izin vermiyor. "Karnın," diye söze başlıyor, parmaklarını karnıma sokarak, "yumuşak çünkü oğlumuzu orada taşıdın. Kıçın daha geniş çünkü onu besliyor, güçlenmesine yardımcı oluyordun. Çatlaklar ve çatlamış meme uçları... Bunların hepsi ailemizin hikâyesinin vücuduna yazılmış hali. Tıpkı Pace'in dövmeleri ve Lex'in yara izleri gibi." Boynuma bir öpücük konduruyor. "Ve eğer bu yeterince ikna edici değilse, bu sabah pastırma yiyişini ve onu oğlumuzu beslemek için süte dönüştürüşünü izledim. Bu tam bir sihirbazlık."

Şimdi daha çok ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Hâlâ arkamda, elleri yüzüme gidiyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Bana bak, Red."

Aynada onun gözleriyle karşılaştım.

"Eğer gidip başka birini arayacağımı düşünüyorsanız beni anlamıyorsunuz demektir ama bu adil. Kendimi her zaman ortaya koymadım. Kırılganlık benim uzmanlık alanım değil." Saçlarımı çekiştirerek omuzlarıma düşmesine izin veriyor. "Seni seviyorum Verity - her parçanı- çünkü satılacak ve takas edilecek bir nesneden çok daha fazlası olabileceğimi görmemi sağladın." Yanağını yanağıma bastırıyor ve yanağı kendi gözyaşlarıyla ıslanıyor. "Beni bir erkeğe dönüştürdün ve sonra bana baba olma şansını verdin, istediğimi hiç düşünmediğim bir şey, ama bir şekilde buna değeceğimi biliyordun."

Kollarını etrafıma sarıp beni sıkıca kavradığında tüm bu güvensizlikler aptalca görünüyor.

"Ben de seni seviyorum." Ona söyledim. Sonra da burnumu çekerek, "Ve yine seks yapmama meselesine gerçekten kızmadın mı?" diye ekliyorum.

"Sabırlı olma konusunda daha iyiye gidiyorum." Aletini bacağımda hissedebildiğim için sulu gözlerimi deviriyorum ve o da yansımama bakıp sırıtıyor. "Tamam, sabırlı olma konusunda daha iyi olmaya *çalışıyorum.*"

Burnumu çekerek, "Porno izlemek istersen ya da sen ve Pace isterseniz kızmam-" demeye çalışıyorum.

Keskin bir sesle sözümü kesti. "*Bu* seninle birlikte yapacağımız bir şey, yalnız değil. Seni onunla görmek beni tahrik ediyor ve bu onun için de geçerli. Anlaşıldı mı?" Başımı sallıyorum, beni değerlendirirken tenimde bir kızarıklık hissediyorum, alnında bir çukur. "Ve porno artık benim için yeterli değil. Yatağımda dünyanın en seksi kadını varken olmaz. Ama bir anlaşma yapalım." Bana bakabilmek için beni çeviriyor. "Güvenli bir şekilde yapmadan önce bir tanesini ovma dürtüsü duyarsam," diye teklif ediyor, parmağı göğsümde gezinirken izliyor, "o zaman senin için saklayacağım. Ama eğer dürtün gelirse, onu bize sakla, tamam mı? Eğer boşalıyorsan, ben de izlemek istiyorum." Derin bir sesle, neredeyse bir inilti gibi, "Ve tanrım bunu izlemek istiyorum" diye ekliyor.

Yanaklarım yeniden kızardı. "Gerçekten mi?"

Herhangi bir yalan izi arıyorum, ama o bakışlarımı kırmadan tutuyor. "Hiçbir fikrin yok Red."

Bu fikir hiç de cazip değil. Hatta bu düşünce beni biraz ürpertiyor. "Bu birlikte yapacağımız bir şey," diye kabul ediyorum, ona doğru eğilerek, "şu anda 'birlikte' biraz farklı görünse bile."

Yarım saatlik küçük bir uykudan yeni uyandım ve Justice ile yatakta uzanmış, uyuklarken küçük düğme burnunu hayranlıkla seyrediyorum. Daha önce hiç bebek bakmamıştım ve ondan pek bir beklentim yoktu ama iyi bir bebek gibi görünüyor. Ağlıyor ama sadece olağan şeyler için. Açlık, alt değiştirme, sıcaklık.

Her birinin ona karşı kendi yöntemi var. Pace onu sarayda, koridorlarda, odalarda ve hatta bazen dışarıda gezdirmeyi seviyor. Pace'i Justice ile izlediğimde, onu dünyadan korumak kadar ona dünyayı göstermek isteyen bir baba görüyorum.

Wicker onun için çalmayı seviyor. Onu tanıdığımdan beri çellosuyla bu kadar çok oynadığını görmemiştim. Evin en tuhaf saatlerde müzikle dolması çok hoş. Uyandığımda ne yapacağımı bilemez ve telaşlanırsam, Wicker'ın çellosunun koridorlarda yankılandığını duyduğumda içime bir sükûnet çöker. Bunu yaptığımda, onun yanında olduğunu bilirim. Wicker'ı Justice ile izlediğimde, ona kalbini göstermek isteyen bir baba görüyorum.

Lex onunla rahatlamayı seviyor. Justice'i kucağına alıp oturma odasına götürüyor ve gece geç saatlerde, dersler bittikten sonra televizyon izlerken onu göğsüne yatırıyor. Birden fazla kez, uyurken gözlüklerinin yamuk olduğunu ve Justice'in ona yaslanmış uyuduğunu fark ettim. Lex'i Justice ile izlediğimde, zamanın değerli olduğunu göstermek isteyen ve bunu çocuğuna düşkünlükle geçirmeye hevesli bir baba görüyorum.

Ama bunu yapmak
hoşuma gidiyor.
Sadece onu izlemek.

"Günaydın J.J." diye fısıldıyorum uyandığında, minik ayaklarını gıdıklayarak. Yetenekli bir tekmeci, sabahın bu saatinde her zaman enerji dolu. Gri-mavi gözleri tıpkı elleri gibi, çılgınca, her şeyi ve hiçbir şeyi araştırıyor. Eğilip karnına bir öpücük konduruyorum, bir saat önce beslenmesinden sonra yaşanan küçük tükürme talihsizliğinden beri çıplak. "Bugünün gündeminde ne var?"

"Bugün," diyor Pace'in sesi, beni irkilterek, "bir mola vereceksin."

Kafamı çevirdiğimde onun odaya girdiğini ve perdeleri sonuna kadar açtığını görüyorum. Parlak güneş odayı dolduruyor ve gözlerimin kısılmasına neden oluyor. "Gah! Çok parlak."

Pace rahat durmuyor, şifonyerin çekmecesini açıyor. "İlk dersim iptal edildi, bu yüzden sabah boşum. Ve Wick umutsuz bir yatalak olduğu için-"

"Hey!" Wicker ciyak ciyak bağırarak odaya girdi. "Burada çok iş yapıyorum, çok teşekkür ederim. Seni ya da Lex'i düzenli olarak yemek pişirirken görmüyorum."

Pace ona etkilenmemiş bir bakış fırlatır. "Her ne olursa olsun, ben Rosi ile ilgilenirken sen Adalet görevindesin."

Wicker "Anlaştık" diye cevap veriyor ve ben şaşkınlıkla göz kırparken bebeği kucağına almak için fermuarını çekiyor.

"Neye bakacaksın?" Ama Wicker çoktan gitmiş, Justice'i de yanında götürmüştü ve ben yatağın üzerindeki boş yere öfkeyle bakıyordum.

Ta ki Pace'in soyunduğunu fark edene kadar.

Gömleğini çıkarıp pantolonunun düğmelerini açarak kalçalarından aşağı indirişini daha yakından izlemek için dönüyorum. Gevşek ama uzun aleti, zıplayıp pantolonunu ayağından çekerken sallanıyor.

"Hadi," diyor battaniyeleri üzerimden çekerek.

Onlara çok geç uzanıyorum, kendi halime burnum kırışıyor. Geceliğim göğsüme yapışmış, Adalet'in tükürüğünün kokusu zehirli bir bulut gibi etrafımda dolaşıyor. "Ugh," diye inliyorum, kendimi iğrenç hissediyorum. "Sanırım daha fazla çamaşır yıkamalıyım."

Hiç durmuyor.

Bir bebek, üç erkek ve ben mi? Muhtemelen ölene kadar her gün çamaşır yıkıyor olabilirim ve sadece bu düşünce bile beni tüketmeye yeter.

Ama sonra Pace, "Zaten yaptım," diyor ve elimi tutup beni yataktan çekiyor.

"Kıyafetlerimi mi yıkadın?" Beni odanın diğer ucuna götürürken şüpheyle soruyorum.

Koridora.

"Lex yaptı," diye açıklıyor.

"Çıplaksın," diye tıslıyorum ama Pace hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Omzunun üzerinden bana sırıtarak bakıyor ve beni merdivenlere doğru yönlendiriyor. "Burada bizden başka kimse yok, Rosi. İstediğin kadar bak."

Fena bir görüntü değil, kıçının kasları her adımda ustaca yer değiştiriyor. Antrenmanları iyi gidiyor olmalı çünkü Pace'in vücudu her zamankinden daha sert ve yontulmuş. Onunkini izlerken kendi vücudum hakkında daha da güvensiz hissediyorum, o kadar sıkı ve formda.

O kadar dikkatim dağılıyor ki, varana kadar beni nereye götürdüğünü bile fark etmiyorum.

Kapı aralığında durup mum ışığının yüz hatlarını keskin bir şekilde ortaya çıkarmasını izliyorum. "Bu da ne?"

Pace uzanarak iki elimi birden tutuyor ve beni eskiden Rufus'a ait olan büyük banyoya sürüklüyor. "Doğum süitindeki jakuzili küvetin keyfini hiç çıkaramadık," diye açıklıyor geceliğimi omuzlarımdan iterek. Koyu renk gözleri ışıkta parlıyor ve elbisem ayaklarımın etrafında yere dökülürken bana yaklaşıyor.

"Oh," diye nefes alıyorum, büyük küvetin aromatik köpüklerle dolu olduğunu görüyorum.

Avuç içleri yüzümü çevreleyerek bakışlarımı kendine çeviriyor. "Geceleri içinde olmayı özlüyorum," diye fısıldıyor ve eğilip dudaklarımdan yavaş, sığ bir öpücük alıyor. "Sevişemeyeceğimizi biliyorum ama yine de seninle ilgilenebilirim."

Hemen şüphelenip, "Bunu sana Wicker mı yaptırdı?" diye merak ettim.

Pace kaşlarını çatıyor ve gözlerime bakmak için geri çekiliyor. "Eğer kastettiğin buysa, *onu* buna ben zorladım. Kendimizi yeniden insan gibi hissetmek için iki saatimiz var. Biliyorum," diye yüzünü buruşturuyor, ipeksi kıvrımlarından birini parmaklıyor, "tükürük ve bok içindeyim, ama yemin ederim tekrar güzel kokabilirim."

Ve beni küvetin kenarına çekti, gözleri yalvarırcasına bakıyordu.

O zaman anlıyorum ki belki de sürekli yorgun ve iğrenç hisseden tek kişi ben değilim. Sırıtışımı bastıramayıp bir bacağımı kaldırıyorum, sonra diğerini, Pace arkamdan gelirken onu dinliyorum.

"Saçımı mı yıkayacaksın?" Heyecan sesime sızarak soruyorum.

Kıkırdıyor. "Ölüyorum."

"Peki ya sırtım?"

Omzuma bir öpücük konduruyor ve beni baloncukların içine yönlendiriyor. "Her bir santimin muhteşem."

Su sıcak - *neredeyse çok* fazla sıcak - ve Pace'in göğsüne yerleşirken derin nefes alıyorum, sıcaklığın ağrıyan, yorgun kaslarıma sızmasına izin veriyorum.

Derin sesi kulağıma fısıldıyor, "İçine biraz tuz koydum. Lex senin için iyi olduğunu söyledi."

Aşağıya.

Lavanta ve okaliptüs kokusu köpüklerden yayılıyor, beni anında rahatlatıyor ve ben parmaklarımı suyun içinde kaydırırken, Pace bir fincan kullanarak saçlarımı suyla ıslatıyor, parmakları saç çizgim boyunca kaşınıyor.

Güzel kokulu bir şampuanla köpürtmeye başladığında çoktan ellerine yapışmıştım.

"O uygulamada resmini gördüğümde," diyor parmaklarını kafa derimde gezdirerek, "takıntı haline getirdiğim ilk şey buydu. Saçına. Çok ipeksi ve yumuşak görünüyordu. Yüzüme değdiğini hayal ederdim." Bu sessiz, utangaç itiraf beni sırıttırıyor.

Mırıldanarak başımı arkaya eğiyorum ve köpükleri köpürten parmaklarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Şimdi hepsi kuru ve kaba."

Küçük, küçümseyici bir ses çıkarıyor. "Sadece biraz bakıma ihtiyacı var. Bırakın ben halledeyim."

Buna karşı çıkmak mümkün değil, bu yüzden o ilgilenirken ben de orada oturuyorum, uzun parmakları önce şampuanla, sonra da kalın, çiçeksi bir kremle saç tellerini inceliyor.

"Ben de özlüyorum," diye itiraf ediyorum, kendimi jelatin gibi hissetmenin ortasında bir yerde. "Uyumaya gittiğimizde içimde olmanı."

Pace alçak sesle, "Bu... her zaman seksle ilgili değildi." diyerek düşünce zincirimi takip ediyor.

Başımı sallayarak bir kez daha durulamak için başımı arkaya eğiyorum ve bunun buna çok benzediğini düşünüyorum. Sadece istenmek. Önemsenmek. Dokunulmak. *Tutulmak*. "Korkuyorum, Pace." Benim itirafım da aynı derecede sessiz ve gergin ve bu onun hareketlerini yavaşlatarak durmasına neden oluyor.

"Neyin?"

Dönüp ona bakıyorum, su etrafımızda dağınık bir şekilde akıyor ve onun karanlık gözlerinin endişeyle dolu olduğunu görüyorum. "Üçünüzün depozito verdiği zamanı hatırlıyor musun?"

Pace kaşlarını çatıyor ve kabarcıkların bir kısmını koluma sürüyor. "Eğer böyle adlandırmak istiyorsan."

Nefes vererek, "Hepiniz çok... açtınız. Benim için. Bedenim için." Bakışlarını tutarak, Adalet ortaya çıktığından beri içimde yuvalanmış olan korkuyu dile getiriyorum. "Şimdi iş bittiğine göre bu ortadan kalkacak mı? Artık sadece bir anne miyim?"

"Oh, Rosi." Pace iç gıcıklayıcı, hışırtılı bir kahkaha atıyor ve beni kendine çekiyor. "O açlık geçmedi. Sadece... değişti."

"Ama nasıl?" Ben soruyorum. "Nasıl değişti?"

Duraklıyor, bileğimi okşarken bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Bazen, seni becerdiğimde, o kadar... çaresiz olurdum ki. Sana sahip olmak için." Kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Şiddetli ve açgözlüydü ama artık benim olduğunu biliyorum. Açlığın geri gelene kadar bekleyebilirim. Ta ki *sen*

açgözlü hissediyorum." Kaşlarını kaldırarak vücuduma bakıyor. "Sana baskı yapmak gibi olmasın ama gün sayıyor gibiyim."

Gözlerindeki çıplak istek karşısında sönüyorum. "Benim," diye yutkunuyorum, "iğrenç olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

"İğrenç mi?" Başını geriye atıyor, koyu renk gözleri beni sabitliyor. "Rosi, bu değişmedi. Sen hâlâ güzelsin. Bu PNZ piçlerinin buraya geldiklerinde sana nasıl baktıklarını görüyor musun?"

Gözlerimi devirerek, "Bu benimle ilgili değil, Pace. East End'deki herkesin kocaman, zonklayan Oedipus kompleksleri var. Bir anne figüründen tahrik oluyorlar, özellikle benden değil."

Mırıldanıyor, parmak uçlarını göğsümün kıvrımına sürtmek için uzanıyor. "Annelik olayı çok seksi ama kendini küçümsüyorsun. Sen harika göğüsleri ve muhteşem gözleri olan ateşli, ateşli bir Batı Yakası kızısın. Bir çocuk doğurmak bunu değiştirmedi."

Bunu öne doğru eğilip ağzıma yavaşça bir öpücük kondurarak noktalıyor. Mevduatlarımızın çok aceleci ve çaresiz olduğu konusunda haklıydı. Randevular ve yavaş yavaş elektriklenme gibi normal deneyimlerimiz hiç olmadı.

Ama şu anda elektrik inşa ediliyor.

Dili sıcak ve kaygan, yavaşça benimkini yalıyor, dudaklarımız telaşsız, hoşgörülü bir öpücükle birleşiyor. Bir eliyle çenemi, diğeriyle kalçalarımı kavrıyor ve öpüşürken beni kalçalarının beşiğine doğru itiyor.

"Seni seviyorum," diyor öpücükleri hafifletip vücut yıkayıcısını eline alarak. "Ve daha önce kimsenin yapmadığı şekilde kendimi güvende hissetmemi sağlıyorsun." Eline küçük bir parça alıp önce omuzlarıma, sonra da kollarıma sürerek yatıştırıcı bir masaj yapıyor. "Yakında tekrar içine gireceğim, ama o zamana kadar bize ve Adalet'e baktığın gibi sana bakmama izin ver, tamam mı?"

Öne doğru eğilerek onu bir kez daha öpüyorum, kalbimde öncekinden çok farklı bir çarpıntı hissediyorum. O zamanlar beni istiyordu, sert ve acımasızdı ve belki bu kıyaslandığında daha uysal geliyor, ama öfkeden daha iyi bir şeyle besleniyor.

Sevgiler.

Sırtımı ona dönüyorum, sıcaklığın ağrıyan kaslarımı rahatlatmasına izin veriyorum ve sözünü tutup cildimin her santimini temizlerken ona yerleşiyorum. Boynumdan göğüslerime, kaburgalarımdan kalçalarıma, uyluklarımdan baldırlarıma, ayak bileklerimden ayak parmaklarıma kadar, Pace beni metodik bir şekilde yıkıyor ve dokunulmadık hiçbir deri parçası bırakmıyor. Ve sonra, o

Onu tekrar yıkadığımda memnuniyetle iç çekiyor, avuçlarım sert göğsünü ovuyor, inşa ettiği bu yeni formun haritasını çıkarıyor. Küvete yaslanıyor, başını arkaya atıyor ve ellerim onun sert, istekli uzunluğunu kavrıyor.

İnliyor, ama sıcak ve telaşsız, su soğuduğunda beni küvetten çıkarmasına izin veriyorum. Beni kuruladıktan sonra vücuduma tüylü, mor bir bornoz sarıyor, sikinin hala tüm dikkatiyle ayakta durmasına aldırmıyor gibi görünüyor.

"Fırçalamamı ister misin? Kurutayım mı?" diye soruyor, saçımı değerlendirirken üzerinde havludan başka bir şey olmadan karşımda duruyor.

Tanrım,

evet. Ama

aynı

zamanda.

Burnumu kırıştırarak, "Acaba Adalet şu anda ne yapıyor?" diye soruyorum. Pace yüzüne bir havlu siliyor ve duraklıyor. "Onu özlüyor musun?"

"Bu aptalca mı?" Öyle olması gerektiğini bilerek soruyorum. "Onu daha yeni bıraktık. Tam anlamıyla alt katta."

"Hayır." Suçlulukla sırıtıyor ve aynada kirli sakalını kontrol ediyor. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ben de onu özlüyorum."

Kapıya doğru ilerliyorum ama elimi tutup beni geri çekiyor, elini boynuma doluyor. Burnumu göğsünün ortasına yerleştirdiğimde teni hala nemli ve uzun bir süre solan buharın içinde öylece durup yakınlığın tadını çıkarıyoruz.

Sonra sert bir sesle, "Siktir, içine bir bebek daha koymak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor.

Bu fikir korkunç. Dehşet verici. Düşüncesi bile vajinamı sıkıştırıyor, ama sonra ona, o derin kahverengi gözlerine, tatlı yüzüne ve nazik ellerine bakıyorum ve bu adamlarla bir aile kurmak için çok büyük bir fedakarlık olmadığını anlıyorum.

26

Verity

Göğüslerimi tekrar siyah elbisenin içine sokana kadar terlemiş oluyorum,
Aynada makyajımı ve saçımı kontrol ediyorum. Bebeği doğuralı üç haftadan biraz fazla oldu ve kendimi biraz daha kendim gibi hissediyorum. Lex'in eski hokey tişörtleri ve gecelikleri dışında bir şeyler giyebilmem, saçlarımın gevşek, parlak bukleler halinde aşağıya dökülmesi yardımcı oluyor. Ben enerjiden yoksunken Pace'in saçımla ilgilenme konusundaki kararlılığı saçıma çok iyi geldi. Bir zamanlar karnıma çatlak önleyici krem sürerek beni sabah rutininin bir parçası haline getirirken, şimdi saçlarımı tarıyor, bazen yıkıyor ya da maske uyguluyor.

Ne yazık ki etrafta makyajımı yapacak kimse yok.

Hafif bir fondöten, sıcak bir allık ve nude bir rujla yetinip, içime çekerek banyodan çıkıyorum.

İşte o zaman annemin yumuşak sesini duyuyorum, "O yaptı, değil mi? Sırtındaki yara izlerini?"

Az önce hassas bir tartışmanın içine girdiğimi fark ederek duraklıyorum. Köşeden baktığımda Lex'in garip bir şekilde kıpırdadığını ve ensesini ovmak için uzandığını görüyorum. Siyah bir smokin giymiş, kolunda bebek bezi çantası asılı. "Evet," diye huysuzca cevap veriyor. "Bizi böyle cezalandırdı."

Kulak misafiri olduğum yerden annemi göremiyorum ama bileziklerinin ritmik ve sessiz şıngırtısını duyabiliyorum. Justice'i sallıyor olmalı, belki de poposunu okşuyor. "Ne zaman başladı?"

Lex boğazını temizliyor ve şimdi belki de her zamankinden daha fazla, saçlarını arkaya doğru kaymış at kuyruğundan çıkarmayı arzuluyorum. Onu, düzgün ve duygusuz olmaya zorlandığı ve bu kadar sertleştiği bir hayatın hatırasından kurtarmak için. "Yedi yaşındaydım," diye cevap veriyor.

Annemin nefesi kesildi. "Yüce Tanrım." Ve sonra yumuşak bir sesle, "Özür dilerim." Lex başını sallar. "Üzülme. Her yarayı ben seçtim. Her bir yara izi
Kardeşlerim için aldım. Eğer her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydım, yapardım."

Lex'in ayakkabılarına baktığı, kulaklarının arkasının kızardığı ve sonra annenin iç çektiği bir an var. "Benim babam gerçekten sert biriydi. Seninki gibi kaba değildi. Ama çok mertti. Eski kafalıydı, anlıyor musun? Başka bir hayatta olsa muhtemelen bir Dük olurdu."

"Biraz kızına benziyor," diye cevap veriyor, sesinde bir sırıtış. "O şimdi nerede?"

"Forsyth'teki ilk yılımda vefat etti." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar sessizdi. "Ona bu kadar zorluk çıkardığım için hep pişmanlık duydum, onu daha iyi tanıyamadığım için. Onun soyadını taşımaktan ne kadar gurur duyduğumu ona söylemediğim için." Uzun bir duraklama oldu ve sonra annem nazikçe, "İster misin?" diye sordu.

Kalbim tekliyor, göğsümün içinde acıyla sıkışıyor.

Lex başını eğiyor. "Neyi isterdim?"

"Sinclaire," diye açıklıyor annem. Lex'in sırtı bana dönük olduğu için tepkisini göremiyorum ama annem aniden söze giriyor: "Küstahlık ettiysem özür dilerim. Sadece... Verity Sinclaire ve buradaki küçük J.J. de öyle. Ashby adını taşımanın size, Wicker'a ve Pace'e ne faydası var bilmiyorum. Belki bir yerlere gelmenizi sağlıyor ve bunu sürdürmeye değer. Ama," diyor ve ekliyor, "eğer üçünüz de o pisliğin mirasını taşımaktan sıkılırsanız, kendi isminizi inşa etmenize yardımcı olacak bir isme hoş geldiniz."

Lex'in cevabını duymuyorum çünkü göğsümdeki duygu kabarmasını bastırmak için banyoya geri dönmek zorunda kalıyorum. Çılgınca, gözlerimden akan yaşları sildim.

Maskaram için çok fazla.

Kendimi toparlayıp banyodan çıkmadan önce birkaç dakika bekledim ve varlığımı belli etmek için boğazımı temizledim. Neyse ki, annemin kucağında sımsıkı sarılmış Adalet'e baktığını görünce kalan tüm ıstırap buharlaşıp uçuyor. Yeni yıkanmış ve beslenmiş, şimdilik sessiz.

"Çok yakışıklı bir çocuk, değil mi?" diyor. Annem,
tek kelimeyle, aşık oldu.

"Biliyorum."

Lex mutfakta oyalanıyor, ikinci bebek bezi çantasını tezgâha taşırken ifadesi anlaşılmıyor. "Hâlâ saraya gelebilirdin diyorum," diye homurdanarak bebek bezlerini ve battaniyeleri çıkarıyor. "Tüm bu eşyaları buraya taşımaktan daha kolay olurdu."

"Justice'e senin için göz kulak olmaktan mutluluk duyarım," diyor annem, Justice'in burnuna keskin, cilalı bir tırnağıyla vurarak ona bakarken. "Hatta heyecanlıyım, ama torunumu görmek için bile olsa o perili köşke adım atmamın imkanı yok. O burada iyi."

"Burası" Royal Ink'in üstündeki daire. Bir uzlaşma. Büyüdüğüm küçük evde hiçbir sorun yok ama Forsyth'teki tüm Kraliyet mensupları siyah düğüne giderken, geleceğin Kralı için en iyi seçenek bu gibi görünüyordu. Buradaki güvenlik birinci sınıf ve Sy iki adamımızın alt katta nöbet tutmasına izin verdi. Bu ve annemin reality şovlarını izleyebileceği devasa düz ekranı sevdiği gerçeği.

"Nasıl görünüyorum?" Elbisemin üstünü tekrar düzelterek sordum. Onu emzirdikten sonra üzerimi değiştirmiş, aylardır giydiğim ilk hamile olmayan kıyafeti giymek için mücadele etmiştim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, üst kısım emzirmek için tasarlanmıştı. "Bana doğruyu söyle anne, çünkü bana harika göründüğümü söyleyecek ve uykusuzluğun hepimizi sayıklattığından eminim."

"Kıpırdanmayı bırak ve bakmama izin ver," diyor ve kendimi hareketsiz durmaya zorluyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

"Gerçekten mi?" Korseyi çekiştirerek endişeleniyorum. "Kılıfın içine doldurulmuş bir sosis gibi görünmüyor muyum?"

"Tatlım, harika görünüyorsun." Annem yalan söyleyemez. O doğuştan doğruyu söyler ve eğer bok gibi görünüyorsam, bunu ortaya çıkıp söyler. Beni tepeden tırnağa değerlendirir. "Göğüslerin muhteşem görünüyor."

Lex sırıtıyor. "Ben de ona bunu söyleyip duruyorum."

Ona ters ters bakıyorum ama o sadece sırıtarak omuz silkiyor. İltifatlar yağdırırken *ve* takım elbise giyerken ona kızgın kalmak çok zor.

"Erkeğini dinle," dedi bana. "Ve o tekrar acıkmadan harekete geçsen iyi olur."

Elbisemin askısını ayarlarken kıpırdanıyorum. "Üstümde altı tane falan emzirme pedi var. Umarım taşan suyu emer."

Buraya gelir gelmez karnını doyurmuş olsam da, geri dönmemiz için muhtemelen en fazla iki ya da üç saatimiz var. Saat işliyor.

Lex, "İhtiyacın olan her şey çantanın içinde," dedi. Çocuklar aşağıda kalıp güvenlik prosedürünü gözden geçirirken, Lex teslimatı denetlemek için beni takip etti. Tıpkı eski günlerdeki gibi. "Üstünü değiştirmesi gerekirse giysiler, bol miktarda yedek bez, tükürük bezi, ıslak mendil ve birkaç battaniye." Üzerinde ördekler olan sarı bir battaniye çıkardı. "Bununla kundaklanmayı seviyor, dinozor olanla değil, o karın zamanı için. Leylak rengi battaniye ise-"

"İyi olacağımıza eminim," diyor annem, sadece yarı dinleyerek.

Lex'in alnı sıkışıyor. "Eğer huysuzlanırsa gazdan olabilir, bu yüzden onu karnının üzerine yatırıp dinozor battaniyesiyle çözebilirsiniz. Özellikle. Ayrıca pişik için krem var ama çok kalın sürmeyin. Yaklaşık iki ya da üç saat içinde acıkacaktır, bu yüzden Verity dönene kadar bekleyebilir, ama eğer acıkmazsa, buzdolabında acil bir şişe süt var."

"Sıvı altın," diye mırıldanıyorum, o değerli onsları pompalamanın ne kadar zor olduğunu düşünüyorum.

Annem gözlerini devirerek, "Bir bebeği iki saat idare edebilirim, Dr. Baba," diyor ve sonra tekrar Adalet'e bakıyor. Tatlı bir bebek sesiyle, "Babana söyle, ayakkabımı çıkarıp-" diye ekliyor.

"Biz gidiyoruz!" Anons ediyorum, eğilip Justice'in alnına bir öpücük konduruyorum. Çok güzel kokuyor. Lex de aynısını yapıyor ama ayrılmadan önce anneme uzun, tek kollu bir sarılma yapıyorum.

Kalbim boğazımda, fısıldıyorum, "Sen gerçekten iyi bir annesin."

Yanağımı öpmek için dönüyor, gözleri yumuşuyor. "Sen de hiç fena değilsin evlat."

"En iyilerden öğrenmek."

İkimiz de daha fazla erteleyemeden Lex beni asansöre giden koridora götürüyor.

"İyi olacak," diyor, benim için olduğu kadar kendisi için de.

Ona sarılışımdaki minnettarlığın bebek bakıcılığından çok annemin Lex'e soyadımızı teklif etmesinden kaynaklandığını söylemiyorum. "Biliyorum." Kapılar açılıyor ve içeri giriyoruz. "Uzağa gitmiyoruz ve gitmemiz gerekirse gideriz. Kim fark edecek ki?"

Lex kravatını düzeltiyor. "Hiç kimse. Herkesin tanıklık etmek üzere olduğu destansı düğünle olmaz. Kaç kişiler? Yirmi mi? Aralarında yirmi beş yıl mı var?" O

Sonra bana bakıyor, göz kapakları ağırlaşıyor. "Ayrıca annen haklı." Eli belime dolanıyor ve aniden vücudu bedenime yaslanıp beni asansörün duvarına doğru itiyor. Kadifemsi bir fısıltıyla yakınıma eğilirken kehribar rengi gözleri gözlerime bakıyor. "Göğüslerin muhteşem görünüyor. Aralarına gömülmüş, sütle kayganlaşmış sikimin nasıl görüneceğini düşünmeden edemiyorum."

Dizlerim neredeyse bükülüyor, meme uçlarım onun sözleriyle çakıllaşıyor, ama bunu sütümün salınmasına yol açtığını bildiğim keskin iğne batması izliyor. Eli yan tarafıma doğru kayıyor ama kalın bir şekilde yutkunup onu durduruyorum. "Göğüslerime kesinlikle dokunamazsın, yoksa bu asansörde Niagra Şelalesi gibi görünecek bir tepkiyi tetiklersin."

Dili sırıtarak dışarı fırlıyor. "Ben bir sorun göremiyorum."

Tanrı merhamet etsin.

"Elbisem mahvolacak," diye sızlanıyorum, "ve sonra düğünü kaçırmak zorunda kalacağız ve içimden bir ses bunun East End ve PNZ temsilcileri olarak ilk resmi gezimiz için iyi bir görünüm olmadığını söylüyor."

İnliyor ama geri adım atıyor, asansörün kapıları açılırken pantolonundaki şişkinliği düzeltmek için uzanıyor. Çıkmak için bir adım atıyorum ama kolumdan tutup beni durduruyor ve kulağıma fısıldıyor: "Ciddiyim Verity. Üçümüz senin ne kadar muhteşem olduğunla dikkatimiz dağılmış bir şekilde düşman bölgesine gireceğiz. *Çok* uzun bir gece olacak."

Lobiye adım attığımızda yanaklarım ısınıyor. Wicker ve Pace bir tablete odaklanmış, ikisi de koyu renk takım elbise giymişlerdi. Düğünün temasına uygun olarak siyah giymemiz söylenmişti. Hiçbirimiz neye bulaştığımız hakkında hiçbir fikre sahip değiliz.

Wicker önce başını kaldırıyor, daha dik dururken bakışları beni delip geçiyor. "Tanrım, Red," diye nefes veriyor, beni içine çekerek. Gözlerini tabletten ayıran Pace'e dirseğini saplıyor ve nefesini içine çekiyor.

"Sik beni, Rosi." Pace'in karanlık gözleri Lex'e acılı bir bakış atmadan önce beni tepeden tırnağa değerlendiriyor. "Kalkık penislerle doğrudan düşman bölgesine giriyoruz."

Lex onu işaret ediyor. "Ben de öyle dedim."

Çenem düştü. "Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Sen bir hatunla uğraşmak zorundasın ama benim bütün gece bakmam gereken üç iç çamaşırı modeli var. Neden Wicker'ın seni giydirmesine izin veriyorsun?" Talep ediyorum. Adamın erkek giyimi konusunda kusursuz bir zevki var. Takım elbiseleri tüm doğru yerleri sarıyor.

Lanet olsun, *sevişmek* istiyorum.

Lex omuz silkiyor ve gömleğinin manşetini düzeltiyor. "Güçlü yönlerimizle çalışırız." Umalım da bu düğün bittiğinde bende de biraz kalsın.

"Tanrım, oradan asla çıkamayacağımızı düşünmüştüm," diyor Pace, kravatını çekiştirerek, biz bekleyen arabaya doğru koşarken. "Bütün o şey-"

Wick şakaklarını ovuşturarak "Dur," diyor. Bütün gece taktığı maske yüzünden saçları dağılmış. "Hemen şimdi yemin edelim -dördümüz birden- *bundan* bir daha asla bahsetmeyeceğimize dair."

"Anlaştık," diye kabul ediyor Lex ve arabanın arka koltuğuna oturmama yardım ediyor. Arkamdan bindiler ve Pace tavana vurarak yola çıkmaya hazır olduğumuzu haber verdi. "Yaklaşık on beş dakika içinde West End'e varmış oluruz."

Kaşındıran ve rahatsız edici bir hal alan elbisemin içinde kıvranarak inliyorum. "Bu da annemin sarayda kalması için bir başka neden. Çok daha yakın."

Tıkandığımı söylemeyeceğim ama gömme sütyenimin içine doldurduğum pedlerin nemlendiğini hissedebiliyorum. İki saat kırk beş dakika oldu. Sınırları zorluyoruz.

Karşımda oturan Wicker eğilip ayağımı kaldırıyor ve dizinin üzerine koyuyor. Ayakkabımı çıkararak ayağımın kemerine beni eriten minik daireler çiziyor. İç çekerek Pace'in yanına yaslanıyorum ve onun sıcak kokusunu içime çekiyorum.

Düğün ne kadar tuhaf olsa da, bir süreliğine dışarı çıkmanın eğlenceli olduğunu itiraf etmeliyim. Lex ve Pace'in okulları devam ediyor ve Wick'in bazen işle ilgili şeylerle ilgilenmesi gerekiyor ama ben saraydan hiç çıkmıyorum. Burayı daha çok evim gibi hissettirmek için çok çalıştım, ancak kabin ateşi çok yoğun.

Lex'in telefonu çalıyor ve telefonu eline alıp ekrandaki ismi okuyor. "Annenden bir mesaj var." Baş parmağıyla açıp kelimeleri tarıyor. "İstediğimiz kadar kalabileceğimizi söylüyor. Justice huysuzlandı, o yüzden ona biraz karın zamanı verdi - umarım dinozor battaniyesinin üzerinde - ve bir biberon. Tekrar uyudu." Cevap olarak bir mesaj gönderiyor. "Ona çoktan yola çıktığımızı söyledim."

Gülümseyerek, "Ona dinozor battaniyesinden de bahsettin, değil mi?" diye soruyorum.

Bu soruyu dikkatle duymazdan geliyor ve telefon tekrar çaldığında kaşları kalkıyor. "Fazladan birkaç saatin tadını çıkarmamı söyledi."

"Yani iki saatimiz var..." Pace aramızda bakışarak soruyor, "yalnız mı?"

Lex bana bakarak, "Lokantaya gidebiliriz," diyor. "Aç mısın?"

Tüm eğlenceyi bozmak üzere olduğumu fark ettiğimde midem bulanıyor. "Ne yazık ki eve gidip pompalamam gerekecek," diye hatırlatıyorum onlara, geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtiğimin farkında olarak. "Patlamak üzereymişim gibi hissediyorum."

Wick'in gözleri göğsüme kayıyor ve dili dışarı fırlıyor. "Yani, pompalayabilirsin," diyor. Çenesinin arkasındaki o sert, gergin kas dışında sıradan bir şeymiş gibi algılanabilir. "Ya da biz halledebiliriz."

Bu fikir bacaklarımın arasında bir sıcaklık yaratıyor ve "Eve gidene kadar dayanabilir miyim bilmiyorum" diye itiraf ediyorum.

"Beklememiz gerektiğini kim söyledi?" Pace hiç vakit kaybetmeden üstümü çekiştiriyor. "En azından üzerimizdeki baskıyı biraz hafifletelim."

Lex ön ve arka koltuk arasındaki cama vurarak, "Planlar değişti. Bizi eve götür."

Elbisemin emzirmeye kolay erişim için yapılmış kıvrımı kolayca yarılıyor ve göğsümü ortaya çıkarıyor. Meme ucumda bir damla süt boncuklanıyor, sonra yuvarlak kıvrımın üzerinden kayıyor. Pace'in başparmağı onu yakalıyor ve ben hipnotize olmuş bir şekilde dudaklarına götürüp diliyle ucundan koparmasını izliyorum. Göz kapakları düşüyor. "Badem yedin mi?"

Adem elmasının sallanışını izliyorum. "Bu öğleden sonra. Nereden biliyorsun?" Dudaklarını şapırdatıyor. "Tadı güzel."

"Ben de istiyorum," diyor Wick, bacağımı kucağından itip dizlerimin arasındaki küçük boşluğa düşerek. Pace'in geniş eli göğsümü sararak kardeşine doğru kaldırıyor ama en ufak bir baskı havaya bir sprey göndermeye yetiyor. Wicker'ın gözünün hemen altına isabet ediyor.

"Tanrım, özür dilerim," diyorum dehşete kapılarak.

"Özür dileme," diyor ve damlacığın yanağından ağzına doğru kaymasına izin verip yalayarak temizliyor. Şimdi çok sertleştiler ve şiştiler, doğum yapmadan öncekinden milyon kat daha fazla. Kardeşine başını sallıyor, "Tekrar yap."

Bu sefer sıktığında, Wick ağzı açık bir şekilde hazırdır. Sıvı içeriye fışkırır ama hevesi onu ele geçirir ve hızla mandallar,

Ağzı et tümseğinin üzerinde kenetleniyor ve uzun uzun emiyor. Pace, zaten damlayan diğer tarafı Lex'e doğru kaldırıyor. "Tadına bakmak ister misin?"

Lex'in elinin kasıklarında olduğunu ancak o zaman fark ediyorum. Gözlerini benimkilere dikip, "Eve gidene kadar bekleyeceğim," diyor.

Sözlerinin ardındaki sıcaklığı duyuyorum. Bu bir saptırma değil. Bu bir söz.

Pace bana daha iyi ulaşabileceği bir yere doğru hareket ediyor, dili meme ucumun altında düzleşirken göğsümün kenarlarını sıkıyor ve sütü dökülürken yakalıyor. İnliyorum, her iki tarafa da aynı anda süt akıtmanın verdiği rahatlamayı hissediyorum. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dair hiçbir fikrin yok," diyorum, ellerim başlarının tepelerinde, alabildikleri kadar almaları için onları cesaretlendiriyorum.

Aşağı bakınca, kendine dokunan tek kişinin Lex olmadığını fark ediyorum. Wicker fermuarını karıştırıyor ve pantolonunun içine uzanarak kızarmış, sertleşmiş sikini çıkarıyor. Bulunduğum noktadan sadece o okşadıkça ucunda parlayan şişmiş başı görebiliyorum ama bu kanımı ateş gibi akıtıyor.

Parmaklarımı Wick'in saçlarında kıvırarak onu geri çekiyorum ve şehvet sarhoşu gözlerine bakıyorum. "Koltuğuna geri dön."

Gözlerini kırpıştırıyor ve beceriksizce koltuğuna geri dönerken komik bir şekilde korkmuş görünüyor. "Ne yaptım ben-" Ama önünde dizlerimin üzerine çöküp gözlerim sızan sikine sabitlendiğinde ağzını kapatıyor.

Parmaklarımı onun etrafında kıvırıyorum, uzun tıslamasından zevk alıyorum. "Emebilen tek kişi siz değilsiniz, biliyorsunuz."

Ve sonra onu ağzıma alıyorum.

İçimden lav gibi akıyor, o kadar güçlü bir arzu dalgası ki ağzımı köküne doğru itiyor. Birdenbire, son iki haftadır etrafta dolanıp durduğum, erkeklerimin bana seksi ve arzulanan bir yaratık olduğumu hatırlatmasını beklediğim için kendimi çok aptal hissediyorum.

Adaleti onlar yarattı ama bunu onlar yaratmadı.

O hep içimdeydi, bekliyordu.

Wicker uzun, acınası bir ses çıkarıyor. "Lanet olsun, Red," diye soluk soluğa bağırıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Avuçlarımın altında, dilimin sıcaklığını kovalayan uyluklarının yukarı doğru seğirdiğini hissediyorum.

İçimde yanan kıvılcımlarla inliyorum.

"Hoşuna gitti mi Rosi?" Pace, parmaklarını boynumda hissedene kadar elektrik uğultusunun yaklaştığını söylüyor. "Sakso çekerken çok güzel görünüyorsun."

"Tanrım, kapa çeneni," diye homurdanıyor Wicker, parmakları

saçlarımda sıkılaşıyor. "Patlamaya o kadar yakınım ki, tahmin bile edemezsin."

Pace, "*Bir* fikrim var," diyor ve Wicker'ın boğazından çıkan çaresiz ve gergin ses beni sarhoş ediyor.

"Ondan saklamayın," diyor Lex, ağzımı şaftın üzerinde kaydırıp emerken izlemek için saçımı geri çekiyor. "Onun dölünü istiyor musun, bebeğim?"

Hevesle başımı sallıyorum, dilim sikinin başını yalıyor ve Wicker *inliyor*.

Resmen inliyor.

Dölünün ilk patlamasının tadı tuzlu ve sıcaktı ve titreyerek uzun, kararsız bir iniltiyle dudaklarıma doğru iterken kalçalarının titreşiminden zevk alıyorum.

Çekerken dudaklarımın kenarını parmaklıyorum, ama Pace orada, dilimden onun tadını kovalıyor. "Bize karşı çok iyisin," diye fısıldıyor ve sesindeki havadar törpünün, kolunun sallanışına, yumruğunun sikini sıyırmasına borçlu olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Onu geri itmek için çok az zaman harcıyorum, eğilip parlayan ucu yalarken saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Pace yine de kendini okşamayı bırakmıyor. Sikini kaygan, ayrık dudaklarıma doğrultuyor ve başımın arkasını kucaklayarak yumuşak bir şekilde "Benim için aç" diye emrediyor.

İtaat ederek çenemi açıyorum, karanlık, kapüşonlu gözlerine bakarken dilimi uzatıyorum.

"Siktir," diye nefes alıyor, başparmağı kulağımın altındaki yumuşak boşluğa giriyor. "Çok güzelsin amına koyayım. Dölüm için hazır mısın?"

Dilimle frenulumuna bir fiske vurarak cevap veriyorum, onu izlerken büyüleniyorum, ağzımın kıvrımına uzun bir sperm şeridi iniyor. Wicker'ın daha önce mememde yaptığı gibi, ben de onun sikine yapışıyor, homurdanarak gelen her döl dalgasını sağıyorum.

"Neredeyse eve geldik," diye anons ediyor Lex ve ben yavaşça geri çekiliyorum.

İki prensimi de gevşek ve solgun, saçları dağınık gördüğümde içimde bir sıcaklık filizleniyor. Lex'e bakarak özel bir gülümseme paylaşıyoruz ve güvenlik kontrol noktasından geçtiğimizde, kibar bir toplulukta gösterilemeyecek her türlü vücut parçası ortadan kaldırılmış oluyor.

Araba ön çembere park ediyor ve Wicker ile Pace önce iniyor, her ikisi de hafifçe tökezliyor. Hâlâ nefes almaya çalışan Lex, saçındaki kravatı çekip çıkarırken sert ve aç bir bakışla beni süzüyor ve "Sıra bende," diyor.

~

Kardeşlerine gidip oğlumuzu almalarını söyledikten sonra Lex beni merdivenlerden yukarı taşıdı.

Beni havaya kaldırdığında nefes nefese gülüyorum, ayakkabım düşüyor ve arkamızdaki merdivenlerden aşağı yuvarlanışını eğlenerek izliyorum. "Biri buna takılıp boynunu kıracak."

"Onları tamir edeceğim," diyor ve sahanlığa ulaşır ulaşmaz, ağzı sert ve acımasız bir şekilde benimkine iniyor.

Parmaklarımı yumuşak, serin saç tellerine gömerek karşılık veriyorum. Kitapları karıştırırken ya da hassas, titiz tıbbi işler yaparken Lex'in sağlam bir adam olduğunu unutmak kolay, ama şu anda odaklanabildiğim tek şey bu.

Beni geri götürürken göğsü elimin altında sertleşiyor, öpüşmeyi hiç kesmeden beni yatak odasına götürüyor. Tadı dişleri kadar keskin, parmakları elbisemi düzensiz bir şekilde çekiştiriyor. "Yapamayacağımı biliyorum," diyor dudaklarıma karşı nefes nefese, "ama Tanrım, seni becermek istiyorum."

"Bana ne yapabileceğini söyle," diyorum, onu kapı aralığına doğru çekiştirerek.

Siyah gömleği ve kravatıyla karşımda donup kalıyor, bir elini yavaşça gömleğinin yakasına götürüyor. Düğmeleri teker teker gevşetiyor, bakışlarındaki çıplak *arzuyla* midemdeki kelebekler kükrüyor. Bu, Adalet doğduğundan beri hissetmediğim derin bir çekiştirme.

Derin, ipeksi sesi "Seni iyi hissettirmemi ister misin bebeğim?" diye sorduğunda şiddetli çırpınışlara dönüşüyor.

Yutkunarak itiraf ediyorum, "Evet."

"Arkanı dön," diyor bana, sert bir sesle.

Dönüyorum ve parmakları hızla hareket ederek elbisemin fermuarını indiriyor, omuzlarımın üzerinden itiyor ve yere düşmesine izin veriyor. Kasıkları arka tarafıma değiyor ve sert çeliğin pantolonuna baskı yaptığını hissediyorum.

Saçlarımı yana doğru süpürerek boynumu öpüyor ve beni döndürene kadar omzumdan aşağı iniyor. Yavaşça göğüslerimi kaldırıyor ve her birinin meme ucunu öpüyor. "Bunların benim için tekrar dolmasına izin vereceksin," diyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor, şimdiden acıyı hissediyorum. "O zamana kadar, seninle ilgilenmeme izin vereceksin."

Bu bir rica değil ve bunu beni yatağın kenarına oturmaya itişinde hissediyorum. Gömleğini ve pantolonunu çıkarışını izliyorum, kehribar rengi gözleri beni açlıkla süzüyor. Boxerını yere bıraktığında siki yukarı doğru fırlıyor, bacaklarının arasında sallanıyor, tamamen kalkıyor ve ben kıskançlıkla izliyorum

İçimde olmayı dileyerek uzunlamasına okşuyor. Ama yumuşak karnımı kolumla örttüğümde duruyor.

"Yapma," dedi bana, "seni görmek istiyorum."

Kolumu kaldırıyorum ve iki elimi yanlarımdaki yatağa koyuyorum, hissetmediğim bir güvenle. "Eskisi kadar... pürüzsüz olmadığımı biliyorum."

Lex kaşlarını çatıyor ve sonra yavaşça önümde çömelip her iki dizimi avuçluyor. "Bunları mı kastediyorsun?" diye soruyor, uzanıp en kötü çatlaklardan birine nazik parmaklarıyla dokunuyor. Yüzümü buruşturmam üzerine eğilerek beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Verity-bebeğim-dokun bana."

Kafam karıştı, çenesindeki kesiği okşamak için elimi uzattım, ama iç çekti, bileğimi tutup omzuna yönlendirdi ve sonra geri...

Nefes alıyorum, kabarık yaralarını hissediyorum.

"Çirkinler mi?" diye soruyor, sesinde bir mutsuzluk tonu var. Ben cevap veremeden, "Öyle olmalılar. Seninkiler gibi değiller. Hayatı ben yarattığım için orada değiller. Onlar sadece ekşi anılar."

Bir anda, saatler önce anneme söylediği sözler aklıma geldi.

"Onlar kötü anılardan daha fazlası Lex. Onlar senin gücünün bir kanıtı. Kardeşlerine olan sevginin ve sadakatinin." Eğilerek ağzına bir öpücük kondurdum ve fısıldadım: "Bence çok güzeller."

Gözlerini açıyor, benimkileri tutuyor. "O zaman inan bana, ben de seninkiler için böyle hissediyorum." Eğilip her iki dizime birer öpücük kondururken elleriyle dizlerimi birbirinden ayırıyor. "Çok erken olduğunu biliyorum ama sana gösterebilir miyim?" Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Amını yiyebilir miyim?"

Sadece bu sözler bile içimdeki ateşi yeniden alevlendirmeye yetiyor. "Sanırım buna hazırım, ama," elimi utanarak kalçalarımı ayıran elimin üzerine koyuyorum. "Sanırım hâlâ biraz kanamam var."

Elimin üzerine bir öpücük konduruyor ve sonra onu kenara kaydırıyor.

"Biliyorum."

Şefkatli öpücükleri küçük yalamalara dönüşüyor, kalçamda geziniyor ve sonunda bu kalıcı, kışkırtıcı emişlere geçiyor.

Başım geriye düştü ve "Biliyor musun?" diye sordum.

Sesi iç uyluğumun yumuşak teninde yankılanıyor. "Vücudunda benim bilmediğim hiçbir şey yok, Verity. Sana olan her şey doğanın bir parçası. Oğlumuzu taşımanın sonucu olarak sende meydana gelen her değişiklik bir armağandır. Onu beslediğin süt

ile. Karnında geçirdiği onca ay boyunca onu hayatta tutan kan. Bu senin ve onun bir parçası."

Dili tenimde düzleşiyor ve yukarı doğru sürükleyerek bacaklarımın arasındaki sıcaklığa yaklaşıyor.

"Amını sikemem," diyor, "ama tadına bakabilirim." Nefesim kesiliyor ve klitorisime değen ilk ıslak dokunuş vücuduma bir ürperti gönderiyor. Muayene odası ile Lagan'la geçirdiğimiz o geç geceler arasında bir yerdeyiz. Daha az klinik, kesinlikle o kadar sert değil. Sıcak nefesi, dilinin amımın kıvrımlarına dalması iyi hissettiriyor. Aşağıdaki her şey artık farklı hissettiriyor, hisler bazı yerlerde körelmiş, bazı yerlerde artmış.

Dilinin klitorisime bir fiskesi sinirlerimi zıplatıyor.

"Nazik ol," diyorum ona, ellerimi saçlarının arasına sokarak. Beni çılgına çevirecek kadar yavaş ve durgun davranıyor.

"Seni muayene masama yatırdığım o ilk gece," diye söze başlıyor, kelimeleri doğrudan içime söyleyerek, "gördüğüm en güzel, en mükemmel amcığa sahip olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum." Dilini uzatarak uzun uzun yalıyor, parmakları kalçalarıma gömülüyor ve onları yakıcı bakışları için açık tutuyor. "Hâlâ çok güzel, bebeğim. Benim gördüğümü sen de görebilseydin..." İçinden gergin, yavaş bir ürperti geçiyor ve ben sızlanıyorum.

"İhtiyacım var... biraz daha," diye emiyor ve kalçalarım titriyor. Boğazımdan bir inilti geliyor. "Tanrım, evet, aynen böyle." Bizim için tempo farklı, çok daha yavaş ve Lex'in tatlı, pis sözlerini açgözlülükle alıyorum, karnımın derinliklerinde gerginlik oluşuyor. Çok geçmeden, baş döndürücü bir telaş, mutluluk verici bir orgazmla sinirlerimi dalgalandırıyor.

Lex yükseliyor, vücudumda yukarı doğru ilerliyor. Karnımın üzerine dikkatle eğiliyor, yumuşak tenimin her santimini öpüyor ve sonra göğsümden yukarı çıkıyor, ta ki yanıma geçene kadar, ereksiyonu kalçama baskı yapıyor. Ağzı benimkini buluyor ve ben kendimi, amımın tadını ve daha fazlasını, kanın metalik kenarını tadıyorum. Ona doğru yuvarlanıyorum ve ona uzanıyorum, tabanından ucuna doğru okşuyorum, başının üzerine precum yayıyorum. Sikiyle, ağzıyla dikkatim dağılıyor ve aniden yaşadığım orgazm yeterli gelmiyor. Dolu hissetmek istiyorum. *Onu özlüyorum*. "Seni içimde istiyorum."

Kaşları birbirine çarptı. "Bebeğim, daha çok erken."

"Belki," diyorum bileğimi bükerek, "*o* delik için." Kelimeler ona çarpıyor ve yumruk yemiş gibi nefes veriyor, siki elimde kabarıyor. "Pace ve Wick bunu yapmaz. Korkuyorlar. Ama benimkini biliyorsun.

herkesten daha iyi." Dudaklarımı ıslattım ve gözlerinin hareketlere dalmasını izledim. "Neyle başa çıkabileceğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Ayrılmış dudaklarıyla bana bakıyor, gözlerini dolduran o karanlık açlık parıltısı. Sonunda hareket ettiğinde, üzerime yuvarlanıyor ve kendini kalçalarımın arasına yerleştiriyor. Nefesi ağzıma sıcak ve istekli bir şekilde geliyor. "Eğer bunu istiyorsan, kendimi kontrol edemeyeceğimi anlamalısın. Pace önce sana sahip olmak istediğinde ona karşı koymadım çünkü sen bana bunu yapıyorsun Verity." Dili ağzımın kıvrımlarında geziniyor. "Kontrolümü tamamen kaybettiğim o şey."

Kenara çekip bana yakışıklı ve ciddi yüzünü gösterdiğinde ona gerçeği söyledim. "Sana güveniyorum, Lagan."

Öne doğru eğiliyor ve ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor, bana cezalandırıcı bir öpücük veriyor, sert ve agresif, gelecek olanın bir göstergesi ve bacaklarımı etrafına sararak onu daha da yakınlaştırıyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Kavranmayı, tutulmayı ve tüketilmeyi.

Tacı takabilirim.

Ama ben hala West End'deki aynı ateşli kızıl saçlıyım.

Komodinin çekmecesine uzanıp kayganlaştırıcı şişesini alırken çıkardığı kıkırdama tam kalbimden vuruyor. "Bunu ilk alan ben olduğum için beni öldürecekler."

Kendi kahkahamı onun sıcak omzuna gömüyorum, bunun sadece anı güzelleştirdiğini düşünüyorum - bu karanlıkta kaçamak el yordamı hissi. "Bunu telafi edeceğiz." Bakışlarım aramıza dalıyor, kaygan kayganlaştırıcıyla sikini sıvazlamasını izliyorum, meme ucumu ağzına almak için eğildiğinde boğazından sert bir ses çıkıyor. Kaygan parmak ucunun tam göt deliğime değmesiyle birlikte gelen bu hisle sarsılıyorum. Parmağı bölgeye masaj yapıyor, sonra hiç uyarmadan içeri giriyor.

Bunun için o kadar çaresizim ki, onunla buluşmaya gidiyorum.

"O kadar çok mu istiyorsun?" diye soruyor, meme ucumdan sızan sütü kucaklarken beni geriyor. "İçine girmemizi, seni doldurmamızı özledin mi?"

Başım titremekten çok sarsılıyor. "Bilmiyorsun bile." Nefesim kesiliyor, parmağını daha da içime soktuğunda hissettiklerimin üstesinden geliyorum. Göğsümü emerkenki çekişi, parmağının baskısıyla kısa, ritmik darbeler halinde buluşuyor, sanki iplik geçiriliyormuşum gibi. Bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum, benden içerken parmak eklemlerinin gerginliğinde kayboluyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor, onu yakın tutuyor.

"Tadın çok güzel," diye inleyerek diğer memeye geçti.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, kalçalarımı sallayarak. "Ver bana... *evet.*"

İkinci parmağı sadece çok istediğim dolgunluk hissiyle dalga geçiyor ama üçüncüsü ihtiyacım olan şey olmaya çok yakın. Sırtına bakıyorum, kabarık yara izlerinin çıkıntılarını görüyorum ve ona dokunmadan edemiyorum. Parmak uçlarım kesiklerin üzerinde kayarken titriyor, yavaş, yatıştırıcı, meraklı devrelerle dokularını ezberliyor.

Daha önce söylediğimde

ciddiydim. Bu güzellik.

Onlardan birini içime almayalı haftalar olmuştu ama Lagan'ın elleri hassas bir şekilde çalışıyor. Vücudumun içini dışını biliyor ve sadece birkaç dakika içinde beni nefes nefese bırakması şaşırtıcı değil.

Göğüslerimi bırakıp köprücük kemiğime, boğazıma doğru sıcak, ıslak öpücükler gönderip ağzımda duraklarken uzun, zayıf gövdesi beni sarıyor.

Bana bakarken zor nefes alıyor. "Bana istediğini söyle," diyor, kayganlaştırıcıyı sikinin üzerinde okşayarak.

Yutkunarak çenesinin gergin çizgisine dokunuyorum. "Beni becermeni istiyorum," diye fısıldıyorum, sözlerimin onun içinde bir dalga gibi dalgalanışını izliyorum.

Parmaklarını çekip bana doğru yaklaşıyor ve sikinin ıslak ucunu kas halkasına dayıyor. Hırlayarak içeri itiyor, kalın, uzun ve acı verici bir şekilde yavaş, her ölçülü inçle nefesimi ciğerlerimden çıkarıyor.

Omuzlarını kavrıyorum, ağzım bir solukta açılıyor. "Tanrım," diye inliyorum, bakışlarının yoğunluğunu üzerimde hissediyorum. "Oh, bu çok... *sikik* hissettiriyor." Kehribar rengi gözleri benimkileri hiç bırakmıyor. İçimde dikkatlice sallanmaya başladığında bile, horozu deliğime lezzetli bir şekilde sürükleniyor, o sadece... beni izliyor. "Seni seviyorum," diye düzensiz bir şekilde fısıldıyor, sikinin beni germesine izin veriyor geniş. "Sen benim hayatımsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzünü tutarak ve derin, umutsuz bir öpücük için onu aşağı çekerek cevap veriyorum. Beni *beceriyor*, kalçalarını içime sokarken ellerini çarşaflara sıkıştırıyor ve daha yarısına kadar girmiş olması ya da herhangi bir acı veya rahatsızlık kanıtı için tepkilerimi açıkça ayarlamış olması önemli değil.

Bu şekilde ele alınmak çok iyi hissettiriyor, bedenim ikimizin de çılgınca peşinde koştuğu zevkten başka bir şey için kullanılmıyor. Nefesi çeneme çarpıyor, kısa patlamalar halinde geliyor ve kaşları birbirine sıkıca kenetleniyor, yüzüne garip bir sıkıntı geliyor.

"Nasıl bu kadar sıkı olabiliyorsun?" diye mırıldanıyor, yumruğunu kalçalarımın altına sokuyor ve beni yukarı, ona yaklaşabildiğim kadar

yaklaştırmak için kullanıyor. "Ben

onu tutabileceksin, bebeğim."

O zaman Wick'in daha önce olduğu gibi olduğunu fark ettim. Sınıra çok yakın. Patlamaya çok yakın.

Bu düşünce içimi *yakıyor* ve çenesini tutarak bakışlarını kendime çevirmeye zorluyorum. "Onu bana ver," diye yalvarıyorum, itişleri derinleşip düzensizleştikçe yüzünün gerginleştiğini görüyorum. "Bebeğini içime koy, Lagan."

Ağzı şok olmuş bir solukla açılıyor, deliğim sikinin ilk güçlü nabzının etrafında çırpınıyor. Boşaldığında bakışlarımı tutuyor, gergin bir ürperti içinde üstümde duruyor. "Siktir," diye homurdanıyor, her dalgalanmada içime sıcaklık yayılıyor. "Tanrım, tüylerimizi diken diken ettin."

Çekildiğinde son zevk titremesini ancak tamamlamıştı. Aleti kıçımdan ıslak bir şekilde kayıyor ve beni kontrol etmek için anında eğilirken kıvranmamaya çalışıyorum, parmakları beni değerlendiren gözleri için açarken göğsüm kabarıyor.

Görünüşe göre hiçbir zarar görmediğinden memnun, yanıma çöküyor ve yüzünü göğsüme sokmak için dönüyor. Meme ucumu tembelce yalayıp bir damla sütü emdiğinde mırıldanıyorum. İkimiz de hareket edemeyecek kadar yorgun, bitkin ve doygun durumdayız ve parmaklarımı kumral saçlarında boş boş gezdiriyorum.

Yavaşça kıpırdanır. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, "sanırım bayıldım." "Sorun yok." Esniyorum. "Yorucu birkaç hafta oldu."

"Hadi seni temizleyelim." Omzumu öperek yataktan kalkıyor ve banyoya doğru yürüyor. Devasa yatağa uzandığımda, önceki korkularım kayboldu. Vücudumdaki ve hayatlarımızdaki değişikliklere rağmen erkeklerim beni seviyor -beni istiyor, bana *ihtiyaç duyuyor.* Artık farklıyız. Biz sadece prens ve prenses değiliz. Sadece sevgili bile değiliz. Daha fazlasıyız.

Biz ortağız.

Bizler

yaratıcıyız.

Bundan sonra ne yaratacağımızı görmek için sabırsızlanıyorum.

27

Pas

"Yani," diyorum, park ederken kelimeyi uzatarak. "Sence Maddox şu anda mahzeninde yirmi yaşında bir çocuk var?"

Wicker tersler, "Dostum, bundan bahsetmeyeceğimize söz vermiştik!"

"Söz vermiştin." Güldüm ve kontağı kapattım. Royal Ink'in önüne park ettik ve bugünlerde West End'e ne kadar sık gittiğimizi fark ettim. Aylar önce bir gece Verity'ye ulaşmak için gizlice bölgeye girmek zorunda kaldığımı hâlâ hatırlıyorum. Bu binaya tırmanıp tavan penceresinden içeri girdiğimi ve o yukarıda duş alırken beklediğimi. "Her şey beni büyülüyor. Mesela, o ve diğer Baronlarla işler nasıl yürüyor? Paylaşıyorlar mı? Ona baba mı diyor-"

Bana sıcak bir bakış fırlattı. "Yemin ederim, eğer durmazsan seni yumruklayacağım."

Belki de Wicker'ın geniş bir aileye sahip olması o kadar da sorun değildir. Onu yıllardır bu kadar sinirli görmemiştim. "İyi," diye kabul ediyorum, gülerek. "İyi."

Yukarı çıkarken Rory ve Baxter'ın yanından geçiyoruz ve asansöre binmeden önce en üst kata çıkmalarını söylüyoruz. Dükler ve Lavinia'nın eve dönecek bir bebekleri olmadığından, düğün sonrası şenliklerin tadını çıkarmak için geri çekildiler, yani Anne B hâlâ Justice ile yalnız.

Kapıdan içeri girdiğimizde "Erken geldiniz," diyor. Sesinde bir uyarı olduğu açıktı, ancak bunu söyleyip söylemediğini anlamak zordu.

büyük ekranda duraklattığı değersiz reality şovuna bağlı. "Sana söyledim, biz iyiyiz."

Wicker daha önce buraya hiç gelmediği için etrafına bakınıyor. *Evet, Nick Bruin'in neredeyse kan kaybından öleceği masanın burası olduğunu* söylemek istiyorum.

Eminim şimdi üzerinde biftek yiyorlardır.

"Lex tıp fakültesiyle meşguldü ve Verity ile fazla vakit geçiremedi." Omuz silkiyor ve yan masadaki bir kupayı alıp inceliyor. "Gelip Justice'i almaya ve onlara birkaç dakika ayırmaya karar verdik."

Anne B boyun eğerek televizyonu kapatıyor ve ayağa kalkıyor. "Yatak odasında, ışık gibi sönmüş," diyor ve şarap buzdolabına doğru yürüyor. Bir şişe çıkarır ve Wick'e uzatır. "Bir bardak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diyor yumruklarını ceplerine sokarak. "Verity hamileyken dayanışma içinde ayık kalmayı kabul etmiştik, şimdi de emziriyoruz."

Belli belirsiz etkilenmiş görünüyor. Sonra mantarı patlattı. Misafir odasına girip oğlumuzu ararken şarabın kadehe dökülme sesini duyuyorum. Justice portatif beşikte sırtüstü yatıyor, emziği başının yanında duruyor ve her zamanki gibi onu izlemek için uzun bir an ayırmak zorunda kalıyorum, göğsünün eşit nefeslerle yükselip alçaldığını görüyorum.

Düşündüğüm gibi biri değil.

Wicker ve Verity'nin mükemmel bir kombinasyonu gibi görünse de, bazen benim ve Lex'in kişiliğinin bu küçük bakışları onda zaten ortaya çıkıyor. Öfkeli bir şekilde uyanması ya da meraklı gözlerinin onu götürdüğüm her odayı taraması gibi.

Onu sarayda gezdirmekten, dünyanın ne kadar büyük olduğunu keşfetmesini izlemekten daha rahatlatıcı bir şey yok. Bazı geceler, huysuzlandığında, ona Effie'nin kafesinden ilk çıktığı yeri, Iceberg oynadığımız oturma odasını ya da hafta sonları evde dizüstü bilgisayarımı aldığım ön taraftaki büyük meşeyi göstererek saatlerce yürüyorum.

Ona güzel anıları göstermeye çalışıyorum.

Ne yazık ki, daha onu kucağıma almadan koku beni çarpıyor ve döndüğümde Wicker'ı kapı aralığında oyalanırken buluyorum. "Üstünü değiştirmesi lazım." Yüzümü buruşturuyorum ve Wicker durduğu yerden bile fırlayacakmış gibi görünüyor. "Eşyalarını toplayıp arabaya götürürsen ben yaparım."

Wick ellerini kaldırır. "Burada tartışma yok."

Verity, Justice'in bezini değiştirirken ne kadar titiz davrandığım konusunda benimle dalga geçiyor ama bunun zindanda bir hedefe işkence etmeye çok benzediğini öğrendim. Kokuyor, çok iğrenç ve eğer dikkatli

olmazsanız,

üzerinize sıvı bulaşabilir, ancak iyi hazırlanırsanız her şey sorunsuz ilerler. Bebeği kucağıma almadan önce, alt değiştirme pedini yatağın üzerine yerleştirmiş ve mendil paketini hazırlamış oluyorum. Bir bebek bezi ve temiz pijamalar yakınlarda bekliyor.

"Pekâlâ ufaklık, hadi yapalım şu işi," diye fısıldıyorum onu kucağıma alarak. Onu pedin üzerine koymadan önce mükemmel küçük düğme burnunu öpüyorum ve onu soyma işlemine başlıyorum.

"Dostum, annen seni beslemeden önce ne yiyordu?" Kesinlikle bademdeğil. Justice gurulduyor, henüz tam olarak gülümsemiyor ama enerjik bir şekilde yumruklarını sallıyor. "Üzerime işemeyeceğine söz verirsen bunu hızlıca yaparım, anlaştık mı?"

İşe koyuluyorum, arkamda birinin olduğunu hissedince omzumun üzerinden bakıyorum. Verity'nin annesi elinde bir kadeh kırmızı şarapla kapıda duruyor. "Sy, Saul'un koleksiyonunu saklıyordu ve ben de ona girmeden duramadım," diye açıklıyor beni ve Justice'i yumuşak bir sırıtışla izleyerek. Tüm çatlaklarını siliyorum

-Çok fazla var. Onu tertemiz yapmak. "Onunla aran iyi." Ona bir gülümseme fırlatıyorum. "Bu bir sürpriz mi?"

Bazen benim için hâlâ öyle.

"Biraz," diye itiraf ediyor, odaya giriyor. Bebeğin yanındaki yatağa oturuyor ve eğilip alnından öpüyor. "Verity'nin Prenses olduğunu öğrendiğimde sizden nefret ettim. Üçünüzden de. Gerçi belki de nefret yeterince güçlü bir kelime değil. Cinayet," diye ekliyor kuru bir sesle, "masanın dışında değildi."

Gülümsemem kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Tanrım, teşekkürler."

Başını sallıyor, pişman görünüyor. "Hepiniz hakkında bildiğim tek şey babanızın bir canavar olduğuydu. Belki de bu haksızlıktı."

Bunun aslında ne kadar adil olabileceğini ona söylemedim.

Kızına öyle şeyler yaptık ki, bunlar Adalet'e yapılsaydı kesinlikle birini öldürürdüm. Verity o şeyler için bizi affetmiş olsa da, bu düşünce hala boğazımın arkasında acı bir şekilde oturuyor.

Anne B şöyle devam ediyor: "Şimdi biraz daha iyi anlıyor olsam da, bunca zamandır kızım ve torunum için endişelenmediğimi söyleyemem. Ve itiraf etmeliyim ki, biyolojik olarak sizin olmayan bir bebek buraya geldiğinde Lex'le sizin nasıl hissedeceğinizden emin değildim."

Bu beni güldürüyor. "Aile kanla ilgili değildir. Sevdiğin insanlarla ilgilidir," diyorum ona. "Bunu bilmen gerekir. DKS'yi ailen olarak görüyorsun, değil mi?" Küçük bezi alıp Justice'in vücudunun altından geçiriyorum ve

göbeğini biraz gıdıkladı. "Lex ve Wicker benim kardeşlerim ve Justice de benim oğlum."

Beni değerlendirirken başını eğiyor. "Peki ya Rufus?"

Donup kalıyorum, onun adını duyunca boğazımdaki yumruyu yutuyorum, başım titriyor. "O bizim için asla bir baba olmadı. Kendi mirasını yaratma planı için bizi toplayan kontrolcü bir pislikti." Bezin kayışlarını sıkıyorum ve Justice'in küçük bacakları kıpırdanarak bana doğru tekmeliyor. "Gerçek bir baba oğluna asla zarar vermez. Bunu şimdi anlıyorum." Minik ayağının altını okşuyorum, ciyakladığında gülümsüyorum. Yavaşça gülümseme düşüyor, sertleşiyor. "Ben daha ne anlama g e l d i ğ i n i anlamadan biyolojik ailemi benden aldı ve Danner babamın kimliğinin sırrını mezara götürmeyi seçti."

Başımı çevirdiğimde dikkatle beni izliyor, gözlerinde tuhaf bir hüzün yüzüyor. "Üçünüze de zarar verdiğini bilmiyordum. Eğer bilseydim..." İç çekiyor, uzun ve sert bir şekilde, parmağını Justice'in kavrayan eline doğru kaydırıyor. "Bazen kendimi sorumlu hissediyorum."

Yüzüm buruşuyor. "Neden kendini sorumlu hissediyorsun ki? Verity'yi ondan uzak tuttuğun için mi?" Homurdanarak ona "Bu muhtemelen verdiğin en iyi karardı" diyorum.

Ama başını sallıyor, hareketinde bir ağırlık var. "Eğer Danner'la konuştuysan, eminim Rufus'un Prenseslere ne yaptığını biliyorsundur." Yüzünü buruşturarak kayıyor. "Onun kısır olduğunun farkındasınızdır."

Omuz silktim. "Evet, kurusıkı atıyordu. Danner bize söyledi."

"Ama her zaman öyle değildi," diyor, kelimeler yavaş ve anlam dolu. "Verity'ye hamile kalmadan önce değildi."

Gözlerindeki parıltıyı görünce bir an duraksadım, farkına vardım. "Yani..."

"Bana tecavüz ettiği gece intikamımı aldım." Burnunu çekiyor, sesi küçümseme dolu. "Çelik burunlu botumun ucu, onun çürümüş testislerine çarptı. Buna sebep olan şeyin bu olup olmadığını kesin olarak bilemem elbette. Ama sonrasında, biliyorum ki o..." Gözleri tehditkâr bir şekilde parlıyor. "Bir süreliğine oyun dışı kaldı diyelim."

Bu kadına yeni bir gözle bakıyorum ve son faydalı depozitosunu yaptıktan hemen sonra botunu babamın taşaklarına gömdüğünü hayal ediyorum.

Şimdi meyvesizler için dua edin...

Ve ben *gülüyorum*.

"Aferin sana," diyorum, imaları umursamadan. Liberty Sinclaire, Rufus'un yaratma yeteneğini elinden aldıysa, o lanet olası bir baş belasıdır ve bunu soran herkese söylerim.

"Babanın kontrolcü bir pislik olduğu konusunda haklısın." Bana temiz bir çift pijama uzatırken şarabından bir yudum alıyor. "Yoluna çıkan herkesi kıskaca alırdı. Tek bir yanlış hareketimizde hayatımızı cehenneme çevirirdi. Bu yüzden Verity'yi ondan saklayabildiğim kadar sakladım." Justice kızın bileğindeki bileziklerden birini tutuyor. Gözleri hüzünlü görünse de ona gülümsüyor. "Onun neler yapabileceğini biliyorsun Pace ve bu yüzden sırları sakladım. Danner bu yüzden onları mezara götürdü."

Ona bakıyorum ve yüz ifadesinden söyleyecek daha çok şeyi olduğu ama bir türlü söyleyemediği anlaşılıyor. Justice'i kucağıma alıyorum ve kolumun arasına dikkatlice yerleştiriyorum. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Uzun bir an, onun bunu görmezden geleceğini düşündüm. Ama sonra dedi ki, "Annen Odette. Onu tanıyordum." Derin bir nefes aldı. "Birlikte büyüdük."

Geriliyorum, endişe boğazımı sıkıyor. Umutlanmamayı öğrenmiştim ama yine de "Öyle mi?" diye soruyorum.

Bardağına bakıyor, yüz hatlarında hüzünlü bir ifade beliriyor. "Asil olmayanların birlikte sosyalleşmek için biraz daha özgürlüğü vardı. Aynı partilere gider, nehir kenarında takılır, Fury'de erkeklerle flört ederdik." Bu anıyı hatırlayınca gülümsüyor. "Çok eğlendik ama sonra Prenses'in hizmetçiliği için başvurdu. Kendini Miranda'ya ve daha sonra da oğluna adadı." Hafif bir kahkaha atıyor. "Ertesi yıl maskeli baloya davet edildiğinde hepimiz şok olmuştuk. Unvanı aldığında daha da şaşırdık." Bardağının kenarındaki ruj lekesine dokunuyor. "Diğer şeylerin yanı sıra, Verity'yi East End'e kaptırmaktan nefret etmemin nedeni de buydu. Bir Prensesin 'görevleriyle' o kadar meşgul olacağını ve dış dünyayla bağını tamamen koparacağını biliyordum. Zor bir şey," diye vurguluyor bakışlarımla buluşarak, "sevdiğin bölge ile görevin arasında kalmak."

Verity'nin gününün her anını nasıl yönettiğimizi, babamın bizi sporla, okulla ve etkinliklerle nasıl meşgul ettiğini düşünüyorum. Bu tür bir disiplinde belli bir güç vardır.

"Birisi bana bir keresinde öz babamın DKS olduğunu söylemişti." Bruce Oakfield'ın istihbaratının bana verdiği acı tat zamanla hafifledi.

"Babanın kim olduğunu biliyor musun?" diye sorar, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardır.

"Lex doğruladı." Pauly'nin işinin dünya tarafından bilinmesini istediğinden emin değilim. Sahiplenmeye hazır olduğunda, sahiplenebilir.

Neyse ki bir isim sormuyor. "Odette hepinizin güvenliği için bunu gizli tutardı. Onun hamile olduğu haberi West End'e sızdığında ben kasırganın ve kendi hamileliğimin sonuçlarıyla uğraşıyordum." Justice'e bakıyor. "Ama babanın West End'den olması mantıklı. Şehrin benim tarafımdaki erkeklere hep ilgi duymuştur."

Havada bir ağırlık var, ben de hemen konuya girdim. "Rufus'un anneme ne yaptığının farkındayım-Danner bana o kadarını söyledi. Biliyorum o..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, sesim çatlıyor. "Hamile kaldıktan sonra sadakatsizliğinin cezası olarak onu zindana kapattı. Orada doğduğumu biliyorum." İroni çok sert vurdu. Tüm isteğim sevdiğim insanları kilit altında tutmaktı ama ben bir hücrede doğdum. Öfkemi zar zor tutuyorum. "Şartlarını kabul ederse beni göndermeyi kabul ettiğini de biliyorum. Danner sadece..." Hayal kırıklığına uğradım, ofladım. "Bana bu şartların ne olduğunu söylemedi."

Verity'nin annesi bana bakmadan önce şarabından dikkatli bir yudum alıyor, gözleri cam gibi ve yorgun. "Ne olduğunu bilmek ister misin? Hoş bir şey değil ama Rufus'un gidişiyle kendimi..." Kelimeleri bulmakta zorlandığı belli olan kadın duraksıyor ve başını sallıyor. "Sonunda hiçbirimiz cezalandırılmadan gerçeği söyleyebileceğimi hissediyorum." Bana acınası bir gülümseme veriyor. "Ama Pace, bazen bazı şeyleri oluruna bırakmak daha iyidir. Artık bir ailen var. İki erkek kardeşin var. Kızım seni seviyor ve senin de onu en az kucağındaki o tatlı çocuğu sevdiğin kadar sevdiğini biliyorum."

Verity'nin bizi özgür bıraktığı günü hatırlayarak Adalet'e bakıyorum. O bıçağı Rufus'un boğazına saplarken ve oğlumuza verdiği ismi açıklarken çok vahşi ve güzel görünüyordu. Ama bu sadece bir isim değildi. O gece hepimizin East End'e verdiği bir sözdü. Ve birbirimize.

Liberty'nin hüzünlü bakışlarıyla karşılaştığımda, "Gerçeği bilmeden adalet sağlanamaz," diyorum. "Anlat bana."

Çekingen bir ifadeyle yatağın kenarına tüneyerek beni izliyor. "Sen doğduktan sonra," diye söze başladı, ellerini bardağın etrafına sararak, "baban Odette'i Beyefendiler Odası'nda işe koydu."

"Onu soydu mu?" Adalet'e sıkıca sarılarak soruyorum. Başını salladığında midem bulanıyor. "O orospu çocuğu."

"O bir yenilikti," diye açıklıyor Mama B, gözleri uzaklara dalarak. "Kitlelerin ulaşabileceği eski bir prenses. Erkekler onun jartiyerini parayla doldurabilirdi ve o da onlara hizmet etmek zorundaydı. Ama onu sadece aşağılamak için yanında tutmuyordu." Burada, rahatsızlığı hissedilir bir şekilde değişiyor. "Onun doğurgan olduğunu biliyordu ve ihanete hâlâ kızgındı. Acı çekiyordu. Çünkü o ve rastgele bir West Ender yoktan bir hayat yaratmışlardı ve o kimseyi hamile bırakamamıştı. Ama tanrım, denedi."

Sanırım şimdi gözlerindeki suçluluk duygusunu anlıyorum, Rufus Ashby gibi bir adamı - kendi evinin sloganına inanarak yetiştirilmiş bir adamı - kısır yapmanın sonuçlarını hatırlarken izliyorum.

Kendimi onun sözlerini duymaya zorluyorum, zaten ne olacağını tahmin ediyorum. "Sonraki birkaç yıl boyunca ona tecavüz etti," diyor açıkça, gözleri büyüyor
Flinty. "Öyle denmiyordu elbette. Rufus bir kraldı ve Odette'e istediği gibi davranabilirdi, özellikle de oğlunun nerede olduğunu bilen tek kişi o olduğu için." Birdenbire karanlık, hırçın bir kahkaha atıyor. "Ve sonunda hamile kaldı, ama asıl mesele şu. Bebek ona ait değildi." Çenesini eğerek bana anlamlı bir bakış attı. "Ona ait değillerdi."

Dilim ağzıma yapıştı. "Onlar mı?" Bir hançerin ucu gibi bir acı kalbimi delip geçiyor. "İkizleri vardı," diye fark ediyorum.

Zindan ikizleri vardı.

Mama B, Rufus ve DKS arasındaki görüşmelerde onlardan bahsetmişti. Görüntüleri daha sonra izlemiştik. Çok küstahça bir yorumdu, çileden çıkaracak kadar kısaydı ama onu korkuttuğunu hatırlıyorum.

Şimdi nedenini anlıyorum.

"Kardeşlerin var." Başını sallıyor, gülümsemesi pürüzlü ama parlak. "İki tane."

Onlardan bahsederken ayağa fırlıyorum. Kardeşlerim *var*. Şimdiki zaman. "Hâlâ hayattalar mı? Dışarıda bir yerdeler mi? Anlamıyorum-" Kekeleyerek itiraf ediyorum, "Anlamıyorum. Solaryumda diğer prenseslerin cesetleriyle birlikte olmadığını biliyoruz. Lex hepsini test etti. Eğer onu oraya gömmediyse, o zaman nerede?"

Mama B avucunu kaldırarak beni sakinleştiriyor. "Odette yine hamile kaldı ama bu sefer daha önce sahip olmadığı bir şeye sahip oldu." Son şarabını içerken gözlerindeki gurur parıltısını anlamıyorum. "Yardım edin."

Kaşımı kaldırıyorum. "Danner mı?"

"O buruşuk, zehirli kurbağa mı? Kesinlikle hayır." Alaycı bir tavırla başını sallıyor, yüzünü yavaş ve sevecen bir gülümseme aydınlatıyor. "Ondan çok daha iyi bir şeyi vardı. *Ben.*" Kadehini kaldırarak, "Ve hüküm süren bir Prenses." diyor.

Adeline bana bir fincan çay verene kadar titrediğimi fark etmiyorum.

"Bugünün geleceğini hep biliyordum," diyor karşımda otururken. Wicker Justice'i eve götürdükten sonra arabayı kullanmayı teklif eden Mama B diğer koltuğa tünemiş. "Sadece bu kadar erken beklemiyordum. Sanırım Kral'ın yenilmez olduğunu ve hepimizin onun iğrenç sırlarını taşıyarak mezara gideceğimizi düşündüm." Üzerinde tüylü pembe bir bornoz var, saçları bir düzine ya da daha fazla bigudiye dolanmış ve burnuna bir çift büyük boy gözlük takılmış. Makyaj, bukle ya da aksesuar yok, sadece bir cep dolusu mendil.

Perdenin arkasını görmek gibi.

Garip bir şekilde omuz silkiyorum. "O da öyle olduğunu sanıyordu. Ama meğer o da hepimiz gibi ölümlüymüş." Bir yudum alıyorum ve yüksek dozda burbon eklediğini fark ediyorum. Şükürler olsun. "Buraya geldiğim gün bana yalan söyledin," diyorum Gilded Rose'daki tartışmamızı hatırlayarak.

"Akrabanız olduğu belli olan bu kadın tam bir muamma. Onun hakkında hiçbir bilgimiz yok. Sizin bilebileceğinizi umuyordum."

Adeline bana pişmanlık dolu bir gülümseme veriyor. "Henüz ne kadarını bildiğinden emin değildim. Doğrusu, Rufus'un onu vazgeçmeye zorladığı bebeğin sen olduğundan bile emin değildim. Sadece bir önseziydi. Ama meraklı olduğunu söyleyebilirim. Araştırıyordun." Başını eğiyor. "Sahtekârlık övündüğüm bir şey değil ama bu konuda iyi olmayı öğrendim." Yüzünde gururlu bir sırıtışla Mama B'ye bakıyor. "On beş yıl ve o piç Odette'i o hücreden çıkarma işine karıştığımı asla öğrenemedi."

Mama B kıkırdar. "Kimse tüylü pembe terlikler giyen bir kadından şüphelenmez."

Adeline kadehini kaldırır. "Dinle, dinle."

Onları tam bir güvensizlik duygusuyla izliyorum, "Bunu nasıl yaptınız?" diye merak ediyorum. Zindana girilemez. Nereden bildiğimi sor."

Gözlüklerini burnuna doğru iten Adeline, gökyüzüne bakarak anılarını canlandırıyor. "Hatırlıyorum da taç giyeli henüz bir ay olmuştu.

Hamilelik. Prenslerim - eminim sen de anlayabilirsin Pace - yakışıklı, hırslı ve birikimleri konusunda çok hevesliydiler."

Mama B çayını yudumlarken öksürüğe boğuluyor. "Tanrım, Adeline, bu saçmalığı duymak istemiyorum."

Omuz silkiyor, umursamıyor. "Ama daha çirkin kısımlarda korkunçlardı. Sabah bulantıları ve sürekli kusmak onlara itici geliyordu." Gözlerini devirerek anlatıyor: "Bir gün kampüsten saraya döndükten sonra, tuvalete gitmek için merdivenleri aceleyle çıkıyordum. Ama başaramadım. Tam orada iki büklüm oldum ve ikinci katın sahanlığında bağırsaklarımı dışarı fırlattım. Kendimi desteklemek için bulabildiğim en yakın şeye tutunmuştum, o da bir-"

"Duvar aplik." Çayımı yavaşça bıraktım, bunun nereye gittiğini hissediyordum. "Gizli geçidi bulmuşsun."

"Evet!" diye cıvıldıyor, hareketleniyor. "Ben de meraklı bir kız olduğum için onu bodruma kadar takip ettim."

"Zindan," diye düzeltiyorum.

Sabırsızca başını sallıyor. "Ve tam orada, o korkunç hücrede Odette Delisle'den başkası yoktu." Bir eli göğsünde çırpınıyor. "Onu orada görünce şok oldum, belli ki hamileydi ama çok zayıftı. İlk başta kafam çok karışmıştı. Herkes Kral'ın ona acıyarak Beyefendiler Odası'nda iş verdiği başarısız Prenses hakkındaki söylentileri duymuştu. Forsyth'in geri kalanı için o bir eğlenceydi ama geleceğin prensesleri için o bir uyarıydı."

Yutkunarak, "Ne yaptın?" diye sordum.

"Az önce onunla konuştum." Çayını karıştırırken gözleri şefkatle doluyor. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, zaten tutmayı başaramadığım tüm yiyecekleri ona getirdim ve ona yardım etmenin bir yolunu düşünmeye çalıştım. Ama..." Duraklıyor, acı gözlerini dolduruyor. "Güçsüzdüm ve hep hastaydım. Hamileliğim pek iyi gitmiyordu." Elinde bir mendil çevirerek başka tarafa bakıyor. "Ve sonra, Lordlar'ın Noel partisinde Liberty ile tanıştım."

"Dört yaşında bir çocuğum, bir bakıcım ve ayıracak beş değerli saatim vardı." Mama B bana bir bakış attı. "Rufus lanet Ashby hakkında atıp tutuyordum."

"Şansımı denedim ve ona bulduğum şeyden bahsettim," diye açıklıyor Adeline, tam boyuna oturarak. "Ve birlikte, diğer birkaç Kraliyet kadınının da yardımıyla, küçük bir kurtarma görevi düzenledik."

Aralarında bakışırken kalbim hızla çarpıyor. "Onu çıkardın mı?"

Mama B başını sallar. "Yaptık. Solaryumdan çıkıp arka bahçeye girdik ve kıyıda demirli küçük bir kayığa çarptık. Rufus geldiğini hiç görmedi." Bakışları dikkat çekici bir sessizliğe bürünen Adeline'e kayıyor, elindeki mendil lime lime olmuş. "Ne yazık ki o gece Addy bebeğini kaybetti."

Forsyth'teki yaşamın yaratılışının her zaman ölüme tutunuyor gibi görünmesi göğsümü sıkıyor. Adeline'in bebeği, Lex'in ailesi, Wicker'ın babası, Rufus ve Laura Walker...

Yaratım hiç yıkım olmadan gerçekleşebilir mi?

"Özür dilerim," diyorum, sesim gergin.

Adeline rahat bir tavırla omuz silkiyor: "O düşük hayatımı kurtarmış olabilir. Ben sadece başarısız bir prenses değildim. Kırılmıştım ve Rufus beni serbest bıraktı, hiçbir şeyden haberim yoktu." Ama ıstırap orada, yüzeyin hemen altında. "Üç hayatın kurtulmasına yardım ettiğimi bilmek daha kolaydı."

Derin bir nefes alarak, ağlamaklı bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum. "Eğer bildiğin bir şey varsa, annem ya da kardeşlerim hakkında bana söyleyebileceğin bir şey..." Duraksayarak, "Sana... ödeme yapabilirim ya da-" diye denedim.

Adeline kaskatı kesilir ve Mama B'ye şok olmuş bir bakış fırlatır. "Aman Tanrım! Beni ne sanıyorsun?"

Mama B avucunu uzatıyor. "Onu Rufus yetiştirdi, Addy. Onun dünyasında hiçbir şey bedava değildir."

Şimdi Adeline üzgün görünüyor, kaşlarını çatıyor. "Pace, annenle yıllardır iletişim kurmadım. Gilded Rose'la olan aile bağlarım bana bir amaç verdi ama Rufus'un her hareketimizi izlediğini herkesten iyi biliyorsun." Gözleri anlamam için yalvarıyor. "Ne kendisi ne de çocuklar için güvenli değildi ve o da bunu biliyordu. Bu yüzden doğar doğmaz onları evlatlık verdi."

Çekiniyorum. "Onlarla çıktı ve sonra da onları bıraktı mı?" *Ne büyük kayıp.* Bebeklerini - *lanet olsun,* ikisini birden - bir yabancıya teslim ettiği düşüncesini aklımdan geçirirken tek düşünebildiğim bu.

Bazı günler Adalet'ten çıkıp derse gitmek bile zor oluyor.

"Bunu onları korumak için yaptı," diyor Mama B. "Rufus'un onu bulması umurunda değildi ama çocuklarını bulması düşüncesi..."

Boğazımdaki yumrunun arasından sözümü şöyle bitiriyorum: "Ve bana yaptığını onlara da yapmak."

Adeline yaklaşarak şöyle açıklıyor: "Seninle seçme şansı yoktu Pace. Ama o iki bebekle birlikte ailesini seçebildi. Güzel bir

Yanlış hatırlamıyorsam üç çocuklu bir çift."

Bütün gece aklımda tuttuğum soruyu soruyorum. "Onu nasıl bulabileceğimi biliyor musun?"

Onlar mı?

O ve Mama B bakışlarını paylaşıyor. "Nereden başlayacağımı biliyorum, ancak herkesin güvenliği için bilgiler hızla değişiyor. Onu Northridge'de güvenli bir eve götürdük ve oradan da yeraltına indi. Bebekleri olduğunu biliyorum - bağlantım bana bir resim gösterdi. Ondan sonra... izler azalıyor. Kasıtlı olarak."

"Tek ihtiyacım olan bu," diyorum ona, çay fincanını masaya koyarken. Kalbim ve zihnim hızla çarpıyor. "Elimde bir ipucu olduğunda hemen hemen her şeyi hackleyebilirim ve Northridge ile ilgili bu şey-"

"Yavaş ol," diyor Mama B, elini dizime koyarak. "Bu işi hack'leyerek halledemezsin."

"Elbette yapabilirim." Şimdi kurulumumu yapmak için can atıyorum.

"Böyle bir sistemin hacklenmesi kadınları riske atacaktır," diye açıklıyor. "Rufus gitmiş olabilir ama diğer istismarcılar dışarıda. Onların mahremiyetinde ve güvenliğinde bir delik açamazsınız. Bu çok tehlikeli."

"Sana yardım edeceğiz," diyor Adeline. "Ama bize güvenmen gerekecek."

Çok az tanıdığım iki kadına hayatımın en önemli ayrıntılarından biri konusunda güvenmek mi?

"Peki," diye nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum. Mama B de beni takip ediyor ve Adeline'e elimi uzatıyorum, bu jest karşısında yüzünde beliren şaşkınlığı izliyorum. Yavaşça elimi tutuyor ve sıkıyor.

"Pace," diyor Adeline, "her zaman annenin önce seni düşündüğünü hatırla. Her hareketini, her fedakârlığını çocuklarını düşünerek yaptı." Yanağıma dokunuyor. "Seni çok severdi ve şu anda olduğun harika adamı ve babayı görse gurur duyardı."

Bu sözler annemin kendisinden değil de Adeline'den geliyor olsa da, içlerindeki gerçeği hissediyorum. Odette hayatta kalanlardan. Tıpkı benim gibi.

Ve bu, onunla hiç tanışma şansım olmasa bile her zaman paylaşacağımız bir bağ.

28

Verity

WICKER ayağa fırlar, gözleri alev alevdir. "Bu çağrı konusunda ciddi misin? Hakem?!" Bir kolunu uzatarak boş olan ceza sahasını işaret ediyor. "Bu lanet herif nasıl olur da-"

Wicker'ı kolundan tutup aşağı çekiyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. Suratını asarak 'özür dilerim' diyor ve J.J.'in beresini düzelttikten sonra sanki hiç durmamış gibi devam ediyor: "Bu nasıl yüksek bir sopa değil? Yani, lanet olsun." Yüzünü buruşturarak aşağı bakar. "Yani, *lanet olsun.*" Laf kalabalığı bitince benimkinin yanındaki koltuğa çöktü ve homurdanarak, "Kabul et, Red. Bu yeni küfür yasağı kuralı umutsuz vaka."

"Deneyebiliriz," diye vurguluyorum, Wicker'ı izlerken ağzım seğiriyor.

Koltuğunun kenarına tünemiş, gözlerini buza dikmiş. Ondan hissedilir bir enerji yayılıyor. Pace'in yaptığı her oyun bir duygu senfonisi ve Wicker'ın tepkileri de bunu yansıtıyor, hızlı ve yoğun. Wittmore'un pivotu pakı alır almaz Wicker öne eğiliyor, elleri kenetlenmiş, nefesini tutmuş, sanki iradesi Forsyth savunmasının onu daha sert kontrol etmesini sağlayabilirmiş gibi. Etrafımızdaki kalabalık bulanıklaşıyor çünkü o ve Pace'ten başka bir şey izleyemiyorum, insanlarla dolu bir pistle ayrılmış olsalar bile aralarındaki bağ hâlâ kopmuş değil.

Onu dürtüyorum. "Özlüyorsun."

Wicker yumruk gibi nefes verir. "Çok lanet-" diye yutkunuyor, "çok *lanet."* J.J.'i benden alıyor, Pace'in formasının minyatür versiyonunu ayarlıyor-

Üç numara, Sinclaire - ve onu sıkıca tutuyor. "Ama eğer ilerlerlerse, önümüzdeki hafta takımla birlikte Northridge'e gideceğim. Ayrıca bu da çok havalı. Erkeğimi dünyanın en destansı sporuyla tanıştırıyorum."

"Biliyor musun," dedim, "hokey oynamak istememesi mümkün."

Destek için Lex'e dönüyorum ama o ve kardeşi sadece kuşkulu bir bakış atıyorlar. Lex kararını verdi, "Bu sadece çılgınca bir konuşma."

Telefonum çalıyor ve artık ellerim boş olduğu için cebimden çıkarıyorum. Arayan annemdi.

"Hey," diyorum, arenanın gürültüsünü bastırmak için bir parmağımı kulağıma bastırarak. "N'aber?"

Sesi keskin geliyor. "Pace'in aramalarımı görmezden gelmesinin bir nedeni var mı?" Buzun üzerinde diski kovalıyor, buzun üzerinden aşağıya doğru vuruyor.

Anthony Giles, kanatlarda bekliyor.

Lex bu kez gürleyerek ayağa fırlar ve "İşte bu çocuk, üç numara!" der.

"Evet, hokey maçının ortasında." Babasının kollarında sımsıkı duran bebeğe gülümsüyorum. "Aslında J.J.'in ilk bebeği. Bu büyük bir olay."

Bunu o kadar da önemli bir an olarak algılamıyor gibi görünüyor. "Beni geri aramasını istiyorum." Duraklıyor. "A-S-A-P."

Gözlerimi devirerek söz veriyorum, "Ona söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," diyor ama telefonu kapatmadan önce, "ve o bebeği benim için öp." Telefon aniden kapanıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Annemin sizi sürekli araması gerçekten çok garip. Beni yanlış anlamayın, sizden nefret etmesinden iyidir ama biraz fazla."

"Bana bakma." Lex iki elini de havaya kaldırdı. "Beni sadece bedava tıbbi tavsiye istediğinde arıyor. Ve bunların çoğu onun için bile değil. Kaczinski'nin atlet ayağı fotoğrafından sonra asla iyileşemeyeceğim."

Yüzümü buruşturuyorum, şakağımı Lex'in omzuna dayayıp hüzünle ona bakıyorum. "Çok özür dilerim."

Wick mavi gözlerini hâlâ buza dikmiş, "Benim için sorun değil," diyor. "Başka türlü bana tariflerini anlatmasını nasıl sağlayabilirim ki?"

Dediğim

gibi.

Tuhaf.

Annemi yeni bir şekilde paylaşmayı öğrenmek zorunda kalan sadece ben değilim. Adeline ile konuştuktan sonra Pace, annesinin neler yaşadığını ve biyolojik babasının neden ortada olmadığını daha iyi anladı. Pauly'yi biraz daha yakından tanımak için çaba sarf ediyor ve şu ana kadar çok iyi. Biz

Hatta J.J. ile ilk Şükran Günümüzü kutlamak için Mama B ve Pauly de gelmişti.

Eminim saray ürpermiştir, Rufus iki West End'linin zarif kristal kadehlerinden ve kaliteli porselenlerinden indirimli bira içmesi karşısında mezarında ters dönmüştür.

Pace buzun üzerinde pakı yakalıyor ve buzun üzerine bırakıyor, kaleye doğru hareketlenmeye başlamış bile. Onu izlerken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Vücudunun hareketleri o kadar güçlü ve emin ki kendimi biraz uçmuş hissettiğimi itiraf etmeliyim.

O benim, diye düşünüyorum, bu tribünlerdeki herkesin her gece içime gömüldüğünde ondan hissettiğim tutkuyu gördüğünü biliyorum. Pakı geçiriyor, sonra buzda zig zaglar çizerek ilerliyor, Anthony pakı geri attığında hazır ve nazır. Pace pakı kapıyor ve sertçe vurarak kalenin arkasına gönderiyor. Zil çalıyor ve Wicker'la ben ayağa fırlıyoruz.

"Hadi gidelim!" Wick J.J.'e bakarak bağırıyor: "İşte baban! Al sana, Wittmore!"

Final skoru üç-bir ve soyunma odasının hemen dışındaki bekleme alanına gidip nasıl kutlama yapacağımızı düşünüyoruz.

"Burrito?" Umutla öneriyorum. "Pace burritoları sever."

Lex iç geçirerek Justice'in taşıyıcısını diğer eline geçiriyor. "Peki, burritolar."

Wicker, Anthony soyunma odasından çıkarken onu selamlamak için duraklayarak, "Sadece onu bilardoda tekrar yenmek istiyorsun," diyor. "Seni abur cubur yemeye ikna etmenin yolunun bilardo olduğunu bilseydik, yıllar önce Señor Mexicana'ya bir bilardo masası bağışlardık."

On dakika sonra kapı açılıyor ve Pace koyu renk bir takım elbise giymiş halde içeri giriyor. Kendimi tutamayarak öne atılıp kollarına atılıyorum, beni kaldırdığında bacaklarım beline dolanıyor. "Harikaydın," diyorum ve sırıtışını uzun bir öpücükle yakalıyorum. "Galip gelene."

Ayaklarıma doğru kaymama izin vermeden önce dudağımı ısırıyor. "Ganimet sen misin, Rosi?"

"Ben," kravatını tutarak onu kardeşlerine doğru çekiyorum, "*ve* burritolar."

Pace, Lex'e alaycı bir bakış fırlatır. "Kazanmama izin veremezsin, değil mi?
Sinyor'un yerindeki bilardo masası en kötü fikirdi."

Wicker, Pace'in yumruk attığı yumruğunu uzatarak, "Öldürdün kardeşim," diyor.

"Teşekkürler. O file bekçisi bir tür büyücüydü ve hücum sen merkezde yokken çok zordu." Parmak eklemlerini

Sırada Lex'in yumruğu var. "Ama savunmamız sağlam ve muhtemelen gelecek haftaki turnuvada işi bitireceğiz. Hâlâ geliyorsun, değil mi?"

Wicker tereddütsüz cevap veriyor. "Siktir-" Koluna tokat attığımda irkildi. "Fudge evet, öyleyim."

Pace'in çömelip J.J.'e nefes kesici bir gülümseme vermesini izliyorum. "Numaramı mı sallıyorsun, küçük adam?"

Pace ayaklarını gıdıkladığında Justice mutlulukla ayaklarını tekmeliyor, gözleri parlıyor
Yukarı.

Ayrılmaktan nefret ettiğim için, "Annem onu aramanızı istiyor. hemen."

Kaşı kalkıyor ve telefonunu kontrol ederek ayağa kalkıyor. "Üç kez aradı." Düğmeye basıp telefonu kulağına götürüyor. "Selam, ben Pace. Her şey yolunda mı?" Bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Evet, kazandık." dedi. Annem konuşuyor, hızlı konuştuğu için sesi anlaşılmıyor. Alnı kırışıyor ama başını sallarken başka bir şey söylemiyor. "Tamam. Pekâlâ. Bunu takdir ediyorum. Evet." Yüzünü buruşturup bana bakıyor. "Sanırım bu bir yara bandı gibi, ha? O fu-" Ona ters ters baktım. "Fuuudger defol."

Telefonu cebine sokarak kapatır.

Wick ve ben ona bakarken Lex "Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

"Adeline aradı." Taşıyıcıyı Lex'in elinden alıyor, etrafında gergin bir enerji uğulduyor. "Odette'i bulmuş."

PACE FIDGETS, kafesteki bir hayvan gibi odanın etrafında dönüyor. Beş dakika önce J.J.'i kucağından aldım, onu uyuduğu araba koltuğuna yatırdım, muhtemelen bu daha da kötüleştirdi. Oğlunu kucaklamak genellikle onu sakinleştirir ama bu durumda hiçbir şeyin yardımcı olacağını sanmıyorum.

Annesiyle tanışacağı için gergin ve tek gergin olan o değil.

Kendimi kastetmiyorum.

Pauly, Gilded Rose'un pembe ve lavanta rengi dekoru arasında yersiz görünerek, "On yıldır ağır uyuşturucuları bıraktım," diye itiraf ediyor, "ama şu anda biri bana bir fırt Scratch teklif etse, muhtemelen kabul ederdim."

"Hayır, yapmazsın." Annem uzanıp Pauly'nin elini tuttu. "İyi olacaksın. Odette'i görmeyeli uzun zaman oldu ama onu tanıyorum ve seni suçlamıyor."

"Öyle mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. Annem ona sıcak ve destekleyici bir gülümseme veriyor.

Bekle.

İkisinin arasına bakıyorum, ellerine, yüz ifadelerine... Ne oluyor *lan?*

Ben daha soramadan, sabırsızlıkla pencereden dışarı bakan Adeline perdeyi indirerek, "O burada," diye anons ediyor.

Odanın karşısına geçip Pace'in elini tutuyorum, kapının çalmasını beklerken parmaklarının benimkilere sıkıca dolandığını hissediyorum.

Ve bekle.

Ve bekle.

Pace donup kalmış, kara gözlerini kapıya dikmiş. "Gitti mi?" diye soruyor, sesi ancak fısıltıyla çıkıyor.

"Hayır," diyor Adeline, tekrar bakarak. Sönük bir iç çekiş bırakıyor. "En alt basamakta. Çok gergin görünüyor."

Kulübe katıl.

Pace'in parmaklarını sıkıyorum ve dönüp endişeli gözlerine bakıyorum. "Belki de dışarı çıkmalısın."

Kaşları çatıldı. "Belki de tereddütleri vardır?" Güvensizliğin geri geldiğini *görebiliyorum-hissedebiliyorum.*

"Bunu bir düşün," diyorum dikkatlice, sesimi alçak ve özel tutarak. "Böyle bir şeyden sonra J.J. ile yüzleşmek zorunda kaldığını hayal edebiliyor musun? Ona Rufus'u açıkladığını? Yaşadığın tüm o korkunç şeyleri? İstismar ve ihmal?" Yutkunuyorum, her kelimenin başka bir yara açmasından nefret ediyorum. "Pauly'ye ilk başta nasıl tepki verdiğini düşün. Belki de kızgın olmandan korkuyordur."

Ölçülü, sakinleştirici bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Bu iyi bir nokta." Bakışlarımla buluştuktan sonra alnıma uzun bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve beni içine çekiyor. "Çok zekisin, bunu biliyor muydun?"

"Bazılarımız duygusal zeka ortalamasının narsistler ve megalomanlar arasında bir yerlerde olduğu East End'de yetişmedi."

Elimi sıkıyor ve ceketini alıp omuz silkerek kapıdan çıkıyor.

Nefes veriyorum, ama bu benim endişemi bastırmak için hiçbir şey yapmıyor ve şimdi volta atan benim. Adeline bana sıcak bir gülümseme veriyor. "O haklı. Sen akıllısın."

Ben de *meraklı* biriyim, bu yüzden pencereye gidip perdeyi gizlice çekiyorum.

Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey ne kadar kısa olduğu. Pace'in omuzlarına ancak geliyor ve Pace ona yaklaştığında, elleri ceplerinin derinliklerine gömülü, yüz hatlarını görebileceğim kadar dönüyor.

Çok güzel bir kız.

Saçları taç giyme törenindeki fotoğrafta olduğundan daha uzun, ama bukleler hala orada, zarif ve parlak. Uzun bir palto giymiş, belinden bağlamış ama buradan bile titrediğini görebiliyorum, Pace'in dudakları kıpırdarken gözleri duygu dolu.

"Neler oluyor?" Wicker odanın diğer ucundan soruyor.

"Konuşuyorlar." Anne ve oğul arasındaki benzerliği hemen fark ediyorum; görünüşlerinde değil ama kendilerini nasıl taşıdıklarında, gergin ve sinirli. Odette de ellerini ceplerine sokmuş, her ikisinin de omuzları dik. Odette'in evinin etrafında da bir sürü güvenlik kamerası olduğu gibi saçma bir fikre kapılıyorum.

"Kimse kızgın görünmüyor. Odette ağlıyor gibi görünüyor." Elbette, gözyaşını silmek için elini cebinden çıkarıyor, kahverengi gözleri büyük ve keder dolu. Dudakları kıpırdıyor ve ben duymasam da hıçkırıkların onu parçaladığını görüyorum.

Birdenbire çarpışıyorlar. Kızın kolları Pace'in beline dolanıyor, Pace de kızı göğsüne bastırıyor, kucaklaşma sert ve hareketsiz. Birkaç dakika daha izliyorum, bunun yanlış olup olmadığını, onları biraz yalnız bırakmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Ama sonra Pace yanağını onun başına yaslamak için dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Anında.

Bana hüzünlü ama tatlı bir gülümseme veriyor.

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışarak perdenin kapanmasına izin veriyorum. "Sarılıyorlar," diyorum odadakilere, gözlerimden yaşlar süzülerek. Aynı şey olmadığını biliyorum ama Forsyth'in kayıp kadınlarından birinin geri dönüşüyle göğsümde bir şeyler kasılıyor -kendi kadınlarımdan biri olmasa bile.

Anneme baktım. "Sanırım her şey yoluna girecek."

J.J. araba koltuğundan ciyaklıyor ve onu almak için eğiliyorum. Tam onu omzuma yerleştirirken kapı açılıyor ve içeri Pace ile Odette'in girişiyle birlikte soğuk bir hava giriyor.

Pace kapıyı arkalarından kapatırken bebeği tutarak ayağa kalkıyorum.

Odette odaya bakıp bizleri bekleyen yüzleri incelerken kısa süreli bir sessizlik oluyor.

"Adeline ve Liberty'yi tanıyorsun," diyor Pace, iki kadını işaret ederek. Sesi kalın, sanki o da gözyaşlarını tutuyormuş gibi. "Ve Paul."

Onlardan birini görünce şok olduysa bile belli etmiyor. Pace onu uyarmış olmalı.

"Pauly," diyor ona sevgiyle bakarak. "Hiç değişmemişsin." Derin, kalın bir kahkaha atıyor ve saçlarıyla kaplı çenesini ovmak için uzanıyor. "Sen de öyle. Hâlâ yalan söylüyorsun."

Yüzü düşer ve elleri titreyerek adamın önünde durur. "Sana söyleyemedim. *Kimseye* söyleyemezdim. Eğer babasının kim olduğunu öğrenseydi..." Nefesi sefilce kesiliyor. "Lütfen beni affet."

Pauly uzanıp onu göğsüne çeker ve sarılır. "Affedilecek bir şey yok, Detty. İkimiz de kirli işler yaptık." O kadar sessiz ki kelimeleri zar zor seçebiliyorum, fısıldıyor, "Yine de çok iyi bir tane yaptık."

Geri çekiliyor ve ona ağlamaklı bir gülümseme veriyor. "Yaratmak hüküm sürmektir." Evin mottosunu söylediğini duymak -bunun sonucunda yaşadığı onca şeyden sonra bile buna olan inancını hissetmek- göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Ama sonra anneme dönüp kollarını açıyor. "Libby Sinclaire, yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Hatırladığımdan daha da güzelsin."

"Dalkavukluk seni her yere götürür," diyor annem, onu sırtından kucaklayarak. "Yıllar sana çok iyi geldi, Detty."

"Bana iyi gelen yıllardan çok daha fazlasıydı." Uzaklaşıyor, hayran gözlerle Adeline'e yaklaşıyor. "Adeline, benim en sevgili arkadaşım." Sarılmaları biraz daha uzun sürmüş gibi görünüyor. Biraz daha sıkı. "Seninki kadar nazik bir kalp nasıl oldu da bu sefil yere düştü?" Odette merak eder.

"Katıksız inatçılık." Adeline sırtını ovuşturarak bana göz kırpıyor. "Prenses'in tarzı bu."

Odette eski dostlarını selamladıktan sonra buğulu gözlerini Prenslerime çeviriyor. Pace işaret ediyor. "Bunlar benim kardeşlerim. Lex ve Wicker."

Sakin, ışıltılı bir gülümsemeyle onlara yaklaşıyor. "Sen," diyor Lex'e, onu incelerken başını eğiyor. "Sen koruyucusun, değil mi? Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Gözlerini kırpıştırarak diğerlerinin tepkilerini kontrol ediyor. "Neyi görebiliyorsunuz?"

Odette uzanıp onun yanağını okşuyor ve başını sallıyor. "Yaşlı, vahşi bir ruh." Kelimelerin kendisi de bir kucaklama olabilirdi, çünkü onları duyduğunda ne kadar sersemlemiş görünüyor, yüzünde sessiz, şefkatli bir duygu var.

"Selam." Wicker el sallar, gerginliği kırmakta her zaman ustadır. "Güzel olan benim." Omuz silkiyor, burnunu çekiyor. "Söylenmişti."

Pace homurdanıyor. "Mütevazı da."

Odette ona doğru yaklaşıyor, gözleri Wicker'ın gergin bakışlarına kilitleniyor. Sonunda gülümsüyor. "Sen bundan çok daha fazlasısın. Bahse girerim vahşi bir kalbin vardır. Taktığın maske tamamen Kayes'e ait."

Yüzü gevşiyor. "Bunu gözlerimde görebiliyor musun?"

"Tıpkı babanın gölgesini görebildiğim kadar net, Benji."

Wicker şaşkınlıkla sarsılır. "Babamı tanıyor muydun?"

"Birazcık." Odette onun elini tutarak, "Ve o gölgenin gitmesine izin verebilirsin. Onu kim öldürdüyse sana bir iyilik yaptı ve" diye vurguluyor, "bunu Rufus Ashby'yi tanıyan biri söylüyor."

Wicker bunu şaşkın bir ifadeyle karşılar. Onu tanıyalı henüz bir dakika bile olmamıştı ve bir anda onun tam kalbine inmişti. Benji'nin oğlu olarak yaşamanın onu tüm bu acılardan kurtarıp kurtaramayacağını merak ederek kaç yıl geçirdi?

Odette Delisle tek bir cümleyle milyonlarca ne-
eğ
ers "Teşekkür ederim," diye nefes alıyor.
. Pace bakışlarımı karşılamak için dönmeden önce kardeşinin kolunu sıkıyor.
"Ve bu-"

"Bunun kim olduğunu biliyorum." Odette hevesli bir sırıtışla bana yaklaştı. "Bu senin prensesin. Seni o kurtardı. Ve o bilmese de beni de kurtardı." Beni gevşek bir kucaklamanın içine çekerken boğazım sıkılıyor, hala kollarımda olan Adalet'e dikkat ediyor. Kalın bir sesle kulağıma fısıldıyor: "Oğlumu sevdiğin için teşekkür ederim."

Kendi sesimi çıkarabilmek için birkaç yudum almam gerekiyor. "Onu yarattığın için teşekkür ederim." Geri çekildiğinde gözleri kollarımdaki kundağa kaydı. "Bu Adalet," diyorum ona göstermek için dönerek. "Adalet James Sinclaire. Torununuz."

"Aman Tanrım." Elleri şaşkın gülümsemesinin üzerinde dalgalanıyor. "Pace, o çok güzel."

"Onu tutmak ister misin?" Kollarımı kaldırarak soruyorum.

Onu teslim ederken kalbimin bir parçasını veriyormuşum gibi hissetmiyorum, sadece onu seven ve koruyan insanlara bir katman daha ekliyorum. Geri çekilip Pace ve annesinin Justice'le ilgilenmesine izin veriyorum.

Sonunda başını kaldırıp Pauly'ye bakıyor. "Onunla henüz tanışmadın mı?"

Pauly boynunu ovmak için uzanıyor. "Yüzde ellisi ateşli silahlar ve küfürlerden oluşan uzun bir hikaye ama aslında onun doğuşunu izledim."

Pauly'ye kuru bir gülümseme fırlatıyorum. "Yüzde elli cömertçe."

Bir elini kaldırıp ileri geri sallıyor. "Yetmiş sekiz."

Odette'in gözleri parlıyor. "Uzun ya da değil, bu duymak istediğim bir hikâye." Bakışları hüzünle büyüyen Justice'e bakıyor. "Artık sakin bir hayatım var. Çıplak, çünkü öyle olmak zorunda. Ama sanırım Forsyth'i tekrar ziyaret etmek istiyorum." Annem ve Pauly'ye bakıyor. "Çocuklarımızın burayı ne kadar değiştirdiğini görmek isterdim."

Daha sonra, hepimiz masanın etrafında oturduğumuzda, Prenslerim ve ben gülerek, ebeveynlerimizin bir zamanlar bizim kadar genç olduklarını düşünmeye çalışırken, yaşlılar hikayelerini anlatıyorlar. Bulvarda hızlı arabalar sürüyor, Cuma Gecesi Öfkesi'nde sorun çıkarıyor, haydutlar gibi bölgeleri dolaşıyorlardı. Bu hikayeleri daha önce hiç duymadığımız için içimize çekiyoruz.

İyi hikayeler.

Annem Pauly'yi göstererek, "Doğum günü pastasını ben çalmadım," diye ısrar ediyor. "İçkiyi çaldım ve o şerefsizler bunu hak etti."

"Anne!" Adalet'in kulaklarını kapatarak azarlıyorum.

"Uyuyor." Lex'in omzuna atılmış, uyuşmuş haldeki adamı işaret ediyor. "Her neyse, bu birinci sınıfların içkilerini çaldık-"

Pauly işaret ederek ekliyor, "Ve doğum günü pastaları."

Bir elini çırpıyor, bilezikleri şıngırdıyor. "Ve Psi Nus topyekûn savaş ilan etti."

Adeline nefesini tutarak çayını bırakıyor. "Tanrım, o hafta sonunu hatırlıyorum! Hayatında hiç bu kadar somurtan çocuk görmemişsindir."

Odette melodik bir kahkaha atıyor. "Miranda bile savaş yolundaydı. Kimse," diye vurguluyor, "Prenses'in erkek arkadaşlarından pasta çalamaz. Benzin deposuna şeker koymadı mı?"

Pauly inliyor, başı acı içinde geriye düşüyor. "*Pontiac'ım*. O şeyi tekrar ayağa kaldırıp bulvarda çalıştırabilmem yıllarımı aldı."

Odette hüzünle gülümser. "Bunu ben de hatırlıyorum."

Aralarındaki yakınlık çok sıcak olmayabilir ama yine de belirgin bir sıcaklık var. Pace bana baktığında anlıyorum ki

Bunu hissetmesi biraz zaman alabilir -bu kadar çok aileye sahip olmanın şokunu atacak bir yer bulması- ama onun gözlerinde bütünleşmiş bir adam görüyorum.

Justice'e bakarken, bir gün benim olduğum yerde olup olmayacağını, beni ve babalarının hüküm sürdüğümüz günlerin göz kamaştırıcı parlaklığını aktarışını dinleyip dinlemeyeceğini merak ediyorum. Eğer olursa, bunun da böyle olmasını istediğime karar veriyorum.

Zindan, acı ya da ölüm yok.

Sadece aşk.

Taç giyme törenimi bir düğün gibi hissettiğimi HATIRLIYORUM.

Rufus Ashby'nin beni üç hırçın oğluna teslim ettiği tören odasına gireli neredeyse bir yıl oldu. Bugünlerde bunu ve tahttan indirilişimi -hatta arınmayı- daha az düşünüyorum. Sanki farklı bir yerde, farklı insanlarla yaşanmış gibi çok uzak geliyor. Ve sanırım bir bakıma öyle de oldu.

Ama bugün de bir düğün gibi hissediyorum.

Benimle bir adam ya da üç adam arasında değil. Bu Kraliyet Yükselişi; beni East End'in bir sonraki liderinin annesi olarak bağlayacak bir tören.

"Tamam, dön ve bakmama izin ver."

Dönüp anneme bakıyorum, o da elbisemin yakasını düzeltiyor. Haftalar önce East End'in artık kadınları saçma sapan bir saflık standardına tabi tutmayacağına karar vermiştim. Kraliyet mensubu olmakla ilgili hiçbir şey saf değildir. Belki de bu yüzden bu fikre bu kadar imreniyorlar.

Bu yeni fikrim elbiselerle başlıyor. Artık beyaz yok. Şu an giydiğim derin, zümrüt yeşili.

Gelişen hayatın rengi.

East End'in olması gereken şey *bu*.

"Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi," diyor annem, gözlerini yukarı dikerek, "ama lanet olsun, taç sana çok yakışıyor."

Sırıtıyorum, elimi uzatıp onunla oynuyorum. "Nefret etmiyor musun?"

"Rufus sana verdiği için mi?" Alay ediyor ve kolunun kıvrımına yerleşmiş olan Justice'e hafifçe zıplamasını söylüyor. "Sanki o herif hiç takmamış gibi. Kim giydi biliyor musun? Miranda. Odette. Adeline..."

Ne demek istediğini anlayınca derin bir nefes alıp aynaya dönüyorum. Justice'i doğuralı neredeyse iki ay oldu. Hamilelik öncesi halime tam olarak dönmüş değilim.

kıyafetlerim ve göğüslerim hâlâ kocaman ama yavaş yavaş kendimi yeniden kendim gibi hissetmeye başlıyorum.

"Teşekkür ederim anne." O boştaki eliyle buklelerimden biriyle uğraşırken ben kıpırdamadan duruyorum. Beslenmeden dolayı hâlâ uykulu olan Justice'in etkinlik boyunca çoğunlukla sessiz kalacağını umuyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Bunların hiçbirinin size mantıklı gelmediğini biliyorum. Bu dünyayı neden benimsediğimi."

"Kesinlikle beklediğim gibi olmadı," diyor.

Ses tonunda onaylamadığını duymasam da, yine de bunu kelimelere dökmek zorunda hissediyorum. Ama bu kadar kırılgan ve yeni olan bir şeyi açıklamak zor. "Forsyth'li kadınlar için bir şeyleri değiştirmeye çalışıyorum, tıpkı Story ve Lavinia gibi." Odette'i zindandan kurtaran annemi ve Adeline'i düşünüyorum ve ekliyorum, "Senin gibi."

Yüzü yumuşuyor, dudaklarına hüzünlü bir gülümseme yayılıyor. "Korkarım pek bir şey başaramadım, Ver Bear."

"Çünkü kolay değil. Kesinlikle hızlı değil. Ve çok fazla acıyla birlikte geldi ve ben sadece senin bana verdiğin güç sayesinde hayatta kaldım." "Kendine verdiğin değerden daha fazlasını yaptın" diye vurguluyorum.

"Orospu çocuğu-" Gözlerini kırpıştırarak sulu bir gözünün altını siliyor. "Lanet olası göz kalemimi mahvetmeme neden olacaksın." Gülüyorum, çünkü annem duygusallık konusunda iyi değildir, ama eli hâlâ benimkini sıkıyor.

"Beni bir Düşes olmam için yetiştirdiğinizi sanıyordum ama meğer East End'e olan ilgim kendiliğinden gelmiş." Cam kapılardan Prenslerimin beni beklediği yere doğru bakıyorum. Çelik gibi bir nefes alarak ona, "Çocuklar adımızı almak istiyorlar" diyorum.

Daha sert göz kırpıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Ben onları seviyorum, onlar da beni seviyor. Benim bir ailem var ve hepimiz seni onun bir parçası olarak görüyoruz, bölge sınırlarına lanet olsun."

Bebeğin başına bir öpücük konduruyor. "Sana ve J.J.'e nasıl baktıklarını görüyorum." Çenesi kalkıyor, ağzı öfkeli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Lex'in sırtındaki izleri de gördüm. Wicker ve Pace'in taşıdıkları yaraların da aynı derinlikte olduğunu tahmin edebiliyorum. O adamlar bugün bulundukları yere, sana ulaşmak için cehennemden geçtiler."

"Evet," diyorum, o kadar rahatlamış ve minnettarım ki sadece içlerindeki acıyı değil, aynı zamanda bağlılıklarını da görebiliyor.

Çenesini sallıyor. "O zaman dördünüze de Sinclaire demekten gurur duyacağım."

Kendimi tutamayıp onu kucaklıyorum, J.J.'i ezmemeye dikkat ederek.

Fısıltım kalın ve sessiz geliyor. "Seni seviyorum anne."

Onunki de aynı şekilde pütürlü. "Ben de seni seviyorum, Ver Bear."

Kapı açılır ve Adeline pırıl pırıl altın rengi bir elbise giymiş olarak odaya girer. "Oh, katılım harika, Prenses! Bu bebek kalabalığı nasıl çekeceğini iyi biliyor." Yumruklarını çenesinin altında birleştirip gözlerini ona diktiğinde ne soracağını şimdiden biliyorum. "Onu tutabilir miyim?"

Annem onu hemen bana teslim ediyor ve ben de göğsümde bir acıyla annemin onu kucaklayışını izliyorum.

"Sen ne büyük bir lütufsun," diye fısıldıyor, gözleri hayranlıkla dolu. "Bunun hakkında çok düşündüm ve biliyor musun?" Annemle bana bakarak omuzlarını dikleştiriyor. "Evlat edinmek ya da evlatlık almak istiyorum. Rufus gitti, Prensler Yaldızlı Gül'ün bende kalmasına izin veriyor ve üst katta üç yatak odası var. Artık beni durduran hiçbir şey yok."

"Aferin sana!" Annem öyle diyor.

Adeline'e heyecanlı bir gülümseme veriyorum. "Harika bir anne olacaksın, Adeline."

Arkamızdan bir ses duyuyorum ve Pace'in kafasını içeri uzattığını görmek için dönüyorum. "İyi misin, güzel kız?"

"Evet," diye cevap veriyorum, elbisemi döndürerek. "Sen ne düşünüyorsun?"

Alçak bir ıslık çalarak kapıyı itiyor. "Bence bu elbise beş saat içinde yatak odamızın zemininde harika görünecek." Annem bu yorumu şiddetle onaylamadığını söyleyemeden, eliyle Justice'in kulaklarını dramatik bir şekilde kapatarak, kapıyı arkasından açık tutarak içeri girdi. "Ama üçünüzü biriyle tanıştırmak istiyorum." Kaşlarını çattı. "Ya da *birileriyle*."

İki çocuk içeri girdiğinde "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. Taze yüzlü gençler, tenleri Pace'inki kadar koyu. Oğlan da neredeyse onun kadar uzun ve parlak yeşil bir takım elbise giyiyor. Kızın uzun, kıvırcık saçları vardır ve parlak yeşil elbisesi kardeşininkiyle mükemmel bir uyum içindedir. Her ikisi de son derece yaratıcı makyajlar yapmış, kahverengi gözlerinin etrafında altın yıldızlar parıldıyor.

Ve Pace'e benziyorlar.

"Bu Micha," diyor Pace, abartılı bir reverans yapan çocuğu işaret ederek. "Ve Michaela." Kız bize az önce Pace'e yaptığıma çok benzeyen bir dönüş yapıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Micha. Ve sonra, "Eviniz çok güzel."

"Peki." Annem homurdanırken bir elimi kalçama koyuyorum. "Sanırım küfür genetik."

Michaela başını sallar. "Çok doğru."

"Ama annemize söyleme," diye ekliyor Micha yüzünü buruşturarak. "Umarım yeşil iyidir. Pace bir tema olduğunu söyledi." Avucunu kalbinin üzerine koyuyor ve tırnaklarının da eşleştiğini görüyorum. "Bir tema için *yaşıyorum."*

Michaela yorgun bir şekilde şöyle açıklıyor: "Buna karar vermeden önce yeşilin beş tonunu denedik. Temalar konusunda dikkatli olun," diye ısrar ediyor.

"Anladım," diyor Pace, onları öne doğru iterek. "Bu benim kızım Verity. Annesi -hepimiz ona Mama B deriz- ve bu küçük adam," diyor J.J.'nin yanağını öpmek için öne çıkarak, "oğlum Justice."

İlk başta soru soracaklarından endişeleniyorum. Geleceklerini biliyordum ama henüz tuhaf küçük ailemizi nasıl açıklayacağımızı tartışmamıştık. Ama sonunda tüm bu endişeler boşa gidecek.

Micha eğilip bakıyor ve "Ne tatlı şey" diyor.

Bir süre durakladıktan sonra Michaela bana baktı. "Biz bebek bakıcılığı yapmıyoruz." Gülüyorum. "Sorun değil. Bir sürü gönüllümüz var."

"Ve bu," diyor Pace, hâlâ oğlumuzu tutan şaşkın kadına hitaben, "Adeline. Size kesinlikle anlatmayacağım uzun bir hikâye ama bir keresinde hayatınızı kurtarmıştı."

Adeline onlara bakıyor, belli ki duygu seline kapılmış. "İkinizle de tanışma fırsatı bulacağımı hiç düşünmemiştim. Benim için büyük bir zevk."

Micha ona bakıyor, gözlerindeki parıltı sormak için can attığını haykırıyor. "Makyajınızı kim yapıyor?"

Pace ve ben bakıştık.

Beklediğim gibi bir soru değildi.

Adeline kekeleyerek, "Biliyorum." dedi.

Elini kaldırıp işaret parmağı ve başparmağıyla bir 'o' işareti yapıyor. "Kusursuz."

Adeline kızarır. "Teşekkür ederim."

"Tamam," diyor Pace, bana yavaş bir öpücük vermek için eğiliyor. Sırıtarak bir santim geri çekiliyor. "Sadece Yükseliş'ten önce seni görmek istedim."

Kravatını tutuyorum -yeşil ipek- ve düğümünü ayarlıyorum. "Bugün gerçekten çok iyi oynuyorsun."

"Her gün," diye sesleniyor ve kardeşlerini kapıdan çıkarırken el sallıyor.

Adeline gözle görülür bir şekilde kendini toparlar. "Hazır mıyız o zaman?"

Sandalyelerden onları koyacağımız yere kadar tüm etkinliğin planlamasını denetledi. Her ne kadar Doğu Yakası geleneklerinin korunması konusunda titiz olsa da, saraydaki tören odasıyla ilgili acı ve travmanın da farkında. Kendisi de dahil olmak üzere pek çok Prensese verdiği zarar görmezden gelinemez. Biz de görmezden gelmedik.

Taze ve yeni bir şey fikrini benimsedi - yaratılış fikirlerini gerçekten temsil eden bir yer.

Solaryumum.

Ortaya peri masallarından fırlamış gibi bir sonuç çıkmış. Kapalı alan, başta atatürk çiçeğinin parlak kırmızısı olmak üzere kış bitkileriyle doldurulmuş ve metrik tonlarca peri ışığıyla birlikte odaya yemyeşil bir sıcaklık kazandırılmış.

"Şimdi," diye başlıyor Adeline, J.J.'yi bana uzatarak, "bebeği taşıyarak koridorda ilerleyeceksiniz. Açıkçası, Kral sadece yedi haftalık olduğu için bu tören biraz alışılmadık ama protokol aynı. Prensleriniz önden gidecek."

Ona nazikçe sırıtıyorum. "Teşekkür ederim, Adeline."

"Hayır, Verity," diyor kalbine dokunarak. "Bana bu tarihi anın bir parçası olma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim." Derin bir nefes alıp, bizi salondan çıkarıp solaryumun kapısına doğru götürüyor.

Hemen ilk müzik sesini duyuyorum. Çello

müziği.

Çiçek tarhlarının kenarları ile mor halı arasına doluşmuş insanların arasından bakarken, Wicker'ı çalgı çalarken görüyorum; yayını geriye doğru çekerken vücudu enstrümanın etrafında kıvrılmış. Sarı saçları, yayı her çekişinde salınarak güzel bir şekil alıyor.

Eğilerek Justice'e "Bu senin yetenekli baban" diye fısıldıyorum ve ilk adımı atıyorum.

Bu koridorda yürümek, tören odasındakinden daha farklı hissettiriyor. Sonunda beni bekleyen bir acı yok. Adalet, mahkememizdeki kadınlarla birlikte koridoru çevreleyen PNZ üyelerinin onayına sahip. İşkencecilerimin yüzlerini görüyorum, şimdi destekçilerim. Tommy ve Heather. Lakshmi ve Kira.

Arkadaşlarımın yüzlerini de görüyorum. Rory Livingston. Lavinia Lucia. Story Austin. West End'deki kardeşlerim -üçü de- ve Lav'a yakın olan Maggie ve Kathleen gibi bazı fahişeler de katılıyor.

Pace'in yeni ailesi ön tarafa yakın oturuyor, annesi daha koyu bir yeşil giymiş, Micha ve Michaela ise dönüp koridordaki ilerleyişimi izliyorlar.

Baron Kral bile burada, bronz şeytan maskesini takmış, yanında peçeli bir kadın. *Karısı*.

Ve sonra, işte *onlar*. Yolun sonuna doğru bakıyorum ve Prenslerimi görüyorum. Lex'in kehribar rengi gözleri yaklaşmamı izlerken parlıyor ve Pace ellerini arkasında kavuşturmuş, çenesini dik tutmuş bir şekilde duruyor.

Ama bu parlaklık ve heves içinde bile, burada olamayan ama olması gereken insanları düşünmeden edemiyorum.

Eugene.

Laura.

Stella.

Tüm PNZ törenlerinde olduğu gibi bir taht var, ancak yeni Sinclarian olan her şeyde olduğu gibi yenilenmiş. Prenses olduğum tahtı söktürdük, yerleştirme cihazını çıkarttırdık. Şimdi, koltuk peluş, yeşil kadife ile kaplı.

Koridorun başına geldiğimde Pace bana yer açmak için kayıyor, eğilip beni yanağımdan öpüyor ve sonra da Justice'i. "On. Katta. Katta," diye fısıldıyor, göz kırparak. "Beş saat. Belki dört."

Titriyorum.

Lex'in eli, tahtın önüne geçip seyircilerle yüzleşmeden önce belimi sıyırıyor. Bu tür etkinliklerde saçlarını açması pek alışıldık bir durum değil ama saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülmüş, gözlerinin altın rengi kendi yeşil kravatıyla vurgulanmış.

Wicker'ın şarkısının son tınıları sona eriyor ve çellosunu sehpaya bırakarak yanımdaki yerini almak üzere ayağa kalkıyor.

"Bu çok güzeldi," diye fısıldıyorum, yakınıma eğilerek.

"Bunu onun için yazdım," diye fısıldıyor Wick, mavi gözlerini ağzıma dikerek. Tereddüt etmeden ya da utanmadan ağzımı kaygan, araştıran bir öpücükle yakalıyor.

Kraliyet ailesinin
önünde. *Annemin*
önünde.

Babalık Whitaker Ashby'yi pek çok yönden değiştirdi, ama tutkuyla sevmesini değiştirmedi.

Remy'nin iniltisi duyulur. "Hadi, bir oda bulun."

Wicker kaşlarını çatarak geri çekilir. "Buraya gelip beni yapmaya ne dersin?"

Remy sırıtarak ayağa fırlar. "Belki de yaparım."

"Hey!" diye bağırdım, Remy'yi göstererek. "Koltuğuna otur, hemen şimdi! Ve sen." Wicker'a bıkkın bir bakış attım. "Terbiyeli ol."

Burnunu çekiyor, başka tarafa bakıyor. "O başlattı."

Lex ve ben aynı şeyi söyleyen bir bakış atıyoruz.

Bu ikisi kardeş olma konusunda biraz fazla iyi olmaya başladılar, ancak sözlerinin arkasında kan dökülmesini beklemeden onları yalnız bırakmayacağım kadar sıcaklık var.

Boğazını temizleyen Lex öne doğru bir adım atarak kitabı kolunun altından çıkardı. "Bunun nasıl yapılacağını bildiğimi, kütüphanede her şeyi açıklayan bir kitap olduğunu söylemek isterdim ama," rehin kitabını bir kenara atmadan önce havaya kaldırdı, "öyle bir kitap yok. Bir mirasa sahip çıkmanın kolay bir yolu yok."

Bir sıra ötede Killian öksürüyor ve görüş alanımın bir köşesinde Lavinia'nın Sy'ın elini tuttuğunu görüyorum.

Bunlar kesinlikle uğruna mücadele edilmesi gereken üç miras.

Lex şöyle devam ediyor: "Kardeşlerim ve ben Ashby kanı taşımıyoruz, ki bu iyi bir şey çünkü Rufus bizi asla oğulları yapmak istemedi. Bizi birer araç olarak topladı." Lex'in bakışları ona yöneldiğinde Pace kaskatı kesiliyor. "Forsyth'teki herkesin ve her şeyin gözü kulağı olacak birini istiyordu." Wicker'a bakıyor, çenesi geriliyor. "Satacak, sırlar ve kozlar karşılığında takas edecek birini istiyordu." Sonra elini göğsüne götürdü. "Bir oymacı istedi. Düşmanlarını keserken neşterini tutacak, pişmanlık duymayan birini." Gözleri önce bana, sonra da hâlâ kollarımda uyuklayan Adalet'e kaydı. "Ve her şeyden çok, bir varis istiyordu."

Kesinlikle hiç kimse buna itiraz edemez.

Lex, Adalet'i işaret ediyor. "Hepiniz bugün buraya East End'in yeni Psi Nu Zeta liderini atamak için geldiniz. Topluluğumuzun çıkarlarını en iyi şekilde gözetecek bir lider." Duraklıyor, gözleri kalabalığı alaycı bir tonla tarıyor, "Oğlumuz dünyanın en harika bebeği olmasına rağmen - ve hayır, herhangi bir soru almayacağım - sanırım bu hepimizin bir bebeğin yapamayacağı konusunda hemfikir olduğu bir şey."

Bir kıkırdama korosu oluştu ve ben ona endişeli bir bakış attım. Kraliyet düzenlememiz hakkında doğru olan bazı şeyler olsa da, bunlara burada dikkat çekmenin bize fayda sağlamayacağı konusunda anlaştık.

Ama sonra Lex sesini yükselterek, "Yine de bir Kraliçe yapabilir," der.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı ona çevirdim. "Ne yapıyorsun?" Ağzımı açıyorum. Seyirciler de aynı şaşkınlıkla mırıldanıyor. Wicker'ın kolunun bana dolandığını hissediyorum.

Lex öne doğru bir adım atıp hem bana hem de arkamdaki kalabalığa seslenirken belim.

"PNZ üyeleri bir oylama yaptı ve hepimiz Verity Sinclaire'e sadakat yemini ettik." Gözleri benimkilerle buluştu, gülümsemesi yayıldı. "Oybirliğiyle kabul edildi."

"Cesetlerimin üzerinden," diye sesleniyor bir ses. Baron Kral olduğunu ancak ayağa kalkıp siyah eldivenlerini düzelttiğinde fark ediyorum. "Kadınlar bir kralın yerini alamaz."

"*Aslında,*" diyor Wicker, kardeşimin yanında durmak için yanımdan ayrılırken. "Yönetmeliklerin hiçbirinde kişinin bacaklarının arasında ne olduğuna dair bir şey yazmıyor."

Ön sıradan Micha sessiz bir şekilde "Harika" diyor.

"Sanki kadınları tamamen unutmuşsunuz gibi," diye ekliyor Pace omuz silkerek. "Ama tesadüfi de olsa, mirasçıları belirten dil büyük ölçüde cinsiyet ayrımı gözetmiyor. Verity, Rufus Ashby'nin hayatta kalan tek varisi."

Lex iç çekerek Baron Kral'a bıkkın bir bakış fırlattı. "Sen ve diğer Krallar tek bir hükümdar seçmemizi istediniz. Kabul et ya da *etme.*"

Şaşkınlık içinde, sesimi aşağılayıcı bir şekilde alçaltarak yaklaşıyorum. "Ama hükümdarlık hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Pace alay ederek kalabalığa el sallıyor. "Verity Sinclaire, bir yılda East End için Rufus Ashby'nin yirmi yılda yaptığından daha fazlasını yaptın. Bir ömür boyu neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Haklı, Red," diyor Wicker, çapkınca sırıtarak. "Ve ben, kendi adıma, senin güzel, bakımlı Prensin olmaya tamamen hazırım, o yüzden oraya çık ve bu unvanı talep et."

Lex yanağımı okşayarak beni kendine çekiyor ve gözlerinde henüz anlamadığım bir vaat görüyorum. "Bunu *asla* yalnız yapmayacaksın."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, her şeyi takip etmeye çalışıyorum ama yavaş yavaş hepsi bir araya geliyor. Adamlarım beni liderleri olarak istiyor. PNZ'nin geri kalanı da öyle. Beni iri gözlerle izleyen Lavinia ve Story'ye bakıyorum ve bu pozisyonu sadece aileme, arkadaşlarıma ve artık evim dediğim bu kırılgan, yeni bölgeye yardım etmekten daha fazlası için kullanabileceğimi anlıyorum.

Bir amaca yardım etmek için kullanabilirim. The Monarchs.

Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde eğilip Justice'in alnına bir öpücük konduruyorum, onu Pace'in bekleyen kollarına bırakırken boğazım düğümleniyor. Wicker elimi tutuyor ve beni merdivenlerden yukarı

çıkarıyor, Lex kenara çekiliyor ve bana

Taht. Bu koltuğa bakıp sefalet, acı ve aşağılanmadan başka bir şey düşünmek çok garip.

Şimdi bakıyorum ve değişimi görüyorum.

Dönüp kalabalığın yüzlerini tarıyorum, geçmişimi ve bugünümü görüyorum ama Prenslerimin gözlerine baktığımda -kahverengi, mavi ve altın- geleceğimi görüyorum.

"Bundan emin misin?" Bu konuda pişmanlık duyacağım tek şeyin tüm bu insanları -en çok da onları- hayal kırıklığına uğratmak olacağını bilerek soruyorum.

"Olumlu," diyor Lex, ellerimi ellerinin arasına alarak. "Oylama kaydedildi ve BRN de *dahil olmak üzere* her evden iyi durumda olan bir üye tarafından şahitlik edildi. Bizim istediğimiz de bu, Verity." Şok olmuş bakışlarımı tutuyor ve ısrar ediyor: "East End'in sorunlu, kendi derdine düşmüş bir adama daha ihtiyacı yok. İhtiyacı olan..." Duraklıyor, araştırıyor. Ve sonra kaşındaki yarık düzeliyor. "Nezakete ihtiyacı var. Onlara bunu vaat eden tek kişi sensin."

Tommy, Rory, Baxter, Dory, Loeffler ve Mitch'e bakarak derin bir nefes alıyorum - kendilerinden bunu talep eden bir sistemin baskısı altında birer canavara dönüşebilecek adamlar. Ya da sadece rehberlik edilirse daha iyi bir şeye dönüşebilecek adamlar.

Bu karar hiç de zor görünmediği için derin bir nefes alıyorum, dizlerimi büküyorum ve oturuyorum.

"Hadi başlayalım."

EPİLOG

OCAK

"BEKLE, BEKLE, BEKLE," diye ısrar ediyorum, Baxter'ı şampanyaya doğru giderken durduruyorum

Sepet. "Kravatın yamuk," diye açıklıyorum düğümü ayarlarken. Çenesini kaldırarak bana oynamam için yer açıyor. Mutlu olduğumda omzuna bir şaplak atıyorum. "İçkiyi fazla kaçırma, Bax."

Bana bir selam verdi. "Emredersiniz, hanımefendi."

Balo salonundaki herkese baktığımda, gözlerini kapatan maskelere rağmen her bir PNZ üyesini ve eşlerini tanıyabilmem beni çok eğlendirdi. East End'in yetmiş dokuzuncu yıllık maskeli balosunun davetiyelerini göndermek, benimkini aldığımı hatırladığımdan beri uğraştığım bir iş olmuştu. Bir hafta boyunca Adeline, Wicker ve Rory Livingston'la birlikte her şeyi halletmeye, anıları canlandırmaya ve iyi kısımları hatırlamaya çalıştım.

Tahta çıkma töreni belli ki çok daha farklı bir seremoniye dönüştürülmüş ve Pace'i kontrol etmeye giderken Gina, Heather ve Lakshmi'nin kimin ne kadar yetenekli olduğu konusunda dedikodu yaptıklarını duyuyorum.

"Harika göğüsleri var," diyor Heather, adaylardan birine bakarak, "ama sadece kilolu olduğu için. Beli olmayan birini seçeceklerini sanmıyorum."

Güvensizlik, kısmen tam bir yıl önce beni aynı şekilde eleştirmelerinin anısından kaynaklanıyor. Diğer bir kısmı ise neredeyse hamilelik öncesi ölçülerime dönmüş olmama rağmen hala farklı görünmem.

"Muhtemelen yeni bir şey istiyorlardır," diye düşünüyor Gina. "Sence hâlâ tacı takabilecek miyiz?"

Dürterek, "Evet." dedim.

Şaşkınlıkla irkilerek bana dönüyorlar. "Prenses," diye selamlıyor Lakshmi ve sonra kekeliyor. "Kraliçe demek istedim."

"Duyuru için gergin misin?" Ellerimi birbirine kenetleyerek soruyorum. "Bu yıl gerçekten etkileyici bir aday grubumuz var." Sırıtışım sivri. "Nihayet."

Heather'ın kaskatı kesilmesine bakılırsa, bunu hakaret olarak algılıyor. "Şey, biz de tam," gözleri aşağıya kayıyor, "havuzun büyüklüğünü tartışıyorduk."

İlkel bir şekilde gülümseyerek açıklıyorum: "Bu yıl farklı niteliklere bakıyoruz.

Güç ve dayanıklılık. Liderlik." *Beyinler*.

Heather arkamdaki bir şeye başını sallıyor. "Peki ya o? İyi, çocuk doğuran kalçaları var."

Dönerken, Prens adaylarından biriyle dans eden kıvrımlı bir kız görüyorum. İkisinin de bilmediği şey, davetiyelerine iliştirilmiş tercih kartında birbirlerini seçmiş olmaları.

Bu yılın Prenses ve Prensleri kiminle antlaşma yapacakları konusunda söz sahibi olacaklar.

"Bu Sophia Lark," diyorum. "Görsel alanda yan dal yapmış bir grafik sanatçısı. Kesinlikle bir yaratıcı."

Seçilen kişiyle sarayı paylaşacağımız hiçbirimizin aklından çıkmadı. Açıkçası, hiçbirimiz ikinci katta yaptığımız evden taşınmak istemiyoruz. Ancak yeni kraliyet ailesi için yaptığımız değişiklikler hala taze ve ben de onlara göz kulak olmak istiyorum; eski değil yeni antlaşmalara bağlı kaldıklarından emin olmak istiyorum. Sonuç olarak, Doğu Yakası'nın yeni kraliyet ailesi aylardır boş olan alt katta yaşayacak.

Stella kaybolduğundan beri.

Eugene götürüldüğünden beri.

Danner öldüğünden beri.

Evde tekrar insan olmasını kolaylaştıracak mı yoksa dayanılmaz derecede zorlaştıracak mı emin değilim. Bu düşünce zincirini takip ederek kızlara el sallıyorum ve Pace'i aramaya devam ediyorum. Ne büfe masasının yanında ne de kapıda, güvenliği koruyor. Onu o kadar uzun süre arıyorum ki, farkına vardığımda tüm konukları selamlamış oluyorum.

Araziye bakan balkona çıktığımda hava serindi. Onu görmeden önce hissediyorum, o açıklanamaz uğultu sinir uçlarımda kıvılcımlanıyor.

"Saklanıyor musun?" Pace'i bankın üzerine çökmüş, maskeli yüzünü yıldızlı gökyüzüne doğru eğmiş halde bulmak için dönerek soruyorum.

"Kesinlikle." Başını yana çevirerek bakışlarımla buluşuyor. "Bu şeylerden nefret ediyorum."

İç çekerek, kollarını uzattığında yaklaşıyorum ve kendimi onun kucağına bırakıyorum. "Yılda sadece bir kez," diye mantık yürütüyorum, içimde bir endişe oluşuyor. "Nasıl geçti?"

Pace öğleden sonra Eugene'i ziyaret etmek için Forsyth Pen'e gitmişti.

"Tamam," diyor Pace, kollarını bana dolayarak. "O kızgın."

Çenem gerildi. "Öyle olmalı."

Pace bana eğlenen bir bakış fırlatıyor, ben de omuz silkiyorum. Bebek bunu duymak için burada değil. "Avukat güçlü bir savunma hazırlıyor," diye güvence veriyor, başparmağıyla göğüs kafesimi yatıştırıcı bir şekilde ovuyor. "Ellerindeki her şey saçmalık. Sadece bununla savaşmak zorunda."

"Yapacak." Bu kadarı kesin. "Biz West End'iz. Savaşmak en iyi yaptığımız şeydir."

"Ya East End?" diye soruyor, başımı sıcak boynuna yaslayarak. "En iyi ne yaparız?"

"Elmas gibi parlıyorsunuz ve hayatta kalıyorsunuz. Ama daha çok," nabzının attığı noktaya bir öpücük konduruyorum, kalbinin gümbürtüsünden zevk alarak, "birbirinizin acısını seviyorsunuz."

Uzanıp tacımdaki mücevheri parmaklamadan önce uzun bir duraklama oluyor. "O zaman artık kesinlikle bizden birisin."

Bir süre Ocak ayının soğuk havasında öylece oturup geceyi içiyoruz. "Sence bunu nasıl karşılayacaklar?" Prenslerimin yerlerine geçmeleri için seçtikleri adamları düşündüm.

"Kıymetli Kraliyet tohumumuzu boşa harcayarak muhtemelen altlarına yapacaklar." Ona kızgın bir bakış attığımda Pace gülüyor. "Ne? Ben yaptım. Tam burada, aslında."

Yeterince uzun süre saklandığıma karar vererek ayağa kalkıyorum ve avucumu uzatıyorum. "Ben parıldarken gelip bana göz kulak olur musun?"

"Her zaman, Rosi." Ayağa kalkarken elini benimkinin içine sokuyor ve beni kendine çekmek için kullanıyor. Bir nefes verişte verdiği söz, sıcak ve nemli bir şekilde

Tapınak. "Her zaman."

Balo salonuna tekrar girdiğimizde, Pace duvara yaslanmış, elleri ceplerinde, karanlık gözleri beni konuktan konuğa takip ediyor.

Forsyth'in geri kalanının yapılan değişiklikleri anlamasının biraz zaman alacağını biliyorum. Hâlâ yaratıcı arıyoruz ama yetiştirme? West End'de bunu işinden sayan sadece bir Royal var.

"Hey," diye bir ses kulağıma geliyor ve beni dönmeye zorluyor. Döndüğümde alçak sesle ıslık çaldım. "Kim olabilirsin?"

Wicker omuz silkiyor, mavi gözleri maskenin arkasından parlıyor. "Sıradan bir ahmak işte. Önemli biri değil."

Gerçekten de bir maske.

Saçımı savurarak mırıldanıyorum. "Bu çok kötü oldu. İyi bir otoriteden aldığım bilgiye göre maskeli balo, benimle birinin güven fonu arasındaki mükemmel bağlantıyı bulmakla ilgili."

Gülüyor, kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Kimsenin güven fonu benimkinden büyük değil." Bunu kasıklarını kalçama doğru iterek noktalıyor. "Oh, bekle. O benim güven fonum."

İnliyorum, kollarının arasında sarkıyorum. "Hadi ama, gerçekten mi? Bu kadar baba şakası yeter."

"Elimde değil, Red." Beni ustaca bir dönüşe çekti. "Ben yükseldim."

"Bebek nerede?" Gülümsemeye çalışarak soruyorum.

Elimi tutuyor ve aptalca bir şekilde dans ettiğimizi fark etmem bir anımı alıyor. "Lex onu yere indiriyor."

Kıkırdayarak, "Adeline'i dinozor battaniyesinin önemi konusunda sıkıştırıyor, değil mi?" diye sordum.

"Karın zamanı ördekler için değildir," diye alay ediyor Wicker sert ve kesinlikle Lex'e benzemeyen bir sesle. "Biliyor musun, seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum."

Hafızamı yokladım. "Dans pistinde mi?"

"Fury'de," diye düzeltti, "Oakfield'ı ağlayan bir hamur haline getirdiğimde." "Ah, doğru." O gece bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor.

"Çok üzüldün o gece DKS'nin."

Çekici bir şekilde sırıtıyor. "Adını öğrenmeden önce bile kazanmaya değer tek ödülün sen olduğunu söyleyebilirdim." Eğilip dişleriyle kulağımın memesini çekiştirdikten sonra fısıldıyor: "Belki daha sonra yukarı çıkıp kendi karnımızı doyurabiliriz."

Yapacak gerçek işlerim varken iç çamaşırlarımı ıslatmayı Wicker'a bırakın.

"Eğer geceyi gerçekten kan dökülmeden atlatabilirsek, bence bu mükemmel bir fikir."

Beni öpüyor, yavaş ve tembelce. Geri çekildiğinde başımın üstünü arıyor ve soruyor, "Garsonu gördün mü? Küçük kekler bir harika. Şiddetle tavsiye ederim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Midem bütün gün sinirden deliye döndü. Daha sonra benim için bir tane aşırabilir misin?"

Beni döndürüyor. "Kraliçe için her şeyi yaparım."

Beni geri çektiğinde Lex oradaydı ve kaşlarını çatmıştı. "Bunu benim yapmam gerekiyor."

Wicker beni kardeşinin bekleyen kollarına doğru yavaşça döndürdü. "Onu senin için canlandırıyorum, mağara adamı."

Lex bu üç parçalı takım elbisenin içinde göz kamaştırıyor, altın maskesi gevşek saçlarının etrafına düzgünce bağlanmış ve bu gece ilk kez dizlerimin onun dokunuşuyla biraz zayıfladığını hissediyorum. "Bakalım bunun nasıl gittiğini hatırlayabilecek miyim?" diyor ve beni bir vals yapmaya yönlendiriyor.

Gözlerimi devirerek soruyorum, "Kimi kandırıyorsun? Bütün hareketlerini biliyorum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?" Aniden beni dalıp çıkarıyor, hareketi gösterişli ve hızlı. Utanç verici bir kahkaha atıyorum, ses acemice ama zevk dolu. Hareketleri bir yıl önce o gece olduğu kadar titiz ve kendinden emin. O zamanlar çok sert ve soğuk görünüyordu. *Korkutucu*. Şimdi ise hiç öyle değil. Beni dik tuttuğunda kehribar rengi gözleri beni delip geçiyor. "Tüm hareketlerini biliyorum," diye iddia ediyor.

Bu sefer kaşımı kaldırıp kollarımı boynuna doluyorum. "Daha önce görmediğin bir hareketim var."

Başını sallayarak bizi ustalıkla başka bir çiftin yanından geçiriyor. "Görelim o zaman."

Dudaklarımı ıslatarak, ayak parmaklarımın üzerinde yükselmeden önce etrafıma bakıyorum ve fısıltımı tam kulağının kabuğuna bastırıyorum.

Lex'in donup kalmasıyla hareketlerimiz sarsıcı ve ani bir şekilde durdu, bakışlarımla buluşmak için geri döndü. "Ne?"

Kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atıyor ama cesaretimi toplayıp kelimeleri tekrar s ö y l ü y o r u m . "Ben hamileyim."

Dudakları yarım kalan bir nefesle ayrılıyor ve sonra sanki orada zaten bir bebek görebilecekmiş gibi karnıma bakıyor. Şüpheyle, "*Emin misin*?" diye sordu.

Gözlerinde bir tepki ararken, "Beş sınava girdim. Ama sen-" Beni sert ve boyun eğmez bir şekilde kendine çektiğinde sözlerim uçup gitti.

Kucakla.

Beni kendine doğru bastırıyor, düzensiz nefesler alıyor. "Adalet'in bir erkek ya da kız kardeşi olacak mı?"

Gülerek, bütün gece taşıdığım endişenin eriyip gitmesine izin veriyorum. Korkmadığımı söylemek yalan olur. Adalet'i taşımak henüz tam olarak atlatamadığım bir deneyimdi. Yeniden yaratmak için çok erken.

Ama hayat bunu yapmamak için de çok kısa.

"Evet," diyorum, onun baharatlı, erkeksi kokusunu içime çekerek.

Beni geri iterek tekrar bana bakıyor, bu sefer daha değerlendirici gözlerle. "Ne kadar ilerledi? Ne zaman öğrendin?"

"Bu sabah," diye cevap verdim, heyecanım damarlarımda dolaşıyordu. Birkaç gündür kendimi kötü hissediyordum ama kahvaltımı yapamadığım zaman anladım. "Dört haftadan fazla olamaz, bu da demek oluyor ki..."

Geniş gözlerinde anlayış kıvılcımları çakıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Wicker ve Pace'in Northridge'deki turnuvada geçirdikleri hafta Lex ve benim için telaşlı geçti. Geceleri yorgunluktan yatağa düşer, uyumadan önce kardeşleriyle hızlı bir görüntülü sohbet yapardık.

Ama uyku hiçbir zaman hemen gelmedi.

Her gece içime girerdi, kehribar rengi gözleri benimkilere kilitlenir, tatlı ve yavaş ya da sert ve hızlı bir şekilde sevişirdik. Doğum kontrolüne asla geri dönmeyerek gevşek oynadık. Geçen sefer birkaç ay sürmüştü ve bir sonrakinin de aynı olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre Lex'in tam güçte olması sandığımızdan daha etkiliymiş.

Yüzümü avuçlarının arasına alıyor, bana huşu içinde bakıyor. "Benim olabileceğini söylüyorsun," diye fark ediyor, sesi kalın ve düzensiz.

"Hayır, Lex. Öyle olduğunu söylüyorum."

Alnını benimkine bastırıyor. "Çocuklara söylemedin mi?"

O kadar kocaman gülümsüyorum ki canım yanıyor. "Önce babanın bilmesini istedim ama tahttan indirildikten sonra onlara söyleyebileceğimizi düşündüm."

Bunun Wicker'ın karın zamanı ile ilgili planlarını bozacağını düşünürdüm, ama hiçbir şey erkeklerimi bir bebekten daha ateşli yapamaz, düşündüğümüzden daha hızlı olsa bile.

"Çıldıracaklar," diyor ve ikimiz de hokey takımından çocuklarla gülüşerek durdukları yere bakıyoruz.

"Çıldırmak iyi mi, kötü mü?" Birden emin olamayarak sordum.

"İkisi de," diye itiraf ediyor elini karnıma bastırarak, "ama bizim işimiz bu Verity. Biz buyuz ve bir aile kurmak bizim için her şeyden daha öncelikli."

Bir yıl önce, bir gün bir grup incinmiş, öfkeli çocuğu erkeklere dönüştürmek isteyeceğimi asla hayal edemezdim. Bunu bu *kadar çok, bu kadar* acı verici ve bu kadar sabırsızlıkla isteyeceğimi asla düşünemezdim. Bu sadece bu güzel, unutulmaz yerde bir kadın olduğum için değildi. Anne ve ardından Kraliçe olduğum için bile değildi.

Beni bir yaratıcı yapan Lex'in ruhunun ateşi, Pace'in bağlılığının alevleri ve Wicker'ın kalbinin vahşiliğiydi.

Ve bizimki bir umut mirası olacak.

~

Forsyth Kraliyet ailesi için sırada ne olduğunu öğrenmek için okumaya devam edin!

SON SÖZ

Royals of Forsyth U'nun kraliyet ailesi 2025 yılında Barons of Decay ile devam edecek.

Micha ve Michaela hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyenler için, bunlar Preston Prep serimizdeki çapraz karakterlerdir, özellikle Devil May Care ve Devil Incarnate. Preston Prep, ROFU'dan daha az karanlık olan, daha çok düşmandan aşığa, yüksek anksiyeteli bir havası olan bağımsız bir hazırlık okulu romantizmidir. Devil Incarnate ise ROFU'ya ton/vibe olarak en çok benzeyen romandır. Seriye buradan ulaşabilirsiniz.

Ekstra, özel, sadece çıkış ayına özel bir sürpriz!!! Özel, erken kuş, Princes bonus sahnesi için buradan kaydolun! Lütfen unutmayın, bu sahne henüz mevcut değildir, bu nedenle yalnızca kullanıma hazır olduğunda bir e-posta alacaksınız.

FORSYTH universe

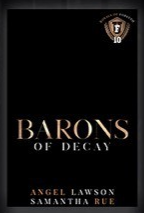
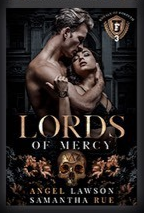
LORDS
ΛΔZ

DUKES
ΔKΣ

PRINCES
ΨNZ

BARONS
BPN

COUNTS
KNT

COMPLETED TRILOGY	COMPLETED TRILOGY	ONGOING TRILOGY	FUTURE TRILOGY	FUTURE TRILOGY
				
				
				

TEŞEKKÜRLER

Monarchs,

Son birkaç aydır gruplarımızda yeni okuyuculardan Prens'in kitaplarındaki bazı eylem ve sahneleri sorgulayan mesajlar görüyorum. Bunlar geçerli, ancak her seferinde kalbimi ısıtan şey, Hükümdarlarımızın duruma el koyup '*Sürece Güven'* ya da '*Kargaşada Yöntem*' demeleri. Bu iki cümle kitapların kendisinden çok Samgel'i özünde barındırıyor gibi geliyor. Bu güven, bu kitapları istediğimiz şekilde yazmamızı ve sizlere bu dünyanın elimizden gelen en iyi versiyonunu sunmaya çalışmamızı sağlıyor.

Acıların Efendileri'ni yazarken Forsyth dünyasının ne kadar büyüyeceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ama on beş kitaplık potansiyel bir seriye girişmenin çok büyük bir konsept olduğunu biliyordum. Sam ve ben küçük işler yapmayız, özellikle de birlikte çalıştığımızda. Benim milyonlarca olay örgüsü fikrim var ve onun da en inanılmaz karakter konseptleri ve grafik ilhamları var ve birlikte karmaşık bir hal alıyor. Ve dağınık. Son derece eğlenceli ama bir o kadar da bunaltıcı.

Forsyth U'nun Kraliyetleri çok fazla drama, travma, seks ve şiddetle dolu olsa da, ister inanın ister inanmayın, biz buraya bahşiş için gelmedik. Bu karakterler ve onlara HEA'larını nasıl vereceğimiz hakkında uzun uzun düşündük. Sizi çılgın bir yolculuğa çıkardık ve Prenslerin *çok fazla* olacağını biliyorduk. Çok fazlalar ve onlara mümkün olduğunca çok yarım kalmış konuyu tamamlayarak eksiksiz bir hikaye vermeyi umuyoruz. (*Birkaçını gelecek kitaplar için bırakırken! Eeee!)

Monarchs grubumuzdaysanız ya da Discord'umuzdaysanız, son üç yılın Lawson hanesi için çok zor geçtiğini biliyorsunuzdur. Herkesin sabrı ve desteği için minnettarım. Bu kitap hastane odalarında yazıldı (bu yıl 3 ziyaret! Ve ben bunu yazarken Bay Lawson acil serviste. Yakında eve dönecek!) otel o d a l a r ı n d a , Teksas' ta tuhaf bir Airbnb'de

OnlyFans seti (@steffgreen), Maine'de tarihi bir malikane ve rahat ofisim için yapıldığı belli olan açık konsept banyo.

Tüm Hükümdarlarımıza ve Kraliçelerimize ve özel olarak da İmparatoriçelerimize teşekkür ederiz. Christina, Nadia, Lisa ve Vicki, bu noktada bu kitapları yazmak ve tutarlı hale getirmek için her birinize nasıl ihtiyacımız olduğunu gerçekten anlıyorlar. Biz kendimiz bir kaos yumağıyız ve siz bunu gerçekleştiriyorsunuz!

İnsanları özleyeceğimi biliyorum. Sadece takdir edildiğinizi bilin. Melek

*

Vay anasını, bu zor bir kitaptı. Ne hakkında? Bilmiyorum ama bu, toplum olarak leylek metasını geri getirene kadar yazdığım son doğum olabilir. Bir kuş gelip size bebek mi bırakacak? Bu çok sağlam. Hadi bunu gerçekleştirelim.

Kelimenin tam anlamıyla en iyi insanlardan oluşan bir ekibimiz var ve benim için bu kitap tamamen onlar için. Beni yerden kaldırmaya, tozumu almaya ve kendimi bu kadar izole ve yalnız hissetmememe yardımcı olmaya devam ettiler. Christina ve Nadia, bana ağlayabileceğim dijital omuzlar verdiğiniz ve uyumam, yemek yemem, yürümem ve duş almam gerektiğini hatırlattığınız için hepinize sevgilerimi sunuyorum. İnsan olmak bazen gerçekten can sıkıcı olabiliyor, sanırım Lex de buna katılacaktır.

Lisa, Nikki, Royal Ink personeli (evet, sadece kardeşim ve kedilerim) ve Royal Ink VIP'lerine çok teşekkürler; Taryn A., Christine K., Mollee C., Chloe S., Kaylin W, Nicole M, Michelle R, Erin G., Autumn G, Jennifer F., Rayna H., Jessica S., Haley B., Anne A., Julie T., Elizabeth W., Felicia B., Kristie-Anna B., Stephanie W., Jennifer F., Tammy T. ve Jacki G.

Vicki. Sen benim hayatımsın. Zaman yönetimi hatalarımızın yaratmaya devam ettiği çılgınca titreşimleri kabul ettiğin için teşekkür ederim. Dünyayı hak ediyorsun.

Ama en önemlisi, Prenslerin mirasını almak için bu kadar uzun süre bekleyen hepinize çok teşekkür ederim. Diğer tüm Kraliyetlerde olduğu gibi, bu Prenslerin sonu değil, sadece üçlemelerinin sonu.

Budaklı şeytan parmaklarımdan çok sevgiler! Sam